

Giới thiệu Bát Hoang Kiếp

Bạn đang đọc truyện Bát Hoang Kiếp của tác giả Lại Điều trên website đọc truyện online. Lòng ta tĩnh lặng như nước, tốc độ di chuyển như gió. Thân ta hóa kiếm, hình bóng ta gây chấn động. Trời xanh có qua bao năm tháng thì ta vẫn đọc hành !!!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bụi Mù Khắp Nơi

Thượng cổ hung thú “Ngột” to lớn vạn dặm, khí thế hung ác, nhiễu loạn đạo trời. Thiên Đế chán ghét nó nên đã bắt giữ “Ngột”, đoạt lấy hồn phách rồi ném nó vào trong Bát Hoang nghiệp hỏa để nó vĩnh viễn không được siêu sinh. Thế nhưng có một tia tàn hồn của “Ngột” đã trốn thoát, sau đó nhập vào luân hồi, lưu lạc khắp nơi trong thế gian.

*

* *

Cát vàng bay khắp nơi, gió bắc lạnh thấu xương, một thương đội lớn từ phương xa chậm rãi đi tới. Những hạt cát dưới chân làm cho tốc độ di chuyển của cả thương đội chậm lại. Từ đầu tới cuối thương đội vẫn giữ một tốc độ nhất định; dù là người hay thú thì đều cố gắng bước đi, không để lãng phí chút sức lực nào.

Lão Trần cười trên một con Hắc Phong Kỳ cao lớn, vừa cảnh giác quan sát bốn phía vừa tính toán xem thương vụ này kiếm được bao nhiêu vàng? Từ lúc mười tám tuổi lão đã cùng với phụ thân bước lên con đường vận chuyển hàng hóa này, chớp mắt giờ đây lão đã gia nhập đội vận chuyển này hơn hai mươi một năm rồi. Trước đây, lão là một thiếu niên non nớt, nhưng nay khuôn mặt đã hằn đầy nếp nhăn, mái tóc hoa râm in đậm dấu chân năm tháng.

Lão Trần có đầy đủ lý do để tự hào, vì cuộc sống của lão giờ đã no ấm. Suốt hai mươi một năm qua, lão đã chứng kiến biết bao người người vận chuyển hàng hóa giống như mình ngã xuống, kể cả phụ thân, bằng hữu của mình nữa. Ấy vậy mà lão vẫn còn sống?

Hiện giờ lão sống trong thành Tề Châu, đã sắm được hai căn nhà ba gian khá lớn, có một vợ cả và bốn tiểu thiếp, sinh được cả bảy con cái. Thậm chí còn có hai đứa cháu nội chừa cơ.

Vừa nghĩ đến hai đứa cháu ngoan suốt ngày chỉ biết "oa oa...", bất giác lão Trần cảm thấy cuộc đời mình đã không uổng phí chút nào.

Lão Trần hiểu rất rõ hành trình vận chuyển, mua bán này đáng sợ đến thế nào! Con đường này trải dọc suốt tám trăm dặm sa mạc, phân cách hai đế quốc lớn, nên việc buôn bán sản vật giữa hai vùng này đã mang lại món lời kékê sù. Chỉ cần một chuyến vận chuyển hàng hóa như vậy thôi, tiền lời đã đủ trang trải cho một gia đình bình thường trong vòng mười mấy năm. Nhưng công việc này thật sự quá mức nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một tí sẽ nằm lại đây rồi hóa thành một đồng xương khô. Nếu gặp phải một trong những thứ nguy hiểm như: bão cát, nóng rất, giá rét, cướp sa mạc, hay thú dữ hoang mạc cũng sẽ dễ dàng bị tước đi sinh mạng. Thông thường, một thương đội khi xuất phát từ thành Tề Châu có khoảng hơn hai ngàn người với vạn con Hắc Phong Kỳ; nhưng sau khi trở về nếu còn sống sót một nửa thì đã được trời cao phù hộ rồi!

Điều đáng sợ hơn là gặp phải yêu thú hung hãn, khi đó cả thương đội có bị giết chết toàn bộ âu cũng là chuyện bình thường.

Chính lão Trần đã từng bị yêu thú tấn công một lần, nhưng khi đó lại gặp được may mắn. Lúc ấy, người dẫn đoàn là một thương gia rất có danh tiếng, không biết người đó kiếm ở đâu ra được một tấm Lôi Quang Phù có giá cao chót vót mới đánh chết được con yêu thú đó, nếu không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Từ đó về sau, lão Trần quyết định gia nhập vào thương đội này. Sau đó nhờ sự thông minh lanh lợi của mình, lão đã được chủ nhân của thương đội - con trai của thành chủ Tề Châu tin tưởng, nên mỗi lần chỉ thu một nửa tiền lãi còn bao nhiêu để hết lại cho lão. Lão cảm thấy vui mừng không thôi, bởi vì không chỉ kiếm được nhiều tiền mà qua mỗi thương vụ đó lão đều giữ được tính mạng của mình. Nếu chết đi thì dù có núi vàng hay núi bạc trước mặt đi nữa thì đều không có ý nghĩa.

Đây là chuyến buôn cuối cùng của lão Trần, cho nên lão đã bỏ ra hơn phân nửa gia sản của mình. Ngoại trừ mười con Hắc Phong kỳ vốn có ra, lão còn mua thêm mười lăm con nữa để chở hàng hóa, chiêu mộ thêm tám tên khuôn vác. Nếu toàn bộ hàng được chuyển đến phía bắc Hàn Châu thì lão có thể kiếm được ít nhất ba trăm lượng vàng, trừ đi một trăm lượng nộp cho vị Đại thương đầu (DG: chủ một thương hội lớn) thì có thể dư lại hơn một nửa. Nếu mang theo hàng hóa về bán, sẽ dễ dàng kiếm thêm hai trăm lượng nữa.

"Cầu mong Thanh Mộc đại thần phù hộ, chuyến đi này ngàn vạn lần đừng có xảy ra bất cứ trắc trở gì!"

Lão Trần âm thầm cầu nguyện, đồng thời nghiêm khắc quan sát tám tên khuôn vác mới mướn. Bọn chúng không có tư cách cười Hắc Phong Kỳ nên đành phải đi bộ, chính lão Trần cũng không nở cười Hắc Phong Kỳ luôn chứ nói gì bọn nó. Nhưng nếu như không phải do lần trước chạm trán với một nhóm cướp sa mạc, làm cho lão bị thương ở chân thì có đánh chết lão cũng không nở cười Hắc Phong Kỳ.

Nói đi phải nói lại, Hắc Phong kỵ tốt thật! Mỗi con cao hơn hai trượng, mang nặng hơn ngàn cân mà vẫn chạy nhanh như gió. Đặc biệt tính tình của chúng rất ngoan ngoãn, nếu so với trâu thì ắt hẳn phải tốt hơn gấp mấy lần. Có lẽ đây là ân huệ của Thanh Mộc đại thần ban xuống thì phải.

"Mọi người nghe đây! Đi nhanh lên một chút, tới trước thêm ba dặm nữa chúng ta sẽ dừng chân nghỉ ngơi".

"Rầm rầm rập..." Tiếng vó ngựa trầm trọng, kèm theo tiếng kêu từ phía trước truyền đến. Rất nhanh, lão Trần đã thấy được năm con Tuyết Phong kỵ uy phong凛凛 xuất hiện trong tầm mắt mình, thì ra đây là những thủ hạ hộ vệ của Đại thương đầu.

Mỗi lần nhìn thấy những hộ vệ được vũ trang tận răng, vô cùng tinh nhuệ thế này, lão Trần đều đỏ cả con mắt lên. Cả đời này của lão chỉ có hai tâm nguyện, thứ nhất là đồng con đồng cháu, an hưởng tuổi già.

Mà tâm nguyện thứ hai là có thể sở hữu được một con Tuyết Phong kỵ, vì nó so với Hắc Phong kỵ thì mạnh mẽ hơn nhiều. Tuyết Phong kỵ này là loài biến dị từ Hắc Phong kỵ, toàn thân chúng trắng như tuyết, thân hình to gấp xi hai lần Hắc Phong kỵ. Tuyết Phong kỵ rất thích hợp cho việc vận chuyển đường xa, tốc độ của nó cực nhanh, bình thường chỉ có Cẩm Vệ quân bên cạnh vua chúa mới có tư cách sở hữu.

Trên lý thuyết là như vậy, nhưng người đứng đầu thương đoàn có quan hệ với công tử Tề Châu như thế nên trong tay có vài con Tuyết Phong kỵ cũng là chuyện bình thường. Phải biết rằng hắn đã giao thương với Hàn Châu từ rất lâu rồi, mà Hàn Châu lại là nơi nuôi dưỡng Tuyết Phong kỵ nổi tiếng trong thiên hạ.

Một con Tuyết Phong kỵ bình thường, ở Hàn Châu có giá khoảng một ngàn lượng vàng, nhưng nếu ở Tề Châu hay những nơi giàu có và đông đúc khác thì giá một con lên tới mấy ngàn lượng cũng không có gì là lạ. Hơn nữa, nếu là Tuyết Phong kỵ thượng phẩm thì dù có vạn kim cũng khó cầu được.

Giống như thủ hạ của Đại thương đầu cũng chỉ có hai mươi Tuyết Phong kỵ, còn lão Trần là một tiểu thương tầm thường thì chỉ dám mơ tưởng mà thôi.

"Nhanh lên một chút thằng ngốc kia, người điếc rồi sao? Này, người nhìn cái gì vậy? Đừng mơ tới Tuyết Phong kỵ nữa, đi nhanh đến chỗ cắm trại, đi cả ngày trời rồi mà người không biết mệt là gì ư?"

Sau khi năm hộ vệ rời đi, lão Trần liền thu lại ánh mắt hâm mộ, lập tức nhìn về phía một tên khuôn vác mà lão mới thuê. Hắn cũng đang ngăn người nhìn năm con Tuyết Phong kỵ, nên khiến cho lão không khỏi nổi giận mắng tới tấp.

Lão không nên tin tưởng lời của Điều đại tẩu mới phải, thế nhưng không hiểu sao đầu óc lại u mê mới đi thuê một kẻ ngu ngốc đến thế. Ban đầu lão thấy gã chừng mười lăm mười sáu tuổi, bộ dáng cũng không tồi, có vẻ rất lanh lợi. Nhưng đến lúc này thì lão mới phát hiện ra đây là một tên đại ngốc, có lần hắn đã dọa cho một con Hắc Phong kỵ suýt chút nữa sợ hãi mà bỏ chạy. Lúc đó thật muốn đập hắn một đập cho hả giận, mỗi con Hắc Phong kỵ đều là vàng không đáy.

Nếu chẳng phải nể mặt mũi của Điều đại tẩu thì lão Trần đã dùng dao đâm xuyên tim tiểu tử này chết phức cho rồi. Lão vận chuyển mua bán hàng hóa suốt hai mươi một năm, đã từng giết qua mười mấy tên rồi, ai dám thổi văng của lão bay đi chắc chắn lão sẽ liều mạng với kẻ đó.

"Ha ha, lão Trần, trí nhớ người thật sự có vấn đề rồi, cái gì mà thằng ngốc chứ. Người ta tên là Đoan Mộc Vũ đây, mới thoáng nghe qua thôi đã biết cái tên này có xuất xứ từ dòng tộc danh giá. Hắc hắc! Người phát tài rồi đây lão Trần".

Lúc này, kẻ dám giễu cợt lão Trần chắc chắn không phải là tên khuôn vác dưới tay lão, mà là một kẻ có thân phận tương đương tên là Quan Long. Hắn là bằng hữu có giao tình hơn chục năm với lão Trần, cũng là một người có nhiều kinh nghiệm xông pha, vào sinh ra tử với nghề vận chuyển mua bán này. Bởi vậy khi nói chuyện hắn không hề kiêng kỵ gì với lão Trần cả.

"Hừ! Người cứ ở đó mà chằm chọt ta đi. Nếu người muốn, ta sẵn sàng tặng cho người. Điều đại tẩu từng nói là không cần nhiều thủ lao, chỉ cần đừng bỏ đói hắn là đủ rồi. Ồi, đúng là Điều đại tẩu tốt bụng thật, nếu là người khác thì đã bỏ hắn chết trôi chết nổi rồi".

Lão Trần vừa nói vừa tức càn hông. Kể từ lần tên ngốc này làm cho Hắc Phong kỵ sợ hãi, lão đã không dám tên tiểu tử cầm như hén này chăm nom Hắc Phong kỵ một mình nữa. Cũng may là tên tiểu tử này có sức mạnh, thật thích hợp với những việc như giúp đỡ khuôn vác hàng hóa này nọ. Nếu không, thật phí phạm đồng lương khô và nước uống đã phát cho hắn.

"Đúng thế, Điều đại tẩu quả thật là người tốt. Nghe nói bà ấy nhặt được tên này từ ngoại thành đem về, lúc đó hắn chỉ còn thoi thóp mà thôi. Tên tiểu tử này đúng là may mắn khi gặp được Điều đại tẩu, ngược lại nếu là ta... Hừ hừ, quản làm chó gì!" Quan Long nghe thế lập tức trợn mắt.

Tiếng nói của lão Trần và Quan Long rất lớn nên bọn thủ hạ của hai người cùng mười mấy tên sai vặt cũng nghe rõ ràng. Bọn họ một bên dẫn dắt Hắc Phong kỵ, một bên dùng ánh mắt đánh giá Đoan Mộc Vũ kia. Dựa theo ánh mắt của bọn họ, phỏng chừng nhận định không khác mấy với lão Trần, Quan kia.

Thế nhưng tên Đoan Mộc Vũ kia giống như người câm điếc vậy, không hề nói tiếng nào, lại càng không vì mấy câu nói đề cập tới hắn mà tỏ vẻ quan tâm hay tức giận. Đường như mọi việc chẳng liên quan tới hắn vậy! Lúc này thần sắc hắn vẫn ngu ngơ bước từng bước về phía trước.

Lộ trình dài ba dặm cũng không tính là xa lắm, trên thực tế từ đầu đến cuối của toàn bộ thương đội này cũng đã dài gần ba dặm rồi. Nơi dựng trại nằm bên cạnh một vùng sa mạc hoang vu! Thật ra, việc chọn vị trí dựng trại này không tới phiên đám tiểu thương như lão Trần và Quan Long kia làm chủ, chính là do thủ hạ của Đại thương đầu có kinh nghiệm quyết định. Những người này cả đời bươn chải trong khu vực sa mạc tám trăm dặm này nên rất có kinh nghiệm.

Lúc này, không khí nơi đây đã trở nên vô cùng nóng nực. Đám thù hạ của Đại thương đầu có hơn sáu ngàn con Hắc Phong kỵ, thuê đến sáu, bảy trăm gã tiểu nhị, hơn hai trăm hộ vệ, nên cũng đã chiếm một nửa toàn bộ thương đội này rồi.

Thông thường khi dựng trại thì hàng hóa và Hắc Phong kỵ của Đại thương đầu sẽ được bố trí ở chỗ trung tâm cũng là nơi an toàn nhất trong doanh trại, kể đó đến Đại thương đầu với đám tiểu nhị của hắn, sau cùng mới tới những tiểu thương vận chuyển mua bán như lão Trần và Quan Long. Mặc dù vòng ngoài cùng còn có hai trăm tên hộ vệ nhưng mỗi lần bị đám cướp sa mạc tập kích, người bị tổn thất nhiều nhất vẫn là đám tiểu thương bọn họ.

Tuy thực trạng như thế nhưng không ai có thể thay đổi được, vì nếu không gia nhập chung với Đại thương đầu thì những tiểu thương bọn họ cơ bản không cách nào vượt qua được biển cát mênh mông tám trăm dặm này.

“Nhanh lên đi thẳng góc, lo lắng cái gì hả, tập trung giúp chúng ta khuân hàng đi.” Tiếng la mắng của bọn sai vặt vang lên liên hồi.

Hiện tại trong tiểu đội của lão Trần dường như chỉ còn mỗi Đoàn Mộc Vũ được rảnh rỗi mà thôi, nếu không sai bảo hắn thì kêu ai chứ? Quả thật sức lực hắn quá mạnh lại không hề cựa gậy, chỉ cần gọi là làm. Thật sự đôi khi hắn khiến cho người khác hoài nghi rằng: “Không lẽ tên tiểu tử mới mười sáu tuổi này lại ngốc đến thế? Tại sao ngay cả chút phản ứng biểu lộ cũng không có? Dù là hiền như cục đất đi nữa cũng phải có chút nóng giận nào đó chứ?”

Tình hình tất bật cuối cùng cũng ổn định lại, những hàng hóa mang theo lần lượt được chuyển xuống hết. Dù sao cũng phải cho Hắc Phong kỵ khôi phục sức lực cái đã, đành rằng sức chịu đựng của Hắc Phong kỵ rất mạnh mẽ nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó.

Lúc này cả doanh trại mau chóng yên tĩnh lại, không có ai đứng lên đốt lửa trại hay nhai thịt béo, uống rượu ngon hoặc nhìn mỹ nhân khiêu vũ này nọ. Mặc dù quang cảnh xung quanh chưa thấy có dấu hiệu nguy hiểm, nhưng theo kinh nghiệm phong phú của đám con buôn thì ai cũng biết rõ nên tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, khôi phục thể lực mới là điều quan trọng nhất. Không ai biết sắp tới sẽ gặp những gì, cho dù những tên chỉ đường có kinh nghiệm lâu năm nhất cũng không thể đoán được. Cho nên điều bọn họ có thể làm duy nhất lúc này là chuẩn bị, phải chuẩn bị thật đầy đủ, e rằng phải chuẩn bị nhiều hơn thế nữa, dù gì việc làm này cũng không dư thừa chút nào.

Sa mạc ban đêm vô cùng lạnh lẽo, đến khi gió cát lặng yên đi thì khắp nơi mới hoàn toàn trở nên yên tĩnh. Thỉnh thoảng có nghe được một hai tiếng trầm thấp vang lên, thì cũng là đội hộ vệ tuần tra ban đêm báo động cho nhau. Ban ngày bọn họ được cưỡi Hắc Phong kỵ, thậm chí là Tuyết Phong kỵ cao quý hơn nên bọn họ được nghỉ ngơi rất thoải mái, tuy bọn họ chưa được như những quân nhân chính thức nhưng chắc chắn có kinh nghiệm hộ vệ tốt nhất. Vì thế bọn họ là lực lượng quan trọng nhất trong toàn bộ thương đội này, nếu không có bọn họ thì cho dù nhân số của thương đội có lớn hơn đi nữa cũng không chịu nổi một đòn tấn công của đám cướp sa mạc.

Trên bầu trời có hai vầng trăng sáng một lớn một nhỏ đang dần ló dạng, ánh trăng sáng như tuyết trắng kỳ dị chiếu rọi xuống toàn bộ vùng biển cát mênh mông. Ở rất xa, những ụ cát tựa như bập bênh trên sóng cát sa mạc hoang vu hiện tại cũng trở nên tĩnh lặng, tưởng chừng như cảnh vật u buồn này chỉ xuất hiện trong mơ mà thôi.

Thế nhưng đến lúc quá nửa đêm chợt vang lên tiếng chân ầm ầm ở cách đó không xa. Trong nháy mắt những âm thanh đột ngột này đã phá vỡ cảm giác yên tĩnh nơi đây, thậm chí cả hai vầng trăng sáng chóa trên bầu trời cũng trông dữ tợn hơn trước, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể quăng đi một pho tượng quý giá để trút giận vậy. Có những người lần đầu tiên chứng kiến chuyện này tất nhiên sẽ bị dọa đến nỗi luống cuống cả tay chân, quả thật bọn họ làm sao có thể giữ được bình tĩnh khi tình hình bất chợt phát sinh thế này.

Tiếng quát vang lên liên tục, lúc này đa số những tiểu thương và tiểu nhị không hề bối rối chút nào, những chuyện thế này bọn họ đã trải qua nhiều lần rồi, chẳng phải kết quả cuối cùng chỉ là được sống hay chết đi thôi sao? Đã vậy thì cứ toàn lực ứng phó, biết đâu giành được một sinh lộ.

“Cự mộc, lên!”

Trước hết từ phía ngoài doanh trại vang lên một tiếng quát lớn ra hiệu, sau đó hàng loạt bè gỗ khổng lồ lúc trước được chôn dưới cát đều nhanh chóng được kéo lên. Mỗi cây gỗ trong đó lớn bằng bắp đùi người lớn, một đầu được vót nhọn, dựng hơi nghiêng ra phía trước. Đây chính là biện pháp hữu hiệu nhất để ngăn chặn đám Hắc Phong kỵ tập trung lại rồi đột kích. Tuy nhiên do bè gỗ nặng hơn vạn cân nên cũng chỉ có Đại thương đầu mới có đủ tư cách để mang nó theo, còn những đội tiểu thương kia đứng nên nghỉ thôi.

“Đà cung, bắn!”

Kể đó vang lên tiếng nói thứ hai được một nam tử nào đó ra lệnh. Lập tức ở ngay phía sau hàng cự mộc xuất hiện cả trăm tên hộ vệ đã cầm sẵn trường cung trên tay từ trước, tức khắc kéo trường cung thành hình trăng tròn. Đến lúc mệnh lệnh “bắn!” được truyền ra, thì âm thanh hàng loạt tiếng bật dây cung vang vọng khắp nơi. Cả trăm mũi tên sắc bén mạnh mẽ, đồng loạt xé gió lao vút về phía đám đen đang kéo tới như dòng lũ cách xa ngoài mấy trăm trượng.

Cũng nhờ cả trăm tên hộ vệ này rất cường tráng và có sức lực, hơn nữa đây là đà cung đặc chế nên có lực sát thương rất kinh khủng. Bình thường thì có thể bắn xuyên qua một người đứng xa vài trăm trượng sau đó còn có khả năng tiếp tục bay tới rồi bắn vào người thứ hai nữa.

Thế nhưng lần này lại không nghe được tiếng kêu la thảm thiết, mà chỉ có vài tiếng kêu rên trầm thấp. Tuy cuối cùng cũng khiến đợt tấn công như dòng lũ dừng lại đôi chút, nhưng ngay sau đó chúng không dừng hẳn mà còn tăng tốc độ tấn công. Lúc này những hộ vệ có kinh nghiệm vốn rất cẩn thận thì dừng lại để đánh giá một phen. Chỉ cần quan sát tình hình trước mắt thì có thể khẳng định bọn tập kích lần này chẳng phải làm đám tiểu tặc sa mạc lẻ tẻ thường thấy, mà chính là bọn cướp sa mạc cực kỳ hung hãn.

Đà cung vẫn tiếp tục bắn, nhưng chỉ sau hai đợt giương cung thì đám cướp đã tới gần rồi. Sức bật của Hắc Phong kỵ vốn rất khủng bố, nhất là sau khi được nghỉ ngơi đầy đủ chúng có thể nhanh chóng xông qua khoảng cách vài trăm trượng. Quả thật muốn dùng năm trăm cây đà cung để khống chế từ xa năm trăm con Hắc Phong kỵ vẫn chưa chắc làm được, cũng may là hộ vệ thương đội đã chuẩn bị đầy đủ từ trước.

“Hắc Phong ky, đột kích !”

Tên thủ lĩnh hộ vệ ra lên lần nữa, thế nhưng trong lòng hắn có hơi nghi ngờ, dường như có gì đó không đúng lắm. Đám cướp sa mạc đó hung tàn là điều thấy rõ ràng nhất nhưng bọn họ đâu có ngốc đến thế, mặc dù bọn họ có hơn năm trăm người như thế nhưng cũng không cần phải cố chấp liều chết tấn công như vậy. Chỉ cần trải qua ba đợt bắn cung, hơn nữa nhờ có cự mộc chặn đường, cho tới khi trăm con Hắc Phong ky đột kích được ra ngoài thì rõ ràng năm trăm tên cướp sa mạc đó phải chết mất xác, còn hơi đâu mà đòi cướp bóc, rõ ràng đền dâng mạng thì có.

Thế nhưng chút nghi ngờ này vậy mà chỉ trong thoáng chốc đã tan biến trong đầu của tên thủ lĩnh hộ vệ. Hắn luôn tự tin vào thực lực chính mình, cũng tin tưởng vào đám thủ hạ của hắn, nhất là thực lực của hai mươi con Tuyết Phong ky. Với năm trăm tên cướp sa mạc này hắn không cần vận dụng tới Tuyết Phong ky, cho dù đối phương có âm mưu gì đi nữa thì khi đối đầu cũng sẽ bị thực lực bọn hắn đánh cho tan nát.

“Giương lá chắn lên, kết trận!”

Khoảng một trăm hộ vệ Hắc Phong ky lao ra từ hai bên bắt đầu đột kích đường lui của bọn cướp sa mạc, thêm trăm tên hộ vệ buông bỏ đà cung trong tay ra đồng thời nhanh chóng gờ bệ gỗ khổng lồ lên làm tấm chắn. Còn đám cướp sa mạc đang xông tới bệ gỗ khổng lồ nhanh như bão táp. Đây chính là phòng hộ cuối cùng của bọn họ, cho tới lúc này trận chiến đã sắp bước vào giai đoạn ngã ngũ.

“Ầm...!” Cuối cùng năm trăm tên cướp sa mạc đã đụng vào bệ gỗ đó. Trong nháy mắt tiếng kêu la thảm thiết của Hắc Phong ky vang lên ầm trời, đồng thời bệ gỗ khổng lồ cũng ầm ầm bị phá hủy. Mặc dù đều là những cây gỗ thật to nhưng vốn dĩ thân thể của Hắc Phong ky nặng tới mấy ngàn cân, hơn nữa với tốc độ đột kích kinh khủng nên dễ dàng phá bỏ bệ gỗ. Nhưng khoảng hơn trăm con Hắc Phong ky từ vong mà thôi, còn đám cướp thì phi thân bay lên cao. Trong khi thân người còn lơ lửng trên không trung thì thanh loan đao sáng như tuyết trên tay đã vung lên tựa những bóng ma từ vong.

“Nguy rồi!”

Đến bây giờ, khi tên thủ lĩnh hộ vệ vừa trông thấy cảnh tượng trước mắt thì nhất thời trong lòng run lên, bởi vì lúc trước đám cướp sa mạc đó bị che phủ bởi đồng cát bụi, hơn nữa do trời tối đen nên hắn chưa kịp nhìn rõ. Mọi vừa rồi trải qua ba đợt đà cung nhưng hắn là hiệu quả không cao lắm. Mặc dù chẳng phải trên cơ thể toàn bộ năm trăm tên cướp sa mạc đó không bị dính mũi tên nào, nhưng trên cơ bản bọn chúng chẳng bị thương tổn bao nhiêu.

Tên thủ lĩnh hộ vệ chưa kịp ứng biến thì toàn bộ đám cướp sa mạc đó đã rời khỏi lưng Hắc Phong ky, bọn chúng nườm nượp nhảy lên rồi đột nhập vào trong lá chắn trước mặt. Nhất thời cả trăm tên hộ vệ đang định giáp công từ hai bên lại không có đất dụng võ, khi bọn họ muốn xông lại cứu viện thì không còn kịp nữa rồi. Năm trăm đánh với một trăm hướng chỉ đám cướp sa mạc này có thực lực phi phạm, lại hung hãn không sợ chết nữa. Tên thủ lĩnh hộ vệ thấy thế lòng liền chùng hãn xuống, hắn không thể nghĩ ra được từ lúc nào trong biển cát dài tám trăm dặm này xuất hiện thêm một đám cướp sa mạc có thực lực khủng bố đến vậy?

“Tuyết Phong ky hộ vệ trung tâm, Hắc Phong ky bảo vệ hai cánh, thuận trận, vừa đánh vừa lui!”

Thoáng suy nghĩ chốc lát, tên thủ lĩnh hộ vệ liền đưa ra lựa chọn tối ưu nhất, đó chính là không màng tới đám tiểu thương kia nữa. Nếu được hơn ngàn người đó cầm chân đám cướp sa mạc quý giá này lại một lát, hắn chỉ cần một chút thời gian để sắp xếp lại đội hình là có thể chỉ đạo Tuyết Phong ky và Hắc Phong ky còn lại thọc sâu vào sẽ tiêu diệt được đám cướp sa mạc này, nhưng điều kiện trước hết là hắn phải tranh thủ được chút thời gian để chuẩn bị.

Đám hộ vệ thương đội không hổ là những người có kinh nghiệm phong phú, chỉ trong thoáng chốc đã hiểu được ý đồ vừa đánh vừa lui của tên thủ lĩnh, nhất thời bọn họ bỏ trống đám tiểu thương tạo nên tình huống đối đầu trực tiếp với bọn cướp sa mạc.

Ngược lại đám cướp sa mạc đó dường như không màng đến thế trận đã thay đổi, thậm chí còn không phát hiện ra ý đồ tác chiến của đám hộ vệ thương đội, tức khắc bọn chúng gặp bất kể người nào cũng ra tay chém giết, rõ ràng bên dưới tấm khăn đen trên mặt bọn chúng chính là những cặp mắt đỏ lử.

Hành động của hộ vệ thương đội đồng nghĩa với việc giữa đường hoàn toàn bỏ rơi đám người tiểu thương kia, nhất thời vang lên ầm trời tiếng hét kêu cha gọi mẹ, cho dù những người này vốn có kinh nghiệm dày dặn về vận chuyển mua bán thì thế nào?!? Lực lượng năm trăm tên cướp sa mạc kia ngay cả hộ vệ thương đội tinh nhuệ là thế mà còn cảm thấy kinh hãi, huống chi là những người chỉ biết đánh đám riêng lẻ, không có tổ chức như đám người tiểu thương này?

“Ôi trời đại gia, bọn hắn lại là cướp sa mạc sao? Vậy sao giết cả Hắc Phong ky thế này!” Lão Trần không hổ danh có kinh nghiệm vận chuyển mua bán suốt hai mươi năm trời, vừa liếc nhìn qua đã thấy không ổn rồi, bởi vì cho dù cướp sa mạc có hung tàn cỡ nào đi nữa sẽ không phá hoại hàng hóa, cũng không giết Hắc Phong ky vốn để chở hàng, thông thường bọn hắn sẽ giết sạch người mà thôi, nhưng đối với nhóm cướp sa mạc này lại khác, bọn chúng hoàn toàn không lưu lại cho người hay vật nào sống nào cả.

“Bảo vệ hàng hoá, dừng mạnh động, chúng ta hãy phòng ngự ở chỗ này, đám hộ vệ chết tiệt kia sẽ quay lại phản kích”.

Lão Trần lớn tiếng hô to lên, hắn và Quan Long cùng với mấy tiểu thương khác thường dựng trại san sát nhau, cho nên hiện tại cũng tụ tập được mười mấy người lại với nhau, đa số đều cầm trường đao trong tay nhưng không có nhiều cung tên lắm, hơn nữa toàn bộ chỉ là cung khảm sừng có lực sát thương rất yếu, về phần đà cung thì khỏi nói, đó là những vũ khí chỉ do quân đội quân chế, ai dám tồn trữ trong tay sẽ bị giết không tha, vì thế cũng chỉ người có thân phận cao quý như tiểu công tử của Tề Châu mới có thể sở hữu được cả trăm cây đà cung có uy lực cực lớn, bắn đi cực xa.

"Đưa cung cho ta !"

Lúc này, một giọng nói có vẻ non nớt, nhưng lại cực kỳ kiên quyết, vô cùng tự tin, bỗng vang lên từ phía sau lão Trần.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Giương Cung Trong Đêm Trăng.

Lão Trần cho rằng mình đã nghe nhầm nhưng đến khi giọng nói kia lặp lại một lần nữa thì lão mới đột nhiên chú ý đến nó. Chủ nhân của giọng nói ấy không phải ai khác mà chính là tên sai vật có bị đánh cũng không đánh trả, có bị mắng cũng không cự cãi nửa lời, giống y một kẻ mắc bệnh thiếu năng vậy.

Người đang nói chơi à? Người mà cũng muốn kéo cung? - Lão Trần thực sự rất muốn chửi lớn. - Bây giờ đang là lúc nào mà còn làm lão tử bức mình, không muốn sống tiếp nữa sao?

Thế nhưng khi lão quay đầu nhìn lại thì cũng là lúc bắt gặp ánh mắt mà cả đời chưa từng thấy qua; tất cả những từ ngữ như sáng sủa, bình tĩnh, hung ác độc địa, băng lãnh, tàn bạo ... đều không thể mô tả được ánh mắt ấy. Chính vì vậy mà thân thể lão khẽ run rẩy, nước tiểu xém tí vãi ra cả quần; suy nghĩ lúc trước cũng theo đó mà không thể nói ra được!

"Người, người ... người vừa mới nói cái gì?"

Lão Trần thực sự cho rằng mình đang nằm mơ, nên mới gắng hỏi một lần nữa. Tên Đoàn Mộc Vũ này trước sau tương phản cực lớn khiến lão như người đang nằm trong mộng.

"Cung!"

Đoàn Mộc Vũ trả lời tuy đơn giản nhưng cực kì nhanh chóng, cùng lúc động tác của hắn cũng cực kì mau lẹ. Lão Trần hoàn toàn chưa kịp phản ứng thì cung tên khảm sừng trên tay hắn cùng ông đưng mũi tên bên hông đã thay đổi chủ nhân! Đến khi hắn tìm lại được bóng dáng Đoàn Mộc Vũ thì đã có ba mũi tên phá không, bay đi như xé gió. Ngay sau đó, ba mũi ấy nhanh chóng đâm chính xác vào yết hầu ba gã sa phi, không chệch đi một li nào!

Tuy hiện tại đang là đêm tối nhưng vẫn có thể nhìn thấy những mũi tên đâm vào cổ ba tên sa phi lần lượt nổ tung, khiến đầu chúng văng đi, trên cổ chỉ còn dính lại một chút da thịt. Cả ba chắc chắn là chết, không thể khác được!

Trong nháy mắt, một túi cung tên đã tiêu hao sạch sẽ. Mà hai mươi gã sa phi hung hãn ở phía xa cũng lần lượt biến thành tử thi.

Cho đến lúc này mọi người xung quanh Lão Trần mới hồi phục tinh thần. Tất cả đều giống nhau, như chưa ai từng quen biết Đoàn Mộc Vũ vậy. Mọi người đều dùng ánh mắt ngạc nhiên thể hiện cảm giác của mình lúc này!

"Tên!"

Giọng nói trầm trầm của Đoàn Mộc Vũ vang lên lần thứ hai, song lúc này không ai chờ người ra nữa. Tất cả mọi người đều nhanh chóng đưa túi tên bên hông mình cho Quan Long đưa tới.

Về mặt Đoàn Mộc Vũ băng lãnh như trước, giống y như những mũi tên lạnh lùng bay đi. Tốc độ hắn giương cung tuy không nhanh, cũng không kéo cung hết cỡ nhưng mỗi lần giương cung là bắn cùng lúc ba mũi tên. Mỗi mũi tên đều lấy đi một tính mệnh, tuyệt đối không có chuyện trượt hay đổi phương thoát chết!

Lúc này, càng có nhiều trung thương, tiểu thương chạy đến địa phương này. Mà vòng vây của sa phi cũng dần dần chuyển đến nơi đây. Một khung cảnh hỗn loạn, người đông nghìn nghịt, ánh đao trùng trùng... tất cả giống như một thế giới tử vong.

Đoàn Mộc Vũ bình tĩnh như trước, tốc độ giương cung vẫn không nhanh cũng không chậm; dù trước người đã có mười tên sa phi đến gần, nhưng hắn vẫn xem khung cảnh trước mắt như không người! Tuy tốc độ giương cung của Đoàn Mộc Vũ thông thả nhưng luôn luôn bắn chết tên sa phi tiến đến gần mình nhất!

Một cảnh cực kì quỷ dị xuất hiện, không có bất cứ một tên cướp nào có thể xâm nhập vào phạm vi mười trượng trước mặt Đoàn Mộc Vũ!

Hộ vệ thương đội sau khi trọng chỉnh liền từ thủ phản công, bắt đầu càn quét ngược lại dưới sự dẫn dắt của mười hai Tuyết Phong kỵ. Dù cho sa phi có hung hãn, mạnh mẽ cỡ nào thì cũng không thể chống lại sức mạnh trùng kích của Tuyết Phong kỵ mang trọng giáp năm nghìn cân. Tất cả bọn cướp khi bị đánh trúng đều chết ngay lập tức, thi thể nát vụn bay tứ tung khắp trời!

Nhưng lúc này cũng là lúc Đoàn Mộc Vũ bắn chết tên cướp thứ tám mươi, một kết quả không tưởng! Bởi vì, cho dù có là dũng sĩ vô địch của Cẩm Vệ Quân bảo vệ Thiên Tử thì cũng không có chiến tích cỡ này!

Ném cây cung khảm sừng muốn gãy đôi sang một bên Đoàn Mộc Vũ lại trở về bộ dáng ngây ngô lúc trước; cánh tay phải hắn dùng kéo dây cung máu me đầm đìa, xương mấy đầu ngón tay cũng lộ cả ra. Cứ như thân thể bây giờ không phải là của hắn!

Dọn dẹp chiến trường, thống kê tổn thất thì toàn bộ hàng hóa đều không có chuyện gì, mọi thứ vẫn như lúc đầu! Nhưng tổn thất về người thì thật thảm: hộ vệ thương đội tử thương hơn mười người, trung thương - tiểu thương chết hơn hai trăm người. Cái quan trọng là Hắc Phong kỵ thì có việc gì, song những trung thương tiểu thương đã chết thì hàng hóa và Hắc Phong kỵ của họ bị chia đều. Đây chính là qui tắc ngầm!

Biến hóa duy nhất chính là đái ngộ với Đoàn Mộc Vũ! Đừng nói mấy tên sai vật lúc trước ngang hàng với hắn muốn đánh muốn chửi, muốn sai bảo gì thì sai mà ngay cả Lão Trần và Quan Long khi nhìn thấy hắn thì bộ dạng cũng như nhìn thấy quý... kính sợ có, thấp thỏm lo sợ có. Bọn họ có nghĩ đến nỗ lực cũng không nghĩ ra vì sao mà tiểu tử mười bốn mười lăm tuổi ngu ngu ngốc ngốc lúc trước mình đánh chửi thoải mái lại biến thành một ma đầu cường đại, giết người như ngóc!

Đám người mua bán tự vỗ ngực cho rằng mình có kiến thức sâu rộng cũng không cách nào nghĩ ra lí do! Vừa nghĩ đến thái độ mình đối đãi hà khắc ác liệt với Đoàn Mộc Vũ lúc trước thì liền lạnh cả người!

"Người chính là dũng sĩ đã dùng cung khảm sừng và tám mươi mũi tên bắn chết tám mươi tên cướp đúng không? Họ Đoàn, tên Mộc Vũ đúng là rất hay. Có hướng thú làm phó thủ lĩnh hộ vệ của ta hay không? Lương thưởng hàng năm một nghìn kim tệ, nhà cửa, gái gú chỉ cần người muốn là có; thức ăn, rượu ngon mặc người thưởng thức! Bên trong thành Tề Châu chỉ cần báo tên tiểu công tử ta thì người có thể đi bất cứ đâu!"

Đám người Lão Trần không dám nói chuyện cùng Đoàn Mộc Vũ, còn đại thương đầu thì cảm thấy cực kì hứng thú. Hắn nghĩ đi nghĩ lại thấy mình đúng là đã gặp may lớn. Tối hôm qua, thân tín của hắn kiểm tra thì thấy có năm trăm sa phi thông thường ở gần đây. Vốn dĩ, bọn chúng thấy đội hình thương đội như vậy thì chạy còn không kịp chứ nói gì đến cướp. Nhưng ai biết được bọn chúng lại có cái gan ấy, mà còn trở nên cường hãn dữ tợn hơn bình thường rất nhiều. Cho dù tên cướp có bị trúng hai ba mũi tên thì cũng không chết dễ dàng được. Thật quá quý dị! Nếu không phải Đoàn Mộc Vũ xuất hiện, một người dùng cung bắn chết tám mươi tên cướp thì cuối cùng đội hộ vệ có thắng thì cũng tổn thất cực kỳ nặng nề!

Đái ngộ của đại thương đầu đưa ra khiến hai tròng mắt Lão Trần lồi lên như muốn rớt cả ra. Một nghìn kim tệ, còn cao hơn cả lãi khi đi buôn của hắn năm lần, cũng có nghĩa là lão phải mất năm năm để kiếm được số tiền ấy. Không nghĩ tới tiểu tử này lại có phúc lớn như vậy! Nhưng cũng đúng thôi, có bản lĩnh cao cường như vậy thì nhận loại đái ngộ này là bình thường.

Ngay lúc mọi người dùng ánh mắt ước ao, đổ kị cùng kính sợ nhìn Đoàn Mộc Vũ thì hắn vẫn chất phác như cũ, mí mắt cũng không hề giật lấy một cái. Hắn chỉ đáp lại bằng một cái lắc đầu!

Thái độ của Đoàn Mộc Vũ khiến đại thương đầu nổi tiếng khôn khéo cũng phải bối rối tay chân. Điều kiện ưu đãi như thế mà tiểu tử này không thèm suy nghĩ lấy một lát mà đã lắc đầu nguây nguẩy! Nghe Lão Trần nói thì hình như tiểu tử này trước kia bị đối xử như nô lệ; này này, không phải do bị đối xử như thế mà bây giờ trở thành kẻ ngốc chứ?

"Ách, chẳng lẽ tiểu huynh đệ thấy đái ngộ như thế chưa đủ hay sao? Vậy được, đái ngộ hàng năm lập tức tăng gấp đôi, thế nào?" Đại thương đầu quyết tâm thu một cao thủ như vậy dưới trướng bởi vì một mình hắn có thể so sánh với ba mươi hộ vệ tinh nhuệ khác. Đây chính là phán đoán của hộ vệ đầu lĩnh, bởi vì tám mươi mũi tên Đoàn Mộc Vũ bắn ra không hề tầm thường. Mỗi một tên cướp khi trúng tên thì cổ lập tức bị nổ tung. Loại lực đạo này dù cho hộ vệ đầu lĩnh có tự phụ về mình thì cũng chỉ có thể bắn được năm sáu mũi. Nhưng tiểu tử kia lại có thể bắn ra đến tám mươi mũi chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, quả thực hắn là quái vật rồi!

Đáp lại đại thương đầu vẫn là cái lắc đầu, điều này làm cho tất cả mọi người sững sờ, mồm chữ o mắt chữ a. Bọn họ xưa nay nào từng thấy qua một quái nhân như vậy! Hắn tự cho mình có tài nên kiêu ngạo sao? Không! Tiểu tử này chỉ là một tên sai vật. Ngay cả một tên lái buôn thấp cổ bé họng như Lão Trần còn có thể chiêu nạp, muốn đánh thì đánh, muốn chửi thì chửi, đuổi là phải đi. Hơn nữa từ đầu đến cuối hắn không hề tỏ ra cuồng vọng một chút nào cơ mà? Thế nhưng hắn không cần suy nghĩ liền cự tuyệt hai nghìn kim tệ thù lao; chẳng lẽ người này là một gã khờ điển hình?

"Khụ khụ, này tiểu huynh đệ! Vậy rốt cuộc người muốn điều kiện như thế nào, hay lý do người không chấp nhận thì cứ nói ra! Chỉ cần có thể sắp xếp ta liền thỏa mãn yêu cầu của tiểu huynh đệ người!" Đại thương đầu vẫn chưa từ bỏ ý định khuyên nhủ.

"Không có!"

Đoàn Mộc Vũ rút cuộc cũng nhìn thẳng vào mắt đại thương đầu sau đó liền xoay người rời đi, khiến bao người có mặt tại đây đều kinh ngạc, trầm mồm nghi ngờ nhưng không có lời giải.

Đại thương đầu chiêu dụ tuy không thành công nhưng hắn vẫn liếc mắt dõi theo Đoàn Mộc Vũ; sau khi Đoàn Mộc Vũ về lại vị trí của mình trong tiểu đội của Lão Trần thì ý nghĩ "kẻ ngốc" lại nổi lên trong đầu hắn.

Với sự khôn khéo của đại thương đầu thì tất nhiên sẽ nghĩ cách tiếp tục chiêu dụ, hắn nhanh chóng gọi Lão Trần sang một bên để khuyên bảo. Vì thế, thương đội của Lão Trần có sự thay đổi nhanh chóng, trở thành một phần được hộ vệ thương đội bảo vệ, thuận tiện mang tám tên sai vật có Đoàn Mộc Vũ ở trong theo.

Đoàn Mộc Vũ tất nhiên không hề tỏ ý phản kháng. Thực tế thì hắn không hề nói lấy một chữ, vẫn cứ theo sau đám người Lão Trần. Nhìn đi nhìn lại, hắn càng giống kẻ ngốc! Nhưng khác một chỗ là các công việc nặng nhọc như vận chuyển hàng hóa thì không có bất cứ ai dám sai bảo hắn làm.

Đám người Lão Trần cực kì muốn biết lí do Đoàn Mộc Vũ cự tuyệt đái ngộ trọng hậu của đại thương đầu là gì, nhưng lại không dám hỏi. Bởi vì ngày hôm nay, ấn tượng Đoàn Mộc Vũ để lại đã khắc sâu trong lòng họ!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Vị Khách Lúc Hoàng Hôn

Thương đội nghỉ ngơi một ngày rồi bắt đầu lên đường. Những người đã chết thì lấy hết tài sản sau đó ném vào trong biển cát, không bao lâu sau sẽ trở thành một đồng xương khô; còn đám Hắc Phong Kỳ bị giết thì được lóc thịt phơi khô. Ở trong cái sa mạc có phạm vi tám trăm dặm này, mọi công sức chuẩn bị thức ăn nước uống càng nhiều thì càng tốt chứ không phải dư thừa. Tất cả mọi người trong đoàn đều nhất trí với phương án này.

Mấy ngày liên tiếp sau đó, trừ bão cát dữ dội ra thì không có trở ngại gì quá lớn. Trong thương đội có đủ loại suy đoán liên quan tới Đoàn Mộc Vũ, nhưng tất cả không rầm rộ khoa trương mà lại yên tĩnh như lúc ban đầu.

Vui vẻ sung sướng nhất chính là lão Trần. Hôm nay, lão dương dương đắc ý cười Hắc Phong Kỳ, mang trên lưng một Đà Cung thượng phẩm được chế luyện một cách hoàn mỹ, bảo dưỡng rất tốt, bên hông mang theo năm túi tiền - Hình tượng có thể nói: cực kì uy phong. Sở dĩ lão có bộ dáng như thế bởi vì Đoàn Mộc Vũ không có hứng thú với Đà Cung, nhưng để phòng ngừa có cướp xuất hiện, lão liền đảm nhận trọng trách mang cung tên giúp cho Đoàn Mộc Vũ.

Trải qua mấy hôm vừa rồi, lão Trần phát hiện ra kẻ ngu thì vẫn là kẻ ngu. Đoàn Mộc Vũ chẳng thèm so đo chuyện bọn họ đối xử với hắn lúc trước thế nào, vẫn cứ được gọi là tới, đuổi thì đi. Nhưng những người trong thương đội có người nào dám làm vậy? Bao gồm cả lão Trần trong đó.

Những nghi ngờ trong lòng lão Trần càng ngày càng lớn, suy nghĩ một hồi lâu lão vẫn không hiểu Đoàn Mộc Vũ cuối cùng là loại người nào? Chẳng lẽ trên đời này thật sự có người trời sinh đã biết lãng phí tài năng của mình sao? Điều này thật quý dị!

Một ngày nọ, lão Trần rốt cục nhịn không được hỏi nhỏ Đoàn Mộc Vũ: "Tiểu... tiểu huynh đệ, mấy ngày nay trong lòng ta luôn có thắc mắc. Ta không rõ cho lắm tại sao thân thủ người cao cường như vậy mà nguyện ý làm công việc đi buôn ti tiện như chúng ta? Hơn nữa, lúc trước chúng ta đối xử với người không được tốt cho lắm, người... người thật giống như..."

"Giống người ngu?" Đoàn Mộc Vũ không ngừng đầu lên, nhưng giọng nói vẫn bình thản. Cứ như người người mà bọn họ bàn tán không phải là hắn vậy.

"Khụ khụ!" Lão Trần lúng túng, nuốt chút nữa bỏ nhào từ trên lưng Hắc Phong Kỳ xuống. Lão cũng không biết phải nói gì nữa. Lần đầu tiên lão thấy, Đoàn Mộc Vũ ngừng đầu nhìn chân trời phương xa, khuôn mặt có gì đó buồn bã. Mỗi một lúc sau mới nói: "Ta... sống không có mục tiêu, đại tẩu để ta theo người thì ta theo. Chỉ có như vậy thôi!"

"Ách! Một người tài giỏi như người làm sao không có mục tiêu sống được chứ? Dù sao cũng phải sống! Phải làm ăn phát tài như ta, cưới mỹ nhân, sinh con trai, có cháu chắt chút chút chứ! Người nhìn người đi, mới nhỏ như vậy mà đã..." Lão Trần cảm thấy rất quý dị. Ngay cả một tên ăn mày với hai bàn tay trắng cũng có mục tiêu sống, nhưng hắn lại..."

Đoàn Mộc Vũ khẽ lắc đầu không nói lời nào, hai mắt híp lại giống như đang ngủ nhưng lão Trần lại nhìn thấy đôi mắt của hắn thật đáng sợ. Hiện tại cuối cùng lão cũng hiểu tại sao Đoàn Mộc Vũ có thể dọa cho Hắc Phong Kỳ sợ hãi, nuốt nửa bỏ chạy rồi. Đôi mắt kia ngay cả người cũng bị hù cho sợ hãi dãi dãi chứ đừng nói mấy con Hắc Phong Kỳ kia.

Lão Trần không dám nhìn Đoàn Mộc Vũ nữa, nhưng lão cảm thấy sau lưng mình lạnh buốt. Đây là loại người thế nào? Mới mười lăm, mười sáu tuổi đầu mà lại giống như người sắp chết. Không, người sắp chết cũng không giống như hắn! Ít nhất thì họ cũng còn chút hi vọng muốn sống, nhưng Đoàn Mộc Vũ thì đến một xú xiu hi vọng cũng không có. Hắn giống như một lão quỷ đã sống mấy trăm năm, nhìn thấu hết tình đời - Không cầu trường sinh, cũng không sợ hãi trước cái chết!

Không trách được, vì sao hắn không thèm để ý đến đám người đánh chửi, lăng mạ hắn! Không trách được, vì sao Đại thương đầu trọng đại nòng hậu cũng không hấp dẫn được hắn! Không trách được, vì sao hắn không thèm để ý đến vết thương trên tay mình - Bởi vì ngay cả tính mạng, hắn cũng không cần đến nữa chứ đừng nói là thân thể.

"Cũng không biết đây là chuyện tốt hay xấu đây?"

Trong lòng Lão Trần sợ hãi, nhưng may mắn là tên quái thai này còn nghe lời của Điều đại tẩu.

Lữ trình luôn luôn buồn tẻ, nhất là ở nơi sa mạc hoang vu không biết đến điểm cuối này càng làm lòng người buồn muốn chết! Cho dù thương đội có hơn ngàn người nhưng cũng xuất hiện cảm giác cô độc, tịch mịch đến đáng sợ. Người hoạt bát, nói nhiều, nhanh nhẹn nếu ở nơi này lâu ngày chắc sẽ hóa điên mất!

Nhưng khát vọng khổng lồ với tiền bạc đã áp đảo tất cả, mọi người vẫn tiến lên từng bước, tuy chậm chạp mà kiên định.

Cái nóng nực ban ngày làm con người ta choáng váng cả đầu óc cuối cùng cũng đã qua đi. Quả cầu đỏ khổng lồ treo cuối chân trời, khiến cả biển cát nhuộm màu vàng rực rỡ. Lúc này là khoảng thời gian mọi người trong thương đội thích nhất. Không phải vì phong cảnh tuyệt đẹp, cũng không phải vì sắp được cắm trại nghỉ ngơi mà tình cảnh này sẽ để cho bọn họ liên tưởng đến màu rực rỡ của vàng. Là vàng đó nha! Nếu như giờ phút này cả trời đất đều là vàng thì tốt biết bao!

Không chút nghi ngờ lão Trần là một trong những người tưởng tượng điên cuồng nhất. Hôm nay lão đã có một chỗ dựa mạnh mẽ là Đao Mộc Vũ. Mặc dù chưa tới phía bắc Hàn Châu nhưng lão đã cảm thấy một màu vàng rực rỡ, hấp dẫn nằm ngay trong túi lão cho dù Đao Mộc Vũ có lúc làm lão dựng tóc gáy.

Trong lúc đang cắm trại, phía sau lưng thương đội bỗng nhiên có cát bụi bốc lên mù mịt. Đã có kinh nghiệm đi buôn, mọi người lập tức đoán được chỉ có Hắc Phong kỵ phi nước đại mới có hiện tượng như vậy, nhưng xem kích thước đám bụi thì chỉ có chừng năm sáu con Hắc Phong Kỵ thôi.

Người nào? Thật to gan a!

Mọi người trong thương đội đều có chung một ý nghĩ như vậy, bọn họ đều chỉ chò về phía đó, không hoảng sợ một chút nào cả. Nguyên nhân rất đơn giản, đó là trong tám trăm dặm biển cát này chưa từng xuất hiện nhóm cướp nào chỉ có năm sáu tên cả, nếu có thì đó là bọn người muốn chết!

Cát bụi mù mịt một đám lớn, có thể thấy những tên đó không tiếc thể lực Hắc Phong Kỵ mà phi nước đại. Chỉ với điều này đã làm cho mọi người trong thương đội phẫn nộ - Đám người này không biết mình làm như vậy là muốn chết nhanh hơn sao?

Tuy nhiên những hộ vệ của thương đội không dám khinh thường, lập tức phân ra hai mươi kỵ binh nghênh đón. Nếu như là tiểu thương thì chỉ cần bọn họ nộp đủ phí, thương đội cho phép bọn họ gia nhập, nếu không thì sống chết mặc bay, thậm chí có thể xuất thủ cướp bóc nữa.

Rất nhanh sau đó, những vị khách không mời mà tới xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Quả thật chỉ có sáu con Hắc Phong Kỵ, nhưng chỉ có hai người thôi, còn bốn con khác chỉ đeo túi nước. Không trách được tại sao bọn họ ngu ngốc vậy, thì ra không phải là đám con buôn! Nhưng hai người này dám đơn độc tiến vào sâu trong sa mạc, nói không chừng chúng có chút bản lĩnh.

Đám con buôn này cũng có chút kiến thức nên thu hồi vẻ khinh thị. Trên người hai tên kia là một áo choàng màu xanh, trên lưng vác hai cái hộp hình chữ nhật giống nhau như đúc, có vẻ bên trong là trường kiếm, mặc dù không thấy rõ mặt mũi nhưng nhiều người trong thương đội có ánh mắt sắc bén, liền nhận ra trong đó có một người thân hình khá uyển chuyển, nếu không lầm là một thiếu nữ tràn đầy sức sống!

Nữ nhân a! Tức thì có nhiều gã trong đoàn ánh mắt sáng rực. Đi trong sa mạc này vô cùng khó khăn cho nên trong đoàn đã có quy định không mang theo đàn bà con gái. Cho nên có thể hiểu được khi đột nhiên xuất hiện một nữ nhân thì lòng người rung động bao nhiêu!

"Này! Các người là ai? Cũng đi buôn sao?"

Một hộ vệ thương đội quát lớn, nhưng như thế là bình thường. Ở trong biển cát gió thổi ào ào như này thì nói bình thường thì chả có ma nào nghe.

"Chúng ta là ai không quan trọng, gọi chủ thương đội các người ra đây nói chuyện mau lên. Đây là chuyện khẩn cấp, bọn người các người sắp gặp đại nạn mà không hay biết gì!"

Âm thanh trầm ổn của một nam tử trẻ tuổi vang lên, tiếng nói truyền đi rất xa. Bên cạnh đó còn có một loại mị lực làm cho người ta không thể không làm theo. Điều này khiến người khác liên tưởng đến những công tử thế gia có hàm dưỡng tốt, không gian mà có uy.

Chẳng qua, lúc hắn nói khiến cho đông đảo hộ vệ thương đội cười vang. Thằng nhóc không hiểu chuyện này từ đâu đến vậy? Nguy hiểm? Từ lúc nào bọn họ đi buôn qua tám trăm dặm sa mạc này mà không phải vượt qua nguy hiểm? Có ngày nào không nhìn thấy người chết? Đầu của bọn họ đang ở trên cổ, nhưng tùy lúc sẽ rút xuống thôi!

Tính tình đôi nam nữ mặc áo choàng này tính ra cũng tốt, tùy ý để mọi người cười đùa, kiên nhẫn chờ chủ thương đội. Mà lúc này hộ vệ thương đội đã sớm đi báo cho Đại Thương Đâu. Chê cười là một chuyện, nhưng đã đi trong trong biển cát này thì không có chuyện gì là chuyện nhỏ, huống chi đôi nam nữ thân bí này có thể đơn độc xông vào sa mạc thì ít nhất cũng có thực lực, không thể xem nhẹ hai người được.

Rất nhanh sau đó, đầu lĩnh hộ vệ thương đội liền đi lên phía trước, đánh giá đôi nam nữ này một lượt rồi chấp tay nói: "Tại hạ bất tài, chịu trách nhiệm an toàn cho thương đội. Không biết phải xưng hô với hai vị như thế nào? Vì sao nói chúng ta gặp chuyện nguy hiểm? Phải biết rằng bọn ta tuy đi trong sa mạc, nhưng chúng ta lại là thương đội rất lớn!"

"Lắm điều làm cái gì? Sư huynh ta nói các người gặp nguy hiểm, thì gặp nguy hiểm. Chẳng phải mấy ngày trước các người đã gặp năm trăm tên thi quỷ đó sao? Đến bây giờ mà các người còn sống, ắt phải cảm tạ trời đất rồi. Hiện tại, các người tốt nhất nên theo đường cũ trở về, đợi ta cùng sư huynh diệt trừ lũ quỷ vật này rồi các người tiếp tục lên đường cũng không muộn.

Giọng nói của cô gái thanh thủy dễ nghe nhưng khi lọt vào tai mọi người trong thương đội thì chẳng hề hay ho tí nào. Nói đùa à? Bọn họ lên đường đi buôn gần một tháng rồi, lộ trình đã đi được một nửa, giờ bảo quay lại, chẳng phải muốn chết sao? Nói như vậy còn không bằng giết phức bọn họ đi! Phải biết rằng trong một năm thì chỉ có năm tháng có thể hành tẩu trong biển cát hơn tám trăm dặm này! Nếu muốn lên đường lần nữa thì phải chờ tới sang năm!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Môn Nhân Phù Vân

"Làm gì có chuyện đó!"

"Nói! nhăng nói cuội!"

"Chui ở đâu ra mấy đứn ngu dốt thế này!"

Tiếng chửi bật nổi lên khắp nơi! Rất nhiều người trong đám hành hương đều đã dốc hết gia sản vào chuyến hàng này, vím như lão Trần. Quả thực lão đã cầm cố hơn phân nửa tài sản ở nhà, nếu tay không trở về, hai mươi lăm năm cực khổ trong quá khứ của lão coi như đã đổ cả xuống sông xuống bể. Đó chẳng phải là muốn lấy cái mạng già của lão hay sao!

Nghe thấy tiếng mắng chửi, cô gái kia hiển nhiên cực kỳ khó chịu, đang định lên tiếng thì bị sư huynh nàng ngăn cản. Sau đó, gã chấp tay hướng về mọi người, tiếp tục dùng giọng điệu mềm mỏng nói: "Các vị, tại hạ biết rõ nếu bắt mọi người quay về theo đường cũ thì tổn thất là rất lớn, nhưng nói chung so với mất mạng thì vẫn tốt hơn. Thực không dám giấu diếm, hai người chúng tôi là môn hạ đệ tử của Phù Vân sơn. Chuyến này xuống núi thứ nhất là có thêm kinh nghiệm, thứ hai là trảm yêu trừ ma, tạo phúc cho muôn dân trăm họ. Ngẫu nhiên đi ngang qua nơi đây, thấy phía trước quý khí ngất trời, sợ rằng có mai quỷ cường đại, dù hai người chúng ta liên kết lại, cũng không dám chắc có thể chế ngự được nó. Cho nên mới đưa ra kế hoạch thỏa đáng, muốn yêu cầu các vị trước tiên hãy tạm hoãn hành trình, để phòng tránh bị thương vong. Trước hết, hai người chúng ta sẽ thử qua xem có thể thu phục được con quý vật này không đã, nếu mà không được, thì đành phải cầu người trở về môn phái cầu viện. Nói tóm lại, chuyện này Phù Vân sơn chúng ta nhất định phải chấp nhận, chậm nhất là sang năm, chắc chắn sẽ diệt trừ được con quý này!"

Lời nói của gã đàn ông này có vẻ có tình có lý, hơn nữa nghe cũng lọt tai. Nhưng vấn đề là, gã hoàn toàn không hiểu đám hành hương này, bọn họ hầu như đã đặt cược toàn bộ tính mạng của bản thân và gia đình vào chỗ hàng này rồi, nếu trở về chắc chắn sẽ phải treo cổ hoặc nhay sông tự tử. Nếu đành như thế, còn không bằng liều mạng một phen. Hướng chỉ "ma quỷ"? A mà! tin được chuyện này cơ chứ! Những người ở đây ai mà chưa từng thấy qua người chết theo đủ mọi cách, nhưng có khi nào liên quan đến ma quỷ đâu? Nếu như nói là yêu thú trong truyền thuyết, thì cũng đành chịu, nhưng cái thứ kia lợi hại thì đã sao, chẳng phải vẫn có thể giết chết hay sao.

So với những người khác, gã thủ lĩnh hộ vệ lại nghĩ thấu đáo hơn một chút, mắt thấy tình cảnh càng lúc càng vượt ra ngoài tầm khống chế, lập tức nói với hai đệ tử Phù Vân sơn: "Hai vị, việc này hết sức hệ trọng, tại hạ không đủ khả năng làm chủ. Có thể thấy sắc trời đã tối, chúng ta chắc chắn sẽ cảm trại ở ngay chỗ này, không bằng hai vị theo ta đi gặp đại thương đầu của thương đội chúng ta, đến lúc đó ông ấy đưa ra quyết định có được không?"

Đôi nam nữ liếc nhìn nhau, cô gái cảm thấy khó chịu, muốn phát tay áo bỏ đi ngay lập tức, nhưng gã đàn ông lại lên tiếng khuyên nhủ: "Sư muội, không thể hành động theo cảm tính. Tính mạng con người là quan trọng hơn cả, làm sao có thể khoanh tay ngồi nhìn! Tuy rằng bọn ta đã vượt ra ngoài thế giới phạm tục, tu hành thiên đạo, nhưng dù sao cũng xuất thân từ trong thế giới phạm tục. Đừng quên sư tôn đã dạy bảo, không biết làm người, thì làm sao có thể tu tiên? Đây chẳng phải là nguyên nhân chính của việc bọn ta xuống núi nhập thế tu hành hay sao?"

"Hừ, dù sao, bọn họ nói cũng thật khó nghe, chúng ta có lý tốt muốn cứu tính mạng bọn họ, lại bị quy kết thành lòng lang dạ sói!"

"Ha ha! Chuyện phạm tục, chúng ta hiểu được vẫn còn quá ít. Có rất nhiều chuyện không giống như bề ngoài, nếu khó nghe, mắt điếc tai ngơ là được! Chẳng lẽ so với việc phải đột phá tâm ma! trong tu hành còn có thể khó chịu hơn hay sao?" Vị sư huynh hết sức ôn hòa khuyên nhủ, quả nhiên tính tình dễ chịu.

"Hừ! Được rồi! Ai bảo huynh là sư huynh, ở đây huynh lớn nhất!" Nàng sư muội vẫn giận dỗi nói, tuy vậy hiển nhiên là đã thuận theo.

Lập tức đôi sư huynh muội đi theo gã thủ lĩnh hộ vệ đi gặp đại thương đầu, còn toàn bộ thương đội cũng dừng chân cảm trại. Ngay trong lúc mọi người hết sức bận rộn, lão Trần bắt đầu cẩn thận dò hỏi Đoàn Mộc Vũ đang đứng như phỗng. Lão là cáo già đã thành tinh, mặc dù không có căn cứ gì để tin tưởng vào lời nói của đôi nam nữ kia, nhưng cẩn thận cũng không thừa, chuyện gì cũng đều chuẩn bị kỹ lưỡng thì không phải là tốt hơn sao?

Nhưng lần này, lại không thấy Đoàn Mộc Vũ lắc đầu, cũng không tỏ vẻ gì khác lạ. Một lúc lâu sau, hắn mới nói một câu nước đôi lập lờ: "Bọn họ, là thật."

"Thật?"

Lão Trần chẳng hiểu đầu của tai nheo! rồi thế nào cả. Câu nói này có ý nghĩa gì, là người thật, hay thân phận là thật, hay là nguyên nhân theo lời của bọn họ là thật? Nhưng khi nhìn lại, Đoàn Mộc Vũ đã khép cả hai mắt, bộ dạng giống như khúc gỗ. Lão dứt khoát bỏ đi ý định dò hỏi, chuyện đã đến nước này, cứ nhìn đại thương đầu hành động thế nào rồi hẵng hay. Đại thương đầu không đi, bọn họ cũng sẽ không đi, nhưng nếu đại thương đầu vẫn kiên quyết tiến về phía trước, vậy thì cho dù phía trước là leo núi đao, xuống vực dầu, bọn họ cũng sẽ vì nghĩa quên thân mà lao lên!

Đại thương đầu dường như khá coi trọng hai vị khách không mời mà đến này. Sau khi cảm trại xong, ở giữa doanh trại nơi hoang dã này đốt lên một đống lửa trại thật lớn, bày rượu ngon và thịt nướng ra, chỉ thiếu mỗi gái đẹp ca múa góp vui.

Lúc lửa trại được đốt lên, cũng chính là lúc thủ hạ của đại thương đầu tới tìm lão Trần, chuyện lời muốn mời lão dự tiệc. Đương nhiên, ai cũng hiểu, động tác này chủ yếu là nhằm mục đích lôi kéo kẻ đỡ đầu kia tới mà thôi. Dầu sao, chuyện đã lớn tới mức này, đại thương đầu cũng muốn tham khảo qua một chút ý kiến của một cao thủ cường đại như gã Đoàn Mộc Vũ này.

"Ha ha! Lão Trần, Đoàn Mộc huynh đệ, mau ngồi đi! Mang rượu, mang trái!" Đại thương đầu phóng khoáng hô hào, ánh mắt đầy mong đợi thỉnh thoảng lại chiếu sang Đoàn Mộc Vũ. Lão ta vẫn chưa chịu từ bỏ ý định chiêu đãi Đoàn Mộc Vũ.

Cách thức tổ chức tiệc rượu lửa trại này thật sự đơn giản. Nhưng chỉ cần thử suy nghĩ kỹ hơn một chút, lúc này đang lơ sâu trong sa mạc rộng lớn là có thể thấy giá trị thực sự của nó rồi. Người tham gia không nhiều, ngoại trừ đại thương đầu và hai sự gia, ba người dẫn đường thì còn có gái thú linh hộ vệ! Cao lớn thô kệch và hai vị sư huynh muội kia. Tuy nhiên, lúc này bọn họ đã coi trọng an toàn và gương mặt thật. Đó thực sự là một nam một nữ còn rất trẻ, tuổi vẫn còn chưa quá mười tám mười chín. Nam thì khôi ngô phóng khoáng, nữ thì xinh đẹp tựa thiên tiên. Nói một cách chân thực, nếu ở Tề Châu giàu có và đông đúc mà nhìn thấy một đôi người ngọc không nhuộm bụi trần như vậy, tuyệt đối không phải là chuyện hiếm lạ. Nhưng ở nơi sa mạc rộng lớn đầu đầu cũng là cát vàng, nguy hiểm trùng trùng như thế này mà có thể nhìn thấy một đôi như kim đồng ngọc nữ thì nhất định là chuyện ngoài sức tưởng tượng!

Trên người và trên mặt hai người bọn họ, hoàn toàn không vấy một hạt bụi nhỏ. Chỉ cần từ điểm này, cũng có thể biết bọn họ không hề đơn giản.

"Ha! ha! Đề ta giới thiệu một chút, hai vị này là cao nhân tu hành trên Phù Vân sơn. Lần này xuống núi họ muốn du lịch bốn phương, trừ yêu phục ma, tạo phúc cho người trong thiên hạ. Lần này trong sa mạc rộng lớn họ đã phát hiện ra yêu khí rất mạnh. Các vị chắc vẫn còn nhớ, mấy ngày trước chúng ta đã gặp phải một đám cướp sa mạc. Đám cướp đó hung hãn không sợ chết, hơn nữa thực lực lại tăng vọt. Lão hủ vốn vẫn mang lòng nghi hoặc, hôm nay được hai vị cao nhân chỉ ra sai lầm, mới biết được đám cướp sa mạc kia đã từ lâu không còn là người, mà bị ma quỷ luyện chế thành thi quỷ. Cho nên thực lực bọn chúng mới tăng vọt, không tham gia cái, chỉ nhắm mục đích giết chóc. May mà hôm đó chúng ta có thể đánh lui đám thi quỷ kinh khủng kia, nếu không kết cục của chúng ta không biết đâu mà lường!"

Lúc này đại thương đầu tự mình kể lại toàn bộ chuyện đó từ đầu đến cuối. Thông qua ngữ điệu của lão ta, quả thực không thể nào đoán ra là lão ta đang tin hay là vẫn không tin vào chuyện này! Nhưng ít ra lão ta vẫn rất tôn trọng hai vị cao nhân môn đồ đến từ Phù Vân sơn này!

Còn hai vị cao nhân Phù Vân sơn lại chẳng có mấy hứng thú đối với câu chuyện của đại thương đầu. Gã thanh niên vẫn rất nho nhã găm một khối thịt thơm ngát. Khó có thể tin được, gã có thể xem mùi mỡ thịt giống như đang tắm trong gió xuân vậy. Đó là tác động kỳ lạ của cách ăn uống, lạnh, là có thể phỏng đoán thức ăn ở trên Phù Vân sơn chẳng mấy khi có chứa chất béo. Có gái thì lại nhìn vào đồng tử lửa trại đang cháy! Hứng hực mà tâm hồn thì đang phiêu du tận đâu, giống như hết thấy điều không có liên quan gì đến năng. Quả nhiên là có phong thái của cao nhân.

"Đoan! Một huynh đệ, người nghĩ thế nào?" Đại thương đầu hỏi dò. Lúc này lão càng nhìn, lại càng thấy! Đoan! Một Vũ: giống như một cao nhân hơn.

Câu trả lời dành cho đại thương đầu, vẫn là một cái lắc đầu nhẹ nhàng, không ai biết được rốt cuộc Đoan Một Vũ đang nghĩ cái gì!

"Ách, lắc đầu là có ý gì? Chắc là Đoan Một huynh đệ cho rằng đây là chuyện không rõ thật giả?" Đại thương đầu rất khôn khéo, lúc này coi như đã hiểu rõ được một chút tính tình kỳ quái của Đoan Một Vũ, quanh đi quẩn lại đều nhắm mục đích bắt Đoan Một Vũ mở miệng.

"Các người tiến, ta tiến! Các người lui, ta lui!" Hiếm khi lại được thấy Đoan Một Vũ mở miệng nói rõ một câu.

Mặc dù không hề nhận được đáp án mà mình muốn, nhưng đại thương đầu cũng đã hết sức hài lòng. Chỉ ít thì vị cao thủ cường đại này vẫn sẽ ở lại trong thương đội từ đầu đến cuối. Nếu là như vậy, kể cả là có mai quỷ gì đi nữa, cũng sẽ để đối phó hơn. Nhưng, nếu như có thể lưu cả hai vị cao nhân Phù Vân sơn này lại làm hộ vệ thì mới là điều tuyệt vời nhất.

"Hắc hắc! Hai vị cao nhân, quả thực không dám giấu diếm, không phải chúng ta không tin tưởng các vị, mà là toàn bộ hàng hóa của thương đội, đều là chúng ta táng gia bại sản mới gom lại được. Quay về chốn cũ cũng không phải là không thể. Nhưng kể từ đó, một ngàn năm sáu trăm người trong thương đội chúng ta, sau khi trở về Tề Châu, ít nhất cũng sẽ có ba trăm người phải treo cổ, những người còn lại cũng đều phải ly tán vợ con, cửa nát nhà tan. Ạ! Cháu gái ngoan đáng yêu của lão hủ, chỉ sợ cũng sẽ phải bán vào nhà người khác, hay là, hai vị cao nhân thân thông quảng đại, lúc đó hãy thu nhận cháu gái của lão hủ làm đệ tử đi, như vậy còn tốt hơn là đem bán nó đi!"

Đại thương đầu thật sự rất cao tay! Một khắc trước vẫn còn chuyện trò vui vẻ, một khắc sau đã khốc đến đứt ruột đứt gan, vô cùng thâm thúy. Đến lúc này, hai vị cao nhân rốt cục cũng không thể điềm nhiên được nữa, im lặng xuong trong miệng người thanh niên cũng rơi cách một tiếng trên mặt đất. Mặc dù hai người bọn họ cũng biết, đại thương đầu quá nửa là đang giả bộ đáng thương, nhưng những chuyện như thế cũng không hẳn là không thể phát sinh. Bởi vì đám trung thương tiểu thương trong số bọn họ không thể nào đánh đồng với đại thương đầu. Chỉ cần nghĩ tới sẽ có hàng trăm người bởi vì sự can thiệp của bọn họ mà treo cổ hoặc nhai sống tự vẫn, vợ con ly tán, cửa nát nhà tan, hai người bọn họ lập tức toát mồ hôi. Chuyện đó quả thật đã trái đạo trời! Nếu thật sự phát sinh, bọn họ cũng không dám nghĩ đến tu hành nữa, cả đời này sẽ phải hối hận!

Đi nhiên, còn một nguyên nhân nữa mà người khác hiểu rất rõ, chính là hai vị cao nhân này kinh nghiệm thật sự nông cạn. Nếu đổi lại là trưởng bối trong sư môn của bọn họ, nhất định sẽ xử lý chuyện này hết sức khôn khéo, tuyệt đối sẽ không bị lợi dụng bởi phương pháp này của đại thương đầu.

"Sư huynh, chuyện này, chuyện này làm thế nào mới phải? Hay là, chúng ta cầu cứu sư môn vậy?" Tiểu sư muội lúc nào cũng bình thản, giờ này cũng đã bắt đầu luống cuống. Hiện giờ, phải rút lui thật là có ma quỷ cường đại gây phá, thương đội này nếu muốn tiếp tục đi về phía trước, tất nhiên toàn bộ sẽ đều chết hết. Nếu không gặp cũng thì cũng chẳng nói làm gì, nhưng bọn họ đã gặp rồi thì nói thế nào cũng phải có trách nhiệm, nhưng nếu bắt thương đội này quay trở lại theo đường cũ, coi như là đã ép bọn họ đến cửa nát nhà tan. Hai cách này chọn cách nào cũng không thể vẹn toàn!

"Chuyện này..."

Mặc dù vị sư huynh kia ít nhiều vẫn còn có chút chủ kiến, nhưng lúc này cũng không tránh khỏi hoang dao dự. Hai người bọn họ vừa mới đi ra khỏi sư môn, bụng tâm bưng bưng, nhưng chưa được bao lâu đã cầu viện, sợ rằng sẽ bị đám sư huynh đệ chế cười không ngóc đầu lên được!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Mũi Tên Sấm Sét

Biểu hiện dỏm của hai người đều bị đại thương! đầu nhìn thấy hết, trong lòng lão mừng thầm, đồng thời bên ngoài cũng ngừng khóc, nói! "Hailvi cao nhân, lão hủ có một phương pháp! có thể miễn cưỡng giải quyết được vấn đề này, chẳng biết có được hay không?"

"Xin cứ nói!" Vĩ sư huynh gật đầu, đối với đại thương đầu lâu cái này hẳn chẳng hề có một điểm hảo cảm, nhưng lúc này không phải lúc xem xét cái nhìn của mình đối với người ta, mà là trách nhiệm không cho phép hân!

"Hắc! Là như thế này, hai vị đều là cao nhân có đại thần thông, tự nhiên việc trừ yêu phục ma! chắc chắn là hết lưu rồi. Nhưng thương đội của lão hủ cũng không hề kém cạnh, yêu thú tầm thường! không đáng cho chúng tôi để vào mắt. Thử hỏi những vị huynh đệ của chúng tôi ở nơi này xem, làm gì có ai là kẻ sợ chết! đầu có chết? Chỉ cần được chết oan hoi anh! liệt liệt, hay vì vớicon nhà thì có! vớt bỏ cả! tánh mạng! chúng tôi cũng không hề cảm thấy! tiếc! nuối. Nhưng chúng tôi sợ nhất! là uất ức! mà! chết! vì thế, nếu hai vị cao nhân muốn diệt trừ quỷ vật, thì tính thêm cả phần! cho thương đội của lão hủ có được! không? Dù sao, trong đội chúng cũng có mấy cao thủ cường đại, thí dụ như Đoàn Mộc huynh đệ! của ta! đây chẳng hạn!"

Đại thương đầu quanh co! lòng vòng! một hồi rồi đem cái tên Đoàn Mộc Vũ nói ra. Thật! ra lý do! chân chính của hân là! muốn kéo hai người của Phù Vân sơn ờ lại thương đội! Hộ vệ! tốt như vậy, có đốt đèn lồng! cũng tìm chẳng ra! Nếu mà! buông tha thì thật! là đáng tiếc!

Còn về phần đám quỷ vật này là gì, thì hân cũng! chẳng quan tâm! Yêu thú hân còn không sợ, nói chi mấy con ác quỷ! Chẳng phải người ta hay nói ác! quỷ đều sợ! ác nhân sao? Dù! sao đại thương đầu hân cũng! là kẻ tung! hoành ngang dọc sa mạc, loan hồn đờ!i tay đám thù hạ! không được! ba trăm, thì cũng! phải hai trăm!

"Ai! Không ổn! không ổn, đám quỷ vật này sao có thể đánh! đồng với đám yêu thú tầm thường! khác. Thực ra đám yêu thú mà ngày! thường! các người vẫn thường! thấy! vẫn chưa! được! coi là yêu thú a!" Vĩ sư huynh kia liền! tục lặc đầu.

Nhưng đại thương đầu sao có thể tin hân có! chứ, lập tức hân liền! thêm mắm thêm! muối, đem chuyện! Đoàn! Mộc Vũ! lúc trước dùng! một cây cung! bình! thường! bắn chết tám mươi! tên cướp! nói ra, chiến tích này trong mắt người bình! thường! đã! là! tương đối khó lường rồi.

Nhưng! sau khi nghe! được! chuyện! này! vị nam tử trẻ tuổi! kia chỉ cười! hắc hắc, cũng! không bình! luận! câu nào, còn vị sư! muội! của hân lại khẽ! hừ khẽ một tiếng! Mặc dù! năng! không nói, nhưng chỉ nhìn! là! biết! cần bản năng! chẳng! để! cái chiến tích! kia vào trong mắt.

Bất! quá, đại thương! đầu kiên! trì lần tới! Hơn nữa còn dùng! tới cách! dọa! treo! cổ! nhây!isông! tự! sát! để! uy! hiếp, làm hai người sư! huynh! muội! không thể tránh được. Cuối! cùng! sau một hồi! do! dự, đành! phải! quyết định! đồng! hành! cùng! thương! đội, nhưng bọn họ! cũng! có! một điều! kiện, đó! chính! là! thương! đội phải! đi! đường! vòng, cố! gắng! né! tránh! vùng! đất! phát! ra! quý! khí! nồng! hậu. Đối với chuyện! này, đương! nhiên! là! đại thương! đầu sẽ! không! cự! tuyệt! rồi! Trên! thực! tế, cái! khoảng! cách! tám! trăm! dặm! sa! mạc! thoát! nghe! thì! có! vẻ! khá! ngắn, nhưng trên! thực! tế! cứ! mỗi! chuyến! hành! hương! đều! phải! đi! đường! vòng! rất! xa, nếu! không, chỉ! có! lộ! trình! tám! trăm! dặm, tại! sao! lại! cần! tới! thời! gian! lâu! tới! bốn! năm! tháng! cơ! chứ?

Ngoài! ra, hai vị! sư! huynh! muội! này còn muốn! điều! ra! hai! mươi! hộ! vệ! của! thương! đội! lập! thành! một! đội! riêng! để! cho! bọn! họ! chỉ! huy! Chuyện! này! đương! nhiên! là! không! có! vấn! đề! gì, đại! thương! đầu! rất! hào! phóng! phân! phối! mười! con! tuyệt! phong! kỵ, lại! đem! Đoàn! Mộc! Vũ! gia! nhập! vào! nhóm! hộ! vệ! đó. Lần! này, Đoàn! Mộc! Vũ! lại! không! hề! cự! tuyệt, điều! này! là! rất! hiếm!

Ngày! thứ! hai, thương! đội! lại! tiếp! tục! lên! đường, tất! cả! mọi! chuyện! đều! diễn! ra! như! thường! lệ, còn Đoàn! Mộc! Vũ! lại! hợp! với! hơn! mười! chín! tên! hộ! vệ! tinh! nhuệ! hộ! tống! hai vị! sư! huynh! muội! kia! dò! đường! ở! trước! thương! đội! hai! mươi! dặm! Vốn! đại! thương! đầu! cực! lực! phản! đối! chuyện! này, bởi! vì! vị! trí! còn! cát! trong! sa! hải! rất! hay! thay! đổi, khoảng! cách! hai! mươi! dặm! nhiều! lúc! đủ! để! biến! thành! một! cái! lạch! trôi! khó! vượt, nếu! như! chuẩn! bị! không! tốt! có! thể! khiến! cho! thương! đội! mất! người! ấy! chứ! Song! vị! sư! huynh! có! tên! là! Tác! Ly! lại! thể! hiện! ra! lòng! tin! mười! phần, hân! chỉ! tiện! tay! lấy! ra! khối! bài! nhỏ! cỡ! lòng! bài! tay, phía! trên! có! khắc! những! hoa! văn! cổ! quái! rồi! tung! như! gài! bói, theo! lời! hân! nói, cái! này! chính! là! truy! tung! một! phù, chỉ! cần! mọi! người! ở! bên! trong! bán! kính! trăm! dặm, thì! sẽ! không! bao! giờ! lạc! mất! nhau.

Dường! như! Đại! thương! đầu! cũng! có! nghiên! cứu! qua! về! mấy! thứ! đồ! thần! bí! này, nên! lập! tức! mừng! đến! mặt! mày! hớn! hờ, cẩn! thận! đem! truy! tung! một! phù! này! giã! i kỹ.

Hơn! nữa, sau! khi! trải! qua! hành! động! nhô! này, vốn! mười! chín! hộ! vệ! tinh! nhuệ! kia! cảm! thấy! không! phục! trong! lòng, cũng! bắt! đầu! cảm! thấy! kính! sợ! hai! sư! huynh! muội! Tác! Ly. Con! người! mà, luôn! luôn! sợ! hãi! những! việc! hay! những! đồ! vật! mà! mình! không! biết.

"Này, tên! ngốc! Xem! bộ! dạng! của! người! thì! có! vẻ! như! người! rất! tự! tin, chẳng! lẽ! còn! có! thủ! đoạn! nào! khác! nữa! sao?" Sư! muội! của! Tác! Ly! tên! là! Trình! Nguyệt, mặc! dù! kiểu! ngoa!i giống! như! một! con! khổng! tước! nhỏ, nhưng! tiếp! xúc! một! thời! gian! mới! thấy! năng! lực! hoạt! bát! lanh! lợi, hơn! nữa! cũng! không! hề! suy! tính! cái! gì, không! hề! dùng! thân! phận! cao! nhân! tu! đạo! để! đối! xử! với! đám! hộ! vệ. Vì! thế! mà! chỉ! cần! một! thời! gian! ngắn! nào! đã! hòa! đồng! với! đám! hộ! vệ! này, hơn! nữa! còn! từ! miệng! đám! hộ! vệ! này! biết! được! Đoàn! Mộc! Vũ! còn! có! ngoại! hiệu! là! tên! ngốc.

Vốn! chẳng! phải! năng! để! ý! gì! đến! việc! Đoàn! Mộc! Vũ! có! thể! bắn! 1! lần! ba! mũi! tên! - Có! cái! gì! ghê! gớm! đâu! chứ, nếu! để! cho! năng! ra! tay, dùng! nó! là! ba! mũi, mà! ngay! cả! một! cung! chín! mũi! cũng! không! thành! vấn! đề.

Nhưng! sau! nhiều! lần! tiếp! xúc, Trình! Nguyệt! lại! phát! hiện! ra, từ! đầu! đến! cuối! Đoàn! Mộc! Vũ! chẳng! mở! miệng! nói! lấy! một! lời, ngay! cả! khi! năng! và! Tác! Ly

giới thiệu cho đám hộ vệ: về phương pháp và sách lược phòng ngự quý vật hần đều coi như gió thổi qua tai. Vì vậy nàng cảm thấy rất là nghi hoặc, chẳng lẽ Doan Mộc Vũ cũng là đệ tử nhập thể của môn phái tu tiên nào đó sao?

Trình Nguyệt vừa hỏi, đám hộ vệ không khỏi tò mò nhìn sang, bởi bọn họ luôn cho rằng, Doan Mộc Vũ là kẻ mất cao hơn đầu, ỷ vào thực lực của bản thân mới coi bọn họ chẳng ra gì. Nhưng lúc này xuất hiện một cao nhân không những có thực lực cao hơn, mà còn là một cô gái xinh đẹp khả ái như vậy, chẳng lẽ Doan Mộc Vũ này có thể coi như không thấy sao?

Nhưng khiến cho bọn họ thất vọng chính là Doan Mộc Vũ cũng chỉ khẽ lắc đầu, coi như là trả lời.

Dù Trình Nguyệt hơi thất vọng, nhưng nàng cũng không hề gây khó khăn cho Doan Mộc Vũ. Đây là lần đầu tiên nàng hạ sơn nhập thể, chẳng những cảm thấy tò mò với tất cả mọi thứ ở phạm vi thế, mà còn cực kỳ tò mò về những môn phái tu tiên khác, vì thế khi thấy Doan Mộc Vũ lắc đầu, nàng liền chẳng để ý tới nữa.

Lúc này trong đội ngũ có một tên hộ vệ tuổi trẻ tên là Lý Trung hiển nhiên muốn làm cho vị nữ tử có tướng mạo đẹp như hoa, tính cách lại còn bình dị dễ gần là Trình Nguyệt chú ý, nên tiếp lời vừa cười vừa nói: "Thực lực của Doan Mộc huynh đệ vốn đã là rất mạnh rồi. Một cung ba tên, chỉ dựa vào tuyệt kỹ này, khắp Bắc Hàn Châu cũng đã hiếm thấy. Đêm hôm đó chúng tôi gặp phải năm trăm thi quỷ, lúc đó có thể nói là lúc Doan Mộc huynh đệ trở tài thiện xạ, trong khi chúng tôi phải bắn tới hơn ba bốn mươi tên mới có thể giết chết một con thi quỷ, thi hần chỉ cần một mũi tên là có thể giết chết nó rồi."

"Hừ! Như vậy đã tính là cái gì? Cầm cung tên đến đây!" Trình Nguyệt bĩu môi, lòng háo hức bị kích lên, liền nhìn Doan Mộc Vũ đang mang cái vẻ mặt dửng dưng một cái, liền nhận lấy cung tay từ tay một gã hộ vệ. Đầu tiên nàng tùy ý rút ra một mũi tên rồi bắn lên bầu trời, sau đó nàng lấy tay kẹp cùng một lúc bốn mũi tên, chẳng thèm ngắm liền bắn ra ngoài, chỉ nghe tiếng dây cung vang lên, không ngờ bốn mũi tên lại đồng thời bắn trúng mũi tên đầu tiên, vừa văng chia ra làm bốn đoạn đều nhau!

Đám hộ vệ ngây ngốc trong chốc lát, rồi sau đó là những tràng pháo tay ủng hộ vang lên như sấm. Thần kỳ đến mức như vậy, so với tuyệt kỹ một cung ba mũi tên của Doan Mộc Vũ đúng là cao hơn một bậc!

"Sư muội! Chớ có làm loạn lên!"

Tác Ly đang đi đầu đội ngũ quay đầu lại quát lớn, nhưng Trình Nguyệt chỉ đắc ý làm mặt quỷ, làm cho người ta cảm thấy rất buồn cười. Thế nhưng lần khích tướng này của nàng, đối với Doan Mộc Vũ mà nói, chẳng khác gì gió thoảng mây bay, không mang lại chút hiệu quả nào.

Mặc dù Trình Nguyệt cảm thấy rất buồn bực, nhưng cũng đành chịu. Cuối cùng nàng vẫn là người có tâm tính như một đứa trẻ, mọi việc đã có sư huynh quan tâm lo lắng bảo vệ cho nàng, nên nàng không chút lo lắng về đám quý vật này. Hơn nữa đám hộ vệ còn thay nhau kể cho nàng nghe mấy chuyện ly kỳ có quái trong thế giới phạm vi, chọc cho nàng vui vẻ không thôi.

Đi đến gần giữa trưa, bỗng nhiên từ phía xa xa bất ngờ xuất hiện một con lốc màu đen. Lúc này con lốc đen đang cuốn về phía mọi người đang đứng!

"Hắc Toàn Phong?! Là Hắc Toàn Phong! Tác Ly công tử, Trình Nguyệt tiểu thư, mau tránh ra! Nó chỉ biết di chuyển thẳng thôi!"

Gã hộ vệ tên Lý Trung hét lớn, chỉ cần nghe thấy thanh âm đầy sợ hãi của hần là có thể biết được cái Hắc Toàn Phong này lợi hại cỡ nào. Mặc dù hai người Tác Ly và Trình Nguyệt là người trong giới tu hành, nhưng cũng hiểu được hần lực không thể nào chống lại lực lượng của thiên nhiên, nên nhanh chóng thúc dục Hắc Phong Kỳ ngồi xuống, tránh con lốc phía xa xa kia.

Thế nhưng, khi Hắc Toàn Phong nhanh chóng đến gần họ trong phạm vi hơn nghìn trượng, thì đột nhiên Tác Ly ồ ồ nhẹ một tiếng, rồi hét lớn: "Không tốt, trong gió lốc có điều gì đó quái, mọi người cẩn thận!"

Vừa nói xong, Tác Ly vội vàng rút ra một tấm phù lóc ra ánh sáng nhạt, sau đó vuơn tay điểm mấy chú quyết lên hư không, miệng lầm bầm: "Thiên thanh địa trục, nhị khí đồng nguyên, thanh phong tá lai! Nguyên hình —— hiện!"

Khi từ cuối cùng trong miệng Tác Ly nói ra, thì chỉ trong nháy mắt tấm phù trong tay hần liền hóa thành hư vô, sau đó bất ngờ hóa thành một luồng cuồng phong thổi qua đình đầu mọi người, lao thẳng về phía Hắc Toàn Phong. Khi hai bên va chạm vào nhau, không hề có biến cố! Kinh thiên gì xảy ra, nhưng Hắc Toàn Phong không còn đen nhánh như lúc trước, đồng thời mở ra bên trong có lẫn một bóng đen.

Lúc này đám hộ vệ đã sớm bị thủ đoạn thần diệu của Tác Ly làm cho khiếp sợ, nên không hề chú ý thấy bóng đen kia. Nhưng đúng lúc này Doan Mộc Vũ dùng tốc độ nhanh như điện cầm cung lên tay, lập tức một mũi tên được bắn ra, xuyên qua cự ly ước chừng tám chín trăm trượng trúng ngay giữa bóng đen bên trong con lốc!

Chỉ nghe thấy một tiếng thê lương rít lên, Hắc Toàn Phong ầm ầm tan vỡ, hóa thành hư vô chẳng còn chút hơi nào. Nơi con lốc biến mất chỉ còn lại mũi tên do Doan Mộc Vũ bắn ra!

Đến khi đám hộ vệ phục hồi lại tinh thần, thì Doan Mộc Vũ đã sớm thu hồi đao cung, phảng phất chưa phát sinh chuyện gì. Thực hành động vừa này của hần cũng quá nhanh, thế nên đám hộ vệ cũng không nhìn thấy hần ra tay như thế nào, duy chỉ có Tác Ly và Trình Nguyệt đầy vẻ ngạc nhiên nhìn sang. Lúc này Trình Nguyệt cảm thấy vô cùng khó tin, bởi vì chỉ bằng mũi tên sấm sét vừa này thôi đã khiến nàng hiểu được màn trình diễn lúc trước của mình đáng cười đến mức nào. Không cần bàn đến phương diện khác, chỉ riêng một mũi tên này, cho dù hàng có thể một cung chín mũi tên đi chăng nữa, cũng không thể so nổi với một mũi tên hần bắn ra! Chẳng lẽ hần là người tu hành sao?

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Cô Hồn Biển Cát

Lúc này tất nhiên không ai có thời gian tính toán số đo mấy chuyện này. Về mặt Tác Ly, vô cùng trầm trọng khi nhìn bầu trời, quyết đoán nói: "Mới vừa rồi con quý kia chỉ điều một quý nôi ra! mà thôi. Sức cường đại của nó đã vượt ra khỏi! tưởng tượng của ta, ngay cả ban ngày mà nói cũng có thể xuất hiện. Không được, cho dù có thể nào thì chúng ta cũng không thể tiếp tục đi về phía trước nữa. Sự muội muội liên thủ với ta! cùng lắm chỉ có thể tự bảo vệ mình mà thôi, không thể bảo vệ quá nhiều người như vậy được. Đoan Mộc huynh, ta thấy đại thương đầu cực kỳ xem trọng người, nếu người không ngại thì nhờ ngài hỗ trợ một chút được không?"

Nghe nói thế, Đoan Mộc Vũ chỉ lặng lẽ lắc đầu, im lặng không nói gì.

"Này!! Người làm người mà như thế sao? Ta thừa nhận khả năng bản cung của người rất lợi hại, nhưng như vậy thì thán thán gì? Trừ phi người cũng là người tu hành! thì may ra, bằng không không thể làm gì được con quý kia! Bây giờ là ban ngày thời gian dương khí thịnh nhất; nếu đổi lại là ban đêm, người có khiến nó bị thương! hay không cũng chưa biết. Liệu người trông mắt đứng nhìn nhiều người vô tội phải chết! như vậy sao?" Trình Nguyệt đứng bên cạnh! rất cuộc cũng không nhìn nổi mà chất vấn.

"Hử dụng không?"

Đoan Mộc Vũ đứng dưng! hỏi ngược một câu, rồi không thèm quan tâm nữa. Trình Nguyệt nổi giận nhưng lập tức bị Tác Ly ngăn cản.

"Sự muội, Đoan Mộc huynh nói như vậy không sai, tất cả vô dụng! thôi. Cả hai người chúng ta đã dùng danh tiếng sự môn để ngăn cản cũng không có chút tác dụng! nào. Nhưng nói đi! nói lại nhiều như vậy chúng ta có nghĩ đến vị đại thương! đầu kia từng muốn quay ngược lại bằng đường cũ! hay không chưa? Cho dù có! Đoan Mộc huynh khuyên bảo thì cũng chưa có tác dụng. Huống chi đi tới là từ lộ, lui lại sau thì càng thêm gian nan!"

Nói đến đây, Tác Ly cũng trở nên u sầu. Từ nhỏ đến lớn hắn đã hành xử trong môn phái, tâm tính cũng vì thế mà thuần phác; nhiều chuyện đều do sự môn trưởng bồi dưỡng, nay lại lần đầu khuyên bảo một đoàn thể hơn nghìn người thì đúng là quá sức.

"Này... này! sự huynh, bây giờ chúng ta nên làm thế nào?" Trình Nguyệt còn lo lắng hơn cả Tác Ly.

"Trình Nguyệt cô nương! cần gì phải sợ hãi chứ, lòng lắm là chết mà thôi! Cô yên tâm, cho dù đánh đổi tính mạng thì chúng tôi cũng sẽ bảo hộ cô an toàn!" Lý Trung cũng dám hô vệ nhao nhao âm! và lên, đứng là những người không biết thì không sợ hãi chút nào. Đám đàn ông này suốt ngày liều mạng trên! mũi dao đầu kiếm quả nhiên không chút do dự! về vấn đề sống chết!

"Đại! tạ! chư vị, chỉ là..." Tác Ly chấp tay nói với đám hộ vệ. Tuy rằng rất cảm động nhưng cũng khó cười không xong. Loại chuyện như vậy thực sự không có cách nào nói rõ ràng! với bọn họ.

"Cũng được, đã đến mức này thì chỉ có thể đi một bước tính! tiếp một bước! mà thôi. Cho dù thế nào, Tác mỗ cũng sẽ không lùi bước!"

Trải qua biến cố lần này, Tác Ly cho rằng có! đi đường vòng! cũng vô dụng. Bởi vì rõ ràng con quý đã theo dõi thương! đội này rồi! dù có đi tới hay lui cũng chạy không thoát. Sự huynh muội! bọn họ lại không muốn thấy! hơn một nghìn con người nơi đây chết thảm. Dù biết không địch lại nổi nhưng cũng không muốn bỏ đi.

Về phần! do đường phía trước cũng không còn tác dụng! nữa, chỉ bằng tập trung tất cả! trở về! đại đội chuẩn bị chống lại công! kích! của quý. Nếu không ngoài dự đoán thì buổi tối chính là lúc con quý nộ triển khai công kích.

Hoàng hôn rất nhanh đã! đến! khí trời nhanh chóng lạnh đi. Trong chốc lát! mặt trời chiều như ngọn! lửa liền bị! mây đen bao phủ. Quý đệ thay, trời! đất trở thành một mảnh! đen kịt! đưa bàn tay lên trước mắt chưa! chắc đã! thấy! năm ngón.

Lúc này không cần huynh muội! Tác Ly khuyên bảo gì! nữa, từ đại thương! đến tiểu thương! đều bắt tay với nhau. Tất cả! đều cảm nhận được! không khí quý đệ! xung quanh. Đến ngay! cả! hắc phong kỵ! chuyên! chờ! hàng hóa vốn không sợ! hãi! gì! thì bây giờ cũng! bắt đầu! bất an, thân thể lạnh! run. Thành thạo! có con phát cuồng! chạy! ra khỏi! doanh địa.

Đại thương! đầu! đã! không còn bộ! dáng! tràn đầy! tin! lúc trước! tình cảnh! quý đệ! đêm nay làm! hắn cảm thấy! hối hận! Hắn đã! đi! buồn hơn hai mươi! năm! nhưng chưa! từng! thấy! sự! việc! kỳ! quái! cỡ này!

"Hai! vị! cao nhân, chúng tôi... chúng tôi không có chuyện! gì! chứ!! Lão hủ! đã! dựa theo! lời! hai người! phân! phó! mọi người! đốt! lửa! bên ngoài! trại! tất cả! cũng! làm! tốt! công! tác! phòng! ngự! Không! biết! bây giờ còn cần! làm! gì! nữa?"

"Chờ!! Chỉ có thể chờ! xem xét! kỹ! một chút, có! gì! đi! thường! là! báo! động! ngay!"

Tác Ly! thờ! dài! một! hơi! thực! lực! của! hắn! quá! thấp! còn! con! quý! này! thì! lại! rất! cường! đại! đến! mức! không! thể! dự! đoán! được. Thậm chí! một! chút! lòng! tin! chiến! thắng! hắn! cũng! không! có! thì! sao! có! thể! khiến! đại! thương! đầu! có! lòng! tin!? Việc! duy! nhất! hắn! có! thể! làm! là! cố! gắng! hết! lực! chết! hay! sống! thì! nói! sau.

"Trong tay lão hủ có... có ba tấm lỏi quang phù, không biết có chút hữu dụng gì không?" Vẻ mặt đại thương! đầu khi nói ra lời này như vừa mới bị người ta xéo mắt miếng thịt trên người vậy. Đây chính là thứ mà tiểu công tử phải trả một cái giá lớn mới có thể thu vào tay. Ngày thường hẳn nào dám lấy ra sử dụng, nhưng bây giờ tình hình! không phải! chuyện đùa nên hẳn không thể giấu! điểm nữa.

"Lời quang phù?! Ha! ha, người cứ tự mình giữ lấy đi. Loại phù đẳng cấp thấp như vậy dùng để đối phó yêu thú tầm thường mặc may còn chút hữu ích!" Tác Ly lúc đầu mà nói! Lời đánh giá này khiến cho lòng tin của đại thương! đầu vừa mới xuất! hiện lại chìm xuống vực sâu.

Cảm giác! tuyệt vọng, khủng hoảng ngày càng lan rộng trong thương! đội! Ngay cả Tác Ly và Trình Nguyệt cũng! không có cách nào thoát khỏi, chỉ có! một người không bị ảnh hưởng chính là! Đoan! Mộc Vũ. Hắn đứng ngay! cạnh lối ra vào doanh địa, một nửa người bị màn đêm bao phủ, còn nửa kia bị ánh lửa bập bùng hắt lên! Nhìn thoáng qua, hẳn lộ vẻ cô độc, cô tịch liêu quạnh! Trong mắt mọi người hẳn càng giống cô! hơn đã quý nhiều hơn.

Lão Trần! can đảm chạy đến gần, cố gắng! giữ cho thân thể của mình không bị run rẩy nhưng chỉ vô ích.

"Tôi... tôi nói này, Đoan! Mộc tiểu... tiểu huynh đệ, chúng tôi có! phải lui vào trong nữa không? Nơi... nơi đây dường như quá trống trải!"

Lão Trần! chưa bao giờ nghĩ! đến việc! có! một ngày! mình! lại sợ hãi như thế, nhưng hôm nay không giống bình! thường. Màn đêm quá đen tối, đến mức quý dị. Cho dù! đồng! lửa khổng lồ! ngoài doanh địa đang! cháy! bùng! bùng! thì ánh sáng! cũng! không chiếu xa! được. Giống như bên trong màn đêm có! một cái miệng vô! hình! đang! cắn nuốt hết! thầy ánh sáng! cùng! sinh! mệnh.

Tất cả! mọi người, bao gồm! hộ! vệ! thương! đội cùng những kẻ! sai vật đều tụ tập lại một chỗ trong trung tâm doanh địa. Người! kẻ sát người, tay nắm chắc! trường! thương hoặc! đoản! đao mới có thể xua đi! một! chút! sợ! hãi.

Lúc này, Lão Trần! cực! kì! hăm! mộ! Đoan! Mộc Vũ. Có! lẽ! cũng! chỉ có! quái! thai! như hẳn mới có! thể không! thềm! để ý đến! tính! mạng! mình, mới có! thể! chịu! đựng! loại! sợ! hãi! tận trong cốt tủy như thế này.

"Người! nên trở về! đi!" Đoan! Mộc Vũ nói một cách! chậm! rãi, giọng nói vô! cùng! bình! tĩnh, không khác! khi trước bao nhiêu. Nhưng chỉ! nhiều! đó! lại khiến cho Lão Trần! có! thêm! một! chút! dưng! cảm. Tuy vậy nhưng lão vẫn không! dám! đến! đứng! gần! doanh địa trống vắng! này. Lão nhìn! màn! đen! đen! kịt xung! quanh! một! lúc rồi vội vàng! chạy! lại! tụ! tập! cùng! mọi người. Ngay! lúc! lão! cách! nơi! tập! trung! khoảng! mười! trường! thì! dừng! lại, ngoài! cổ! xem! bóng! dáng! Đoan! Mộc Vũ. Bóng! người! hẳn! được! ánh! lửa! chiếu! rọi! nên trở nên! phiêu! phù, như! có! thể! bị! bóng! tối! nuốt! chửng! bất! cứ! lúc! nào.

"Thanh! Mộc! đại! thân! phụ! hộ! Ngàn! vạn! lần! cho con bình! yên! vượt! qua! tai! kiếp! này. Nếu! có! thể! trở! về! Tê! Châu, con xin! chuẩn! bị! hậu! lễ! tam! sinh! cúng! thần!"

Lão Trần! nắm! chặt! cầu! khẩn, trong! lòng! càng! lúc! càng! sợ! hãi, cảm! giác! rét! lạnh! bắt! đầu! len! lỏi! đến! từng! khớp! xương.

"Đoan! Mộc! huynh! đối! với! chuyện! tôi! nay! người! có! ý! kiến! gì! không?"

Tác! Ly! cùng! Trình! Nguyệt! xuất! hiện, song! bọn! họ! cũng! không! bị! dọa! cho! sợ! hãi! như! đám! con! buôn. Có! lẽ! lúc! ban! ngày! đã! nhìn! thấy! mũi! tên! sấm! sét! của! Đoan! Mộc! Vũ! nên! bất! giác! xem! trọng! hẳn, cho! dù! nhìn! đi! nhìn! lại! hẳn! cũng! chỉ! là! một! tiểu! tử! chưa! mọc! đuôi! lông! đủ! cánh.

Đoan! Mộc! Vũ! bình! thản! lúc! đầu, không! phủ! định! mà! làm! như! mọi! việc! không! liên! quan! đến! hẳn. Loại! cảm! giác! cách! biệt! này! khiến! cho! Tác! Ly! dù! có! bình! tĩnh! đến! mức! nào! cũng! muốn! nắm! hẳn! một! cái!

Đoan! Mộc! Vũ! không! nói! lời! nào, cho! nên! Tác! Ly! chỉ! có! thể! tự! nói! tiếp: "Quý! khí! nơi! đây! rất! nặng! Theo! lời! đại! thương! đầu! thì! hành! trình! năm! ngoài! hết! thấy! đều! bình! thường. Nếu! theo! lý! thuyết! thì! trong! một! năm! làm! sao! có! thể! sinh! ra! con! quỷ! lợi! hại! như! vậy? Cho! nên! ta! suy! đoán, có! người! trong! ma! đạo! đang! âm! thầm! thao! túng. Nếu! quả! thật! là! vậy! thì! rất! phiền! toái, trận! đánh! tôi! nay! có! thể! tất! cả! mọi! người! đều! khó! thoát! chết, cả! ta! cũng! như! vậy. Talk! không! đành! lòng! để! sư! muội! chịu! chung! kiếp! nạn! với! ta! Đoan! Mộc! huynh, ta! tuy! không! rõ! lai! lịch! người, trên! người! cũng! không! có! đạo! động! pháp! lực! hay! bộ! dáng! của! người! tu! hành! nhưng! ta! cảm! thấy! huynh! không! giống! chúng! ta. Ta! không! có! ý! muốn! điều! tra! gì! huynh! mà! chỉ! khẩn! cầu! huynh! một! điều! hơi! quá! đáng. Đó! là! nếu! tôi! nay! có! gì! bất! trắc! thì! ta! sẽ! có! sức! quán! lấy! quý! vật! này, im! mong! huynh! hộ! tống! sư! muội! ta! tìm! được! đường! sống. Đây! là! bốn! tấm! Thần! Hành! Phù, mỗi! tấm! có! hiệu! lực! trong! nửa! canh! giờ! đủ! cho! các! người! chạy! khỏi! biển! cát. Đến! lúc! ấy, chắc! hẳn! sư! môn! ta! sẽ! có! hậu! tạ! cho! huynh!"

"Sư! huynh, người! nói! cái! gì! vậy? Trảm! yêu! trừ! ma! là! bổn! phận! của! người! tu! hành! chúng! ta, ta! làm! sao! có! thể! sợ! hãi! không! chiến! mà! chạy! bỏ! lại! sư! huynh! được! Tóm! lại! là! ta! không! đi, cùng! lắm! là! chết! cùng! quý! vật! này! mà! thôi!" Trình! Nguyệt! vội! vàng! nắm! lấy! cánh! tay! Tác! Ly! rồi! lại! lên.

"Sư! muội! đừng! có! làm! loạn! lên! nữa, lần! này! là! do! tai! đường! đột! nên! làm! liên! lụy! đến! người. Ngươi! kiến! thuật! cho! đến! bây! giờ! người! cũng! chưa! vững! thì! làm! sao! có! thể! là! đối! thủ! của! quý! vật? Bình! tĩnh! lại! đi, cứ! nghe! theo! sắp! xếp! của! ta! là! được. Còn! nữa, người! cũng! đừng! có! tùy! hứng, quý! vật! này! rất! cường! đại! nên! người! phải! đem! tin! tức! này! truyền! về! sư! môn, thỉnh! cầu! sư! tôn! cùng! các! vị! tiền! sư! trưởng! xuất! thủ! diệt! trừ! nó! đi. Nếu! mà! người! chết! cùng! tại! nơi! đây! thì! không! có! ai! truyền! tin! về, nó! sẽ! ngày! càng! lớn! mạnh, lúc! ấy! người! bị! hại! càng! nhiều. Tôi! lỗi! như! thế! hai! người! chúng! ta! làm! sao! gánh! nổi! Việc! này! ta! đã! quyết! rồi, kẻo! dài! dòng! làm! gì!"

"Nhưng!... nhưng! sư! huynh! Ta! không! nỡ! rời! xa! người!" Nghe! được! lời! Tác! Ly, Trình! Nguyệt! thất! thanh! khóc! rống! lên.

"Tôi! rồi!" Đoan! Mộc! Vũ! từ! đầu! đến! cuối! không! biểu! cảm! gì! thì! giờ! chỉ! nói! ngắn! gọn! một! câu. Theo! sau! giọng! nói! của! hẳn! là! tiếng! gió! "ô! ô!" từ! chân! trời! truyền! đến. Bởi! vì! màn! đêm! đen! kịt! nên! đám! hộ! vệ! thương! đội! không! nhìn! thấy! gì, nhưng! trong! mắt! hai! người! Tác! Ly! thì! nhìn! thấy! một! đoàn! mây! đen! từ! phía! Bắc! biển! cát! nhanh! chóng! di! chuyển! tới! đây!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Quỷ Thét Trong Đêm

Đám mây đen kịt cách mặt đất khoảng hơn trăm trượng, vừa lao vút đi vừa thả vô số điểm đen tít hon xuống mặt cát. Những điểm đen đó chính là đám sa phi bị quán quanh bởi hắc khí nhưng đã biến thành xác chết từ lâu. Bọn chúng tiến về phía doanh địa một cách lặng lẽ, không chút tiếng động!

Mà số thi quỷ có trên đám mây đen rất rất nhiều, chỉ một lúc mà đã thả xuống hơn hai nghìn cái xác. Chúng đông như kiến, bao vây toàn bộ doanh địa!

Lúc này, Đao Mộc Vũ lấy Đạp Cung đang đeo trên lưng xuống, kéo cung bắn tên. Ngay lập tức ngoài trăm trượng có balthi quỷ hét lên rồi ngã xuống

"Đao Mộc huynh, huynh có thể nhìn trong đêm tối sao?"

Tác Ly cảm thấy kinh ngạc! nên vội vàng hỏi, Phải biết rằng nơi đây tràn ngập khí, hắc và! Trình Nguyệt phải dùng thần thông mới có thể thấy rõ; nhưng trên người Đao Mộc Vũ không hề có dao động của pháp lực! Nhìn thế nào thì cũng thấy đây là một thiếu niên bình thường, thậm chí là gầy gò, sao hắn có thể dùng mắt thường quan sát động tĩnh cách xa mấy trăm trượng được?

Câu hỏi của Tác Ly có bản là câu hỏi vô ích, Đao Mộc Vũ không thèm trả lời hắn lấy nửa chữ. Dù chỉ mới quen biết một ngày song Tác Ly cũng hiểu được tính tình cổ quái của Đao Mộc Vũ. Hắn không hề cảm thấy kỳ! quái nên lập tức phản phò Trình Nguyệt một tiếng rồi đưa tay trái lên trước ngực, lăm bắm trong miệng. Trong lúc ấy chỉ thấy trên năm đầu ngón tay của hắn có vòng sáng màu ngọc lưu ly nhàn nhạt chớp nhá, hơn nữa chiếc hộp hình chữ nhật sau lưng hắn cũng rực rộ một cách khác thường, giống như có sinh mệnh nh vậy.

Đợi đến khi ánh sáng nơi mấy đầu ngón tay Tác Ly hội tụ lại với nhau tạo thành một ngọn đuốc nhỏ thì bỗng nhiên hắn quát lớn một tiếng! Ngay sau đó từng đợt âm thanh kiếm rung thật dài vang lên, chiếc hộp sau lưng hắn nổi tung, ánh kiếm trắng sáng như tuyết phóng thẳng lên cao, đến tận đám mây đen giữa không trung.

Tác Ly khiến người khác ngạc nhiên khi thao túng thanh kiếm dài ít nhất chục trượng này trong đêm đen, giống như một ngôi sao băng lướt rờ trên trời cao. Mà kiếm quang cực kỳ sắc bén, nhanh chóng chém tới đám mây đen kịt kia. Chỉ với một nhát chém đã chém đứt bal phần, vô cùng lợi mãnh!

Chỉ nghe từ trong đám mây truyền ra tiếng thét! quái dị! vang vọng trời đất. Thanh âm này quét qua, tốc độ tấn công doanh địa của hai nghìn thi quỷ tăng gấp đôi, còn mọi người trong thương đoàn thì đầu óc như có sâu bọ chui vào. Tiếng kêu la vang khắp doanh địa, dừng nói là chống cự, không phát diện là đã may rồi!

Giờ phút này cũng chỉ có bal người Đao Mộc Vũ, Tác Ly cùng Trình Nguyệt là không bị ảnh hưởng bởi tiếng thét vừa rồi. Tác Ly thao túng ánh kiếm chiến đấu cùng đám mây, không rảnh tay để quan tâm đến mọi người. Đao Mộc Vũ hiển nhiên cũng không thể trợ giúp, chỉ có thể bắn tên nhanh hơn.

Trình Nguyệt lúc trước khóc! lúc đắm lệt thì bây giờ đã tỉnh táo lại, nhanh chóng lấy ra một cái chuông nhỏ tinh xảo lắc liên hồi. Một hồi chuông ngân thanh thúy! khuếch tán khắp nơi, mặc dù không thể đánh tan tiếng quỷ thét lúc này nhưng có thể bảo vệ một đám con buôn trong doanh địa.

Bây giờ, dòng lửa trại không lờ đờ lên lúc trước đã phát huy tác dụng. Đám thi quỷ trên mặt đất hình như cực kỳ sợ hãi ánh lửa, sau khi xông lên thì chỉ dám đứng sau dòng lửa gào thét. Chuyện này đúng là chuyện tốt để họ vệ thương đội tập trung công kích. Một trận mưa tên bắn ra, tuy phải cẩn đến năm sáu mũi tên mới giết được một thi quỷ nhưng cũng đã giảm một phần áp lực đáng kể với Đao Mộc Vũ.

Nhưng thi quỷ thật sự quá nhiều, gần hai nghìn cái xác nhanh chóng đem doanh địa vây lại. Nhất là lối vào doanh địa là nơi có số lượng thi quỷ nhiều nhất, vì không có ánh lửa chiếu rọi nên không có bất kỳ vật cản nào đối với thi quỷ. Nơi này chính là nơi có bal người Tác Ly, Trình Nguyệt, Đao Mộc Vũ đang chống đỡ.

Thi quỷ xuất hiện lúc này có sự khác biệt rất lớn với những ngày trước. Đêm hôm đó, đám thi quỷ vẫn là người bình thường, trúng một mũi tên vẫn có máu đỏ tuối chảy ra. Nhưng mới cách mấy ngày trên thân thể đám thi quỷ này đã toát ra một mùi hôi nồng đậm! Hơn nữa bọn chúng lại rất khó chết, cho dù có bắn trúng giữa ngực thì vẫn giương nanh vuốt lao lên!

Nhưng đối với những mũi tên Đao Mộc Vũ bắn ra thì lại khác. Mỗi mũi tên hắn bắn ra hình như đều ẩn chứa một loại lực lượng đặc biệt nên khi trúng tên thì thi quỷ bị kết liễu ngay lập tức.

Trình Nguyệt một bên vừa điều khiển cái chuông nhỏ chống lại tiếng quỷ thét, một bên vừa quan sát Đao Mộc Vũ. Nàng cùng Tác Ly đã khẳng định thanh niên gầy yếu trước mắt kia không hề có một tia dao động của pháp lực, thậm chí còn dò xét mạch môn của hắn. Tất cả đều xác nhận người thanh niên kia cực kỳ bình thường, lấy tiêu chuẩn của môn phái tu hành để xét thì chỉ ở mức trung bình kém mà thôi.

Thế nhưng những việc Đao Mộc Vũ thể hiện thì không như phán đoán. Hắn có tài bắn cung chính xác và mạnh mẽ, thái độ lạnh lùng không quan tâm với xung quanh, lựa lựa ngay cả bản thân hắn cũng không thèm quan tâm. Nhưng thân thể hắn gầy yếu như vậy sao có thể bắn ra những mũi tên cường đại thế?

Hết thảy mọi việc đều giống như bị sương mù! bao phủ, không thể nào biết rõ! dù cho hân có ở ngay trước mắt.

Chỉ trong chốc lát, Đoàn Mộc Vũ đã bán rã hơn trăm mũi tên. Số lượng tên bán rã thế này cơ bản đã hơn những binh sĩ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh. Bởi vì bán cung là một việc vô cùng tiêu hao thể lực, nhưng với thân thể gầy yếu kia thì hình như không có chuyện gì, chỉ có một điểm nhỏ là bàn tay phải của hắn đang chảy máu tươi ròng ròng!

Lúc này Trình Nguyệt cũng gia nhập vào chiến. Nàng và Đoàn Mộc Vũ phải bảo vệ xung quanh Tác Ly, nếu để thi quý tiếp cận Tác Ly đang tập trung không chế kiếm quang thì hậu quả không nghĩ cũng biết.

Công kích của Trình Nguyệt là từng tấm phủ. Mỗi khi Đoàn Mộc Vũ không thể chống đỡ phương hướng có thi quý xâm nhập thì nàng liền kích phát một tấm phủ, đánh chết toàn bộ thi quý trong phạm vi năm trượng.

Cứ như vậy bọn họ vất vả lắm mới duy trì được cục diện bình ổn, không để cho đám thi quý tiếp cận trong phạm vi mười trượng. Nhưng vào lúc đó thì tình hình bên Tác Ly không ổn. Thời điểm ban đầu thì kiếm quang hình như chiếm được ưu thế, nhưng ngự kiếm thuật lại tiêu hao pháp lực rất lớn, còn đám mây đen thì lại có năng lực khôi phục. Dần dần, Tác Ly cảm thấy bản thân mình có tâm nhưng lại vô lực chống trả.

Trải qua một phen chiến đấu lâu dài như vậy, cục diện hai bên đang cân bằng. Nhưng nếu cứ tiếp tục thì Tác Ly chắc chắn bại trận!

Mà bên chiến tuyến khác, dưới sự thúc giục của tiếng hét, đám thi quý đã bắt đầu vượt qua đồng lúa để công kích. Tuy một phần thi quý bị thiêu cháy nhưng đoán chừng trong khoảng thời gian luồn nửa chum trà nữa thì đồng lúa sẽ mất đi tác dụng. Đến lúc ấy, cục diện chém giết sẽ nghiêng hẳn về một bên!

"Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy thì hổng hết hết! Người mau nghĩ biện pháp đi!"

Quan sát thấy tình hình như thế, Trình Nguyệt vội vàng hét lớn. Lúc trước, nàng tưởng tượng ra một khung cảnh khác, nhưng khi chiến đấu thì lại khác. Nhưng việc khiến nàng cực kỳ tức giận chính là Đoàn Mộc Vũ vẫn giữ nguyên bản tên như cũ, về mặt đỡ đỡ không hề có bộ dáng gấp gáp vội vàng.

"Người đến giúp! bọn họ chống đỡ thi quý, ta thì triển Ngự Kiếm Thuật trợ giúp sư huynh. Chỉ có nhanh chóng đánh bại đám mây đen kia thì mới có thể đối phó với nhiều thi quý được! Trình Nguyệt đứng ngay bên cạnh Đoàn Mộc Vũ quát lên, nếu bây giờ không phải lúc nước sôi lửa bỏng, nàng thật sự muốn hành hung tên này một trận. Bây giờ là lúc nào mà người còn lạnh lùng như vậy, chưa từng gặp qua tên gốc nào không có tim không có phổi như người.

"Người không giúp gì được đâu!" Ánh mắt Đoàn Mộc Vũ lên, phá lệ khuyên nhủ.

"Vậy người muốn thế nào? Không giúp được cũng phải giúp! Người đừng có không quan tâm đến chuyện này, chúng ta chết rồi thì người cũng không sống tiếp được đâu!" Trình Nguyệt tức giận cực độ. Lúc này nàng không thèm đếm xỉa gì đến những lời Tác Ly phản phó lúc trước, lập tức thu hồi chuồng nhỏ rồi muốn thúc giục Ngự Kiếm Thuật. Nhưng ngay lúc này Trình Nguyệt phát hiện có chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Dà Đoàn Mộc Vũ cười, nhưng chỉ trong chốc lát mà thôi, giống như ảo giác!

"Tainói người không giúp được! Đưa tay cho ta!" Đoàn Mộc Vũ bình tĩnh nói, inoi xong liền hành động. Hắn nắm lấy bàn tay trái của Trình Nguyệt kéo nàng lại gần. Lấy thực lực của Trình Nguyệt hẳn là nàng đủ khả năng né tránh, nhưng có lẽ nàng không ngờ đến việc hắn làm vậy.

Mở bàn tay Trình Nguyệt ra, Đoàn Mộc Vũ nhanh chóng dùng chính ngón tay máu chảy đầm đìa của mình vẽ một cái đồ án phức tạp trên tay nàng.

"Dùng hết pháp lực có trong người, nhắm ngay đám mây đen kia, đánh hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương Tâm Lôi Khởi

"Đây là cái gì?" Trình Nguyệt vội cùng ngac nhiên, nhìn chăm chăm vào đồ án được vẽ bằng máu trong lòng bàn tay mình mà hỏi. Nhưng câu trả lời không có! mãi Đoàn Mộc Vũ vẫn luôn im lặng như trước.

Trình Nguyệt do dự trong chốc lát, đến khi nhìn thấy kiếm quang do Tác Ly không chế ngày càng mờ nhạt dần mà đám mây đen càng lúc càng mạnh mẽ thì nàng cần rằng làm theo lời Đoàn Mộc Vũ, tập tất cả pháp lực toàn thân vào bàn tay trái. Ngay lập tức, Trình Nguyệt cảm thấy giữa lòng bàn tay mình như xuất hiện một cái lỗ xoáy lực lớn. Bên trong lỗ xoáy ấy như có một con quái thú hung dữ vô cùng, có thực lực vô cùng cường đại, sự tồn tại đã hấp thụ hết toàn bộ pháp lực của nàng!

Cố gắng giữ tinh táo để không ngất đi, Trình Nguyệt đánh ra một kích về phía đám mây. Chỉ nghe một tiếng nổ vang vọng trời đất, một tia sấm sét từ lòng bàn tay Trình Nguyệt xuất ra trúng đám mây. Vô số điện quang xuất hiện, xé rách màn đêm u tối, phảng phất như có hai loại lực lượng cường đại ở sau đầu đánh nhau.

Đồng thời từ trong mây đen hình như phát ra một tiếng hét thảm. Sau đó cả đám mây tan ra, bóng đen bên trong nhanh chóng biến mất thành một con hắc ung khổng lồ có sải cánh dài đến hơn ba mươi trượng. Hắc ung này nhìn qua tuy cực kỳ hung ác nhưng đạo lối cư xử lại rất thương người, không nhỡ với nó. Quý khi bao phủ cả trời đất lúc trước nay nhanh chóng tiêu tán. Mảnh bầu trời vốn đen như mực cũng nhanh chóng khôi phục lại màu sắc vốn có, ánh sao xuất hiện trở lại.

Nhưng cuối cùng này đây tiêu hao gần hết pháp lực của Trình Nguyệt, sắc mặt nàng thoáng cái trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi. Nàng dường như không làm chủ được thân thể mình, lao đảo hai bước suýt ngã ra đất.

Có lẽ đám mây bị đánh tan nên hắc ung kia cực kỳ giận dữ, khí thế chẳng những không suy yếu mà còn càng ngang ngược hơn. Hai chiếc cánh không vỗ xuống cuồng phong lập tức gào thét. Hẳn là nó muốn trực tiếp đối kháng với kiếm quang do Tác Ly điều khiển. Chỉ trong chớp mắt, đôi cánh cùng cặp vuốt không lồ của hắc ung đã bắt đầu công kích Tác Ly như vũ bão. Chớp mắt, kiếm quang của Tác Ly đã trở nên âm trầm, chớp nháy như muốn tắt!

"Đoan Mộc Vũ, ngươi mau dẫn sư muội chạy nhanh đi! Ta không còn chống cự được lâu nữa đâu! Nhanh chóng quay về! gặp sư tôn, báo thù cho ta!"

Đối mặt với công kích cuồng bạo của hắc ung khổng lồ, trong lòng Tác Ly biết không ổn nên lập tức hét lớn. Giờ phút này hắc ung đã đánh mất niềm tin chiến thắng của mình!

"Ta... ta không đi! Ngươi mau chạy đi! Ngươi phải đi đến Ngô Châu tìm Phù Văn Sơn, phải gặp được sư tôn là Thương Minh Tử, đem tất cả sự việc phát sinh nơi đây nói cho lão nhân gia người. Nói rằng Tác Ly Trình Nguyệt không cách nào báo hiệu cho người, nếu có kiếp sau, hai ta xin nguyện được làm môn hạ người!"

Tuy sắc mặt trắng bệch như tờ giấy nhưng Trình Nguyệt vẫn cố gắng nói. Mặc dù lệ chảy thành dòng nhưng ánh mắt kiên định đã chứng minh lời nàng không phải chuyên đùa!

Lời nói của Trình Nguyệt tuy thâm thiết, nhưng đối với Đoan Mộc Vũ lại như đàn gảy tai trâu. Hắn chỉ hồ hững hờ nhìn Trình Nguyệt một cái rồi ném kiếm trong tay đi. Tay trái hắn duỗi ra lấy chiếc hộp sau lưng Trình Nguyệt, sau đó vỗ mạnh một cái. Vỏ hộp tan tành, tay hắn đã nắm lấy một thanh kiếm tinh xảo, đẹp đẽ.

"Choeng" một tiếng, kiếm ra khỏi vỏ. Đoan Mộc Vũ nhanh chóng dùng tay phải vỗ hai hình hung thú bằng máu lên hai mặt kiếm!

"Mượn pháp lực một chút!"

Không đợi Trình Nguyệt phản ứng, Đoan Mộc Vũ đã dùng kiếm về phía sau, mũi kiếm vừa chạm mũi tâm Trình Nguyệt. Nàng chỉ kịp cảm nhận thấy một cỗ lực hút cường đại hấp thu sạch sẽ pháp lực của mình. Chịu đựng không nổi nữa, nàng ngã xuống đất, hơi thở gấp gáp không đều!

Cùng lúc đó, vì thiếu hai người Đoan Mộc Vũ và Trình Nguyệt, áp chế cho nên hơn trăm thi quỷ đã đến gần, bao vây xung quanh ba người!

Giờ khắc này, Đoan Mộc Vũ vẫn không hề có bất kỳ biểu hiện nào của sự khản trương, dù cho bản thân đã bị bao vây bởi hơn trăm thi quỷ. Thanh kiếm nhẹ nhàng vung lên, hắc khí ồ ạt ngay bốn thi quỷ lao đến gần mình. Bốn chúng bị đánh tan cả thân thể, tứ chi cùng đầu!

"Chống đỡ đi, Hắc Ung kia đã đại thương nguyên khí, tình huống không tốt hơn người chút nào đâu. Hurou chết về tay ai! còn chưa biết được!"

Sau khi quát Tác Ly một câu, Đoan Mộc Vũ tung người nhảy lùi về sau, hắn là xông vào một phía của bảy thi quỷ đang bao vây.

Trên thanh kiếm hắn cầm cũng xuất hiện hai đạo kiếm quang rực rỡ dài khoảng ba xích. Mặc dù không dài bằng kiếm quang mà Tác Ly không chế nhưng ở trong tay Đoan Mộc Vũ lại như giao long xuống biển, uốn lượn khắp trời. Tất cả thi quỷ chạm vào kiếm quang đều chết ngay lập tức, không thể chống trả lại! Cứ vậy mình hắn chống đỡ cả mấy trăm thi quỷ công kích mà không hề di chuyển một bước nào!

Lúc trước, vì mất mũi không thấy đường nên hai mươi con Tuyết Phong Kỳ cùng hai trăm Hắc Phong Kỳ không cách nào điều động được. Còn bây giờ ánh sao sáng lạng, hơn nửa quỷ khí chấn nhiếp tâm thần đã yếu bớt nên họ về thương đội sao lại chịu co rúc ở trong?

"Hắc Phong Kỳ, xông lên!"

Theo mệnh lệnh của đội trưởng họ về, toàn bộ mặt đất bắt đầu rung động. Hai trăm Hắc Phong Kỳ dưới sự chỉ điều khiển của hai mươi Tuyết Phong Kỳ như một con sóc ào lên!

Mặc dù số lượng thi quỷ vẫn còn hơn nghìn rưỡi, đạo kiếm bình thường khó tạo được thương tổn nhưng dưới uy lực trùng kích của Tuyết Phong Kỳ với hơn năm nghìn cần vãi Hắc Phong Kỳ gần bốn nghìn thì Tuy đã bị giảm bớt độ hiểm ác nhưng khung cảnh vẫn vô cùng bạo lực!

Sau một hồi chiến đấu điên cuồng, rốt cuộc toàn bộ phạm vi xung quanh Đoan Mộc Vũ đã không còn bất kỳ thi quỷ còn sống nào. Tới lúc này, sắc mặt hắn đã trắng bệch, kiếm quang rực rỡ bên hai mặt thanh kiếm cũng đã biến mất!

Tình hình chiến đấu trên mặt đất đang nghiêng về một phía, nhưng cuộc chiến trên bầu trời của Tác Ly vẫn là cuộc khó chiến. Tuy rằng hình thể Hắc Ung đã rút nhỏ đi một nửa và cũng rất chật vật nhưng rõ ràng vẫn chiếm ưu thế nhiều hơn!

Đoan Mộc Vũ chỉ biết gượng cười! Đây cũng là thực lực của huynh đệ Tác Ly Trình Nguyệt quá kém! Nếu như bình thường thì đạo lối cư xử

về trên tay Trình Nguyệt! đủ để đánh chết! bốn năm quý vật như vậy. Nhưng đời không như mơ, pháp lực Trình Nguyệt quá thấp, đến nỗi một thành uy lực cũng không thi triển ra được, còn để quý vật biến hình. Mà Tác Ly cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, không biết lợi dụng lúc lòi chường! phát! động! mà công kích. Coi hội tốt như thế mà chỉ biết lãng phí!

Thực lực chỉ bấy nhiêu đó mà lại muốn hạ sơn, trăm yêu trừ ma?

Hít sâu một hơi, Đao Mộc Vũ quay người nhấc đũa cung! lúc trước ném đi liền. Hắn rút một mũi tên ra, hướng lên bầu trời, nhắm thẳng Hắc Ưng đang điên cuồng công kích! trên không, lạnh mướt kéo cung. Nếu có người ở bên cạnh cẩn thận quan sát sẽ nhìn thấy ngay tại vị trí hắn kéo cung có một đạo huyết quang lóe lên, nhanh chóng dung nhập vào mũi tên.

Thế nhưng ngay lúc huyết quang chợt hiện thì cả người Đao Mộc Vũ trở nên khô quắt! lại, dường như chỉ còn nửa cái mạng! Thứ duy nhất không biến hóa chính là đôi tay đang giương cung, không chút nhúc nhích, sừng sững như núi! Mũi tên này tuy chưa rời cung nhưng đã tẩn mắt ra! khí tức cực kì đáng sợ, gắt gao nhắm chuẩn vào Hắc Ưng giữ không trung!

Hắc Ưng kia như nhận ra! điều gì! nên liên tục vỗ cánh, dường như muốn tránh né! nhưng căn bản vô dụng! Chỉ nghe "sưu" một tiếng, mũi tên đột ngột! xé gió bay đi. Âm thanh nó tạo ra trên đường đi lẫn át cả tiếng âm li trên chiến trường. Âm thanh truyền vào trong tai mỗi người thì linh hồn họ cảm thấy! như có một con dao sắc lạnh! vừa cứa qua da cổ!

Hắc Ưng điên cuồng kêu lớn, dùng hết sức bình sinh! muốn bay đi nhưng mũi tên như muốn đâm thủng bầu trời! đã cắm pháp! vào ngực nó rồi nổ tung, trực tiếp tạo thành một lỗ lớn! Thừa dịp này, Tác Ly dùng tất cả sức lực, không chể hễ kiểm soát liên tục chém xuống.

Cuối cùng Hắc Ưng kêu thảm! một tiếng, thân thể hóa thành từng sợi khói! đen, chớp mắt đã bỏ trốn! mất dạng!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cữu Văn Ngọc Bội

Mà ngay lúc này, dù là Đao Mộc Vũ hay là Tác Ly đều không còn sức để đuổi theo. Cũng may qua trận đánh vừa rồi quý vật kia đã bị trọng thương, nếu không sợ rằng lành ít dữ nhiều.

Ném Đũa Cung trong tay, Đao Mộc Vũ ngồi phịch xuống đất, hai chân mềm nhũn cả ra. Sau đó hắn quay sang nhìn Tác Ly đang ôm Trình Nguyệt mà gào khóc, phảng phất như cả trời đất đều sụp xuống rồi!

"Nàng không chết đâu, chỉ bị nội thương một chút, pháp lực tiêu hao quá độ mà thôi. Kinh mạch tuy hỗn loạn nhưng không có vấn đề, hô hấp suy yếu tạm thời bế khí nên bị ngất đi thôi."

Đao Mộc Vũ im lặng hồi lâu rồi chậm rãi mở miệng.

"Ngươi, tên khốn kiếp. Không phải ta đã nói ngươi phải chiều cố nàng cho thật tốt sao? Không phải ta bảo các ngươi chạy đi sao?" Tác Ly nhảy dựng lên, nhào đến nắm cổ áo Đao Mộc Vũ đám một phát. Hôm nay vị sư muội lớn lên từ nhỏ với hắn, được hắn thương yêu xem như bảo bối bị thương đã khiến cho vị công tử vẫn luôn khiêm nhường này mất đi lý trí, hoàn toàn bạo nộ.

Đao Mộc Vũ không hề đánh trả hay chống cự. Mới vừa rồi hắn bắn liền một lúc gần hai trăm mũi tên, rồi còn dùng kiếm chém giết thi quỷ; nhất là mũi tên cuối cùng kia đã làm hắn đại thương nguyên khí. Đương nhiên cái lý do quan trọng là thân thể hắn thật sự quá yếu, giống như con sâu cái kiến, không chịu nổi lấy một kích!

Nhưng cho dù có sức chống đỡ đi nữa thì Đao Mộc Vũ cũng sẽ không làm như vậy. Hắn tựa như một cô hồn dã quỷ lang thang khắp nơi trong thiên địa, sống chết tùy duyên! Khuất nhục hay thắng bại cũng có làm sao? Có xem qua nhiều cũng không hơn được điểm nào!

"Sư huynh..."

Giọng nói suy yếu đến cực điểm của Trình Nguyệt đã khiến Tác Ly khôi phục lại một chút bình tĩnh. Hắn lập tức ném Đao Mộc Vũ đi như ném bao rác, xoay người liền bước đến gần Trình Nguyệt rồi ôm nàng mà khóc. Có thể thấy địa vị cô bé này ở trong lòng hắn rất cao.

"Tiểu... tiểu huynh đệ không sao chứ?"

Bên này, lão Trần mặt mũi tèm lem đang cẩn thận đỡ Đao Mộc Vũ dậy. Trong lòng lão đan xen cảm xúc thấp thỏm lo sợ cùng với mừng như điên. Đoạn thời gian vừa qua tuy rằng không dài nhưng lại kích thích nhất cuộc đời của lão, nhất là tình cảnh lão tuyệt vọng hoàn toàn.

"Cám ơn, ta không sao!" Đao Mộc Vũ gật đầu rồi xoay người bước đi, hòa mình vào màn đêm. Hắn khiến lão Trần vô cùng kinh ngạc với biết bao thắc mắc trong đầu - Tên đầu gối này lại... lại cám ơn ta!

Lửa trại lại được đốt lên lần nữa, hàn khí tuy nặng nhưng khắp mọi nơi trong doanh địa đều có khí thể ngát trời. Tất cả đều đang kích động không ngớt, đại thương đầu thậm chí còn lấy ra một trăm vỏ rượu ngon để mọi người chèn chén say sưa. Đám trung thương tiểu thương thậm chí còn đưa lên các loại lễ vật. Lần này, Tác Ly và Trình Nguyệt hoàn toàn được mọi người tôn kính; bởi vì bọn họ tận mắt nhìn thấy kiếm quang sáng lạn mà cổ quái của Tác Ly, còn có một chuồng kinh diễm của Trình Nguyệt nữa. Nghe nói đây hình như là "chuồng tâm lôi khải" gì gì đó, là thần thông bí truyền của người tu hành. Về phần Đoan Mộc Vũ, mặc dù vẫn gây ấn tượng mạnh mẽ cho mọi người như trước nhưng với nhãn lực của đám con buôn thì không thể nhìn ra được điểm gì đặc biệt nên vị trí của hắn hiển nhiên xếp sau Tác Ly và Trình Nguyệt - sao thẳng góc kia có thể đứng ngang hàng với hai vị cao nhân tu hành được.

Đương nhiên Tác Ly, Trình Nguyệt hay Đoan Mộc Vũ đều không để ý đến mấy vấn đề vỏ rượu này.

"Đoan Mộc huynh, thật... thật ngại quá! Mới này, mới này... hay là, người đánh ta lại đi!"

Bên cạnh một đồng lửa đang cháy hừng hực, Tác Ly đang cực kỳ xấu hổ, gương mặt nhăn nhó sai với Đoan Mộc Vũ. Lúc trước vì hắn bị kích động nên mới có hành vi như vậy, cũng bởi vì Trình Nguyệt đối với hắn không chỉ là sư muội cùng lớn lên từ nhỏ mà sinh mạng của nàng so với mạng hắn còn trọng yếu hơn. Cho nên trong lúc nhất thời hắn đã phát cuồng, thậm chí còn không thèm quan sát đánh giá tình hình. Mà cho dù hắn có xem xét thì cũng không nghĩ được rằng Trình Nguyệt còn sống. Điểm này, nếu Đoan Mộc Vũ không nói thì chẳng ai biết.

"Không sao cả!"

Đoan Mộc Vũ khẽ lắc đầu, mặc dù mặt mũi bầm dập, chật vật không thôi nhưng vẻ mặt hờ hững kia không hề thay đổi chút nào.

"Như vậy sao được! Nhất định người phải đánh ta, không thì lòng ta yên ổn không được!" Tác Ly kiên quyết nói. Hắn là loại người khiếm tốn nhún nhường nên không cho phép bản thân làm một việc không đúng với lương tâm được.

Đoan Mộc Vũ im lặng, không thèm để ý đến lời Tác Ly nói. Điều này khiến hắn cảm thấy rất xấu hổ. Bất đắc dĩ, Tác Ly không thể làm gì khác hơn là lấy trong ngực ra một khối ngọc bội hình đám mây, không thèm nhìn mặt Đoan Mộc Vũ, mạnh mẽ nhét vào tay hắn.

"Người không đánh trả thì tùy nhưng đúng là do ta sai trước, chuyện này không thể nào bỏ qua khỏi được. Cửu Văn Ngọc Bội này do chính tay đại sư huynh ta luyện chế. Nếu liên tục đeo trên người thì có thể tâm bồ đề tĩnh khí, huyết mạch, có thể kéo dài tuổi thọ. Hơn nữa còn có thể cảm ứng yêu khí, quý khí. Hôm nay ta tặng nó cho người, còn nữa, cho dù có thế nào thì người vẫn là bằng hữu của Tác Ly này!"

"Này tên góc, mới vừa rồi là do sư huynh ta lỡ mồm nhưng huynh ấy cũng chỉ vì lo cho thương thế của ta mà thôi, ta cũng phải nói lời xin lỗi người. Ngoài ra, chúng ta có thể đánh bại quý vật cường đại này thì phải đa tạ người rồi!" Sắc mặt Trình Nguyệt tuy tái nhợt như cũ nhưng chột gât đầu nói. Nàng không hề giấu diếm Tác Ly chuyện Đoan Mộc Vũ về ẩn lời chửi trong tay mình.

"Đúng rồi! Đoan Mộc huynh, người giấu diếm huynh muội chúng ta đến khổ. Người còn nói người không phải là người tu hành, nếu mà đúng thế thì làm sao có thể hiểu rõ ẩn lời chửi này? Chỉ là ta còn chưa rõ một việc, thần thông này lợi hại như thế sao người không tự mình sử dụng? Còn chuyện này nữa ..."

Về mặt Tác Ly do dự một hồi, không biết nên nói như thế nào, cuối cùng cắn răng mở miệng: "Thật ra ta không rõ một chuyện là cái đêm đầu tiên các người gặp năm trăm thì quý thì chắc hẳn người đã biết quý vật này tồn tại. Đừng tưởng rằng người không nói lời nào thì có thể chối bỏ trách nhiệm. Với biểu hiện cùng với kiến thức hôm nay của người cũng đủ để chứng minh người nhận ra lại lịch quý vật này. Nếu lúc ấy người lên tiếng cảnh cáo thì mọi việc đã không đi xa đến thế! Mặc dù thực lực người không tệ, ta cũng kết bằng hữu với người nhưng chuyện này ta không sao giải thích được!"

"Sư huynh!"

Thấy Tác Ly nói xong thì rất kích động, Trình Nguyệt không khỏi lo lắng mà gọi. Vị sư huynh này cái gì cũng tốt nhưng chính là người không chịu được giả dối, mọi việc phải rành mạch rõ ràng! Nàng tin tưởng Đoan Mộc Vũ là người tốt, hẳn vì hắn có nỗi khổ khó nói nên mới phải giấu diếm nên vì vậy rất lo lắng sợ sư huynh gây ra chuyện.

Song sợ lo lắng của Trình Nguyệt không thể nào xảy ra. Đoan Mộc Vũ chỉ liếc nhìn Tác Ly đang kích động một cái rồi thôi, vẻ mặt không có lấy một chút thay đổi. Chẳng qua hắn thuận tay cầm lên một vỏ rượu ngon rồi uống ào ào rồi lại khôi phục về im lặng.

"Người...người...người, đây là cái thái độ gì của người thế hả?"

Tác Ly dờ khóc dờ cười, hắn chưa từng gặp ai cổ quái như Đoan Mộc Vũ đây.

"Được rồi! Sư huynh, tên góc cũng không phải người xấu đâu! Huynh tức giận như thế để làm gì?" Trình Nguyệt nhìn không được liền che miệng cười, gương mặt tái nhợt càng tỏ thêm vẻ yếu đuối của nàng.

"Haizz, ta cũng biết hắn không phải là kẻ xấu. Không phải ta đang muốn giúp hắn sao? Hắn còn nhỏ tuổi mà bộ dáng của hắn dường như không bao giờ biết cười, không thèm quan tâm đến những thứ xung quanh. Còn nữa, người khác đánh hắn chẳng thèm đánh lại, mắng hắn hắn cũng chẳng cự cãi. Nếu là bằng hữu của ta thì ta phải lo lắng chứ! Ta thật sự lo lắng nếu có một ngày hắn không nghĩ ra chuyện gì thì có lao đầu xuống vách núi tự sát không nữa? Hắn làm làm lì lì giống y khúc gỗ, không, nói hắn là khúc gỗ thì chính là đang xỉ nhục khúc gỗ. Hắn là tảng đá, một tảng đá vừa thối tha vừa ngang bướng!" Tác Ly thờ phỉ phò, nói xong rồi quay đầu đi.

"Sư huynh, tên ngốc còn nhỏ mà. Ta vừa mới nghe lão Trần nói tên ngốc được một vị đại tẩu hảo tâm cứu ở ngoài thành Tề Châu, cho nên mới ở trong thương đội làm công; hẳn thực sự quá đáng thương. Hiện tại nếu hán không muốn nói đến những việc này thì thôi đi."

"Tên ngốc, ngươi làm công sao có thể làm suốt đời được. Không bằng ngươi theo chúng ta về Phù Vân Sơn xem sao. À, nhìn ngươi chắc khoảng mười sáu mười bảy tuổi nhỉ? Cứ gọi ta một tiếng tỷ tỷ, sau này có ai bắt nạt ngươi thì ta giúp ngươi báo thù!" Trình Nguyệt cười hi hi mà nói.

"Đương nhiên nếu có động thủ thì ta chắc đánh không lại ngươi, nhưng ta có thể dạy phép thuật cho ngươi mà!"

"Sư muội, ngươi" Về mặt Tác Ly cô quái, lập tức lắc đầu nhưng không hề nói thêm gì. Bởi vì theo lời Trình Nguyệt giải thích lúc trước thì uy lực của lời chú ngữ kia không hề yếu, cùng mọi việc sau này đủ để hán xác nhận - Cho dù bản thân Đao Mộc Vũ không có pháp lực thì trình độ hiểu biết về pháp thuật của hán đã ở trên hai người bọn họ.

Song chắc Đao Mộc Vũ không có pháp lực nên mới mượn tay Trình Nguyệt thi triển lời chú ngữ kia, lại mượn pháp lực của Trình Nguyệt làm uy lực thanh kiếm tăng mạnh.

Nhưng như vậy thì lại có vấn đề, bản thân Đao Mộc Vũ nắm giữ lời chú ngữ cường đại như thế thì theo lý thuyết hẳn phải hiểu thuật tu hành mới đúng, vậy tại sao hán không tu luyện?

Cái vấn đề này Tác Ly không cách nào hỏi thăm được. Cho dù Tác Ly có đi hỏi thì với tính cách Đao Mộc Vũ thì sợ hán cũng không trả lời bất kỳ câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Người Bị Trời Hành

Lửa trại vẫn cháy hừng hực, ngọn lửa chiếu vào trong cặp mắt của Đao Mộc Vũ trông tựa như hai vì sao sáng rực rỡ. Tuy nhiên cảnh tượng kỳ dị này chỉ xuất hiện trong chớp mắt, thậm chí còn khiến cho Tác Ly và Trình Nguyệt tưởng như đây chỉ là ảo giác thoáng qua trước mắt họ.

"Ta là người bị trời hành đấy! Không rõ lắm".

Không khí im lặng một hồi lâu, ngoài dự liệu của Tác Ly là Đao Mộc Vũ lại chậm rãi mở miệng nói thế. Mặc dù chỉ ít ỏi vài chữ thôi nhưng tự nhiên khiến cho tận đáy lòng của Tác Ly và Trình Nguyệt run lên bần bật, nhất là kết hợp với khuôn mặt non nớt của hán lại càng hết sức quý dị.

"Nói cho cùng thì thiên đạo cuối cùng chỉ là mộng ảo. Tên ngốc, ngươi không thể đặt hết tin tưởng vào đó được!" Trình Nguyệt thấy thế thử khuyên nhủ một câu. Nàng thật sự không tưởng tượng nổi từ trên khuôn mặt non choẹt này lại bật ra câu nói già đời, buồn bã và vô tích đến thế?

"Ha ha, Thiên đạo à... không tin cũng được!" Đao Mộc Vũ lắc đầu, chỉ cười một tiếng. Kế tiếp hán nhìn về phía Tác Ly rồi giơ tay phải vẫn đang không ngừng chảy máu của mình lên. Nhìn thấy thương thế hán như vậy hai người giật hết cả mình. Bỗng nhiên, ngoài dự tính của mọi người, hán chợt nói:

"Ngươi rất muốn biết khả năng bắn cung của ta từ đâu mà có đúng không? Đơn giản một điều đó là ta đã lấy chính máu mình để làm chất dẫn. Mỗi giọt máu thành một chất phụ gia cho một mũi tên, nhờ thế mới có thể sinh ra lực sát thương mạnh mẽ đến vậy. Trừ chuyện đó ra thì thân thể của ta yếu ớt đến nỗi không thể chịu được một kích. Về phần Lời Chú ngữ là từ trí nhớ sẵn có trong đầu của ta. Đừng hỏi thứ đó từ đâu mà có, càng đừng hỏi lai lịch của ta như thế nào! Ta chỉ là một lữ khách cô độc trên thế gian này mà thôi, các người vĩnh viễn không cách nào hiểu được đâu".

"Lữ khách? Tại sao ngươi nghĩ thế? Mạng của chính chúng ta phải thuộc quyền quyết định của bản thân mà không do số phận của trời. Người tu hành chúng ta cần phải có quyết tâm nghịch thiên mà đi! Sao ngươi lại tự ti mặc cảm đến thế?" Tác Ly nghe thế cũng thấy khiếp sợ vô cùng.

Còn Trình Nguyệt ở kế bên lại càng không nhịn được mà la lên thất thanh. Mọi người đều bảo "tay đứt ruột đau", thế như tay phải của Đao Mộc Vũ bị thương đáng sợ đến như vậy mà hán lại ngoảnh mặt làm ngơ, tựa như hán không cảm giác được chút đau đớn nào cả. Lúc này Trình Nguyệt không nói nhiều lời nữa mà bước tới trợ giúp đắp linh dược lên vết thương của Đao Mộc Vũ, rồi nàng tiến hành băng bó kỹ càng. Cuối cùng bọn họ cũng hiểu ra vì sao một tên thiếu niên gầy yếu như thế này lại có tài bắn cung phi thường đến thế, đúng là nguyên nhân có vẻ hơi quý dị thật nhưng dù sao hán cũng đã giải thích rõ ràng lắm rồi. Chẳng qua thấy hán bình thường chịu đựng như vậy khiến cho người khác nhìn vào thấy đau xót, cảm thông vô hạn.

Đao Mộc Vũ không từ chối sự giúp đỡ băng bó của Trình Nguyệt, tuy nhiên hán khôi phục lại vẻ im lặng vốn có trước giờ.

"Tên ngốc, ngươi có theo chúng ta về Phù Vân Sơn được không? Cho dù ngươi không gia nhập vào môn phái chúng ta cũng được. Những vị sư phụ, sư bá cũng rất lợi hại, nếu có bọn họ thì nhất định có thể bảo vệ được ngươi. Cn nữa... ngươi có thể thử tu hành xem thế nào, chỉ cần ngươi có được pháp lực khi đó sẽ không còn phải mượn người khác đứng ra thi triển Lời Chú ngữ đó nữa. Mặc dù tư chất của ngươi có kém đôi chút, nhưng ta nghĩ tương lai ngươi sẽ rất lợi hại!" Trình Nguyệt lại tiếp tục khuyên nhủ, dù rằng nàng không hiểu được thiếu niên trước mắt mình đã trải qua những chuyện gì, nhưng ít ra nàng cũng nên hết sức khuyên bảo cái đã.

"Tu hành?"

Đoan Mộc Vũ chậm rãi lắc đầu, ánh mắt thâm thúy của hắn lại nhìn về phía bầu trời đêm. Ba ngàn năm qua... Hắn đã sống tạm ở nhân thế này ba ngàn năm rồi. Trong một khoảng thời gian dài như thế, hắn đã bị bão mòn đi đáng kể, khí thế hùng hồn ngập trời của ngày xưa. Quen thuộc với hình trạng từ một gã Đế Tôn của Yêu tộc cao cao tại thượng trong tích tắc bị biến thành con kiến hôi không hơn không kém. Hắn cũng học được về lạnh lùng bàng quan với tất cả của thế gian phồn hoa tấp nập này. Hắn đã mất đi mọi thứ vốn có. Hắn đã từng oán hận, thậm chí đã từng tức giận, tuyệt vọng, rồi sợ hãi, hắn đã từng sụp đổ như thế!

Vô số năm tháng trôi qua, hắn giống như một con dã thú bị thương chồng chất, rồi một mình ra đi trong nỗi tịch mịch cô liêu. Quả thật sinh mạng của phạm nhân ngàn đời mà yếu đuối tới đáng thương, khiến cho hắn thậm chí được nỗi tuyệt vọng mà khó lòng hít thở được. Hắn đã từng mạnh mẽ đến nỗi cả Thiên thần cũng phải run rẩy, cũng luôn hoài mong đạt được công pháp tu luyện, tuy nhiên hiện tại hắn đã hoàn toàn không còn khả năng tu luyện được nữa rồi.

Bởi vì hắn chỉ là một tia tàn hồn trốn ra được từ trong Bát Hoang Nghiệp Hóa kinh khủng kia mà thôi. Hiện tại hắn đã biến thành một con người, đúng hơn là một phạm nhân yếu đuối - không có năng lực, uất ức, hèn hạ, và nhỏ bé không đáng để nhắc tới. Hắn không còn là một thượng cổ hùng thú có huyết mạch của Thần thú, cũng không có năng lực làm cho trời rung đất chuyển, quý khốc thần kinh như... “Ngột” nữa rồi.

Trong tàn hồn của hắn chỉ cần vẫn còn ẩn giấu một tia Bát Hoang Nghiệp Hóa thì vĩnh viễn hắn không thể luân hồi chuyển thế để hóa thành “Ngột”. Mãi mãi... mãi mãi hắn chỉ là một phạm nhân nhỏ bé yếu đuối mà thôi.

Hắn cam chịu như thế, hắn hoàn toàn muốn tự tuyệt rồi khỏi thế gian này cho dù có bị hồn phi phách tán cũng được. Nhưng vốn là hậu duệ của Thần thú mạnh mẽ và kiêu ngạo, hắn không thể nào thừa nhận được nỗi nhục nhã này. Làm thế chẳng thà giết hắn đi còn đỡ khổ sở hơn.

Ba ngàn năm dài đằng đẳng, hắn đã luân hồi chuyển thế một trăm tám mươi lần rồi. Trong đó có khoảng trăm lần là do hắn tự sát, còn tám mươi lần khác là tự nguyện cho người khác giết chết.

Nhưng mà cơ bản hắn không diệt vong vĩnh viễn được, vì tia tàn hồn của hắn đã bị Bát Hoang Nghiệp Hóa quán quanh. Cho dù là ở kiếp nào đó có lực lượng mạnh mẽ đi nữa hắn cũng không thể xóa sạch được trí nhớ bản thân, chỉ khiến cho trí nhớ hắn ngày càng rõ ràng hơn, ngày càng không thể xóa nhòa đi.

Cuối cùng hắn vẫn mãi mãi là một cô hồn dã quỷ cô độc nhất, bất lực nhất, đáng thương nhất và cũng là xui xẻo nhất thế gian này.

Trước đây hắn tự sát không thành lại bị Điều đại tẩu cứu về, sau đó hắn đã thật sự tuyệt vọng, mệt mỏi, không muốn dây dưa nữa, cũng không muốn kháng cự nữa, nên hắn cứ như một bức tượng gỗ vậy, mặc cho người khác định đoạt. Tuy nhiên, cho dù có bị đánh chửi nhục nhã hay gặp nhiều khổ nạn hơn nữa, cũng không sánh bằng nỗi niềm đang chết lặng đi từng ngày trong lòng hắn.

Nếu không phải nghĩ tới món nợ nhân tình của Điều đại tẩu, có lẽ hắn đã không xuất thủ để cứu đám người lão Trần rồi, quả thật sống chết của bọn họ đâu có liên quan gì tới hắn?

Nhưng rõ ràng chẳng ai tin, thậm chí kể cả Tác Ly và Trình Nguyệt đây, hắn cũng không biết mở miệng giải thích thế nào.

“Tên ngốc, nghe tỷ tỷ nói chứ? Hãy theo chúng ta về Phù Vân Sơn xem sao đã, ở Phù Vân Sơn rất vui vẻ, sau khi tới đó nhất định người sẽ thích thú cho xem. Rồi người sẽ có nhiều sự ty, sự huynh khác. Thậm chí cũng có tiểu sư đệ, tiểu sư muội nữa cơ. Mọi người ở chung với nhau hết sức vui vẻ, người thấy được không?”

Giọng nói của Trình Nguyệt tựa như từ một nơi xa xăm nào đó truyền lại, nghe có vẻ mông lung tựa như tiên âm.

Âm thanh tuyệt vời nhất mà hắn từng nghe được chính là của một người con gái trong lúc hắn còn huy hoàng. Vì nàng hắn tình nguyện phá bỏ trời đất này đi, tình nguyện biến chất hung tàn mà xem cả thiên hạ này đều là kẻ địch.

Thế nhưng cuối cùng tất cả chỉ là ảo mộng mà thôi!

Hiện tại cảnh trong mơ đó đã hành hạ hắn suốt ba ngàn năm qua, vẫn cứ yên tĩnh như thế sao? Bỗng nhiên Đoan Mộc Vũ gơ hai tay lên che mặt. Bất chợt những giọt nước long lanh rơi xuống không một tạo ra tiếng động nào. Thật sự cuối cùng hắn không thể nghịch thiên mà đi, cho dù năm xưa hắn có thần thông mạnh mẽ như thế mà vẫn không thể ngăn được một đạo thần chỉ của Thiên Đế.

Hắn đau khổ giãy dụa đã ba ngàn năm qua cũng chẳng làm gì được tia Bát Hoang Nghiệp Hóa kia.

Nếu đã vậy thì cứ làm một con người, một phạm nhân bình thường, rất đỗi tầm thường như thế đi.

“Ngột” kia đã từng quây long trời lở đất, quý thần không yên. Nhưng nay... “Ngột” đã chết.

Lần này là chết thật sự rồi, chết từ trong tâm chết ra !

Vĩnh viễn không thể sống lại được !

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tích Nguyệt Phù Vân

Sắc trời dần sáng, một luồng khói từ trên đồng lửa sắp tắt uốn lượn bay lên. Xa xa, thành viên trong thương đội đã bắt đầu chất hàng hóa lên Hắc Phong Kỳ. Mặc dù đêm qua, tình hình cực kì hung hiểm nhưng có ba người Tác Ly, Trình Nguyệt và Đoan Mộc Vũ nên mới có thể vượt qua tai kiếp một cách bình an mà không ai bị thương tổn. Chuyện này phải nói là một niềm vui rất lớn! Tuy nhiên, đối với Đại Thương Đầu và lão Trần thì có vài chỗ cảm thấy vướng mắc.

Quảng đường phía trước không còn quá nguy hiểm vì lúc này Tác Ly đã khẳng định quý vật kia bị trọng thương. Bình thường thì nó phải dưỡng thương đến hai mươi, ba mươi năm sau mới bình phục, thế nên bọn họ sẽ không đi cùng thương đội nữa. Còn nếu gặp hung thú sa mạc hay cướp thì mọi người có thể tự dõng phó được. Hơn nữa, Tác Ly đã tự tay vẽ ba tấm Hỏa Phù đưa cho Đại Thương Đầu, nên chuyện này càng thêm yên tâm.

Chẳng qua, Đoan Mộc Vũ cũng muốn rời đi là chuyện nằm ngoài dự đoán của Đại Thương Đầu và lão Trần. Gương mặt hắn vẫn hờ hững, vẻ ngoài lại bí hiểm cho nên bọn họ có muốn tìm hiểu nguyên nhân cũng không dám đi hỏi.

"Lão Trần, về Tề Châu nhớ thay ta thăm hỏi Diêu đại tẩu! Sau này nếu có dịp ta sẽ đến gặp đại tẩu sau." Đoan Mộc Vũ đã lường trước ý của mọi người nên nói thẳng.

"Ồ, ờ! Không thành vấn đề, không thành vấn đề! Diêu đại tẩu là người tốt bụng nên chắc chắn sẽ được báo đáp. Vừa nhìn đã thấy Đoan Mộc huynh đệ có bóng dáng của Long - Phượng, tương lai nhất định sẽ hưởng vinh hoa phú quý. Thế nhưng, lại ở đây lao động chân tay, thật là thiệt thòi!" Lão Trần nở nụ cười thân mật, đáp lời. Đoan Mộc Vũ là người cứu tính mạng lão đến hai lần, ân đức cỡ này phải nhớ kỹ trọn đời.

"Vây là được rồi, sau này gặp lại! Chư vị, lên đường thuận buồn xuôi gió."

Tác Ly ôm quyền chào từ biệt Đại Thương Đầu. Thấy vậy, đám người đi buôn cũng ngay lập tức chấp tay thi lễ. Ba người không nói thêm lời nào liền nhảy lên Hắc Phong Kỳ, nhanh chóng khuất bóng sau lớp bụi mù mịt.

* * *

Ngô Châu, chính là một trong bảy châu phân hoa nhất thuộc hoàng triều Đại Sở. Chẳng những nơi đây có nhiều người sinh sống đông đúc với trăm họ an cư, lập nghiệp và xuất hiện rất nhiều tài tử, giai nhân mà nó đồng thời cũng là nơi vang danh thiên hạ vì có phong cảnh tuyệt đẹp. Trong đó nổi tiếng nhất phải kể tới Ngũ Hồ Tam Sơn là thắng cảnh của Ngô Châu với năm hồ vây quanh Tích Nguyệt Hồ.

Sáu trăm dặm trời cao, nước rộng mênh mông gợn sóng, còn có Tích Nguyệt Lâu đứng sừng sững ven hồ, thêm vào ánh trăng lan tỏa khắp nơi, đúng là chỗ tuyệt vời dùng để ngắm trăng. Mỗi đêm vào thời điểm trăng tròn, nếu được ngồi dưới thuyền là lệnh dênh trên hồ, hoặc nâng chén ngắm trăng và thổi sáo, hay nghe tiếng đàn cổ, sẽ nhận ra đây là nơi đứng đầu danh sách phải đến.

Về phần Tam Sơn, thì có Phù Vân Sơn là vừa kỳ bí, vừa nguy hiểm và mờ ảo nhất với ba mươi hai ngọn núi xù xì xanh thẳm đứng sừng sững, thêm vào vô số đất đá lởm chởm và biển mây mênh mông, chim bay khó lọt!

Dưới chân núi Phù Vân có một tảng đá, bên trong nó có chứa một dòng suối, nước suối ngọt mát uống vào như mê, như say. Lấy nước này pha trà sẽ tỏa mùi thơm thanh nhã, vào miệng rồi vẫn còn lưu lại hương thơm, dư vị kéo dài rất hiếm gặp. Tục truyền rằng: Thiên Tử biết chuyện liền đi tìm nó, sai cao nhân đi dò dòng suối trong tảng đá nhưng không rõ tại sao lại chẳng thể làm được.

Hai người Tác Ly và Trình Nguyệt không biết thuật ngự kiếm phi hành, còn Đoan Mộc vũ thì càng khỏi phải nói. Cho nên ba người đành đi trong biển cát, xuyên qua châu, qua phủ, rồi băng rừng vượt biển, thuận đường ngắm cảnh mất hơn một tháng mới tới được chân núi Phù Vân.

Thương thế trên người Trình Nguyệt đã sớm khỏi. Đêm hôm đó nàng bị thương là do pháp lực thấp kém nên mới dẫn đến kinh lực của Lôi Chưởng cần trả, còn nếu như pháp lực cao hơn một chút thì không đến nỗi bị như thế.

Về phần Đoan Mộc Vũ, bởi vì thể chất vốn suy nhược lại thúc dục thuật huyết tể cho nên nguyên khí mới bị tổn thương. Mặc dù đã dùng linh đan của hai người Tác Ly nhưng không mấy hiệu quả, cơ thể vẫn ốm yếu như cũ làm cho ai vừa thấy đều có cảm giác chỉ cần một trận gió nhẹ sẽ thổi bay được y.

"Tên ngốc, người xem này! Đây chính là suối trong đá ở dưới chân núi Phù Vân mà ta đã kể cho người, nước suối rất tinh khiết, cực kỳ ngọt! Sự tôn từng nói: dòng nước nơi đây không có nguồn, người bình thường uống vào thân thể sẽ thêm phần nhanh nhẹn và khỏe mạnh, đồng thời còn có thể gia tăng tuổi thọ. Thế nên, nước mà hàng ngày chúng ta tại trên núi dùng đều phải tới chỗ này lấy. Hi hi! Cũng không biết hôm nay đến phiên vị sư đệ, sư muội nào xuống núi lấy đây?"

Vừa về tới Phù Vân Sơn, Trình Nguyệt rất hưng phấn sau đó lú lú mà nói không ngừng. Từ nhỏ nàng đã sống và lớn lên ở Phù Vân Sơn, cho nên nàng vô cùng quen thuộc với từng gốc cây ngọn cỏ nơi đây. Và rồi nàng tiếp tục giới thiệu một số địa danh mà bản thân cảm thấy thú vị cho Đoan Mộc Vũ nghe.

Đang lúc nói chuyện, bỗng dưng từ trong làn mây ở phía trên Phù Vân Sơn có gì đó xé gió vọt ra, ngang qua đầu ba người. Nó từ từ dừng lại, sau đó lượn vòng rồi hạ xuống mặt đất. Chính là một thanh kiếm có bề rộng khoảng ba thước, dài chừng năm, sáu trượng, phía trên được khắc những dòng chữ cổ. Còn người đang đứng trên kiếm khí là một người đàn ông mặc trường sam màu trắng, mặt mũi như ngọc trông rất nho nhã, phong lưu. Xem chừng

tuổi của y lớn hơn Tác Ly chút ít, nhưng thần sắc lại lạnh lẽo hiu quạnh, cùng với đôi mày kiếm không gian mà uy khiến ai đứng xa nhìn vào đều ngỡ như đang thấy một thanh kiếm sắc bén, làm người ta không dám tới gần. Đại khái có thể đoán được, tính cách người này luôn nóng như lửa đốt, ghét người gian ác, tự cho rằng bản thân cao hơn người khác.

"Ô? Từ sư đệ, Ngũ sư muội, tại sao lại là các người? Không phải sư tôn đã để các người xuống núi du lịch ba năm à? Vì sao mới được nửa năm đã trở về? Không lẽ ở bên ngoài bị người ta bắt nạt?"

Nam Tử có cặp lông mày kiếm quá lớn, âm thanh rắn chắc không ngừng vang vọng khắp sơn cốc, khiến cho màng nhĩ những ai nghe thấy đều lòng bùng đau nhức. Chỉ riêng chuyện này đã có thể khẳng định tu vi của y hơn xa Tác Ly và Trình Nguyệt, nhưng, y chẳng thèm tìm hiểu rõ tình huống, mà ngay lập tức suy đoán tới chuyện sư đệ, sư muội bị bắt nạt hay không? Điều ấy đã đủ chứng minh y có ý quan tâm rồi.

"Nhị sư huynh!"

Dường như Tác Ly có chút e ngại về người nam tử có đôi lông mày kiếm này, gãi cẩn thận thi lễ. Còn Trình Nguyệt lại rạo rức vui mừng kêu lên: "Nhị sư huynh, ta rất nhớ các người! À quên, cũng chẳng có ai bắt nạt bọn ta, thậm chí bọn ta còn đánh bại một con quỷ vật rất cường đại nữa đó. A, đúng rồi, tên ngốc, mau tới gặp Nhị sư huynh nhanh. Huynh ấy rất lợi hại, nhưng mà không phải đối thủ của Đại sư huynh."

Nghe xong lời giới thiệu của Trình Nguyệt, đồng thời khuôn mặt của Tác Ly và người nam tử có đôi lông mày kiếm nhanh chóng đen thui. Đây là khen ngợi hay châm biếm? Cũng may bọn họ đã quen với cách nói chuyện của vị sư muội này, kiểu như nghĩ gì nói vậy, nên không có xem là thật.

"Tên ngốc? Hẳn là ai vậy?" Ánh mắt nam tử có đôi lông mày kiếm cực kỳ sắc bén, đảo qua người Đoan Mộc Vũ. Đối với người ngoài, giọng nói của y trở nên lạnh lẽo, ngỡ như một mảng băng tuyết lớn từ trên trời nứt ra sau đó rơi xuống. Nếu ai mà nhất gan, e rằng gặp phải tình huống này sẽ không có dũng khí nhìn y.

"Nhị sư huynh, hẳn tên là Đoan Mộc Vũ. Lúc bọn ta ra ngoài đã kết bạn với hắn, hắn rất đáng thương, cho nên bọn ta mới dẫn hắn về Phù Vân Sơn. Có đúng hay không, Tác Ly sư huynh?" Trình Nguyệt cực kỳ thông minh, mau chóng hỏi Tác Ly ra.

"Ừm, đúng như thế! Nhị sư huynh, lần này bọn ta có thể đánh bại con quỷ vật rất lợi hại kia cũng là nhờ Đoan Mộc Vũ. Ta cảm thấy, cảm thấy hắn có duyên trời định với bọn ta!" Tác Ly cười "ha ha", rồi đỡ lời.

Nhị sư huynh không nói câu nào, mà chòng chọc nhìn Đoan Mộc Vũ một lát, sau đó lắc đầu: "Chuyện này cần sư tôn quyết định. Hai người các người về núi trước đi. Trong mấy tháng qua ở hồ Tích Nguyệt có một con thủy quái hung tàn, đã cướp đi tính mạng hơn mười người. Thế nên sư tôn mới sai ta đi bắt con thủy quái này, nhưng không có quá nhiều thời gian, các người tự giải quyết cho tốt."

Dứt lời, Nhị sư huynh cũng không có dài dòng, liền bấm kiếm quyết. Tiếng gió nổi lên kèm theo âm thanh kiếm khí gào thét, trong nháy mắt đã phi ra bên ngoài hơn trăm trượng.

"Wow! Nhị sư huynh thật lợi hại, tới khi nào chúng ta mới có thể ngự kiếm phi hành đây? Thật đáng chờ mong!" Mặt mày Trình Nguyệt tỏ ra sùng bái, nằng nết mắt nhìn về phía đạo kiếm quang vừa biến mất, đồng thời nói ra ước mơ của mình.

"Ta nhìn người thì đoán chừng rất, rất lâu đó. Ngay cả ngự kiếm thuật cơ bản nhất cũng học không xong, vậy mà đòi ngự kiếm phi hành? Cẩn thận bị mấy sư đệ, sư muội bỏ người lại phía sau." Tác Ly lắc đầu, cười nói.

"Hừ! Không có đâu!" Trình Nguyệt nhăn cái mũi nhỏ đáng yêu: "Pháp thuật của bọn tiểu sư đệ và tiểu sư muội đều do ta dạy, hơn nữa, bây giờ còn có tên ngốc xếp cuối nữa mà. Hi hi!"

"Này, sư muội..." Tác Ly định nói nhưng lại thôi, gãi cũng rất hy vọng Đoan Mộc Vũ có thể gia nhập vào sư môn. Nhưng bất kể người này kỳ lạ như thế nào, nếu lấy tư chất của hắn để tu luyện e rằng không ổn. Còn dùng tiêu chuẩn của người bình thường mà nói, hắn thuộc loại suy dinh dưỡng, cũng không biết sư tôn có cho phép hắn nhập môn không nữa? Nhưng lo lắng cũng đành chờ thời điểm thích hợp mới nói ra, chứ lúc này không thể đã kích Trình Nguyệt được.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đạp Mây Cưỡi Gió

Địa hình Phù Vân Sơn cực kỳ hiểm trở, đối với người ngoài thì chắc chắn họ không tìm được đường lên. Nhưng môn hạ đệ tử Phù Vân Sơn không ngại điều này! Tu vi cao thâm có thể ngự kiếm phi hành, không cần đề ý đến lạch trời. Tương tự như vậy, những đệ tử giống Tác Ly và Trình Nguyệt cũng sẽ có biện pháp khác.

Sau khi họ đi qua suối trong đá một quãng xa thì gặp phải vách đá, không còn đường đi tiếp. Tác Ly thấy vậy bèn giơ tay bấm quyết, miệng lầm bầm nói: "Thiên địa vô cực, vạn vật quy nhất, thuận mây mà tiến, đường đi... Hiện!"

Theo tiếng quát của hắn, không trung phía trước đang trống không bỗng có đám mây hạ xuống. Nó nhanh chóng hóa thành hình dáng bậc thang, trực tiếp kéo dài đến chân ba người. Nếu phẩm nhân mà thấy cảnh này, thực sự cho họ là thần tiên mà cúi đầu cúng bái.

Tác Ly rất muốn cho Đoan Mộc Vũ kinh ngạc một phen, nhưng hắn thất vọng rồi. Đoan Mộc Vũ vốn là một hung thú thời thượng cổ, có loại thần thông nào mà chưa từng thấy qua, đây chỉ là một trò tạp kỹ nho nhỏ mà thôi.

“Ha ha, mau đi thôi. Pháp thuật của ta không duy trì được bao lâu đâu!”. Tác Ly cười nói, sau đó nhanh chóng bước lên thang mây đi trước. Khi bọn họ vừa bước lên, những bậc thang mây phía sau bắt đầu mờ dần rồi nhanh chóng biến mất.

Cái thang mây này chỉ đủ đi qua khoảng cách giữa hai ngọn núi. Muốn tới nơi bọn Tác Ly tu hành hàng ngày thì nhất định phải đi hết ba mươi hai ngọn núi trong một lượt mới được. Nghe nói đây cũng là công khóa hàng ngày mà sư tôn Tác Ly và Trình Nguyệt lưu lại. Mỗi khi đến phiên ai xuống núi lấy nước thì đều muốn khóc mà không được, khổ không nói thành lời.

Tuy nhiên từ trên thang mây ngắm cảnh đẹp của ba mươi hai ngọn núi cũng là một thú vui. Biển mây mênh mông bằng phẳng, chỉ thấy từng ngọn núi nhấp nhô. Quả nhiên giống như tiên cảnh.

Trải qua hơn nửa canh giờ, hai sư huynh muội Tác Ly cùng Đoan Mộc Vũ mới tới được ngọn núi chính của Phù Vân Sơn. Nơi này bị mây tím bao phủ hoàn toàn, nếu đứng dưới chân núi thì không thể nhìn thấy đỉnh núi. Nói cách khác, ngọn núi cao nhất là ngọn núi mọi người không thể thấy được.

Ngày nay, mặc dù thần thông của Đoan Mộc Vũ đã không còn, thân thể thì yếu nhược, nhưng kiến thức lịch duyệt thì không hề quên một chút nào. Hắn tùy tiện nhìn thoáng qua cũng biết trong đám mây tím phiêu đảng phía trước có cất dấu một trận pháp cấm chế rất yếu. Tất nhiên yếu ở đây chỉ là xét theo ý kiến chủ quan của hắn.

So sánh với ba mươi hai ngọn núi trước thì ngọn núi chính Phù Vân Sơn cũng không có gì đặc biệt. Thậm chí về phương diện hiểm nguy kì lạ thì còn kém hơn nhiều. Thế núi bằng phẳng, chỉ có một mặt là vách đá, phần lớn khu vực còn lại đều là cỏ mọc um tùm, căn bản không thấy bóng dáng cung điện. Nếu không phải dưới chân núi có bậc thềm đá thông lên núi, người khác sẽ cho rằng nơi này không có ai lui tới.

Sau khi tiến vào ngọn núi chính thì vẻ mặt của Tác Ly và Trình Nguyệt cũng trở nên nghiêm túc hơn, không còn cười đùa như lúc trước nữa. Trên bậc thềm đá cách bọn họ một đoạn, có một đứa trẻ nhỏ khoảng mười tuổi mặc áo vàng chạy từ trên xuống, nói với Tác Ly: “Tứ sư huynh, Ngũ sư tỷ, sư tôn biết được hai người đã trở về, muốn hai người dẫn khách tới Thương Thạch Đài gặp mặt.”

“Hả! Thương Thạch Đài?”

Tác Ly và Trình Nguyệt cùng nhìn nhau, bọn họ đối với truyện sư tôn biết mình trở về không kinh ngạc chút nào, nhưng sao lại đi tới Thương Thạch Đài? Chẳng lẽ là... Nghĩ tới đây thân sắc hai người đều lộ vẻ vui mừng.

Không nhiều lời, hai người Tác Ly cùng đứa trẻ nhỏ mặc áo vàng kia lên tiếng chào hỏi. Trình Nguyệt còn thuận tay véo hai má phúng phính của đứa trẻ này đến đỏ bừng. Treu đùa mấy câu xong, nàng liền đi trước dẫn Đoan Mộc Vũ tiến lên thềm đá.

Đi qua một đoạn đường đá xanh này thì có ngã rẽ chia làm hai. Một đường thì bằng phẳng, thềm đá được sửa chữa tinh tế. Nhìn qua là thấy thường xuyên được sử dụng. Mà một con đường khác lại trực tiếp thông tới vách đá dựng đứng của ngọn núi chính. Đường đi chỉ rộng một thước, đủ cho một người đi qua, hơn nữa không có bất kì phòng hộ nào. Rất nhiều chỗ lâu năm không tu sửa nên rêu xanh bám đầy, sợ ý một chút có khi ngã chổng gọng mà phía dưới lại là vực sâu không đáy. Nếu không may ngã xuống chắc chắn hóa thành thịt vụn! Người bình thường nếu ở chỗ này, sợ rằng không có dũng khí đi qua.

Nhưng đáng sợ hơn là vị trí con đường này tựa hồ vừa vặn ở đầu miệng gió. Đi dưới mặt đất có thể nghe thấy giữa tiếng gió núi gào rít giận dữ. Gió núi mạnh mẽ thế này khiến việc đứng trên đất bằng đã không dễ dàng rồi, huống chi là ở con đường cheo leo trên vách núi cao chót vót này

Nhưng Tác Ly, Trình Nguyệt, thậm chí là đứa trẻ mặc áo vàng chỉ hơn mười tuổi kia đều không thêm để ý tới truyện này. Bọn họ đi lại nhẹ nhàng linh hoạt giống như khi tèo cây. Nháy mắt đã đi qua hơn ngàn bậc đá nguy hiểm.

Ngạc nhiên hồi lâu, ruột cuộc Đoan Mộc Vũ cũng đoán được chuyện xảy ra nơi đây. Thềm đá hiểm trở này quá nửa là môn phái bọn họ dùng để khảo nghiệm đệ tử nhập môn. Thế lực là một mặt, tâm chí cùng nghị lực lại là mặt khác. Nếu không có dũng khí đối mặt nguy hiểm, sao có thể nghịch thiên mà đi?

Nếu đổi lại là Đoan Mộc Vũ lúc trước, hắn nhất định không thêm suy nghĩ mà sẵn sàng đi lên những bậc thang này. Bởi vì hắn không nhận xem bản thân mình là con người. Nhưng hiện tại hắn đã quyết định làm một con người bình thường, thế nên hắn phải thay đổi một chút.

Dưới tình huống bình thường thì thân thể yếu đuối của hắn không có khả năng đi qua những thềm đá nguy hiểm này. Tuy nhiên, trong ba ngàn năm qua, mặc dù Đoan Mộc Vũ cực kỳ bài xích thân phận con người, nhưng hắn cũng không ngại mà tìm hiểu rõ thân thể con người. Có thể nói toàn thân cao thấp, sở hữu bộ vị thế nào, từng động tác nhỏ bé thực hiện ra sao, hắn đã quen thuộc ghi tạc trong lòng. Nói cách khác, đối với năng lực nắm giữ thân thể, thì Đoan Mộc Vũ đã đạt đến độ cao khó tưởng tượng nổi.

Đây cũng là lý do tại sao lúc trước Đoan Mộc Vũ có thể lấy thân thể yếu đuối này mà dùng một cung bắn ba mũi tên có độ khó cực cao. Thậm chí trong khoảng cách gần mà nhanh như chớp bắt được tay Trình Nguyệt, khiến nàng hoàn toàn không có cách nào né tránh.

Giả sử có thật sự động thủ, với khả năng nắm giữ thân thể con người của Đoan Mộc Vũ ngoại trừ dùng pháp thuật tấn công hắn ra thì cái gọi là cao thủ trong giới phạm tục chỉ sợ cũng không phải đối thủ của hắn. Dĩ nhiên điều kiện đầu tiên là hắn phải có hứng thú đối với truyện này.

Đồng dạng như vậy, đối mặt với con đường đi lên hiểm trở và cực kỳ thách thức cho người thường, thì với Đoàn Mộc Vũ lại giống như con đường bình thường mà thôi.

Ý niệm trong đầu như ảo mộng xẹt qua, Đoàn Mộc Vũ cất bước tiến lên. Khi hắn chọn sống cuộc sống mới chính là từ con đường núi hiểm trở mà bắt đầu. Hắn không thèm nhìn mặt đường nhỏ hẹp chỉ đủ cho một người đi này mà xem mọi thứ như gió thoảng mây bay, cứ như vậy đi tới.

Gió núi lạnh thấu xương, rêu xanh dưới chân bị sương làm ướt tăng thêm độ trơn trượt. Mây mù biến ảo hình dáng giống như quái vật, giương nanh múa vuốt, gào thét mà đến, bay vút mà về.

Chẳng qua tất cả những thứ này, đối với người đã sớm không còn để ý đến sinh tử như Đoàn Mộc Vũ mà nói thì giống như một chút màu sắc tô điểm cho phong cảnh mà thôi. Đi lên hơn nghìn bậc thêm đá, thân thể hắn thậm chí không có nửa điểm lay động. Tốc độ không những nhanh vô cùng, mà so với đi trên đất bằng còn muốn vững chắc hơn. Bước chân nhẹ nhàng đến mức hắn còn có tâm tư thưởng thức cảnh bên dưới vách đá dựng đứng này.

Chỉ trong chốc lát hắn đã băng qua vách đá, đi tới cuối thềm đá. Chính ngay chỗ này có một bình đài khổng lồ. Suy nghĩ một chút thì đây chắc là Thượng Thạch Đài rồi. Giờ phút này trên bình đài đã sớm có mấy người ngồi trong cái đình lớn, đang đợi sự xuất hiện của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Cảnh Giới Tử Khí

Trong ngôi đình, ngoại trừ Tác Ly, Trình Nguyệt cùng đứa trẻ mặc áo vàng kia thì còn có hai lão giả râu tóc bạc trắng. Một lão trong đó mặc trường bào màu tím, bên hông thắt dây lưng làm từ da kì lân, trên hai vai mơ hồ có một đạo tử khí bay lên, mặt mũi uy nghiêm, trong hai mắt như có điện quang lóe lên giống như thực chất. Vừa nhìn thấy như vậy, Đoàn Mộc Vũ giống như bị đập một cái thật mạnh.

Lão giả còn lại mặc một bộ đồ màu trắng, không nhiễm chút bụi trần. Cả người lão bỗng bình phiêu dật, không nổi giận vô cớ, gương mặt hòa ái. So sánh với lão giả mặc trường bào màu tím kia thì cả hai như hai thái cực đối nghịch nhau.

Không cần hỏi Đoàn Mộc Vũ cũng biết trong hai người này tất nhiên sẽ có một người là sư tôn của Tác Ly và Trình Nguyệt. Chẳng qua hắn không thể ngờ là ở Phù Vân Sơn này lại có thể gặp được một cao thủ đạt đến cảnh giới Tử Khí! Không lẽ ba ngàn năm qua, người tu hành nhân giới đã bắt đầu hưng vượng hay sao? Bởi vì trong trí nhớ của hắn, Phù Vân Sơn vốn chỉ là một nơi núi đồi hoang vắng.

Hai lão giả lúc thấy Đoàn Mộc Vũ thoải mái đi qua thang đá khảo nghiệm hiểm trở thì cũng có chút kinh ngạc. Trên thực tế thang đá này đúng như Đoàn Mộc Vũ dự đoán, là nơi Phù Vân Sơn chuyên dùng để khảo nghiệm tâm trí cùng nghị lực của đệ tử nhập môn. Vì thế ngoại trừ hiểm trở ra còn tăng thêm gió núi thật lớn, bổ sung một chút nhỏ chương nhân pháp để thang đá này thoát nhìn cao chót vót, vực sâu vạn trượng, vô cùng kinh khủng.

Nếu bình thường thì những đệ tử nhập môn to gan lớn mật, tâm trí cực kì bền bỉ đi qua con đường này lần đầu cũng sẽ bị dọa cho toát mồ hôi lạnh, tâm thần căng cực kì khẩn trương.

Nhưng ngàn vạn lần không ngờ là thiếu niên thoát nhìn tư chất cực kém, thân thể vô cùng suy nhược giống như mới khỏi bệnh nặng này lại không hoảng hốt, hơi thở không gấp, giống như đang đi trên đất bằng. Thậm chí trong lòng hắn cũng không có một chút dao động. Chuyện này thật hiếm có!

“Tốt! Rất tốt.” Lão giả áo trắng khẽ vuốt cằm. Lão đã không còn để ý đến thân thể suy nhược của Đoàn Mộc Vũ từ lâu, chỉ tính riêng tâm tính hơn người này của hắn thì người khác không cách nào sánh được. Đây đã vượt khỏi cái gọi là dưỡng khí bình thường. Có câu nói: Lòng tĩnh lặng như mặt nước, dù gặp gợn sóng cũng không sợ hãi.

Mà lão giả áo tím lại không nói gì, đôi mắt chăm chú quan sát Đoàn Mộc Vũ. Cái nhìn này phảng phất giống như một tòa núi lớn áp tới phía Đoàn Mộc Vũ, ngay cả ba người Tác Ly, Trình Nguyệt cũng cảm nhận được ánh mắt này mang đến uy áp vô hình, giống phong mang quét tới, làm cho người ta không dám kháng cự.

Nhưng ánh mắt rét lạnh của lão giả đối với Đoàn Mộc Vũ mà nói lại như không có gì, thậm chí đến nửa điểm tác dụng cũng không có. Hắn cứ đứng yên để lão giả áo tím nhìn mình thoải mái, làm cho người ta có cảm giác như hai người này có thân phận tương đối giống nhau vậy.

Cứ nhìn nhau như vậy trong chốc lát, lão giả này bỗng nhiên lắc đầu, sắc mặt cổ quái, thờ dãi nói: “Nhìn tướng mạo của ngươi, quả thật là người gây chuyện cực xấu. Dựa theo quy củ của Phù Vân môn chúng ta, lão phu không thể nào để ngươi làm môn hạ Phù Vân môn. Tuy nhiên ngươi vừa trèo được lên Phù Vân Sơn, coi như là người có duyên nên tất nhiên không thể bỏ mặc ngươi ngoài cửa. Nếu như ngươi nguyện ý, có thể ở lại Phù Vân Sơn làm một gã đệ tử giữ cửa?”

Nói xong những lời này, lão giả áo tím cũng không đợi Đoàn Mộc Vũ có lựa chọn đồng ý hay không, nhẹ nhàng lướt đi.

“Sur tôn, sur bá lần này thật hung dữ!” Nhìn thân ảnh lão giả áo tím biến mất, Trình Nguyệt mới là lưỡi, trong lòng sợ hãi mà nói: “Còn nữa, sao hai người giống như sớm biết tên ngọc sắp tới vậy? Tên ngọc nhìn thế nào cũng không giống như là người mang điềm xấu cả? Hi hi! Không lẽ sư bá đang nói nhảm?”

“Chớ có nói bậy!” Lão giả áo trắng trừng mắt nhìn, tuy nhiên trông mặt lão như cục kỳ yêu thích Trình Nguyệt, ngay sau đó mặt mày hớn hờ nói: “Chuyện này vì sư cũng mơ mơ hồ hồ. Nhưng sư bá người đã sớm tu luyện đến Tử Khí cảnh giới, thần thông không thể coi thường. Có lẽ vừa rồi hẳn dùng thiên nhãn nhìn thấy điều gì đó?”

Lão giả áo trắng nói tới đây, nhìn Đoàn Mộc Vũ mà suy nghĩ thật lâu mới nói: “Người tên Đoàn Mộc Vũ đúng không? Ha ha, không cần căng thẳng, càng không nên e ngại. Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, không cần lo sợ đâu. Phù Vân Sơn chúng ta không có quá nhiều quy củ, lòng yên tĩnh tự nhiên sẽ yên tĩnh. Người mặc dù chỉ có thể làm một gã đệ tử gác cổng, nhưng cùng đệ tử khác không có gì khác biệt. So với Tác Ly cũng cùng thế hệ, thông thường tu luyện đều do đại đệ tử của lão phu là Khô Mộc dạy bảo, nếu có điểm gì nghi ngờ có thể thỉnh giáo lão phu. Mặt khác, vị vừa rồi là Truyền Công trưởng lão của Phù Vân Sơn chúng ta, cũng là sư huynh của lão phu - Thương Ngô Tử. Lời của hắn cũng chưa chắc là sẽ vậy, người chỉ cần nhớ lấy rằng bất cứ lúc nào, chỉ cần không thẹn với lương tâm là đủ! Tác Ly, việc Đoàn Mộc ở lại tùy người chịu trách nhiệm tất cả, nếu có việc vật bình thường gì thì bẩm báo cho Đại sư huynh người là được.”

“Dạ, sư tôn, đệ tử đã rõ!” Tác Ly cung kính đáp lại, mà lão giả áo trắng cũng xoay người rời đi.

“Sư huynh, vừa rồi người dùng thiên nhãn quan sát Đoàn Mộc Vũ này, chẳng lẽ có phát hiện gì hay sao?”

Phù Vân Sơn ngập trong mây, lão giả áo tím cùng lão giả áo trắng đang ngồi đã tọa trên không, tiện tay kéo mây tới hóa thành linh trà, hỏi sao lại không tiêu sái, quả thực giống như thần tiên. Bởi vậy, cũng có thể thấy được thực lực hai người này thâm hậu cỡ nào.

“Sư đệ, không dối gạt người, sư huynh ta thật ra cũng không nhìn ra cái gì cả.” Lão giả áo tím lắc đầu cười khổ mà nói.

“Vậy thì lý do gì khiến cho sư huynh nói Đoàn Mộc Vũ là người đại hung?” Lão giả áo trắng kinh ngạc hỏi.

“Vấn đề chính là ở chỗ này. Người cũng biết thiên nhãn của ta có thể nhìn thấy mười kiếp trước của người phạm. Thế gian này có người lương thiện mấy đời nối tiếp nhau, cũng có ác nhân mấy đời nối tiếp, nhưng hung khí trên người đại gian đại ác có nhiều hơn nữa, toàn bộ cộng dồn lại cũng không bằng một phần vạn người này. Nhưng điều ta nghi ngờ là, chính người này trải qua mười kiếp lại chưa hề làm truyền gì hung ác, nếu nói là có thì chỉ có hẳn làm với chính hắn thôi. Bởi vì hắn trải qua mười kiếp thọ nguyên đều chưa đầy mười lăm tuổi, liền tự mình chết đi.” Lão giả áo tím lộ ra vẻ mặt không hiểu được.

“Cho nên để tránh tương lai người này gây họa cho Phù Vân Sơn chúng ta, không cần thu hắn làm đệ tử nhập môn, nhưng cũng không nên để cho hắn rời đi. Cho nên ta mới để hắn làm thủ sơn đệ tử, tuy nhiên nhìn biểu hiện của hắn đoán chừng cũng sẽ không để ý đến danh phận này. Người này tương lai đến tốt cùng là như thế nào, là phúc hay là họa cũng chỉ có thể mỗi mắt mong chờ mà thôi.”

Nói đến đây lão giả áo tím thở dài một hơi, lại đối đề tài: “Sư đệ, kể từ ba ngàn năm trước, thượng cổ hung thú “Ngột” đền tội, căn cơ yêu giới dao động, chúng ta mới có thể có ba ngàn năm nghỉ ngơi lấy lại sức phồn hoa. Ba đại tông môn quật khởi xác lập vận mệnh nhân thế, người phạm tu dưỡng sinh lợi, mới hiện cảnh phồn hoa thịnh thế. Nhưng mà Phù Vân môn ta mỗi ngày qua đi lại một kém, lỗi là ở ta quá say mê tu luyện, không ể ý đến chuyện môn phái. Từ khi sư tôn sáng lập Phù Vân Tông tới nay đã qua thời gian một ngàn ba trăm năm, toàn bộ môn phái trên dưới, cộng tất cả đệ tử đời thứ hai thứ ba lại cũng chỉ có mười hai mươi ba người. Thế này, thế này sao có thể để Phù Vân Tông phát dương quang đại?”

“Nếu là thời thái bình cũng không sao, nhưng mười mấy năm qua khắp nơi trong nhân giới đều xuất hiện yêu vật đã thương người. Ta chỉ sợ yêu giới trải qua ba ngàn năm kéo dài hơi tàn, muốn xâm chiếm nhân giới một lần nữa, chuyện này không phải chuyện đùa. Phù Vân Tông ta tuy không phải một trong ba đại tông môn, nhưng cũng có trách nhiệm giúp đỡ nhân giới, để cho hàng vạn sinh linh không bị đồ lặc. Cho nên một thời gian nữa ta sẽ một mình đi báỉ phóng ba đại tông môn, hi vọng tu hành giới sớm chuẩn bị, tránh cho trường hợp kiếp ba ngàn năm trước tái hiện nhân gian. Trên dưới Phù Vân Sơn đành nhờ vào sư đệ người xử lý, mọi sự nên cẩn thận. Yêu giới lần này trở lại không có ý đồ gì tới đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tiểu Cốc Âm U

“Hắc hắc, Đoàn Mộc sư đệ! Từ nay về sau, nơi đây chính là chỗ đệ sẽ nghỉ ngơi và tu luyện trong Phù Vân Sơn này”.

Lúc này, trong một hạp cốc nhỏ xinh đẹp trên đỉnh Phù Vân Sơn, Tác Ly đang cười nói và giới thiệu với Đoàn Mộc Vũ. Tuy phong cảnh trong tiểu cốc này đúng là đẹp thật nhưng chẳng có thứ gì khác ngoài cỏ hoang um tùm, cỏ thụ sum xuê. Không khí nơi đây cực kỳ hoang vu.

Đoàn Mộc Vũ còn chưa kịp nói gì thì Trình Nguyệt đã bắt mồm lên tiếng: “Hừ! Chẳng phải sư huynh đang khi dễ tên ngọc là người mới hay sa. Nơi này làm sao có thể ở được? Nếu muội nhớ không lầm thì trên Phù Vân Sơn chúng ta còn có hai phòng trống đấy, có gì lại để cho tên ngọc chịu khổ cực ở

đây chứ?”

“Khụ khụ, sư muội! Đoàn Mộc sư đệ, thật ra không phải ta cố ý làm khó đệ đâu. Lúc trước khi chúng ta xuống núi quả thật còn trống hai căn phòng, thế nhưng nửa năm qua sư phụ vừa thu thêm hai tiểu sư đệ và tiểu sư muội thông minh lanh lợi, lại vô cùng khả ái nữa, cho nên hai phòng đó đã có người ở rồi. Do lúc này thời gian gấp rút nên Đoàn Mộc sư đệ cứ tạm ở đây trước đi, qua hai ba ngày nữa mọi người sẽ giúp đệ xây một căn phòng mới.” Tác Ly vội vàng giải thích.

“Không sao đâu, nơi này rất tốt mà!” Đoàn Mộc Vũ gật đầu, bởi vì hắn biết rõ Phù Vân tông này tuy là một môn phái tu hành nhưng hết sức nghèo nàn. Toàn bộ môn nhân đệ tử, tính thêm cả vị Chứng môn và Truyền Công Trường lão cao cao tại thượng rồi thậm chí cả tên đệ tử gác cổng mới nhập môn như hắn đi nữa thì tất cả mới được mười lăm người thôi.

Trong số đó, Thương Ngô Tử mãi lo tu luyện nên trong vòng vài trăm năm nay chỉ thu hai gã đệ tử. Lão ngao du bên ngoài chắc cũng đã hơn trăm năm, nhưng gần đây có nhờ đại đệ tử của mình đưa về một đứa bé khoảng sáu bảy tuổi rồi nói là đệ tử nhập thất. Tuy nhiên lại nhờ vả sư phụ của Tác Ly là Thương Minh Tử chăm sóc hộ.

Có lẽ cũng do tính tình của Thương Minh Tử hiền hậu nên việc thu nhận đồ đệ lại nhiều hơn. Đại đệ tử Khô Mộc được nhận vào hai trăm năm trước vốn là một kỳ tài tu luyện. Hắn chỉ có khuyết điểm duy nhất đó chính là tu luyện riết thành si mê. Người này chỉ biết bế quan và bế quan mà thôi, bình thường không thấy bóng dáng đâu cả.

Nhị đệ tử Anh Nhược được nhận vào hai mươi năm trước, cũng chính là người mà Đoàn Mộc Vũ đã gặp mặt lúc trước ở dưới chân Phù Vân Sơn. Tư chất của hắn của thuộc loại khá nhưng có điều tính cách cao ngạo, mắt đề cao hơn đầu. Hơn nữa hắn lại thường hành động không kiêng nể gì, sát khí quá nặng nên nhiều lần bị Thương Minh Tử phạt diện bích.

Còn tam đệ tử có thân phận rất thần bí, ít khi nào ở tại Phù Vân Sơn. Cho dù là Tác Ly hay Trình Nguyệt cũng rất khó gặp mặt.

Tất nhiên tứ đệ tử và ngũ đệ tử lần lượt là Tác Ly và Trình Nguyệt. Theo đánh giá của Đoàn Mộc Vũ, trong đám đệ tử của Thương Minh Tử thì ngoài tam đệ tử chưa biết thế nào thì hai người Tác Ly và Trình Nguyệt này tương đối bình thường.

Còn từ Trình Nguyệt trở xuống thì có thêm bốn người nữa, nhưng chỉ toàn trẻ con mà thôi.

Nhân số tuy thưa thớt nhưng có cao nhân tu hành, nên không phải ai muốn làm gì thì làm. Nhất là việc lựa chọn môn đồ lại càng gắt gao hơn, phải dựa vào duyên.

Mới vừa rồi, Đoàn Mộc Vũ đi theo hai người Tác Ly và Trình Nguyệt dạo một vòng trên đỉnh Phù Vân Sơn này thì mới biết nơi này đơn sơ, nghèo khó đến đáng thương.

Theo như tưởng tượng thông thường của con người thì những cao nhân tu hành cỡ này ắt hẳn sẽ cư ngụ trong chốn bồng lai tiên cảnh nào đó. Nhưng trên thực tế, gom lại tất cả các kiến trúc đang hiện diện trên Phù Vân Sơn này e rằng cũng không thể sánh được với cơ ngơi của lão Trần ở thành Tề Châu. Nơi đây quả thật quá đơn sơ, chẳng có gì cả.

Tìm hiểu mới biết Chứng môn Thương Minh Tử và Truyền Công Trường lão Thương Ngô Tử trú trên hai tầng đá khổng lồ ở nơi cao nhất của Phù Vân Sơn. Có thể nói, hai người bọn họ có tầm nhìn rộng lớn, nắm giữ chức vụ trọng yếu nhất, nhưng có tiếng lại không có miếng. Nơi ở của bọn họ ngay cả mái che đầu cũng không có, trừ một chiếc bàn và vài tảng đá để ngồi ra thì không còn vật dụng gì khác. Cũng may họ có tu vi thâm hậu chứ không thì trải qua vài năm chịu đựng gió thổi mưa dầm, ánh nắng chói chang, tuyết phủ dày đặc, chắc cũng chết mất rồi.

Đám đệ tử như bọn Tác Ly thì lại có chỗ ở khá hơn một chút, nhưng cũng chẳng tốt hơn là bao. Phù Vân Sơn này quá xa thành thị nên không thể mua được những thứ như gạch xanh, xà gỗ nên bọn họ phải tự mình chặt cây xây phòng. Dưới ánh mắt của Đoàn Mộc Vũ, hắn có thể phát hiện ra khe hở nơi kê vách, hơn nữa về ngoài cửa ngôi nhà xấu xí không chịu được.

Đương nhiên cũng có trường hợp ngoại lệ như phòng ốc của Trình Nguyệt và mấy nữ đệ tử khác thì nhìn đỡ hơn một chút mà thôi.

Ngoài ra, chuyện ăn uống thường ngày của đám người Tác Ly cũng thật tệ. Bởi vì Chứng môn và Truyền Công Trường lão đã bước qua giai đoạn Ích Cốc từ lâu nên họ không quan tâm tới những việc vặt vãnh như ăn uống này nữa. Đồng thời những sự vụ trong môn phái hầu hết đều giao cho Đại sư huynh của Tác Ly và Trình Nguyệt trông coi.

Nói đến Đại sư huynh này thì quả thật người này là một người cổ quái. Hắn vốn cực kỳ si mê tu luyện, thông thường thì một năm không thấy mặt vài tháng là thường, thậm chí cả nửa năm luôn! Thật đáng thương thay cho Tác Ly và Trình Nguyệt, lúc hai người mới sáu bảy tuổi đầu đã phải tự mình tìm thức ăn trên Phù Vân Sơn này rồi. Cũng may còn có Nhị sư huynh. Tuy hắn không nói không cười, mặt lạnh như băng, nhưng thỉnh thoảng luyện kiếm không được suông sẻ lắm thì bực mình đi tìm giết vài con gà rừng trút giận rồi mang đến cho hai người Tác Ly. Ngoài những lúc đó ra thì đến bây giờ hai người bọn họ chỉ ăn toàn rau dại nấu với nấm mà thôi. Chả trách sao lúc trước gặp nhau ở sa mạc, Tác Ly lại gặm cục thịt nướng ngon lành đến thế. Thì ra họ thiếu thốn từ lúc còn nhỏ lận.

Do biết được những chuyện này nên Đoàn Mộc Vũ không dám trông mong quá nhiều, thôi thì tốt nhất là chính mình tự làm vậy. Huống chi từ nay về sau tiểu cốc này chỉ thuộc về một mình hắn mà thôi, đúng với hai chữ hắn mong ước đó là “thanh tịnh”!

Sau khi nói lời cảm ơn vì Tác Ly và Trình Nguyệt đã giúp đỡ cho mình, thế là Đoàn Mộc Vũ ở lại trong tiểu cốc này. Hắn nhìn đám cỏ dại cao khoảng nửa thân người, mà ngơ ngẩn cả ngày trời mới nhớ ra hắn đâu có dụng cụ nào trong tay. Nếu sớm biết như thế hắn đã lấy một thanh trường đao vừa tay ở chỗ Đại thương đầu rồi.

Đoan Mộc Vũ bất giác lắc đầu rồi bật cười một lúc, bởi vì hắn đột nhiên cảm nhận được chút ý vị trong tình huống này. Như vậy, hắn sẽ khởi đầu từ hai bàn tay trắng. Chẳng lẽ sắp tới đây hắn phải dùng chính đôi tay này để xây dựng chỗ ở cho mình sao?

Trong suy tưởng của Đoan Mộc Vũ đúng là vẫn còn đọng lại chút trí nhớ, mặc dù trong đầu của hắn hiện lên vô số các phương án khác nhau, nhưng không có pháp lực thì làm sao thực hiện được. Một lúc sau thì hắn đành phải rời khỏi tiểu cốc để đi tìm một thanh đao hay liềm để nhổ cỏ.

Về tổng quan phong cảnh ở chỗ hắn cư ngụ quả thật không tệ chút nào. Vừa mới đi ra ngoài cửa hạp cốc thôi đã thấy một thác nước chảy xuống dòng suối nhỏ nhỏ. Khi tiếp tục đi xuống phía dưới thì có một hồ nước không lớn nhưng hai bên dòng suối thì cỏ xanh rậm rạp, hoa dại đua nhau nở rộ, linh khí sung túc. Quả nhiên đây là một nơi tu hành tuyệt hảo.

Lúc này, ngay phía bên kia bờ suối có vài căn phòng gỗ xiêu vẹo, xấu xí không chịu được, đó chính là chỗ ở của đám người Tác Ly.

Hiện tại ở một chỗ bằng phẳng phía trước mấy căn nhà gỗ đó, có một cái nồi lớn được treo lên, bên dưới đang đốt củi cháy hừng hực, nước trong nồi cũng đang sôi trào.

“Chẳng lẽ Tác Ly muốn giúp mấy đứa nhóc kia tắm rửa hay sao?”

Đoan Mộc Vũ đứng ở xa nhìn thấy thế bèn nghĩ thầm, nhưng hắn vừa nghĩ xong thì chợt nghe tiếng hét thật lớn của Tác Ly: “Đoan Mộc sư đệ, người tới thật đúng lúc. Đến đây phụ ta chuẩn bị bữa ăn tối đi”.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Kỹ Thuật Điều Luyện

“Bữa tối?” Đoan Mộc Vũ ngẩn người, nhìn lên bầu trời vẫn sáng trưng kia rồi lại nhìn nồi nước lớn trong veo thấy tận đáy này. Hắn cảm thấy việc này thật khó tin. Bây giờ, phải là thời gian ăn trưa mới đúng chứ? Còn nữa, một nồi nước trong veo như vậy lại được gọi là bữa tối sao? Trong lòng hắn bỗng nhiên xuất hiện linh cảm rất xấu.

“Muốn ta làm gì?” Đoan Mộc Vũ đi tới, lên tiếng hỏi.

“Hắc hắc, rất nhiều chuyện đó. Không tởi! Đoan Mộc sư đệ, nhìn đệ bây giờ so với hồi ở trong sa mạc khá hơn nhiều! Là người trẻ tuổi thì cần có sự táo bạo, hào phóng.” Tác Ly tiến lên vỗ vai của Đoan Mộc Vũ, cười hắc hắc nói. Hắn thực sự rất vui mừng; có thể thay đổi tâm tính một người vốn hồ hững hờ thấy với mọi thứ xung quanh, không quan tâm bất kì chuyện gì đã làm hắn có cảm giác mình làm được một việc phi thường.

Đoan Mộc Vũ im lặng, hắn vẫn không thích ứng được cách gọi thân mật của Tác Ly và Trình Nguyệt với hắn. Nếu là trước đây, hắn nhất định sẽ không thêm đề ý cũng không thêm hỏi, hoàn toàn không tham gia vào.

Đang nghe Tác Ly nói chuyện, Đoan Mộc Vũ chợt thấy Trình Nguyệt mang theo năm đứa trẻ đang đi tới. Đứa lớn nhất cũng không hơn mười một mười hai tuổi, nhỏ nhất mới chỉ mới sáu bảy tuổi. Trong tay mỗi người đều ôm một đồng các thứ linh tinh linh khinh, hoặc là nấm, rau dại, hoặc là quả dại hoa dại không biết tên. Còn có một thằng nhóc mập mập bụng bầy, thân hình tròn trịa đang ôm một cái hồ lô màu vàng còn lớn hơn so với bụng nó, trên mặt còn lộ ra nụ cười.

“Tên ngốc, người tới rồi hả?” Trình Nguyệt cao hứng gọi Đoan Mộc Vũ một tiếng, sau đó buông bỏ rau dại trong tay xuống. Sau đó nàng liền quay đầu nói với năm đứa trẻ này: “Mấy đứa các con, mau tới chào Đoan Mộc sư huynh của các con. Còn Thục Nguyệt, con phải gọi là sư thúc!”

“Dạ! Bái kiến Đoan Mộc sư huynh!”

Mấy đứa trẻ kia hoàn toàn không cãi lời, ngoan ngoãn cúi đầu hành lễ nói. Chúng cứ líu ra líu rít, rất náo nhiệt. Duy chỉ có đứa bé nhỏ tuổi nhất tên là Thục Nguyệt thì lại xấu hổ, không dám ngẩng đầu nhìn Đoan Mộc Vũ, chẳng qua là âm thanh yếu ớt, lí nhí nói: “Thục Nguyệt...Thục Nguyệt bái kiến Đoan Mộc sư thúc!”

“Ách.” Đoan Mộc Vũ bối rối không biết phải làm sao. Mặc dù hắn quyết định sống như một người bình thường, nhưng vẫn chưa thích nghi được với cảm giác này, nhất là nói chuyện cùng người khác. Hôm nay chợt nhìn thấy mấy đứa bé này hành lễ vấn an với mình thì trong lòng hắn không thể lý giải được cảm giác nhưng đã không còn hồi hột như trước.

“Được rồi! Mọi người đã tập trung đông đủ thì nấu cơm thôi!” Trình Nguyệt nói to, sau đó liền quơ tay múa chân tập trung cùng với Tác Ly, mang theo năm đứa trẻ đi rửa rau, rửa nấm. Tuy tay chân cả đám đều vụng về, nhưng nhìn thấy cảnh này, Đoan Mộc Vũ tự nhiên lại thấy thanh thản trong lòng.

Rất nhanh, nguyên liệu nấu cơm đã được rửa xong. Tất cả đồ ăn được Trình Nguyệt cho vào nồi, hơn nữa nàng còn dùng vá đảo mấy vòng. Sắc mặt

Trình Nguyệt rất vui vẻ. Tác Ly ở bên cạnh thấy vậy rất vui mừng và tự hào, phăng phắt như Trình Nguyệt chính là một người vợ một người mẹ mẫu mực nhất tự cổ chí kim đến nay, không biết phải tìm nơi đâu.

Nhưng mà Đoàn Mộc Vũ đợi mãi cũng không thấy một hột com nào xuất hiện chứ đừng nói là thịt cá dầu mỡ. Đợi đến khi tên đứa trẻ béo mập kia cố gắng đồ trong hồ lò ra mấy viên tiên đan xanh xanh không rõ tên, đầy háo hức ném vào trong nồi thì hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng. Đây mà gọi là bữa tối sao?

Thân thể hắn là một người bình thường thì có ăn được hay không? Đồ ăn toàn nước thể này, ăn trong một tháng chắc hắn chết vì cơ thể suy nhược quá!

Chẳng lẽ đây chính là cuộc sống hạnh phúc được diễn tả từ miệng Tác Ly sao?

Nhìn thấy Trình Nguyệt sắp thông báo nấu com thành công, có thể yên tâm thưởng thức bữa tối hết sức long trọng này, Đoàn Mộc Vũ rốt cục cũng không chịu được nữa, quay đầu đi. Nhưng bước hai bước, hắn đã dừng lại, cũng không quay đầu lại nhưng nói: “Mọi người đợi chốc lát, ta đi một chút rồi về!”

Nói rồi, Đoàn Mộc Vũ liền men theo bờ suối nhặt ba bốn viên đá tròn tròn, đi thẳng vào trong rừng rậm dày đặc cách đó không xa, để lại mấy người Tác Ly đang trợn mắt há mồm, không biết chuyện gì xảy ra.

Một lát sau, Đoàn Mộc Vũ từ hạ lưu con suối nhỏ trở về. Một tay gờ xước ba con cá chép dài hơn một thước cực kì béo tốt, một tay còn lại xước hai con gà nòi không biết đã chết hay ngất đi. Cả người hắn không hề thấy một vết thương.

Thấy cảnh này, Tác Ly không nhịn được lên nuốt nước miếng. Còn Trình Nguyệt lại ráng nhịn, hoặc cũng có thể nài cho rằng khả năng nấu nướng của mình không ai có thể khiêu khích.

“Tên ngốc, cái này...”

“Không còn cách khác!”

Đoàn Mộc Vũ thân nhiên nói, trong giọng nói tràn đầy sự chân thật đáng tin. Ngay sau đó, hắn dùng tốc độ cực nhanh làm vảy ba con cá chép sạch sẽ rồi nói với Tác Ly: “Mượn bảo kiếm dùng một chút!”

Không đợi Tác Ly trả lời, thanh kiếm trên lưng như hình với bóng của hắn đã rơi vào tay Đoàn Mộc Vũ.

“Choeng” một tiếng, kiếm được rút ra khỏi vỏ, ánh kiếm lạnh lẽo đến dọa người. Dưới ánh nắng chiếu rọi, mơ hồ có thể thấy tia sáng trắng chuyển động mà mũi kiếm càng có hàn khí lan tỏa không gian. Chỉ nhìn bên ngoài, giá trị của kiếm này đã vượt qua một tòa núi vàng.

“Kiếm tốt!”

Sau lời khen, Đoàn Mộc Vũ ném một con cá chép đã làm sạch vảy lên không trung. Càng không thèm nhìn nó mà chỉ dùng tay phải đang nắm chuôi kiếm kia, nhanh chóng chém mấy nhát trên không trung. Mấy người Tác Ly, Trình Nguyệt chỉ thấy ánh trắng thoáng qua mà không thấy gì. Đến khi con cá chép to nặng cỡ hai cân lại rơi xuống, thì chỉ còn lại một bộ xương cá. Càng khiến người khác kinh ngạc hơn là từ đầu đến đuôi của bộ xương cá, cho dù là điểm nhỏ nhất cũng không có một chút sứt sẹo. Nhưng thịt cá ở phía trên đã không còn. Tất cả đều bị cắt thành những miếng thật mỏng, bay vào trong nồi nước đang sôi sục vô cùng chuẩn xác.

Vốn dĩ, Tác Ly đang thương tiếc thanh kiếm của mình, còn đang có ý nghĩ muốn giật lại nhưng tốc độ của Đoàn Mộc Vũ quá là nhanh. Với lại khi hắn thấy kỹ thuật chia thịt cá vô cùng kỳ diệu của Đoàn Mộc Vũ thì nhất thời ngây ra. Dù cho hắn đã nắm giữ thuật ngự kiếm thì tuyệt đối cũng không làm được chuyện này. Vì chuyện này không hề liên quan đến pháp lực cao thâm.

Tác Ly mà còn như vậy thì Trình Nguyệt cùng với mấy đứa trẻ kia lại càng hoa mắt nể phục. Nhưng Đoàn Mộc Vũ không để tâm ánh mắt của bọn họ. Trong nháy mắt khi con cá chép thứ nhất còn bộ xương thì con thứ hai đã bị ném lên không trung. Vẫn có người nhìn nhưng không thấy gì, chỉ thấy ánh kiếm lóe lên thì một cái xương cá hoàn hảo xuất hiện ngay sau đó. Đợi đến khi cả ba con cá chép còn lại bộ xương thì thời gian cũng chỉ mới qua năm sáu phút. Về phần trên thanh kiếm của Tác Ly, dĩ nhiên là không hề có vết bẩn hay mùi tanh, mặt kiếm vẫn long lanh như cũ!

“Choeng”, kiếm đã được tra vào vỏ.

“Đa tạ!”

Sau khi đem thanh kiếm trả lại cho Tác Ly vẫn còn đang ngây ngốc, Đoàn Mộc Vũ mới chậm rãi đi tới bên dòng suối để rửa mùi cá tanh trên tay. Đến khi hắn trở lại, hương thơm cực kỳ tinh khiết cũng đã từ phát tán từ trong nồi ra. Thịt cá được cắt vô cùng mỏng, đã sớm chín. Mặc dù không có bất kỳ gia vị gì, nhưng so với một nồi thức ăn vừa rồi do Trình Nguyệt chuẩn bị, quả nhiên khác biệt một trời một vực.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ba Cảnh Giới Lớn

“Đoan Mộc sư đệ, vừa rồi đệ dùng thần thông gì thế?” Một nồi canh cá đầy ắp đã bị ăn sạch nhưng hình như mọi người vẫn còn thòm thèm, muốn ăn nữa. Nhất là mấy đứa trẻ kia, ánh mắt sáng lên khi nhìn hai con gà núi Đoan Mộc Vũ đang nướng. Thật đáng thương cho bọn chúng, từ lúc lên Phù Vân Sơn tới nay, không biết đã bao lâu không được thưởng thức mỹ vị rồi.

Tác Ly và Trình Nguyệt thì ngược lại. Hai người chú ý nhiều hơn đến cách lóc thịt cá vô cùng kỳ diệu của Đoan Mộc Vũ vừa rồi.

“Thần thông sao? Không phải, hóa hầu mà thôi!”

Khóe miệng Đoan Mộc Vũ chợt cười mỉm. Hóa hầu mà hắn nói không phải xét tài nấu nướng, mà là một loại cảm giác đã trải qua thiên chuy bách luyện. Bất cứ vật gì, nhìn một lượt là có thể dễ dàng phá giải. Song lấy cảnh giới của Tác Ly và Trình Nguyệt thì sẽ rất khó hiểu.

Quả nhiên, hai người bọn họ áp ứng không giải thích được. Đoan Mộc Vũ cũng không nói thêm gì, chỉ chăm chú nướng hai con gà núi. Hiện tại, hắn dần dần tìm được chút ít cảm giác của mình.

Cơm xong, Đoan Mộc Vũ đang định rời đi thì Tác Ly bỗng nhiên nói rất nghiêm túc: “Đoan Mộc sư đệ, mặc dù trên phương diện pháp thuật thần thông ngươi rất tài giỏi, nhưng những thứ ngươi biết được không phù hợp để tu hành trên Phù Vân Tông, cho nên ngươi vẫn phải bắt đầu lại từ đầu. Chuyện tu hành không thể qua loa. Ta không quan tâm quá khứ của ngươi, nhưng nếu đã gia nhập Phù Vân Tông thì chuyện tu hành mỗi ngày không được xao nhãng. Từ hôm nay trở đi, ngươi hãy cùng mấy người tiểu sư đệ tiểu sư muội tu luyện, trưa giờ không được lười biếng. Chuyện này vốn là do đại sư huynh chịu trách nhiệm, nhưng đại sư huynh không có ở đây, Nhị sư huynh cũng không, Tam sư tỷ càng không có mặt. Vì vậy, để ta chịu trách nhiệm!”

Nghe thấy Tác Ly nói vậy, Đoan Mộc Vũ liền gật đầu. Trong trí nhớ của hắn mặc dù có một bộ công pháp tu luyện vô cùng lợi hại, đến mức đảo lộn trời đất. Nhưng công pháp này quá mức cường hãn, nhất định phải là Yêu tộc mới có thể tu luyện. Cảnh cửa này quá cao, cho nên hắn trải qua ba ngàn năm chỉ phí thời gian.

Đương nhiên năm đó hắn là Yêu Đế, đối với công pháp thần thông của loài người không thể nào không đọc lướt qua, ví dụ như Lôi Chưởng về trong tay Trình Nguyệt chính là một trong số đó.

Nhưng những thứ này cũng chỉ có thể coi là bề ngoài mà thôi, sao có thể đánh đồng cùng bộ công pháp kia của hắn? Hơn nữa hắn nản lòng thoái chí, cũng không có hứng thú tu luyện. Cho nên đến ngày nay, trừ trí nhớ năm đó ra thì có thể coi là hắn lại bắt đầu một lần nữa.

Mà công pháp của Phù Vân Tông tuy không tính rất mạnh, nhưng ít ra cũng đầy đủ, luyện tập một chút cũng không có sao. Nói không chừng, nhờ nó sẽ thay đổi phần nào con người yếu đuối của hắn.

Còn về phần muốn tu luyện đến trình độ nào? Đoan Mộc Vũ lại không quan tâm. Hắn chỉ muốn thoát khỏi con ác mộng đã làm khổ hắn suốt ba ngàn năm qua thôi. Cái gọi là cao thủ chẳng qua chỉ là mây trời.

Ngoài ra, Đoan Mộc Vũ cũng muốn biết chút ít chuyện tình ba ngàn năm qua. Trải qua ba ngàn năm phát triển, Tu Tiên Giới của nhân loại vốn yếu ớt cực độ đến cuối cùng đã mạnh đến mức nào?

Cùng Đoan Mộc Vũ nghe Tác Ly dạy dỗ còn có ba người. Một là Lam Mị - một bé gái rất tinh tế và dịu dàng. Nó sở hữu một đôi mắt to long lanh như hồ nước nhưng lại không thích nói chuyện, chỉ lặng lặng nghe.

Hai là Lý Dật Phong. Cái tên này nghe rất tiêu sái, nhưng hình dáng con người lại vô cùng xấu xí, đầu tròn vo, bụng cũng tròn vo. Nó khiến người khác rất tò mò là hằng ngày ăn cái gì? Không phải là lúc nào cũng ăn các loại linh đan chứ? Bởi vì mới vừa rồi nó ôm cái hồ lô màu vàng, chính là vật chứa linh đan ăn trộm được từ chỗ Khô Mộc, tất cả đều là linh đan mà Khô Mộc luyện ra. Rất may Khô Mộc chỉ luyện chế các loại linh đan bồi bổ cơ thể, nếu không có thể xảy ra chuyện lớn.

Cuối cùng, chính là đứa trẻ hay xấu hổ được gọi là Thục Nguyệt. Đứa nhỏ này nói chuyện cũng đỏ mặt, người khác nhìn một chút cũng đỏ mặt, người bên cạnh nói chuyện nó cũng sẽ đỏ mặt một chút, cúi gằm cái đầu nhỏ. Quả thực giống như một cô bé hay xấu hổ!

Trừ ba người này ra, Trình Nguyệt không cần phải nghe Tác Ly dạy nữa. Mà hai người đứa Hành Vân và Hành Không đã nhập môn bốn, năm năm rồi. Đến hôm nay hai đứa cũng đã nắm giữ một trình độ nhất định. Hơn nữa chúng còn làm đạo đồng của Thương Minh Tử, cho nên sau khi lau miệng đã sớm chuồn mất.

“Ngồi!”

Tác Ly vung tay lên, liền khoanh chân ngồi xuống trên cỏ. Lam Mị cùng Thục Nguyệt tất cả đều biết và làm theo. Duy chỉ có Lý Dật Phong, cái đầu tròn vo không chịu an phận, hết nhìn đông tới nhìn tây, không biết đang suy nghĩ ý xấu gì?

Đoan Mộc Vũ cũng ngồi xuống một bên. Đối với hắn mà nói, nghe Tác Ly truyền thụ cách tu luyện thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Cái hắn cần chính là thứ một con người mới bắt đầu cần có.

Giống như trước, Tác Ly cũng hiểu nếu bàn về pháp thuật thần thông thì Đoan Mộc Vũ mạnh hơn hắn quá nhiều. Nhưng Đoan Mộc Vũ đã là đệ tử gác

cổng của Phù Vân Sơn thì phải theo quy củ của Phù Vân Sơn. Hơn nữa tu hành một đạo, huyền cơ rất nhiều, trăm nhà đua tiếng, đều có ưu khuyết. Lúc này, Đoan Mộc Vũ ở trên pháp thuật thần thông vượt qua hẳn, nhưng không thắng nổi sư tôn của hắn là Thương Minh Tử. Thậm chí cũng không thắng nổi Khô Mộc cùng Anh Như. Đã như vậy, một lần nữa luyện tập tu hành công pháp của Phù Vân Sơn thì có gì không thể?

Ho khan một tiếng, Tác Ly trình trọng mở miệng nói: “Đoan Mộc sư đệ, tiểu sư đệ, tiểu sư muội nghe này. Cách thức tu hành của chúng ta được truyền thừa đã lâu, song cho đến ba ngàn năm trước trở lại đây mới có chút thành tựu. Ba đại tông môn sánh ngang với nhau, mấy chục trung, tiểu tông môn cùng tu hành thế gia rồi rít xuất hiện, công pháp tu hành lại càng vô số. Nhưng vô luận công pháp tu hành như thế nào thì trên cảnh giới tu hành lại là tương đồng nhau. Thậm chí, ở Yêu Giới cũng là như thế.

“Từ trước tới nay, cách phân chia cảnh giới tu hành đã quy định như sau. Tổng cộng phân chia làm ba cảnh giới lớn, phân biệt là cảnh giới Phàm Nhân, cảnh giới Thiên Nhân cùng với cảnh giới Tiên Nhân! Ba cảnh giới lớn này, chính là ba giai đoạn quan trọng trong tu hành. Cảnh giới Phàm Nhân, danh như ý nghĩa - chính là trong giai đoạn này cùng người phàm có chung nhịp thở, thân thể phàm thai. Mà cảnh giới Thiên Nhân lại là siêu thoát thêm một bước. Thiên Nhân có thể cảm ứng, cùng thiên địa vạn vật câu thông. Về phần cảnh giới Tiên Nhân, chính là đại thành cảnh giới - Là Thiên Thần trong truyền thuyết - Mọi bộ phận cơ thể không có chỗ nào mà không đạt đến cảnh giới Tiên Nhân.

“Mà bên trong từng cảnh giới lớn lại phân chia làm bốn cảnh giới nhỏ. Hiện nay, chúng ta chỉ cần hiểu rõ cảnh giới Phàm Nhân cùng cảnh giới Thiên Nhân là đủ. Bốn cảnh giới nhỏ trong cảnh giới Phàm Nhân phân biệt là: Tầng Phong, Động Huyền, Linh Thai, Tinh Uẩn! Trong đó Tầng Phong là bước đầu tu luyện của cảnh giới, phải thu thiên địa linh khí cùng tự thân tinh khí một lúc. Luyện tinh hóa khí, cuối cùng tạo thành pháp lực. Trong quá trình này phải giữ vững tinh thần, không để ngoại cảnh quấy rầy làm cho khí tức hỗn loạn; đến khi âm dương tương hợp tự nhiên sẽ thành công. Đó chính là Tầng Phong. Cảnh giới này là đơn giản nhất cũng là dễ dàng nhất khi tu luyện. Chỉ cần người có thể đem tinh khí trong bản thân mình kết hợp cùng linh khí ngoại giới là có thể hóa thành pháp lực. Nhưng pháp lực có thâm hậu, thực lực có mạnh yếu. Cho nên giữa hai người ở cảnh giới Tầng Phong thì thực lực giữa họ cũng có khác biệt. Sự vi diệu trong đó thì bản thân các người phải tự mình tu hành, từ từ mới lĩnh ngộ!”

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Yên Vân Khiếu Nguyệt

“Cảnh giới Tầng Phong rất đơn giản, đây là bước nhập môn trên con đường tu hành, cũng là giai đoạn trụ cột để người tu hành tích lũy pháp lực. Một khi người tu hành tu luyện đến cảnh giới Tầng Phong thì có thể tự mình đã thông kinh mạch. Lúc đó xương cốt giãn ra, cuối cùng đạt được phong thái nhẹ nhàng, thân thể tráng kiện. Lúc động sẽ ào ạt như gió cuốn, khi tĩnh e ấp tựa gái ngoan. Hơn nữa sức sống tràn đầy, tuổi thọ có thể lên tới một trăm năm mươi năm. Tuy nhiên khi tu luyện cảnh giới Tầng Phong đến một mức độ nhất định, pháp lực được tích tụ trong cơ thể từ từ gia tăng, rồi đến lúc nào đó thân thể người tu hành sẽ không thể dung nạp được nữa. Bởi vì cơ thể con người có giới hạn, tựa như một chiếc bình nhỏ nên lượng nước chứa trong bình đó luôn có giới hạn, lúc đấy chính là thời điểm để đột phá cảnh giới Tầng Phong mà tiến vào cảnh giới Động Huyền”.

“Khi nói tới Động Huyền tức là muốn đề cập đến khả năng dung nạp vạn vật. Ngày xưa có câu “Động Huyền một tắc, ẩn tàng vạn vật; Linh Thai ba bước, vạn tài hư không”. Người tu hành chúng ta nếu muốn thân thể dung nạp được càng nhiều pháp lực hơn nữa, tất nhiên cần phải làm cho từ trong cơ thể phát sinh một bước chuyển hóa thật lớn, đó là thoát thai hoán cốt. Cả quá trình này gọi là Động Huyền, tuy muốn đạt đến cảnh giới này có chút khó khăn nhưng các người đều có tư chất tu hành tốt nên chỉ cần chuyên tâm tu luyện thì trong vòng hơn chục năm sau sẽ có khả năng tiến vào cảnh giới Động Huyền. Một khi đạt tới cảnh giới Động Huyền, tuổi thọ sẽ được tăng lên ba trăm năm”.

Nói tới đây, Tác Ly có vẻ lo lắng nhìn về phía Đoan Mộc Vũ rồi nói nhỏ: “Đoan Mộc sư đệ, mặc dù tư chất của đệ có kém một chút nhưng đừng quá lo lắng, quá trình tu hành tới kỳ nhất chính là ham cái lợi trước mắt. Chờ đến khi ta cùng với sư muội tiến vào cảnh giới Động Huyền chắc chắn sẽ xuống núi tìm chút thiên địa linh dược cho đệ, đến lúc đó lại cầu thêm sư bá ra tay luyện cho đệ một lò Động Huyền Đan thượng phẩm. Khi đó ắt hẳn sẽ không đáng ngại nữa đâu”.

“Không có cách nào đâu!”

Đoan Mộc Vũ lắc đầu, mặc dù trên mặt hắn không biểu lộ chút gì nhưng trong lòng cảm thấy khá ảm áp.

Lúc này Tác Ly cũng hồ hững tiếp tục nói: “Sau Động Huyền chính là cảnh giới Linh Thai. Nói tới Linh Thai chính là muốn đề cập đến nơi ẩn chứa thần niệm của chúng ta, cũng là suy nghĩ từ trong tim chúng ta. Tuy nhiên cảnh giới này lại không liên quan lắm tới mức độ thâm hậu của pháp lực, bởi vì sau khi người tu hành tu luyện đến một cảnh giới nhất định, mặc dù thực lực có tăng lên nhiều nhưng kèm theo đó từ trong nội tâm cũng sẽ xuất hiện thêm rất nhiều ảo niệm. Một khi người nào có ý chí không mạnh mẽ sẽ rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma, cho nên trong cảnh giới Linh Thai này, việc quan trọng nhất của người tu hành là tự mình phải tăng cường thần niệm lên thật mạnh mẽ, chỉ cần thần niệm thật sự cường đại tất nhiên cảnh giới này rất dễ vượt qua. Ngược lại nếu tinh thần tu hành không được kiên định e rằng sẽ vĩnh viễn dừng bước ở ngưỡng đó mà thôi”.

“Thật ra cảnh giới Linh Thai chỉ là một bước đệm, mà cảnh giới kế tiếp là Tinh Uẩn mới trọng yếu bậc nhất. Đây cũng là đại cảnh giới trọng tâm của phàm nhân, một khi đột phá được cảnh giới Tinh Uẩn ắt hẳn sẽ cách cảnh giới Thiên Nhân không bao xa nữa. Tinh Uẩn chính là thực thể được dung hợp bởi pháp lực và thần niệm rồi được ngưng tụ từ bên trong cơ thể. Bình thường có thể tu luyện Tinh Uẩn này trực tiếp từ trong cơ thể, hoặc dùng nó để tích trữ pháp lực. Nói tóm lại sẽ có rất nhiều chỗ tốt, chỉ riêng tuổi thọ thôi cũng phải kéo dài đến ngàn năm rồi.”

“Sau khi vượt qua cảnh giới Tinh Uẩn tức khắc sẽ tiến nhập vào cảnh giới Thiên Nhân. Bốn tiểu cảnh giới thuộc cảnh giới lớn này tuần tự bao gồm Từ

Khí, Luyện Thần, Quy Hư và Hóa Kiếp. Hiện tại các người chỉ hiểu qua thể này là đủ, bởi vì muốn đạt được tới bốn cảnh giới này thật sự rất khó khăn. Dù sao hiện tại sư bá Thương Ngô Tử cũng chỉ đạt tới cảnh giới Tử Khí thôi, về phần cảnh giới Tiên Nhân càng không cần phải nói tới làm gì. Hiện tại ta sẽ giúp cho các người hiểu rõ hơn một chút về công pháp tu hành của Phù Vân Tông chúng ta”.

“Toàn bộ công pháp tu hành của Phù Vân Tông được chia thành ba loại, loại thứ nhất là Yên Vân Quyết được sáng tạo ra rất phù hợp cho nữ giới tu hành. Nghe nói loại công pháp này do sư thúc Yên Vân Tử sáng chế, tuy nhiên bà đã rời khỏi Phù Vân sơn cả trăm năm nay mà chưa nghe qua tin tức nào cả. Công pháp thứ hai có tên gọi là Khiếu Nguyệt Quyết, cả nam lẫn nữ đều có thể tu luyện được, thế nhưng nữ đệ tử nên chọn lựa Yên Vân Quyết vẫn là tốt hơn. Loại công pháp thứ ba là Kiếm Khí Quyết lại có tính chất hoàn toàn khác biệt so với hai loại công pháp kia, loại này chủ lực chuyên tu Ngự Kiếm Thuật, cũng là công pháp mà tất cả các môn hạ đệ tử đều phải tu luyện, các người hãy đi theo ta”.

Sau khi đã giảng xong về hai cảnh giới lớn là Phàm Nhân, Thiên Nhân cộng với tám cảnh giới nhỏ, Tác Ly lập tức đứng dậy rồi dẫn theo Đoàn Mộc Vũ và ba đứa trẻ bước đi về hướng đỉnh cao nhất của Phù Vân Sơn. Đến lúc đứng ở phía dưới hai tầng đá khổng lồ mà Thương Ngô Tử và Thương Minh Tử đang ngụ trong đó, bất chợt hần tiến lên một bước rồi đánh ra một đạo pháp quyết, bỗng nhiên từ trong tầng đá khổng lồ này xuất hiện hào quang rực rỡ đến mức chói mắt rồi tắt. Dường như không có chút dấu hiệu nào báo trước, ba tấm bia đá lập tức hiện ra. Chúng có hình dạng, phong cách cổ xưa. Trên những tấm bia đá này có khắc chi chít rất nhiều ký hiệu cổ quái, thế mà với kiến thức rộng rãi của Đoàn Mộc Vũ mà khi nhìn vào cũng khó lòng nhận biết được.

“Hắc hắc, Đoàn Mộc sư đệ không cần nhìn nữa, ký hiệu khắc phía trên đó không có chút ý nghĩa nào đâu, quả thật chẳng có quan hệ gì với ba công pháp chủ lực của bốn môn, nhưng ba loại công pháp đó đúng thật nằm ở bên trong. Các người chỉ cần tiến lên rồi nhắm hai mắt lại, tâm bình khí hòa, đưa tay đặt lên tấm bia đá này, tất nhiên khi đó có thể lĩnh ngộ được một trong ba loại công pháp. Tuy nhiên muốn lĩnh ngộ được nhiều hay ít còn tùy thuộc vào cơ duyên của các người, hơn nữa cả đời mỗi người chỉ có một cơ hội duy nhất mà thôi”.

Tác Ly mỉm cười thỏa mãn, cuối cùng cũng tìm lại được chút ưu thế đối với Đoàn Mộc Vũ, sau đó hần lần lượt giới thiệu rõ ràng từng tấm bia đá đang cất giấu công pháp, theo trình tự là Yên Vân Quyết, Khiếu Nguyệt Quyết và tấm bia đá cuối cùng là Kiếm Khí Quyết.

“Ô la la, trò này chơi hay đấy!” Tên mập Lý Dật Phong là người đầu tiên không kiềm được mà chạy ào tới, hần đưa tay áp lên tấm bia đá thứ hai, lạ thay chỉ nghe vang lên một tràng âm thanh réo rất hết sức kỳ diệu, lập tức từ trên bia đá vốn mang phong cách cổ xưa đó chợt tỏa ra hào quang sáng lóa, tựa như được đúc bằng vàng ròng óng ánh, vô cùng uy nghiêm. Lúc này có thể thấy được vô số ký hiệu nhanh chóng tiến vào trong thân thể hần, chỉ chớp lát sau tấm bia đá này mới khôi phục lại trạng thái ban đầu, nhìn qua tên mập đó thấy hần đang rung đùi đắc ý tựa như đạt được thứ gì đó.

Người thứ hai tiến lên chính là Lam Mị, cô bé áp tay vào tấm bia đá thứ nhất, lập tức âm thanh réo rất như từng giọt nước đang va vào nhau lại vang lên, hơn nữa còn phảng phất như có làn hương thơm ngát thoang thoảng đâu đây. Lúc này tấm bia đá lại hóa thành hàng ngàn hàng vạn đóa hoa đủ loại, chúng tung bay khắp trời, thật tuyệt diệu xinh đẹp không bút nào tả xiết. Cuối cùng chúng hóa thành cơn mưa hoa tung bay đầy trời, rồi nhanh chóng dung nhập vào trong thân thể của Lam Mị, toàn bộ hóa trình truyền thụ này xem ra còn lâu hơn tên mập Lý Dật Phong kia một nửa thời gian.

Khi Lam Mị khôi phục lại dáng vẻ bình thường thì Tác Ly không nén được mà vỗ tay khen ngợi: “Chúc mừng tiểu sư muội, xem ra muội đã nhận được toàn bộ truyền thừa của Yên Vân Quyết rồi, chắc chắn việc tu hành trong tương lai sẽ đỡ nhọc công hơn nhiều”.

“Thật không? Cảm ơn Tứ sư huynh đã khích lệ!” Lam Mị cười thật ngọt ngào rồi lui trở lại.

“Thục Nguyệt, đến nơi rồi!” Tác Ly thúc giục luôn Thục Nguyệt.

“Vâng, Tác Ly sư thúc!”

Khuôn mặt bé xú của Thục Nguyệt chợt đỏ bừng lên, tuy nhiên khoảnh khắc kỳ diệu vừa rồi của nhóc mập với Lam Mị đã khiến cho cô bé rất hứng khởi, vì thế tiến ngay lên phía trước mà trong lòng cũng tràn đầy mong đợi. Cô bé khẽ đưa tay chạm vào tấm bia đá thứ hai, bỗng nhiên rất nhanh nghe thấy một tiếng đàn du dương chợt vang lên, tức khắc từ bốn phía tấm bia đá đó xuất hiện mây mù giăng giăng, sau đó hóa thành một cơn rồng màu trắng ngà mặt lên trời gầm thét liên hồi. Thế nhưng tiếng gầm này hòa quyết với tiếng đàn thành một thể mà xông thẳng lên chính tầng trời, nhất thời vang vọng trên bầu trời Phù Vân sơn không dứt. Tất nhiên biết nguyên nhân tại sao mà kể cả những đám mây chung quanh Phù Vân sơn cũng biến ảo không ngừng, quang cảnh này thật khiến cho người xem được mở mang kiến thức.

Lúc này Tác Ly đã kinh ngạc đến ngây người, nhóc mập với Lam Mị cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, riêng Đoàn Mộc Vũ tựa như đang suy nghĩ gì đó, trong ánh mắt hần không dần được vẻ kinh ngạc. Không ngờ cô bé Thục Nguyệt này lại có Thiên Long Linh Mạch, đúng là có tư chất tu hành tuyện hảo, tuy nhiên cũng lại là một vật tầm bô cực tốt mà Yêu tộc thích nhất.

“Ha ha ha, Vân Long Khiếu, thật sự là Vân Long Khiếu đây sư huynh! Cuối cùng Phù Vân Tông của chúng ta cũng đã xuất hiện một thiên tài tuyệt đỉnh rồi, sở học của sư phụ lão nhân gia rốt cuộc cũng đã có truyền nhân chân chính rồi.”

Tất nhiên biến đổi lạ thường của vô số đám mây xung quanh đã không thể qua mắt được Thương Ngô Tử và Thương Minh Tử, trong nháy mắt không biết họ đã bước ra từ nơi nào, lúc này ánh mắt sáng rực của họ đang quan sát Thục Nguyệt vốn còn đang đứng trước tấm bia đá, hai hàng râu trắng như tuyết cũng kích động nhảy dựng liên hồi.

Qua thời gian uống cạn chén trà, cảnh tượng Vân Long Khiếu vốn được xuất hiện từ Thục Nguyệt mới dần dần biến mất, tấm bia đá cũng đã khôi phục lại bình thường. Lúc này hai người Thương Ngô Tử và Thương Minh Tử liếc nhìn nhau, cuối cùng Thương Ngô Tử mới nói: “Sư đệ, đứa bé này nếu giao cho Khô Mộc dạy dỗ tu hành e rằng không ổn lắm, đáng lý ra đây là đồ tôn của lão phu cũng nên do tận tay ta dạy bảo, nhưng sắp tới ta phải có chuyện đi xa vì thế vẫn là nhờ sư đệ cực khổ chăm lo dùm ta vậy”.

“Ha ha, không thành vấn đề, sư huynh cứ việc yên tâm. Đệ tử có tư chất tuyệt vời đến như thế chính là đứng đầu trong Phù Vân Tông suốt một ngàn hai

trăm năm qua. Lần này Uyên Tề đã lập được công lớn, có thể tìm thêm được hai ba đứa đồ nhi tuyệt hảo như vậy nữa thì ngàn năm sau lo gì Phù Vân Tông chúng ta không sánh bằng với ba tông môn lớn chứ?" Thương Minh Từ hào khí ngút trời cười to nói như thế, tức thì ra hiệu cho Tác Ly biết đôi chút rồi dẫn Thục Nguyệt lúc này còn đang mê mẫn, không biết chuyện gì xảy ra bèn nhẹ nhàng lướt đi.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tâm Lặng Như Nước

"Đoan Mộc sư đệ, đến lượt ngươi!"

Tuy Tác Ly rất hâm mộ Thục Nguyệt, nhưng dù sao tâm tính của hắn vẫn vô cùng thuần phác, chẳng qua hắn cao hứng thay Thục Nguyệt mà thôi. Chứ trên dưới Phù Vân Sơn chỉ có mười mấy người, giờ đây xuất hiện thêm một cao thủ tu luyện, thật đúng là chuyện tốt.

"Được!" Đoan Mộc Vũ gật đầu, vốn hắn không có quá nhiều hứng thú đối với Khiếu Nguyệt Quyết, nhưng hiện tại cũng muốn biết chút ít. Không nhắc đến mấy thứ khác, chỉ cần đây là phương thức truyền thừa cũng vô cùng kỳ diệu rồi.

Tất nhiên, Đoan Mộc Vũ không cho rằng mình kinh diễm tuyệt diễm như Thục Nguyệt. Thực tế, hắn là người biết rõ nhất về tư chất tu luyện của bản thân, thậm chí ngay cả thân thể cũng không bằng người khác.

Nhưng hắn cũng không hận trời. Tư chất cao, đặc biệt tới đâu thì có ra sao? Cho dù Thục Nguyệt có tư chất kinh diễm, nhưng cuối cùng thực lực cả đời cũng không đạt tới cảnh giới của Yêu Đế "Ngột" là hắn ở kiếp trước. Hôm nay, gã chỉ muốn tìm lại chính mình, chẳng còn mê man ở trong cõi mộng vô tận nữa.

Chậm rãi tiến lên phía trước, Đoan Mộc Vũ khẽ nhắm hai mắt. Trong lòng hắn thoáng yên lặng rồi vươn tay trái ra đặt trên tấm bia đá trước mặt. Vừa chạm vào hắn liền cảm thấy rất mát lạnh, thật sự ưa thích cảm giác này; cứ ngỡ như có làn gió mát thổi qua giữa trưa hè, ngay sau đó nó lan ra toàn thân, thậm chí ngay cả hồn phách cũng thế.

Thời gian trôi qua được một lúc, trong lòng Đoan Mộc Vũ ngày càng yên tĩnh, giống như thân thể bị lạc vào một thế giới mới khiến bản thân quên đi chính mình. Tất cả mọi phiền não không còn trong tâm trí, cứ kéo dài như vậy chẳng biết được bao lâu, mãi sau đó hắn mới giật mình tỉnh lại. Đến lúc hắn thu tay về đã thấy sắc trời sắp hoàng hôn, tính ra, hắn đã đắm chìm trong trạng thái an bình này gần hai canh giờ.

Hắn nhìn sang bên cạnh thì không còn thấy bóng dáng của Lam Mị và Lý Dật Phong đâu nữa, chắc đã bị Tác Ly đuổi đi rồi. Chỗ ấy còn mỗi mình Tác Ly, nhưng sắc mặt của hắn lại cực kỳ cổ quái.

"Có gì không ổn sao?" Đoan Mộc Vũ hỏi.

"À..." Tác Ly lúng túng gãi gãi đầu, không biết nên nói như thế nào. Cũng bởi vì trong hai canh giờ vừa qua tấm bia đá kia vẫn như cũ chẳng hề xảy ra bất cứ biến hóa gì. Tác Ly chưa từng gặp qua trường hợp này, có khi chính là do tư chất của Đoan Mộc Vũ quá kém, nên mới không đạt được truyền thừa từ Khiếu Nguyệt Quyết.

Riêng phần Đoan Mộc Vũ lại trì hoãn tới hai canh giờ thì Tác Ly nghĩ, Đoan Mộc Vũ đang có hết sức. Đây cũng là nguyên nhân hắn đuổi Lam Mị và Lý Dật Phong đi, hắn không muốn Đoan Mộc Vũ vì chuyện ấy mà cảm thấy xấu hổ.

"Đoan Mộc sư đệ, ngươi... ngươi có thu hoạch gì không?" Cuối cùng Tác Ly cũng không nhịn được hỏi hắn có được truyền thừa hay không.

Đoan Mộc Vũ khẽ lắc đầu, lạnh nhạt nói: "Tác Ly sư huynh, không thể kể cho huynh nghe được. Thu hoạch của ta khó có thể diễn tả bằng lời. Nhưng tóm lại, ta khẳng định nó rất tốt."

Do bị ảnh hưởng của trạng thái thanh tĩnh ban nãy, tâm tính Đoan Mộc Vũ vô cùng tốt nhưng khó khăn lắm mới giải thích được vài câu. Mặc dù không nhận được pháp quyết Khiếu Nguyệt Quyết, nhưng đối với hắn điều này mới thật sự là kết quả tốt nhất. Phải rõ một điều, nếu hắn muốn tu luyện thì có Khiếu Nguyệt Quyết hay không cũng chẳng có liên quan gì, còn trạng thái tâm tính như nước giống vừa rồi mới là quan trọng nhất.

Tác Ly mở miệng định nói, nhưng lại chẳng biết nên nói gì. Hắn cũng cảm nhận được trên người Đoan Mộc Vũ dường như có một sự biến hóa nào đó khó nói thành lời, nhưng ít nhất cũng đã gọi hắn là sư huynh.

Tác Ly chợt nghĩ tới một chuyện, vội vàng nói: "À, Đoan Mộc sư đệ, trời đã tối rồi mà ngươi lại chưa có chỗ ở của mình. Hay tối nay ngươi tới phòng ta ngủ đi, dù sao ta cũng ở bên ngoài tu luyện nên không dùng đến."

"Không cần. Tác Ly sư huynh, mời!"

Hoàng hôn rực lửa, Đoan Mộc Vũ bước đến một tảng đá lớn ở gần đó, rồi khoanh chân ngồi xuống, đối mặt với ánh tà dương cùng những áng mây màu tím đang phủ đầy trời. Hắn ngồi bất động như núi, từ xa nhìn vào ngỡ như cùng ánh sáng của hoàng hôn hòa quyện thành một thể.

"Thiên nhân hợp nhất?"

Tác Ly tưởng mình đã nhìn nhầm, liền ra sức dụi mắt, thấy đây đúng là Đoan Mộc Vũ mới thờ phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng hắn cũng âm thầm bội phục cái nhìn của Đoan Mộc sư đệ thật tốt. Vị trí tảng đá và địa hình nơi đây chính và chỗ linh khí hội tụ ở Phù Vân Sơn, hay có thể nói là "thiên thời địa lợi nhân hòa". Thế nên trong khoảnh khắc vừa rồi mới xuất hiện ảo giác "thiên nhân hợp nhất". Nếu ở chỗ này tu luyện sẽ đạt được rất nhiều lợi ích, nhưng thật kỳ quái, từ trước tới giờ mình đi ngang qua đây nhiều như cơm bữa, tại sao không phát hiện ra nhỉ?

Tác Ly lắc đầu, nhưng lòng đầy cao hứng. Lúc trước hắn còn lo Đoan Mộc Vũ không đạt được truyền thừa, giờ đây xem lại, có khi thu hoạch của hắn còn nhiều hơn chứ chẳng chơi.

Có suy nghĩ này, Tác Ly liền lặng lẽ rời đi.

Thời khắc bây giờ, Đoan Mộc Vũ vứt bỏ hết mọi suy nghĩ, nội tâm hoàn toàn trống rỗng, mọi ác mộng trước đây đều hóa thành mây khói. Dù hắn chưa nhận được khẩu quyết tâm pháp của Khiếu Nguyệt Quyết, nhưng dựa vào trí nhớ một lòng tu hành. Nếu hắn tự nhận là bậc thầy tu luyện cũng còn khiêm tốn, chỉ có điều, từ trước tới nay hắn không nhìn ra cho nên chẳng có bất kỳ tiến triển nào.

Hôm nay, trong lòng tìm lại được sự thanh tĩnh nên hắn nhìn con đường tu hành giống như nước chảy thành sông này bằng cái nhìn khác, với tư chất thấp kém đã không còn mấy liên quan. Giống như Hậu Nghệ, dù cầm trong tay cây cung đáng vứt đi cũng có thể dễ dàng đánh bại đối thủ dùng cung tốt.

Cũng do cảnh giới của Tác Ly còn quá thấp nên mới không thấy rõ, nhưng nếu như là Thương Ngô Tử, Thương Minh Tử ở đây thì đã có thể nhìn ra chút ít manh mối rồi.

Cảnh giới Tàng Phong có ý là nghỉ ngơi dưỡng sức, còn hấp thụ thiên địa nguyên khí chỉ đứng thứ hai. Thân thể tự quy nạp tinh khí, chủ yếu khiến nó không tiết ra ngoài, chứ đám người trong thế tục chỉ biết bồi bổ, không hiểu chặn đứng quy nạp cho nên hiệu quả chẳng bao giờ tốt.

Đoan Mộc Vũ bị tổn thương nguyên khí nặng nề, cộng thêm tư chất cực kém, thế nên nếu muốn thân thể tự quy nạp tinh khí rồi điều trị thì rất chậm. Còn nếu là người khác, chẳng những không được đặt chân lên con đường tu hành, sợ rằng còn phải ngày đêm chịu đựng sự hành hạ của bệnh tật, có thể sống qua ba mươi tuổi đã rất khó rồi. Đây cũng là nguyên nhân làm cho hai người Thương Ngô Tử và Thương Minh Tử chú ý tới Đoan Mộc Vũ, chứ bình thường dù hắn luyện tới cảnh giới Tàng Phong cũng chỉ khiến thân thể linh hoạt, khỏe mạnh và gia tăng tuổi thọ là hết.

Nhưng ai ngờ, ẩn trong cái thân thể suy nhược của Đoan Mộc Vũ lại giấu tàn hồn của một hung thú thời thượng cổ. Chuyện này đã làm thay đổi tất cả!

Bây giờ, thân thể Đoan Mộc Vũ đang trong dòng xoáy linh khí của Phù Vân Sơn. Mặc dù dòng xoáy linh khí này bị thời thế làm thay đổi nên chỉ duy trì được một canh giờ, sau đó sẽ dời khỏi vị trí hiện tại, nhưng với Đoan Mộc Vũ vậy là quá đủ rồi.

Việc đầu tiên hắn muốn làm không phải tu luyện pháp lực, mà muốn thân thể khôi phục đến trạng thái ổn định, khỏe mạnh và nhanh nhẹn. Dù sao, hắn cũng chỉ mới mười lăm tuổi, cho dù chậm một chút nhưng chỉ cần hắn chuyên tâm điều trị thì dù có kém kỹ tài tu luyện như Thục Nguyệt thì đuổi theo tiểu Lam Mị chắc không thành vấn đề.

Buổi chiều hoàng hôn cho tới lúc này vẫn diễm lệ, rực rỡ và hoành tráng nhất. Ánh dương đang chiếu lên người Đoan Mộc Vũ, dường như luôn có một phần nhỏ như bị hấp thụ vào trong thân thể. Nó chính là thiên địa nguyên khí tinh thuần được Đoan Mộc Vũ dùng biện pháp vô cùng tinh tế điều khiển, một tia cũng không lọt mà nhập vào trong thân thể hết.

Giả sử, hai đại cao thủ như Thương Ngô Tử và Thương Minh Tử nếu nhìn thấy diễn biến ở đây, đảm bảo sẽ bị chấn kinh!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Khai Thông Khí Huyết

Bóng đêm lan dần, tia sáng cuối cùng trong ngày cũng dần biến mất, cả trời đất đều quay về cảnh yên tĩnh. Nhưng ánh sáng trắng mờ mờ ảo ảo dường như đang phát ra từ thân thể Đoan Mộc Vũ.

Trải qua một canh giờ ở trong vòng xoáy Linh Khí thu nạp Thiên Địa Linh Khí nên trong thân thể Đoan Mộc Vũ đã tràn đầy Thiên Địa Linh Khí, ít nhất trước mắt có thể nói như vậy.

Hắn cũng không đi tìm vị trí vòng xoáy Linh Khí kế tiếp trên Phù Vân Sơn, bởi vì nơi đó tất nhiên sẽ là nơi mà Thương Ngô Tử hoặc Thương Minh Tử đã tọa tu luyện. Cũng chỉ có khi chuyển tiếp giữa ngày và đêm thế này, hắn mới chăm chút được vòng xoáy Linh Khí biến ảo trong một canh giờ. Nhưng chuyện này đối với Đoan Mộc Vũ mà nói thì đã đủ rồi. Giống như một tên hành khất nghèo rớt mùng tơi, đột nhiên lượm được một khối vàng lớn.

Đối với những người tu hành khác thì lần đầu thu nhận Thiên Địa Linh Khí thì ít nhất sẽ bị lãng phí tám phần trở lên. Đây cũng là lý do vòng xoáy Linh Khí Phù Vân Sơn không để cho đám người Tác Ly sử dụng. Nhưng Đoàn Mộc Vũ lại khác, kinh nghiệm thuần thực của hắn bảo đảm mỗi một tia Thiên Địa Linh Khí sẽ được nhập toàn bộ vào mạch máu, thân thể của hắn. Về phần gân cốt kinh mạch, hiện tại còn chưa tới lúc. Chuyện này phải tiến hành theo từng đoạn thời gian mới được!

Từng sợi Thiên Địa Linh Khí như tinh quang di chuyển trong thân thể Đoàn Mộc Vũ, cải thiện khí huyết của hắn. Lúc trước, sắc mặt hắn vốn tái nhợt thì bây giờ bắt đầu hồng lên. Mái tóc thô ráp, cháy nắng của hắn cũng đã biến chuyển. Trên dưới toàn thân, từng lỗ chân lông cũng thay đổi theo. Chẳng qua đến khi Đoàn Mộc Vũ đem Thiên Địa Linh Khí hấp thu được dùng hết thì hắn phát hiện thân thể mình phát ra một mùi hôi thối vô cùng.

Khẽ lắc đầu, Đoàn Mộc Vũ nhảy xuống tảng đá, liền chạy thẳng tới chỗ hồ nhỏ tắm rửa. Sau khi sạch sẽ rồi, hắn cũng cảm giác cả thân thể vô cùng sáng khoái, đi trên đường cũng lâng lâng. Nhưng có một điều là bụng hắn đang réo âm lên. Đây cũng là chuyện bình thường, hắn lấy Thiên Địa Linh Khí loại bỏ tạp chất trong cơ thể, nhưng trong thân thể cũng cần có tính khí tương ứng hỗ trợ lẫn nhau. Nếu như muốn bổ sung tính khí, không có gì tốt hơn so với ăn uống. Đương nhiên mọi chuyện không có tuyệt đối, ví như đám người Trình Nguyệt, Tác Ly, Lam Mị, Thục Nguyệt. Bọn họ mỗi ngày chỉ cần ăn rau dại và nấm thì da thịt nõn nà, xinh đẹp thiên tiên. Còn nữa, lúc trước bọn họ nhập môn, đã được Thương Minh Tử dùng tu vi cường đại đã thông kinh mạch xương cốt huyết nhục của bọn họ. Hơn nữa còn phục dụng các loại linh đan bồi bổ cơ thể, cho nên cả đời không ăn thịt cũng không có vấn đề. Nhưng Đoàn Mộc Vũ thì không có vận khí tốt như vậy. Hắn vỗ vỗ cái bụng đang kêu réo, thuận tay nhặt lên mấy viên đá nhỏ, rồi biến mất sau rừng cây rậm rạp.

“À, Đoàn Mộc sư đệ! Mới một đêm không gặp, sao giống như người thay đổi hoàn toàn, thành một người khác vậy?” Lúc sáng sớm, khi Đoàn Mộc Vũ xuất hiện dưới thác nước thì Tác Ly từ trên một tảng đá lớn nhảy xuống kinh ngạc hét lớn. Đêm qua hắn ngồi ở nơi này tu luyện nhưng không nghĩ tới chỉ trong thời gian một đêm, Đoàn Mộc Vũ lại thay đổi kinh người như thế. Vốn dĩ sắc mặt Đoàn Mộc Vũ trắng bệch thì giờ hồng hào. Thân thể yếu đuối thì nay cường tráng hơn, tràn đầy sinh lực. Có nhìn thế nào thì cũng thấy hắn là một thiếu niên khỏe mạnh.

Nếu không phải trong cơ thể Đoàn Mộc Vũ vẫn không thấy nửa điểm pháp lực thì nhất định Tác Ly cho rằng hắn đã bước chân vào cảnh giới Tầng Phong.

Đối với sự kinh ngạc của Tác Ly, Đoàn Mộc Vũ chỉ lắc đầu không nói gì, chẳng qua chủ động nhắc cùi lên, chuẩn bị bữa ăn sáng. Hôm qua hắn đã đoán được, chắc rằng Tác Ly, Trình Nguyệt hay là đám nhỏ kia chỉ ăn hai bữa một ngày. Hơn nữa chỉ là một bát canh gồm rau dại, nấm và linh đan, không hề có dầu mỡ.

Chuyện này đối với Đoàn Mộc Vũ thì không thể chấp nhận được. Nhất là hôm nay, hắn vừa mới điều trị khí huyết thân thể, mỗi bữa ăn có thể ăn được nửa con heo lớn. Trông cậy vào một nồi canh rau dại với nấm của Trình Nguyệt, tuyệt đối là một cực hình khủng khiếp!

Cho nên, vì cái bụng của mình, không thể làm gì khác hơn là tự lặn xả kiếm ăn. Đêm qua, hắn bắt được một con heo núi xui xẻo, mỹ vị như thế, tất nhiên không thể lãng phí!

Đoàn Mộc Vũ vừa đốt đồng lửa lên, Tác Ly đã cười đưa thanh kiếm của mình ra. Tác Ly muốn tu luyện tới cảnh giới ích cốc thì còn rất xa, có mỹ vị trước mặt, tất nhiên không thể bỏ qua. Huống chi ích cốc thì sao? Cùng lắm là tiếng réo khi bụng đói không có mà thôi, cảm giác thèm ăn đương nhiên vẫn còn. Tu hành thiên đạo cũng không phải là cấm trừ mong muốn của con người, thanh tâm tịnh khí đương nhiên cần giữ vững, nhưng có chút niềm vui thú cũng không thể thiếu.

Chẳng qua đây cũng là do Phù Vân Sơn không có quá nhiều quy củ, trên dưới nhiều lắm mười mấy người, không ai giám sát. Nếu là ở ba đại tông môn thì mỗi tiếng nói mỗi cử động thì đều có các loại chuẩn mực nghiêm khắc áp dụng.

Nhận lấy thanh kiếm của Tác Ly, Đoàn Mộc Vũ cũng không chậm trễ. Ánh kiếm nhanh như chớp, trong nháy mắt đã lột da heo núi sạch sẽ. Một nửa con heo hắn ném vào nồi ninh cho nhừ, một nửa còn lại xắt lát, xuyên lên thành cây rồi quét gia vị và nướng! Chốc lát, mùi thịt nướng thơm phức tỏa ra bốn phía.

Không biết từ lúc nào, năm đứa nhỏ cũng đã bu lại – chính là Hành Vân, Hành Không, Lý Dật Phong, Lam Mị cùng Thục Nguyệt. Cả năm đứa nhỏ này không hề khách khí, mỗi đứa hai xâu thịt heo núi. Cả đám vây quanh đồng lửa, nước miếng chảy thành dòng. Rất nhanh sau đó, năm khuôn mặt đều tèm lem đen thui. Mặc dù thức ăn rất nóng, nóng đến nỗi bọn chúng nhe răng hít hà nhưng vẫn ăn tới tấp.

“Hừ!”

Đang ăn vui vẻ bỗng có một tiếng hừ lạnh đột nhiên vang lên, giống như một cơn bão tuyết quét qua trời đất. Trừ Đoàn Mộc Vũ ra, tất cả mọi người không kim được rung mình một cái, sắc mặt biến đổi. Thục Nguyệt và Lam Mị bị dọa cho sợ đến mức thậm chí ngay cả xâu thịt nướng đang cầm trong tay cũng làm rơi trên mặt đất.

Nghe tiếng ngửi lại, không phải là nhị sư huynh Anh Nhục còn có thể là ai? Chẳng qua là giờ phút này Anh Nhục, đã không còn giống hôm qua - ngự kiếm mà đi, gọn gàng nho nhã nữa. Trên y phục trắng còn vương vết máu tươi kinh người, thêm vào mười phần hung tàn. Thanh kiếm dựng đứng, sát khí ngập trời. Sắc mặt dù nết mòi, nhưng khi nhìn tới hắn là đang vô cùng tức giận muốn xé tan tất cả, làm cho người ta không dám tới gần!

Đoán chắc Anh Nhục từ Tích Nguyệt Hồ trở về báo cáo việc giết thủy yêu, nhưng trên đường về thì gặp đám người này đang náo nhiệt vui đùa nơi đây!

Đi theo phía sau Anh Nhục là Trình Nguyệt. Nàng len lén lè lưỡi với mấy người Tác Ly cùng Đoàn Mộc Vũ, bộ dạng lực bất tòng tâm không làm được gì.

“Các ngươi nghĩ Phù Vân Sơn là nơi nào? Là từ lâu khách điểm sao? Mọi người ngồi đó, quần áo không ngay ngắn, còn ra cái thể thống gì?”

Nếu như mô tả được thì ánh mắt Anh Như giống như dao găm, lời nói của hắn phảng phất đầy tiếng gạch đá, âm thanh như một thanh đại chùy đập cho khí huyết trên người sôi trào, trong đầu một tiếng nổ vang. Dưới áp lực của Anh Như như cuồng phong bạo vũ thì Hành Vân và Hành Không mặc dù run sợ trong lòng nhưng đã sớm thành thói quen. Mà thằng nhóc mập mạp Lý Dật Phong thì lại làm hai việc chẳng liên quan gì nhau; ngoài mặt nhìn như đang ủ rũ cúi đầu, biết điều lắng nghe răn dạy, thật ra lại đang cố gắng nhai nốt xâu thịt trong miệng. Còn Thục Nguyệt và Lam Mị thì không như vậy, bị Anh Như khiển trách phen này, miệng cả hai run run, nhất thời muốn khóc lớn.

Cũng may mặc dù lời nói Anh Như sắc bén, thần sắc nghiêm nghị, nhưng cũng không phải là loại người cổ hủ. Ánh sắc bén lướt qua trên thân từng người, cuối cùng dừng lại ở trên người Đoàn Mộc Vũ, trầm giọng nói: “Con lợn rừng này là do ngươi giết sao? Hôm nay cũng không có gì, nhưng mà từ nay về sau, chuyện này tốt nhất không nên xảy ra lần nữa. Ăn uống thì phải ăn những món nhẹ nhàng là điều sư tôn phân phó xuống, đối với tu hành của bọn chúng mới có lợi. Về phần ngươi sao cũng được. Còn nữa, ta không quản ngươi có thân phận là đệ tử gác cổng hay không, nhưng đối với tu hành thì ta giám sát, đối xử bình đẳng. Tứ sư đệ và Ngũ sư muội sắp tới còn phải tiếp tục ba năm xuống núi du ngoạn, cho nên, tu luyện của các ngươi sau này, sẽ do ta cùng đại sư huynh giám sát. Ba tháng sau, ta sẽ đích thân xem xét tình hình tu hành của các ngươi. Ai không qua khảo nghiệm sẽ bị phạt!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thằng Mập Thần Kỳ

Một buổi tiệc vui vẻ thịnh soạn chẳng mấy chốc đã tan rã, mọi người đều buồn bã giải tán. Tác Ly, Trình Nguyệt vội vàng rời đi. Hành Vân, Hành Không thì cầm đầu mà chạy. Thục Nguyệt mặc dù cũng sợ hãi nhưng hiện giờ nó được Thương Minh Từ đích thân dạy dỗ nên chẳng liên quan gì tới bài kiểm tra của Anh Như cả. Hơn nữa, tư chất tu luyện của nó quả thật nghịch thiên. Chỉ cần nó không bị người khác cố tình gây chuyện thì việc thông qua bài kiểm tra là điều chắc chắn.

Còn Lam Mị, tư chất của nó cũng thuộc loại bất phàm. Tuy nhiên nó cũng bị dọa cho sợ hãi run rẩy, sau đó được Trình Nguyệt dẫn đi an ủi, nhân tiện cũng hướng dẫn tu hành.

Mà người duy nhất còn đang hoang mang, về mặt tinh rui ngồi trước mặt Đoàn Mộc Vũ ăn uống ngon lành cũng chỉ có thằng nhóc mập mạp mà thôi. Nó không thêm đề ý mọi chuyện xung quanh, mà tập trung giải quyết nhanh gọn đồng thịt heo rừng nướng.

Sự thật đã chứng minh, Thương Minh Từ lựa chọn đệ tử quả thật tinh tường sáng suốt. Chỉ riêng dáng vẻ vững vàng như núi, da mặt cực dày của thằng nhóc này cũng đã khiến Đoàn Mộc Vũ cảm thấy hổ thẹn. Nếu mà bỏ đi về bề ngoài tựa như kẻ trộm chó trộm gà hèn mọn bí ối đi thì thằng nhóc này cũng có thể coi là hàng hiếm rồi!

Bản thân Đoàn Mộc Vũ lại càng không lo lắng về bài kiểm tra của Anh Như. Nhưng qua chuyện vừa rồi, hắn tăng thêm hảo cảm với nhị sư huynh có tính cách lạnh lùng này. Tính tình của y mặc dù nóng nảy, lạnh lùng khiến người khác cảm thấy khó gần, nhưng lại là một vị quân tử luôn tuân thủ nguyên tắc - đúng là đúng, sai là sai! Mà bài kiểm tra y nhắc tới cũng không phải là muốn gây khó dễ cho Đoàn Mộc Vũ. Điểm này có thể thấy rõ thông qua thái độ của Tác Ly và Trình Nguyệt.

Sau khi ăn uống no đủ, Đoàn Mộc Vũ vỗ vỗ bả vai của thằng nhóc Lý Dật Phong rồi rời khỏi chỗ này. Hắn cảm thấy rất thú vị đối với thằng mập quen thuộc mà kỳ lạ này.

Đoàn Mộc Vũ cũng không vội tu luyện, mà cầm thanh kiếm mới mượn của Tác Ly đi xây dựng nơi sinh hoạt hàng ngày của hắn sau này. Hiện nay, hắn vẫn chỉ là một người phàm, không thể chịu cảnh màn trời chiếu đất. Thêm nữa trong giai đoạn đầu của việc tu hành, không thể quá mức nóng vội, mỗi ngày chỉ cần tu luyện một canh giờ là đủ, tu luyện quá nhiều chỉ mang đến thương tổn cho thân thể mà thôi, thời gian còn lại trong ngày chủ yếu là để nghỉ ngơi. Ngoài ra, từ nay về sau chỉ sợ hắn phải nấu nướng trực tiếp ở nơi này rồi. Bởi vậy, xây dựng một căn nhà là hợp lý nhất.

Thanh kiếm của Tác Ly vô cùng sắc bén, giống như sử dụng hàn thiết trăm năm để luyện thành. Bên trong thân kiếm còn dung hợp cả máu của tuyết yêu. Cầm kiếm trong tay, lâu dần có cảm giác như đứng giữa hầm băng. Thanh kiếm này tương đối bất phàm! Phẩm chất như vậy, Tác Ly còn chưa đủ khả năng để luyện chế được. Đoàn Mộc Vũ có thể đoán được chắc là Thương Minh Từ hoặc Khô Mộc chế tạo giúp hắn. Chỉ đáng tiếc với thực lực của Tác Ly, hắn không thể phát huy ra một nửa uy lực của thanh kiếm này, nếu không ngày đó đối mặt với quỷ vật trong sa mạc, cũng không bị ép tới hoàn cảnh chật vật như thế.

Dẫu sao thì thời gian tu luyện của Tác Ly còn ngắn. Dựa vào tư chất của hắn thì chỉ cần một đoạn thời gian nữa, chắc chắn cũng trở thành một cao thủ, Trình Nguyệt cũng giống như vậy. Mặc dù Phù Vân Sơn không có nhiều người, nhưng mỗi một đệ tử đều là một viên ngọc thô khó khăn lắm mới tuyển chọn được. Chỉ tiếc rằng từ trên xuống dưới, bọn họ lại không quan tâm lắm đến nhân thế, ra sao cũng được.

Đoàn Mộc Vũ không phải là người theo đuổi lối sống hoàn mỹ, nhưng hắn thật sự không thể sống trong một ngôi nhà gỗ như Tác Ly. Vì vậy hắn tất nhiên không thể làm cho qua loa.

Chỗ hắn muốn tới bây giờ là một vách núi mà mặt trời lặn hay mọc đều có thể chiếu đến, hơn nữa còn được ánh trăng chiếu sáng mỗi đêm. Sau khi loanh quanh trên Phù Vân Sơn lựa chọn cẩn thận thật lâu, hắn mới tìm được một nơi như ý. Vách núi này có một vị trí tuyệt hảo, lâu ngày được Linh Khí thấm

vào, gần như đã hóa thành ngọc thạch. Đáng tiếc cả Phù Vân Sơn, chẳng một ai để ý tới nó, thật phí của trời.

Thanh kiếm tỏa ra hàn khí bức người chém vào vách núi như cắt đậu hủ, nhẹ nhàng không chút trở ngại. Nếu như Tác Ly có mặt ở đây, chứng kiến cảnh này, tất nhiên sẽ đau lòng muốn khóc, không biết chừng còn đổ mắt liều mạng với Đoàn Mộc Vũ. Nhưng trên thực tế, có lẽ hẳn quá yêu thích thanh kiếm này nên không nở sử dụng, vì vậy chẳng biết được nó sắc bén đến chừng nào? Cho dù là vách núi này, cũng chẳng thấm vào đâu!

Có vũ khí sắc bén trong tay, Đoàn Mộc Vũ cắt ra ba trăm sáu mươi khối đá vuông rộng một thước. Số lượng như vậy đủ để lấp nền cho tòa nhà của mình rồi.

Mà điều khiến hắn tiếc nuối nhất chính là vách đá ẩn chứa Linh Khí nhân nhạ kia đã không còn nữa, chỉ có bấy nhiêu đây mà thôi. Các vị trí khác đều lơ lửng giữa không trung, mà Đoàn Mộc Vũ còn chưa có khả năng lăng không phi hành, bởi thế hẳn đành phải bỏ qua!

Đặt đồng đá này ở một chỗ, Đoàn Mộc Vũ đi vào trong rừng cây rậm rạp. Hắn chủ yếu lựa chọn những thân cây ẩn chứa đầy đủ Linh Khí, nằm ở vị trí có thể đón ánh mặt trời rồi chặt tới tám mươi một thân cây. Những thân cây này có chất gỗ thượng hạng, chưa từng bị sét đánh hay bị côn trùng phá hoại. Thân thể của hắn bây giờ còn yếu ớt, nguyên khí không đủ, bởi vậy hắn cần có sinh khí từ phía ngoài hỗ trợ bổ sung. Những điểm này đều là bí quyết dưỡng sinh, thoạt nhìn có vẻ đơn giản, nhưng quan trọng vô cùng.

Song cũng phải nói, chỉ có lão quỷ sống nhiều năm như hắn, hơn nữa lại nghèo túng tới mức không có lấy một viên linh đan mới phải tính toán tới những chuyện này. Nếu không phải vậy, hắn chỉ cần sử dụng một viên Bồi Nguyên Đan thượng phẩm thì thân thể có thể khôi phục trạng thái khỏe mạnh rồi. Nhưng Bồi Nguyên Đan thượng phẩm này sao có thể giống như đồng tàn đan của thằng mập Lý Dật Phong kia. Nó vô cùng trân quý, tài liệu để luyện chế cũng hiếm thấy. Hơn nữa việc luyện chế lại cực kỳ khó khăn. Ngoài ra, hắn cũng không muốn phải chịu ơn nghĩa của người khác, cho nên Đoàn Mộc Vũ mới phải sử dụng phương pháp dưỡng sinh.

Hắn dựa theo chiều cao của ngôi nhà định xây mà cắt tia tám mươi một thân cây, sau đó khiêng toàn bộ tới một nơi rộng rãi. Sau khi bố trí xong trận thế, Đoàn Mộc Vũ đốt lên chín đồng lửa khổng lồ ở bên trong. Nếu Thương Ngô Tử và Thương Minh Tử có mặt ở đây, bọn hắn nhất định sẽ rất kinh ngạc. Bởi vì trận thế nơi này rõ ràng là một cái trận pháp Không Hòa Vãng Phục đơn giản, tuy chỉ có tác dụng làm khô gỗ, nhưng cũng hiếm thấy trong thiên hạ!

Sau khi đốt lửa, Đoàn Mộc Vũ không để ý tới nơi đây nữa, thậm chí hắn còn chẳng quan tâm tới chín đồng lửa khổng lồ kia nữa. Bởi vì khi ở trong trận pháp, chín đồng lửa này tuyệt đối không lan ra nơi khác. Cho dù gió núi có lớn hơn nữa hay mưa rào thì chín đồng lửa này tuyệt đối không tắt, phải qua ba ngày nữa chúng mới tắt đi. Đến lúc đó, gỗ ở bên trong trận pháp này đã có thể dùng xây nhà rồi!

Tới lúc hoàng hôn, Đoàn Mộc Vũ đi tới vị trí mà vòng xoáy Linh Khí biến hóa rồi khoan chân ngồi xuống, bình tâm tĩnh khí, hấp thu Thiên Địa Linh Khí tinh khiết.

So với ngày hôm qua, trong vòng một canh giờ Đoàn Mộc Vũ hấp thu được nhiều Thiên Địa Linh Khí hơn. Đây cũng do Đoàn Mộc Vũ cố ý làm thế, bởi vì thân thể của hắn bây giờ giống như một cái bình. Chất lượng cái bình càng tốt thì có thể chứa đựng càng nhiều Thiên Địa Linh Khí mà không để Linh Khí thoát ra ngoài.

Khi màn đêm buông xuống, vòng xoáy Linh Khí cũng biến mất. Hắn ngồi tại chỗ điều khiển Linh Khí cải thiện khí huyết của bản thân. Quá trình này cần phải kéo dài tới mười tám ngày mới coi như hoàn tất. Mà đó chỉ là giai đoạn đầu tiên của toàn bộ quá trình. Giai đoạn tiếp theo, hắn cần dùng Linh Khí để chăm sóc cho xương cốt. Sau xương cốt sẽ là kinh mạch. Ba giai đoạn này, tổng cộng cần tới năm mươi bốn ngày, đây đã là cực hạn mà Đoàn Mộc Vũ có thể làm được.

Nhưng hiệu quả của quá trình này rất lớn, có thể tương đương với việc sử dụng ba viên Bồi Nguyên Đan thượng phẩm vô cùng trân quý. Đến lúc đó, hắn chính thức có thể tu luyện pháp lực, bước vào hàng ngũ của người tu hành!

Tốc độ này có lẽ không quá nhanh, nhưng trên cơ sở thân thể suy yếu lúc trước mà phát triển tới trình độ này thì có thể xem là kỳ tích!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Tiểu Lâu Thanh Phong

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, sau nửa tháng, khi ngôi nhà của Đoàn Mộc Vũ vừa mới hoàn thành, Tác Ly và Trình Nguyệt lại xuống núi tiếp tục cuộc lữ trình ba năm vẫn còn đang dang dở.

Bọn họ đi lịch lãm, thật ra cũng bao gồm cả việc quay trở lại thăm gia đình nơi thế tục. Dù sao từ nhỏ bọn họ đã phải rời khỏi gia đình, suốt mười mấy năm không hề gặp lại, nên trong lòng luôn tưởng niệm. Phù Vân Sơn cũng không có quá nhiều quy củ nhưng cái yêu cầu duy nhất bắt buộc phải thực hiện là môn hạ đệ tử không được liên lạc với thế giới phàm tục. Thực chất quy củ này ngoại trừ không cho người tu đạo can thiệp làm thay đổi hoàng quyền của thế gian hay tranh đấu giữa các thế lực ra thì còn lại đều có thể. Đương nhiên chuyện ý vào thần thông tu hành mà tùy ý lừa gạt khinh người là chuyện tuyệt đối không được phép rồi.

Gia tộc của Tác Ly ở Tề Châu. Sau khi biết được chuyện này, Đao Mộc Vũ cố ý hỏi lộ cho nhóc mập, dùng ba con cá nướng đổi lấy ba miếng tàn đan do Khô Mộc luyện chế ra từ trong tay nó. Đối với đám người đã đa thông kinh mạch như thằng nhóc này, hơn nữa đã phục dụng Bồi Nguyên Đan thượng phẩm thì tàn đan này cùng lắm chỉ có thể coi như đồ ăn vặt để ăn. Hoặc một số kẻ tự cho là thông minh thì ném vào trong nồi canh rau dại để thay gia vị mà thôi.

Nhưng đối với người bình thường mà nói thì nó chẳng kém gì linh đan diệu dược. Đao Mộc Vũ nhớ rõ, thân thể của Diêu đại tẩu không được tốt cho lắm nên hẳn đã nhờ Tác Ly đem ba miếng tàn đan này tặng cho Diêu đại tẩu. Dù ban đầu hẳn có ra sao thì phần nhân tình này nhất định phải trả, bởi vì đây chính là điểm khởi đầu của hắn. Chính là khi hắn tỉnh lại từ trong cơn mê, nếu không phải có Diêu đại tẩu cứu giúp, chỉ sợ hiện tại hắn đã bước chân lên con đường luân hồi không có điểm cuối rồi.

Trước thỉnh cầu của Đao Mộc Vũ, Tác Ly và Trình Nguyệt cũng hơi bối rối. Bọn họ cho rằng ba miếng tàn đan có vẻ không xứng đáng lắm, đang muốn giúp đỡ đổi thành tiểu Bồi Nguyên Đan, nhưng lại bị Đao Mộc Vũ ngăn lại. Hai người bọn họ vẫn còn thiếu kinh nghiệm lịch lãm nhiều lắm. Tuy hiện tại Đao Mộc Vũ có vẻ hơi nghèo túng, nhưng nếu bắt buộc phải nghĩ biện pháp thì cũng không phải hắn không thể luyện chế ra mấy viên tiểu Bồi Nguyên Đan. Nhưng hắn biết tốt quá đâm dờ, ba miếng tàn đan đối với một người phạm như Diêu đại tẩu là chuyện tốt, đủ để cho người tăng thêm mười năm tuổi thọ. Nhưng nếu đổi thành ba miếng tiểu Bồi Nguyên Đan, thì e rằng người sẽ bị lâm vào cảnh tan cửa nát nhà! Thất phu vô tội, hoài bích có tội!

Sau khi Tác Ly và Trình Nguyệt đi rồi, dường như Phù Vân Sơn trở nên an tĩnh rất nhiều. Nhị sư huynh Anh Nhục vốn là người vô cùng nghiêm khắc nên không ai dám làm càn. Bao gồm cả cái tên nhóc Lý Dật Phong có da mặt rất dày, trong bụng đầy chủ ý xấu nhưng cũng bị Anh Nhục dạy dỗ tới nơi tới chốn. Khiến nó mỗi lần nhìn thấy Anh Nhục dù ở phía xa cũng bị dọa đến mức không dám thở mạnh.

Đao Mộc Vũ thì bình thường, đại khái bởi vì thân phận đệ tử gác cổng của hắn. Mặc dù lúc Anh Nhục truyền thụ tâm đắc tu luyện cho hắn không hề có chút giấu diếm, nhưng yêu cầu về mọi mặt lại không hề nghiêm khắc. Chắc cũng do tính lực của Anh Nhục đã tiêu hao trên người nhóc mập Lý Dật Phong rồi. Quả thật nó đúng là một cửa hiểm, nếu đổi lại là Đao Mộc Vũ tới giám sát thì e rằng cũng phải đau đầu mà chết mất thôi.

Ngôi nhà đã xây xong, cũng chẳng cần chờ ngày hoàng đạo để nhập trạch (lễ về ngày mới), Đao Mộc Vũ trực tiếp bước vào. Đã bước trên con đường tu hành thì không hề quan tâm đến những chuyện như thế này. Hơn nữa, hắn tự tin rằng trong khắp thế gian này, nếu không tính đến những động phủ của những cao nhân tu hành đang ở, ngôi nhà này của hắn có thể coi như là một bảo địa dưỡng sinh tốt nhất. Bất kể là ai chỉ cần tiến vào đây sinh sống, thì đảm bảo thân thể sẽ luôn khoẻ mạnh, thần thanh khí sảng, sống thọ thêm hai mươi ba mươi năm cũng chẳng phải là nói khoác.

Nền của ngôi nhà là ba trăm sáu mươi khối ngọc thạch được xếp với nhau, hơn nữa quy tắc sắp xếp không bàn mà hợp thành với thiên địa chí lý. Nếu không phải lo lắng nó sẽ làm kinh thế hãi tục, hay làm cho Thương Minh Tử nhìn ra một chút manh mối gì đó, thì hẳn đã bố trí hẳn một tòa Thông Linh Đại Trận rồi. Nhưng cho dù như vậy, trong phạm vi năm mươi trượng xung quanh ngôi nhà, Linh Khí lúc nào tràn đầy. Mặc dù mức độ không bằng vòng xoay Linh Khí trên Phù Vân Sơn, nhưng lại nhìn hơn ở mặt ổn định, hơn nữa cũng không cần dầm mưa dãi nắng bên ngoài để tu luyện.

Ngôi nhà phân ra làm ba tầng. Tầng một được dùng làm phòng khách. Tầng hai là tĩnh thất tu luyện của Đao Mộc Vũ. Tầng ba được xây dựng như một thiên thai bán lộ thiên, mỗi khi ánh trăng chiếu xuống, không gian xung quanh trở nên tĩnh lặng, có thể ở trên thiên thai này đón gió đêm, phẩm rượu ngon, suy nghĩ những việc trọng đại!

Đối với khu vực xung quanh ngôi nhà, Đao Mộc Vũ cũng đã tính toán định mở thêm một căn gian nhà nhỏ khác, sau đó sẽ dẫn nước từ thác nước tới đây, tiếp đó là khai khẩn mấy khoảng ruộng điền. Trong khoảng thời gian này hắn phát hiện ra ở trên Phù Vân Sơn có rất nhiều linh dược hoang dại, cũng không biết do gia sản đám thầy trò Thương Minh Tử quá giàu có, hay vì nhân số quá ít mà không ai đến thu thập đám linh dược này!

Nếu đã như vậy thì đương nhiên hắn sẽ không khách khí. Chỉ cần lựa chọn những loại có giá trị, sau đó nhổ cả gốc đem về trồng lại ở đây. Cầu người không bằng cầu mình, chờ đến khi đám linh dược này từ từ lớn lên, thì có lẽ cũng là lúc hắn đánh sâu vào Động Huyền Kỳ rồi. Đến lúc đó luyện chế cho mình mấy viên Động Huyền Đan, bất kể là lưu lại cho mình dùng hay là lấy ra tặng người khác cũng là điều tốt.

Trong lòng thầm tính toán, Đao Mộc Vũ bỗng cảm thấy có cảm giác thoải mái và tự tại mà trước nay hắn chưa từng có. Có lẽ, cuộc sống như thế cũng là không tồi!

"Đao Mộc sư huynh, Đao Mộc sư huynh!"

Vào buổi chiều một ngày nọ, Đao Mộc Vũ đang dọn dẹp cỏ dại xung quanh gian nhà nhỏ để chuẩn bị làm dược viên, thì bỗng truyền từ xa truyền đến tiếng cười quái dị vô cùng đặc biệt của nhóc mập Lý Dật Phong, còn có cả thanh âm của Lam Mị nữa. Kể từ lúc hắn xây xong ngôi nhà này thì mê hoặc mấy đứa trẻ đó tới mê muội, gần như ngày nào chúng cũng tới đây một lần. Thậm chí cái thằng nhóc gian thương mập mập này còn tự cho mình là thông minh, lấy mấy miếng tàn đan hỏi lộ Đao Mộc Vũ, để cho nó dò từ trong cái căn phòng nhỏ vừa đen vừa xấu qua đây. Nhưng tiếc là bị Đao Mộc Vũ cự tuyệt không chút lưu tình.

Chẳng biết hôm nay tên tiểu tử này lại muốn giờ trò gì nữa đây?

"Đao Mộc sư huynh, Nhị sư huynh vừa mới dạy cho chúng ta một pháp thuật, huynh có muốn xem hay không?" Nhóc mập dương dương đắc ý nói một cách đầy huyền bí, nếu như lúc này mà sau lưng nó có một cái đuôi thì hẳn Đao Mộc Vũ sẽ cho rằng nhất định nó là một con rắn thành tinh.

"Thật đó, Đao Mộc sư huynh! Đúng là chúng ta mới học xong pháp thuật này!" Lam Mị cũng rất hưng phấn nói, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo ửng đỏ cả lên. Xem ra bọn chúng nói thật rồi. Ít nhất, Lam Mị khả ái luôn thành thật sẽ không nói dối hắn đâu.

"Ồ!" Đao Mộc Vũ khẽ gật đầu, rồi dừng việc đang làm. Lại nói, đúng là những thiên tài tu luyện được tuyển chọn cẩn thận như bọn nhóc này quả nhiên không giống bình thường. Mới chỉ qua một tháng, mà trong cơ thể thằng nhóc mập và Lam Mị đã ngưng tụ được một tia pháp lực. Chắc vì thế nên Anh Nhục truyền thụ cho hai người bọn chúng pháp thuật cơ sở. Đây cũng là điều dễ hiểu mà thôi.

"Pháp thuật mà ta vừa học xong chính là “gọi gió”. Đoan Mộc sư huynh, người cẩn thận này!" Nhóc mập nói xong liền lẳng xăng đứng thế trung bình tấn, hai cánh tay mập mập như hai cái chày gỗ nhỏ điên cuồng dao động. Một lúc lâu sau, nó mặt đến nổi thờ không ra hơi thì mới cảm thấy màn biểu diễn ban đầu thế là có đủ uy phong. Sau đó nó mới thích thú mà bấm pháp quyết, điên cuồng hét to: "Thiên thanh địa trục, nhị khí đồng nguyên, thanh phong tá lai, phù trần ----- tẩu!"

Theo thanh âm quái dị của nhóc mập, một luồng gió nhẹ tới mức nếu không chú ý thì không thể nào phát hiện ra bắt đầu xuất hiện. Nhưng chỉ đảo mắt một cái liền biến mất không còn tăm tích, Đoan Mộc Vũ thấy một màn này không nhìn được mà lắc đầu liên tục. Thật ra pháp thuật gọi gió chính là pháp thuật phong hệ mà Tác Ly thi triển trong sa mạc ngày trước. Nhưng lúc Tác Ly thi triển ra, nó là một trận cuồng phong dù cách ngàn trượng vẫn có thể thổi tan Hắc Toàn Phong. Nhưng còn pháp thuật gọi gió của nhóc mập này thì... còn chẳng bằng hán nhảy nhót một hồi rồi thờ dốt vài cái.

Đương nhiên mới vừa học xong mà đã có thể phóng ra một luồng gió nhẹ, cũng đã là thiên tài hiếm có rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Hô Phong Hoán Vũ

"Khá lắm!"

Đoan Mộc Vũ vỗ vỗ cái đầu tròn tròn của nhóc mập, coi đó như là khích lệ.

"Đoan Mộc sư huynh, Đoan Mộc sư huynh, còn có cả ta nữa. Ta đã học xong pháp thuật “Hoán Vũ” rồi. Nhị sư huynh nói, đợi đến khi pháp lực của ta gia tăng thêm chút nữa thì có thể dạy thêm pháp thuật “Ngưng Băng”!"

Lam Mị đứng một bên cũng rối rít khoe thành tích. Dù sao thì nó vẫn chỉ là một đứa trẻ nên luôn muốn được người khác khen ngợi, chẳng hề e ngại bộ mặt từ trước đến nay luôn giữ nguyên một vẻ của Đoan Mộc Vũ.

"Tốt!" Đoan Mộc Vũ gật đầu nói. Mặc dù chỉ có một chữ thôi, nhưng cũng khiến cho Lam Mị cực kỳ hưng phấn. Tuy nó chỉ mới bảy tuổi nhưng trải qua một thời gian tiếp xúc cũng đủ thông minh để biết rằng muốn làm vị sư huynh này mở miệng nói chuyện là rất khó. Vì thế chỉ cần hán mở miệng khen ngợi một từ thôi, dường như cũng là một chuyện rất vinh hạnh rồi!

"Cảm ơn huynh!"

Lam Mị trịnh trọng gật đầu, nhưng ngay sau đó lại hơi ngượng ngùng. Đứa nhỏ này không lớn lối tự tin đến mức mù quáng, coi mình là đệ nhất thiên hạ, duy ngã độc tôn như thằng mập bên cạnh.

Sắc mặt hồng hồng hơi do dự một chút, Lam Mị mới khẽ nhắm hai mắt lại. Hai cánh tay nhỏ bé chập vờn nhau tạo thành hình chữ thập, đôi môi khẽ mấp máy. Sau đó hai cánh tay mở ra như hoa sen, chỉ thấy từ trong lòng bàn tay nàng xuất hiện một luồng sương mù màu trắng mờ ảo như ẩn như hiện. Tuy rằng hết sức mỏng manh nhưng không hề bị gián đoạn. Rất mau sau, làn sương đó liền tụ thành một đoàn lớn cỡ nắm tay, hơn nữa còn không ngừng xoay tròn!

Dần dần, đoàn sương mù này được thực chất hóa, dần trở nên trong suốt, cuối cùng biến thành một thủy cầu trong suốt be bé! Lam Mị hưng phấn chỉ lên bầu trời, lập tức phương viên trong vòng mấy trượng nổi lên cơn mưa phùn nhẹ nhẹ.

"Tốt lắm!" Nhìn thấy cảnh tượng này, Đoan Mộc Vũ không thể không nói lời khen ngợi. Chỉ từ một pháp thuật này cũng có thể thấy được thành tựu tu hành trong tương lai của Lam Mị sẽ như thế nào. So với thằng mập này thì ít nhất cũng phải gấp đôi, hơn nữa càng hiếm có hơn chính là nàng thi triển pháp thuật trụ cột thủy hệ đơn giản nhất này chẳng những thuần thực, mà còn mang theo một loại linh tính vô cùng hiếm thấy. Chẳng trách Anh Nhục lại đồng ý dạy cho nàng pháp thuật băng hệ. Đứa bé gái này đúng là một thiên tài lu luyện rồi!

"Cảm ơn Đoan Mộc sư huynh!"

Nhận được khích lệ hiếm thấy này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Mị càng thêm đỏ bừng. Trong đôi mắt to trong suốt đầy vẻ hưng phấn, làm cho nhóc mập phải ghen tỵ một phen, thế nhưng chỉ chớp mắt sau đó tên tiểu tử này bỗng nhiên làm ra cái bộ mặt lấy lòng hỏi: "Đoan Mộc sư huynh, người có biết pháp thuật gì không? Cho chúng ta xem một chút có được hay không?"

Nhìn qua nhóc mập một cái, Đoan Mộc Vũ khẽ lắc đầu không trả lời. Hiện tại hán không có chút pháp lực nào, sao có thể thi triển được pháp thuật chứ? Nhưng cho dù có pháp lực đi chăng nữa, hán cũng chẳng có hứng thú biểu diễn trước mặt mấy đứa nhóc này. Mời các bạn theo dõi chương mới nhất tại bachngocsa!!!

Thế nhưng thằng mập một bụng đầy chủ ý xấu này chẳng chờ Đoan Mộc Vũ biểu hiện thái độ như nào, đã dùng hình tượng trái ngược hán cái hình tượng hèn mọn hàng ngày, vỗ vỗ ngực, đảm bảo nói: "Không có vấn đề gì, Đoan Mộc sư huynh. Huynh không cần phải thất vọng, ta đã học xong pháp thuật, ta sẽ bảo vệ người. Chờ đến khi ta trưởng thành, ta sẽ che chở cho huynh!"

"Đúng vậy, đúng vậy, Đoan Mộc sư huynh. Mị Nhi cũng sẽ bảo vệ huynh, sẽ không để cho huynh bị người khác ức hiếp!" Lam Mị cũng ngẩng cái đầu nhỏ trịnh trọng nói, ánh mắt nàng trong suốt làm cho trong lòng Đoan Mộc Vũ cảm thấy hơi cảm động. Nhưng mà còn chưa chờ hắn thật sự cảm động, thì cái thằng mập này đã giấu đầu lòi đuôi, ngẩng đầu lên nói.

"Đoan Mộc sư huynh! Chúng ta bảo vệ huynh, có phải nên nộp cho chúng ta chút phí bảo hộ hay không! Nói thí dụ như..." Thằng mập dùng ngón tay chỉ vào gian nhà về mặt đầy hèn mọn. Thì ra cái tên trời đánh này đánh chủ ý lên căn nhà của hắn!

Đoan Mộc Vũ dở khóc dở cười, rốt cục không thể nào nhịn được nữa, đá một cước vào cái mông của nhóc mập! Phí bảo hộ? Đi gặp quỷ đi! Rốt cuộc trong cái đầu của người chứa những thứ linh tinh gì đây?

Song cuối cùng Đoan Mộc Vũ bắt đắc dĩ mà lắc đầu, thờ dãi nói: "Cả hai cùng tới đi, thế nhưng người chỉ có thể ở tầng một. Mị Nhi, muội và Thực Nguyệt sẽ ở lầu hai!"

Nói xong, Đoan Mộc Vũ liếc nhìn góc cổ mộc phía xa ở đằng sau, ở đó có hai bóng người đang lén lút lút lút. Cảm thấy như đầu vô cùng, nên hắn đành ngoắc ngoắc ngón tay về phía ấy, trầm giọng quát: "Còn hai tên quỷ quân từ các người nữa! Hành Vân, Hành Không, mau chui ra đây cho ta! Tường núp ở phía sau thân cây, thì ta sẽ nhìn không thấy các người sao? Thân là tiểu sư huynh, sao không có ý thức tự giác để làm gương cho các tiểu sư đệ? Trốn ở phía sau để bàn tính là chuyện mà đại trưởng phu lên làm hay sao?"

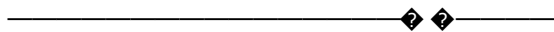
Bị Đoan Mộc Vũ khiển trách một trận, Hành Vân và Hành Không cũng tự biết mình đuối lý, nên đành thò đầu chui ra.

"Tốt, chuyện này cũng không có gì! Nếu các người cũng muốn đến ở thì ở cùng với nhóc mập dưới tầng một, dù sao tầng một cũng rất rộng. Nhưng mà mấy chuyện như thế này ta không muốn nhìn thấy lần thứ hai. Thân là sư huynh sẽ phải hướng về phía trước, làm tấm gương tốt, bảo vệ sư đệ sư muội, nghe rõ chưa?"

"Đa tạ Đoan Mộc sư huynh! Chúng ta biết rồi!"

Rốt cuộc Đoan Mộc Vũ cũng không có lực chấn nhiếp kinh khủng như Anh Nhục, nên Hành Vân và Hành Không này vẫn cứ dằng hoàng trả lời một tiếng, sau đó vội vàng reo lên hoan hô. Dù sao bọn chúng vẫn còn nhỏ!

Nhìn ba người Hành Vân, Hành Không, nhóc mập đều xuất ra đủ mọi thủ đoạn, giao đấu kịch liệt để tranh giành vị trí có lợi cho mình ở tầng một của căn nhà, Đoan Mộc Vũ không nhịn được phải bật cười thành tiếng!

Thời tiết càng ngày càng mát mẻ, gió thu nổi lên khiến lá vàng rơi, Phù Vân Sơn cũng trở nên đầy màu sắc. Tuy lá cây bị sương phủ lên không còn xanh tươi nữa, nhưng so với hoa tươi còn đẹp dễ hơn.

Quá trình ổn định và rèn luyện ba giai đoạn 'khí huyết, gân cốt, kinh mạch' của Đoan Mộc Vũ rốt cục cũng đã hoàn thành. Vào thời khắc này, bất kể là nhìn trên phương diện nào cũng chẳng thể tìm ra mối liên hệ hắc với vị thiếu niên gầy yếu như bệnh nặng mới khỏi, sắc mặt tái nhợt, nguyên khí tổn hao của ba tháng trước. Giống như hắn đã hoàn toàn biến thành một con người khác rồi vậy. Lúc này thân thể hắn cũng đã cao đến ba tấc, bả vai rộng hơn một chút, nếu như lúc này mà để cho lão Trần nhìn thấy thì bảo đảm lão sẽ không thể nào nhận ra được.

Mà tiếp theo đó, Đoan Mộc Vũ cũng bắt đầu chính thức tu hành sau ba ngàn năm. Khác hẳn với lúc trước chuyên tâm vào cô đọng khí huyết, gân cốt và kinh mạch toàn thân, lần này hắn có thể tạo ra chút pháp lực ở trong người.

Đương nhiên đối với Đoan Mộc Vũ cái cấp bậc này chỉ cũng chỉ là nhập môn tu hành, cho nên đương nhiên là hắn không hề gặp chút khó khăn nào rồi. Nếu cứ dựa theo tình huống bình thường, tuy tư chất của hắn không bằng Lam Mị và Thực Nguyệt, nhưng hắn lại có kinh nghiệm vô cùng phong phú, nên tổng số pháp lực mà hắn tu hành được trong một tháng tuyệt đối vượt qua hai tiểu tử kia rất nhiều. Mời các bạn theo dõi chương mới nhất tại bachngocsa!!!

Nhưng lúc này trong lòng Đoan Mộc Vũ lại có một tính toán khác, ba ngàn năm nay, hắn đã hao phí rất nhiều thời gian nhưng vẫn không thể nào tu luyện được công pháp lúc trước, làm cho hắn không thể ngóc đầu lên nổi! Lúc này trong lòng hắn đã bình tĩnh trở lại, lại cảm thấy mặc dù chuyện này không thể nào cưỡng cầu, nhưng chưa chắc đã không thể ném thử.

Bởi vì khác biệt lớn nhất giữa nhân loại và Yêu tộc là độ mạnh của thân thể, vì thế bất kể là khí huyết, gân cốt hay là kinh mạch, đều không thể nào thừa nhận được lực lượng lớn đánh sâu vào. Công pháp ban đầu mà hắn tu hành quá bá đạo, một khi loài người mà tu hành nó nhất định sẽ bạo thể mà chết.

Nhưng nếu như hắn có thể khiến cho thân thể của mình mạnh mẽ đến một trình độ nhất định, thì không biết có thể tu hành công pháp vô cùng bá đạo kia không nhỉ?

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện đã hấp dẫn Đoan Mộc Vũ. Tuy hiện tại mấy chuyện như tìm kiếm đám khốn kiếp lúc trước đã phản bội hắn để báo thù, hay đi tìm Thiên Đế để đòi một cái công đạo, đã không chiếm quá nhiều tâm tư của hắn, nhưng dù sao hắn không thể cự tuyệt nỗi khát vọng đối với lực lượng cường đại.

Cho nên, sau khi suy nghĩ liên tục Đoan Mộc Vũ quyết định, bắt đầu từ lúc hắn tu luyện, cứ mỗi khi hắn tu hành ra một luồng pháp lực thì sẽ chia nó ra làm ba phần, một phần để lưu lại trong kinh mạch dùng để thi triển các loại pháp thuật, còn hai phần còn lại chia ra dùng để rèn luyện gân cốt và khí huyết!

Như vậy pháp lực phân phối trên cơ thể hắn sẽ làm cho người tu hành bình thường không thể tưởng tượng nổi, bởi vì thực lực của bọn họ có cường đại hay không đều liên quan đến pháp lực, ngay cả lúc bình thường thì triển các loại thần thông pháp thuật cũng sử dụng pháp lực, như thế pháp lực còn chẳng đủ dùng, làm gì có mà lãng phí cơ chứ?

Nhưng Đoàn Mộc Vũ lại hoàn toàn không cần, pháp lực thấp càng dễ che dấu tốc độ tu hành của hắn, đồng thời cũng làm cho hắn không đến nỗi bị người khác quá chú ý, còn thân thể cường hãn và năng lực bộc phát có thể bất ngờ đưa địch nhân vào chỗ chết giống như lúc trước!

Hơn nữa, dù cho hắn có ném thử thất bại thì đã sao? Tóm lại, một khi sợi bát hoang nghiệp hỏa này vẫn còn tồn tại, thì chắc chắn hắn sẽ không bị hồn phi phách tán đâu, cùng lắm thì lại chuyển thế làm lại từ đầu là được!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Trăm Năm Hàn Thiết

Đối với những biến hóa của Đoàn Mộc Vũ, năm đứa trẻ con Hành Vân, Hành Không lại coi như không có gì. Mặc dù bọn chúng ở chung một chỗ từ sáng đến chiều với Đoàn Mộc Vũ nhưng cho rằng đó là điều đương nhiên, nên căn bản chúng chẳng chú ý làm gì. Nhưng điều này lại làm Anh Nhược cảm thấy rất kinh ngạc, bởi vì việc dựa vào sức lực của bản thân để điều trị hết thương thế từ trong ra ngoài đến mức hoàn hảo chỉ trong thời gian có ba tháng ngắn ngủi, thật sự rất khó có được!

Nhưng cho dù có ngạc nhiên, thì Anh Nhược cũng sẽ không quá ngạc nhiên. Bởi vì tư chất tu hành của Đoàn Mộc Vũ hiện tại cũng phải miễn cưỡng lắm mới so được với nhóc mập Lý Dật Phong. Mà bài kiểm tra sau ba tháng như lời hắn đã nói trước kia, cuối cùng đã tới kỳ hạn.

Trong rừng trúc, Anh Nhược đứng yên như một bức tượng, chấp hai tay ở sau lưng. Gió thu thổi qua, cuốn lá trúc khô vàng bay đầy trời, Trường bào của hắn bay phấp phất, mang tới cho người ta cảm giác có chút xơ xác tiêu điều.

Ngay cả nhóc mập Lý Dật Phong - kẻ có lá gan lớn nhất, ý nghĩ xấu xa nhiều nhất, da mặt dày nhất cũng không dám có nửa điểm can rờ vào giờ khắc này. Nó đang hoảng hốt nâng cao cái bụng nhỏ lên, cùng Hành Vân, Hành Không, Lam Mị đứng chung một chỗ. Bộ dáng ủy khuất giống như nằng dậu nhỏ bị khi dễ, ngay cả thờ cũng không dám thờ mành.

Đoàn Mộc Vũ cũng đứng ở một bên nhưng sắc mặt cực kỳ bình tĩnh. Trong ba tháng qua, hắn phát hiện ra hắn đã bắt đầu dung hợp vào cuộc sống bình thân mà thú vị này, không còn ôm cái thái độ hờ hững như người đứng xem nữa. Có đôi khi hắn lại cùng với đám nhóc mập và mấy đứa trẻ kia đầu trí hay so đũa khì, thỉnh thoảng lại quên đi thân phận trước đây của mình và con ác mộng đã kéo dài ba ngàn năm qua!

Dĩ nhiên, ở dưới một số tình huống vẫn không thể thiếu cái tâm thái của một người đứng ngoài cuộc, ví dụ như giờ phút này chẳng hạn. Mặc dù Đoàn Mộc Vũ có thể cùng với nhóc mập và mấy đứa con nít còn chưa mọc đủ lông này ở chung hòa thuận, nhưng như vậy không có nghĩa là hắn lại nôm nớp lo sợ Anh Nhược kiểm tra. Trên thực tế, đừng nói là Anh Nhược mà kể cả Thương Ngô Tử có đích thân đến đây thì hắn cũng không hề cảm thấy sợ chút nào. Thế gian này làm gì có người đủ tư cách để kiểm tra hắn cơ chứ.

"Đoàn Mộc Vũ, ngươi thân là sư huynh vậy thì bắt đầu từ ngươi đi!"

Rốt cuộc thanh âm đặc biệt đầy sát khí của Anh Nhược cũng vang lên. Ở trong rừng trúc hoang vắng, thanh âm truyền đi rất xa, khiến người khác có ý nghĩ rằng chỉ cần thanh âm của hắn cao thêm một chút nữa thôi thì sẽ biến thành một lưỡi dao sắc bén, quét ngang hết thấy.

Thế nhưng thanh âm này lọt vào trong lỗ tai mấy người Hành Vân, Hành Không và nhóc mập lại trở lên êm ái dễ nghe như tiên nhạc. Tất cả bọn chúng gần như đều thờ phào nhẹ nhõm cùng một lúc. Điều này cũng khó có thể trách bọn chúng, bởi Anh Nhược mang đến áp lực vô hình. Mặc dù hắn chỉ đứng yên ở đó thôi cũng đã giống như một tòa núi lớn, ép cho bọn chúng không thể nào thờ nổi. Nếu ở trong trạng thái này bọn chúng có thể phát huy ra ba thành trình độ ngày thường cũng đã không tệ rồi. Lúc này, nếu như Đoàn Mộc Vũ là người đi đầu, mặc dù có chút ý vị "đạo hữu chết chứ không chết bản đạo", nhưng dù sao cũng đã chia sẻ với bọn chúng ít nhất một nửa áp lực. Thậm chí cái thằng mập chết bầm còn dám nhân cơ hội này hướng về phía Đoàn Mộc Vũ nháy mắt một cái. Bộ dáng hèn mọn này, quả thật hèn hạ đến mức không thể tả được!

"Người rất tốt, đã ngoài dự tính của ta!"

Anh Nhược nhìn Đoàn Mộc Vũ, nhưng không hề có ý định kiểm tra, mà chậm rãi nói: "Ta đã nghe Tứ sư đệ và Ngũ sư muội miêu tả về ngươi, cũng biết sư bá đánh giá ngươi là "người đại hung". Nói thật, ta thật sự rất tò mò về quá khứ của ngươi, cũng rất muốn biết tại sao chỉ bằng thân thể suy nhược mà ngươi lại có thể bộc phát ra thực lực có thể so với cảnh giới Tàng Phong? Nhất là ba tháng vừa qua, ngươi lại có thể dùng sức của bản thân, thành công làm cho nhục thể của mình cô đọng đến trạng thái tốt nhất, rất giỏi!"

"Cho nên, lần kiểm tra này không còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng thực lực là thực lực, mặc dù ngươi chỉ là một đệ tử canh công, nhưng trong mắt bọn ta điều đó cũng chẳng khác biệt gì. Hiện tại nhân số của bốn môn quá đơn bạc, mà trong khi hết lần này tới lần khác vùng nước đục trong tu hành giới đã bắt đầu

khởi động. Yêu ma khắp nơi không ngừng xuất thế, thời thế càng lúc càng khó khăn, vì thế Phù Vân Môn chúng ta càng phải đoàn kết một lòng, hỗ trợ lẫn nhau trừ yêu. Nếu không như vậy, sao có thể làm cho Phù Vân Tông chúng ta trường tồn đứng vững vàng trong tu hành giới? Khỏi hẳn thiết trăm năm này, là một trong những tài liệu để chế tạo kiếm khí, ta tặng cho người coi như phần thưởng cho lần kiểm tra này!"

Nói tới đây, Anh Nhượng tiện tay lấy ra một vật thể lớn cỡ nắm tay, toàn thân đều màu đen xen lẫn một chút vân sáng đưa tới.

Tuy những lời nói này của Anh Nhượng khiến cho Đoan Mộc Vũ rất bất ngờ, nhưng hắn vẫn không nói năng gì. Chẳng qua lẳng lặng nhận lấy mảnh hàn thiết trăm năm nhỏ này, sau đó lui về vị trí ban đầu. Có một số việc, không cần phải tỏ thái độ hay nói quá nhiều.

Mất thấy Đoan Mộc Vũ dễ dàng thông qua kiểm tra như vậy, trên mặt đám Hành Vân, Hành Không, nhóc mập vừa đầy vẻ ghen tỵ, đồng thời cũng hơi buồn lòng một chút. Nghĩ đi nghĩ lại, dù sao bọn họ cũng không phải kẻ quá vô dụng a!

Ý nghĩ này mới vừa xuất hiện thì tiếng quát của Anh Nhượng đã vang lên.

"Dật Phong sư đệ, pháp thuật ‘Hô Phong’ của người tu luyện đến mức nào rồi? Trong mảnh rừng trúc có chiều dài ba trăm bước, chiều rộng là năm mươi bước, có tổng cộng một nghìn hai trăm ba mươi gốc hoàng trúc. Lúc này ta muốn người dùng pháp thuật ‘Hô Phong’ thổi rụng toàn bộ những lá trúc héo vàng, thời hạn là một canh giờ!"

"Phốc xuy!"

Anh Nhượng còn chưa nói xong, hai chân nhóc mập Lý Dật Phong đã mềm nhũn, ngã xóng xoài trên mặt đất, thiếu chút nữa thì miệng sùi bọt mép, kêu rên nói: "Sư huynh, tha mạng a! Ta không dám ném rắn độc vào trong phòng của người nữa, không dám trộm phù của người nữa, cũng không dám nhỏ nước miếng vào trong lĩnh trà của người nữa. Ta, ta sai rồi!"

Vốn vừa nãy nghe thấy yêu cầu kiểm tra của Anh Nhượng có chút quá đáng, nhưng sau khi nghe nhóc mập tự thú tất cả tội trạng của hắn, trong lòng Đoan Mộc Vũ không nhận được mà lắc đầu liên tục. Như vậy mới đáng đời, lá gan của tiểu tử này quả là lớn, không coi Anh Nhượng vào đâu, làm ra cái loại chuyện này. Thật là quá hèn hạ rồi!

"Phải không?" Anh Nhượng xanh cả mặt, trầm giọng nói. Ba tháng vừa qua hắn đã bỏ ra hơn phân nửa tinh lực để thu thập tên tiểu tử mập mập tron trượt giống như cá trạch, một bụng ý nghĩ xấu, mặt dày vô cùng này. Quả thật tên tiểu tử này so với mấy lão yêu quái có đạo hạnh cao thâm còn khó đối phó hơn a!

"Đúng vậy, đúng vậy sư huynh. Đệ không dám nữa đâu! Cầu xin huynh rủ lòng từ bi, bỏ qua cho đệ đi!" Nhóc mập nước mắt giàn giụa nói, bộ dáng muốn bao nhiêu thương tâm thì có bấy nhiêu thương tâm. Nhưng mà tất cả mọi người có mặt ở đây, bao gồm cả tiểu Lam Mị thiện lương và đơn thuần nhất cũng tuyệt đối không tin tưởng lời nó nói.

"Rất tốt, biết sai thì có thể thay đổi, biết sửa là tốt. Nếu như vậy thì ta sẽ đổi lại một chút, thời gian một canh giờ đúng là quá ngắn, ba năm thì sao. Ba năm sau tính từ hôm nay, nếu như người không thể làm đến mức trong nháy mắt đem tất cả lá cây trên hoàng trúc thổi rơi, thì trừng phạt của hôm nay sẽ nhân lên gấp mười lần!" Anh Nhượng hơi hốt nói, còn nhóc mập cũng hoàn toàn ngây cả người. Như vậy chẳng phải bắt hắn trong vòng ba năm phải liên tục khổ luyện pháp thuật ‘Hô Phong’ hay sao! Chẳng qua lúc này hắn tính ăn quịt cũng chỉ vô dụng mà thôi.

Kế tiếp là Hành Vân, Hành Không, và Lam Mị bị kiểm tra. Mặc dù Anh Nhượng rất nghiêm nghị, nhưng có thể căn cứ vào cảnh giới tu hành của ba người bọn họ để đưa ra bài kiểm tra tương ứng, chỉ cần phát huy ở mức bình thường thì có thể dễ dàng thông qua.

Kiểm tra xong, Anh Nhượng vung tay giải tán. Lập tức đám người Hành Vân, Hành Không, nhóc mập bỏ trốn mất dạng, chỉ còn Đoan Mộc Vũ lưu lại.

"Đoan Mộc Vũ, ta có chuyện cần phải thương lượng với người!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tích Nguyệt Hồ

Sắc mặt Anh Nhượng có vẻ hơi do dự, điều này làm cho Đoan Mộc Vũ cảm thấy rất lạ. Bởi vì từ trước đến nay vị sư huynh này dường như sát phạt quyết đoán! Sao lúc này lại trở nên do dự như vậy, chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc từ phía tây hay sao?

"Anh Nhượng sư huynh, mời nói!" Đoan Mộc Vũ vẫn bình tĩnh nói.

"Chuyện này, đúng là có chút khó nói! Người còn nhớ chuyện ba tháng trước ta xuống núi đi tới Tích Nguyệt Hồ đánh chết thủy yêu không?" Đồi mảy kiếm trên mặt Anh Nhượng nhúu chặt lại dường như đang phân vân chuyện gì đó. Một lúc lâu sau, hắn mới thở dài một tiếng, nhớ lại nói: "Hôm đó, vốn thủy yêu không hề xuất hiện. Chính vì thế ta nhất thời nóng lòng liền sử dụng pháp thuật, tạo một cơn sóng lớn trong Tích Nguyệt Hồ định lừa thủy yêu kia ra để tru diệt. Nhưng không ngờ lúc ấy ở trong Tích Nguyệt Hồ vẫn còn có một chiếc thuyền đánh cá. Ta tưởng rằng có thủy yêu tác quái lên không còn người nào dám đến gần Tích Nguyệt Hồ này nữa, cho nên..."

"Thuyền đánh cá đơn bạc yếu đuối, làm sao có thể thừa nhận được được con sóng gió động trời do ta dùng pháp thuật tạo nên. Vì thế chỉ trong nháy mắt nó đã bị đánh chìm, may mà ta phát hiện kịp thời, vội vàng đến cứu viện, nhưng ngay lúc này đột nhiên thủy yêu lại xuất hiện rồi triển khai công kích mãnh liệt về phía ta. Thời gian quá cấp bách cho nên ta chỉ kịp cứu một người trên thuyền đánh cá này, đến khi ta đem thủy yêu tru diệt xong cũng thì quay lại đi tìm người còn lại trên thuyền đánh cá, nhưng đã không kịp nữa rồi. người này... đã chết!"

Nói tới đây, Anh Nhượng lắc đầu đầy cay đắng nói: "Vốn chủ nhân của thuyền đánh cá này là một đôi cha con, sở dĩ mạo hiểm bắt chước việc có thể bị thủy yêu cắn nuốt vẫn cứ tiến vào trong Tích Nguyệt Hồ đánh cá cũng bởi vì cuộc sống quá nghèo khó nên chẳng có cách nào để nuôi sống gia đình. Cũng bởi vì ta nhất thời lỗ mãng nên một người đã chết trên tay ta, nhưng hết lần này tới lần khác vị nữ tử kia lại cho rằng ta là ân nhân cứu mạng của nàng. Còn cái chết của cha nàng là do thủy yêu tác quái, nên không hề trách tội ta ... "

Nghe đến đây, Đoàn Mộc Vũ cũng đã hiểu ra mọi chuyện. Thì ra chuyện này làm Anh Nhượng cảm thấy đau lòng. Nói thật, thái độ làm việc của ba người Anh Nhượng, Tác Ly và Trình Nguyệt không làm cho hắn thích chút nào. Nu mà dùng tiêu chuẩn năm đó của hắn để đánh giá, thì đó chính là cổ hủ, cực kỳ cổ hủ là khác!

Thế nhưng cũng chính vì cái tính cổ hủ này, mới khiến cho Đoàn Mộc Vũ cảm thấy rất yên lòng và nguyện ý giao thiệp cùng với bọn họ. Thậm chí còn rất thích làm bằng hữu với bọn họ. Bởi vì ở cùng bọn họ hoàn toàn không sợ bị phản bội hay bị bán đứng! Chỉ cần bọn họ không chết thì vĩnh viễn bọn họ sẽ không bao giờ để sau lưng người có chút sơ hở nào, dù chỉ là một chút! Quả thật bọn họ có thể dùng sinh mệnh để làm tốt hai chữ "tín nhiệm" này.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu nhất khiến hắn đã lựa chọn theo Tác Ly và Trình Nguyệt tới Phù Vân Sơn khi ở trong sa mạc!

"Ta hiểu rồi, Anh Nhượng sư huynh! Huynh muốn giúp đỡ cô con gái của chủ thuyền đánh cá kia sao? Chuyện này nếu người thấy không tiện ra mặt, vậy thì cứ để ta đi làm là được! Bảo đảm sẽ an bài tốt để nửa sau cuộc đời nàng không còn phải lo đến chuyện cơm áo gạo tiền. Còn nữa, sư huynh cũng không cần phải tự trách mình quá mức làm gì. Nếu bọn họ đã biết rõ trong Tích Nguyệt Hồ có thủy yêu xuất hiện nhưng vẫn ra đó đánh cá chứng tỏ bọn họ đã chấp nhận khả năng có thể bị thủy yêu giết. Từ điểm này mà nói, tuy sư huynh làm việc lỗ mãng đương nhiên sai, nhưng bọn họ cũng phải gánh chịu hậu quả nhất định do sai lầm của mình!"

Đoàn Mộc Vũ suy nghĩ một lúc rồi nói, người đánh cá đã chết chính là sự thật đã định không thể vặn vẹo. Nhưng nếu vì vậy mà để cho Anh Nhượng phải gánh chịu toàn bộ tội lỗi thì hoàn toàn không công bằng. Lúc này điều cần làm là cố gắng khuyên bảo, giải khai khúc mắc trong lòng của hắn. Sau đó tận tâm bồi thường cho con gái người ngư dân kia mới là quan trọng.

"Ách!" Anh Nhượng ngó người trong giây lát, hiển nhiên là vẫn chưa quen với việc một kẻ luôn trầm mặc ít nói như Đoàn Mộc Vũ tự nhiên lại nói nhiều như thế. Hơn nữa suy nghĩ rõ ràng chu đáo, không hề có chút tuyệt tình nào!

Nhìn qua Đoàn Mộc Vũ một cái, sau đó Anh Nhượng lại buồn bã lắc đầu.

"Đoàn Mộc Vũ, không thể nói như vậy được. Đúng là đúng, mà sai là sai. Cho dù chỉ có một chút tội lỗi vẫn cứ là sai. Chuyện này ta đã bẩm báo với sư tôn, chờ Tam sư muội trở lại, ta sẽ diện bích hai mươi năm để tự phạt. Hiện tại tâm nguyện lớn nhất của ta chính là tận lực đền bù cho con gái người ngư dân kia. Ngày đó bởi vì ta vội vã trở về núi phục mệnh nên chỉ kịp sửa lại những điểm tổn hại của thuyền đánh cá, nhưng đối với cô nhi như nàng mà nói, như vậy cuộc sống vẫn cứ khó khăn như cũ."

"Nhưng hiện tại Đại sư huynh không có ở đây, còn kinh nghiệm của Tứ sư đệ và Ngũ sư muội vẫn còn quá ít nên không thể nào xử lý thích đáng chuyện này được. Mà ta phải trấn thủ sơn môn lên không thể nào xuống núi được. Những việc mà người làm trong thời gian qua làm ta rất hài lòng, cho nên ta mới đem việc này phó thác cho người! Ta là người tu hành, trong tay không có kim ngân của thế tục, thôi thì một lọ tiểu Bội Nguyên Đan này là thứ do ta luyện chế. Người cứ cầm đi tìm người thế tục nào đó giàu sang thì bán đi, nghĩ biện pháp kiếm chút ít kim ngân, rồi tận lực đem con gái người ngư dân kia an bài cho thỏa đáng. Còn nữa, hiện tại người tu hành cũng coi như là có chút thành tựu, nên không được tùy ý làm bậy ở trong thế tục, hay làm bại lộ thân phận người tu hành. Phải biết rằng thế gian này có vô số cao nhân, giống như trước kia có vô số Yêu tộc rất cường đại ẩn thân ở thế gian. Bọn họ đều là những người mà người không thể đối phó được, cho nên làm việc phải cẩn thận và kiềm chế, mới có thể bảo đảm cho mình bình an vô sự."

Nghe xong những lời này của Anh Nhượng, Đoàn Mộc Vũ gật đầu đáp ứng, chẳng qua chỉ là xử lý một chuyện ở thế tục mà thôi, cũng đơn giản thôi mà. Mà đúng theo như lời của Anh Nhượng đã nói, trong tất cả những người có mặt trên Phù Vân Sơn lúc này, hắn chính là lựa chọn thích hợp nhất. Thế nhưng đối với việc Anh Nhượng quyết định diện bích hai mươi năm, hắn không thể ủng hộ cho được. Nhưng hắn cũng biết có khuyên nhiều hơn cũng vô dụng, vì thế đành trở lại nhà mình thu thập vài thứ rồi lập tức lên đường rời khỏi Phù Vân Sơn.

Tích Nguyệt Hồ nằm ở phía tây nam của Phù Vân Sơn, cách chừng ba nghìn dặm. Nếu Anh Nhượng ngự kiếm phi hành thì chỉ cần một ngày một đêm là có thể vừa đi vừa về nhưng Đoàn Mộc Vũ lại không làm được như vậy. Mặc dù hiện tại hắn cũng có một chút pháp lực nhưng rất yếu ớt, chỉ có thể thúc dục đám mây trời tạo thành thang, lên xuống Phù Vân Sơn mà thôi.

Thế nhưng dù có là như vậy thì Đoàn Mộc Vũ của ngày hôm nay đã khác biệt một trời một vực với ba tháng trước rồi. Sau khi đem tam trọng khí huyết, gân cốt, kinh mạch trong thân thể cô đọng xong, cường độ nhục thể của hắn không phải người bình thường trong thế tục có thể so sánh được. Ví dụ như nói về sức mạnh chẳng hạn, hiện tại hắn có thể dễ dàng nâng một vật nặng tới mấy trăm cân. Hay nói về tốc độ, thì một ngày một đêm chuyện chạy ba trăm dặm đường cũng chỉ là điều đơn giản!

Lộ trình ba nghìn dặm mặc dù rất xa, nhưng hắn cũng chỉ cần nửa tháng là đã tới nơi rồi!

Tuy nhiên, nếu như có hai đầu Hắc Phong Kỳ để luân phiên cưỡi thì quãng đường này chẳng những dễ dàng thoải mái hơn mà thời gian cũng sẽ rút ngắn được ba bốn ngày. Chẳng qua Đoàn Mộc Vũ chẳng thêm đề ý tới mấy chuyện này, càng không đề ý đến lời dặn dò của Anh Nhượng là dọc đường phải chọn đường đi phồn hoa một chút.

Nhưng hắn cứ chọn đúng hướng rồi thẳng đường mà đi. Gặp núi thì vượt núi, gặp sông thì vượt sông, một đường đi thẳng. Đừng nói đến đường thành trấn mà đến cả thôn xóm cũng chẳng có, xung quanh chỗ nào cũng là vùng rừng núi hoang dã hoang tàn vắng vẻ.

Vào lúc hoàng hôn của một ngày nọ, Đoàn Mộc Vũ vừa đi ra từ trong núi rừng rậm rạp đã thấy trước mặt là một khe núi cao chót vót, ở giữa là một con sông lớn chảy qua, e rằng chẳng thể vượt qua được trong khoảng thời gian ngắn. Hơn nữa lúc này hắn cũng đã đi liên tục mười mấy canh giờ nên hắn cũng cảm thấy hơi mệt mỏi, nên quyết định ở tạm nơi này nghỉ ngơi một đêm, đợi sáng ngày mai sẽ vượt sông đi về phía trước.

Việc kiếm thứ gì để bỏ bụng không cần phải lo lắng, bởi dọc đường đi hắn thường xuyên nhìn thấy dã thú ở trong rừng. Với thực lực hiện tại của Đoàn Mộc Vũ thì việc săn giết vài con cũng chỉ đơn giản như ăn một bữa ăn sáng mà thôi. Thế nhưng hắn không hề gặp phải loại yêu thú nào cường đại hơn, điều này khiến hắn cảm thấy rất tiếc nuối.

Bởi vì Đoàn Mộc Vũ hiện nay mới chỉ chính thức bắt đầu tu hành, nên pháp lực vẫn còn thấp kém. Hơn nữa hắn còn đem pháp lực chia làm ba phần khiến con đường tu luyện của hắn trở nên rất dài. Vì thế ngay cả sử dụng thanh kiếm cường đại của Tác Ly còn chẳng được, chứ nói gì đến việc đi rèn luyện hàn thiết trăm năm đây.

Vì thế hắn đành chuẩn bị một món binh khí thích hợp tạm chấp nhận được để xài, mà trong rất nhiều loại binh khí, cung tên mang tới cho hắn ấn tượng khá tốt. Dù sao dưới tình huống không có quá nhiều pháp lực hỗ trợ, lực sát thương của một cây cung và một mũi tên sẽ mạnh hơn nhiều. Hơn nữa vào thời điểm mau chóng hắn còn có thể dùng phương pháp huyết tế để tăng cường uy lực của một tên nữa chứ!

Có thể nói, chỉ cần trong tay hắn có một cây Cường Cung thì ngay cả khi phải đối mặt một người tu hành Tầng Phong hậu kỳ cũng không làm cho hắn sợ hãi!

Nhưng cường cung trong thế tục không làm thỏa mãn Đoàn Mộc Vũ. Nếu không ngày trước hắn đã không cự tuyệt đại thương đầu biếu tặng một cái Đà cung thượng phẩm, bởi lúc đó hắn chỉ coi thứ này như là đồ chơi của trẻ con mà thôi.

Cường Cung chân chính thích hợp để hắn sử dụng phải là loại dùng gân trên lưng đại yêu thú cường đại làm dây cung, lấy một tâm của Cầu Mộc đã sinh trưởng trăm năm thậm chí là ngàn năm làm thân cung. Một cây cung như thế, phối hợp với mũi tên được đặc chế sẽ có lực sát thương không thua gì một cao thủ thi triển ngự kiếm thuật. Nhất là nó được nằm trong tay Đoàn Mộc Vũ thì tuyệt đối sẽ biến thành một vũ khí có lực sát thương vô cùng kinh khủng.

Đó cũng là lý do mà dọc đường đi Đoàn Mộc Vũ chuyên môn tìm những nơi sơn dã hoang vắng để đi. Một mặt hắn muốn tìm kiếm Cầu Mộc cực kỳ khan hiếm, một mặt hắn cũng hi vọng gặp phải một con yêu thú cấp Thanh Mục hoặc là cấp Xích Mục cũng được.

Nhưng mấy ngày nay, ngoại trừ phát hiện ra một gốc Thiết Mộc ngàn năm ra, hai thứ kia hắn chẳng thu hoạch được cái nào!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Hồ Nha Tiên

Sau khi chọn một vị trí có tầm nhìn xa, lại tương đối cân gió, Đoàn Mộc Vũ thuận thực đốt một đồng lửa trại. Hắn tranh thủ vừa nướng một con thỏ hoang ức nức vừa dùng một thanh chủy thủ lột da một con hổ có màu sắc rực rỡ. Tuy thanh chủy thủ này được chế tạo hết sức đơn giản, cũng không hề có bất kỳ họa tiết trang trí nào nhưng ưu điểm của nó là lưỡi dao cực kỳ sắc bén.

Thực chất đây chính là khối hàn thiết trăm năm lớn cỡ nắm tay mà Anh Nhược tặng cho hắn. Mặc dù nó có phẩm chất rất tốt nhưng số lượng thật sự quá ít, cho nên Đoàn Mộc Vũ tranh thủ lúc rảnh rỗi trên đường chế tạo nó thành một thanh chủy thủ để mang theo bên người. Tuy trông nó có vẻ đơn giản nhưng mấy thanh thần binh trong thế tục không thể nào sánh bằng.

Sau khi lột da hổ xong, hắn liền vứt xác hổ sang một bên. Phía trên tấm da không hề có một vết thương nào. Một tấm da hổ thượng đẳng như vậy nếu ở thế tục có thể bán được giá tiền cực lớn. Điều này tất nhiên Đoàn Mộc Vũ hiểu rõ.

Thực ra không phải là hắn ham gì chút tiền tài này, mà hắn tính toán cho con gái người ngư dân kia. Mặc dù Anh Nhược cho hắn một lọ tiểu Bồi Nguyên Đan để hắn tìm người nào đó giàu sang để bán, nhưng hắn lại cho rằng không cần thiết phải làm như vậy. Người ta sống ở trên đời, mặc dù giàu sang là chuyện tốt, nhưng có đôi khi cách sống như vậy cũng không phải là thích hợp với mỗi người. Như con gái người ngư dân kia chẳng hạn, thường ngày ngay cả việc làm sao để no bụng đối với nàng cũng đã là rất khó rồi. Nếu bất chợt nhận được một đồng tiền tài sẽ khiến cho nửa đời còn lại của nàng chưa chắc đã có thể an tĩnh mà hưởng vinh hoa phú quý, mà có khi như vậy sẽ hại nàng. Tiền tài vật chất có bao giờ được gọi là đủ đâu cơ chứ!

Trên đường đi, Đoàn Mộc Vũ đã săn giết vài con mãnh hổ và một số mãnh thú khác. Chỉ cần dựa vào những tấm da trân quý này thôi, cũng đủ cho cô gái kia mua một cửa hàng nho nhỏ, sau đó gom góp thêm chút ít, mua một tòa nhà trong thành Ngô Châu. Cuộc sống như vậy cũng rất thoải mái rồi. À mà quên, tương lai có lẽ còn cần thêm một người chồng lương thiện phúc hậu nữa chứ. Tất nhiên Đoàn Mộc Vũ sẽ thường xuyên chú ý đến mấy chuyện này. Nếu đã đáp ứng Anh Nhược, thì đương nhiên là hắn sẽ xử lý tất cả từ đầu tới cuối rồi!

Sau khi lột xong da con hổ, Đoan Mộc Vũ cẩn thận lấy bốn chiếc răng nanh sắc bén của con hổ xuống, đây chính là nguyên liệu dùng để làm Hồ Nha Tiễn. Mặc dù hiện tại hắn vẫn chưa tìm ra được Cầu Mộc và yêu thú cường đại khác, nhưng điều đó cũng không ngăn cản việc hắn chế luyện một thanh Hồ Cốt Cung trước tiên. Dù sao thì thực lực của hắn hiện tại vẫn còn rất yếu. Nếu cứ tiếp tục đi qua những vùng hoang linh sơn dã, rất khó đảm bảo không gặp phải yêu thú. Khi đó nếu chỉ dựa vào một thanh chủy thủ để phòng thân, xem ra không thỏa đáng cho lắm.

Ở trong thế tục, muốn chế tạo xong một cây Đà Cung thượng hạng ít nhất cũng cần gần hai năm. Nhưng đối với Đoan Mộc Vũ thì mấy cái việc này vẫn chưa được tính là việc khó. Hắn chỉ cần lấy pháp lực đem xương của ba con mãnh hổ cô đọng lại, sau đó dùng máu huyết của mãnh hổ làm vật dẫn, lại thêm chút hàn thiết trăm năm lúc chế tạo chủy thủ còn sót lại và một khối vỏ cây thiết mộc. Chỉ ngắn ngủn một canh giờ đã luyện ra một thân cung sáng như bạch ngọc, hình dáng tinh mỹ. Còn tính đàn hồi tốt là điều không thể thiếu rồi!

Mặc dù thanh Hồ Cốt Cung này còn xa mới đạt tới tiêu chuẩn mà Đoan Mộc Vũ cần, nhưng so với mấy thanh Đà Cung một hai thạch cũng đã mạnh hơn rất nhiều. Ít nhất nó cũng là cây cung bảy thạch trở lên.

(B: 1 thạch tương ứng với 59,2 kg – trích: http://vi.wikipedia.org/wiki/H%E1%BB...B%95_Trung_Hoa)

Chỉ tiếc rằng do nó dùng da hổ để chế thành dây cung nên quá yếu, hơn nữa trong tay Đoan Mộc Vũ lại không có tài liệu nào khác, nên thanh Hồ Cốt Cung này cùng lắm cũng chỉ phát huy được uy lực của cung năm thạch. Nhưng nếu như sử dụng phương pháp Huyết Tế thì đó lại là chuyện khác.

Cẩn thận cắt bốn cái răng nanh sắc bén lại, Đoan Mộc Vũ tiện tay cầm lấy một khối thiết mộc to cỡ nắm tay, dài khoảng ba xích. Đây chính là khối thiết mộc mà hôm trước hắn chặt được ở trong rừng rậm, số lượng khối gỗ vừa đủ hai mươi cây, có thể chế luyện thành hai mươi mũi tên.

Sau khi dùng thiết mộc chế Hồ Nha Tiễn thì nó sẽ dài đến ba xích cộng thêm cả đầu mũi tên, thì ít nhất nó cũng nặng cỡ ba cân. Lực sát thương của nó tuyệt đối kinh người, lại phối hợp với phương pháp huyết tế của Đoan Mộc Vũ thì chuyện một kích bắn chết một con yêu thú cấp Thanh Mục cũng dễ dàng như ăn bữa sáng mà thôi!

Trong tương lai, nếu có thể tìm được Cầu Mộc và da lưng yêu thú cường đại hơn, thậm chí Đoan Mộc Vũ còn định dùng hàn thiết trăm năm để làm đầu mũi tên. Ngoài ra ở phía trên còn phụ thêm các loại pháp thuật thần thông. Khi đó lực sát thương sẽ càng thêm kinh người và đáng sợ!

Khối thiết mộc lớn cỡ nắm tay phải chế luyện thành một mũi tên lớn bằng ngón cái. Không những thế tất cả đều phải hợp cách, quá trình luyện chế này chính là thứ mà ngay cả các đại sư chế mũi tên ưu tú nhất trong thế tục cũng phải nhừ đầu đầy.

Nhưng đối với Đoan Mộc Vũ quá trình này là một loại hưởng thụ khó mà có được. Hắn cũng không cần phải dùng mắt để nhìn, tay trái cầm thiết mộc, tay phải cầm chủy thủ nhanh chóng cắt xuống. Từng đao từng đao không nhanh không chậm, vị trí hạ đao cũng không lệch một phân nào. Cho đến khi cây thiết mộc chỉ còn nhỏ bằng ngón cái, toàn thân bóng loáng thì trên thân không hề thấy có một vết đao nhỏ nào. Dù vẫn chưa lấp răng nanh làm đầu mũi tên, nhưng trên thân mũi tên đã tản mát ra một loại khí thế tựa như muốn bắn thủng trời xanh!

Một hơi tạo ra ba mũi tên thiết mộc, Đoan Mộc Vũ liền thu tay lại. Trên mặt hắn hiện lên vẻ mệt mỏi, bởi vì quá trình hắn chế luyện mũi tên này không đơn giản chỉ dùng chủy thủ gọt, mà cả quá trình phải ngưng kết tinh khí thần của hắn ở bên trong. Cho nên mũi tên được chế thành mới có vẻ đặc biệt như vậy. Hai ngày vừa qua, hắn cũng chỉ chế tạo được chín mũi tên. Trong đó có ba mũi tên đã được chế thành Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn.

Lúc này không gian tỏa mùi thịt thơm lừng, con thỏ nướng đã chuyển sang màu vàng ươm. Cắt ba mũi tên thiết mộc đi rồi cắt xuống một cái chân thỏ, Đoan Mộc Vũ khoan khoái cắn một miếng, sau đó hợp vài ngụm rượu ngon. Gió đêm mát mẻ tạo cảm giác thật thoải mái!

Sau khi ăn xong một bữa no say, màn đêm cũng đã buông xuống. Trên trời là vô số ánh sao tỏa sáng, không gian yên tĩnh chỉ có tiếng côn trùng rả rích liên miên. Đoan Mộc Vũ đang định khoan chân đá tọa bắt đầu tu luyện thì bỗng nhiên trong lòng khẽ động, lập tức quay đầu nhìn về phía ngọn núi xa xa. Chỉ thấy trong đêm tối dường như có một điểm sáng lóng lánh ánh lên bên trong khe núi! Nếu như không cẩn thận quan sát thì rất dễ bỏ qua, bởi vì điểm sáng ấy thật sự quá yếu ớt. Nếu không phải hai mắt của hắn được bát hoang nghiệp hóa làm ảnh hưởng, có thể nhìn thấu rất nhiều thứ hư vô và bóng đêm tối đen, thì đúng là khó có thể phát hiện ra được.

Cẩn thận nhìn điểm ánh sáng một lúc lâu, Đoan Mộc Vũ mới từ từ đứng dậy. Sau khi phui tay và dập tắt đống lửa, hắn mới thu hồi chủy thủ, đeo cây Hồ Cốt Cung và ba mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn đã chế luyện xong ra sau lưng, rồi như một con mèo hoang, lặng lẽ không một tiếng động tiến về phía ánh sáng nhạt đang lấp lóe trong khe núi.

Khe núi này cách chỗ tạm trú lúc trước của Đoan Mộc Vũ rất xa, khoảng cách ước chừng ít nhất là hai ba dặm, không những không có đường đi mà ở giữa còn có hai hạp cốc rộng cỡ mười trượng. Nếu đổi lại là người bình thường thì đừng tưởng cái cự ly thẳng tắp này chỉ có hai ba dặm là ngắn, mà muốn đến nơi ít nhất cũng phải đi tới khi mặt trời mọc mới tới được đích.

Nhưng đối với Đoan Mộc Vũ thì điều này không mang lại cho hắn chút khó khăn nào, hắn chỉ cần nhẹ nhàng nhảy là có thể phóng qua hạp cốc rộng hơn mười trượng. Hơn nữa nhờ vào năng lực nhìn trong ban đêm nên chỉ gần nửa canh giờ sau hắn đã vô thanh vô tức tới trên khe núi nơi có ánh sáng lóe lên rồi.

Khi đi đến gần, tuy không nhìn thấy ánh sáng nhạt này, nhưng Đoan Mộc Vũ cũng không nóng vội, mà nằm ở trên một tảng đá lớn, yên lặng lắng nghe một lúc lâu không hề nhúc nhích. Dường như hắn đã dung hòa với bóng đêm nồng đậm xung quanh thành một thể vậy.

Mặc dù không đi tìm kiếm, nhưng thông qua những gì lắng nghe được, địa hình xung quanh khe núi này cũng hiện lên rõ mồn một trong đầu Đoan Mộc Vũ. Nếu như lúc này mà là ban ngày lại có người nào đó nhìn thấy hình vẽ trong đầu hắn thì hắn sẽ rất ngạc nhiên. Bởi bức họa trong đầu của hắn giống hệt khe núi này, không có một chút khác biệt nào. Thậm chí ngay cả hình dáng nước chảy róc rách dưới núi, hay tiết tấu của nước vỗ vào mặt đá, cũng giống nhau y hệt không hề có một chút khác biệt!

Nhưng Đoàn Mộc Vũ vẫn nằm yên như cũ, không hề nhúc nhích, tựa như hắn đã quên mất cả mục đích khi đến đây rồi thì phải. Thời gian hai canh giờ đã trôi qua, ánh trăng bắt đầu chiếu xuống, ánh sao lấp lóe trên trời cao đã sáng hơn, thì trong mặt nước dưới khe núi mới chậm rãi hiện ra một luồng quang mang nhu hòa. Tia sáng ấy vô cùng tinh tế, không hề có chút cảm giác chói mắt nào, mà hoàn toàn ngược lại, dường như nó rất nhút nhát. Nó giống như một cô bé ngây thơ không biết đến thế sự đang cẩn thận tò mò nhìn khung cảnh xung quanh, e rằng chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay, cũng đủ dọa nàng sợ hãi mà chạy mất dạng rồi!

Tất cả dường như rất bình yên. Rốt cuộc khi ánh sáng nhạt kia hoàn toàn xuất hiện một lần nữa, chỉ trong nháy mắt Đoàn Mộc Vũ đã động. Thân hình của hắn giống như một con chim to lông không phi xuống, trực tiếp nhảy từ trên cự thạch hướng về phía khe núi sâu hơn hai mươi trượng này!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thanh Mộc Tâm

Cả quá trình, nhanh đến chóng mặt. Chỉ có thể nhìn thấy một bóng đen chợt lóe lên, ánh sáng yếu ớt dưới khe núi biến mất trong nháy mắt. Sau đó là tiếng nước chảy 'rào rào' phá vỡ sự yên lặng của bóng đêm.

Đến khi Đoàn Mộc Vũ ướt đầm từ dưới đầm nước leo lên, bàn tay trái hắn đang nắm chặt mơ hồ lóe ra một tia sáng mờ ảo. Khóe miệng hắn nhếch lên tạo thành một nụ cười hiếm thấy.

Không cần xem xét kỹ, hắn cũng biết thứ đang tỏa ra ánh sáng mờ ảo này là vật gì. Nghe đồn, vào thời thượng cổ, toàn bộ đất trời này hoàn toàn hoang vu. Có một vị thiên thần cam tâm tình nguyện lấy thân hóa thành vạn vật, sau đó mới hình thành lên thế giới tuyệt đẹp này. Vị thiên thần đó là Thanh Mộc thiên thần mà đến nay người phàm tục vẫn còn đang thờ cúng.

Truyền thuyết từ rất xa xưa, không thể nào phân rõ thật giả. Ngay cả Đoàn Mộc Vũ từng là Yêu Đế cũng không thể nào nghiệm chứng. Nhưng bất kể truyền thuyết như thế nào thì thế gian này luôn luôn có một vài vật được coi là do Thanh Mộc thiên thần lưu lại xuất hiện. Ví dụ như luồng ánh sáng mờ ảo trong tay Đoàn Mộc Vũ hiện giờ. Nó được gọi là Thanh Mộc Tâm, tục truyền chính là do nước mắt Thanh Mộc thiên thần biến thành.

Nhưng trên thực tế, theo cách nhìn nhận của Đoàn Mộc Vũ thì Thanh Mộc Tâm chính là một loại linh dược rất hiếm. Nó có thể luyện chế ra linh đan cải tử hoàn sinh, xương trắng mọc thịt, không chút khoa trương. Ngoại trừ việc đó ra, Thanh Mộc Tâm còn có một hiệu quả khá thần kỳ. Nơi nào có vật này xuất hiện, nhất định nơi đó non xanh nước biếc, cây mọc thành rừng.

Cho nên nói chung, Thanh Mộc Tâm này rất quý hiếm, đặc biệt là đối với Đoàn Mộc Vũ vào lúc này. Về phần nó có phải là nước mắt của Thanh Mộc thiên thần lưu lại hay là cái gì khác thì cũng không quan trọng.

Đưa mắt nhìn thoáng qua xung quanh, Đoàn Mộc Vũ dùng chủy thủ chặt một thân cây lớn cỡ miệng chén ở gần vị trí hồ nước xuống. Chặt ngon chặt nết, chỉ để lại một đoạn thân cây dài chừng một trượng. Sau đó hắn lại dùng chủy thủ khứa một đường lên vỏ cây, cuối cùng đưa Thanh Mộc Tâm lại gần chỗ đó rồi đứng im bất động. Thanh Mộc Tâm vừa chạm vào đoạn thân cây, vết khứa mà hắn vừa mới tạo ra đã liền lại một cách vô cùng thần kỳ.

Khẽ mỉm cười, Đoàn Mộc Vũ lập tức đặt đoạn thân cây xuống. Phương pháp thế này cũng không tệ lắm! Ít nhất trong vòng một tháng, Thanh Mộc Tâm sẽ không chạy trốn, bởi vì Thanh Mộc Tâm nguyên bản chính là do một linh khí biến thành, vừa có thể phát triển bằng cách hút lấy lực sinh mệnh từ cây cối, vừa có thể nuôi dưỡng ngược trở lại chúng. Nói tóm lại là một kiểu quan hệ cộng sinh.

Tuy nhiên, trước mắt Đoàn Mộc Vũ vẫn chưa tìm ra cách xử lý Thanh Mộc Tâm thế nào cho ổn thỏa. Không biết nên dùng để luyện đan hay mang đi bán, hoặc trồng thành một chậu cây cảnh?

Hắn không quá mức bận tâm tới vấn đề này nữa. Phỏng đoán thời gian giờ đã là giờ Tý nên Đoàn Mộc Vũ không có ý định quay trở lại chỗ đồng lửa lúc trước, mà tìm tới một khối đá lớn bằng phẳng ở ngay gần khe núi, đốt lên một đồng lửa khác. Nhân đó cởi hết quần áo đang ướt đầm ra hong cho khô, sau đó khoanh chân đá tọa. Còn đoạn thân cây cất giữ Thanh Mộc Tâm, hắn vứt bừa ở bên cạnh.

Một đêm bình yên không có việc gì phát sinh. Sau khi trời sáng, Đoàn Mộc Vũ dập tắt đồng lửa, nhưng cũng không quay trở lại trở về chỗ cắm trại lúc trước mà tiếp tục đeo gót mười một canh Thiết Mộc còn sót lại thành hình dáng của mũi tên, chế tác thành mười sáu cây Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn. Về phần bốn mũi tên chưa dùng tới, hắn là chế tác thành Thiết Mộc Lang Nha Tiễn.

Bận rộn làm xong mọi việc thì trời đã gần giữa trưa, hắn thu thập hành trang gọn ghẽ, lập tức chuẩn bị bơi qua dòng sông lớn trước mặt. Mặc dù dòng sông này chảy giữa núi hoang rừng thẳm nhưng bản thân nó lại là một đường thủy, vào ban đêm rất vắng vẻ, nhưng vào ban ngày thênh thang có thể nhìn thấy một vài chiếc thuyền đi qua.

Thật ra xuôi theo dòng sông xuống hạ lưu, cũng có thể tiến vào Tích Nguyệt Hồ, nhưng phải đi qua một đoạn đường vòng. Thuận tiện thì thuận tiện thật đấy, nhưng điều đó chẳng liên quan gì đến kế hoạch của Đoàn Mộc Vũ. Dấu sao hắn vẫn còn phải tìm bằng được Cầu Mộc và yêu thú.

Đúng lúc Đoàn Mộc Vũ đang chuẩn bị nhảy xuống dòng sông từ một vách núi cao mười mấy trượng, có một chiếc thuyền khổng lồ từ thượng du đang

cấp tốc chạy tới. Cánh buồm lộng gió, mái chèo đồng điệu, hơn nữa cộng thêm tốc độ chảy vốn có của sông này, tốc độ của nó trở nên vô cùng mau lẹ. Còn trên đầu thuyền, một lá cờ không lồ đón gió bay phất phới, lên đó có hai chữ “Cầm Vệ”.

Đây chắc chắn là một đội cầm vệ quân bên cạnh Thiên Tử!

Mặc dù Đoan Mộc Vũ không quá quan tâm tới chuyện của hoàng triều trong thế giới phàm tục, nhưng lúc này cũng không nhịn được âm thầm suy đoán nguyên nhân chiếc thuyền xuất hiện tại nơi này. Dẫu sao, nơi này thuộc về địa giới Ngô Châu, còn Thiên Tử lại ở tận Tô Châu, cách xa nơi đây hơn cả vạn dặm.

Ý nghĩ này vừa xẹt qua trong tâm trí, Đoan Mộc Vũ đã không thèm bận tâm nữa, chỉ giương mắt nhìn chiếc thuyền đang lao vun vút đến. Chẳng qua, khi thuyền vừa đi qua ngang qua hắn, dòng sông chợt nổi lên một con sóng. Một luồng lực lượng khổng lồ từ sâu trong lòng sông đột ngột đánh vào chiếc thuyền. Dù chiếc thuyền lớn như vậy, lại thêm đang xuôi gió xuôi nước, nhưng cũng bị chặn đứng lại. Về phần binh sĩ trên thuyền, do bất ngờ không kịp đề phòng cho nên hơn phân nửa bị rơi xuống dòng sông. Không hiểu trong dòng sông thực ra là có gì, mà trong nháy mắt mặt sông đã bị nhuộm đỏ!

Trong khi đó, đám binh sĩ may mắn còn có thể trụ lại ở trên thuyền, cũng đang nghiêng ngả ngã liểng xiểng không sao lấy được thăng bằng, chỉ có thể phó mặc cho cả chiếc thuyền bị lực lượng khổng lồ trong lòng sông muốn đánh sao thì đánh. Mặc dù thuyền cực kỳ chắc chắn, nhưng có thể đoán trước chỉ sau một thời gian ngắn nữa nó sẽ bị đánh tan thành những mảnh nhỏ.

Đoan Mộc Vũ đứng ở trên cao, nên nhìn thấy rất rõ. Con vật xuất hiện trong lòng sông rõ ràng là một con rắn nước khổng lồ dài khoảng trên trăm trượng, toàn thân ngăm đen, có sáu cái vây giống như vây cá.

Mặc dù còn chưa nhìn thấy đầu của nó nhưng có thể khẳng định đây là một con yêu thú cấp Xích Mộc!

Đoan Mộc Vũ không lập tức ra tay, mà chỉ ngẩng đầu nhìn sang phía bờ sông bên kia. Không nằm ngoài dự đoán của hắn, bờ đối diện cũng có ba người đang chăm chú quan sát. Một người trong số đó là một lão giả áo đen, tay cầm một cây quạt trường màu đen, đang múa loạn trong không trung, miệng thì lầm bầm, dường như đang thúc giục một thứ gì đó. Còn hai người còn lại, một người dùng hết tâm trí chú ý tình hình trên dòng sông, người còn lại thì đang gắt gao quan sát Đoan Mộc Vũ. Có thể khẳng định, con rắn nước khổng lồ đột nhiên xuất hiện, nhất định có liên quan tới bọn họ!

Chẳng qua, đường đường là người tu hành sao lại có thể sử dụng thủ đoạn phục kích hèn hạ như vậy để đối phó với người phàm? Cho dù đó có là cầm vệ quân bên cạnh Thiên Tử đi chăng nữa. Chẳng lẽ, trong con thuyền này còn cất giấu bí mật nào đó hay sao?

Vừa nghĩ tới đây, Đoan Mộc Vũ tạm thời bỏ ý định ra tay. Nếu như chỉ là một con yêu xà cấp Xích Mộc, hắn có thể đánh bại. Nhưng ba người đối diện thì thực lực không hề yếu. Lão giả áo đen này chắc hẳn là cảnh giới Động Huyền, hai người bên cạnh đều là cảnh giới Tăng Phong hậu kỳ. Cho dù trong đầu hắn có hàng nghìn hàng vạn thân thông, nhưng cũng không có cách nào thi triển ra được.

Đúng vào lúc này, một luồng kiếm quang như dải lụa đột ngột từ trong thuyền bay ra. Tuy nhiên kiếm quang này lại không tấn công ba người ở bờ bên kia cũng không tấn công yêu xà cấp Xích Mộc trong lòng sông lớn, mà lại nhằm thẳng về phía Đoan Mộc Vũ. Hiển nhiên, Đoan Mộc Vũ xuất hiện hoàn toàn không đúng lúc, khiến cho chủ nhân kiếm quang cho rằng hắn cùng phe với ba người đối diện. Bởi vậy mới chọn kẻ có vẻ yếu nhất là hắn để bắt đầu phát động tấn công. Điều này cũng là hết sức bình thường!

Luồng kiếm quang đó cực kỳ sắc bén, so với Tác Ly thì lợi hại hơn rất nhiều. Đoan Mộc Vũ không dám chần chừ, xoay người chạy trốn, đối kháng với luồng kiếm quang này quả thật hết sức vô nghĩa. Nếu là tranh đấu ở giữa người tu hành, hắn không muốn nhúng tay vào.

Mặc dù tốc độ của luồng kiếm quang cực nhanh, nhưng cách thức né tránh của Đoan Mộc Vũ lại vô cùng đơn giản. Hắn nhảy lên vài lần, đã trốn kỹ sau núi đá. Nếu luồng kiếm quang kia thật sự muốn đuổi theo, trước tiên phải san bằng non nửa vách núi, nhưng kết quả cũng chưa chắc có thể làm Đoan Mộc Vũ bị thương.

Cùng lúc đó, hai người bên cạnh lão giả ở phía đối diện cũng lập tức ra tay. Bọn chúng triệu kiếm ra, nhất tề nhằm thẳng vào chiếc thuyền, ánh kiếm quang vây kín, hắn là không muốn lưu lại người sống!

Lúc này, sự lựa chọn duy nhất của người tu hành trên con thuyền chính là bỏ thuyền chạy trốn, như vậy có lẽ còn có một con đường sống. Nếu còn cố gắng chiếu cố chuyện sống chết của của những người khác trên thuyền, sẽ đánh mất cơ hội.

Nhưng người tu hành này chắc chắn là không muốn bỏ thuyền. Người này thu hồi kiếm quang đang truy kích Đoan Mộc Vũ, gắng sức bảo vệ con thuyền, quần lấy hai luồng kiếm quang kia. Tuy thực lực của chủ nhân của luồng kiếm quang này rất mạnh, nhưng vừa bảo vệ người lẫn thuyền, vừa bị hai người tu hành cộng thêm một con yêu xà cấp Xích Mộc vây công, chắc chắn sẽ không cầm cự được bao lâu!

Đối với tình hình trên lòng sông, mặc dù Đoan Mộc Vũ không được tận mắt nhìn thấy, nhưng trong đầu vẫn có thể mường tượng ra rõ ràng. Sau một thoáng do dự, hắn quyết định giúp một tay. Không cần quá nhiều lý do, chỉ riêng việc người tu hành trên thuyền không bỏ qua người phàm để chạy trốn, đã đủ khiến cho hắn phải ra tay.

Lấy cây Hồ Cốt Cung xuống, Đoan Mộc Vũ rút một mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn. Tiếng dây cung "két" vang lên, cây Hồ Cốt Cung đã bị kéo căng. Nhưng mục tiêu mà hắn nhắm tới, lại không phải là yêu xà cấp Xích Mộc trong lòng sông, cũng không phải là ba người ở bờ bên kia, mà là bầu trời!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thuận Sông Mà Xuống

Trong nháy mắt khi Đoan Mộc Vũ giương cung lấp tên, toàn bộ trời đất đều trở nên vô cùng yên tĩnh. Chỗ hấn đang đứng nằm ở phía sau núi đá, không những mọi người trong trận chiến không nhìn thấy được hấn, mà hấn cũng không nhìn thấy được chiến trường. Nhưng lúc này, hấn vẫn khẽ nhủ đôi mắt lại, giống như tất cả đều không đáng để vào mắt, chỉ còn lại mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn trên dây cung.

"Ông" một tiếng, ngay khi buông dây cung ra, một luồng lực lượng vô cùng hung bạo giống như nước lũ vỡ đê, phá vỡ không gian xuất hiện. Mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn nặng vừa đúng ba cân nhanh chóng biến thành một điểm nhỏ, trong nháy mắt đã bay lên cao ba trăm trượng, sau đó theo một quỹ đạo hình vòng cung cực kỳ đẹp mắt, bay về phía bờ sông bên kia. Mục tiêu, chính là lão giả đang sử dụng cây quái trượng màu đen, đang không ngừng điều khiển yêu xà cấp Xích Mộc.

Không hề có ai chú ý tới một mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn đang từ độ cao ba trăm trượng trên trời lao xuống. Bởi vì thứ nhất là do Đoan Mộc Vũ đang nấp sau núi đá, thứ hai là do Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn bay quá nhanh, lại từ trên cao đâm thẳng xuống. Đợi đến khi mũi Hồ Nha Tiễn sắc nhọn mang theo tiếng xé gió lao vọt tới thì đã quá muộn!

Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn lao xuống từ độ cao ba trăm trượng, tốc độ thậm chí đã vượt qua cả luồng kiếm quang. Mặc dù lão giả áo đen có thực lực cao nhất, nhưng lại đang chuyên tâm điều khiển yêu xà cấp Xích Mộc nên hoàn toàn không kịp tránh né. Lão lập tức bị mũi tên xuyên thủng lồng ngực, lỗ thủng cỡ miệng một cái chén lớn. Tuy nhiên, Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn vẫn chưa chịu dừng lại. Nó mang theo một lực lượng khổng lồ găm chặt lão giả đó vào trong vách núi sau lưng.

Nhưng lão giả áo đen này cũng rất cao minh! Nếu là một người bình thường, bị mũi tên thế này bắn trúng, chẳng những sẽ mất mạng ngay tức khắc mà thi thể cũng bị luồng lực lượng khủng bố này kéo lê đi vài chục trượng.

Ngay khi rơi vào hoàn cảnh biết rõ không thể nào né tránh được, lão ta thả lỏng toàn thân. Thà rằng để cho mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn xuyên thủng một lỗ ở lồng ngực, cũng không chịu gián đoạn động tác của bản thân, tiếp tục không hề dừng vung vẩy yêu xà cấp Xích Mộc.

Máu tươi phọt ra, nhưng lão giả áo đen vẫn còn chưa chết. Đợi đến khi lão ta cắn tốc ẩn vào mấy viên linh đan chữa thương, miệng vết thương dọa người kia liền bắt đầu cầm máu.

Cảnh tượng này khiến cho Đoan Mộc Vũ hết sức kinh ngạc. Người tu hành đến cảnh giới Động Huyền quả nhiên không phải chỉ có hư danh! Nhưng kinh ngạc thì mặc kinh ngạc, cây Hồ Cốt Cung của Đoan Mộc Vũ vẫn không hề ngừng lại. Chỉ cần ngừng trong vòng một hơi thở, lại có hai mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn phá không bay đi, tiếp tục lao vọt về phía lão giả áo đen. Bởi vì lão giả áo đen này không trực tiếp tham gia tấn công, nhưng lão lại điều khiển con yêu xà cấp Xích Mộc lợi hại. Chẳng những khiến nó tấn công chiếc thuyền đến mức lung lay sắp lật, mà còn tạo ra áp lực rất lớn đối với người tu hành trên thuyền. Bằng không với thực lực của người này, chưa chắc đã dưới cơ hai người bên cạnh lão giả áo đen.

Nhưng lần này, lão giả áo đen đã đề phòng trước. Đợi đến khi hai mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn phá không gian vọt tới gần, lão ta gầm lên một tiếng chói tai, gờ tay xuất ra hai đạo Lôi Chưởng, trực tiếp đánh văng cả hai mũi tên đi chỗ khác.

Cách phát ra Lôi Chưởng tùy ý như vậy khiến cho Đoan Mộc Vũ âm thầm lắc đầu một cái. Nguyên nhân chính ở đây là do thực lực cách nhau quá xa. Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn của hấn nhìn thì có vẻ hết sức lợi hại, nhưng nếu gặp phải người tu hành Động Huyền cảnh thì trừ phi tấn công bất ngờ chứ không thì căn bản chẳng có bất cứ tác dụng gì.

Đoan Mộc Vũ không tiếp tục bắn cung nữa. Hấn biết chắc, kết cục của trận chiến này đã định. Thực lực song phương hơn kém nhau quá xa, hơn nữa lại còn phục kích giữa đường. Người tu hành trên thuyền nếu không rút lui thì sẽ không có cơ hội thoát thân nữa. Còn hấn, đương nhiên sẽ không tự lao đầu vào hiểm cảnh rồi. Mới vừa rồi ra tay bắn mấy mũi tên kia là đã giúp hết sức mình rồi.

"Chuyện không thể thành! Chạy thôi!"

Quát lên một tiếng, Đoan Mộc Vũ không hề bận tâm tới nữa. Thu hồi Hồ Cốt Cung, rút chủy thủ ra, hấn lập tức chém về phía một cái cây có đường kính cỡ eo người ở trước mặt. Ánh sáng sắc bén lóe lên, mặc dù thân cây lớn như vậy nhưng vẫn bị chém đứt đôi. Tán cây và chạc cây bị hấn nhanh chóng chặt bỏ.

Rồi sau đó Đoan Mộc Vũ tụ khí vào tay trái, đột ngột đẩy thân cây ra phía dòng sông. Ngay sau đó, bản thân hấn cũng bay lên không rồi nhảy xuống, vừa vận hạ xuống thân cây đó. Ngày hôm nay, hấn đã đắc tội với ba người lão giả áo đen kia, như vậy kế hoạch ban đầu ngang qua sông để tiến thẳng về phía trước đã không thể nào tiến hành được nữa. Về phần chạy trốn theo hướng ngược lại, cũng không thể được. Mặc dầu lão giả kia bị hấn làm cho bị thương nặng, tạm thời khó có thể ngự kiếm phi hành nhưng trong tay đối phương tất nhiên sẽ không thiếu Thần Hành Phù, sớm muộn gì cũng sẽ đuổi kịp hấn.

Nếu đã như thế, thà cứ xuôi theo dòng sông xuống hạ lưu còn hơn. Về phần Yêu xà cấp Xích Mộc, Đoan Mộc Vũ cũng không hề bận tâm. Mặc dù tốc độ đi lại của Yêu xà cấp Xích Mộc trong nước nhanh hơn, nhưng cũng cần phải có lão giả áo đen tiến hành điều khiển mới được. Hấn tự tin đánh cược, lão giả áo đen vẫn chưa có khả năng điều khiển ở khoảng cách xa. Bởi vậy, chạy trốn khỏi nơi đây bằng đường sông này, tuyệt đối có thể khẳng định là phương hướng an toàn nhất.

Ngay sau khi vừa hạ xuống thân cây, Đoan Mộc Vũ lập tức thuận tay lấy đoạn thân cây chứa Thanh Mộc Tâm đang đeo trên lưng ra làm mái chèo, nhẹ

nhàng quạt xuống dòng sông đang chảy xiết. Thân cây độc mộc đơn sơ giống y như một mũi tên, nhanh chóng lao vọt đi. Chỉ trong nháy mắt, nó đã vượt quá trăm trượng.

Từ phía sau truyền đến tiếng động ầm ầm. Cuối cùng chiếc thuyền cũng không chống đỡ được sự tấn công của yêu xà cấp Xích Mộc, hoàn toàn biến thành những mảnh vỡ bay đầy trời. Về phần cấm vệ binh đông đúc trên thuyền không có khả năng sống sót. Ngay cả người tu hành có thực lực rất mạnh kia, dường như cũng không kịp lao ra ngoài.

Khê lắc đầu, Đoan Mộc Vũ không để ý tới nữa. Thừa dịp lão giả áo đen còn chưa kịp phản ứng, hai tay hắn kết pháp quyết, tạo hai trùy bằng ráp vào hai đầu thân cây. Lập tức thân cây biến thành hình dáng của một con thoi, tức thì tốc độ của nó ở trong dòng sông tăng lên một khoảng lớn.

Chỉ đáng tiếc, với số pháp lực hiện giờ của Đoan Mộc Vũ cũng chỉ có thể làm được đến vậy, nếu không còn có thể nhanh hơn!

Trên bờ sông vang lên tiếng mắng chửi. Hai bóng người nhanh như tên bắn đuổi theo. Hiển nhiên, lão giả áo đen tương đối oán hận đối với mũi tên của Đoan Mộc Vũ, tuyệt đối không muốn cho hắn chạy thoát.

Đối với chuyện này, Đoan Mộc Vũ cười khẩy một tiếng. Hồ Cốt Cung của hắn không làm gì được lão giả kia, nhưng không có nghĩa không thể tạo thành uy hiếp đối với hai kẻ này. Chỉ cần bọn họ dám thúc dục kiếm mà truy đuổi vào trong phạm vi năm trăm trượng, Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn của hắn sẽ có cơ hội lưu lại ấn tượng không bao giờ phai với bọn chúng.

Chỉ trong chốc lát, hai người kia đã đuổi tới gần. Một trong hai người lại còn bấm kiếm quyết, chuẩn bị thúc dục kiếm tập kích từ xa. Ngay từ lúc trước, bọn họ đã nhận ra trong cơ thể Đoan Mộc Vũ chẳng có bao nhiêu pháp lực, cùng lắm cũng chỉ là một kẻ non choẹt vừa mới bước chân vào tu hành giới, chỉ cần bị kiếm quang áp sát là không thể trốn thoát!

Nhưng tốc độ của Đoan Mộc Vũ lại còn nhanh hơn! Hắn cấp tốc gỡ cây Hồ Cốt Cung xuống, rút hai mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn ra, không cần ngắm nghĩa gì cả, cây cung lập tức nhắm về phía kẻ đó mà bắn.

Trong nháy mắt, hai điểm đen phá không bay ra, mang theo uy thế không hề thua kém sự bén nhọn của kiếm. Ngay tức khắc, hai mũi tên như đã khóa chặt tâm trí người này. Gã sợ đến mức vội vàng ngừng bấm kiếm quyết, hốt hoảng nghiêng đầu sang một bên né tránh. Đợi đến khi tránh được hai mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn, khi gã nhìn lại dòng sông thì Đoan Mộc Vũ đã vượt qua góc núi phía trước từ bao giờ, không còn thấy bóng dáng đâu.

Cũng đúng vào lúc đó, Đoan Mộc Vũ bỗng nhiên nhìn xuống dưới chân nói: "Ra đi!"

Tiếng nói vừa mới dứt, thân cây kê trăm xuống. Chỉ nghe nước chảy "ào", một bóng người đã nhảy vọt lên từ trong dòng nước, sau đó hạ xuống đầu bên kia của thân cây.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thiên Địa Cử Tinh

Người này rõ ràng là một cô gái còn rất trẻ. Toàn thân nàng mặc áo đỏ, dung nhan như ngọc. Nhưng cả người ướt đầm làm nổi bật lên vóc dáng yếu đuối, ngọc phong cao vút, mỡm căng tròn. Đây tuyệt đối là vưu vật nhân gian!

Đoan Mộc Vũ không hề lảng tránh, ánh mắt thản nhiên. Còn cô gái thì cũng chẳng có vẻ ngượng ngùng. Một đôi mắt đẹp, đằm đằm sát khí, lạnh như băng cùng với vẻ sẵn sàng liều mạng. Nhất là toàn thân tỏa ra khí thế tự tin tuyệt đối, thật sự là hiếm thấy. E rằng những người đàn ông bình thường căn bản không đủ can đảm đứng trước mặt nàng, ngay cả nói một câu trôi chảy cũng không dễ dàng.

Cô gái này, chính là người tu hành trên con thuyền ban nãy. Hiển nhiên nàng cũng rất nhạy bén, chỉ trong nháy mắt khi chiếc thuyền vỡ vụn, vẫn lặn được xuống nước đuổi theo và bám vào phía dưới thân cây, cho đến khi bị Đoan Mộc Vũ phát hiện.

Cô gái không nói gì, Đoan Mộc Vũ đương nhiên cũng không mở miệng. Hai người cứ như vậy đứng ở hai đầu thân cây, giống như đang nhìn lẫn nhau. Nhưng nếu nói chính xác, thì giống như đang coi đối phương là không khí mới đúng.

Lướt đi trên dòng sông lớn đã được hai canh giờ, bọn họ đã đi được ngoài trăm dặm. Lão giả áo đen kia thân thể bị trọng thương nên không thể nào kịp. Đến lúc này, hai bên bờ sông đã không còn là vách núi dựng đứng nữa. Mặt sông trải rộng, nước chảy chậm dần, tốc độ của thân cây rốt cục cũng đã chậm lại.

"Người muốn đi đâu?"

Im lặng từ đầu đến cuối, cho tới lúc này, cô gái áo đỏ mới mở miệng hỏi.

"Tích Nguyệt Hồ!"

Đoan Mộc Vũ không buồn giấu diếm, bởi vì không cần thiết.

"Cùng đường! Nhưng mà chúng ta cần một chiếc thuyền, tôi thiếu cũng phải là một cái bè gỗ, nếu không dễ bị đuổi kịp."

Khi cô gái này lên tiếng, giọng điệu không hề giống như đang đề nghị mà lại giống như đang ra lệnh, hơn nữa cũng không có ý định bỏ đi.

Liếc qua nàng một cái, Đoan Mộc Vũ rút chủy thủ ra, thẳng tay chém thân cây dài chừng bốn trượng dưới chân thành ba đoạn, sau đó dùng da thú buộc chúng lại với nhau. Chỉ trong nháy mắt, một chiếc bè gỗ dài cỡ một trượng, rộng chừng bốn thước, thô sơ tới cực điểm đã hình thành.

Cô nàng nhìn Đoan Mộc Vũ giống như đang nhìn thấy một con quái vật, định nói điều gì nhưng cuối cùng lại không mở miệng.

Cũng may, một cái bè gỗ thô sơ như vậy cũng đủ để khoanh chân mà ngồi. Mặt trời lặn, mặt nước lấp lánh ánh mặt trời đang rạo rạt. Đoan Mộc Vũ hít sức cao hứng lấy ra một miếng thịt muối đã nướng chín từ mấy ngày trước, cũng không thèm để ý tới ánh mắt đầy căm tức của nàng, nhồm nhoàm nhai.

"Người có biết lão già hôm nay điều khiển yêu xà cấp Xích Mộc kia là ai không?"

Rốt cục, cô gái áo đỏ không nhịn được mở miệng hỏi.

"Không có hứng thú!"

Đoan Mộc Vũ trả lời rất đơn giản.

Cô gái áo đỏ đột nhiên mỉm cười nói: "Lão đã từng là một hộ pháp của Ngự Thú Môn, tên là Hoành Uyên. Chẳng qua, hai mươi năm trước không hiểu vì lý do gì đã bị Ngự Thú Môn trục xuất và đuổi giết, cho đến gần mới xuất hiện trở lại. Nhưng lão vừa mới xuất hiện thì hình như đã tìm được một chỗ dựa lớn mạnh, không biết dùng thủ đoạn gì, mà đã trở thành Môn chủ tiếp theo của Ngự Thú Môn. Người đắc tội với lão, chỉ sợ lão sẽ không bỏ qua cho người!"

Đoan Mộc Vũ lắc đầu, lần này dường như không hề có hứng thú đáp lại một câu. Tuy nhiên cô gái áo đỏ hình như lại càng lúc càng có hứng thú với hắn, chăm chú nhìn hắn nói: "Người có muốn biết tại sao lão Hoành Uyên này lại muốn giết ta không? Đó là vì, lão cho rằng ta có Mảnh Vụn Yêu Thạch. Đương nhiên Mảnh Vụn Yêu Thạch chính xác đang ở trong tay ta. Lần này ta giả trang thành công chúa, nấu thân trong Cẩm Vệ Quân Đại Tàn, nhưng không ngờ vẫn bị lão phát hiện ra."

Nói dứt lời, cô gái áo đỏ lập tức im lặng nhìn Đoan Mộc Vũ. Có thể nàng đang hy vọng nhìn thấy chút xíu nét kinh ngạc hay sợ hãi trên mặt Đoan Mộc Vũ. Đáng tiếc, về mặt Đoan Mộc Vũ từ đầu đến cuối vẫn là thờ ơ lạnh nhạt, giống như chẳng nghe thấy gì.

"Được rồi, thật ra thì ta muốn nói người thực sự gặp phải phiền phức lớn rồi! Hoành Uyên đương nhiên sẽ không từ bỏ việc cướp lấy Mảnh Vụn Yêu Thạch. Những người tu hành khác nhận được tin tức cũng sẽ động thân, bất kể chính hay tà. Cho nên, những cuộc đuổi giết rất có thể sẽ nối đuôi nhau mà tới. Còn ta, có lẽ để phòng ngừa lộ bí mật sẽ giết người diệt khẩu, người không sợ sao?"

Nghe tới đây, về mặt Đoan Mộc Vũ rốt cục đã có một chút thay đổi, nhưng không phải là kinh ngạc hay sợ hãi mà chỉ thoáng qua một nét giễu cợt.

"Người muốn gì thì cứ việc nói thẳng, không cần phải thăm dò! Nếu người còn có thực lực để giết ta diệt khẩu, sao còn kiên nhẫn tới lúc này?"

Ngay từ đầu hắn đã nhìn ra, cô gái áo đỏ đã bị trọng thương từ trước. Hơn nữa thương thế đó rất có thể không thể thuyên giảm trong thời gian ngắn. Nếu không, nàng cũng không cần ẩn thân trong con thuyền đó làm gì. Ngày hôm nay, trải qua một thời gian chiến đấu, có vẻ nàng không bị ảnh hưởng gì nhưng thật ra thương thế đã trở nên vô cùng nghiêm trọng từ lâu, không thể chống đỡ thêm được một trận chiến đấu kịch liệt nào nữa.

Lúc này nàng bị Đoan Mộc Vũ nói trúng điểm yếu, sắc mặt thoáng cái trắng bệch, bởi vì sự thật đúng là như thế! Vốn thấy Đoan Mộc Vũ có tu vi nông cạn, tuổi tác còn nhỏ, nên cho rằng hắn chỉ là một kẻ tay mơ mới bước chân vào tu hành giới. Nhưng không ngờ tới, ánh mắt của người này lại thực sự sắc bén đến thế!

Chỉ có điều, bây giờ ngay cả sức lực để thẹn quá hóa giận nàng cũng không có đủ! Mặc dù thực lực Đoan Mộc Vũ có vẻ rất yếu, nhưng những mũi tên hắn bắn ra hết sức lợi hại. Với thương thế của nàng hiện giờ, cho dù gần trong gang tấc cũng không thể chém chết Đoan Mộc Vũ trước khi bị mũi tên như thế xuyên qua được. Lạnh lùng hừ một tiếng, nàng quay đầu đi, không thèm nói chuyện nữa.

Về mặt Đoan Mộc Vũ vẫn không có gì thay đổi, cũng không làm ra hành động bỏ đá xuống giếng, mà chỉ thông thả điều khiển bè. Quả thực không khác gì đang đi du ngoạn.

Tuy Đoan Mộc Vũ không nóng vội, nhưng cô gái áo đỏ thì đã không chịu nổi nữa.

"Người thật sự không nóng lòng nào sao? Đừng có tưởng rằng người thật sự đã bỏ rơi được đám người đó! Hoành Uyên đâu sao cũng chỉ là một trong số rất nhiều người thôi. Nếu người tin ta, vậy hãy chạy tới Tích Nguyệt Hồ nhanh một chút đi. Nói không chừng còn có thể giữ được tính mạng."

"Nhanh hơn nữa cũng vô ích! Nếu người tin ta thì đừng luyến tiếc mà vứt cái Mảnh Vụn Yêu Thạch đi xem ai thêm truy đuổi người?" Đoan Mộc Vũ thần nhiên đáp. Đối với cái gọi là yêu thạch, hắn quả thật hết sức quen thuộc. Bởi vì theo truyền thuyết, bên trong yêu thạch này lưu giữ một trong những bí mật của Yêu Tinh trong Thiên Địa Cừu Tinh.

Mà Thiên Địa Cừu Tinh, chính là hạch tâm của trời đất này. Trong đó ba ngôi sao Thái Bạch, Tử Vi, Tuyền Ky tạo thành Thiên Giới, hiện giờ do Thiên

Để nắm giữ và quản lý. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Thiên Đế lại cường đại như vậy. Không có lực lượng của ba ngôi sao này, Thiên Đế chẳng đáng là cái gì!

Sáu ngôi sao còn lại đều cấu thành nên thế giới của riêng mình, phân biệt là Thanh Mộc Tinh tạo thành Nhân Giới, Yêu Tinh tạo thành Yêu Giới, Ma Tinh tạo thành Ma Giới, Quỷ Tinh tạo thành Quỷ Giới, cuối cùng là Bát Hoang Tinh và Cửu U Tinh thần bí nhất.

Tuy nhiên, theo Đoan Mộc Vũ được biết, hiện giờ bên trong Thiên Địa Cửu Tinh, ngoại trừ Thiên Đế nắm giữ và quản lý ba ngôi sao Thái Bạch, Tử Vi, Toàn Kỵ ra, thì cũng chỉ còn lại Quỷ Tinh cùng Ma Tinh tồn tại. Nhân Giới Thanh Mộc Tinh và Yêu Giới Yêu Tinh đã biến mất từ lâu, dẫn đến kết quả hai giới Nhân Giới và Yêu Giới đan xen lẫn nhau, sáp nhập thành một giới. Đây chính là nguyên nhân loài người và Yêu tộc thường xuyên tranh đấu. Từ xưa tới nay, hai phe đều có thắng có bại, không phải là gió đông thổi bạt gió tây thì chính là gió tây áp đảo gió đông.

Chỉ còn lại Bát Hoang Tinh và Cửu U Tinh là thần bí nhất. Cho tới tận bây giờ, người ta cũng chỉ mới biết được, Bát Hoang Nghiệp Hóa trong Bát Hoang Tinh vô cùng lợi hại. Trước kia, ngay cả bản thể bất diệt Yêu Đế của Đoan Mộc Vũ cũng bị nó luyện hóa. Về phần Cửu U Tinh, thì có mỗi cái tên, chắc nó chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết.

Đó chính là Thiên Địa Cửu Tinh. Ai có được một ngôi sao, người đó có thể đứng đầu một giới. Người nào đạt được ba ngôi sao, địa vị có thể sánh ngang với Thiên Đế.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Thiên Địa Cửu Tinh

Người này rõ ràng là một cô gái còn rất trẻ. Toàn thân nàng mặc áo đỏ, dung nhan như ngọc. Nhưng cả người ướt đầm làm nổi bật lên vóc dáng yếu đuối, ngọc phong cao vút, mỏng căng tròn. Đây tuyệt đối là vu vật nhân gian!

Đoan Mộc Vũ không hề lảng tránh, ánh mắt thản nhiên. Còn cô gái thì cũng chẳng có vẻ ngượng ngùng. Một đôi mắt đẹp, đằm đằm sát khí, lạnh như băng cùng với vẻ sẵn sàng liều mạng. Nhất là toàn thân tỏa ra khí thế tự tin tuyệt đối, thật sự là hiếm thấy. E rằng những người đàn ông bình thường căn bản không đủ can đảm đứng trước mặt nàng, ngay cả nói một câu trôi chảy cũng không dễ dàng.

Cô gái này, chính là người tu hành trên con thuyền ban nãy. Hiển nhiên nàng cũng rất nhạy bén, chỉ trong nháy mắt khi chiếc thuyền vỡ vụn, vẫn lặn được xuống nước đuổi theo và bám vào phía dưới thân cây, cho đến khi bị Đoan Mộc Vũ phát hiện.

Cô gái không nói gì, Đoan Mộc Vũ đương nhiên cũng không mở miệng. Hai người cứ như vậy đứng ở hai đầu thân cây, giống như đang nhìn lẫn nhau. Nhưng nếu nói chính xác, thì giống như đang coi đối phương là không khí mới đúng.

Lướt đi trên dòng sông lớn đã được hai canh giờ, bọn họ đã đi được ngoài trăm dặm. Lão giả áo đen kia thân thể bị trọng thương nên không thể nào kịp. Đến lúc này, hai bên bờ sông đã không còn là vách núi dựng đứng nữa. Mặt sông trải rộng, nước chảy chậm dần, tốc độ của thân cây rút cục cũng đã chậm lại.

"Người muốn đi đâu?"

Im lặng từ đầu đến cuối, cho tới lúc này, cô gái áo đỏ mới mở miệng hỏi.

"Tích Nguyệt Hồ!"

Đoan Mộc Vũ không buồn giấu diếm, bởi vì không cần thiết.

"Cùng đường! Nhưng mà chúng ta cần một chiếc thuyền, tối thiểu cũng phải là một cái bè gỗ, nếu không dễ bị đuổi kịp."

Khi cô gái này lên tiếng, giọng điệu không hề giống như đang đề nghị mà lại giống như đang ra lệnh, hơn nữa cũng không có ý định bỏ đi.

Liếc qua nàng một cái, Đoan Mộc Vũ rút chùy thủ ra, thẳng tay chém thân cây dài chừng bốn trượng dưới chân thành ba đoạn, sau đó dùng da thú buộc chúng lại với nhau. Chỉ trong nháy mắt, một chiếc bè gỗ dài cỡ một trượng, rộng chừng bốn thước, thô sơ tới cực điểm đã hình thành.

Cô nàng nhìn Đoan Mộc Vũ giống như đang nhìn thấy một con quái vật, định nói điều gì nhưng cuối cùng lại không mở miệng.

Cũng may, một cái bè gỗ thô sơ như vậy cũng đủ để khoanh chân mà ngồi. Mặt trời lặn, mặt nước lấp lánh ánh mặt trời đang rào rạt. Đoan Mộc Vũ hết sức cao hứng lấy ra một miếng thịt muối đã nướng chín từ mấy ngày trước, cũng không thèm để ý tới ánh mắt đầy cảm tức của nàng, nhồm nhoàm nhai.

"Người có biết lão giả hôm nay điều khiển yêu xà cấp Xích Mộc kia là ai không?"

Rất cục, cô gái áo đỏ không nhin được mở miệng hỏi.

"Không có hứng thú!"

Đoan Mộc Vũ trả lời rất đơn giản.

Cô gái áo đỏ đột nhiên mỉm cười nói: "Lão đã từng là một hộ pháp của Ngự Thú Môn, tên là Hoành Uyên. Chẳng qua, hai mươi năm trước không hiểu vì lý do gì đã bị Ngự Thú Môn trục xuất và đuổi giết, cho đến gần mới xuất hiện trở lại. Nhưng lão vừa mới xuất hiện thì hình như đã tìm được một chỗ dựa lớn mạnh, không biết dùng thủ đoạn gì, mà đã trở thành Môn chủ tiếp theo của Ngự Thú Môn. Ngươi đắc tội với lão, chỉ sợ lão sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Đoan Mộc Vũ lắc đầu, lần này dường như không hề có hứng thú đáp lại một câu. Tuy nhiên cô gái áo đỏ hình như lại càng lúc càng có hứng thú với hắn, chăm chú nhìn hắn nói: "Ngươi có muốn biết tại sao lão Hoành Uyên này lại muốn giết ta không? Đó là vì, lão cho rằng ta có Mảnh Vụn Yêu Thạch. Đương nhiên Mảnh Vụn Yêu Thạch chính xác đang ở trong tay ta. Lần này ta giả trang thành công chúa, nấu thân trong Cẩm Vệ Quân Đại Tàn, nhưng không ngờ vẫn bị lão phát hiện ra."

Nói dứt lời, cô gái áo đỏ lập tức im lặng nhìn Đoan Mộc Vũ. Có thể nàng đang hy vọng nhìn thấy chút xú nét kinh ngạc hay sợ hãi trên mặt Đoan Mộc Vũ. Đáng tiếc, về mặt Đoan Mộc Vũ từ đầu đến cuối vẫn là thờ ơ lạnh nhạt, giống như chẳng nghe thấy gì.

"Được rồi, thật ra thì ta muốn nói ngươi thực sự gặp phải phiền phức lớn rồi! Hoành Uyên đương nhiên sẽ không từ bỏ việc cướp lấy Mảnh Vụn Yêu Thạch. Những người tu hành khác nhận được tin tức cũng sẽ động thân, bất kể chính hay tà. Cho nên, những cuộc đuổi giết rất có thể sẽ nổi dậy nhau mà tới. Còn ta, có lẽ để phòng ngừa lộ bí mật sẽ giết ngươi diệt khẩu, ngươi không sợ sao?"

Nghe tới đây, về mặt Đoan Mộc Vũ rất cục đã có một chút thay đổi, nhưng không phải là kinh ngạc hay sợ hãi mà chỉ thoáng qua một nét giễu cợt.

"Ngươi muốn gì thì cứ việc nói thẳng, không cần phải thăm dò! Nếu ngươi còn có thực lực để giết ta diệt khẩu, sao còn kiên nhẫn tới lúc này?"

Ngay từ đầu hắn đã nhìn ra, cô gái áo đỏ đã bị trọng thương từ trước. Hơn nữa thương thế đó rất có thể không thể thuyên giảm trong thời gian ngắn. Nếu không, nàng cũng không cần ẩn thân trong con thuyền đó làm gì. Ngày hôm nay, trải qua một thời gian chiến đấu, có vẻ nàng không bị ảnh hưởng gì nhưng thật ra thương thế đã trở nên vô cùng nghiêm trọng từ lâu, không thể chống đỡ thêm được một trận chiến đấu kịch liệt nào nữa.

Lúc này nàng bị Đoan Mộc Vũ nói trúng điểm yếu, sắc mặt thoáng cái trắng bệch, bởi vì sự thật đúng là như thế! Vốn thấy Đoan Mộc Vũ có tu vi nông cạn, tuổi tác còn nhỏ, nên cho rằng hắn chỉ là một kẻ tay mơ mới bước chân vào tu hành giới. Nhưng không ngờ tới, ánh mắt của người này lại thực sự sắc bén đến thế!

Chỉ có điều, bây giờ ngay cả sức lực để thẹn quá hóa giận nàng cũng không có đủ! Mặc dù thực lực Đoan Mộc Vũ có vẻ rất yếu, nhưng những mũi tên hắn bắn ra hết sức lợi hại. Với thương thế của nàng hiện giờ, cho dù gần trong gang tấc cũng không thể chém chết Đoan Mộc Vũ trước khi bị mũi tên như thế xuyên qua được. Lạnh lùng hừ một tiếng, nàng quay đầu đi, không thêm nói chuyện nữa.

Về mặt Đoan Mộc Vũ vẫn không có gì thay đổi, cũng không làm ra hành động bỏ đá xuống giếng, mà chỉ thông thả điều khiển bè. Quả thực không khác gì đang đi du ngoạn.

Tuy Đoan Mộc Vũ không nóng vội, nhưng cô gái áo đỏ thì đã không chịu nổi nữa.

"Ngươi thật sự không nóng lòng nào sao? Đừng có tưởng rằng ngươi thật sự đã bỏ rơi được đám người đó! Hoành Uyên đâu sao cũng chỉ là một trong số rất nhiều người thôi. Nếu ngươi tin ta, vậy hãy chạy tới Tích Nguyệt Hồ nhanh một chút đi. Nói không chừng còn có thể giữ được tính mạng."

"Nhanh hơn nữa cũng vô ích! Nếu ngươi tin ta thì đừng luyến tiếc mà vứt cái Mảnh Vụn Yêu Thạch đi xem ai thèm truy đuổi ngươi?" Đoan Mộc Vũ thản nhiên đáp. Đối với cái gọi là yêu thạch, hắn quả thật hết sức quen thuộc. Bởi vì theo truyền thuyết, bên trong yêu thạch này lưu giữ một trong những bí mật của Yêu Tinh trong Thiên Địa Cửu Tinh.

Mà Thiên Địa Cửu Tinh, chính là hạch tâm của trời đất này. Trong đó ba ngôi sao Thái Bạch, Tử Vi, Tuyền Kỵ tạo thành Thiên Giới, hiện giờ do Thiên Đế nắm giữ và quản lý. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Thiên Đế lại cường đại như vậy. Không có lực lượng của ba ngôi sao này, Thiên Đế chẳng đáng là cái gì!

Sáu ngôi sao còn lại đều cấu thành nên thế giới của riêng mình, phân biệt là Thanh Mộc Tinh tạo thành Nhân Giới, Yêu Tinh tạo thành Yêu Giới, Ma Tinh tạo thành Ma Giới, Quỷ Tinh tạo thành Quỷ Giới, cuối cùng là Bát Hoang Tinh và Cửu U Tinh thần bí nhất.

Tuy nhiên, theo Đoan Mộc Vũ được biết, hiện giờ bên trong Thiên Địa Cửu Tinh, ngoại trừ Thiên Đế nắm giữ và quản lý ba ngôi sao Thái Bạch, Tử Vi, Toàn Kỵ ra, thì cũng chỉ còn lại Quỷ Tinh cùng Ma Tinh tồn tại. Nhân Giới Thanh Mộc Tinh và Yêu Giới Yêu Tinh đã biến mất từ lâu, dẫn đến kết quả hai giới Nhân Giới và Yêu Giới đan xen lẫn nhau, sáp nhập thành một giới. Đây chính là nguyên nhân loài người và Yêu tộc thường xuyên tranh đấu. Từ xưa tới nay, hai phe đều có thắng có bại, không phải là gió đông thổi bạt gió tây thì chính là gió tây áp đảo gió đông.

Chỉ còn lại Bát Hoang Tinh và Cửu U Tinh là thần bí nhất. Cho tới tận bây giờ, người ta cũng chỉ mới biết được, Bát Hoang Nghiệp Hỏa trong Bát Hoang Tinh vô cùng lợi hại. Trước kia, ngay cả bản thể bất diệt Yêu Đế của Đoan Mộc Vũ cũng bị nó luyện hóa. Về phần Cửu U Tinh, thì có mỗi cái tên, chắc nó chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết.

Đó chính là Thiên Địa Cửu Tinh. Ai có được một ngôi sao, người đó có thể đứng đầu một giới. Người nào đạt được ba ngôi sao, địa vị có thể sánh ngang với Thiên Đế.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Mảnh Vụn Yêu Thạch

Tuy vậy, đối với Yêu Thạch này Đoan Mộc Vũ thật sự không có một chút hứng thú nào. Không phải do hắn hoài nghi tính chân thực của Yêu Thạch, mà vì Yêu Thạch đã biến thành rất nhiều mảnh vụn từ lâu rồi, không ai biết được chúng lưu lạc ở những đâu!

Nhớ ngày đó, hắn thân là Yêu Đế, đã từng ra lệnh cho hàng vạn hàng nghìn thủ hạ đi tìm khắp nơi cả mấy ngàn năm mà cũng chỉ sưu tập được ba mảnh vụn mà thôi. Còn không biết đến ngày tháng năm nào mới phục hồi Yêu Thạch lại được như cũ.

Huống chi, mảnh vụn Yêu Thạch cực kỳ quái dị. Bên trong chúng ẩn giấu ba động khác thường. Nếu cứ mang theo bên mình, thì đến một lúc nhất định sẽ mang lại tai ương không lường trước được cho người giữ nó.

Chẳng qua, không ngờ mảnh vỡ Yêu Thạch thần bí vẫn có thể dấy lên sóng gió ở Nhân Giới. Xem ra, người cũng vậy mà yêu cũng thế. Trên cõi đời này, rốt cục kẻ tham lam vẫn cứ chiếm đa số.

"Người nói gì? Ném đi? Tại sao người không lộn cổ xuống nước mà chết đi!"

Cô gái áo đỏ nghe thấy đề nghị của Đoan Mộc Vũ, cuối cùng cũng phát hỏa, trừng mắt giận dữ nói.

"Thực tế là như vậy, người muốn làm sao thì làm!" Đoan Mộc Vũ nhắm mắt lại, không buồn để ý tới nữa.

Nhìn vào dáng điệu của hắn, cô gái không tránh khỏi do dự một lúc. Bản thân nàng hiểu rõ Đoan Mộc Vũ muốn nói tới điều gì. Nguyên do là mảnh vụn Yêu Thạch này luôn không ngừng lan tỏa ra một loại ba động kỳ dị cực kỳ yếu ớt. Bất kể thần thông pháp thuật gì cũng không thể che giấu được. Cũng chính bởi vậy, không có người tu hành nào có thể nắm giữ mảnh vụn Yêu Thạch này lâu dài được. Ngay cả bản thân nàng, cách đây không lâu cũng phải đánh lén một gã cao thủ tu hành trọng thương, liều mạng chấp nhận bị thương mới đoạt được vào tay.

Nhưng mà, chuyện này cũng khiến cho nàng rơi vào tình trạng bị truy sát liên miên. Không lẽ, thật sự phải ném mảnh vụn Yêu Thạch này đi?

"Không, tuyệt đối không! Ta còn phải dùng mảnh vụn Yêu Thạch này để cứu tính mạng của mẫu thân. Cho dù phải trả một cái giá lớn đến thế nào, ta cũng phải giữ bằng được nó!"

Ánh mắt cô gái áo đỏ dần trở nên vô cùng kiên định.

"Chúng ta nhất định phải nhanh hơn! Chẳng lẽ ngay cả việc sống chết của mình, người cũng không thêm để ý đến sao? Người hãy hỗ trợ một chút đi, ta muốn thi triển Phù Không Thuật. Chỉ cần tới Tích Nguyệt Hồ, ta sẽ tự động rời đi, không liên lụy gì tới người nữa. Nếu không, cho dù chết ta cũng phải kéo theo người cho có bạn!"

Cô gái áo đỏ trầm giọng nói. Quả thật nàng đã bị dáng vẻ coi thường tất cả của Đoan Mộc Vũ dọa nhảy dựng lên rồi. Không động tâm với mảnh vụn Yêu Thạch thì cũng chả nói làm gì, thậm chí ngay cả sống chết cũng không thêm bận tâm, thì đừng có nhắc tới chuyện bị mê hoặc bởi đại mỹ nữ xinh đẹp điểm lệ như nàng!

"Phù Không Thuật? Chỉ sợ không còn kịp rồi!"

Đoan Mộc Vũ đột nhiên mở mắt ra, nhảy vọt lên khỏi bề gỗ, giương cung lấp tên, bắn thẳng xuống mặt nước ở vị trí ba trăm trượng phía sau. Đột nhiên một vùng máu đỏ loang ra, nhưng giống như một giọt nước rơi vào dầu sôi, mặt nước xung quanh bỗng nhiên bắt đầu có vô số con sóng gợn lên, loáng thoáng có thể nhìn thấy được từng mảng đen đang nhanh chóng truy theo bề gỗ.

"Đây là thứ gì?"

Cô gái áo đỏ sợ hết hồn. Lúc này, nàng đang phải dùng pháp lực áp chế thương thế, cho nên khả năng cảm ứng bị hạ thấp. Hơn nữa, nàng chỉ chú ý xem có người tu hành đuổi theo hay không, mà không hề bận tâm tới động tĩnh trong dòng sông.

"Yêu."

Đoan Mộc Vũ đáp lại cụt lùn. Cây Hồ Cốt Cung trong tay không tiếp tục bắn nữa, bởi vì đến giờ trong tay hắn chỉ còn lại có mười lăm mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn mà thôi. Không có tên, Hồ Cốt Cung của hắn sẽ trở thành vô dụng.

"Đó là... đó là cá dưới sông, làm sao có thể là yêu được?"

Lúc này, cô gái áo đỏ rốt cục đã thấy rõ những bóng đen đang đuổi theo phía sau. Rõ ràng là vô số con cá lớn. Chỉ có điều, loài cá mà con người thường ngày vẫn đánh bắt, lúc này bỗng trở nên hung dữ và mạnh mẽ vô cùng, giống như loài mãnh thú ăn thịt người. Nàng dám khẳng định, một khi rơi vào trong nước, bản thân chắc chắn sẽ bị đám cá sông này xé thành mảnh nhỏ.

"Tại sao lại không thể? Đừng quên mảnh vụn Yêu Thạch trong tay ngươi! Chẳng những người tu hành có thể cảm ứng được, mà ngay cả những động vật trên thế gian này cũng đều có khả năng cảm ứng được. Con người thì chẳng nói đến làm gì, nhưng đối với những động vật này thì không khác gì bị mê hoặc theo bản năng. Cho dù là cá sông tầm thường, sau một thời gian dài cảm ứng được mảnh vụn Yêu Thạch, cũng sẽ trở nên hung dữ ngang ngược vô cùng. Nếu ngươi không ném xuống, không cần đám người tu hành kia đuổi kịp thì ngươi đã táng thân trong bụng cá rồi!" Đoàn Mộc Vũ thần nhiên nói.

"Làm sao ngươi lại biết rõ như vậy?" Cô gái áo đỏ kinh hãi. Nàng cướp được mảnh vụn Yêu Thạch mới chỉ được vài ngày rồi toàn cảm đầu chạy trốn, căn bản không hề biết tới điều này, cũng chưa từng nghe nói đến. Nhưng thiếu niên trước mặt, dường như lại có hiểu biết rất sâu sắc về chuyện này, nhưng chẳng hiểu tại sao thực lực của hắn lại yếu đến như vậy.

"Quan trọng lắm sao?"

Hỏi ngược lại một câu, Đoàn Mộc Vũ thu hồi Hồ Cốt Cung, rút chủy thủ ra chém thẳng tay vào cái bè gỗ. Động tác của hắn cực kỳ mau lẹ. Ở phía sau, vô số cá sông đang dốc sức đuổi theo. Chỉ thấy ánh sáng bén ngọt lóe lên liên tiếp, hắn đã cắt từ bè gỗ ra chín khối gỗ dài một thước, rồi ném chúng thẳng xuống mặt nước ở mạn nam.

"Đi!"

Quát lên một tiếng, Đoàn Mộc Vũ túm lấy cánh tay của cô gái áo đỏ vẫn còn đang kinh ngạc, từ bè gỗ nhảy vọt lên trời, dùng chín khối gỗ đang bập bênh trên mặt nước làm điểm tựa để đạp chân. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã lên tới bờ phía nam. Hầu như cùng một lúc, cái bè gỗ lúc trước đã bị đám cá sông điên cuồng kia hất tung lên. Cô gái áo đỏ thấy vậy kinh hãi không thôi.

Nhưng Đoàn Mộc Vũ vẫn chưa hề dừng lại, sau khi ném cô gái áo đỏ xuống, xoay người đi ngay.

"Này! Ngươi muốn đi đâu?" Sau khi thoáng sững sờ, cô gái áo đỏ vội vàng đuổi theo.

"Tích Nguyệt Hồ!"

"Chúng ta cùng đường, ngươi đừng nghĩ bỏ rơi được ta!" Nàng thở hồng hộc nói. Người này, quả thật không thể nói lý lẽ! Đã biết rõ mảnh vụn Yêu Thạch sẽ làm cá sông nổi điên, nhưng cũng không thêm nói, mà chỉ ngồi chờ ra một chỗ. Bằng không, nàng đã thi triển Phù Không Thuật từ trước, tăng tốc độ bè gỗ lên thì đã không bị đám cá sông kia đuổi dạt lên bờ.

Đoàn Mộc Vũ đột nhiên đứng sững lại, trầm giọng nói: "Lúc trước chúng ta cùng thuyền vượt sông thì chả nói làm gì. Nhưng nếu ngươi thật sự muốn đi cùng ta, có lẽ ngươi nên ném cái mảnh vụn Yêu Thạch đó đi. Nếu không chúng ta tuyệt đối không có khả năng bình yên tới Tích Nguyệt Hồ được. Dòng sông lớn này chỉ có cá sông bình thường, nhưng trong núi sâu rừng thẳm thì yêu thú mạnh mẽ không ít đâu. Ngươi cho rằng mình có thể trốn tránh được bao lâu!"

"Sao lại nói là ta có thể trốn tránh được bao lâu, phải nói là chúng ta mới đúng! Ta bất chấp tất cả! Nếu ngươi không ra tay giết ta, thì bây giờ phải giúp ta tìm biện pháp. Tóm lại, mảnh vụn Yêu Thạch này hết sức trọng yếu đối với ta. Ta không thể ném nó đi!" Cô gái áo đỏ dường như đang giở trò vô lại. Đến lúc này, nàng đã nhìn ra, mặc dù Đoàn Mộc Vũ thờ ơ đến vô cảm, nhưng chắc chắn sẽ không vô cớ giết người, nhất là không hề có ý thêm muốn đối với mảnh vỡ Yêu Thạch. Hơn nữa, hắn còn hiểu biết rất rộng. Tuổi còn nhỏ mà đã điềm tĩnh chín chắn như thế, tuyệt đối không có mấy ai! Vô hình chung, sẽ làm cho người cảm thấy đáng tin nhiệm, dù rằng hắn rất kì quái!

"Sống chỉ trong một ý nghĩ, chết cũng chỉ trong một ý nghĩ. Tự gây nghiệt, không thể sống!"

Bỏ lại một câu, Đoàn Mộc Vũ lập tức xoay người không buồn để ý đến cô gái áo đỏ nữa, nhanh chóng tiến về phía trước.

"Ngươi..."

Cô gái áo đỏ bị chọc tức không ít, đôi hàm răng nhỏ nghiến vào nhau ken két. Nhưng lúc này, nếu nàng bỏ đi một mình, căn bản không thể nào còn sống mà tới Tích Nguyệt Hồ được. Con đường sống duy nhất, chắc chắn là vẫn phải nhờ cậy vào gã thiếu niên ngay cả tên cũng không biết ở phía trước. Nàng đã hạ quyết tâm, phải kéo theo người này xuống nước, bởi vì nàng có một cảm giác rất kỳ quái: thiếu niên này có vẻ rất yếu ớt rất hồ hởi, nhưng chắc chắn có biện pháp giúp nàng, chẳng qua là hắn không muốn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Đi Cùng Đường

Đối với trò vô lại của cô gái áo đỏ Đoan Mộc Vũ chẳng thêm tính toán, hắn chỉ cắm đầu lướt về phía trước. Cũng may, vùng núi quanh đây rất bằng phẳng, cây rừng thưa thớt, hơn nữa bọn họ di chuyển với tốc độ rất nhanh nên mảnh vụn Yêu Thạch dù không ngừng lan tỏa ra ba động kỳ dị nhưng chỉ cần không dừng lại ở một chỗ quá lâu thì gần như không có khả năng hấp dẫn động vật hoang dã tìm đến.

Sau khi đi một hơi hơn năm mươi dặm, thì trời đã về khuya. Trong khi đó, cô gái áo đỏ vẫn lẳng nhặng bám theo không rời ở phía sau. Chẳng qua, cho dù thực lực của nàng rất mạnh, nhưng dấu sao bản thân vẫn đang trọng thương. Lúc trước nàng đã dùng pháp lực còn sót lại để áp chế thương thế nên chưa lộ ra, lúc này lại băng đèo vượt núi, đi xa như vậy nên sắp không duy trì nổi được nữa.

"Đưa mảnh vụn Yêu Thạch đó cho ta!"

Hết cách, Đoan Mộc Vũ đành phải dừng bước, khẽ thở dài một hơi rồi nói. Cô gái này, hắn không có ý định giết chết, nhưng bỏ lại cũng không xong. Nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp tốt. Những vẫn còn có điều trọng yếu nhất, mà hắn không muốn thừa nhận, chính là sự ngoan cố và kiên trì trong ánh mắt của cô gái này đã làm hắn động lòng. Bởi vì đó không phải là sự cố chấp đến mù quáng do tham lam cực độ tạo thành, mà trái lại là sự thánh khiết. Sự cố chấp ngốc nghếch đến si dại này gọi cho hắn nhớ lại cảm giác hết sức quen thuộc khi xưa.

Đoan Mộc Vũ đột nhiên dừng lại mở miệng, làm cho cô gái áo đỏ sợ hết hồn. Đặc biệt là cách hắn nói, lại hết sức đột ngột. Nàng theo bản năng lùi về phía sau một bước.

"Ngươi muốn làm cái gì?"

"Ngươi cho rằng ta muốn làm cái gì?"

Đoan Mộc Vũ xòe tay phải ra, dùng giọng lãnh đạm nói.

"Chẳng lẽ ngươi thật sự có biện pháp che dấu ba động của mảnh vụn Yêu Thạch này?" Cô gái áo đỏ cũng không phải kẻ ngốc. Sau khi thoáng kinh ngạc, nàng lập tức nghĩ tới điểm này. Chẳng qua, cứ khơi khơi giao mảnh vụn Yêu Thạch mà nàng phải mạo hiểm cả tính mạng mới lấy được giao ra như vậy thật sự làm cho nàng cảm thấy rất không cam tâm. Đặc biệt là nàng rất ghét cái dáng vẻ hờ hững của Đoan Mộc Vũ.

"Tại sao ta phải tin tưởng ngươi? Ngươi, ngươi phải cam đoan với ta một câu!"

"Sự kiên nhẫn của ta có hạn!"

Đoan Mộc Vũ khẽ nhíu mày, ánh mắt sắc như đao. Cô gái áo đỏ thấy vậy, sau lưng toát mồ hôi lạnh. Chỉ trong nháy mắt, thiếu niên có vẻ rất yếu ớt kia đã thực sự làm cho cô có cảm giác nguy hiểm cực độ.

"Ách, ngươi hung hãn như vậy để làm chi? Coi như ta chưa nói gì!"

Hơi do dự một chút, nàng vẫn lấy mảnh vụn Yêu Thạch ra. Đó là một mẫu đá chỉ xấp xỉ bằng đầu ngón tay, vô cùng khác thường. Chỉ cần đã từng nhìn thấy vật này, bất cứ ai cũng tuyệt đối không coi nó là đá. Bởi vì cho dù nó chỉ là một mảnh vụn nhỏ nhỏ, nhưng lại hoàn mỹ tới cực điểm, giống như một vì sao sáng lạn, có vô số màu sắc bắt mắt đang biến ảo bên trong. Lần đầu nhìn thấy, cho dù định lực có cao tới đâu, bất cứ ai cũng không cưỡng lại được mà ngây ngẩn lạc vào trong tia sáng này chốc lát!

Có lẽ đây không phải là thứ thuộc về thế giới này!

Khi được nắm trong lòng bàn tay của cô gái, mảnh vụn đó phát sáng khiến đôi tay nàng cũng trở nên như mộng như ảo. Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt Đoan Mộc Vũ vẫn hoàn toàn thờ ơ không hề biến đổi, cũng chẳng buồn liếc mắt. Hắn tiện tay cầm mảnh vụn Yêu Thạch vào tay, giống như nó chỉ là một hòn đá nhỏ vô cùng tầm thường.

Sau khi lấy được mảnh vụn Yêu Thạch, Đoan Mộc Vũ rút chủy thủ ra rồi dứt khoát rạch một đao vào lòng bàn tay phải của mình. Ngay tức khắc, máu tươi chảy ra. Còn hắn lại như không hề cảm thấy đau đớn, nhỏ từng giọt máu tươi lên mảnh vụn Yêu Thạch. Vô cùng kì dị, ánh sáng chói lọi mê người trên mảnh vụn Yêu Thạch rõ ràng đang dần trở nên âm trầm. Cuối cùng, nó trở nên giống hệt như một viên đá nhỏ bình thường, không có điểm gì khác biệt. Sự ba động kì dị bên trong cũng hoàn toàn biến mất.

Khi nhìn thấy cảnh tượng này, cô gái áo đỏ lập tức trợn mắt há mồm. Nếu không tận mắt nhìn thấy, nàng căn bản không thể nào tin nổi. Mảnh vụn Yêu Thạch khiến cho vô số cao thủ tu hành đều phải bó tay không tìm ra cách áp chế thì không ngờ lại bị áp chế bằng cách đơn giản tới như vậy. Mỗi các bạn đón đọc những chương mới nhất của Bát Hoang Kiếp tại bachngocsach.

"Hai mươi bốn canh giờ sau, ba động của mảnh vụn Yêu Thạch mới xuất hiện trở lại. Tuy nhiên, khoảng thời gian đó, đã đủ để ngươi chạy tới Tích Nguyệt Hồ rồi!"

Nói xong, Đoan Mộc Vũ phát tay ném mảnh vụn Yêu Thạch đó trở về tay cô gái áo đỏ, dường như chỉ vừa mới làm một chuyện nhỏ bé nhỏ không đáng kể. Động tác hắn liên mạch không hề ngừng nghỉ, xoay lưng tiếp tục tiến về phía trước.

Ngạc nhiên nhìn mảnh vụn Yêu Thạch trên tay bị máu tươi thấm ướt, cô gái áo đỏ há miệng muốn nói gì đó, nhưng không sao thốt lên lời. Nàng đứng nguyên một chỗ sững sờ trong chốc lát. Mắt thấy bóng dáng Đoan Mộc Vũ ở phía trước đã sắp khuất bóng, nàng vội vàng tiếp tục đuổi theo.

"Này, tay của ngươi... có cần băng bó hay không, ta có linh đan chữa thương này."

"Không cần!"

"Nhưng mà... nhưng mà ta sắp đi không nổi nữa rồi. Ta cần điều tức một lúc." Cô gái áo đỏ thoáng khó xử nói. Dầu gì nàng cũng là một người tu hành cảnh giới Động Huyền, lúc này phải nói ra những lời như thế, thật sự mất hết thể diện.

Tuy nhiên Đoan Mộc Vũ không có ý tứ chê cười hay giễu cợt nàng, mà hần chỉ lẳng lặng dừng lại. Trên thực tế, đừng có trông chờ hần sẽ vì một chuyện gì đó mà biến đổi nét mặt. Sống đã đủ lâu, thấy cũng đã nhiều, cùng lắm cũng chỉ đến thế mà thôi!

Khi Đoan Mộc Vũ thuận thực đốt lên một đồng lửa, lại một lần nữa nướng một miếng thịt, ánh lửa hắt lên khuôn mặt của . Gương mặt tuy khá là non nớt, nhưng ấn tượng ở đường nét rõ ràng, góc cạnh nổi bật, có vẻ kiên nghị khác thường. Mọi điểm đều khiến cho người khác liên tưởng đến nham thạch cứng rắn. Đôi mắt hồ hững, trong ánh lửa, thỉnh thoảng lại lóe sáng giống y như một ngôi sao. Trong khoảnh khắc đó, gương mặt này nếu mang ra so sánh với tất cả đàn ông trên đời này, thì thần bí hơn nhiều, sinh động hơn nhiều.

"Ta... vẫn còn chưa biết tên tục của ngươi."

Quần chặt quần áo trên người, cô gái áo đỏ ngồi bên cạnh đồng lửa, lần đầu tiên trong đời cảm thấy có chút câu nệ. Mặc dù rất mệt mỏi, thương thế trong cơ thể ngấm ngấm đau, nhưng giờ khắc này, nàng lại cảm thấy thật sự ấm áp, không rõ là từ trong lòng, hay là từ ngọn lửa.

"Không thể trả lời!"

Đoan Mộc Vũ ngay cả hứng thú ngẩng đầu nhìn một cái cũng không có mà thuận miệng đáp. Điều này khiến cho cô gái áo đỏ tức giận một chập nhưng nàng không thể nào phát tác được. Cảm giác bị xem nhẹ như vậy, thật sự khó chịu! Hơn nữa, nhìn thấy Đoan Mộc Vũ gặm cục thịt nướng đen thui, ăn rất ngon lành, nàng lại càng có cảm giác muốn nổi điên.

Nàng hung hăng cầm lấy một nhánh cây chọc vào đồng lửa, làm vô số đốm lửa bay tán loạn trong bầu trời đêm. Rốt cục nàng nhịn không nổi, quát: "Ta đói bụng, ta cũng muốn ăn!"

"Ngươi đã Ích Cốc, không cần ăn."

"Ta không cần biết, ta vẫn muốn ăn!"

"Há?" Cuối cùng Đoan Mộc Vũ cũng ngẩng đầu lên, nhìn cô gái áo đỏ một cái, nhưng không hề nói thêm câu gì. Hần giờ tay đưa cục thịt nướng đã gặm dở một nửa trong tay mình cho nàng.

"Ngươi... đây là thứ ngươi đã ăn. Ngươi có còn biết xấu hổ không mà đưa cho ta ăn?" Cô gái áo đỏ quả thực đã bị chọc giận tới mức toàn thân run rẩy, hàm răng cắn chặt nghiền vào nhau ken kết. Mọi các bạn đón đọc những chương mới nhất của Bát Hoang Kiếp tại bachngocsach.

"Chỉ còn một miếng cuối cùng này." Đoan Mộc Vũ thần nhiên đáp, gương mặt vẫn hết sức lãnh đạm, không hề có một chút tức giận trước lời khiêu khích của đối phương. Hoặc có thể nói, hần căn bản không thêm tính toán những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Nàng thoáng sùng sốt. Tuy nhiên khi nhìn thấy ánh mắt của Đoan Mộc Vũ, chẳng biết tại sao con giận dữ trong lòng đột nhiên mất tăm. Sau khi do dự một chút, nàng đưa tay nhận lấy cục thịt nướng đen thui đó.

"Cám ơn, có lẽ mỗi người một nửa là được rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Pháp Thuật Tật Phong

Ba động của mảnh vụn Yêu Thạch đã tạm thời được áp chế. Những kẻ truy sát như Hoành Uyên của Ngự Thú Môn rất khó tìm được tung tích của cô gái áo đỏ và Đoan Mộc Vũ ở nơi hoang vu rộng lớn như thế này. Cho nên cả một đêm, ngoài trừ vài con sói xanh không có mắt tự dâng rằng mình cho Đoan Mộc Vũ làm đầu mũi tên thì không còn bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh.

Trải qua nửa đêm điều tức, sắc mặt của cô gái đã khá hơn nhiều. Chẳng qua thương thế lúc trước của nàng quá nặng, nếu muốn khỏi hẳn trừ phi dùng linh đan chữa thương tốt hơn, còn không thì phải bế quan tu luyện một tháng. Cho nên lúc này, nàng chỉ mới khôi phục được một phần pháp lực.

Lúc này trời đã sáng, khói xanh lượn lờ trên đồng lửa. Sương sớm pha lẫn với mùi thơm thoang thoang của cỏ dại, tạo nên cảm giác khoan khoái thấm tận ruột gan .

"Người đang chế tạo mũi tên hả?"

Vừa mở mắt, cô gái áo đỏ đã thấy Đoàn Mộc Vũ kiểm tra chỗ nào về một bó cây màu vàng nâu. Nàng biết loại cây này, tên nó là Hoàng Chuẩn Mộc, là một trong những loại nguyên liệu gỗ tốt nhất để xây dựng cung điện, chế tạo đồ dùng gia đình trong thế giới phàm tục. Thân cây vô cùng cứng rắn, ngang ngửa với Thiết Mộc, giá tiền trên thị trường cũng hết sức đắt đỏ.

Tuy nhiên trong mắt người tu hành, Hoàng Chuẩn Mộc này không đáng giá một xu.

Đoàn Mộc Vũ không đáp lại, vẫn im lặng như trước, toàn bộ tâm trí đều đặt hết vào thanh chủy thủ trong tay. Trải qua chuyện hôm qua, hẳn chợt nhận ra số lượng Thiết Mộc Hồ Nha Tiền trong tay của mình thật sự vẫn còn thiếu. Khi đối mặt với người tu hành cảnh giới Tầng Phong, hẳn có thể nắm quyền chủ động tuyệt đối. Nhưng nếu gặp phải cao thủ cảnh giới Động Huyền như Hoành Uyên, hay ngay cả cô gái áo đỏ này thì hẳn đều dễ dàng rơi vào thế bị động.

Nếu hẳn muốn tiếp tục nắm thế chủ động trong tay, thứ nhất là tăng độ cứng của cung lên. Nếu đổi lại là một cây trường cung dùng Cầu Mộc chế thành thì mũi tên bắn ra chắc chắn không đến nỗi bị hai đạo Lôi Chưởng dễ dàng đánh bay. Thứ hai chính là dùng hết khả năng tăng số lượng Thiết Mộc Hồ Nha Tiền bắn ra.

Nhưng cho tới bây giờ, hẳn vẫn chưa tìm được Cầu Mộc nên chỉ đành lấy lui làm tiến, dùng số lượng để bù chất lượng.

Thiết Mộc rất hiếm thấy, hẳn lại không thể quay về đường cũ. Cho nên trời còn chưa sáng hẳn, hẳn đã đi chặt về một bó lớn Hoàng Chuẩn Mộc thượng hạng.

Thấy Đoàn Mộc Vũ không đáp lại, cô gái áo đỏ cũng chẳng thèm hỏi han gì nữa, mà chỉ tỏ mò đứng một bên quan sát. Ngày hôm qua, nàng đã được nhìn thấy uy thế của mũi tên Đoàn Mộc Vũ bắn. Mặc dù lúc ấy Hoành Uyên không có chuẩn bị, nên đã lĩnh đủ đòn đánh lên ấy nhưng trên thực tế, uy lực của mũi tên đó không hề thấp hơn ngự kiếm thuật. Người tu hành cảnh giới Tầng Phong hầu như không có bất cứ khả năng nào để chống đỡ!

Chuyện này nói ra, ngay cả bản thân nàng cũng không tin. Bởi vì trong tu hành giới, cho tới tận bây giờ, luôn coi kiếm là thủ đoạn công kích tốt nhất. Còn những pháp khí khác, toàn bộ đều mang tính phụ trợ, càng không cần phải đề cập tới binh khí thế tục như thứ cung tên này.

Nhưng sự thật ngay trước mắt, khiến nàng không thể không tin. Điều này cũng làm nàng càng thêm tò mò đối với tất cả những gì có liên quan tới Đoàn Mộc Vũ.

Nếu đem so sánh thì độ cứng của Hoàng Chuẩn Mộc không bằng Thiết Mộc, cho nên Đoàn Mộc Vũ làm một mạch mười mũi tên mới chịu dừng lại. Mười mũi tên làm từ Hoàng Chuẩn Mộc đều dài ba xích, lớn bằng ngón cái. Trên thân bóng loáng nhẵn nhụi, không nhận ra được một chút dấu vết gọt bằng dao nào. Ngay cả cô gái áo đỏ khi nhìn thấy cũng phải hết sức kinh ngạc. Bởi vì mỗi một mũi tên đều có thể nói là hoàn mỹ, giống như một vật phàm tục chỉ trong nháy mắt có linh tính vậy.

"Có muốn hỗ trợ không? Ta có thể giúp người may một cái túi đựng tên. Hơn nữa, trên mỗi một mũi tên, ta có thể gia cường thêm một đạo pháp thuật Tật Phong. Như vậy, sau khi tên bắn đi, tốc độ sẽ tăng lên gấp đôi. Tầm bắn đại khái cũng sẽ xa hơn xấp xỉ hai lần."

Cô gái áo đỏ tiếp tục lên tiếng. Sở dĩ như vậy, một mặt là nàng muốn cảm ơn Đoàn Mộc Vũ hôm qua đã áp chế mãnh vụ Yêu Thạch. Mặt khác, quả thật nàng đã bị những mũi tên sáng bóng tới mức có thể soi gương kia làm cho rung động. Mỗi một mũi tên đó, mặc dù còn chưa lắp đầu mũi tên và lông vũ vào, nhưng đều đã có sẵn sự bén nhọn có thể phá vỡ không gian xuyên thủng mây xanh. Nếu như tiếp tục gia cường thêm pháp thuật lợi hại lên đó, nàng có thể khẳng định nếu gặp lại tình huống như hôm qua, ngay cả thực lực cỡ Hoành Uyên, chỉ sợ cũng phải luống cuống tay chân.

Nhưng nguyên nhân sâu xa hơn là cô gái áo đỏ hi vọng thực lực của Đoàn Mộc Vũ sẽ mạnh lên, đồng nghĩa với khả năng bọn họ có thể bình yên đi tới Tích Nguyệt Hồ tăng lên.

Lần này, Đoàn Mộc Vũ không cự tuyệt. Hắn gật đầu, rồi tháo ngay mười lăm mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiền còn lại ở trên lưng đưa cho nàng. Nếu có thể gia cường thêm pháp thuật Tật Phong, uy lực của Thiết Mộc Hồ Nha Tiền hầu như có thể tăng lên gấp bội. Chuyện tốt như vậy, hẳn sao lại cự tuyệt! Nếu không phải pháp lực bản thân thấp kém, hẳn đã tự mình làm như vậy từ lâu rồi.

Đúng là lạc đà gầy còn tốt hơn ngựa béo. Mặc dù thương thế nghiêm trọng, nhưng trải qua hơn nửa đêm điều tức thì số lượng pháp lực ít ỏi mới khôi phục được của nàng cũng hơn hẳn Đoàn Mộc Vũ. Chỉ ngần ngại trong thời gian một nén nhang, toàn bộ mười lăm mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiền đã được gia cường thêm pháp thuật Tật Phong. Nhìn thoáng qua, mơ hồ có một vầng ánh sáng mờ ảo vờn quanh. Mặc dù pháp thuật kia cũng không phải là thứ gì quá cao siêu, nhưng hiệu quả mang lại khẳng định là vô cùng khủng bố.

"Đa tạ!"

Hiếm khi Đoàn Mộc Vũ mở miệng nói cảm ơn ai nhưng lần này là ngoại lệ, nhưng lời cảm ơn của hắn lại khiến gương mặt khá nhợt nhạt của cô gái thoáng ửng hồng.

"Khách khí cái gì! Ta còn cần người bảo vệ ta an toàn đi tới Tích Nguyệt Hồ nữa cơ mà. Người càng lợi hại, ta càng an toàn. Không bằng như vậy, chúng ta dừng lại ở chỗ này một ngày có được không? Đạo pháp lực của ta khôi phục thêm một chút, đồng thời cũng thuận tiện cho người chuẩn bị thêm vài mũi tên Tật Phong như thế." Nàng hỏi thăm dò một chút. Nếu xét từ góc độ của bản thân, nàng cũng chẳng vội gì mà chạy tới Tích Nguyệt Hồ. Dầu sao, mãnh vụ Yêu Thạch hiện giờ đã được Đoàn Mộc Vũ áp chế ba động quỹ dị. Như vậy, lưu lại chỗ này thêm một ngày mới có lợi cho thương thế của nàng.

Vốn dĩ cô gái còn tưởng rằng Đoan Mộc Vũ sẽ cự tuyệt, hoặc có yêu cầu khác nhưng hần chỉ khẽ gật đầu, rồi lập tức bắt đầu tiếp tục dùng chủy thủ chế tạo tên.

Sau khi chế tạo xong mười mũi Chuẩn Mộc Tiễn có chiều dài và trọng lượng giống hệt như trước, hần bèn thay đổi quy cách của mũi tên. Từ dài ba xích rút ngắn xuống còn hai xích ba tấc, kích thước cũng thu nhỏ lại rất nhiều. Mới nhìn qua không khác gì mũi tên trong thế tục, nhưng nếu gắn đầu mũi tên vào, trọng lượng vẫn có thể đạt tới bốn lượng.

Đó cũng là số tên nhẹ Đoan Mộc Vũ chuẩn bị cho chính mình. Loại Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn nặng ba cân, tuy rằng có uy lực kinh khủng, nhưng cực kỳ tốn sức. Với thực lực hiện giờ của hần, bắn ra hai mũi tên cùng một lúc, đã là giới hạn cuối cùng. Chính vì vậy, số lượng tên nặng này dùng để sát thương địch nhân cường đại, hoặc là dự dụng trong tình huống đặc thù thì hợp lý hơn.

Còn nếu lại gặp phải lũ cá nước ngọt điên cuồng trên sông như hôm qua, nếu tiếp tục sử dụng loại Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn thì quá lãng phí, hơn nữa hiệu quả cũng không cao lắm. Nhưng nếu như sử dụng tên nhẹ, với thực lực của hần, một lần bắn ra năm mũi hoàn toàn không có vấn đề gì. Tốc độ bắn cũng sẽ nhanh hơn, hiệu quả hơn nhiều.

Suốt một buổi sáng, tổng cộng Đoan Mộc Vũ đã chế tạo được hơn một trăm mũi tên nhẹ cho mình sử dụng. Số lượng này đã là quá đủ! Nếu toàn bộ được lắp đầu mũi tên vào, cộng thêm vào ba mươi lăm mũi tên nặng, tổng trọng lượng đã đạt tới gần một trăm năm mươi cân. Trọng lượng lớn đến thế, nếu không phải hần đã chữa trị thân thể hoàn hảo thì tuyệt đối không thể nào mang đi.

Trong khi đó, sau khi tự mình ra tay gia cường Tật Phong Thuật cho toàn bộ mười lăm mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn, cô gái áo đỏ lại tiếp tục giúp Đoan Mộc Vũ dùng da thú khâu ba cái túi, một lớn hai nhỏ để đựng tên. Trong số đó, hai cái có thể đeo ở trên lưng, cái còn lại có thể giắt bên hông. Chẳng qua, nàng cảm thấy khó hiểu, không biết Đoan Mộc Vũ chế tạo tên nhẹ uy lực rất thấp với số lượng lớn như vậy để làm gì?

Lúc này, bọn họ hầu như không còn khả năng bị đám người Hoành Uyên bao vây. Dù cho oan gia ngõ hẹp đi chẳng nữa, thì cùng lắm cũng chỉ phải chạm mặt với một vài kẻ tu hành mà thôi. Nhưng tên nhẹ nhiều như vậy thì lực sát thương lại có hạn, chỉ tỏ làm liên lụy tới khả năng di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Trấn Nhỏ Hôi Long

Mặc cho cô gái áo đỏ nghi ngờ, Đoan Mộc Vũ cũng không có cách nào giải thích cho nàng hiểu được. Nhưng hần biết rõ, lần đi Tích Nguyệt Hồ này chỉ sợ cũng không yên bình nhàn hạ như hần nghĩ mấy ngày. Một trong số những nguyên nhân khiến hần cảm thấy như vậy là bởi vì hần đã dính vào mảnh vụn Yêu Thạch, nhưng nguyên nhân trọng yếu nhất là sự việc mờ ám phía sau sự xuất hiện của mảnh vụn Yêu Thạch tại Nhân Giới.

Lấy lịch duyệt một thời làm Yêu Đế để lý giải, nếu hần đoán không sai thì sau ba ngàn năm kéo dài hơi tàn, Yêu Tộc đã bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy. Điểm này, hần hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Kể từ sau khi Nhân Giới và Yêu Giới sáp nhập thành một, những trận tranh đấu liên quan tới việc tranh đoạt tài nguyên tu hành vẫn kéo dài liên miên không dứt. Trong khoảng thời gian dài lê thê, nếu không phải Yêu Tộc bị áp chế thì là Nhân Tộc. Nói tóm lại, tuyệt đối sẽ không vì bất cứ lý do gì mà hai bên dừng lại.

Cho nên hần có cả trăm lý do để tin chắc, lần xuất thế này của mảnh vụn Yêu Thạch tuyệt đối là miếng mồi do Yêu Tộc xuất ra. Mục đích có thể là để khuấy vũng nước đục này lên, hoặc để che đậy cho một âm mưu nào đó. Giả sử, nếu không gặp được hần thì chắc chắn cô gái này sẽ không sống được tới ngày hôm nay. Hơn nữa khi tin tức về mảnh vụn Yêu Thạch càng lan truyền càng rộng thì nó sẽ giống như một quả cầu tuyết: càng lăn càng lớn dần, càng ngày càng có nhiều người tu hành lần yếu thú bị cuốn vào trong. Sau khi kích thước đạt tới mức độ nhất định, sợ rằng ngay cả khi ba đại tông môn trong tu hành giới ra mặt chưa chắc đã khống chế được cục diện.

Đến lúc đó, đương nhiên Yêu Tộc sẽ có cơ hội quật khởi!

Mặc dù Đoan Mộc Vũ đã từng là Yêu Đế Yêu Tộc, nhưng bây giờ, sau khi đã nếm trải mọi khổ nạn chỉ gặp trong những cơn ác mộng, đương nhiên hần sẽ không tự đặt mình vào phe Yêu Tộc. Nhưng hần cũng sẽ không đứng bên chiến tuyến của loài người. Nếu được lựa chọn, hần sẽ chọn được ngoảnh mặt làm ngơ.

Chẳng qua thế sự khó lường. Mảnh vụn Yêu Thạch lại xuất hiện ngay trước mặt hần, sau đó bị hần dùng phương pháp huyết tế tạm thời phong ấn.

Nhưng Đoan Mộc Vũ tuyệt đối không tin, Yêu Tộc chỉ có một âm mưu như thế này. Từ sự việc thủy yêu xuất hiện trong Tích Nguyệt Hồ ba tháng trước, đã có thể đoán ra được mảnh đất Ngô Châu này đã sắp có mưa giông kéo đến. Nói không chừng đó chính là một lỗ hổng để Yêu Tộc xé toang Nhân Giới.

Tiến vào Tích Nguyệt Hồ dưới tình huống như vậy, sao hần lại có thể không chuẩn bị nhiều hơn một chút chứ?

Vào sáng hôm sau, Đoan Mộc Vũ và cô gái áo đỏ tiếp tục lên đường. Tuy nhiên họ không tiếp tục đi theo đường núi, mà lại quay trở về dòng sông lớn,

ngồi bè gỗ. Sau khi cô gái áo đỏ thi triển pháp thuật Phù Không, chiếc bè nhanh chóng xuôi dòng xuống hạ lưu.

Trải qua một ngày điều tức, cô gái áo đỏ có vẻ đã khá hơn rất nhiều. Đồng thời Đoàn Mộc Vũ cũng đã chuẩn bị xong một trăm mũi tên nhẹ, hai mươi mũi tên nặng. Cộng thêm mười lăm mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiên đã gia cường Tật Phong Thuật, giúp cho hắn có lực sát thương vô cùng khủng bố. Tuy nhiên muốn có điều đó thì điều kiện đầu tiên là không để địch nhân áp sát.

Suốt một ngày qua, hai người bọn họ không hề nói với nhau một câu, nên giờ phút này cả hai vẫn không biết đối phương tên là gì. Tuy nhiên chuyện này cũng không quan trọng vì sau khi đến Tích Nguyệt Hồ thì đường ai nấy đi. Đối với người này, người kia chỉ là khách qua đường.

Bè gỗ được gia cường Phù Không Thuật nên tốc độ cực nhanh, dưới ánh trăng mờ mờ nó giống như một mũi tên đã rời cung, lưu lại một đường rãnh nước màu trắng thật dài. Trong không trung, ngoại trừ tiếng gió gào thét thì chỉ còn tiếng nước chảy.

Đoàn Mộc Vũ và cô gái áo đỏ khoanh chân ngồi ở trên bè gỗ, một trước một sau. Cả hai đều khép hờ hai mắt, tranh thủ tối đa thời gian để giữ thể lực ở trạng thái tốt nhất.

Một canh giờ qua đi, dòng sông càng trở nên rộng dần. Khoảng cách giữa hai bờ có thể đạt tới mấy ngàn trượng. Nơi đây là vùng giáp ranh với Tích Nguyệt Hồ, nếu tiếp tục đi về phía trước, dòng sông lớn mệnh mông chảy cuộn cuộn này sẽ tách ra thành hai nhánh. Một nhánh thông sang Tích Nguyệt Hồ, một nhánh đổ thẳng ra biển.

Tuy nhiên, có điều hết sức kỳ quái xảy ra. Chính là suốt con đường này không hề có sự việc gì phát sinh. Bị chặn đầu hay đón đường trong dự đoán của Đoàn Mộc Vũ không hề xảy ra. Thậm chí ngay cả trên con đường sông cũng không thấy bóng dáng một chiếc tàu thuyền thế tục nào. Khung cảnh vắng lặng như một vùng đất chết.

"Đi về phía trước mười dặm nữa, bên bờ phải có một trấn nhỏ tên là Hồi Long. Đến chỗ đó, ta sẽ dừng chân còn ngươi phải bảo trọng! Lúc cần thiết thì cứ vứt mảnh vụn Yêu Thạch đi. Không còn tính mạng, tất cả đều trở nên vô nghĩa!"

Lúc này, Đoàn Mộc Vũ chủ động mở miệng nói.

Cô gái áo đỏ gật đầu, nhìn Đoàn Mộc Vũ chăm chú nhưng không nói gì.

Khoảng cách mười dặm với bè gỗ đã được gia cường Phù Không Thuật cũng lắm chỉ trong thời gian một chén trà nóng là vượt qua. Tuy nhiên, lúc bè gỗ vừa tới gần trấn nhỏ Hồi Long, Đoàn Mộc Vũ bất ngờ phát hiện toàn bộ trấn nhỏ chìm trong bóng tối, ngay cả một ngọn đèn cũng không nhìn thấy. Hiện giờ đâu đã phải đêm khuya, tại sao ngay cả một ngọn đèn cũng không có?

"Tình hình có chút không ổn! Bầu không khí trong trấn này âm u, chẳng lẽ có yêu ma quấy phá?" Cô gái áo đỏ không hổ là người tu hành có cảnh giới Động Huyền, vừa liếc qua đã thấy có điều không ổn.

Đoàn Mộc Vũ cũng thoáng nhíu mày. Lúc trước Anh Nhược nói cho hắn biết, con gái người ngư dân đang trên đường trở về trấn nhỏ Hồi Long để bán số cá tôm đã đánh bắt được, cho nên tới nơi đây tìm kiếm là cách tốt nhất. Nhưng hiện giờ, toàn bộ trấn nhỏ Hồi Long rõ ràng đã biến thành một vùng đất chết, chẳng biết con gái người ngư dân đó có gặp phải tai họa hay không?

Nghĩ đến đây, Đoàn Mộc Vũ bèn nói: "Đưa ta vào bờ! Chuyện nơi đây, ta sẽ xử lý. Mảnh vụn Yêu Thạch còn mười hai canh giờ sẽ tự gỡ bỏ phong ấn, ngươi hãy đi nhanh đi!"

"Nơi này rất kì quái, ta sẽ đi cùng với ngươi một lúc!" Không ngờ cô gái áo đỏ lại lắc đầu cự tuyệt, thái độ rất dứt khoát. Đoàn Mộc Vũ chưa kịp khuyên can, cái bè gỗ đã thay đổi phương hướng, lao thẳng vào bờ.

Liếc qua nàng, Đoàn Mộc Vũ không nói thêm câu gì liền phóng người lên. Là người thứ nhất lên trên bờ, hắn đảo mắt nhìn lướt qua khắp nơi một lượt. Chỉ thấy thuyền câu, phòng ốc xung quanh đều không có dấu vết bị phá hoại. Ngoại trừ không có hơi người ra thì tất cả đều bình thường.

Lúc này, cô gái áo đỏ đã lên bờ. Nàng nâng tay xuất ra một đạo pháp quyết. Ngay tức thì, có hai quả cầu ánh sáng xấp xỉ cỡ nắm tay hiện ra trên tay nàng, không ngừng dao động quanh quẩn trong phạm vi trăm trượng. Toàn bộ vùng đất trong phạm vi đó liền sáng trưng như ban ngày.

Chẳng qua, hai quả cầu ánh sáng này cũng không phải dùng để xua tan bóng tối, mà có năng lực soi rọi ra dấu vết của quỷ khí, yêu khí. Nó chính là pháp thuật mà người tu hành bắt buộc phải tu luyện. Nếu có thể tu luyện tới cực hạn, quả cầu ánh sáng này sẽ chói lọi như mặt trời, phạm vi chiếu sáng có thể đạt tới trăm dặm. Yêu ma quỷ quái bình thường, chỉ cần bị ánh sáng từ quả cầu này quét qua sẽ hóa thành tro bụi.

Hai người Đoàn Mộc Vũ đi dọc theo đường mòn của trấn nhỏ tiến về phía trước. Hai quả cầu ánh sáng cũng gắt gao bám theo, phạm vi xung quanh sáng như ban ngày.

"Kỳ quái, tất cả đều bình thường. Vậy mọi người trong cái trấn nhỏ này đã đi đâu?"

Mặc dù có cảnh giới Động Huyền nhưng thấy tình hình quái dị như vậy, cô gái áo đỏ không tránh khỏi mê muội cả đầu óc. Duy chỉ có Đoàn Mộc Vũ vẫn không nói một lời, sải bước đi nhanh về phía trước.

Trấn Hồi Long khá nhỏ nên chỉ một lát sau hai người Đoàn Mộc Vũ đã đi hết hang cùng ngõ hẻm nơi đây, nhưng cả hai đều không phát hiện ra bất kì điều gì.

Nhưng đúng vào lúc này, đầu đó trên bầu trời đêm bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng vỗ cánh vùn vụt, dường như đang có vô số loài chim bay thẳng tới đây.

Đoan Mộc Vũ ngẩng đầu liếc nhìn, trong đôi mắt thoáng lóe lên tia sáng rực rỡ.

"Cẩn thận! Là huyết nô do Dạ Huyết Yêu Bức tạo ra!"

Sau khi trầm giọng quát lớn, Đoan Mộc Vũ liền kéo cô gái áo đỏ chui ngay vào một căn nhà ở ven đường.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Dạ Huyết Yêu Bức

Ngay lúc những tiếng “hư hư” xé gió vang lên giữa không trung, rất nhiều cây châm dài màu máu xuất hiện, phủ thiên cái địa đâm xuống. Chúng lập tức bao phủ toàn bộ phạm vi hơn trăm trượng xung quanh.

Tuy rằng những cây châm này chỉ dài nửa xích lại vô cùng mỏng manh, nhưng số lượng dày đặc đến mức làm cho người khác sợ hãi mất hết hồn vía.

Sau khi cơn mưa châm rợp trời qua đi, không trung giống như được bao phủ bởi một đám mây đen. Có ít nhất vài trăm con quái vật trên lưng mọc hai cái cánh khổng lồ, nhưng thân thể lại mang hình dáng con người đang gào thét leo tới. Đám quái vật này toàn bộ đều có bộ da mặt xanh rờn nhợt, vô cùng dữ tợn. Nhưng chỉ cần dựa vào trang phục còn chưa rách nát hoàn toàn trên người chúng thì có thể nhận ra đây là một phần dân cư đã mất tích của trấn Hồi Long!

"Đám huyết nô này giao cho ta. Người giúp ta phòng ngự đi!"

Đoan Mộc Vũ trầm giọng quát lên rồi tức khắc lao vọt ra ngoài, cùng lúc đó Hồ Cốt Cung đã bắn ra. Dây cung bật lên ba tiếng vang dội, mười lăm mũi tên nhẹ làm từ Chuẩn Mộc đã phá không bay ra. Với kỹ thuật bách phát bách trúng của Đoan Mộc Vũ, tức thì mười lăm huyết nô trên không trung lập tức rớt xuống.

Nhưng số lượng huyết nô lại đông tới vài trăm. Lúc chúng thấy Đoan Mộc Vũ xuất hiện liền cười “hách hách” quái dị. Từ trong miệng chúng tiếp tục phun ra những cây châm màu máu, bao phủ toàn bộ phạm vi mười trượng xung quanh Đoan Mộc Vũ, cho dù làm cách nào, hẳn cũng trốn không thoát.

Nhưng đúng lúc đó có một âm thanh réo rất vang lên, không khí xung quanh thân thể Đoan Mộc Vũ bỗng nhiên trở nên lạnh buốt. Ngay sau đó, ba lá chắn bằng băng cực lớn cao một trượng hiện ra từ trong hư vô. Chúng không ngừng xoay tròn, chặn đứng toàn bộ số châm bắn tới.

Đó chắc chắn là pháp thuật hệ băng do cô gái áo đỏ xuất ra.

Nhân cơ hội đó, Đoan Mộc Vũ gấp rút kéo cung. Hẳn dùng tốc độ nhanh như chớp, liền tiếp bắn ra từng mũi tên nhẹ bằng Chuẩn Mộc vào giữa không trung không ngừng nghỉ. Chỉ một người bắn cung mà muốn tạo ra cảnh tượng mưa tên rợp trời thì phải dùng tốc độ khiến người khác không thể nhìn rõ tay kéo cung bắn rồi lấp tên, chỉ nghe được tiếng mũi tên xé gió “hư hư hư”!

Cho đến khi Đoan Mộc Vũ bắn hết một trăm mũi tên nhẹ bằng Chuẩn Mộc thì thời gian mới chỉ trôi qua được mười mấy hơi thở. Giữa không trung, mấy trăm huyết nô giờ chỉ còn lại một nửa.

Tuy nhiên trong khoảng thời gian đó, đám huyết nô cũng đã tấn công bằng những cây châm dài màu máu ba lượt. Ba tấm lá chắn bằng băng cực lớn bảo vệ quanh thân thể Đoan Mộc Vũ không thể nào chống đỡ được nữa, lập tức vỡ vụn.

Rất may cho hai người Đoan Mộc Vũ là đám huyết nô này chắc chắn vừa mới được tạo ra nên chúng chỉ có khả năng phun ra bốn lượt châm. Lúc này, số huyết nô còn sót lại đều bỏ nhau xuống mặt đất, vây kín xung quanh Đoan Mộc Vũ.

Trước tình huống như vậy, hẳn vẫn bình tĩnh như thường. Nhanh chóng lùi về phía sau né tránh, Đoan Mộc Vũ vừa dùng loại tên nặng làm từ Chuẩn Mộc bắn ra liên tục. Số tên nặng này khác với số tên nhẹ lúc trước, tuy không thể bắn ra nhiều mũi tên cùng một lúc nhưng uy lực lại mạnh hơn rất nhiều. Một mũi tên nặng ít nhất có thể xuyên thủng bốn năm huyết nô, hơn nữa lúc này chúng lại đang ở trên mặt đất nên sức sát thương càng rõ rệt hơn!

Đoan Mộc Vũ vừa đánh vừa lùi còn cô gái áo đỏ từ đầu tới giờ vẫn nấp ở một nơi, không hề ra tay. Kinh nghiệm chiến đấu của nàng cũng cực kỳ phong phú, không cần hỏi vẫn có thể đoán được ý đồ của Đoan Mộc Vũ. Bởi vì mấy con huyết nô này chẳng qua chỉ là một đám lính quen, Dạ Huyết Yêu Bức mới là kẻ khó đối phó nhất. Pháp lực hiện giờ của nàng không nhiều cho lắm nên không thể lãng phí số pháp lực quý giá đó để đấu với đám huyết nô này.

Lúc này, Đoan Mộc Vũ đã bắn sạch hai mươi mũi tên nặng bằng Chuẩn Mộc. Số huyết nô còn sót lại chưa đầy năm mươi con. Nhưng ngay lúc đó hẳn lại thu hồi Hồ Cốt Cung, rút hàn thiết chủy thủ ra rồi lao tới. Sở dĩ hẳn làm như vậy bởi vì mười lăm mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiên đã gia cường Tật Phong Thuật sau lưng hẳn không thể nào phí một cách vô ích được.

Mặc dầu Đoan Mộc Vũ chuyên sử dụng cung tên, nhưng không có nghĩa phương thức công kích khác của hắn không có hiệu quả. Nắm chặt hàn thiết chủy thủ trong tay, Đoan Mộc Vũ di chuyển theo một loại bộ pháp kỳ dị không khác gì một bóng ma, lao vào giữa đám huyết nô. Những nơi hắn lướt qua máu phun ra như mưa, khí lạnh lan tràn. Đám huyết nô cực kỳ hung ác nhưng không một con nào có thể địch lại hắn.

Đến khi con huyết nô cuối cùng ngã xuống đất, Đoan Mộc Vũ cũng đã rất mệt. Từ khi bắt đầu ra tay cho đến giờ, thời gian nửa chén trà nhỏ vẫn chưa trôi qua hết. Việc hắn một mình đánh chết mấy trăm huyết nô này đối với người ngoài thực sự là chuyện vô cùng khó tin.

Nhưng đúng vào lúc này, Đoan Mộc Vũ còn chưa thở xong một hơi thì hàng loạt âm thanh như tiếng cú kêu bỗng vang lên từ một nơi nào đó trên sườn núi phía sau trấn Hồi Long. Âm thanh này hết sức chói tai, xuyên thẳng vào trong đầu gây ra cảm giác cực kỳ khó chịu.

Đáng sợ hơn nữa chính là âm thanh này lại không khác gì một con lốc. Nó như thực chất, xoáy thành vòng tròn, tàn phá khắp nơi. Những nơi nó đi qua, nhà cửa của dân chúng nối tiếp nhau tốc mái lên, bốn phía xung quanh đều trở thành một đồng hồ hỗn độn. Về phần Đoan Mộc Vũ, chính là người đầu tiên bị quăng ra bên ngoài hơn mười trượng rồi bị nội thương không nhẹ. Còn chỗ ẩn nấp của cô gái áo đỏ cũng bị phá tan tành. Bởi vậy có thể thấy được, âm thanh này kinh khủng đến cỡ nào!

Cùng lúc âm thanh đó đang tàn phá bờ bãi thì một bóng đen khổng lồ đã cắt ngang bầu trời, mang theo uy áp vô tận lao thẳng tới Đoan Mộc Vũ. Tốc độ di chuyển của bóng đen này nhanh tới chóng mặt, khó có thể tưởng tượng ra được. Chỉ trong nháy mắt là nó có thể quắp được Đoan Mộc Vũ đang co ro tê liệt.

"Yêu nghiệt, hãy nhận lấy cái chết!"

Cô gái áo đỏ đã chuẩn bị sẵn từ lâu liền hét một tiếng thanh thúy rồi nhảy vọt lên từ trong đồng cỏ nát mà tấn công. Một vết kiếm trắng như tuyết hiện ra giữa không trung, chặn đứng đường tiến về phía trước của bóng đen đó.

Kiểm quang trắng như tuyết đột nhiên biến đổi giữa tiếng gào rú của kiếm khí. Kiếm chiêu biến đổi: dùng phương thức trực tiếp nhất, điên cuồng nhất chém ba nhát liên tiếp. Ba nhát chém giống như ba đợt sóng lớn, đợt sau nhanh hơn cao hơn đợt trước. Đến khi nhát kiếm cuối cùng chém xuống, toàn bộ không trung đều đã bị kiếm quang bao phủ. Uy lực mạnh mẽ tới mức chỉ cần dư chấn của nó đã có thể san bằng trấn Hồi.

Kiểm chiêu đến mức độ đó bóng đen kia sao né tránh được. Ngay lập tức nó bị ba vết kiếm kia chém thẳng vào người. Chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết xuyên thấu mây xanh vang lên, máu đen phun ra khắp nơi giống như trời đang trút xuống một cơn mưa máu đen ngòm. Trong nháy mắt bóng đen đó đã bị trọng thương, sau đó bay vọt ra xa vài trăm trượng rồi hóa thành một bầy dơi màu máu che kín bầu trời, bay loạn khắp nơi. Mặc dù kiếm quang kia xé gió chém tới, tiêu diệt hơn phân nửa đám dơi đó nhưng chân thân của bóng đen vẫn tránh được.

Ba cú chém liên tiếp bằng kiếm quang này chính là Ngự Kiếm Thuật vô cùng bá đạo. Chẳng qua, sau khi cô gái áo đỏ thi triển Ngự Kiếm Thuật này thì pháp lực trong cơ thể đã không còn đủ để tiếp tục không chế thêm lần nữa, nếu không bóng đen kia chết chắc. Cho nên nàng không truy kích, đành phải thu hồi thanh kiếm rồi bảo vệ Đoan Mộc Vũ.

"Hắc hắc hắc! Ta còn tưởng có cao thủ nào tới, hóa ra chỉ là một đám miệng hùm gan sứa. Bắt hai người các ngươi lại rồi luyện thành huyết nô còn hơn xa ba trăm người phạm!"

Giữa không trung, giọng nói chói tai kia lại tiếp tục vang lên. Ngay sau đó, tiếng gió "vù vù" vừa mới lọt vào tai, đã thấy bóng đen khổng lồ xuất hiện trở lại. Rõ ràng là một con dơi đen quái dị khổng lồ, vô cùng ghớm ghê. Đôi mắt nó đỏ ngầu như máu, chính là Dạ Huyết Yêu Bức có cấp bậc Xích Mộc. Thực lực ngang ngửa với con yêu xà mà bọn họ đã từng được chạm chán trong dòng sông lớn ngày trước.

Vừa mới dứt lời, Dạ Huyết Yêu Bức vỗ nhẹ hai cánh. Trong tiếng gió gào rít, liền tiếp mười hai lưỡi đao gió dài hơn một thước đã cắt xé không gian bay tới. Mười hai lưỡi đao gió này lợi hại hơn vô số lần so với những cây châm màu máu mà đám huyết nô phun ra lúc trước.

Hơi thở sắc bén bao phủ toàn bộ chiến trường!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Băng Phong Tiền Trần

Âm thầm kêu khổ một tiếng nhưng cô gái áo đỏ lại không lựa chọn phương án bỏ mặc tất cả để trốn. Nàng thét lên một tiếng yêu kiều rồi cắn răng thúc dục thanh kiếm của mình với ý định ngăn chặn mười hai lưỡi đao gió lại!

Nhưng đúng lúc này, Đoan Mộc Vũ bỗng nhiên quát lên: "Thu hồi kiếm ngay, lập tức phòng ngự!"

Có thể do trải qua một ngày tiếp xúc nên nàng biết Đoan Mộc Vũ tuy có thực lực thấp hơn mình nhưng nhãn lực lại cao mình hơn không biết bao nhiêu lần. Vì thế nàng rất tin tưởng lời hắn nên phản ứng cực nhanh: thu hồi thanh kiếm rồi thúc dục chút pháp lực ít ỏi còn lại trong cơ thể.

"Băng Phong Pháp Thuận!"

Vừa mới dứt lời, tay nàng đột ngột sinh ra một luồng khí lạnh buốt. Sau đó luồng khí nhanh chóng bành trướng, hóa thành ba lá chắn bằng băng cực lớn. Chúng lập tức chắn trước mặt hai người!

Tuy nhiên, mười hai lưỡi đao gió của Dạ Huyết Yêu Bức lại hết sức lợi hại. Chỉ trong nháy mắt đã cắt ba tấm chắn bằng băng thành mấy chục mảnh. Nhưng may thay tốc độ thi triển pháp thuật của cô gái áo đỏ lại cực kỳ nhanh chóng. Cứ mỗi lần phát tay nàng lại tạo ra ba tấm chắn bằng băng, miễn cưỡng ngăn chặn được mười hai lưỡi đao gió. Đồng thời cũng giúp Đoàn Mộc Vũ tranh thủ được chút thời gian vô cùng quý giá.

"Két... Két!"

Hổ Cốt Cung đã được kéo căng, một mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn chĩa xéo lên trời cao. Trong nháy mắt, Dạ Huyết Yêu Bức khổng lồ cũng vỗ cánh phóng ra đợt đao gió thứ hai. Lần này những lưỡi đao gió kia còn mang theo cả gió lốc và sát ý nồng đậm, phá vỡ không gian lao tới.

Đây là lần đầu tiên Đoàn Mộc Vũ sử dụng Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn đã gia cường Tật Phong Thuật. Ngay khi mũi tên bay ra, chẳng những cô gái áo đỏ bị dọa tới mức sợ hết hồn, mà ngay cả Dạ Huyết Yêu Bức cũng phải giật mình. Lúc trước nó xác định chắc chắn Đoàn Mộc Vũ đã bị phế vì hấn đã lâm vào tình trạng kiệt sức, cho dù có tiếp tục bắn cung cũng không tạo thành uy hiếp gì đối với nó được. Người duy nhất có thể tạo thành uy hiếp đối với nó cũng chỉ có cô gái này mà thôi. Nhưng đương nhiên pháp lực của nàng ta khá ít ỏi, cho nên chỉ cần làm cho nàng tiêu hao hết pháp lực là có thể thu được hai con huyết nô phẩm chất hàng đầu!

Chỉ có điều những việc Dạ Huyết Yêu Bức tuyệt đối không ngờ lại xảy ra. Chính xác Đoàn Mộc Vũ đã kiệt sức, ngay cả đứng vững trên mặt đất cũng trở nên hết sức khó khăn với hấn. Nhưng như vậy đâu phải đồng nghĩa với việc hấn đã mất năng lực phản kháng, bởi vì hấn vẫn còn có pháp thuật Huyết Tế vô cùng cường đại.

Dùng pháp thuật Huyết Tế để kéo cung, lại dùng Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn đã gia cường Tật Phong Thuật làm tên thì tốt cùng sẽ nhanh tới mức nào, uy lực bao nhiêu thì trong lòng Đoàn Mộc Vũ biết rõ hơn bất cứ ai. Còn Dạ Huyết Yêu Bức, mặc dù đã tận mắt nhìn rõ tất cả nhưng nó không sao né kịp. Thậm chí ngay vào thời điểm nó vừa mới nhận ra uy hiếp chí mạng đó thì Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn đã mang theo kinh khí đến ngay trước mặt.

Nhanh như tia chớp! Mạnh như gió lốc! Dững mảnh như hổ dữ! Âm âm như núi lở!

Mũi tên xé ngang trời, dễ dàng cắt đứt đao gió do Dạ Huyết Yêu Bức phóng ra, sau đó xuyên qua lồng ngực nó tạo thành một lỗ thủng cỡ đầu người. Mũi tên này căn bản không thể nào chống đỡ nổi!

Hơn nữa, dư lực của Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn còn kéo Dạ Huyết Yêu Bức bay ngược ra phía sau vài chục trượng. Nó đã là yêu thú cấp Xích Mộc nên thân thể cực kỳ mạnh mẽ và cứng rắn, còn nếu đối lại là người tu hành như Hoành Uyên thì trừ phi kịp thi triển pháp thuật phòng ngự chứ không chỉ sợ quá nửa thân thể sẽ nổ tung thành mảnh vụn. Bởi vì trên mũi tên còn được gia cường Tật Phong Thuật. Mặc dù Tật Phong Thuật không có tính chất chủ động công kích, nhưng khi tốc độ tăng lên tới một mức độ nhất định thì lượng biến đổi sẽ dẫn tới chất biến đổi. Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn nặng ba cân, sẽ bộc phát ra lực lượng ít nhất là ba ngàn cân.

Cho dù cường đại như một con yêu thú cấp Xích Mộc thì dưới tình huống bất ngờ cũng không thể chống được!

Nhưng dù sao Dạ Huyết Yêu Bức cũng không chỉ có danh hão, hơn nữa bản thân nó lại có sở trường về mặt phi hành. Cho dù bị Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn kéo bay ngược về phía sau vài chục trượng nhưng nó vẫn có thể nương theo đà, mượn lực bay chéo lên. Chỉ trong đường tơ kẽ tóc, nó đã tránh được mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn thứ hai do Đoàn Mộc Vũ bắn đi!

"Các ngươi đều phải chết!"

Dạ Huyết Yêu Bức đã bị chọc giận. Ba đòn liên hoàn bằng kiếm Lúc trước của cô gái áo đỏ đã khiến nó phải chịu trọng thương, sau đó mũi tên kia của Đoàn Mộc Vũ lại làm cho thương thế đó trầm trọng hơn nữa. Nếu không kịp chữa trị, chỉ sợ ngay cả tu vi của nó cũng sẽ thụt lùi một bước dài. Chính điều này khiến cho khí chất hung ác, tàn bạo trong nó hoàn toàn bị kích phát. Bằng bất cứ giá nào, nó cũng muốn bầm thây hai người Đoàn Mộc Vũ thành mảnh vụn.

Gió lốc rít lên, hai cánh Dạ Huyết Yêu Bức đột nhiên vỗ với tần số cực nhanh mà mắt thường khó thấy. Đồng thời tốc độ bay của nó đột nhiên tăng lên gấp hai ba lần, nếu nhìn bằng mắt thì chỉ có thể thấy một loạt ảo ảnh đang lao thẳng tới hai người Đoàn Mộc Vũ. Lúc này, một khi bị nó áp sát thì cho dù Đoàn Mộc Vũ có kiến thức và trải nghiệm của Yêu Đế cũng không có khả năng xoay chuyển tình thế.

Trong khoảnh khắc đó, về mặt của Đoàn Mộc Vũ vẫn không có chút kinh hoàng nào. Cây Hổ Cốt Cung vẫn vững trong tay, hai mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn đã lên dây, chỉ còn chờ đợi thời cơ tốt nhất sẽ xuyên mây xé trời.

Giống như hấn, cô gái áo đỏ cũng thể hiện ý chí kiên cường. Chẳng những nàng không sợ hãi mà trái lại tốc độ xuất pháp thuật càng trở nên mau lẹ và trôi chảy. Pháp quyết biến đổi không theo một quy luật nào, từng chiếc lá chắn bằng băng cực lớn nhanh chóng xuất hiện, bảo vệ xung quanh hai người. Cho dù tốc độ của Dạ Huyết Yêu Bức đã tăng lên gấp hai ba lần, nhưng thủy chung vẫn không cách nào phá vỡ những lá chắn bằng băng, đột nhập vào bên trong.

Nếu đứng từ xa thì mắt thường không thể quan sát rõ tình hình đang diễn ra. Dạ Huyết Yêu Bức thì hóa thành những ảo ảnh bay lượn đầy trời, nhưng những lá chắn bằng băng do cô gái áo đỏ phóng thích ra vẫn liên miên không dứt như trước.

Nhưng tình trạng như thế này sẽ không kéo dài được bao lâu, một khi pháp lực cô gái áo đỏ tiêu hao sạch sẽ, kết quả thế nào không cần nói cũng biết.

Lúc này, đột nhiên cô gái áo đỏ trầm giọng quát lên. Không biết nàng lấy ra vật gì mà chỉ nghe được một âm thanh cực kỳ thanh thúy, giống như tiếng ngọc vỡ tan thành từng mảnh vụn vang lên. Sau đó, một luồng hơi lạnh thấu xương lập tức từ dưới mặt đất bay lên!

"Tuyệt Vũ, Băng Phong Tiền Trần!"

Cùng với âm thanh đó vang lên thì xung quanh hai người Đoan Mộc Vũ và cô gái áo đỏ bỗng nhiên xuất hiện ẩn ký bông tuyết sáu cánh khổng lồ. Khí lạnh gào thét, vô số bông tuyết nhỏ xíu quần quanh ẩn ký tuyết đẹp tới mê hồn đó. Những bông tuyết có vẻ mỏng manh nhưng lại chặn được công kích mãnh liệt, điên cuồng của Dạ Huyết Yêu Bức.

Gần như cùng một lúc, tiếng bật dây cung của Hồ Cốt Cung lại vang lên. Hai mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiền được nhuộm trong vàng sáng đỏ như máu, mang theo tiếng rít chói tai xé rách không gian. Chúng xuyên qua ảo ảnh trùng trùng điệp điệp, tập trung vào một mục tiêu cố định giữa không trung. Mũi tên thứ nhất hụt, nhưng mũi tên thứ hai đã trúng đích. Những ảo ảnh màu đen đang che kín bầu trời biến mất ngay tức thì, còn bản thể của Dạ Huyết Yêu Bức bị đánh văng đi xa hơn mười trượng.

Mũi tên xuyên từ phần bụng dưới đến phần lưng bên trái của Dạ Huyết Yêu Bức. So với mũi tên lúc trước, thì mũi tên này tạo ra thương thế trầm trọng hơn nhiều. Bởi vậy, chỉ trong nháy mắt Dạ Huyết Yêu Bức đã không thể giữ thân thể mình thăng bằng được nữa.

Đúng vào lúc Dạ Huyết Yêu Bức cảm thấy tình hình không ổn, cố gắng vẫy cánh bay lên để trốn thì mũi Thiết Mộc Hồ Nha Tiền thứ ba đã được bắn ra. Mũi tên này mang theo khí thế không thể ngăn cản, bay thẳng vào mặt trái, ghim Dạ Huyết Yêu Bức chặt cứng trên mặt đất.

Đến lúc này, một con yêu thú cấp Xích Mộc có thể sánh ngang với cao thủ cảnh giới Động Huyền đã không còn một chút sinh cơ!

Tuy nhiên lúc này, cả Đoan Mộc Vũ lẫn cô gái áo đỏ đều không còn chút sức lực nào để tận hưởng thành quả chiến đấu. Cả hai đồng thời ngã sòng xoài trên mặt đất.

Cũng may xung quanh đây đã không còn mối nguy hiểm nào nữa. Nếu không, ngay cả một con mèo con chó cũng có thể lấy đi tính mạng của hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Sương Khói Mông Lung

Ba canh giờ sau, sắc trời hửng sáng. Những tia nắng ban mai từ phía chân trời rọi tới trên thi thể huyết nô thì lập tức biến chúng thành tro bụi, không còn bất cứ dấu vết gì. Đoan Mộc Vũ và cô gái áo đỏ ngồi quay lưng vào nhau, khoanh chân xếp bằng. Sắc mặt cả hai đều trắng bệch như tờ giấy, chỉ điều này thôi đã có thể nói lên trận chiến đêm hôm qua thâm khốc tới mức nào.

"Nơi đây không ở được lâu, tốt nhất chúng ta nhanh rời khỏi đây!"

Chẳng biết từ lúc nào cô gái áo đỏ đã mở hai mắt ra, nói. Ánh mắt nàng quét qua thi thể của Dạ Huyết Yêu Bức phía đằng xa, trong ánh mắt vẫn hiện lên vẻ “không thể tin nổi”. Đêm hôm qua tình thế hiểm nghèo, nàng đã cho rằng mình chắc chắn phải chết, bởi vì pháp thuật cường đại của nàng do thiếu pháp lực nên chỉ có thể duy trì trong thời gian năm sáu hơi thở. Qua thời gian đó, nàng sẽ không còn khả năng cầm cự.

Nhưng không thể ngờ tới, cuối cùng nhờ ba mũi tên của Đoan Mộc Vũ mà xoay chuyển được tình thế trong đường tơ kẽ tóc. Thiếu niên này thật sự là một con quái vật nằm ngoài sức tưởng tượng. Bên trong thân thể hần, không ngờ lại chứa đựng lực lượng mạnh mẽ tới như vậy, quả thực khó mà tin nổi!

"Cám ơn, ta thiếu người một ân tình."

Đoan Mộc Vũ im lặng một lúc, bỗng nhiên mở miệng nói. Đêm hôm qua, nếu không phải cô gái áo đỏ kiên trì chống cự thì một mình hần tuyệt đối không phải là đối thủ của Dạ Huyết Yêu Bức.

"Cám ơn cái gì? Ta ... ta miễn cưỡng cũng là một con người. Cho dù không có người thì khi nhìn thấy chuyện bị thảm tới mức này ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Huống chi, người chân chính nợ ân tình chính là ta mới đúng. Không có người giúp áp chế ba động của mảnh vụn Yêu Thạch thì chắc lúc này, chỉ sợ ta đã là một xác chết."

Cô gái áo đỏ khẽ mỉm cười, trên gương mặt tái nhợt có một vẻ dịu dàng đáng yêu không sao miêu tả được.

"Mà này “không thể trả lời” lão huynh, người tới trấn Hồi Long này để làm gì, tìm người sao? Người đừng tiếp tục trả lời “không thể trả lời” có được không?"

Đoan Mộc Vũ im lặng, không buồn để ý tới sự châm chọc trong giọng nói của cô gái áo đỏ, mà chỉ đứng lên đi thu nhặt lại những mũi tên rơi tứ tán xung quanh. Đám huyết nô kia đã hóa thành tro bụi, nhưng những mũi tên này thì không. Chúng cũng không bị tổn hại nhiều, hoàn toàn có thể sử dụng lại.

Cô gái áo đỏ cũng đứng dậy, nhìn theo bóng dáng của Đoàn Mộc Vũ. Khóe miệng nàng nở một nụ cười rồi lắc đầu bước đến bên cạnh thi thể của Dạ Huyết Yêu Bức. Con Dạ Huyết Yêu Bức này là yêu thú cấp Xích Mộc, đương nhiên sẽ không bị ánh sáng mặt trời biến thành tro bụi.

Sau khi xem xét, nàng tiện tay lấy ra một thanh chủy thủ màu ngọc bích, nhỏ nhắn xinh xắn vô cùng tinh xảo nhưng lại lạnh lẽo tới rùng mình. Những ngón tay nàng như múa, điều khiển thanh chủy thủ. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi nàng đã thuần thục tách nguyên cả đôi cánh khổng lồ của Dạ Huyết Yêu Bức ra, giống như đã từng làm chuyện này vô số lần.

"Này 'không thể trả lời', những mũi tên dùng Chuẩn Mộc chế tạo quá yếu, chỉ có dùng Thiết Mộc mới tạm coi là đạt tiêu chuẩn. Ta tặng ngươi mấy mũi tên cường đại nè!"

Vừa dứt lời, cô gái áo đỏ đã lóc xong toàn bộ xương cả hai cánh của Dạ Huyết Yêu Bức. Vì đôi cánh này cực kỳ lớn, nên số xương cánh thu được quả thật nhiều vô kể. Hơn nữa, chúng căn bản đều có phẩm chất đồng đều, kích thước lại bằng nhau, cho nên tương đối dễ dàng để chế tác thành những mũi tên thượng hạng.

Tuy nhiên đây chỉ là những thứ quan sát được bên ngoài. Dạ Huyết Yêu Bức tốt xấu gì cũng là yêu thú cấp Xích Mộc, xương cánh của nó sao có thể tầm thường như vậy? Chỉ cần dùng pháp lực chế tác một lượt thì chắc chắn sẽ có lực sát thương cực mạnh. Đặc biệt là sau khi dùng xương cánh chế tác thành cốt tiễn, thì rất dễ gia cường pháp thuật lên. Có thể đoán uy lực của nó cường đại hơn không biết bao nhiêu lần so với Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn!

Mặc dù thân thể của Dạ Huyết Yêu Bức lớn tới dọa người, nhưng cô gái áo đỏ chỉ thu thập một phần rất nhỏ. Nàng lấy ra một đồng lớn chai lọ, xoay xoay sờ sờ toát cả mồ hôi. Sau nửa canh giờ, một thi thể to lớn cũng chỉ còn lại đồng xương và một vũng máu.

Đồng hài cốt được Đoàn Mộc Vũ buộc lại, rồi chuyển lên chiếc thuyền nhỏ. Đáng tiếc pháp lực hần thấp kém nên không thể tự tay chế tác thành tên nên đành phải nhờ cô gái áo đỏ hỗ trợ.

Rời khỏi trấn Hồi Long, hai người chèo chiếc thuyền nhỏ đi vào trong lòng Tích Nguyệt Hồ. Đến lúc này, Đoàn Mộc Vũ đã không có cách nào để xác định con gái người ngư dân kia có chết ở trong trấn Hồi Long hay không. Nhưng nàng ta là người đánh cá, mà từ trước đến giờ ngư dân thường sống ngay trên thuyền nên chắc có lẽ sẽ tránh được một kiếp này.

Hơn nữa, ân tình của cô gái áo đỏ hẳn nhất định phải trả lại. Cho nên trong một tháng tới, hắn sẽ giúp nàng kéo dài thời gian áp chế ba động của mảnh vụn Yêu Thạch.

Mặt nước lấp lánh ánh mặt trời, sóng nước uốn lượn, mái chèo bì bõm rẽ nước đẹp như tranh vẽ. Trấn Hồi Long đã biến thành một khung cảnh mờ nhạt ở phía chân trời. Nếu không trải qua trận chém giết tanh máu đêm qua, bất cứ một ai cũng không thể nào tưởng tượng được, Tích Nguyệt Hồ tao nhã như một bức tranh thế này, đã biến thành một vùng đất đầy chết chóc.

Đoàn Mộc Vũ chèo con thuyền nhỏ, cô gái áo đỏ ngồi ở mũi thuyền, xếp bằng điều tức. Gió khẽ lướt qua khiến tay áo nàng bông bênh. Bên dưới làn tóc mây, đường nét của đôi vai gầy mơ hồ giống như một dãy núi uốn lượn.

Con thuyền đi không có mục đích, bởi vì Đoàn Mộc Vũ không biết phải đi đâu để tìm con gái của người ngư dân kia. Tóm lại, hắn định tìm kiếm khắp các ngõ ngách của Tích Nguyệt Hồ trong vòng một tháng. Nếu vẫn không có hành tung của con gái người ngư dân kia thì sẽ lập tức trở về núi phục mệnh.

"Ngươi muốn tìm ai thì cứ nói thẳng, may ra ta có thể giúp đỡ. Nhà ta thực ra ở ngay gần Tích Nguyệt Hồ."

Cô gái áo đỏ hỏi lại một lần nữa. Lúc này đã là ngày hôm sau, sau khi trải qua một ngày điều tức, sắc mặt của nàng có vẻ đã khá hơn rất nhiều.

"Một cô gái, con của một người ngư dân. Nhưng ta không biết nàng ta có bị chết ở trấn Hồi Long hay không? Chuyện này không vội, ngươi muốn về nhà đúng không? Ta đưa ngươi trở về, ta vẫn còn thời gian một tháng nên cứ đến đâu hay đến đó." Đoàn Mộc Vũ thản nhiên nói.

"Cảm ơn!"

Cô gái áo đỏ nghe thấy vậy, không nhịn được nở một nụ cười tươi rói. Nhưng nàng lại lắc đầu nói: "Ngươi giúp ta quá nhiều rồi. Thật ra thì nhà ta ở chỗ sâu nhất trong Tích Nguyệt Hồ, lúc nào cũng có thể trở về. Hơn nữa, ta cướp đoạt mảnh vụn Yêu Thạch không phải để mình cường đại hơn, mà là để cứu mẫu thân của ta. Chẳng qua, ta cũng không biết có hiệu quả hay không, cho nên ngươi không cần phải để ý đến ta. Đợi khi ta giúp ngươi chế tác xong những mũi tên này thì sẽ rời đi!"

"Cứu mẹ của ngươi? Bà là ..." Chỉ cần nghe đại khái, Đoàn Mộc Vũ đã đoán được chân tướng. Bởi vì dù mảnh vụn Yêu Thạch này có rất nhiều chỗ tốt, nhưng tuyệt đối không thể dùng để cứu người, trừ phi là ... yếu!

"Phải, là yếu. Phụ thân ta là người, nhưng ta không biết ông ấy tên gì, cũng chưa từng gặp mặt. Từ nhỏ ta đã sống chung với mẫu thân. Chẳng qua, những năm gần đây vết thương cũ trên người bà tái phát, nguy cấp cận kề. Ta đã tìm đủ mọi biện pháp nhưng vẫn không có hiệu quả. Về sau ta nghe nói, mảnh vụn Yêu Thạch có hiệu quả cải tử hồi sinh nên lúc đó mới liều mạng tìm cách cướp đoạt nó." Cô gái áo đỏ cúi đầu khẽ nói. Mặc dù nàng nói một cách thản nhiên, nhưng vẫn có thể đoán ra nàng đã trải qua biết bao nhiêu gian nguy.

Đoàn Mộc Vũ yên lặng lắng nghe, một lúc lâu sau, hắn mới nói: "Nếu ta đoán không sai, hẳn là có một người nói cho ngươi biết chuyện mảnh vụn Yêu Thạch đúng không?"

"Ồ? Làm sao người biết?" Cô gái áo đỏ sừng sốt, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Đoàn Mộc Vũ.

Khẽ lắc đầu, Đoàn Mộc Vũ không nói thêm câu gì. Ánh mắt lại hướng về phía sương mờ khói nước nơi xa. Cô gái áo đỏ ngạc nhiên, đang định dò hỏi thì trong lòng chợt nảy sinh linh cảm, liền đưa mắt nhìn theo ánh mắt của Đoàn Mộc Vũ. Nàng chỉ thấy bóng dáng một chiếc thuyền câu đang mơ hồ hiện ra.

Việc này khiến cho cô gái áo đỏ kinh ngạc không thôi, bởi vì điều đó chứng tỏ năng lực cảm ứng của Đoàn Mộc Vũ lợi hại hơn nhiều so với người có cảnh giới Động Huyền như nàng. Tuy nhiên, pháp lực của hắn thấp như thế, không hiểu hắn cảm ứng được bằng cách nào?

Trong khoang lái của chiếc thuyền câu đó không có ai, chỉ lặng lẽ trời dạt trên mặt nước. Mãi cho đến khi tiến đến gần, mới nghe thấy loáng thoáng tiếng khóc nghẹn ngào của một cô gái ở trên thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tị Thủy Phù

Chiếc thuyền câu rất thô sơ, nhưng rõ ràng vừa mới được tu sửa lại trong khoảng thời gian gần đây. Một người đánh cá lão luyện chỉ có thể nhìn ra đại khái là tính năng của chiếc thuyền này đã được tăng lên khá nhiều. Nhưng trong mắt Đoàn Mộc Vũ và cô gái áo đỏ thì lại nhìn ra chiếc thuyền này được sửa chữa bởi chính bàn tay của người tu hành.

Không cần phải suy đoán nhiều, Đoàn Mộc Vũ cũng có thể đoán được đây là chiếc thuyền mà Anh Nhục đã vô tình đánh bay trong lúc chém giết thủy yêu.

Đến khi tiến sát lại, Đoàn Mộc Vũ không một chút do dự lập tức nhảy ngay sang bên đó. Hành động này của hắn tức khắc khiến cô gái trên thuyền hoảng sợ thét lên, càng co rúm người lại vào trong góc, run lay bầy. Nhìn bề ngoài của cô gái này thì cũng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, quần áo tồi tàn, ăn mặc phong phanh, hai chân dề trề. Nhiều khả năng nàng chính là con gái người của ngư dân còn may mắn sống sót.

"Này, người đang làm nàng ta sợ đó!"

Lúc này cô gái áo đỏ lại phát huy tác dụng không ngờ. Nàng chỉ cần nhẹ nhàng, nhỏ nhẹ an ủi một lát thì con gái người ngư dân đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại, đồng thời cũng làm rõ chân tướng chuyện gì đã xảy ra.

Thì ra đêm hôm trước, khi Dạ Huyết Yêu Bức đột ngột xuất hiện tại trấn Hồi Long, bắt toàn bộ dân chúng trong trấn đi thì cũng là lúc cô con gái của người ngư dân tên Tiểu Hà Nhi này vừa đánh cá trở về. May mắn thay nàng ta vẫn chưa cập bờ cho nên mới giữ được tính mạng. Tuy nhiên, đến giờ cô gái này vẫn không dám trở về, hai ngày nay đều lẫn trốn trong Tích Nguyệt Hồ. Tâm trạng nàng vừa kinh vừa sợ, lại nghĩ đến chuyện không biết sẽ sống như thế nào sau này cho nên mới khóc nức nở không ngừng.

"Tiểu Hà Nhi thật đáng thương! Cha thì đã mất, trấn Hồi Long thì đã biến thành vùng đất chết. Sau này, e rằng nàng không có nhà để mà về." Đôi mắt của cô gái áo đỏ cũng đỏ hoe, hiển nhiên là đồng bệnh tương lân.

Đoàn Mộc Vũ từ đầu đến giờ vẫn trầm tư, ngoại trừ nhìn lướt qua bàn tay và bàn chân mịn màng bóng loáng như ngó sen của Tiểu Hà Nhi lúc mới gặp thì sau đó không thêm ngó ngang gì nữa. Hắn chỉ biết đứng im như một bức tượng, đôi mắt nhìn về phương xa.

"Này, giờ nên làm thế nào? Chúng ta cũng không thể bàng quan, bỏ mặc nàng ở chỗ này được!" Cô gái áo đỏ nài nỉ nói với Đoàn Mộc Vũ. Mặc dù tu vi của nàng rất cao, kinh nghiệm từng trải cũng khá phong phú nhưng dẫu sao đối với một người trong tu hành như nàng thì thế giới phàm tục vẫn khá xa lạ.

Giống như đã quyết định xong một vấn đề nào đó, Đoàn Mộc Vũ xoay người lại, dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn sang Tiểu Hà Nhi rụt rè, nhút nhát đang cúi thấp đầu.

"Tiểu Hà Nhi, người không cần phải sợ! Người có còn nhớ, ba tháng trước có một người đã giúp người sửa chiếc thuyền câu này hay không? Đó là sư huynh của ta, hẳn phải ta tới giúp người. Hiện giờ người có còn ai thân thích không? Hoặc ta có thể đưa người tới thành Ngô Châu, mua cho người một căn nhà ở nơi đó, mở một cửa hàng nhỏ. Mặc dù không thể giàu sang quý quý, nhưng ít nhất người cũng thoải mái hơn so với việc đánh cá trong Tích Nguyệt Hồ kiếm sống."

"Là ân công?" Vừa nghe thấy những gì Đoàn Mộc Vũ nói, Tiểu Hà Nhi đã không kìm chế nổi mà đỏ ửng cả gương mặt xinh đẹp. Toàn thân nàng khẽ run rẩy vì kích động, lấy hết dũng khí nhìn Đoàn Mộc Vũ nói: "Ân công, ân công đang ở đâu? Người không đến gặp Tiểu Hà Nhi sao? Ta ... Cha ta đã qua đời, trên cõi đời này đã không còn ai thân thích nữa rồi. Tiểu Hà Nhi cũng không muốn đi thành Ngô Châu. Vì đại hiệp này, người có thể dẫn Tiểu Hà Nhi đi tìm ân công không? Tiểu Hà Nhi có thể giặt quần áo, có thể nấu cơm. Tiểu Hà Nhi rất nghe lời, Tiểu Hà Nhi nguyện ý hầu hạ ân công cả đời!"

Đoàn Mộc Vũ lại rơi vào trầm tư. Lúc này, hắn bỗng nhiên hiểu ra tại sao ngày đó Anh Nhục lại không bố trí thỏa đáng cho Tiểu Hà Nhi. Đầu đuôi câu chuyện, hóa ra là như thế. Tuy nhiên, điều này có thể hiểu được, dẫu sao Anh Nhục cũng là một người xuất chúng! Nhưng dù sao đi nữa, chuyện này cũng thật sự khó xử.

Cô gái áo đỏ đứng bên cạnh cũng ngạc nhiên, hết nhìn lướt qua Tiểu Hà Nhi, lại lướt sang nhìn Đoàn Mộc Vũ, vẻ mặt hết sức tò mò.

"Không được!"

Trầm ngâm một lúc, Đoàn Mộc Vũ bèn cự tuyệt thẳng thừng, nói: "Hoặc là người ở lại Tích Nguyệt Hồ đánh cá, hoặc là ta bố trí ổn thỏa cho người ở trong thành Ngô Châu. Không có lựa chọn nào khác!"

"Ta...." Sắc mặt Tiểu Hà Nhi đột nhiên trắng bệch. Chỉ trong nháy mắt, đôi mắt to tròn của nàng đã giàn giụa nước mắt.

"Này 'không thể trả lời', tại sao người có thể làm như vậy?" Cô gái áo đỏ đứng một bên không nhịn được mà hỏi, đồng thời cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Bởi vì trải qua hai ngày tiếp xúc, ít nhiều nàng cũng thấy hắn không phải là kẻ lạnh lùng vô tình. Tính cách hắn cũng vô cùng tốt, không tranh giành hơn thua. Nhưng không hiểu sao lúc này lại không hề thương xót một cô bé vô cùng yếu đuối, thân thể đáng thương như thế này.

"Ta ... ta không cần các người thương hại. Tiểu Hà Nhi có tay có chân, có thể tự mình đến Phù Vân Sơn tìm ân công. Các người, các người ra khỏi thuyền câu của Tiểu Hà Nhi đi!"

Lúc này, một Tiểu Hà Nhi có vẻ nhu nhược lại phản ứng vô cùng dữ dội. Nàng bắt đầu chèo thuyền, tức giận muốn bỏ đi ngay. Cô gái áo đỏ vừa mới định tiến lên khuyên nhủ thì một loạt âm thanh ầm ầm đột nhiên vọng lại từ xa. Ngay sau đó, toàn bộ mặt hồ bắt đầu chấn động dữ dội.

Đoàn Mộc Vũ và cô gái áo đỏ thì không có vấn đề gì, nhưng Tiểu Hà Nhi thì không sao chống đỡ được, kinh hãi kêu lên một tiếng, ngã nhào xuống hồ nước. Những chương mới nhất được đăng tại bachngocsach.

"Hóng hét!"

Cô gái áo đỏ phản ứng thần tốc, nhảy luôn xuống nước, cứu Tiểu Hà Nhi lên. Còn Đoàn Mộc Vũ vẫn không hề nhúc nhích, nhưng trong đôi mắt thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc rồi biến mất.

"Tích Nguyệt Hồ này quá nguy hiểm, Tiểu Hà Nhi không thể ở lại đây đánh cá mà sống nữa!"

Cô gái áo đỏ nói cực kỳ kiên quyết nói. Bộ quần áo đỏ lại ướt đầm, lần nữa khiến cho thân thể nàng trở nên lung linh hấp dẫn. Đáng tiếc Đoàn Mộc Vũ vẫn làm như không thấy. (DG: Ta mà thấy đã trào máu mũi ra rồi. B: Chắc nó nhìn thấy nhiều thứ còn hấp dẫn hơn nên liệt cmnr!)

Lúc này, tiếng ầm ầm ở phía xa càng ngày càng truyền lại gần. Sóng trong hồ cũng càng lúc dâng cao. Trong nháy mắt, chiếc thuyền nhỏ đã bị lật nhào, còn chiếc thuyền câu thì giống như lá rụng bị gió cuốn theo, chấp chới nâng lên hạ xuống.

Chẳng qua bàn chân của Đoàn Mộc Vũ và cô gái áo đỏ giống như đã mọc rễ, từ đầu đến cuối vẫn dính chặt vào khoang thuyền của chiếc thuyền câu.

Cùng với những con sóng nâng lên hạ xuống dữ dội thì ở sâu bên trong Tích Nguyệt Hồ sinh một vòi rồng khổng lồ cao tới vài trăm trượng. Hơn nữa nó còn xoay tròn với tốc độ chóng mặt, sinh ra lực hút kinh khủng cuốn phần lớn nước hồ vào bên trong. Nó càng xoay càng hút, càng hút càng bành trướng. lát sau vòi rồng đã cao lên hơn ngàn trượng, cực kỳ kinh người. Cùng lúc đó, những con sóng lớn do vòi rồng tạo ra đã bắt đầu cuộn trào ra bốn phương tám hướng. Đoán chừng nó sẽ dấy lên một trận sóng cao ngập trời khắp cả Tích Nguyệt Hồ, không biết sẽ có bao nhiêu người phạm gặp nạn đây.

Mặc dù ba người Đoàn Mộc Vũ trên thuyền câu còn cách vòi rồng khoảng hơn mười dặm, nhưng vẫn phải hứng chịu dư chấn cực kỳ dữ dội. Sóng lớn ngập trời chắn hết tầm nhìn, toàn bộ chiếc thuyền câu phát ra những tiếng kêu cọt kẹt cọt kẹt đáng sợ, lúc nào cũng có thể bị vỡ tan. Những chương mới nhất được đăng tại bachngocsach.

"Vòi rồng này không phải chuyện đùa! Nếu là thủy yêu tác quái, với thực lực chưa khôi phục của ta và người hiện giờ chỉ sợ khó chống lại nó, không bằng tới nhà ta tránh tạm?"

Lúc này, cô gái áo đỏ nói như hét. Hiện giờ, chỉ cần nhìn uy thế của vòi rồng là có thể biết thực lực của con thủy yêu trước mắt này cường đại hơn nhiều so với Dạ Huyết Yêu Bức lúc trước. Hơn nữa lại đang ở trên mặt hồ, bọn họ hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào, chỉ có thể tạm lánh.

"Được!" Đoàn Mộc Vũ cũng không hề do dự, gật đầu đáp ứng.

Lập tức, một tay cô gái áo đỏ ôm Tiểu Hà Nhi, tay kia lấy ra ba lá phù màu xanh nước biển, chia cho Tiểu Hà Nhi và Đoàn Mộc Vũ mỗi người một lá.

"Đây là Tị Thủy Phù do mẫu thân ta chế ra. Nó có thể giúp cho chúng ta hô hấp bình thường ở trong nước, nhưng công hiệu chỉ có nửa canh giờ. Chúng ta phải nhanh một chút!"

Nói xong, cô gái áo đỏ mang theo Tiểu Hà Nhi nhảy ngay vào trong hồ nước đang quay cuồng kịch liệt. Còn Đoàn Mộc Vũ dường như vẫn đang băn khoăn, nhìn thoáng qua vòi rồng có uy lực khủng bố ở phía đằng xa, rồi mới thông dong nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Tịnh Đế Tuyệt Liên

Tị Thủy Phù có công hiệu khá tốt, chẳng những có thể hô hấp bình thường trong nước mà tốc độ bơi cũng tăng lên đáng kể. Chẳng mấy chốc, ba người Đoan Mộc Vũ đã thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của vòi rồng. Sau khi lặn sâu xuống khoảng trăm trượng dưới đáy Tích Nguyệt Hồ, bốn phía chung quanh trở nên vô cùng tĩnh lặng, hoàn toàn không thể nào liên tưởng tới cảnh tượng sóng to gió lớn trên mặt hồ.

Cô gái áo đỏ đi trước dẫn đường. Nàng quen thuộc đáy hồ này như lòng bàn tay. Tới lúc công hiệu của ba lá Tị Thủy Phù gần như biến mất, rốt cục ba người đã tới trước một bãi đá ngầm có vẻ ngoài vô cùng tự nhiên. Sau khi cẩn thận nhìn ngó xung quanh một lượt, lúc này nàng mới lấy ra một cái ấn bằng ngọc được khắc những hoa văn kì lạ rồi ném ra. Ngay sau đó, nước hồ quanh đó giống như bị một luồng lực lượng vô hình tách ra, một con đường lập tức hiện trước mặt ba người.

Bước lên con đường này, nước hồ quanh đó thoáng cái đã biến mất không còn tăm tích. Thậm chí còn không có cảm giác ẩm ướt, mà trái lại là cảm giác lạnh lạnh.

Gặp tình huống như vậy, Đoan Mộc Vũ cũng chẳng có vẻ gì là kinh ngạc nhưng Tiểu Hà Nhi thì lại vô cùng lạ lẫm. Nàng ta tròn tròn hai mắt, hết ngó sang phải lại nhìn sang bên trái, muốn hỏi nhưng lại không dám.

"Đây là nhà ta, là một động phủ mà mẫu thân của ta đã xây dựng từ lâu rồi. Càng đi vào trong, hàn khí càng lạnh. Tiểu Hà Nhi, ngươi hãy cầm lấy viên ngọc này, nếu không sẽ bị khí lạnh gây thương tổn."

Lúc này cô gái áo đỏ lấy ra một viên ngọc nóng như lửa giao cho Tiểu Hà Nhi. Có thể cảm nhận được khi viên ngọc vừa xuất hiện, một luồng hơi ấm đã lan ra xung quanh. Quả nhiên là hàng thượng phẩm!

"Cám ơn tỷ tỷ, người thật tốt!" Tiểu Hà Nhi cảm kích nói, đồng thời liếc nhìn Đoan Mộc Vũ một cái. Hiển nhiên cô gái này có ấn tượng cực kỳ xấu đối với hắn. Tuy nhiên Đoan Mộc Vũ lại chẳng thèm để ý điều này.

"Được rồi, đi thôi!" Cô gái áo đỏ mỉm cười, đồng thời liếc Đoan Mộc Vũ một cái, rồi tiến lên phía trước dẫn đường. Sau khi đi tới cuối con đường dài chừng mấy trăm trượng này, cảnh tượng phía trước đột nhiên biến đổi. Khắp nơi đều bị băng tuyết bao phủ, ngay lập tức không khí lạnh hơn vô số lần. Xem ra, mẫu thân của cô gái áo đỏ quả thực là một yêu thủ thuộc tính hàn. Chả trách nàng thi triển pháp thuật hệ băng lại thành thạo đến vậy.

Tuy rằng toàn bộ nơi này bị băng tuyết bao phủ, nhưng ở trên mặt băng lại trồng rất nhiều linh thảo màu trắng, cùng với hai cái cây kỳ dị. Hai cái cây đó sinh trưởng vô cùng tươi tốt, mỗi một chiếc lá cây đều giống hệt như một miếng ngọc quý, long lanh trong suốt. Chỉ cần tiện tay hái một chiếc mang vào thế tục thì đều trở thành bảo vật vô giá.

Sau khi băng qua vườn cây cảnh trồng linh dược hệ băng này, một tòa lầu các bằng băng tinh xảo lập tức hiện ra trước mặt ba người.

"Đây là chỗ ta ở. Tiểu Hà Nhi, 'không thể trả lời', trước tiên hai người các ngươi ở lại chỗ này nghỉ ngơi, ta đi hỏi thăm mẫu thân. Đợi đến khi vòi rồng trong Tích Nguyệt Hồ lặng xuống, ta sẽ đưa các ngươi lên bờ."

"Ta sẽ đi với ngươi." Lúc này, Đoan Mộc Vũ bỗng nhiên mở miệng nói.

"Tỷ tỷ, ta cũng muốn đi cùng với ngươi. Ta rất sợ ở đây một mình." Tiểu Hà Nhi cũng lí nhí nói.

Cô gái áo đỏ thoáng kinh ngạc nhìn Đoan Mộc Vũ, sau khi ngẫm nghĩ một lúc bèn gật đầu đáp ứng. Nhưng nàng lại quay sang nói ngay với Tiểu Hà Nhi: "Tiểu Hà Nhi, ngươi không thể đi theo. Cơ thể của ngươi quá yếu ớt, cho dù có viên ngọc bảo vệ, cũng không chịu nổi hàn khí ở trong đó. Nghe lời ta, chỉ một lát là chúng ta sẽ trở về ngay."

"A, cũng được!" Tiểu Hà Nhi tương đối thất vọng. Trong khoảng thời gian ngắn vừa qua, dường như nàng đã trở nên ỷ lại vào cô gái áo đỏ.

Sau khi vỗ nhẹ lên khuôn mặt Tiểu Hà Nhi, cô gái áo đỏ mới dẫn Đoan Mộc Vũ đi xuyên qua căn lầu nhỏ. Phía trước rõ ràng là một con đường được lát bằng vô số băng tinh, bất cứ một viên nào cũng đều không ngừng biến đổi. Hiển nhiên, đây là một cấm chế cực kỳ cao siêu.

Nhưng cấm chế này rõ ràng không ảnh hưởng gì tới cô gái áo đỏ. Nàng vừa bước tới, những viên băng tinh đó giống như bị gió thổi dạt ra, tạo thành một lối đi.

"Những viên băng tinh này rất lợi hại, tổng cộng có mười vạn viên. Chúng là do mẫu thân ta luyện chế từ ngày trước, chỉ có ta và người mới khống chế được. Nếu gặp phải người lạ, bọn chúng sẽ tự khắc tấn công một cách điên cuồng. Tuy nhiên, ngươi cứ yên tâm đi. Ta sẽ cho ngươi một viên băng tinh ẩn chứa hơi thở của ta. Như vậy sau này ngươi tới nơi này tìm ta thì có thể ra vào tự do."

Cô gái áo đỏ vừa giới thiệu, vừa tiến về phía trước, còn Đoan Mộc Vũ chỉ lẳng lẳng lắng nghe.

Sau khi đi xuyên qua con đường do băng tinh tạo thành, hai người đã bước vào trong một căn hầm băng rộng lớn. Xung quanh căn hầm tổng cộng có chín khối băng hình thoi đồ sộ dựng đứng. Trong mỗi khối băng đều phong ấn hình ảnh uyển chuyển của một cô gái. Những hình ảnh này đều là cùng một người, nhưng tư thế không cái nào giống cái nào, hoặc ngồi hoặc nằm hoặc thông thả bước đi. Tất cả đều rất sống động, rung động lòng người, đẹp

không sao tả xiết.

Không chỉ như vậy, chín tư thế này dường như hàm chứa một công pháp tu hành nào đó. Bởi vì ở trong một khối băng, Đoan Mộc Vũ nhận ra thần thông “Tuyệt Vũ --- Băng Phong Tiên Trản” mà cô gái áo đỏ thi triển lúc trước.

Còn gương mặt cô gái đó, lại giống hệt cô gái áo đỏ. Có thể khẳng định, đó chính là mẫu thân của nàng.

Ngoại trừ chín khối băng này thì ở chính giữa còn có một chiếc quan tài bằng băng cực lớn, bên trong lạnh tới cực độ. Còn cách hơn ba trăm trượng nhưng Đoan Mộc Vũ đã có cảm giác mình sẽ bị đông cứng thành băng chỉ trong nháy mắt. Nếu còn đi về phía trước thêm một bước nữa hẳn sẽ vỡ nát thành vô số mảnh.

Lúc này cô gái áo đỏ đột ngột với tay nắm lấy bàn tay của Đoan Mộc Vũ. Ngay tức khắc, luồng khí lạnh thấu xương đã bị triệt tiêu, cuối cùng hẳn cũng khôi phục lại bình thường.

Tiếp tục tới gần hòm quan tài bằng băng, khí lạnh càng trở nên kinh khủng. Chỉ cần dựa vào điều này, Đoan Mộc Vũ đã có thể đoán ra mẫu thân của cô gái áo đỏ chỉ ít cũng phải là yêu thú cấp Linh Mục nếu không bị thương. Thực lực bà ta có lẽ ngang bằng với cao thủ cảnh giới Tử Khí.

Bên trong quan tài băng, sương mù màu trắng lượn lờ, mơ hồ có thể nhìn thấy chín đóa Tịnh Đế Tuyệt Liên đang nở. Những cánh hoa trong suốt thanh khiết, nhưng nhị hoa đã rũ xuống, hiển nhiên không còn chống đỡ được bao lâu, chẳng mấy chốc sẽ hoàn toàn héo rũ. Đóa hoa này chắc hẳn là bản thể của mẫu thân cô gái áo đỏ. Đáng tiếc đã tới giai đoạn nguy kịch, sinh cơ đã tuyệt. Có thể chống đỡ đến giờ, đã là kỳ tích.

Nhìn thấy cảnh này, Đoan Mộc Vũ không nhịn được khẽ lắc đầu. Hẳn muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng. Còn cô gái áo đỏ vẫn nhìn hẩn chăm chăm. Thật ra, sở dĩ nàng dẫn Đoan Mộc Vũ tới đây là muốn vớt vát một tia hi vọng. Tốt xấu gì Đoan Mộc Vũ cũng có khả năng áp chế được ba động của mảnh vụn Yêu Thạch. Hơn nữa kiến thức lại uyên bác dù thực lực thấp kém, nhưng năng đánh giá Đoan Mộc Vũ không phải là người tầm thường. Biết đâu được, hẳn có phương pháp hữu hiệu để điều trị cho thương thế của mẫu thân nàng thì sao.

"Có phải ngươi đã nhìn ra được điều gì không? Mảnh vụn Yêu Thạch có thể cứu sống mẫu thân ta không? Theo truyền thuyết, mảnh vụn Yêu Thạch có thể giúp cho Yêu tộc cải tử hồi sinh mà!"

"Cáo thể cải tử hồi sinh là thật sự!"

Đoan Mộc Vũ liếc nhìn cô gái áo đỏ, thoáng do dự trong chốc lát rồi thở dài nói: "Nhưng không phải cứ coi mảnh vụn Yêu Thạch là linh đan diệu dược rồi cho uống bừa mà còn phải thông qua một quá trình hết sức phức tạp. Ngươi phải biết rằng, lực lượng bên trong mảnh vụn Yêu Thạch thực sự rất đáng sợ, rất kinh khủng. Nếu muốn mượn lực lượng đó để trị liệu cho người bị thương mà lại không hiểu được điểm mấu chốt trong đó, vậy thì kết quả chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, người bị thương ngay tức thì không chịu nổi mà chết, hồn phách bị mảnh vụn Yêu Thạch hấp thu. Thứ hai, người bị thương bởi vì thực lực bản thân quá mạnh mẽ, nên có thể giữ được tính mạng, nhưng sẽ bị mảnh vụn Yêu Thạch đồng hóa. Đến lúc đó sẽ biến thành một con quái vật chỉ biết giết chóc, hơn nữa thực lực sẽ tăng gấp mấy lần so với lúc trước, tạo ra lực phá hoại không ai có thể tưởng tượng được!"

"Có thể khẳng định, nếu tiếp xúc với mảnh vụn Yêu Thạch đang nằm trong tay ngươi, mẫu thân ngươi chắc chắn sẽ thuộc trường hợp thứ hai. Đến lúc đó, cả Nhân Giới cũng sẽ vì bà mà đại loạn. Hiện giờ, ngươi chắc đã hiểu vì sao trước đây ta lại hỏi câu “có phải đã có người cố ý tiết lộ tin tức về mảnh vụn Yêu Thạch cho ngươi hay không?” chứ? Bởi vì, đây tuyệt đối là một âm mưu!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Tịnh Đế Tuyệt Liên (2)

Nghe thấy vậy, thân thể cô gái áo đỏ cứng đờ giống như bị sét đánh. Trong nháy mắt, sắc mặt nàng trắng bệch. Nếu Đoan Mộc Vũ không kịp thời túm chặt lấy tay, e rằng nàng đã ngã xụi lơ trên mặt băng.

"Không thể nào! Ngươi ... ngươi nhất định đang gạt ta? Làm sao ngươi có thể biết được những chuyện này?"

Đoan Mộc Vũ không đáp lại, mà chỉ lẳng lặng nhìn chín đóa Tịnh Đế Tuyệt Liên bên trong quan tài băng, có chút thất thần.

Không hổ là người có ý chí cực kỳ cứng cỏi, chỉ trong thoáng chốc cô gái áo đỏ đã bình tĩnh trở lại, hơn nữa còn từ lời nói vừa nãy của Đoan Mộc Vũ thấy được hi vọng mong manh. Đó chính là, cần phải có phương thức trung hòa phức tạp, mảnh vụn Yêu Thạch này mới có hiệu quả chứ không thể cho uống vào bừa bãi giống như linh dược được.

Cảm nhận được ánh mắt ngập tràn mong đợi của nàng, Đoan Mộc Vũ trầm thờ dài rồi thông thả lắc đầu nói: "Ta chỉ có thể cố hết sức! Hơn nữa thực lực của ta quá yếu, nhiều lắm cũng chỉ có thể giúp bà kéo dài cuộc sống thêm ba năm. Như thế đã là giới hạn cuối cùng rồi."

"Tại sao lại ít như vậy? Là do thực lực của ngươi sao? Nếu thực lực của ngươi càng cao, có phải hiệu quả sẽ càng cao hay không?" Cô gái áo đỏ nắm chặt tay của Đoàn Mộc Vũ, giống như một người tuyệt vọng vì sắp chết đuối thì tìm được cọc gỗ.

"Chuyện này ... thật ra cũng rất khó nói cho rõ. Nếu đổi lại là một cao thủ cảnh giới Tử Khí, không biết chừng ngay cả ba tháng cũng không có được." Đoàn Mộc Vũ lắc đầu. Thật ra, vẫn còn một sự thật phũ phàng mà hắn không dám nói ra, đó chính là chín đóa Tịnh Đế Tuyết Liên này đã không thể nào tỉnh lại được nữa. Chẳng qua do thực lực của bà ta rất mạnh, mới có thể kéo dài hơi tàn. Nhưng cho dù là như vậy thì qua bảy ngày nữa bà ta chắc chắn sẽ chết.

Nguyên nhân chính là do Đoàn Mộc Vũ một thời làm Yêu Đế, hơn nữa đã lợi dụng năng lực của mảnh vụn Yêu Thạch. Nếu không, hắn cũng không dám nói ra những lời như vậy.

"Vậy ... ta ..."

Hiển nhiên cô gái áo đỏ cực kỳ do dự, một phần là nghi ngờ lời nói đáng sợ vừa này của Đoàn Mộc Vũ, một phần cũng do nguyên nhân liên quan tới người thân, cho nên tương đối hoang mang lo sợ.

"Việc này không nên chậm trễ! Nhưng kéo dài thêm bảy ngày nữa, thật sự sẽ không còn cách nào xoay chuyển tình thế. Nếu ngươi tin ta, ta sẽ ra tay tương trợ, nếu không tin, ta bỏ đi là xong." Đoàn Mộc Vũ thân nhiên nói. Làm vậy cũng là vì muốn hoàn trả hết ân tình cho cô gái áo đỏ, nếu không hẳn thậm chí còn không thêm đến chỗ này.

"Ta ... ta tin tưởng ngươi." Cô gái áo đỏ nhìn thẳng vào Đoàn Mộc Vũ, cuối cùng trịnh trọng gật đầu nói.

"Tốt, đưa mảnh vụn Yêu Thạch cho ta! Nhân tiện cho ta mượn mười giọt máu của ngươi, nếu không ta không chịu nổi khí lạnh ở nơi này. Toàn bộ quá trình đại khái kéo dài trong thời gian ba ngày. Ngươi thay ta hộ pháp ở cửa vào. Nhớ kỹ, phải cẩn thận!"

Lúc này, cô gái áo đỏ không còn do dự gì nữa. Nàng nhìn Đoàn Mộc Vũ một cái, rồi đưa mảnh vụn Yêu Thạch cho hắn, sau đó cắt ngón giữa, nhò vào trong lòng bàn tay của Đoàn Mộc Vũ mười giọt máu. Làm xong tất cả mọi thì nàng lùi lại chỗ cửa vào của hầm băng.

Đoàn Mộc Vũ đứng nguyên một chỗ trầm tư một lát, rồi nhảy thẳng vào bên trong quan tài băng. Khí lạnh trong quan tài băng càng thêm kinh khủng. Nếu trong tình huống bình thường thì đừng nói Đoàn Mộc Vũ mà ngay cả người tu hành có tu vi cao hơn chỉ sợ cũng không chịu nổi. Nhưng bởi sự có mặt mười giọt máu của cô gái áo đỏ nên hắn mới bình yên vô sự.

Lặng lặng nhìn chín đóa Tịnh Đế Tuyết Liên, Đoàn Mộc Vũ với tay lấy đoạn cây khô giam giữ Thanh Mộc Tâm ở sau lưng xuống. Thật ra, nếu vào thời gian ba năm trước thì chỉ cần dựa vào Thanh Mộc Tâm cũng có thể khiến Tịnh Đế Tuyết Liên cải tử hồi sinh, nhưng bây giờ thì đã quá muộn.

Mọi Thanh Mộc Tâm ra, Đoàn Mộc Vũ há mồm nuốt vào bụng. Gần như trong nháy mắt, toàn thân hắn lập tức lan tỏa ra một luồng hơi thở tươi mát đầy sức sống, vô cùng mạnh mẽ. Trong kinh mạch dường như có một cơn gió lốc nổi lên, máu cũng trở nên sôi trào không dứt. Đó chính là linh hiệu cường bạo bên trong Thanh Mộc Tâm.

Đáng tiếc, sử dụng Thanh Mộc Tâm với phương thức như vậy thì ngay cả một phần linh hiệu của nó cũng hấp thu không được. Nhưng lúc này cứu người là quan trọng nên hắn chẳng thêm bận tâm tới điều này.

Sau đó, hành động của Đoàn Mộc Vũ càng thêm kỳ quái, tiếp tục nuốt cả mảnh vụn Yêu Thạch vào trong bụng. Thấy vậy, cô gái áo đỏ đang đứng đằng xa cảm thấy khó hiểu. Nếu không phải nàng tuyệt đối tin tưởng Đoàn Mộc Vũ, có lẽ nàng đã lập tức lao tới giết hắn.

Mảnh vụn Yêu Thạch và Thanh Mộc Tâm có tính chất hoàn toàn khác biệt. Vừa mới vào dạ dày của Đoàn Mộc Vũ thì ba động kỳ quái lúc trước đã bị áp chế đã lập tức khôi phục. Nó giống một con mãnh thú có thể ăn tươi nuốt sống mọi thứ, hung dữ điên cuồng đầu đá lung tung trong cơ thể của hắn. Trong nhất thời, nhìn bên ngoài có thể thấy thân thể Đoàn Mộc Vũ giống như đồng bột nhào đang bị nhào nặn. Chốc chốc thì điên cuồng bành trướng, chốc thì nhanh chóng thu nhỏ lại, ngay cả mắt mũi tứ chi cũng trở nên biến dạng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, cô gái áo đỏ nhất thời sợ hãi vô cùng. Nàng đã hoàn toàn tin tưởng những gì Đoàn Mộc Vũ nói lúc trước. Mảnh vụn Yêu Thạch này quả nhiên vô cùng kỳ quái, nhưng đồng thời nàng cũng càng thêm lo lắng. Không biết với thực lực yếu ớt của Đoàn Mộc Vũ, có thể chống đỡ nổi hay không?

Còn trên thực tế, Đoàn Mộc Vũ đã thử đủ mọi cách cũng không thể nào chống cự lại sức mạnh của mảnh vụn Yêu Thạch được. Nhưng vấn đề là lúc trước hắn sử dụng Thanh Mộc Tâm. Đây là một loại linh dược thượng hạng có thể nhanh chóng khôi phục sinh cơ, hơn nữa lại là nước mắt của Thanh Mộc thiên thần trong truyền thuyết. Về mặt thuộc tính, vừa vận khắc chế mảnh vụn Yêu Thạch.

Bởi hiểu được điểm mấu chốt này, Đoàn Mộc Vũ mới dám ra tay, nếu không chỉ dựa vào thực lực yếu ớt hắn, quả thật không có một chút tác dụng nào.

Cho nên tình trạng kỳ quái hiện giờ chẳng qua chỉ là kết quả do hai loại lực lượng đang đối chọi lẫn nhau. Tuy nhiên sau một phen tranh đấu, khẳng định Thanh Mộc Tâm sẽ không có khả năng chống chọi được lâu với mảnh vụn Yêu Thạch. Cuối cùng nó sẽ bị lực lượng của mảnh vụn Yêu Thạch hấp thu sạch sẽ. Đến lúc đó, Đoàn Mộc Vũ phải dựa vào chính mình, toàn bộ đành trông chờ Pháp Thuật Huyết Tế.

Làm như vậy, sẽ có thể kết hợp hoàn mỹ lực lượng của Thanh Mộc Tâm và mảnh vụn Yêu Thạch lại để đạt tới trạng thái cân bằng.

Đến lúc đó, có thể cứu chữa chín đóa Tịnh Đế Tuyết Liên này rồi.

Toàn bộ những điều này, đều nằm trong tính toán của Đoàn Mộc Vũ.

Giằng co suốt một canh giờ, cuối cùng hai loại lực lượng trong cơ thể đã được Đoàn Mộc Vũ điều tiết khống chế đạt đến trạng thái cân bằng, đồng thời thân thể của hắn cũng khôi phục nguyên trạng. Chẳng qua lúc này thân thể hắn lại trần như nhộng, bởi vì một phen hết phình lại co vừa rồi. Tuy vậy, hắn không thêm để ý. Hắn rút hàn thiết chủy thủ ra, tức khắc rạch nhẹ lên cổ tay trái. Một dòng máu tươi lập tức chảy ra, tưới lên trên chín đóa Tịnh Đế Tuyết Liên.

Một việc hết sức kỳ quái xảy ra, ngay khi máu tươi của hắn vừa rơi xuống những cánh hoa thì lập tức đã biến mất tăm. Đồng thời dường như những đóa hoa cũng khôi phục lại một chút.

Trong máu tươi của Đoàn Mộc Vũ hiện giờ có chứa lực lượng của Thanh Mộc Tâm, cho nên chỉ trong chốc lát vết thương đã tự động khép lại.

Nhưng Đoàn Mộc Vũ chẳng buồn bận tâm. Hắn lại chém chủy thủ vào tay mình, một vết thương tiếp tục xuất hiện. Chỗ dựa duy nhất hiện giờ của hắn chính là Pháp Thuật Huyết Tế, cho nên hành động tự mình hại mình này không thể nào không làm.

Đến khi Đoàn Mộc Vũ cắt cổ tay mình chín lần, chín đóa tuyết liên gần như héo rũ đã xuất hiện biến chuyển rất lớn. CHÚNG nở rộ hẳn ra, sau đó hoàn toàn khô héo, chỉ còn lưu lại một hạt sen. Chỉ trong khoảnh khắc, hạt sen này đã lại bắt đầu sinh trưởng một cách thần kỳ. Điều khác biệt duy nhất, chính là Đoàn Mộc Vũ không tự mình tạo vết thương cho mình nữa. Bởi vì Tịnh Đế Tuyết Liên này đã tự động quán chặt lấy cánh tay trái của hắn, không ngừng hút máu qua miệng vết thương trên cổ tay hắn.

Đối mặt tình huống này, Đoàn Mộc Vũ không hề kinh hãi. Hắn để mặc Tuyết Liên hút máu mình, dù biết rằng nếu cứ để đóa hoa này hút mãi thì hắn sẽ biến thành xác khô.

Rất may, tình huống đó không hề phát sinh. Tuyết Liên chỉ hấp thụ trong thời gian uống cạn một chung trà rồi lập tức ngừng lại, có vẻ đã lâm vào trạng thái ngủ say.

Nhưng Đoàn Mộc Vũ biết, đóa hoa này còn cần hút máu tám lần trong ba ngày nữa mới có thể tạm thời khôi phục hình người. Nhưng nếu muốn khôi phục, e rằng có hút hẳn thành xác khô cũng không được.

"Uỳnh uỳnh!"

Đúng lúc này, những chấn động kịch liệt vang lên mà không hề có dấu hiệu báo trước. Trong nhất thời, toàn bộ căn hầm băng trở nên chao đảo như sắp sụp đổ. Hiển nhiên, đang có một lực lượng cường đại đang tấn công động phủ này. Việc này thật sự không đúng lúc!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đồng Quy Vu Tận

Tiếng vang long trời lở đất!

Chỉ trong nháy mắt, chấn động dữ dội đó đã tăng lên mười mấy lần. Vô số vết nứt giống như mạng nhện từ đằng xa lan tới gần. Khắp nơi lóe lên những vầng sáng âm đạm, gió gập ghềnh. Mặc dù cấm chế của động phủ này vô cùng lợi hại, nhưng bởi vì không ai điều khiển nên gặp phải nguy cơ chưa từng có.

Tình hình đột ngột phát sinh, khiến cô gái áo đỏ đang canh giữ ở lối vào cũng sợ hãi đến hồn. Cho tới tận lúc này, nàng vẫn không thể tin được động phủ mà mình sinh sống từ nhỏ tới giờ, bỗng chốc phải gánh chịu thời khắc hủy diệt. Nhất là mẫu thân nàng lúc này còn đang trong thời khắc quan trọng nhất.

Tiếng kêu hoảng sợ của Tiểu Hà Nhi vang lên, nhưng hiện giờ cô gái áo đỏ bó tay chịu chết, chỉ có thể tro mắt đứng nhìn cả tòa động phủ bắt đầu sụp đổ. Bởi vì lực công kích này quá cường đại, vượt quá sức tưởng tượng của nàng.

Trong ba người, chỉ có Đoàn Mộc Vũ thủy chung vẫn giữ được bình tĩnh. Sau khi tiếng chấn động ầm ầm vang lên, hắn quyết đoán cố gắng thức dục Pháp Thuật Huyết Tế, ép máu hàm chứa lực lượng của Thanh Mộc Tâm và mảnh vụn Yêu Thạch trong cơ thể mình vào trong Tuyết Liên. Đến nước này, hắn cũng không thể chờ đợi đến ngày thứ ba, chỉ còn cách giúp cho Tuyết Liên lại lần nữa khôi phục hình người thì mới có thể chống cự lại kẻ địch đang xâm phạm.

Chỉ trong thoáng chốc, toàn bộ đóa Tuyết Liên đã bị bao phủ kín trong vầng sáng đỏ như máu, có vẻ cực kỳ ma quái. Nhưng trong tình trạng như vậy, tốc độ sinh trưởng của Tuyết Liên lại trở nên vô cùng nhanh chóng, chỉ một lát sau đã sinh ra chín nụ hoa.

Nhưng ngay lúc đó, có lẽ lực lượng mạnh mẽ đột phá động phủ đã phá vỡ được trận pháp phía ngoài nên ngay cả căn hầm băng này đã bắt đầu nứt ra vô số khe rãnh chẳng chịt. Bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Lúc này cô gái áo đỏ đã mang theo Tiểu Hà Nhi lui vào trong hầm băng. Bởi vì phần lớn động phủ phía ngoài đã bắt đầu sụp đổ, cho nên nước hồ như thác lũ bắt đầu chảy ngược vào trong.

"Tuyệt Vũ --- Băng Phong Tiền Trần!"

Mặc dù biết sức mình có hạn nhưng cô gái áo đỏ không còn biện pháp nào khác, đành dồn hết sức lực để chống đỡ. Cũng may ở chỗ này có một lượng lớn hàn khí phụ trợ, lại có thêm mười vạn băng tinh tiếp tay nên nàng vừa mới thi triển một đạo thần thông, lập tức đã có một ấn ký bằng băng hình lục giác không lồ che kín phía ngoài hầm băng. Hàng loạt băng tinh bay lên, lấy ấn ký bằng băng làm trung tâm tạo thành một bức tường băng, ngăn chặn toàn bộ nước hồ đang chảy ngược tràn vào.

"Hắc hắc hắc! Chỉ là đom đóm mà đòi gan đua cùng mặt trăng! Giao mảnh vụn Yêu Thạch ra các ngươi sẽ được chết toàn thây!"

Lúc này một giọng nói âm trầm không biết từ đâu truyền tới. Cùng lúc đó, chỉ thấy hai cái móng vuốt màu đen không lồ quắp xuống, tức thì sinh ra vô số ảo ảnh. Trong nháy mắt, hầm băng đang ở sâu dưới đáy hồ lập tức biến thành một hòn đảo độc lập. Còn ngay bên trên, một cái vòi rồng cực lớn đột ngột xuất hiện, hút sạch nước hồ xung quanh hầm băng không chừa một giọt. Lập tức khu vực xung quanh rơi vào trạng thái chân không.

Đúng lúc này, có ba bóng người không hề báo trước đột ngột xuất hiện, chia nhau bao vây ba phía hầm băng. Một người trong số đó mạng bộ mặt thú, răng nanh dài nhọn lộ cả ra ngoài, một đôi tay đen đúa gầy quắt queo, giống như bàn tay của quỷ. Dễ dàng nhận ra, những bóng trào mới vừa rồi chính là thần thông của hắn ta.

Một người khác ăn mặc kiểu văn sĩ, quần áo màu trắng, trong tay cầm một bảo tháp bằng Ngọc Lưu Ly. Bên trong bảo tháp đó, có một luồng gió lốc đang không ngừng xoay tròn, giống cái vòi rồng phía trên y đúc, rõ ràng cái vòi rồng đó là do y điều khiển.

Người cuối cùng có thực lực yếu nhất, luôn mang theo nụ cười nhợt nhạt trên mặt. Hắn chính là Hoành Uyên - Trưởng lão của Ngự Thú Môn, lúc trước đã bị Đao Mộc Vũ bán cho một mũi tên.

Ba người bọn họ hiển nhiên là đồng minh. Nếu không, với thực lực của người mặt thú và văn sĩ kia làm sao có thể cho một kẻ thấp kém như Hoành Uyên đi theo?

"Hắc hắc hắc, nghe danh Thiên Long Tuyệt Sơn - Tuyệt tiên từ chính là chín đóa Tịnh Đế Tuyệt Liên biến thành. Nàng băng thanh ngọc khiết, xinh đẹp tuyệt luân, thần thông pháp thuật cao cường nhưng một trăm năm trước bỗng nhiên mai danh ẩn tích, thì ra lại trốn ở chỗ này. Xem ra, hôm nay bản nhân có diễm phúc không nhỏ. Tuyệt tiên từ, hiện giờ bản nhân cũng không muốn ép buộc ngươi. Ngươi giao mảnh vụn Yêu Thạch ra ngay sau đó cho phục vụ bản nhân tận hưởng một đêm xuân phong dạt dào thì ta sẽ chừa lại cho ngươi một con đường sống. Thế nào?" Lúc này có lẽ vì đã nắm chắc phần thắng, tên văn sĩ mặc đồ trắng phát ngôn bừa bãi không kiêng nể gì. Mời các bạn đón đọc những chương mới nhất tại bachngocsach.

"Sur tôn nói rất đúng! Tuy nhiên hai tiểu nữ này cũng không tôi. Hơn nữa tiểu tiện nhân mặc đồ đỏ kia sur tôn phải tận hưởng một lần cho thống khoái mới được!" Hoành Uyên nhợt nhạt nói.

Nghe thấy ba người ăn nói ngông cuồng như vậy, cho dù cô gái áo đỏ đang đứng trong hầm băng gần tới xây sầm mặt mày nhưng cũng chỉ biết nuốt giận. Dựa vào sức của một mình nàng làm sao có thể chống lại ba người hợp sức tấn công? Cẩn rằng một cái, nàng muốn giết Tiểu Hà Nhi và Đao Mộc Vũ ngay lập tức rồi sau đó tự sát. Nhưng vào lúc này, đột nhiên nàng cảm giác được phía sau có điều khác thường nên quay đầu nhìn lại. Sau khi chứng kiến cảnh ấy thì nàng lập tức vui mừng.

Chỉ thấy bên trong quan tài băng bỗng nhiên có vô số cành lá mọc ra lan tràn. Trong nháy mắt, đã phủ kín toàn bộ hầm băng, đồng thời ngay giữa trung tâm của đám cành lá đó, chín đóa Tuyệt Liên không lồ đang từ từ nở rộ.

"Không tốt, ra tay đi! Con đàn bà kia có thể khôi phục!" Nhìn thấy cảnh tượng này, văn sĩ áo trắng lập tức biến sắc, quát lên một tiếng rồi thúc dục vòi rồng trên trời triển khai công kích. Còn tên mặt thú và Hoành Uyên cũng đồng thời ra tay.

"Hừ! Muốn chết!"

Tiếng hừ lạnh lẽo đột nhiên vang vọng khắp nơi., giống như một luồng khí lạnh quét qua. Trong nháy mắt, tất cả đều bị đóng băng. Văn sĩ áo trắng điều khiển vòi rồng, bị đóng băng ngay ở giữa không trung, đồng thời nước hồ mệnh mông cuộn cuộn cũng nhanh chóng đông cứng thành băng. Tình trạng đóng băng lập tức lan ra hơn mười dặm, biến xung quanh thành một hòn đảo băng khổng lồ trong lòng Tích Nguyệt Hồ.

Khí lạnh kinh khủng đến mức đó, ngay tức thì đóng băng cả ba người văn sĩ áo trắng, khiến bọn họ tạm thời không thể nhúc nhích.

Cùng lúc đó, ở trung ương luồng khí lạnh, chín đóa Tịnh Đế Tuyệt Liên đã biến mất không còn tung tích. Thay vào đó là một cô gái quần lụa trắng, vóc người yếu đuối. Chỉ cần đứng ở nơi đó, nàng đã làm cho người khác cảm thấy mình như đang ở trong vùng băng giá mênh mông.

"Mẫu thân!"

Cô gái áo đỏ vô cùng vui mừng lao tới. Nhưng nàng còn chưa kịp nói thêm câu gì thì thân thể mẹ nàng đã lao đảo, không sao đứng vững được.

"Mẫu thân, người đừng hù dọa Hồng Y! Sau này Hồng Y sẽ ngoan ngoãn vâng lời, không bao giờ làm cho người tức giận nữa."

"Không cần nói nhiều, đi mau! Ta không cầm cự được bao lâu!" Mẹ nàng nhắc tay nhét cho nàng một vật, rồi sau đó điên cuồng thúc dục pháp quyết. Ngay tức thì, chín khối băng xung quanh chiếc quan tài đột nhiên nổ tung. Chín bóng người bị phong ấn bên trong bay vụt ra giống như một trận gió,

cuốn lấy cô gái áo đỏ. Trong nháy mắt họ đã biến mất khỏi hầm băng.

Mọi chuyện phát sinh vô cùng nhanh chóng. Lúc này, Đoan Mộc Vũ đã lâm vào hôn mê, đương nhiên không biết gì. Còn Tiểu Hà Nhi thoảng sững sốt, rồi đôi mắt đột nhiên lóe lên cái nhìn hung ác.

"Xin lỗi, muội muội tốt của ta. Ta lại làm người thất vọng lần nữa rồi! Chính phân thân kia do chính tay ta chuẩn bị từ trước. Lúc này ta đã khởi động Truyền Tống Trận, nó đã cách xa chín vạn tám nghìn dặm. Dù người có muôn vạn pháp thuật, thì cũng không có tác dụng gì."

Lúc này, mẹ của cô gái áo đỏ không ngờ vẫn có thể từ từ đứng dậy, nhìn thẳng vào Tiểu Hà Nhi mà nói.

"Hi hi! Tỷ tỷ tốt của ta cần gì phải tức giận như vậy? Người với ta là chị em gặp nhau, mà ân oán của hai chúng ta là chuyện riêng sao ta lại gây khó dễ cho cháu gái của mình được? Nếu không thì cái đêm ở trấn Hồi Long, ta đã tận dụng cơ hội để giết chết nó rồi. Người yên tâm đi, ta chỉ muốn giết người. Hồng Y đúng là con gái của người, nhưng trong cơ thể nó cũng có một nửa huyết thống của anh trai cả ta. Nó là đứa cháu nối dõi duy nhất của Đoan gia! Ta che chở nó còn không kịp, sao có thể giết nó được chứ? Chuyện hôm nay, ta chỉ nhắm vào mảnh vụn Yêu Thạch mà đến, nhưng ta cũng nhân cơ hội này mà giết người luôn một thể. Tỷ tỷ, người cứ yên tâm mà đi đi!"

Tiểu Hà Nhi vừa cười khanh khách vừa nhón nhờ nói, sau đó phất ống tay áo một cách vô cùng mềm mại. Trong nháy mắt, không biết bao nhiêu sương mù bay lên, tức thì vây khốn mẹ của Hồng Y vào trong.

"Ha ha! Muội muội của ta ơi, người cho rằng lúc này ta còn muốn sống sao? Ngay cả chết, ta cũng phải lưu lại cho muội muội người một ký ức không bao giờ phai!"

Trong tiếng cười điên dại của mẹ Hồng Y, toàn bộ hầm băng cộng với hòn đảo băng khổng lồ rộng mười dặm, lập tức sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Băng Phách Ngàn Năm

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Đoan Mộc Vũ tỉnh lại từ trong cơn mê. Cơ thể hắn không thể cử động, không thể nói, giống như đã bị đào sâu chôn chặt.

Cảm giác còn sống nhưng khó thở như bị bóng đè quả thực muốn làm cho con người ta phát điên! Rơi vào tình trạng bị giam cầm không thể nào nhúc nhích, không thể hít thở, không thể nào nhìn thấy bất cứ cái gì, không thể nào nghe thấy bất kỳ thanh âm nào, vô cùng đáng sợ!

Nếu đổi lại là một ai khác, trong tình trạng như vậy tuyệt đối không thể nào chịu đựng nổi, chẳng mấy chốc mà tuyệt vọng.

Nhưng sau khi Đoan Mộc Vũ tỉnh lại, trong lòng vẫn bình thản như cũ. Hắn không hiểu tại sao rơi vào tình huống như vậy mà mình vẫn còn sống, nhưng cũng chẳng buồn bận tâm, mà chỉ cố gắng nhớ lại sự việc lúc trước một cách cẩn thận.

Hắn vẫn nhớ, bản thân mình chưa kịp ép máu chuyển sang cho Tuyết Liên thì bỗng nhiên có một lực lượng cường đại công kích động phủ. Cho nên hắn đã dứt khoát lựa chọn đẩy nhanh tiến độ. Nhưng hắn còn chưa kịp ép toàn bộ lượng máu ra khỏi cơ thể thì Tuyết Liên đột ngột chết đứt quá trình đó, rồi hắn hoàn toàn hôn mê. Về phần có chuyện gì xảy ra sau đó hay tình trạng bản thân hiện ra sao, hắn đều không biết gì.

Khẽ âm thầm thở dài, trong đầu Đoan Mộc Vũ không hề nghĩ ngợi gì tới sống chết của cô gái áo đỏ và Tiểu Hà Nhi, cũng không có một chút hối hận nào. Hắn cũng không thêm quan tâm tới sống chết của bản thân, mà chỉ suy nghĩ đã nợ ân tình thì phải trả. Nếu tiếp tục gặp phải tình huống như vậy, hắn vẫn sẽ lựa chọn ra tay cứu giúp.

Chỉ có một điều duy nhất khiến hắn nảy sinh nghi ngờ, đó chính là kẻ địch sao lại có mặt đúng lúc như vậy? Không tới sớm cũng không tới muộn, nhè đúng vào lúc hắn tiến hành cứu chữa đến thời khắc quan trọng nhất mà xuất hiện.

Nhưng sự nghi ngờ này vừa mới xuất hiện, đã lập tức biến mất. Dù sao thì chuyện cũng đã xảy ra rồi. Đối với chuyện này, Đoan Mộc Vũ cũng không có thừa tình lực để tìm hiểu.

Dồn hết tâm trí vào trong thân thể, với tâm trạng hết sức bình tĩnh, hắn kiên nhẫn cảm ứng, rốt cục cũng phát hiện ra toàn thân hắn đã bị đóng cứng thành băng. Toàn bộ tứ chi, thân thể đều ở trong trạng thái đóng băng, sờ đi hắn còn có thể sống mà khôi phục ý thức, bởi vì trong lồng ngực hắn có một trái tim đang khẽ co bóp.

Trái tim này đương nhiên là của một người phạm. Dưới tình huống như vậy, đáng ra đã phải chết từ lâu. Thế nhưng, lúc này vẫn còn có thể sống bởi vì xuất hiện một biến hóa khó có thể tin nổi. Lúc trước hắn nuốt Thanh Mộc Tâm vào bụng, mặc dù một nửa linh hiệu bị Tuyết Liên hút đi, nhưng phần còn sót kia đã ngưng kết lại, bám vào trái tim. Cho nên, lúc này trong trạng thái hoàn toàn bị đóng băng, không có cách nào hít thở mà Đoan Mộc Vũ vẫn có thể sống sót!

Điều kỳ diệu ẩn chứa bên trong, ngay cả hắc tuyền là một vị Yêu Đế sành sỏi cũng cảm thấy khó lý giải. Sự việc như thế này chỉ có thể nói là vô cùng ảo diệu! Phải thỏa mãn rất nhiều điều kiện đặc thù mới có thể phát sinh.

Hiện giờ, trái lại Đao Mộc Vũ phải cảm ơn trình trạng đóng băng cục bộ này. Nếu không phải như vậy, không thể nào chiết xuất được Thanh Mộc Tâm ra khỏi máu, rồi dần dần dung hợp với trái tim của hắn, cuối cùng xuất hiện kỳ tích như thế.

Tuy nhiên, vẫn còn mảnh vụn Yêu Thạch. Nó chạy đâu rồi?

Đao Mộc Vũ không tin mảnh vụn Yêu Thạch đó sẽ biến mất. Nó chính là thực thể, không thể phá vỡ, không có lý do gì mà tan rã bởi xung đột với Thanh Mộc Tâm. Hơn nữa, lực lượng kỳ quái ẩn chứa bên trong nó cũng chỉ mới được kích phát không tới một phần vạn. Cho dù có thêm một trăm cây Tuyết Liên nữa, cũng hấp thu không xuể.

Ý nghĩ này mới hiện lên trong đầu, Đao Mộc Vũ đã lập tức cảm ứng được vị trí của mảnh vụn Yêu Thạch đó. Kể ra cũng thật kỳ quái, mảnh vụn Yêu Thạch này đáng ra phải nằm trong bụng hắn, nhưng lúc này lại đang có mặt tại miệng vết thương trên cổ tay trái của hắn. Đó chính là vị trí mà Tuyết Liên đã hấp thu máu hắn. Nhưng tại sao mảnh vụn Yêu Thạch vừa tiếp xúc với máu trong cơ thể hắn, vừa không ngừng hấp thu hàn khí ở bên ngoài. Đồng thời, ba động kỳ quái trong nó đã biến mất. Không hiểu là do bị máu của hắn chế trụ, hay bởi một nguyên nhân nào khác.

Cảm ứng được tình trạng này, Đao Mộc Vũ lập tức hiểu rõ. Sở dĩ bản thân bị đóng băng, một phần nguyên nhân là do mảnh vụn Yêu Thạch này tác quái.

Tuy cuối cùng đã biết được ngọn nguồn mọi chuyện, nhưng Đao Mộc Vũ lại bó tay chịu chết. Số pháp lực nhỏ nhoi trong cơ thể hắn đã không còn sót lại chút gì. Không biết là bị Thanh Mộc Tâm hấp thu hay là bị mảnh vụn Yêu Thạch biến thành món điểm tâm. Điều duy nhất hắn có thể làm hiện giờ, chính là ... mòn mõi đợi chờ.

Cũng may, việc mà hắn quen thuộc nhất chính là đợi chờ. Đối với một người có thể chịu đựng ba ngàn năm ác mộng như hắn, tâm tính đã trở nên cứng cỏi như sắt đá, có thể thân nhiên trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Chính vì vậy hắn mới có thể bình tĩnh trước dị biến mà Thanh Mộc Tâm và mảnh vụn Yêu Thạch gây ra.

Tuy nhiên, hắn vẫn cần phải làm một việc, cho dù tác dụng của nó không đáng kể.

Gạt bỏ mảnh vụn Yêu Thạch qua một bên, Đao Mộc Vũ lập tức bắt đầu lặng lẽ âm thầm tu luyện pháp quyết. Dùng Thanh Mộc Tâm làm nền tảng, mở rộng dần dần từng chút một. Dù thế nào hắn cũng phải giữ cho Thanh Mộc Tâm tồn tại, nếu cứ để mặc cho mảnh vụn Yêu Thạch không ngừng hấp thu hàn khí thì sớm muộn gì Thanh Mộc Tâm cũng sẽ tiêu hao sạch sẽ linh hiệu. Đến lúc đó, hắn thật sự sẽ chết hẳn.

May mắn là khi lục tìm trong trí nhớ Yêu Đế của mình, hắn đã tìm ra một công pháp tu hành hệ băng của con người, có tên là Băng Di Liên Thiên Quyết. Lúc này vừa đúng lúc để luyện, dùng toàn bộ hàn khí tản mát trong cơ thể làm điểm khởi đầu.

Ngay từ ban đầu đã cực kỳ khó khăn, Thanh Mộc Tâm mang đặc tính bùng bùng sinh cơ, theo bản năng nguyên thủy lập tức bài xích hàn khí đại biểu cho tử vong và khô kiệt. Hơn nữa trong hàn khí còn hàm chứa một chút ba động của mảnh vụn Yêu Thạch.

Nhưng Đao Mộc Vũ không nản lòng, cũng chẳng vội vàng mà chỉ hết lần này tới lần khác lặng lẽ vận chuyển Băng Di Liên Thiên Quyết. Cuối cùng, hắn đã thật sự thao túng được một tia hàn khí.

Sau khi có được tia hàn khí này, Đao Mộc Vũ cũng không gây sức ép cho Thanh Mộc Tâm nữa. Thanh Mộc Tâm có thể dung hợp cùng với trái tim hắn là kỳ tích hầu như không có xác suất xảy ra nên hắn không thể lãng phí. Bởi vậy nếu có thể giữ vững trạng thái tự nhiên, thì tốt nhất là đừng có động đến nó. Điều này mới có lợi cho việc tu hành trong tương lai.

Quay sang dùng tia hàn khí đó làm nền tảng, Đao Mộc Vũ tiếp tục lặng lẽ vận chuyển Băng Di Liên Thiên Quyết, kiên nhẫn hấp thu từng tia từng tia hàn khí một để biến nó thành của mình. Sau đó lại tiếp tục vận chuyển, biến toàn bộ chúng thành pháp lực thuộc tính băng.

Có pháp lực, Đao Mộc Vũ đã có thể đã thông lại kinh mạch và toàn bộ khí huyết toàn thân đang bị phong ấn. Đến khi hắn thành công đã thông kinh mạch toàn thân, cơ thể hắn đã khôi phục lại được cử động. Nhưng trừ một chỗ, đó là cánh tay trái của hắn, nơi vết thương bị mảnh vụn Yêu Thạch không chế.

Lúc trước toàn thân bị băng bao bọc, Đao Mộc Vũ còn chưa cảm giác được rõ ràng. Nhưng lúc này, hắn đã có thể nhận thấy rõ ở chỗ vết thương có hàn khí vượt trội so với những nơi khác, nó vô cùng bá đạo. Điều này khiến cho hắn chợt liên tưởng tới chiếc quan tài bằng trong hầm băng lúc trước. Hiện giờ không phải hắn đang ở trong cái quan tài bằng đó đấy chứ?

Châm dứt suy nghĩ lan man, Đao Mộc Vũ lập tức tiếp tục vận chuyển Băng Di Liên Thiên Quyết. Trên Phù Vân Sơn, thân thể của hắn đã tạo dựng được một nền tảng vững chắc, chẳng qua là chưa kịp dốc sức tu luyện nên lúc này liền nhanh chóng phát huy. Hàn khí tinh thuần này thật ra cũng thuộc về một trong những linh khí của trời đất. Hơn nữa, đến một mức độ nhất định sẽ càng thêm tinh thuần, hấp thu bắt đầu trở nên làm ít hưởng nhiều, cho nên pháp lực của hắn liên tục tăng trưởng đều đặn.

Đến khi pháp lực trong cơ thể Đao Mộc Vũ tăng trưởng đến mức độ đã có thể hoàn toàn điều khiển được cơ thể. Cũng vì hàn khí giảm bớt nên băng bao quanh hắn bắt đầu nứt ra. Đồng thời, mảnh vụn Yêu Thạch cũng tăng cường lực chèn ép đối với hàn khí vô cùng bá đạo kia. Lúc này, hắn chẳng cần dùng đầu óc cũng biết, nếu như bản thân thật sự đang ở trong quan tài bằng, thì nhiều khả năng bên trong chiếc quan tài này đang cất giấu kỳ vật có thuộc tính hàn nào đó, vì thế mới có thể chế trụ được mảnh vụn Yêu Thạch. Tuy nhiên, trong sự việc này cũng có một phần nguyên nhân là do máu của Đao Mộc Vũ có tác dụng áp chế đối với mảnh vụn Yêu Thạch.

Đoan Mộc Vũ tức thì lưu tâm đến điểm này.

Không biết đã trôi qua mấy ngày, rốt cục khối băng xung quanh thân thể của hắn tới tấp vỡ thành mảnh nhỏ. Cuối cùng hắn cũng chặt vật thoát khỏi giam cầm. Khi mở to mắt quan sát kỹ lưỡng, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của hắn, bản thân bị băng đóng kín ngay bên trong chiếc quan tài băng. Thậm chí cả tư thế nằm cũng y chang như ngày hôm đó.

Về phần cổ tay trái của hắn, không biết từ lúc nào đã có thêm một chiếc vòng tay. Chiếc vòng này được tạo thành bởi chín hạt châu màu trắng. Trên mỗi một hạt châu đều được khắc một đóa Tuyết Liên có vẻ rất sống động. Có thể khẳng định, đây là vật của Tịnh Đế Tuyết Liên. Nhưng điều khiến cho Đoan Mộc Vũ ngạc nhiên nhất, chính là chín hạt châu này lại được chế tác từ chín viên băng phách ngàn năm. Chẳng trách nó lại có thể chế trụ được mảnh vụn Yêu Thạch.

Thì ra là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chui Ra Tìm Đường Sống

Nếu trong tình huống bình thường, thì chín viên băng phách ngàn năm này đủ giết Đoan Mộc Vũ tới mấy ngàn lần. Sau đó còn đóng băng thi thể hắn tới vài ngàn năm cũng không thay đổi. Bởi vì nếu không đủ tu vi mà đụng phải bảo vật này thì kết quả chỉ có một con đường chết mà thôi. Chỉ có Yêu Tộc cấp bậc Linh Mục tương đương với Tử Khí cảnh giới mới có thể thu phục được nó.

Cho nên từ điểm này mà đoán thì chuỗi băng phách ngàn năm được chế thành vòng tay này tuyệt đối không phải là đồ Tuyết Liên tặng cho hắn, hay cũng có thể coi nó là vật bồi táng cùng hắn cũng chưa biết chừng.

Nhưng chuyện này không còn trọng yếu nữa mà điều quan trọng chính là vòng tay băng phách ngàn năm này đã áp chế mảnh vụn Yêu Thạch, nhưng cũng chính vì vậy nên hàn khí cường đại mà nó phát ra cũng bị mảnh vụn Yêu Thạch ngăn cản và hấp thu. Vì thế Đoan Mộc Vũ mới may mắn nhất lại được cái mạng của mình, chứ nếu không thì kể cả khi hắn có Thanh Mộc Tâm tương trợ thì cũng sớm luân hồi chuyển thế rồi.

Sau khi ngồi dậy, Đoan Mộc Vũ liền nhặt một mảnh của bộ quần áo đã nát vụn rồi dùng nó bọc vòng tay và cổ tay trái lại. Thứ này tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, hiện tại nó và mảnh vụn Yêu Thạch đang khắc chế ngăn cản lẫn nhau, chỉ cần không bị người khác nhìn thấy thì hắn sẽ bình yên vô sự. Cũng may là tay trái của hắn ngoài trừ lạnh như một khối băng ra thì vẫn có thể hoạt động bình thường.

Ngoài ra, Hồ Cốt Cung và những mũi tên kia đã đều hỏng rồi, nhưng hắn vẫn còn thanh chủy thủ của mình.

Khi đưa tay gõ lên quan tài băng băng, hắn không hề nghe thấy thanh âm vọng lại. Điều này chứng tỏ phía ngoài quan tài cũng bị rất nhiều hàn băng phong tỏa nên không thể ra ngoài được. Nếu như chỉ là băng bình thường, thì lấy thực lực hiện tại của Đoan Mộc Vũ sẽ dễ dàng phá băng chui ra. Nhưng quan tài này chính thứ dùng hàn ngọc thượng phẩm chế luyện mà thành, vì thế nó vô cùng cứng rắn. Ngay cả khi dùng chủy thủ hàn thiết đã gia trì thêm pháp lực thì miễn cưỡng lắm mới đọc được chút băng vụn.

Tuy tình huống như vậy nhưng Đoan Mộc Vũ lại không hề có chút u sầu nào. Trong lòng hắn vẫn bình tĩnh suy tính, hiện tại Thanh Mộc Tâm còn có thể giúp hắn chống đỡ một tháng hơn nữa còn có cả pháp lực để duy trì, như vậy hắn có thể duy trì chừng bốn mươi ngày. Điều hắn cần làm chính là trong vòng bốn mươi ngày đó phải phá vỡ được một lỗ thủng trong quan tài này để chui ra mà tìm đường sống!

Sau khi cẩn thận quan sát một phen, Đoan Mộc Vũ mới đem mục tiêu đặt ở phía trên đỉnh đầu. Bởi vì phía trên nắp hòm quan tài có một khe hở, đủ cho một cánh tay thò ra ngoài.

Và cái khe hở nho nhỏ đó cũng chính là cơ hội sống của Đoan Mộc Vũ.

Trong thời gian kế tiếp, hàng ngày Đoan Mộc Vũ đều dùng một nửa thời gian để tu luyện Băng Di Liên Thiên Quyết, một nửa thời gian còn lại thì lấy chủy thủ hàn thiết xuyên qua cái khe hở nho nhỏ kia để tách mở đám hàn băng phía bên ngoài hòm quan tài. Chỉ cần phía bên ngoài trống không là hắn có thể đánh bật nắp quan tài sau đó bỏ trốn mất dạng.

Mọi chuyện được tiến hành hết sức thuận lợi. Chỉ mất thời gian ba ngày, Đoan Mộc Vũ đã loại bỏ được cả khối băng to đóng bên ngoài, nhưng hắn còn chưa kịp nâng nắp quan tài lên thì đột nhiên xung quanh truyền đến dao động kịch liệt của sự sụp đổ. Cảm giác này giống như thiên băng địa liệt. Mặc dù Đoan Mộc Vũ đang ở bên trong quan tài băng, nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự va chạm. Nếu không phải quan tài này vô cùng chắc chắn thì sợ rằng hắn đã tan xương nát thịt rồi! Mời các bạn đón đọc những chương mới nhất tại bachngocsach!

Đoan Mộc Vũ trải qua vô số lần bị vút lên rồi rơi xuống, cuối cùng chấn động kịch liệt cũng dừng lại. Sau đó Đoan Mộc Vũ cảm thấy cả quan tài từ từ dao động, cuối cùng có một luồng ánh sáng nhạt trời chiếu xuyên qua lớp băng trong suốt của quan tài. Lúc này hắn mới kinh ngạc khi phát hiện, thì ra hắn và cái quan tài đang trôi nổi ở trên mặt nước Tích Nguyệt Hồ.

Tâm niệm khẽ chuyển, rốt cuộc Đoan Mộc Vũ cũng đã hiểu được rung động kịch liệt lúc trước là như thế nào. Thì ra đó là lúc tảng núi băng khổng lồ bị tan ra, hơn nữa trước đó còn xảy ra một trận đại chiến nữa!

Nếu như đã trôi lơ lửng trên mặt nước, Đoan Mộc Vũ cũng không nóng vội. Hắn cứ mặc kệ để ánh mặt trời ấm áp rã từ từ lớp băng phía ngoài quan tài ra. Đồng thời hắn cũng đoán ra được mình ở dưới núi băng chưa được bao lâu. Ít nhất không vượt qua một tháng, bởi vì mùa thu còn chưa qua chứ nếu không núi băng này không dễ dàng bị tan rã như vậy đâu.

Chỉ mất một canh giờ lớp băng phía ngoài quan tài đã bị hòa tan. Đoan Mộc Vũ dùng sức đẩy, đem nắp hòm quan tài bật ra, lập tức một luồng gió tươi mát thổi vào mặt hắn. Cho dù hắn là kẻ có tâm cánh vững vàng nhưng không khỏi cảm thấy sung sướng vì sống sót sau đại nạn.

Đoan Mộc Vũ nhanh chóng nhìn ngó xung quanh, nhưng chẳng thấy bóng người nào. Duy chỉ có ở phía xa xa có rất nhiều khối băng khổng lồ đang trôi nổi. Từ đó có thể thấy được núi băng này to lớn đến mức độ nào.

Hít sâu một hơi, Đoan Mộc Vũ quyết đoán đem một đạo pháp quyết Ngưng Băng xuất ra. Lập tức trên tay hắn xuất hiện một cây băng trụ dài chừng một trượng. Theo biến hóa của pháp lực, băng trụ này trực tiếp hóa thành hình dáng một mái chèo, sau đó hắn đứng lên trên quan tài bằng băng rồi chèo giống như chèo thuyền, tiến về phía Bắc của Phù Vân Sơn.

Trên đường đi, Đoan Mộc Vũ thay thế hơn mười băng trụ thì sắc trời cũng tối dần. Hắn liền chèo cái hòm băng này vào bờ. Sau khi lên bờ, vì mực nước ở bờ rất cạn nên xung quanh quan tài lại bắt đầu kết băng một cách nhanh chóng. Chẳng bao lâu sau, cả vùng xung quanh bị băng trắng lan khắp nơi.

Hiện tại Đoan Mộc Vũ cũng chẳng còn tinh lực mà để ý đến tình cảnh xung quanh. Hắn chỉ nhìn quan tài bằng băng một cái rồi trực tiếp nhảy lên bờ, sau đó nhanh chóng dùng thanh chùy thủ hãn thiết cắt mấy miếng vỏ cây. Tiếp theo, hắn cẩn thận gọt tía từng chút một, vỏ cây vốn thô ráp lập tức trở nên trơn bóng như tơ lụa.

Ngay sau đó hắn cắt ngón tay giữa, lấy máu làm mực vẽ thoăn thoắt lên trên vỏ cây. Chỉ trong nháy mắt đã vẽ xong mấy đạo ký hiệu phức tạp.

"Như mộng như huyền, thật giả tự nhiên. Biến!"

Tay kết pháp quyết, trong miệng Đoan Mộc Vũ khẽ lầm bầm, sau đó điểm một ngón tay vào mấy tấm vỏ cây kia. Chỉ thấy một đạo quang mang lóe lên, sau đó vỏ cây liền biến thành một bộ quần áo. Hơn nữa kiểu dáng lẫn chất liệu đều là hàng nhất lưu nữa. (B: Nãy giờ tông tông, cứ lác quắc lác quắc thế mà chèo thuyền được à?)

Đoan Mộc Vũ bình tĩnh mặc bộ quần áo này vào, khí chất của hắn lập tức biến đổi, chẳng qua trong bụng lại sôi ùng ục. Tuy lúc trước hắn dựa vào Thanh Mộc Tâm để duy trì sinh mệnh, nhưng cảm giác đói thì vẫn cứ đói, không thể nào tránh khỏi.

Đang định đi tìm một con thú để làm bữa tối, bỗng Đoan Mộc Vũ lắc đầu. Xem ra sau này hắn phải ăn chay rồi. Bởi vì trong cơ thể hắn có Thanh Mộc Tâm nên lúc nào cũng phải giữ nó ở trạng thái thuần túy nhất.

Thờ dãi một cách bất lực xong, thân hình Đoan Mộc Vũ khẽ động. Sau vài lần nhấp nhô hắn đã leo lên gốc cây cổ mộc cao lớn nhất, có sinh cơ mạnh nhất trong những cây xung quanh. Sau khi chọn một tán cây ở vị trí cao nhất hắn liền khoanh chân ngồi xuống, sau đó hắn hái một chiếc lá cây đặt lên lòng bàn tay phải. Lòng bàn tay hắn hướng về phía trước, còn tay trái bấm ấn quyết, trong miệng thì thầm. Chẳng bao lâu sau bỗng nhiên có những điểm sáng màu xanh lục mà mắt thường khó có thể nhìn thấy được đang từ trong lá cây bay ra ngoài rồi tập trung lại phía trên lá cây trong lòng bàn tay hắn.

Lúc mới bắt đầu, điểm sáng xanh lục chỉ xuất hiện ở gốc cổ mộc, nhưng sau đó lại bắt đầu lan tràn sang những cây khác trong rừng. Nếu như lúc này mà có ai đó đi vào trong khu vực này thì chắc chắn có thể ngửi thấy trong không khí có mùi thơm ngát nhàn nhạt, khiến cho tâm thần sáng khoái, toàn thân thư sướng.

Đồng thời chiếc lá cây trong tay của Đoan Mộc Vũ cũng có một giọt nước cực kỳ trong suốt đang từ từ xuất hiện. Sau một canh giờ, giọt nước này vốn lớn bằng hạt gạo đã lớn bằng con tằm ăn dâu.

Lúc này, Đoan Mộc Vũ mới ngừng lại. Thực ra hắn không thể không dừng lại, bởi vì linh khí của cây cối xung quanh đây có quá ít. Nếu như hắn cứ tiếp tục hấp thu thì chắc chắn cây cối trong khu vực này sẽ bị diệt sạch.

Nhìn giọt nước, trong lòng Đoan Mộc Vũ như có suy nghĩ nào đó. Thực ra lúc này hắn đang cực kỳ kinh ngạc, bởi vì giọt nước này không phải là nước bình thường mà chính là tinh hoa của mộc linh khí. Chỉ cần tùy tiện lấy ra một chút thôi cũng có thể làm con người thọ đến trăm tuổi, bách bệnh bất xâm. Mà đây hắn chỉ mới tụ tập có một canh giờ thôi. Xem ra hiệu quả của Thanh Mộc Tâm đúng là không giống với bình thường.

Khi hắn đem giọt nước trên phiến lá đó vào miệng, thì đột nhiên có một luồng khí tức vô cùng trong lành ập vào mặt. Sau đó chỉ trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân, mang đến cho hắn cảm giác vô cùng thư sướng. Đồng thời trên đầu lưỡi hắn vẫn còn dư vị ngọt ngào, khiến người ta phải có cảm giác nhớ thương!

Chỉ trong nháy mắt, cảm giác đói bụng lúc trước của Đoan Mộc Vũ đã biến mất. Đồng thời toàn thân cảm thấy cực kỳ nhẹ nhàng, phảng phất như ngập tràn sức mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Yêu Binh

Ánh trăng trong trời chiếu rọi, màn đêm đen đặc như dòng nước. Một luồng quang hoa nhàn nhạt từ từ phiêu tán trong đêm tối yên tĩnh. Những nơi nó đi qua bất kể là cỏ cây hay là núi đá đều bị bao phủ thêm một tầng băng sương trắng noãn. Nhưng tầng băng sương này không hề giống với băng sương bình thường mà nó như là một vật sống, bên trong có vô số bóng tuyết nhỏ đang di động.

Trên mảnh đất trống bên bờ, Đao Mộc Vũ đang khoanh chân ngồi bên trên chiếc quan tài hàn ngọc. Hai mắt hắn khép hờ, hai tay kết ấn, từ trong ấn ký không ngừng phóng xuất ra một đạo quang hoa. Đạo quang hoa này có một phần nhỏ bay theo chiều gió tản ra bốn phía, còn đại đa số bộ phận thì bay xung quanh thân thể của hắn. Đường như đang cố gắng ngưng tụ thành một hình ảnh mơ hồ nào đó.

Đây cũng là cảnh tượng khi Băng Di Liên Thiên Quyết chân chính vận chuyển. Vì kinh nghiệm lịch duyệt của bản thân Đao Mộc Vũ vô cùng phong phú, hơn nữa lại có quan tài hàn ngọc trợ giúp nên chỉ trong thời gian ngắn công pháp của hắn đã tiến vào quỹ đạo.

Tuy nhiên, còn có một nhân tố không thể không đề cập tới, đó chính là chuỗi vòng tay và mảnh Yêu Thạch đang áp chế lẫn nhau. Chẳng qua với khả năng của Đao Mộc Vũ cũng chẳng biết tương lai sẽ dẫn tới hậu quả thế nào nữa? Cũng may là hắn không quá để ý đến điều này, tất cả cứ thuận theo tự nhiên là được rồi.

Lúc này, trong phạm vi trăm trượng xung quanh Đao Mộc Vũ đều bị băng sương trắng noãn bao phủ. Đây cũng là phương án nhỏ nhỏ để đề phòng, vừa tránh khỏi việc bị dã thú hay độc trùng xông vào làm quấy nhiễu khi hắn đang tu hành, mà đồng thời còn có tác dụng cảnh báo.

Nhưng đến lúc nửa đêm, trong màn đêm phía xa xa bên hồ vang lên những tiếng gào thét hỗn loạn, đồng thời còn có cả ánh lửa chớp chòn. Nghe thanh âm kia vọng lại thì có thể đoán ra nó ở cách đây khoảng hơn mười dặm.

Động tĩnh lớn như vậy đương nhiên sẽ khiến Đao Mộc Vũ tỉnh lại. Hắn thu công, ngưng mắt nhìn về phía ấy. Nếu như hắn nhớ không lầm thì nơi có ánh lửa xuất hiện chắc là ở trên một chỗ gò núi nhỏ cách đây hơn mười dặm. Thế nhưng trước khi màn đêm buông xuống, hắn đã từng nhìn về phía đó. Lúc ấy ở đó không hề có một bóng người nào, chứng tỏ ánh lửa đột nhiên xuất hiện này hẳn là đến từ nơi khác.

Nếu là lúc bình thường, chắc chắn Đao Mộc Vũ sẽ không để ý tới mấy chuyện như thế này, nhưng vấn đề là phương hướng của ánh lửa kia lại chính là cái trấn nhỏ Hồi Long. Cũng là nơi bị thủy yêu trong Tích Nguyệt Hồ tàn sát bữa bãi, trong chuyện này có ẩn chứa sát cơ nào đó lên hẳn vẫn phải điều tra rõ ràng một phen.

Sau khi nhảy xuống từ quan tài hàn ngọc, hắn cắn rách ngón giữa, lấy máu huyết vẽ lên phía trên quan tài hàn ngọc hơn mười đạo ký hiệu phức tạp, rồi khẽ quát một tiếng —— Phong!

Chỉ trong nháy mắt có một đạo quang hoa hiện lên, lập tức xung quanh tòa quan tài hàn ngọc liền hiện lên một vòng bảo hộ do những ký hiệu màu bạc tạo thành, đem tất cả hàn khí mà quan tài hàn ngọc phát ra che kín lại.

Sau đó Đao Mộc Vũ dùng vài nhánh cây phủ kín quan tài hàn ngọc. Đây chính là phương pháp có thể phòng ngừa những người tu hành và yêu thú cảm ứng từ xa. Tuy nhiên nếu bọn họ mà đến gần thì tất cả chuẩn bị đó chẳng có chút ý nghĩa gì.

Khê động thân mình, Đao Mộc Vũ liền phóng về phía gò núi nhỏ cách đó chừng mười dặm. Hiện tại pháp lực của hắn cũng đã tăng lên rất nhiều, mặc dù không có Hồ Cốt Cung trong tay, nhưng chỉ cần không đụng phải yêu thú lợi hại tương tự như Dạ Huyết Yêu Bức thì hoàn toàn có thể ứng phó được.

Màn đêm tối đen không hề ảnh hưởng tới tốc độ của Đao Mộc Vũ, lộ trình hơn mười dặm chẳng phải là xa. Khi hắn tới dưới gần gò núi nhỏ liền phát hiện ra phía trước có mười mấy bóng người đang hoảng hốt chạy trốn, đằng sau họ còn có mấy người nữa đang liều mạng ngăn cản địch nhân. Từ quần áo có thể nhận ra bọn họ chính là binh lính tinh nhuệ của Đại Tần quốc, chẳng qua lúc này bọn họ sớm bị đánh cho toi bời, đội hình tan rã! Mời các bạn theo dõi những chương truyện mới nhất tại bachngocsach.

Đuổi giết ở phía sau đám binh lính này chỉ có ba bóng đen!

Nhìn thấy bóng đen này, chân mày Đao Mộc Vũ không khỏi hơi nhăn lại, bởi vì bọn chúng chính là yêu binh của Yêu tộc. Đám yêu binh này không phải là yêu thú có thể hấp thu thiên địa nguyên khí để tự thân tu luyện như bình thường, mà bọn chúng là những con quái vật do yêu khí ngưng tụ mà thành. Bọn chúng không hề sợ chết, chỉ biết giết chóc, vĩnh viễn không biết đến mệt mỏi. Trừ khi hoàn toàn giết chết nó, chứ nếu không kể cả khi nó còn chút hơi tàn cũng sẽ tiếp tục giết chóc. Mặc dù thực lực đơn thể của nó không mạnh, nhưng vào thời điểm đối trận với người tu hành của loài người, bọn chúng có thể dùng số lượng vô cùng nhiều để chiếm ưu thế. Chẳng qua không ngờ đám yêu binh này lại xuất hiện ở đây, mặc dù chỉ có ba con nhưng cũng quá đủ để lập sát mấy trăm binh sĩ tinh nhuệ rồi!

Không hề do dự, Đao Mộc Vũ lập tức giơ tay. Hắn niệm pháp quyết ngưng tụ thành một cây băng trụ, đâm xuyên qua cự ly mấy trăm trượng. Cây băng trụ lập tức ghim một con yêu binh đang đuổi giết lên mặt đất! Đây cũng chính là chỗ tốt của việc có pháp thuật, tiếc là với pháp lực hiện tại của hắn thì chỉ có thể ngưng tụ ra hai mươi đạo cây băng trụ có uy lực như vậy mà thôi.

Không thể nghĩ ngờ rằng chuyện Đao Mộc Vũ bắt ngờ xuất hiện đã khiến cho hơn mười bại binh kia thấy được hi vọng sống. Vì thế bọn họ nhanh

chống trốn về hướng này, còn Đoàn Mộc Vũ cũng không hề dừng tay, liên tiếp phóng ra hai cây băng trụ đem hai con yêu binh còn lại đánh chết. Vốn hấn muốn lặng lẽ rồi đi nhưng tâm niệm khê động, liền nghĩ đến một việc cho nên mới lưu lại chỗ này.

Một lát sau, hơn mười bại binh vừa thở hổn hển vừa nhanh chóng chạy tới, trong đó có mấy người bị thương không nhẹ, nên khi không kiên trì được tới đây liền ngã quỵ xuống đất.

"Đa tạ... tráng sĩ đã xuất thủ cứu giúp, đám quái vật kia quá lợi hại, một nhóm chúng ta gồm trăm người vậy mà chỉ trong chốc lát đã tử thương hơn phân nửa. Tất cả công kích đều không mang lại chút hiệu quả nào!"

Lúc này, một người trong đám bại binh đi ra rồi chấp tay thi lễ với Đoàn Mộc Vũ nói. Tóc trên đầu hấn đã tán loạn, khôi giáp trên người đều đã rơi mất lúc chạy trốn, toàn thân toàn là máu. Nhưng cứ nhìn vào cử chỉ và hành vi thì chắc hấn hấn chính là thủ lĩnh của đám bại binh này.

"Không cần tạ ơn, ba viên thuốc chữa thương này đem hòa với nước rồi cho những người bị thương uống thì có thể giảm bớt được thương thế của bọn họ." Đoàn Mộc Vũ lấy ra ba viên tiểu Bồi Nguyên Đan mà Anh Nhục đưa cho hấn. Nguyên bản thứ này vốn dùng để bồi nguyên, nhưng nếu dùng nó để trị liệu thương thế vẫn mang lại hiệu quả rất tốt.

Kẻ cầm đầu đám tàn binh này không hề có một chút nghi ngờ nào, còn luôn miệng cảm ơn. Sau khi nhận lấy ba viên tiểu Bồi Nguyên Đan thì hấn hơi sững sốt một chút, bởi vì bản thân tiểu Bồi Nguyên Đan cũng thuộc về phạm trù linh đan, vì thế ngay cả khi hấn chỉ là một phạm nhân thì vẫn có thể nhìn ra được vật này bất phàm. Nếu đổi lại là kẻ khác, thì e rằng lúc này trong lòng không khỏi muốn lưu lại cho mình một viên! Hơn nữa hấn còn là thượng cấp của đám binh lính này, làm như vậy thì ai dám nói gì đây?

Đoàn Mộc Vũ không hề nhìn người thủ lĩnh mà chỉ đứng yên chấp tay sau lưng ngưng thần nhìn về phương xa. Hấn cũng chẳng quản kẻ này sẽ làm gì, thậm chí ngay cả khi hấn có đem ba viên tiểu Bồi Nguyên Đan này lưu lại toàn bộ thì cũng chẳng liên quan gì đến Đoàn Mộc Vũ hấn.

Mà hiển nhiên người kia cũng do dự một hồi lâu. Nếu nói trong lòng hấn không có tham niệm thì không phải, chẳng qua cuối cùng hấn vẫn đem toàn bộ ba viên tiểu Bồi Nguyên Đan này hòa vào trong nước rồi cho tất cả những người bị thương uống.

Hiệu quả của tiểu Bồi Nguyên Đan rất tốt, nhất là tác dụng khôi phục ngoại thương và mệt mỏi. Vì thế chỉ trong chốc lát, mấy người bị thương đã hồi phục lại sinh long hoạt hổ, điều này làm cho ánh mắt của đám bại binh nhìn Đoàn Mộc Vũ trở nên vô cùng kính sợ và sùng bái.

"Tại hạ Từ Trần Phong, là Ngũ Trưởng đứng đầu Ngô Châu, cấp dưới của Tả Trung Tướng Liêu Thiên của Đại Doanh Lam Sơn. Xin hỏi phải xưng hô với tráng sĩ như nào?"

Lúc này người thủ lĩnh lại đi tới trước mặt Đoàn Mộc Vũ lần nữa, rồi cung kính chấp tay nói.

"Ta tên là gì không quan trọng, có phải các ngươi đến từ trấn Hồi Long hay không? Mấy ngày gần đây có thấy một cô gái đánh cá tên là Tiểu Hà Nhi không?"

Đoàn Mộc Vũ thần nhiên nói, chuyến này hấn xuống núi mục đích chính là an trí cho nàng nhưng không ngờ trên đường lại xảy ra nhiều biến cố như vậy. Mặc dù dựa theo lẽ thường mà nói thì hấn là Tiểu Hà Nhi đã sớm không còn trên nhân thế, nhưng có lẽ cũng chỉ do hấn đa nghi bởi cô nàng Tiểu Hà Nhi này luôn khiến cho hấn cảm thấy có cái gì đó không đúng. Nhưng hết lần này tới lần khác hấn lại không nhìn ra cái gì. Cho nên lúc này hấn định mượn lực lượng của thế tục để điều tra một phen, nếu Tiểu Hà Nhi đã chết thì cũng thôi, nhưng nếu nàng còn sống thì việc này đúng là có chút thú vị rồi

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Mười Bốn Tinh Kỳ

"Trấn Hồi Long? Không dối gạt tráng sĩ, bọn tôi phụng mệnh cấp trên từ Đại Doanh Lam Sơn tới đây để điều tra chuyện về trấn Hồi Long. Bởi vì tình báo nói rằng bên trong trấn có phản tặc tụ tập, nhưng không ngờ bên trong lại không hề có một bóng người nào. Vì thế Hiệu úy đại nhân mới ra lệnh mai phục ở hai bên chờ đợi. Nhưng đâu biết rằng khi màn đêm vừa buông xuống, bỗng nhiên có quái vật từ trong trấn giết ra. Chỉ trong nháy mắt chúng đã tàn sát hơn phân nửa đội ngũ. Thậm chí chúng tôi còn chưa kịp phản kích thì Hiệu úy đại nhân đã mất mạng ngay tại chỗ, nên đành chạy trốn đến tận đây. Nếu không gặp được tráng sĩ xuất thủ giúp đỡ thì e rằng chúng tôi đều bị giết rồi. Về phần nữ ngư dân tráng sĩ nói, quả thực tôi không nhìn thấy." Từ Trần Phong lớn tiếng trả lời. Xem ra người này ở trong đám bại binh cũng là người có nhiều uy vọng. Hơn nữa thần hình hấn lại vạm vỡ, trung khí tràn đầy, chắc hấn là loại binh sĩ đã trải qua bách chiến!

Đoàn Mộc Vũ khê gật đầu rồi nói: "Nếu vậy thì các ngươi cứ ở đây nghỉ ngơi một đêm, còn ta sẽ quay lại trấn Hồi Long để xem xét."

"Tráng sĩ, chậm đã!" Bỗng Từ Trần Phong kêu lên: " Trong trấn Hồi Long vẫn còn rất nhiều hài cốt của đồng đội chúng tôi, cho nên tại hạ lớn gan xin được cùng tráng sĩ quay về. Nếu như nơi đó vẫn còn quái vật, thì trước hết có thể giúp tráng sĩ một tay để báo thù rửa hận. Còn nếu không cũng tiện để tại hạ thu hồi hài cốt đồng đội, tránh việc bị dă thủ cắn nuốt!"

"Thế sao? Cũng được!"

Nghe hắn nói vậy, Đoàn Mộc Vũ không khỏi nhìn Từ Trần Phong thêm vài lần. Người này rất có đảm khí. Lúc trước rõ ràng bị ba con yêu binh đuổi giết đến mức chạy trốn chết mà lúc này vẫn dám xung phong nhận việc chỉ vì hải cốt của đồng đội nên cam tâm tình nguyện mạo hiểm. Đúng là một người không tòi.

Sau đó Đoàn Mộc Vũ một thân một mình đi về phía trước, còn Từ Trần Phong cũng hạ lệnh cùng với mười ba tên lính còn lại gắt gao đuổi theo sau. Tất cả không hề có nửa điểm sợ hãi!

Trần Hồi Long cách gò núi này khoảng chừng bảy tám dặm, Đoàn Mộc Vũ phải cố gắng giảm tốc độ thì đám Từ Trần Phong mới có thể miễn cưỡng theo kịp. Nhưng đến khi tới trấn t trấn trấn Hồi Long, cũng là lúc nửa đêm rồi!

Lúc này trong trấn yên tĩnh đến phát sợ, không khí tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm, khắp nơi đều là những phần còn lại của tay chân cụt. Đoàn Mộc Vũ âm thầm cảnh giác, hắn không tin rằng đám yêu binh này lại tình cờ xuất hiện ở đây, bởi vì chúng là thứ phải dùng rất nhiều yêu khí chế thành. Vì thế một khi nó vừa xuất hiện, thông thường luôn mang theo khí thể phổ thiên cái địa.

Còn về phần đám Từ Trần Phong ở phía sau, tất cả đều đã rút trường đao ra khỏi vỏ, cung tên cũng được đưa sẵn lên dây cung. Mười bốn người tạo thành một trận thế hình bán nguyệt, theo sát phía sau.

Thế nhưng sau khi cẩn thận dò xét một phen, cuối cùng Đoàn Mộc Vũ cũng đã xác định là yêu binh xuất hiện trong trấn Hồi Long cũng chỉ có ba con. Thực ra như vậy mới là hợp lý, chứ nếu số lượng mà nhiều thêm một chút nữa thì đám Từ Trần Phong dù có hai trăm người thì e đừng mơ đến chuyện trốn thoát dù chỉ một người.

"Thu hồi thi thể đi, trong tiểu trấn rất an toàn!"

Sau khi nói với Từ Trần Phong xong, Đoàn Mộc Vũ liền leo lên một cây đại thụ bên ngoài trấn nhỏ, tranh thủ thời gian khoan chân ngồi xuống đã tọa. Không hiểu sao lúc này trong lòng hắn có một dự cảm rất xấu, có lẽ đường về Phù Vân Sơn sợ không dễ dàng rồi.

Mặc dù đám người Từ Trần Phong rất bội phục thực lực của Đoàn Mộc Vũ, nhưng vẫn không dám buông lỏng. Họ vừa cảnh giới, vừa thu hồi thi thể những binh sĩ đã tử vong ở xung quanh.

Quả nhiên cả một đêm trải qua trong yên bình. Khi Đoàn Mộc Vũ từ trên cái cây to nhảy xuống thì đám người Từ Trần Phong cũng đã đem thi thể binh lính trong tiểu trấn mai táng xong. Lúc này bọn họ đang sửa sang lại quân nhu, trong đó có cả mười mấy con Hắc Phong Kỳ đã chạy tứ tán. Tất cả mọi thứ đều được sắp xếp ngay ngắn, không hề có nửa điểm của bại binh.

"Tráng sĩ, chúng ta lập tức sẽ quay trở về Đại Doanh Lam Sơn để bẩm báo chuyện này cho Liêu Phó Tướng. Thân thù của tráng sĩ cao như vậy, có muốn nhập ngũ hay không? Mặc dù ta chỉ là một Ngũ Trường nhỏ bé nhưng nguyện ý tiến cử tráng sĩ." Từ Trần Phong nhìn Đoàn Mộc Vũ, rồi chân thành nói.

"Nhập ngũ?"

Đoàn Mộc Vũ lúc đầu không nói, hắn ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời u ám tràn ngập hắc khí, sau đó bỗng thở dài nói: "Tốt nhất người đừng quay trở lại đây làm gì! Cách đây chừng hai mươi dặm, chắc hẳn đang có một nhóm yêu binh cực lớn đang di chuyển. Phàm những nơi mà chúng đi qua, đến chó gà còn chẳng tha. Một trận hạo kiếp như vậy, suốt ba ngàn năm qua chưa từng xảy ra, chỉ cần bảy ngày sau tất cả những nơi trong phạm vi Ngô Châu này đều không còn một bóng người. Ta với người cũng gọi là có duyên nên hãy nghe lời ta, rời khỏi đây đi. Chỉ có như vậy mới có thể giữ được tánh mạng." Mời các bạn đón đọc những chương mới nhất tại bachngocsach.

Nghe thấy Đoàn Mộc Vũ nói vậy, trên mặt đám binh lính kia hiện lên vẻ không tin. Dù sao bọn họ cũng là lão binh thân kinh bách chiến, bởi vậy ai nấy đều kiệt ngạo bất tuân. Làm sao có chuyện dễ bị hù dọa như vậy? Cho dù ngày hôm qua chạm trán phải ba con quái vật cực kỳ hung hãn, nhưng lúc đó bọn họ bị công kích quá bất ngờ, chứ không làm gì có chuyện bị chém giết thảm hại như vậy! Hơn nữa, lời nói của Đoàn Mộc Vũ cũng quá khoa trương đi!

Thế nhưng, Từ Trần Phong suy tư một chút rồi hỏi lại: "Xin hỏi tráng sĩ, người nói đến yêu binh, liệu có phải là đám quái vật xuất hiện chiều tối hôm qua không?"

"Đúng vậy!"

"Bọn chúng có tất cả bao nhiêu? Với thực lực của tráng sĩ, chẳng lẽ không có cách nào để ngăn cản sao?"

"Số lượng bọn chúng nhiều đến mức đếm không xuể. Hôm qua các người mới chỉ gặp có ba con yêu binh, đó là điều vô cùng may mắn. Với thực lực của ta, nếu như gặp phải hơn trăm con yêu binh thì còn có thể đánh một trận, nhưng nếu số lượng nhiều hơn thì đành phải cầm đầu mà chạy. Lời ta đã cạn, các người cứ tự mình lựa chọn!" Đoàn Mộc Vũ nói xong, liền không để ý tới nữa. Sở dĩ hắn nói thêm mấy câu này, cũng chỉ vì cảm thấy nhân phẩm của Từ Trần Phong không tồi. Nhưng hắn cũng chỉ nói như vậy thôi chứ không hề giải thích thêm chứ nói chi đến chuyện tận tình khuyên bảo. Bởi như vậy vốn chẳng phải phong cách làm việc của hắn.

Rõ ràng Từ Trần Phong chính là người quyết định tất cả mọi chuyện, sau khi suy nghĩ một lúc hắn lập tức trình trọng ôm quyền nói: "Chúng ta chỉ là tàn binh, nếu như thực sự làm đúng theo lời của tráng sĩ, thì cho dù có trở về Đại Doanh Lam Sơn cũng chẳng có tác dụng gì. Hơn nữa còn không thể báo thù rửa hận cho các huynh đệ và đồng đội! Vì thế ta nguyện ý đi theo tráng sĩ, thứ nhất là để báo ân cứu mạng của tráng sĩ, thứ hai là có thể đi theo tráng sĩ để tiếp tục đánh chết yêu binh, bắt bọn chúng phải trả nợ máu! Cuộc đời này, Từ Trần Phong ta và bọn chúng bắt cộng đãi thiên, thế bất lưỡng

lập!"

Từ Trần Phong đã tỏ rõ thái độ, mười ba binh lính còn lại không cần phải suy nghĩ đã ầm ầm đồng ý đi theo.

"Như vậy thì chuẩn bị một chút, rồi lập tức theo ta lên đường." Đoàn Mộc Vũ gật đầu, rất hài lòng.

"Được!" Từ Trần Phong lại ôm quyền, rồi bỗng nhiên xoay người quát lớn: "Mọi người nghe lệnh, mỗi người chuẩn bị: hai con Hắc Phong Kỳ, mang một bộ khôi giáp, một cây trường thương, hai thanh trường đao, mười cái hắc phong lao, đã cung một chiếc, dây cung dự bị ba cân, năm trăm mũi tên, lương khô mười ngày. Nhanh chóng trang bị, sau nửa chén trà lập tức lên đường!"

Ra lệnh xong, mười bốn người bao gồm cả Từ Trần Phong đều lập tức hành động, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngửi tất cả đã đội nón mang giáp, lưng đeo cung và đao, nhảy lên Hắc Phong Kỳ cao lớn. Mười bốn cây trường thương sắc bén cùng lúc chỉ xéo lên trời, lập tức giữa hư không xuất hiện một loại sát khí rét lạnh thấu xương!

"Các người rất tốt!"

Đoàn Mộc Vũ khen ngợi một câu rất hiếm thấy, có thể dùng thân thể người phạm để tạo ra được sát khí có cấp bậc như vậy là điều rất hiếm có, tiếc là vẫn còn quá yếu.

"Đa tạ tráng sĩ khích lệ, thực không dám giấu diếm, vốn mấy người chúng ta cũng đã từng là cấm vệ quân bên cạnh Thiên Tử. Chỉ tiếc là không sống nổi ở nơi đó nữa, lại đắc tội với con cháu vương hầu cho nên mới bị đẩy đến vùng khi ho cò gầy này làm binh lính. Nếu nói về việc ra trận giết địch, thì chúng ta chẳng hề sợ kẻ nào!" Từ Trần Phong đầy hào khí nói.

"Đi!"

Đoàn Mộc Vũ cũng nhảy lên một con Hắc Phong Kỳ, rồi đi trước dẫn đường, nhanh chóng chạy về phía quan tài hàn ngọc phía xa.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Không Thể Buông Tha

Tiếng bước chân ầm ầm phá tan không gian yên tĩnh của buổi sớm mai. Mặc dù lúc này là buổi sáng nhưng trên trời vẫn dày đặc mây đen, hắc khí lượn lờ khắp nơi. Toàn bộ núi rừng đều yên tĩnh chẳng khác gì vùng đất chết, không một bóng chim hay tiếng côn trùng kêu. Không gian xung quanh mang tới cho người ta cảm giác bị đè nén khó có thể hình dung nổi. Mặc dù đám người Từ Trần Phong đều là tinh binh thân kinh bách chiến, giết người không chớp mắt, nhưng lúc này ngồi trên lưng Hắc Phong Kỳ mà ai nấy đều đỏ mồ hôi ròng ròng.

Đến lúc này, bọn họ rốt cuộc cũng đã tin vào cái gọi là đại kiếp nạn lớn nhất từ trước đến nay mà Đoàn Mộc Vũ đã nhắc tới lúc trước, bởi vì cảnh tượng hôm nay thật sự quá mức quỷ dị.

Khi tất cả đang chạy như điên qua một gò núi nhỏ, thì bỗng nhiên trong khoảng rừng phía trước vang lên tiếng gào thét vang trời. Và ngay sau đó là gần trăm bóng đen khổng lồ cao khoảng hai trượng lao ra từ trong khoảng rừng đó. Chắc hẳn đây là một đám yêu binh nhưng không hiểu tại sao chúng lại xuất hiện ở nơi này, trùng hợp lại đụng độ chính diện với đám người Đoàn Mộc Vũ!

Nếu như nói đội hình mười lăm tinh kỵ của bọn họ giống như một dòng nước lũ đang tuôn trào, vậy thì hơn trăm con yêu binh ở phía đối diện chính núi lở với khí thế không thể nào đỡ nổi. Cho dù đám Từ Trần Phong có tự phụ vào thực lực của mình đến mức nào thì vào giờ phút này cũng không nhận được mà thậm chí không ổn. Mười lăm đôi một trăm, căn bản không có chút hi vọng thắng nào!

"Phòng ngự tại chỗ!"

Đoàn Mộc Vũ là người phản ứng nhanh nhất, hất hét lớn một tiếng rồi trực tiếp nhảy từ Hắc Phong Kỳ đang phi nhanh xuống mặt đất. Nếu như phía đối diện là binh lính loài người thì đừng nói là một trăm mà ngay cả khi là một ngàn, hẳn cũng tin rằng mười bốn tinh kỵ của Từ Trần Phong vẫn dễ dàng quét ngang. Nhưng đó lại là yêu binh thân cao hai trượng, có lực lượng vô cùng lớn. Hơn nữa chúng còn lớp da dày thịt béo lại cuồng bạo thích giết chóc, cho nên nhất quyết không thể đối đầu chính diện được!

Khi người vẫn còn đang lơ lửng trên không trung, Đoàn Mộc Vũ lập tức ngưng kết hai cây băng trụ rồi ném đi. Với khoảng cách hơn ba trăm trượng, nhưng hai cây băng trụ dễ dàng bay đi rồi ghim chặt hai con yêu binh hùng tráng nhất đang đi đầu trên mặt đất!

Mặc dù tổng số pháp lực của hắn không có nhiều, nhưng mức độ thi pháp thuần thực của hắn thì không mấy ai sánh kịp. Hiện tại hắn đã đạt tới trình độ xuất pháp chỉ trong nháy mắt, thu phát tùy tâm!

Đồng thời, lúc này này thân thủ không hề tầm thường của đám người Từ Trần Phong cũng được thể hiện đầy đủ. Tất cả bọn họ đều giật mạnh dây cương, lập tức mười bốn con Hắc Phong Kỳ đang phóng như bay đồng thời dựng đứng người lên, đột ngột ngừng lại.

"Hắc phong lao! Phóng một lúc!"

Khi Đoàn Mộc Vũ nhanh chóng giết chết năm con yêu binh bằng băng trụ, thì Từ Trần Phong cũng quát lên một tiếng. Lập tức mười bốn ngọn lao sắc bén kéo theo tiếng gió rít tạo thành một con lốc màu đen, bay xuyên qua cự ly gần ba trăm trượng, trực tiếp ghim ba con yêu binh trên mặt đất. Mỗi con yêu binh đều bị bốn năm ngọn lao bắn trúng!

Đây chính là sự khác biệt giữa tinh nhuệ và tầm thường, bọn họ không cần chỉ huy, lúc nào cũng có thể đưa ra lựa chọn tốt nhất. Vì yêu binh là đám da dày thịt béo nếu chỉ có một cây lao thì căn bản chẳng làm gì được nó!

Nhưng quả thật số lượng yêu binh phía đối diện quá nhiều, tới gần trăm con. Cho nên chút hao tổn này căn bản chẳng ảnh hưởng được bao nhiêu. Bọn chúng vẫn găm thiết lao lên như cũ, chỉ trong nháy mắt đã rút ngắn cự ly xuống còn hai trăm trượng. Một khi bị bọn chúng áp sát thì chắc chắn sẽ có một hồi tinh phong huyết vũ xảy ra.

Lúc này, Đoàn Mộc Vũ không khỏi nhớ đến Hồ Cốt Cung và Thiết Mộc Hồ Nha Tiễn. Chỉ cần có một cây cung trong tay thì đám yêu binh kia đừng bao giờ nghĩ tới chuyện tiến vào phạm vi năm mươi trượng xung quanh hắn!

Sau khi hít sâu vào một hơi, Đoàn Mộc Vũ trực tiếp đem hai tay đặt ở trước ngực, đồng thời thúc dục pháp quyết. Lập tức từ trong hai bàn tay hắn xuất hiện vô số những bông tuyết đang bay lượn phát ra hàn khí bức người. Chỉ trong nháy mắt đã ngưng kết ra hơn hai mươi đạo băng trụ nhỏ nhỏ lơ lửng trong hai bàn tay hắn!

Sau khi đám băng trụ này đã súc tích đầy đủ pháp lực, Đoàn Mộc Vũ khẽ quát một tiếng, rồi đẩy hai tay ra phía ngoài. Không gian xung quanh lập tức vang lên những tiếng xé gió. Hơn hai mươi đạo trụ sắc bén bao phủ toàn bộ không gian phía trước, hàn khí cuộn cuộn nổi lên khắp nơi, liên tiếp đem hai mươi mấy con yêu binh đánh chết tại chỗ.

Tuy đạo pháp thuật này có uy lực không mạnh lắm nhưng nó cũng khiến Đoàn Mộc Vũ tiêu hao gần hết pháp lực.

Nhưng hắn vẫn không hề ngừng lại mà trở tay rút chủy thủ hàn thiết ra rồi thân hình như một làn khói nhẹ cuốn về phía đám yêu binh còn lại đang từ từ bức tới gần. Bất kể là tốc độ hay là hàm khí của Đoàn Mộc Vũ cũng đều khiến cho đám người Từ Trần Phong tự thẹn không bằng.

Chỉ trong nháy mắt, Đoàn Mộc Vũ đã cùng năm sáu chục con yêu binh còn lại đánh giáp lá cà. Vào thời khắc này bản tính tàn bạo của yêu binh đã bị kích phát tới cực điểm. Có bốn năm con yêu binh mở to cái miệng đỏ lòm như chậu máu, hung hăng cắn Đoàn Mộc Vũ. Nếu như bị nó cắn trúng, thì e rằng sau đó sẽ bị nó xé ra thành mảnh vụn mất thôi!

Nhưng Đoàn Mộc Vũ lại không hề có ý định tránh né, mà cứ lao về phía trước. Quả thực hắn giống như là đang muốn tự sát vậy!

Nhưng trong một tích tắc, bỗng chủy thủ hàn thiết trong tay phải của Đoàn Mộc Vũ đột nhiên cắm thẳng vào trong miệng của một con yêu binh. Không đợi yêu binh này há mồm cắn xuống, thanh chủy thủ hàn thiết đã đâm xuyên qua đầu nó, chui ra từ thiên linh cái. Sau đó một luồng máu xanh đen vô cùng tanh hôi bắn ra, còn cái đầu của nó cũng bị chẻ làm đôi!

Tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt. Thân hình Đoàn Mộc Vũ giống như một con cá đang bơi, phàm những nơi mà hắn đi qua, chỉ thấy hàn quang lóe lên, còn đám yêu binh hung ác đều có chung một cái kết cục, đó là bị đánh chết triệt để. Thậm chí ngay cả yêu huyết bắn ra cũng không có giọt nào rơi lên người hắn.

Cả quá trình này giống như ngày trước ở Phù Vân Sơn, hắn lấy kiếm lóc thịt cá vậy. Vừa hoa lệ đến cực điểm, vừa đơn giản cực độ! Bạo lực đến cực hạn nhưng lại vô cùng chuẩn xác!

Chỉ sau mười mấy hơi thở, xung quanh không còn một con yêu binh nào có thể sống để đứng trên mặt đất!

Chủy thủ hàn thiết nhẹ nhàng lượn một vòng trong tay rồi quay trở về bên hông. Còn sắc mặt Đoàn Mộc Vũ vẫn cứ bình tĩnh, phảng phất như vừa rồi hắn chỉ làm một chuyện vô cùng bé nhỏ không đáng kể gì vậy. Sau đó hắn xoay người nhảy lên Hắc Phong Kỳ, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Khi tới vị trí đặt quan tài hàn ngọc, sắc trời vẫn cứ tối đen giống như lúc nửa đêm vậy. Trên bầu trời là mây đen vần vũ, phát ra những tiếng rít ô ô làm cho lông tóc phải dựng đứng cả lên. Thịnh thoảng lại có vài tia chớp thô to xoẹt qua làm người ta phải hãi hùng khiếp vía!

Đến lúc này đám người Từ Trần Phong đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục Đoàn Mộc Vũ bởi vì quãng đường nằm giữa Đại Doanh Lam Sơn và thành Ngô Châu là nơi mây đen vần vũ kinh khủng nhất. Đồng thời cũng là nơi có lôi bạo trên bầu trời cực kỳ dày đặc. Chỉ cần nghĩ đến cảnh yêu binh kinh khủng kia có số lượng lên tới ngàn vạn hay vô số kẻ là trong lòng mỗi người lại cảm thấy lạnh run từng hồi. Nếu như vậy thì phải làm sao đây? Ông trời cũng muốn diệt Đại Tần sao? Lũ quái vật lớn đến vậy thì ngay cả khi tập hợp toàn bộ binh lính tinh nhuệ của cả đế quốc, sợ rằng cũng không thể chống nổi?

Khắc hẳn với tâm trạng thấp thỏm và tuyệt vọng của đám Từ Trần Phong, lúc này Đoàn Mộc Vũ đang nghĩ cách thoát khỏi vòng xoáy này. Kiếp nạn lớn như vậy chắc chắn giới tu hành của loài người đã biết, nhưng hắn không muốn mình bị cuốn theo nó, mà có muốn thì hắn cũng chẳng có đủ thực lực. Hắn dám khẳng định, con lốc xoáy này sẽ chỉ tàn sát trong cảnh nội Ngô Châu chứ tuyệt đối không lan tràn ra ngoài. Bởi vì một khi để tu hành giới của loài người kịp phản ứng, thì tiếp đó sẽ là hành động phản kích vô cùng kinh khủng.

Hiện tại điều mà hắn tò mò nhất chính là Yêu Tộc cổ tình gây ra hành động lớn như vậy để làm gì? Bởi vì dưới tình huống bị loài người phản kích, chắc chắn bọn họ sẽ không còn chỗ đứng tại Ngô Châu nữa!

Nói như vậy, chẳng lẽ trong chuyện này có ẩn dấu chân tướng của sự việc nào đó sao?

"Tráng sĩ, chúng ta phải làm gì bây giờ?" Từ Trần Phong cẩn thận hỏi. Bọn họ cũng không phải kẻ ngu ngốc nên khi thấy Đoan Mộc Vũ không ngừng quan sát tình trạng đám mây đen đang vần vũ trên bầu trời, cũng biết biến hóa của mây đen hơn phân nửa là có huyền cơ gì đó. Chẳng qua lúc này nhìn lại, thì dường như cả bốn phương tám hướng đều bị mây đen bao phủ, căn bản không có bất cứ đường thoát nào.

"Vứt sạch tất cả quân nhu, đi bộ lên núi!"

Đoan Mộc Vũ hồ hững nói một câu, rồi một tay khiêng quan tài hân ngọc, bước nhanh về phía ngọn núi cao ở hướng Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Ma Thần Ba Đầu

Đám người Từ Trần Phong quay mặt nhìn nhau một cái, rồi quyết định bỏ Hắc Phong Kỳ và một phần quân nhu lại. Lý do Đoan Mộc Vũ bắt họ làm như vậy bởi vì ngọn núi phía trước vừa cao vừa dốc, cây cối um tùm, cỏ dại mọc khắp nơi, căn bản không có đường để đi. Nếu muốn cười Hắc Phong Kỳ nhàn nhả đi qua thì chắc chắn không thể nào làm được.

Còn đi đường vòng hay không đi theo Đoan Mộc Vũ về phía trước, thì lại càng không thể nào xảy ra. Cho dù ngao khí của bọn họ có cao tới đâu chẳng nữa, thì vẫn cứ bội phục sát đất thực lực của Đoan Mộc Vũ. Hơn nữa trận đánh vừa nãy tuy ngắn ngủi nhưng lại hung hiểm vô cùng, vì thế không cần phải nói nhiều ai ai cũng hiểu được chỉ có đi theo Đoan Mộc Vũ thì cơ hội sống sót mới lớn nhất.

Dù phải khiêng một chiếc quan tài hân ngọc nặng tới năm trăm cân, nhưng Đoan Mộc Vũ vẫn cứ bước đi như bay khiến cho đám người Từ Trần Phong đuổi theo đằng sau khổ không tả nổi. Thân thể mọi người đều khoẻ mạnh tráng kiện nhưng cả đêm bọn họ chưa ngủ, lại vừa mới trải qua trận chiến đấu lúc trước nên cả đám đều rất mệt mỏi.

Chẳng còn cách nào khác, chỉ còn cách liên tục đem khô giáp và quân nhu ném đi. Cuối cùng trong tay mỗi người chỉ còn lại một thanh trường thương, một thanh trường đao, một cái dĩa cung và ba mươi mũi tên, cùng với khẩu phần lương thực dành cho ba ngày. Đây cũng đã là hạn ngạch thấp nhất rồi.

Chạy một mạch lên ngọn núi cao một cách không ngừng nghỉ, khi đã đi được chừng bốn mươi năm mươi dặm, Đoan Mộc Vũ mới dừng chân lại tại một khe núi được rừng rậm che phủ. Mặc dù đi lâu như vậy nhưng trái tim hắn vẫn đập ổn định như cũ, hơi thở cũng không hề gấp gáp, ngay cả mồ hôi cũng chẳng có. Còn mười bốn người Từ Trần Phong lại chật vật muốn chết. Khi vừa mới dừng lại, bọn họ bắt chập tất cả mặt mũi, lập tức ném đao thương, cung tên, ngã chổng vó nằm trên mặt đất, trợn trắng cả mắt, thở hồn hển!

"Tráng sĩ, hay là... phù ... chúng ta ... phù ... nghỉ một chút được không? Nếu đi tiếp thì ... phù ... mệt mà chết mất thôi!"

Bất đắc dĩ, Từ Trần Phong đành lên tiếng thương lượng. Quả thật bọn họ đã kiệt sức rồi, thật khó có thể tưởng tượng nổi, Đoan Mộc Vũ vừa khiêng một chiếc quan tài bằng băng không lồ như vậy sao mà vẫn đi được nhỉ ?

Đoan Mộc Vũ chẳng để ý gì đến hắn, mà quay sang nhìn những người còn lại rồi nói: "Ai còn có thể đi? Ta cần bảy người khỏe mạnh nhất để hỗ trợ, còn những người không còn sức thì không cần!"

Hắn nói rất cổ quái, tuy đám người Từ Trần Phong không hiểu được, nhưng thân là binh lính tinh nhuệ trong quân, làm sao có thể tùy tiện nhận thua người khác cơ chứ? E rằng ngay cả khi bọn họ không đi nổi nữa thì trên miệng cũng tuyệt đối không thể chịu thua! Truyện được copy từ bachngocsach.

Lập tức liền có một đại hán vạm vỡ có bộ râu quai nón, đôi mắt như hổ báo kêu lên: "Tính ta là một người đi, nhưng ngươi phải để cho ta lấy hơi chút đã!"

"Ồ, rất tốt! Ngươi tên gì?" Đoan Mộc Vũ nở nụ cười hiểm thấy, hỏi.

"Ta tên là Triệu Khắc, biệt danh Khả Triêu!" Không ngờ tên đại hán kia lại còn có cái tên tự khác xa cái thân hình vạm vỡ của hắn.

"Tính ta là một người nữa!" Từ Trần Phong cũng thở ra một hơi. Bất kể như thế nào đi chăng nữa, mạng của bọn họ là do Đoan Mộc Vũ cứu, do đó chẳng có lý do gì để chối từ cả.

"Hắc! Vậy cũng tính ta là một người nữa đi, ta tên là Tào Khải, còn biệt danh thì trước mắt vẫn chưa có! Nếu không, Triệu Khắc ngươi giúp ta nghĩ ra một cái tên đi?" Lúc này lại có một hán tử nữa cười lớn nói. So với thân hình vạm vỡ của đám người Từ Trần Phong, thì hắn hơi gầy một chút, hơi xấu xí một chút, nhưng đôi mắt dài mà nhỏ của hắn ánh lên vẻ vô cùng cơ trí, hoặc cũng có thể nói là hèn mọn. Thế nhưng hắn lại chính là một thám báo, việc mà hắn am hiểu nhất là chạy đường dài, cho nên lúc này hắn chính là người nhẹ nhàng nhất trong mấy người ở đây.

"Hầu tử chết tiệt, cút xa ra một chút! Ngươi cần biệt danh làm cái gì?" Triệu Khắc tức giận quát lên nhưng trên mặt không thể hiện thái độ gì, hiển nhiên

là bọn họ đã cãi nhau thành quen rồi.

Tiếp đó lại có thêm bốn người nữa đứng ra, trên cơ bản thì bọn họ cũng là những người có thực lực cao nhất trong mười bốn người, thế nhưng bọn họ đều nhất trí yêu cầu phải nghỉ một chút rồi nói gì thì nói.

Đoan Mộc Vũ cũng không nói gì, trực tiếp lấy bình thuốc mà Anh Nhược đưa cho hắn lấy bảy viên tiểu Bồi Nguyên Đan còn thừa ra phân phát cho bảy người này. Câu nói vừa rồi của hắn chẳng qua chỉ là dò xét thử xem mà thôi, bởi vì trong tay hắn chỉ còn lại có bảy viên tiểu Bồi Nguyên Đan, vì thế đương nhiên là hắn muốn phân cho những người có dũng khí lớn nhất rồi. Mặc dù tiểu Bồi Nguyên Đan không có quá nhiều thần kỳ, nhưng tác dụng cố bản bồi nguyên thì không thể nghi ngờ, vì thế chỉ trong thời gian ngắn, cũng đủ cho trạng thái thân thể của bảy người này tăng lên gấp đôi, đến lúc đó nếu có gặp phải yêu binh nhiều hơn, thì cũng có thể chia sẻ cho hắn khá nhiều áp lực.

Tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, đám người Từ Trần Phong liền ngây ngẩn cả người, sau đó là mừng rỡ như điên. Đêm hôm qua bọn họ đã thấy hiệu quả thần kỳ của ba viên tiểu Bồi Nguyên Đan nên lúc này sao lại không biết đây chính là cơ duyên do trời ban cơ chứ. Vì thế bảy người rối rít nói cảm ơn, rồi thay nhau đem tiểu Bồi Nguyên Đan ăn vào.

Còn về phần bảy người còn lại, họ chỉ biết trợn mắt hốc mồm, hối hận thiếu chút nữa thì đâm đầu vào tường. Nếu bọn họ mà biết sẽ có chuyện tốt như vậy, thì chắc chắn lúc trước đã không do dự.

"Mấy người các ngươi cũng không cần hâm mộ, hiện tại trong tay chỉ còn có bảy viên, đợi sau này ta hái đủ dược thảo, sẽ giúp các ngươi luyện chế thêm mấy viên cũng không muộn, lúc này điều quan trọng nhất là tranh thủ thời gian để nghỉ ngơi." Đoan Mộc Vũ không làm cho bọn họ phải thất vọng, câu nói thử dò xét lúc trước chẳng qua vì không muốn làm cho bọn họ phải tranh chấp lẫn nhau, nếu như có đầy đủ tiểu Bồi Nguyên Đan, thì chắc chắn hắn sẽ không keo kiệt.

Sau khi nhận được bảo đảm của Đoan Mộc Vũ, bảy người còn lại mới vội vàng nói lời cảm ơn. Còn đám bảy người Từ Trần Phong phục dụng tiểu Bồi Nguyên Đan từ trước cũng đã sớm chui vào trong bụi cây phía xa xa rồi, vốn toàn thân bọn họ đang đầm đìa đầy mồ hôi, dốc sức chạy nhanh khiến máu huyết toàn thân bọn họ lưu chuyển với tốc độ cực nhanh, vì thế hiệu quả của tiểu Bồi Nguyên Đan khi phát động cũng tốt hơn một chút, đặc biệt là tập chất và những thứ dơ bẩn trong thân thể họ cũng có khá nhiều, lên tự nhiên sẽ bài xuất nhiều hơn rồi. Truyện được copy từ bachngocsach.

Đoan Mộc Vũ thôi không chú ý đến tình huống của đám người Từ Trần Phong, mà rút ra chủy thủ hàn thiết ra, rồi chậm rãi ngưng tụ pháp lực, bắt đầu cất lên chiếc quan tài hàn ngọc.

Mặc dù hàn ngọc cực kỳ chắc chắn nhưng cũng không chịu nổi chủy thủ hàn thiết đã được ngưng tụ pháp lực, nên chỉ trong chớp lát, đã bị cắt xuống bảy khối hàn ngọc dày ước chừng một ngón tay, chiều rộng cỡ ba ngón tay, dài chừng năm tấc.

Vì Đoan Mộc Vũ hạ đao cực kỳ chuẩn xác, cho nên bảy khối hàn ngọc đều tinh tế như nhau, ngoại trừ hình dáng lăng giác góc cạnh rõ ràng ra, trên bề mặt không hề có một vết dao nhỏ nào.

Nếu lấy ánh mắt của người tu hành để đánh giá, thì đây chính là bảy khối ngọc phù vô cùng phù hợp với quy cách, chỉ cần dùng pháp thuật phong linh đem thần thông pháp thuật khác nhau đưa vào trong đó, thì sẽ biến thành những cái ngọc phù chân chính rồi! Hơn nữa bởi vì dùng hàn ngọc có phẩm chất cực cao để chế tạo cho lên uy lực của ngọc phù này được tăng lên rất nhiều.

Nhưng Đoan Mộc Vũ không định chế tác ngọc phù, ít nhất là tạm thời không định chế tác.

Sau khi đánh giá lại bảy khối hàn ngọc một phen, hắn liền lấy ra một khối trong đó để lên lòng bàn tay trái, đồng thời ngón trỏ tay phải điểm lên mi tâm của mình. Những điều xảy ra tiếp theo hết sức kì lạ, chỉ thấy một luồng quang mang màu bạc bị ngón trỏ của hắn kéo từ mi tâm ra ngoài. Quang mang màu bạc này ước chừng khoảng ba tấc, đó chính là pháp lực tinh thuần nhất trong thân thể của hắn dung hợp một tia niệm lực mà thành. Truyện được copy từ bachngocsach.

Khi sợi quang mang màu bạc đã được rút ra, Đoan Mộc Vũ lập tức dùng nó làm bút, nhanh chóng vẽ lên trên bề mặt khối hàn ngọc trong lòng bàn tay trái. Chỉ một lát sau, trên bề mặt hàn ngọc không hề xuất hiện ký hiệu của pháp quyết mà lại là xuất hiện hình ảnh một ma thần ba đầu trông rất sống động. Trong tay ma thần này cầm một thanh trường thương sáng chói mắt, mặc dù thanh trường thương này chỉ là một hư ảnh, nhưng lại ẩn chứa uy thế từ trước đến nay chưa từng có, dường như ngay cả thiên địa cũng sẽ bị nó đâm thủng một lỗ vậy !

Phác họa xong, Đoan Mộc Vũ nhìn ma thần ba đầu, trong lòng không khỏi cảm thấy cảm khái. Thứ mà hắn chế luyện không phải là ngọc phù, cũng chẳng phải là tùy tiện vẽ chơi, mà chính là thứ hắn dùng niệm lực của bản thân phối hợp với pháp lực, đem tồn tại cường đại trong trí nhớ của chính mình miêu tả lại. Bởi vì bức họa này được phụ gia thêm pháp lực cho lên thần thông của ma thần cũng có được một chút uy lực. Tuy nhiên do thực lực hiện tại của hắn vẫn còn thấp kém, cho nên thực lực của ma thần hắn tạo ra kém xa ba vạn sáu nghìn dặm ma thần thực sự!

Thế nhưng như vậy đã quá đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Cải Tạo

Kế tiếp, Đoàn Mộc Vũ lại dùng phương thức lúc trước, tiếp tục vẽ hình ma thần ba đầu lên hai khối hàn ngọc khác. Chỉ khác một chi tiết là vũ khí trong hai ma thần ba đầu này không giống như trước. Một ma thần cầm trường đao tỏa ra hàn khí thấu xương, ma thần còn lại cầm long thủ trường cung vô cùng hoa lệ, cả hai đồng thời vô cùng sống động. Nhưng nếu nhìn kỹ ba bức tranh vẽ trên ba khối hàn ngọc người ta sẽ phát giác ra một vấn đề đó chính là vị ma thần ba đầu thoát nhìn thì kinh khủng và uy nghiêm, nhưng hầu như tất cả tinh túy của bức họa đều tập trung ở ba loại vũ khí này!

Trường thương xuyên không! Hoàn đao chiến thiên! Long cung diệt thế!

Hiệu quả như vậy chỉ sợ rằng ngay cả họa sĩ xuất sắc nhất thế gian cũng khó mà bì kịp! Bởi vì chỉ cần liếc mắt nhìn từ xa thôi, cũng có thể cảm nhận được sát khí ngập trời từ trong đó!

Tiểu là chỉ mới vẽ ba bức họa cũng đã làm cho Đoàn Mộc Vũ cảm thấy mỗi một nét hần liền ngừng tay, rồi ngồi ở trên quan tài hàn ngọc tranh thủ thời gian khôi phục lại pháp lực.

Nửa canh giờ sau, rốt cuộc đám bảy người Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khải phục dụng tiểu Bồi Nguyên Đan xong cũng dương dương đắc ý quay trở về. So với nửa canh giờ trước, lúc này bảy người bọn họ như đã biến thành một con người khác: cảm giác mệt nhọc lúc trước đã bị quét sạch, vẻ mặt tất cả đều hồng hào, trạng thái cơ thể vô cùng tốt, tướng đi đầy uy vũ, thân thể nhẹ nhàng như mọc cánh, cơ thể tràn đầy lực lượng. Khí thế bọn họ thể hiện khiến người khác có cảm giác nếu yêu binh xuất hiện đi chẳng nữa thì bọn họ vẫn dễ dàng đánh chết chúng như thường!

Cảnh tượng này khiến bảy người chưa khôi phục thể lực còn đang nằm trên mặt đất trợn mắt há hốc mồm, trong lòng càng hâm mộ nhiều hơn.

Lúc này, bảy người Từ Trần Phong đi tới trước mặt Đoàn Mộc Vũ, vẻ mặt đầy nghiêm túc, trịnh trọng cúi người nói: "Đa tạ tráng sĩ ban thưởng linh dược, chúng tôi cảm kích khôn cùng. Hôm nay trời giáng kiếp nạn, nên đành tìm cách sống tạm qua ngày. Tuy sinh mạng chúng tôi nhỏ bé như côn trùng sâu bọ, không thể nhập đạo nhưng tráng sĩ là người có thần thông pháp thuật nên chúng tôi nguyện ý đi theo tráng sĩ. Không dám cầu mong có thể giải nỗi khổ thương sinh, chỉ cầu không thẹn với lương tâm chính mình!"

Đoàn Mộc Vũ chậm rãi mở mắt, sắc mặt không đổi, liếc nhìn đám người Từ Trần Phong một cái, rồi lắc đầu nói: "Ta là người tu hành, thế tục không phải là nơi ta dừng chân lâu dài. Ta cho các ngươi linh dược, cũng không phải muốn các ngươi phải báo đáp mà chỉ cần các ngươi giữ được tánh mạng là đủ rồi. Với thực lực hiện tại của các ngươi, chỉ cần có thể sống sót thì việc phong hầu bá tước, khai cương liệt thổ cũng chẳng phải là việc khó. Vinh hoa phú quý, lưu danh sử sách, những thứ ấy các ngươi nguyện ý từ bỏ sao? Chuyện này không cần nhắc lại nữa!"

Nghe thấy Đoàn Mộc Vũ nói vậy, đám người Từ Trần Phong hơi chần chừ. Không sai, với thực lực hiện tại của bọn họ chỉ cần vượt qua được trường kiếp nạn này thì việc phong hầu bá tước sẽ dễ dàng như trở bàn tay. Hấp dẫn của vinh hoa phú quý, lưu danh thiên cổ, ai có thể cự tuyệt đây?

Đoàn Mộc Vũ không cho bọn họ quá nhiều thời gian để suy tư, mà nói luôn: "Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khải, đem vũ khí mà ba người các ngươi am hiểu nhất tới đây!"

Mặc dù không hiểu Đoàn Mộc Vũ định làm gì, nhưng ba người Từ Trần Phong không hề do dự, nhanh chóng đem vũ khí mà mình sử dụng thuần tay nhất lấy ra. Ba người bọn họ đã từng là cấm vệ quân bên cạnh Thiên Tử, là những người có thực lực cao nhất trong mười bốn người cho nên vũ khí mà bọn họ sử dụng phù hợp không phải là trang bị được chế tạo theo tiêu chuẩn, mà căn cứ theo tình hình thực tế của bản thân để chế tạo.

Vũ khí Từ Trần Phong sử dụng chính là một thanh trường thương dài tới một trượng ba thước. Thân thương được chế tạo từ thép tinh, đầu thương có sáu cạnh, lực sát thương cực lớn. Toàn bộ cây thương nặng chừng bốn mươi cân, chỉ cần cầm trong tay thôi cũng đã toát ra sát khí bức người.

Triệu Khắc lại mang tới một thanh hắc thiết đại đao toàn thân đen nhánh, không có một vết sáng nào. Thanh đao có chiều dài cỡ nửa thân người, lưỡi đao cực dày, trông giống như lưỡi máy chém. Thoạt nhìn nó mang tới cho ta cảm giác hung mãnh. Trọng lượng của nó so với trường thương của Từ Trần Phong còn nặng hơn, ít nhất cũng phải lên tới tám mươi cân.

Còn Tào Khải, thân là thám báo nên hẳn dùng vũ khí nhẹ. Thứ mà hắn đưa tới là một cây Đà Cung đã trải qua đặc chế. Thân cung được quấn bằng một miếng vải đen, so với Đà Cung bình thường thì nó dài hơn một thước, lực lượng ít nhất cũng phải ba thạch. Điều này đúng là không nhận ra được, trông cái bộ dáng của hắn yếu như vậy không ngờ lại có lực lượng không hề nhỏ.

Đầu tiên, Đoàn Mộc Vũ cầm lấy trường thương của Từ Trần Phong, cổ tay nhẹ nhàng vung lên. Lập tức không gian xuất hiện mấy mũi thương đâm ra, mang theo tiếng rít khiến cho đám người Từ Trần Phong phải biến sắc.

"Rất kém!"

Sau khi đưa ra lời bình, Đoàn Mộc Vũ liền thúc dục pháp lực tập trung vào hai tay. Chỉ trong nháy mắt, thân thương do thép tinh chế tạo liền đỏ rực lên. Gần như dùng mất thương cũng có thể nhìn thấy được thanh trường thương này đang từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng rút lại chỉ còn dài một thước!

Lúc này, Đoàn Mộc Vũ mới động thân đem khối hàn ngọc có vẽ ma thần ba đầu cầm thương lúc trước đưa tới, trực tiếp đặt lên thân thương. Chỉ trong nháy mắt, từ trong thân thương vang lên một tiếng gầm thét làm cho lòng người run rẩy., Đồng thời một cỗ thương phong lạnh thấu xương gào thét xuất hiện, thổi bay đám người Từ Trần Phong ra xa vài chục trượng.

Đến khi bọn họ chật vật bò dậy đứng lên thì hai mắt như muốn lồi ra. Bởi vì hình dáng trường thương trong tay Đoàn Mộc Vũ rõ ràng đã hoàn toàn thay đổi!

Lúc này thanh trường thương được bao phủ bởi một luồng ánh sáng nhạt, thân thương trong suốt như ngọc, bên trong mơ hồ có ẩn ký ẩn hiện. Nhưng điều làm người ta sợ hãi nhất chính là đầu thương vô cùng sắc bén. Thoạt nhìn dường như nó không còn là một đầu thương thuần túy, mà chính là một vật sống, một đầu mãnh thú đang mở to cái mồm đầy răng nanh sắc nhọn!

"Rầm!"

Từ Trần Phong gian nan nuốt xuống một ngụm nước miếng. Giờ khắc này, trong đầu hần hần bỗng nảy lên ý nghĩ muốn cầm trường thương này đại chiến một hồi, dù sau đó có chết cũng thỏa nguyện. Một cây thương có uy lực cường đại, quả thực so với mỹ nữ của cả thế gian cộng lại còn hấp dẫn hơn.

"Cầm lấy đi! Có cây thương này, một mình ngươi cũng có thể đối mặt với ba yêu binh, thế là được rồi!"

Đoan Mộc Vũ thần nhiên nói, tiện tay đem cây thương đã được cải tạo ném cho Từ Trần Phong còn đang ngây ngốc như điên như dại. Sau đó cầm lấy thanh đao nặng nề của Triệu Khắc. Đôi mắt Triệu Khắc liền sáng lên, nói thật, đối với thanh trường thương của Từ Trần Phong hắn đã hâm mộ tới mức trái tim không thể làm chủ được nữa rồi, tay chân lúc nào cũng ngứa ngáy khó chịu.

Đoan Mộc Vũ tùy ý vung vẩy chuôi đao này vài cái, nhưng ngay cả lời bình cũng chẳng có. Thanh đao này cũng chỉ thích hợp cho loại người trời sinh cật lực như Triệu Khắc dùng, chứ nếu có rơi vào tay người khác thì cũng chỉ là phế vật. Điểm tốt duy nhất, có lẽ là thanh đao hỗn tạp một chút ít hàn thiết thấp kém.

Không hề ngừng tay, hắn trực tiếp dùng pháp lực đem thanh đao này rèn luyện lại một lần. Cho đến khi thân đao rút nhỏ lại ước chừng hai thành, hắn mới cho khối ngọc có bức họa ma thần ba đầu dung nhập trong đó.

Ngay sau đó, khi đao ý trong bức họa dung nhập hoàn toàn vào trong đao, một cỗ đao khí vô hình dũng mãnh trào ra. Thế nhưng lần này lại bị Đoan Mộc Vũ khống chế, vung lên đẩy nó về phía sau. Nhất thời một đạo đao cương phá không bắn ra, trực tiếp chặt đứt gốc cây thông có độ lớn một người ôm ở phía xa ba mươi trượng!

Uy lực này, thoạt nhìn có vẻ còn uy mãnh hơn trường thương của Từ Trần Phong!

Triệu Khắc đã sớm mong chờ từ trước, liền vội vàng tiến lên nhận thanh đao đã hoàn toàn thay đổi hình dáng từ tay Đoan Mộc Vũ. Nhưng dù sao hắn cũng có xuất thân từ thư hương môn đệ, nên lập tức khiêm tốn hướng về phía Đoan Mộc Vũ cúi đầu nói: "Đa tạ tráng sĩ, kính xin tráng sĩ ban tên cho đao này!"

"Đặt tên? Cũng được, thanh đao này được dung nhập thêm sát khí của ma thần. Tuy chỉ là chút ít không đáng kể, nhưng đối với thế tục, nó cũng đã là thần binh lợi khí hiếm thấy, vậy lấy cái tên là Chiến Ma đi!"

"Tráng sĩ, còn trường thương của ta nữa!" Từ Trần Phong cũng vội vàng nói. Vừa rồi hắn quá vui mừng đến mức quên hết tất cả, một thanh thần binh lợi khí như vậy sao có thể không có tên cơ chứ?

"Thương lấy thế như cuồng phong làm chủ, phá không xuyên mây. Vậy lấy tên là Xuyên Vân đi!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Pháo Đài

Chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn vậy mà binh khí quen thuộc của hai người Từ Trần Phong và Triệu Khắc đã nhanh chóng thay đổi về chất, biến thành thần binh chỉ có thể xuất hiện trong truyền thuyết. Điều này làm cho tất cả mọi người cảm thấy vừa hâm mộ lại vừa kích động. Ngay cả bảy người chưa phục dụng tiểu Bồi Nguyên Đan cũng quên hết mệt nhọc, hai mắt tỏa sáng nhìn Đoan Mộc Vũ.

Tào Khải lại càng hồi hộp khi nhìn thấy Đoan Mộc Vũ cầm lấy cây cung đã trải qua đặc chế của mình, đến nỗi nước miếng của hắn cũng chảy ròng ròng.

Còn bản thân Đoan Mộc Vũ lại không hề có nửa điểm thay đổi. Bởi trong mắt người phạm, thủ đoạn cải tạo của hắn vô cùng kỳ diệu, nhưng đối với người tu hành thì chẳng đáng là gì. Thực chất quá trình cải tạo vũ khí vừa này thậm chí còn chẳng được tính là pháp khí cơ bản nhất.

Chẳng bao lâu sau, cây cung của Tào Khải cũng đã được Đoan Mộc Vũ cải tạo xong. Lúc này, nó đã có thể so sánh với Hổ Cốt Cung lúc trước Đoan Mộc Vũ sử dụng, cũng hợp với yêu cầu của Tào Khải. Cây cung này được Đoan Mộc Vũ gọi là Hắc Long Cung, từ phương diện phẩm chất hay tính năng đều là thứ hoàn mỹ nhất trong ba món vũ khí được cải tạo.

Toàn thân Hắc Long Cung có màu đen như lúc trước, trên thân cung có hình một con hắc long quấn quanh. Hai đầu trên dưới phân biệt là hai cái vuốt rồng sắc bén dị thường, nếu phải chiến đấu cận thân thì có thể dùng nó để sát thương kẻ địch. Lực cung cũng đạt tới năm thạch, nên về cơ bản thì trong thế tục gần như chẳng có ai có đủ lực để kéo, ngay cả Tào Khải đã phục dụng tiểu Bồi Nguyên Đan cũng chỉ có thể liên tục bắn cây cung này hai mươi lần là đến cực hạn.

Điều này làm Tào Khải cảm thấy hơi buồn, bởi vì chiến lược lâu dài mới trọng yếu nhất đối với hắn. Hơn nữa, Hắc Long Cung quá mạnh mẽ nên hắn đoán rằng con cháu đời sau của hắn sẽ chẳng có người nào có thể kéo được cây cung này. Vì vũ khí của hắn cũng giống như Xuyên Vân thương, Chiến Ma đao của Từ Trần Phong, Triệu Khắc đều sẽ trở thành bảo vật gia truyền.

Thấy ba người Từ Trần Phong không tìm được vui mừng hơn hờ, Đoan Mộc Vũ cũng chỉ khẽ lắc đầu, trầm giọng nói: "Các ngươi không nên đắc ý quá làm gì, đám yêu binh mà chúng ta gặp lúc trước cũng chỉ là đám lính lẻ tẻ không đáng nhắc tới mà thôi. Theo như những thông tin mà ta được biết, thì yêu binh chẳng những có số lượng cực nhiều, mà còn vô cùng hung hãn. Thông thường bọn chúng còn được chia ra làm các binh chủng khác nhau, ngoại trừ đám yêu binh mà chúng ta nhìn thấy là loại công kích ra thì còn có yêu binh Cự Thuần nghiêng về mặt phòng ngự, da dày thịt béo, rất khó giết chết. Hay Anh Từ yêu binh chú trọng tốc độ, chúng có tốc độ cực nhanh khiến ta khó lòng phòng bị. Đây là chưa kể đến những yêu binh phát triển theo con đường công kích từ xa như Băng Mâu yêu binh và Phi Hỏa yêu binh, bọn chúng có thể phóng ra băng mâu và hỏa cầu có uy lực cực lớn!"

"Nếu chỉ như vậy thì cũng không sao nhưng nếu số lượng yêu binh đạt tới hơn ngàn, thì trong đội sẽ có một đầu yêu thú cấp Thanh Mục hoặc Xích Mục làm thống lĩnh. Như thế thì ngay cả ta cũng rất khó có thể giết chết bọn chúng. Cho nên, không được nơi lòng cảnh giác, lúc nào cũng phải tận dụng thời gian để chuẩn bị cẩn thận, như vậy mới có thể tìm được một đường sinh cơ!"

Nghe thấy Đoan Mộc Vũ nói vậy, đám người Từ Trần Phong không khỏi hít vào một ngụm không khí, cảm giác sung sướng khi thực lực mới tăng lên rất nhiều liền bị quét sạch.

"Tráng sĩ, nếu đã như vậy hẳn chúng ta nên rút lui sớm mới đúng!" Lúc này có người mở miệng nói.

"Sớm rời khỏi sao? Không được!"

Đoan Mộc Vũ lắc đầu, chẳng lẽ hắn không biết rằng đi càng xa càng tốt hay sao? Nhưng vấn đề chính là, lần phát động này của Yêu tộc đã bao trùm toàn bộ nội cảnh Ngô Châu. Mà không may chính là khu vực Tích Nguyệt Hồ lại nằm chính giữa Ngô Châu, vì thế hẳn là nơi này là nơi có số lượng yêu binh nhiều nhất. Cho nên bất kể đi về hướng nào đi chăng nữa, cũng sẽ gặp phải số lượng yêu binh vô cùng vô tận. Thậm chí nếu không may gặp phải yêu thú cường đại thì đừng mong thoát thân.

Cho nên, chỉ có núp ở trong núi sâu mới là lựa chọn tốt nhất. Mặc dù như vậy nhưng khả năng gặp phải tiểu đội yêu binh cũng rất lớn.

Chính vì thế nên việc cần làm bây giờ không phải là tìm cách chạy thật xa, mà cần phải tìm mọi cách để tăng thực lực của đám người Từ Trần Phong. Chỉ cần cầm cự đến lúc tu hành giới loài người bắt đầu phản công, thì bọn họ mới mong giữ được tánh mạng.

"Từ Trần Phong, ngươi mang người của ngươi phòng ngự tại chỗ, sau đó nghĩ biện pháp xây dựng một pháo đài bằng đá tảng và cây lớn ở xung quanh đây. Có lẽ trong khoảng thời gian ngắn chúng ta không thể đi về phía trước được, nếu không rất dễ gặp phải tiểu đội yêu binh. Chỉ cần chúng ta cầm cự ở chỗ này một thời gian, nhanh thì ba ngày, chậm thì bảy ngày, mọi nguy hiểm sẽ được giải quyết!"

"Vậy... liền theo lời tráng sĩ!"

Đám Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khải quay mặt nhìn nhau, nhưng bọn họ cũng chỉ chần chờ trong giây lát rồi lập tức đáp ứng. Bởi trong lòng bọn họ đều biết rằng, Đoan Mộc Vũ mới là người có quyền lên tiếng.

Lập tức đám người Từ Trần Phong đều hành động. Đến lúc này bọn họ mới phát hiện thì ra Đoan Mộc Vũ đã có ý định này rồi. Bởi khe núi này chẳng những cực kỳ bí ẩn, mà còn là nơi dễ thủ khó công. Hơn nữa trong khe núi còn có dòng suối, vì thế việc cầm cự mười ngày nửa tháng cũng chẳng phải vấn đề gì quá lớn.

Sau khi an bài tất cả xong xuôi, Đoan Mộc Vũ mới quay trở lại trên quan tài hân ngọc đã tọa điều tức. Tình hình hiện tại không hề lạc quan hơn chút, nhìn đám mây đen đang vẫn vũ quay cuồng trên bầu trời là hắn có thể đoán ra được vùng núi xung quanh đây đã đầy yêu binh rồi. Nhất là con sông lớn cách đây vài trăm dặm phía trước là nơi liên thông với Tích Nguyệt Hồ còn phát ra yêu khí ngất trời. Dưới tình huống như vậy, đừng nói là hắn còn dẫn theo mười bốn người, mà ngay cả khi hắn đi có một mình đi chăng nữa cũng chẳng thể nào bình yên đi qua con sông kia.

Cho nên, hắn chỉ còn cách cố thủ tại nơi này, hi vọng một điều là tạm thời sẽ không bị đám yêu binh kia chú ý.

Quả nhiên vận khí đám người Đoan Mộc Vũ không tồi chút nào. Sau một canh giờ, xung quanh khe núi vẫn chưa hề có dấu hiệu xuất hiện yêu binh.

Tào Khải xuất thân là thám báo nên được phái bỏ lên vách đá gần khe núi, chuyên môn quan sát. Nhãn lực và thính lực của hắn vốn đã cực kỳ xuất sắc, sau khi trải qua rèn luyện của tiểu Bồi Nguyên Đan lại tăng lên trong diện rộng nên cho dù ở trong hoàn cảnh lờ mờ không ánh sáng thì hắn vẫn có thể nhìn rõ ràng mọi thứ trong phạm vi năm trăm trượng.

Mà lúc này, Từ Trần Phong và mười ba người còn lại cũng đang bận rộn xây dựng pháo đài tạm thời. Đương nhiên đối với bọn họ chuyện này quen thuộc như cưỡi xe đi dạo. Đầu tiên bọn họ chọn một vách đá làm chỗ dựa, sau đó xây dựng ba mặt còn lại. Hơn nữa còn lợi dụng mười mấy gốc cây to tới mấy người ôm làm giá đỡ, lấy đá tảng để bổ sung. Cho nên chỉ ngắn ngủn mấy canh giờ sau, tòa pháo đài đã có hình dáng cơ bản!

Đến khi Đoan Mộc Vũ đem pháp lực đã tiêu hao lúc trước khôi phục lại thì phát hiện xung quanh xuất hiện một bức tường đá dài hơn ba mươi trượng, cao chừng một trượng, dùng đá tảng và cây cối xây dựng thành.

Đồng thời phạm vi phía bên ngoài bức tường đá cỡ một trăm trượng, toàn bộ cây cối đều bị chặt đứt nửa trên, chỉ để lại cây cọc gỗ cao cỡ người trưởng thành. Những cọc gỗ này có tác dụng làm chậm bước tiến của đám yêu binh khi bọn chúng xung kích.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Đoàn Mộc Vũ thầm thở dài. Nếu lấy cái nhìn thế tục để xem xét thì phòng ngự mà đám Từ Trần Phong làm có thể nói là vô cùng hoàn mỹ. Với lớp phòng ngự như vậy, chỉ cần mười bốn người bọn họ có đầy đủ vũ khí hạng nặng, thì hoàn toàn có thể chống cự lại công kích của đội quân hơn một ngàn lính tinh nhuệ!

Nhưng tiếc là kẻ thù mà bọn họ phải đối mặt lần này là yêu binh.

Thế nhưng Đoàn Mộc Vũ cũng không hề nói gì, cứ mặc kệ đám người Từ Trần Phong tiếp tục gia cố tường đá, còn bản thân hắn lại chui vào trong rừng rậm. Thứ nhất là để tìm kiếm thảo dược luyện chế tiểu Bôi Nguyên Đan, thứ hai là chặt một số Chuẩn Mộc để chế luyện các loại mũi tên.

Chuẩn Mộc rất dễ tìm kiếm vì dù sao nơi đây cũng là rừng sâu núi thẳm. Nhưng còn thảo dược luyện chế tiểu Bôi Nguyên Đan thì hắn chỉ tìm được hai vị. Bởi vì hắn thật sự không dám đi xa. Một khi kinh động đám yêu binh, e rằng tình hình sẽ trở nên bất ổn.

Đúng lúc Đoàn Mộc Vũ còn đang do dự không biết có nên đi tiếp về phía trước để thu thập thảo dược hay không, thì bỗng nhiên có một tiếng cú đêm vọng ra từ trong khe núi. Đây cũng là dấu hiệu mà Tào Khải ước hẹn khi phát hiện ra yêu binh.

Trong lòng hơi trầm xuống, Đoàn Mộc Vũ bất chấp việc đi tìm những vị dược thảo còn lại, mà lập tức khiêng hai cây Chuẩn Mộc đã được đẽo gọt lao về phía khe núi!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Lửa Cháy Trên Núi

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Đến lúc Đoàn Mộc Vũ chạy về tới khe núi thì phát hiện ra xung quanh đây chẳng hề có bóng yêu binh, còn đám người Từ Trần Phong thì đã sẵn sàng trận địa chờ đón quân địch. Thoạt nhìn hình như bọn họ cũng có bộ dạng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đúng lúc này Tào Khải ở trên vách đá cũng nhanh chóng chạy xuống, trên mặt hắn đầy vẻ kinh hoàng kêu lên: "Tráng sĩ, khoảng rừng phía tây ngọn núi đang bốc cháy mà hướng gió lại đang thổi về phía chúng ta. Có lẽ không tới nửa canh giờ sau, đám cháy ấy sẽ lan tới chỗ chúng ta mất! Liệu chúng ta có cần di chuyển sang chỗ khác hay không?"

"Cháy rừng?"

Đoàn Mộc Vũ khẽ gật đầu phát tay, ý bảo mọi người cứ bình tĩnh không cần phải nóng vội. Sau đó hắn nhanh chóng leo lên vách đá, rồi nhìn về phía tây. Quả nhiên cách pháo đài chừng hơn mười dặm đang có khói dày đặc, cuộn cuộn bay lên. Đồng thời biển lửa còn đang nhanh chóng lan về phía này!

Nhưng ngoại lửa cháy ngập trời thì Đoàn Mộc Vũ còn phát hiện phía trước ngọn lửa có lớp yêu binh di động nhanh chóng, thoạt nhìn số lượng cũng phải hơn một nghìn con yêu binh.

"Hóng hét rồi!"

Đoàn Mộc Vũ âm thầm cau mày. Với hiểu biết của hắn thì chỉ cần liếc qua là có thể hiểu được đám cháy rừng này không phải là tình cờ xảy ra, bởi nơi đây có độ ẩm rất cao. Nó chỉ xảy ra khi nào dùng pháp lực ngưng tụ ngọn lửa thì mới có được uy lực như vậy. Chứng tỏ đám cháy này là do người tu hành và yêu binh giao chiến với nhau mà thành!

Lúc này, tình hình của đám cháy đã nằm ngoài vùng kiểm soát bởi núi rừng quanh đây đều là cây lớn cao chọc trời. Muốn khống chế trừ khi có một cơn mưa rào đổ xuống, chứ nếu không thì đừng nghĩ đến việc dập tắt đám cháy!

Mà điều quan trọng hơn chính là người tu hành kia vẫn chưa chết, hiện tại vẫn đang chạy trốn về phía bọn họ, trong khi đám yêu binh đằng sau thì vẫn cứ đuổi sát không rời. Cứ như vậy chẳng khác gì đang yên đang lành bọn họ bị vạ lây.

Không may là bọn họ chẳng còn chỗ nào để trú ẩn nữa. Phía nam là Tích Nguyệt Hồ, mà số lượng lớn yêu binh chính là từ trong Tích Nguyệt Hồ lao ra. Còn hướng đông lại là con sông lớn, hướng bắc cũng có sông lớn chắn ngang. Dù khoảng cách đến nơi này vẫn còn vài trăm dặm vùng đệm, nhưng với thể lửa đang lan tràn mạnh mẽ như vậy, thì khoảng cách này chẳng đáng kể gì!

"Xem ra đành phải chịu thôi!" Truyện được copy từ bachngocsach.

Tâm niệm khẽ chuyển, trong lòng Đoàn Mộc Vũ thầm quyết định. So với việc chờ đám cháy kia lan đến thì chẳng bằng thao túng Thanh Mộc Tâm đem sinh cơ của tất cả cây cối xung quanh đây thu vào, bởi vì đằng nào chúng cũng cháy đen hết!

Nghĩ là làm, Đoàn Mộc Vũ không hề do dự. Hắn lập tức khoanh chân ngồi trên vách đá rồi thu liễm tinh thần, tay trái đặt trước ngực, lòng bàn tay phải

hướng về phía trước, trong miệng lăm lăm. Chẳng bao lâu sau trong lòng bàn tay phải của hắn liền hiện ra một cái bóng mờ ảo, sau đó dần dần trở lên rõ ràng. Lúc này mới có thể nhìn thấy cái bóng mờ ảo này giống một viên ngọc hình trái tim màu xanh lá cây. Kích thước viên ngọc cỡ mắt rồng, đó chính là Thanh Mộc Tâm đã dung hợp với trái tim của Đoan Mộc Vũ mà thành.

Mặc dù thời gian Thanh Mộc Tâm dung hợp chưa được lâu, nhưng nhờ vào tính chất đặc thù của nó nên khi ở trong cơ thể Đoan Mộc Vũ, nó liền có tác dụng gần giống với nội đan của yêu thú. Cũng có thể nói nó chính là đan điền thứ hai, có thể ngưng tụ ra máu huyết và pháp lực. Chuyện này mặc dù hết sức quý dị, nhưng bù lại chỗ tốt thì có rất nhiều, thí dụ như giờ phút này chẳng hạn. Hắn có thể dùng Thanh Mộc Tâm đưa ra ngoài thân thể chủ động hấp thu linh khí có thuộc tính mộc xung quanh.

Tuy nhiên cũng do Đoan Mộc Vũ có được trí nhớ và lịch duyệt của Ngột, chứ đôi lại là người khác, thì có chết họ cũng chẳng biết làm thế nào!

Hiệu quả của Thanh Mộc Tâm không hề tầm thường, chỉ mới thúc giục một chút mà linh khí có thuộc tính mộc ở bốn phương tám hướng xung quanh đã bắt đầu tràn đến giống như thủy triều vậy. Chỉ với điểm này thôi, vật này đã xứng với cái danh “hước mắt của Thanh Mộc Thiên Thần” trong truyền thuyết rồi.

Chỉ trong chốc lát, xung quanh Thanh Mộc Tâm đã bắt đầu xuất hiện vầng sáng màu xanh nhạt. Nếu lúc này có người cẩn thận quan sát cây cối xung quanh, sẽ phát hiện đám cây cối kia đang sinh trưởng cực kỳ nhanh chóng, giống như cây khô gặp mùa xuân, sinh cơ tràn đầy không thể tưởng tượng nổi. Thậm chí có một chồi non chỉ trong nháy mắt đã sinh trưởng thành một lá cây xanh tốt.

Nhưng chính cái loại sinh trưởng này lại phải dùng rất nhiều sinh cơ để trả giá. Vì thế sau khi quá trình sinh trưởng nhanh chóng và mạnh mẽ này chấm dứt thì tất cả lá cây xanh tốt đều bị biến thành bụi, sau đó đến nhánh cây, cuối cùng là thân cây! Chỉ còn rễ cây tồn tại, vì thế sau này vẫn có thể tiếp tục phát triển!

Lấy Đoan Mộc Vũ làm trung tâm, cảnh tượng khô héo này lan tràn từ chỗ hắn giống như bệnh dịch không ngừng lan ra bốn phía. Chẳng mấy chốc sơn cốc vốn xanh tươi bừng bừng đã biến thành ngọn núi trọc. Đến khi phạm vi mười dặm xung quanh không còn một bóng cây, Đoan Mộc Vũ mới ngừng lại và lúc này dường như Thanh Mộc Tâm trong tay phải của hắn cũng đã thực chất hơn một chút. Quả nhiên lượng lớn mộc linh khí đối với Thanh Mộc Tâm chính là thứ bổ dưỡng nhất. Truyện được copy từ bachngocsach.

Không quan tâm tới cảnh tượng xung quanh, Đoan Mộc Vũ lập tức thu hồi Thanh Mộc Tâm rồi quay trở về khe núi dưới vách đá. Lúc này nơi đây không còn tác dụng che dấu nữa rồi. Mặc dù đã tránh được việc bị đám cháy rừng ảnh hưởng đến, nhưng cũng vì thế mà bọn họ bị bại lộ hoàn toàn, cũng coi như có được mà cũng có mất!

Còn đám người Từ Trần Phong đã sớm bị cảnh tượng xung quanh dọa cho khiếp vía. Nhiều đại thụ chọc trời như vậy mà mới qua một lúc đã hóa thành tro bụi hết, quả thực giống như ảo thuật vậy.

Hiện tại chẳng có thời gian để giải thích cho bọn họ, Đoan Mộc Vũ rút chủy thủ hàn thiết ra rồi bắt đầu cắt gọt hai cây Chuẩn Mộc tìm được lúc trước. Hắn muốn chế tạo một ít Chuẩn Mộc lao để chuẩn bị cho cuộc ác chiến sắp tới, bởi vì lúc này hắn đã nhìn thấy hơn ngàn yêu binh đã bắt đầu đi vòng qua vách đá, chạy như điên đến chỗ bọn họ. Chắc chắn là bọn chúng đã bị người tu hành đang bị đuổi giết kia hấp dẫn tới đây rồi.

Nhưng lúc này chuyện đó đã không còn trọng yếu nữa rồi, điều trọng yếu là bốn phương tám hướng xung quanh đều có đều bị lửa bao phủ. Vì thế chỉ cần bọn họ có thể diệt sạch một ngàn yêu binh này thì chuyện chống đỡ đến khi tu hành giới loài người phản kích không phải là khó khăn lắm. Bởi đám cháy rừng này kiểu gì chẳng cháy đến hai ba ngày, đó là trong trường hợp không có điều gì bất ngờ xảy ra.

Lúc này ở phía tây ngọn núi cũng đã xuất hiện ánh lửa, giống như một cây đuốc khổng lồ đang cháy lên vậy. Đám người Từ Trần Phong chẳng còn vẻ đắc ý của lúc trước, sắc mặt cả đám đều trắng bệch, không một ai dám thở mạnh. Tất cả đều cảm thật chặt vũ khí trong tay, mồ hôi chảy ròng ròng. Chẳng bao lâu sau lọt vào tầm mắt mọi người là một con sóng đen khổng lồ với khí thế vô cùng cuồng bạo. Tất cả những chướng ngại mà bọn họ đã dựng lên ở trước đám yêu binh này đều bị chúng phá hủy toàn bộ!

Đoan Mộc Vũ không hề để ý tới điều đó, mà hắn chỉ tập trung tinh thần để gọt Chuẩn Mộc lao. Lúc này rất cấp bách, hắn không có đủ thời gian để chế luyện tên nặng hay tên nhẹ như lúc trước, cho nên hắn định trực tiếp đem hai cây Chuẩn Mộc kia chế thành những cây lao dài ba thước chín tấc!

Mỗi một cây lao đều lớn cỡ nắm tay trẻ con, bề mặt không hề tinh xảo mà chỉ trơn bóng. Tuy cây lao không hề tinh tế nhưng lại vô cùng hung hãn, thô lỗ. Nếu như nói nó có một điểm nào đó kỳ quái thì chính là việc nó không hề có mũi lao!

Đây không phải do Đoan Mộc Vũ sơ xuất, mà thực chất hắn cũng chẳng cần tới mũi lao làm gì. Chuẩn Mộc lao phối hợp với pháp thuật băng trụ, vì thế khi đánh ra thì đương nhiên băng trụ sẽ thay thế cho mũi lao rồi. Từ đó chẳng phải hắn vừa có thể tiết kiệm được pháp lực vừa tạo được thương tổn lớn nhất hay sao!

Khi con sóng yêu binh từ phía tây vọt tới cách khe núi còn bốn dặm, rốt cuộc Đoan Mộc Vũ cũng chế luyện xong cây Chuẩn Mộc lao cuối cùng. Hắn ngẩng đầu lên nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy phía trước đám yêu binh chừng hơn trăm trượng có một bóng người đang vô cùng chật vật vừa chạy vừa tránh né. Với nhãn lực của Đoan Mộc Vũ thì có thể nhìn ra được người này đang bị thương không nhẹ, có thể trốn tới đây cũng đã như đèn cạn dầu. Tên ấy hoàn toàn đang dựa dựa vào hai tấm Thần Hành Phù trên đùi hỗ trợ, một khi hiệu quả của Thần Hành Phù biến mất thì cũng là lúc người này bị phanh thây!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Ảnh Tử Yêu Binh

Con gió thổi qua, mang tro bụi bay khắp trời. Lốp tro bụi xám đen phủ khắp mặt đất. Những cọng cỏ mảnh khảnh co rúm lại, nghiêng ngả như không còn chỗ dựa. Cả đất trời dường như trở lên xa lạ, cảnh vật bưng bưng sinh cơ đã không còn nữa. Ngay cả tiếng côn trùng kêu rả rích chỉ còn là dĩ vãng. Tuyệt vọng và tử vong trở thành cảnh tượng duy nhất!

Từ mặt đất truyền tới chấn động ở phía xa. Một móng vuốt khổng lồ từ không trung hạ xuống, đập lên đám cỏ đang nghiêng ngả dưới đất đồng thời vô số đá vụn văng lung tung!

Tiếng thò dúc mạnh và sâu giống như con gió lạnh thổi qua cát vào da thịt vậy. Khắp nơi đều đầy ngập loại khí tức thô lỗ tàn bạo này!

Đó là một con sói lớn, thân cao ít nhất là ba trượng. Hai trông mắt nó đỏ ngầu. Cái miệng lớn mở to, đỏ lôm như chậu máu. Hai cái răng nanh sắc bén dài khoảng ba xích. Kích thước thân mình nó to lớn như một tòa núi nhỏ vậy! Tứ chi cường tráng của con sói giống như bốn cây cột thô to, móng vuốt sắc bén như lưỡi dao đâm xuống mặt đất. Cho dù là nham thạch cứng rắn cũng không chịu nổi một kích của bộ vuốt này!

"Ngao ô!"

Tiếng sói tru vang vọng thiên địa! Ngay cả ngọn núi ở bên cạnh tựa hồ cũng run rẩy vì sợ hãi. Đồng thời hơn một ngàn yêu binh ở trung xung quanh con Xích Mộc Yêu Lang này cũng gầm rú như nổi điên, tốc độ của bọn chúng lại nhanh thêm vài phần. Dường như bọn chúng biết được phía trước không chỉ có một con mồi mà xa xa hơn còn có nhiều con mồi ngon lành nữa!

"Giương lá chắn! Trừ Từ Trần Phong, Triệu Khắc và Tào Khải, những người còn lại không được phép thò đầu ra ngoài!"

Đoan Mộc Vũ nhanh chóng ra lệnh. Không ngờ trong đám yêu binh lại có một con yêu thú cấp Xích Mộc như thế. Xem ra cuộc chiến này không thể hề dễ dàng rồi, bởi vì con yêu thú cấp Xích Mộc này chẳng những có thực lực cường hãn, mà linh trí cũng cực cao, lại am hiểu chỉ huy yêu binh tác chiến!

Lúc này, mệnh lệnh của Đoan Mộc Vũ không có ai dám không tuân thủ. Vì thế mấy đám người vội vàng nhảy xuống bức tường đá, giương cao lá chắn gỗ to lớn được làm từ ba phiến cây to nối lại với nhau chắn trước người. Thứ này chính là thứ lúc trước hắn cố ý chế luyện dùng để phòng ngự bằng máu và hỏa cầu của yêu binh công kích từ xa.

Đồng thời Đoan Mộc Vũ cũng thuận tay cầm lên một cây Chuẩn Mộc lao, sau đó khẽ niệm pháp quyết. Lập tức một đạo hàn khí xuất hiện rồi đem Chuẩn Mộc lao bao phủ lại, thoát nhìn chẳng khác gì một băng trụ đích thực cả!

"Sưu!"

Sau khi được phóng đi một cách bất ngờ, cây Chuẩn Mộc lao này bay đi như xé rách cả không gian. Nó xuyên qua cự ly bốn dặm, trực tiếp ghim vào một con yêu binh đang định phóng hỏa cầu. Hỏa cầu trong miệng yêu binh chưa kịp xuất ra thì nổ tung ngay tại chỗ khiến đám yêu binh ở gần bị nổ bay ra rất xa!

Đoan Mộc Vũ chẳng hề quan tâm đến chiến quả này mà nhanh chóng phóng những cây Chuẩn Mộc lao đi, giết chết tất cả những yêu binh có thể công kích từ xa.

Mặc dù số lượng yêu binh bị chết không nhiều nhưng đủ để gây nên hỗn loạn, tạo điều kiện cho người tu hành đang liều mạng chạy trốn phía trước kia có được cơ hội thở dốc, không cần phải phân tâm tránh né băng máu và hỏa cầu mà tập trung vào việc chạy thẳng đến chỗ đám người Đoan Mộc Vũ đang đứng.

"Ngao ô!"

Hiển nhiên hành động của Đoan Mộc Vũ đã chọc giận Xích Mộc Yêu Lang. Chỉ thấy nó tru lên một tiếng, trong đám yêu binh đen nhánh liền có mấy đạo tàn ảnh màu đen xuất hiện, dùng tốc độ cực nhanh đuổi theo người tu hành kia. Bọn chúng chính là Ảnh Tử yêu binh, loại yêu binh khó đối phó nhất trong yêu binh!

"Từ Trần Phong, Triệu Khắc, hai người các ngươi đánh chặn đi! Tào Khải, dùng cung áp chế đám yêu binh kia, không cho bọn chúng tới gần trong phạm vi hai mươi trượng!"

Đoan Mộc Vũ lấy ra hai tờ Thần Hành Phù, dán lên đùi hai người Triệu Khắc rồi ra lệnh. Hắn đã nhận ra thời gian hiệu nghiệm của Thần Hành Phù trên đùi người tu hành kia sắp biến mất cho nên lúc này phải cứu viện mới vớt vát được tính mạng của hắn. Còn về phần tại sao lại phải cứu thì không phải do Đoan Mộc Vũ thiện tâm, mà bởi vì hắn biết rõ đạo lý 'một cây làm chẳng lên non'. Chỉ cần người tu hành kia có cơ hội hồi phục, thì hắn có thể phát huy tác dụng lớn hơn đám người Từ Trần Phong rất nhiều.

"Vâng!"

Đầu tiên, hai người Từ Trần Phong và Triệu Khắc rất kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại mừng rỡ vô cùng. Bởi vì bọn họ có thể cảm nhận được tác dụng thần kỳ của Thần Hành Phù. Lập tức bọn họ nhảy xuống tường đá rồi dùng tốc độ gấp ba gấp bốn lần so với bình thường tiến đến người tu hành kia!

Còn Đoàn Mộc Vũ thì lại lấy Chuẩn Mộc lao quấy rối đám yêu binh đang truy kích. Trong hơn một ngàn yêu binh có mặt ở đây, số lượng yêu binh có thể tiến hành công kích từ xa có khoảng trên trăm con. Nếu để bọn chúng đồng thời công kích thì uy lực không tầm thường chút nào. May mà khi chúng công kích thì cần phải có khoảng thời gian tầm nửa chén trà để chuẩn bị, chứ nếu không hẳn chẳng có lòng tin chống lại bọn chúng. Chính vì vậy, lúc này tranh thủ giết được bao nhiêu thì thuận tiện bấy nhiêu.

Đồng thời Tào Khải ở bên cạnh cũng rút Hắc Long Cung ra, chuẩn bị sẵn sàng trợ giúp. Trong mười bốn người bọn họ, nếu bàn về tài bắn cung và mục lực thì chắc chắn Tào Khải là người xuất sắc nhất. Hơn nữa sau khi được tiểu Bồi Nguyên Đan bồi dưỡng thì hẳn đã có thể bắn chết đám Ảnh Tử yêu binh có tốc độ cực nhanh kia. Đoàn Mộc Vũ rất tin vào khả năng của hắn.

Còn hai người Từ Trần Phong và Triệu Khắc cũng không hề khiến Đoàn Mộc Vũ thất vọng. Bọn họ không hổ danh là binh lính tinh nhuệ lâu năm, bất kể là thể lực, sức bật của thân thể hay khả năng phối hợp đều vào hạng nhất lưu. Tuy tốc độ hai người không thể so với mười mấy Ảnh Tử yêu binh kia nhưng nhờ có tác dụng của Thần Hành Phù nên không kém nhiều lắm, vì thế họ đã đến chỗ người tu hành đang chạy trốn trước chúng. Sau khi đến nơi Triệu Khắc liền công người tu hành, còn Từ Trần Phong thì yểm hộ đằng sau, rồi cả hai vội vã chạy về. Nhưng lúc này, bóng dáng của mười mấy Ảnh Tử yêu binh cũng đã tiến vào phạm vi năm mươi trượng, trong khi Tào Khải vẫn chưa bắn một mũi tên nào!

Đến khi mười mấy Ảnh Tử yêu binh bức tới gần ba người Từ Trần Phong trong phạm vi hai mươi trượng thì Tào Khải bắt chợt buông cung.

"Rít!". Tiếng tên bay vút đi vang lên, găm một cách chính xác vào giữa đầu một con Ảnh Tử yêu binh!

Loại Ảnh Tử yêu binh này ưu điểm là tốc độ cực nhanh và công kích cực kỳ sắc bén, nhưng phòng ngự của bản thân lại không mạnh cho lắm. Vì thế chỉ cần một mũi tên tầm thường cũng sẽ trở thành một kích chí mạng đối với nó!

Lần bắn vừa rồi rất hoàn mỹ. Mặc dù không thể so sánh với mình nhưng Đoàn Mộc Vũ có thể cảm giác được giờ phút này Tào Khải dường như đã tiến vào một loại trạng thái kỳ dị có thể phát huy tiềm năng vượt qua tưởng tượng. Mà loại trạng thái này thông thường được người tu hành gọi là ngộ tính hay thiên phú! Điều này không hề liên quan gì đến tu hành, cũng không liên quan tới pháp lực mà nó chính là tiềm lực bộc phát của bản thân!

Mũi tên đầu tiên mà Tào Khải bắn giống như một cái nút chặn vậy. Sau nó là liên tiếp mười ba mũi tên liên hoàn được bắn ra. Chúng giống như được thần tiên trợ giúp, vô cùng chính xác găm vào đầu mười ba con Ảnh Tử yêu binh còn lại và kết liễu chúng!

Chiến quả lớn như vậy khiến Đoàn Mộc Vũ không khỏi gật đầu tán thưởng. Nhưng lúc này thân thể Tào Khải đã không thể chịu đựng loại trạng thái huyền diệu này nữa nên sau khi bắn xong mũi tên thứ mười ba hắn liền rơi vào tình trạng suy yếu. Ngay cả việc cầm Hắc Long cung trên tay cũng không được. Tình huống này mà vào lúc bình thường, thì hẳn sau lần bộc phát này Tào Khải phải nằm tĩnh dưỡng trên giường ít nhất ba ngày mới có thể khôi phục.

Nhưng vấn đề này đối với Đoàn Mộc Vũ chỉ là chuyện nhỏ. Tâm niệm khẽ động, hắn liền tách một luồng linh khí thuộc tính mộc tính thuần từ Thanh Mộc Tâm ra, rồi đưa vào cơ thể Tào Khải. Chỉ trong nháy mắt, toàn thân Tào Khải lại sinh long hoạt hổ như lúc đầu!

Tào Khải kinh ngạc liếc nhìn Đoàn Mộc Vũ nhưng không hề nói gì, bởi những điều thần kỳ như vậy chẳng phải hắn mới nhìn thấy lần đầu trên người Đoàn Mộc Vũ.

Lúc này, hai người Từ Trần Phong và Triệu Khắc cũng đã cứu được người tu hành kia. Người này là một thanh niên cỡ hai mươi mấy tuổi, toàn thân là quần áo trắng nhưng đã nhuộm đầy máu tươi, sắc mặt hắn tái nhợt. Thoạt nhìn có vẻ vô cùng chật vật.

"Đa tạ, tại hạ ... "

Người thanh niên kia mới chỉ nói được nửa câu, rồi liền ngạt nhiên sững sờ. Bởi vì Đoàn Mộc Vũ không chút khách khí trực tiếp đoạt đi chiếc nhẫn trữ vật trên tay hắn!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chiến Đấu Trực Diện

"Đừng nhiều lời vô ích nữa! Nếu ngươi không muốn chết hãy tranh thủ khoảng thời gian này để khôi phục pháp lực đi!"

Đoàn Mộc Vũ thân nhiên nói một câu, sau đó không thèm để ý tới thanh niên mặc áo trắng này đang kinh hãi này nữa. Hình như lai lịch của hắn cũng không nhỏ, tu vi tuy chỉ đạt tới cảnh giới Động Huyền nhưng lại sở hữu một chiếc nhẫn trữ vật. Đáng tiếc trong chiếc nhẫn trữ vật này ngoài một ít linh thảo và tài liệu luyện khí ra thì không còn gì khác. Đoàn Mộc Vũ đoán là linh dược và phù trận đã bị người này sử dụng hết rồi.

Nhưng Đoàn Mộc Vũ cũng không cần những thứ đó, lập tức đeo chiếc nhẫn trữ vật này lên tay. Hắn khẽ vung tay lên, toàn bộ ba trăm thanh Chuẩn Mộc lao nằm trên mặt đất đã biến mất không chút tăm tích. Đám người Từ Trần Phong nhìn thấy cảnh này đều đồng loạt há mồm tròn mắt. Chẳng qua lúc này không còn thời gian để ngạc nhiên cảm thán nữa. Dưới sự chỉ huy của Xích Mộc yêu lang, hơn một ngàn yêu binh đã cách bọn họ hơn hai trăm

trượng. Ngay lập tức có hơn bốn mươi yêu binh hình thể khổng lồ, da dày thịt béo, cầm cự thuận tiến lên phía trước. Bọn chúng cầm cự thuận xuống mặt đất rồi đi song song với nhau, bảo vệ đám yêu binh còn lại ở đằng sau.

Tiếp theo đó, gần trăm con yêu binh thân hình nhỏ hơn, có thể phun băng phóng lửa nấp ở phía sau yêu binh vác cự thuận. Chỉ trong chớp mắt, bọn chúng đã bắn ra mười băng trùy cùng với mười hỏa cầu khổng lồ, “ùng ùng” đập vào tường đá. Cũng may tường đá này được dựng lên từ đá tảng, hơn nữa có lá chắn bằng gỗ phòng hộ phía trước nên không bị hư hỏng gì. Tuy nhiên cảnh tượng và uy thế như vậy lại khiến đám người Từ Trần Phong sợ hãi vô cùng!

Đồng thời sau khi triển khai một lượt công kích từ xa, đám yêu binh ở phía sau cự thuận gầm lên “ngao ngao” rồi nhanh chóng lao lên phía trước. Xích Mộc yêu lang thì ngược lại, nó vẫn đứng ngoài năm trăm trượng, chỉ huy điều khiển yêu binh. Xem ra lúc trước nó đã tranh đấu với thanh niên mặc áo trắng kia và chịu không ít thiệt thòi, bởi vậy hiện tại nó không dám khinh thường đối phương nữa, cố gắng sử dụng yêu binh để tiêu hao lực lượng của đám người Đoan Mộc Vũ.

Nhưng chuyện này cũng giúp cho Đoan Mộc Vũ cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái. Bởi vì nếu Xích Mộc yêu lang tham dự vào đợt công kích này, chỉ sợ bọn họ sẽ tử thương thể thảm. Truyện được copy từ bachngocsach.

"Lao! Tập trung ném!"

Quan sát thấy đám yêu binh đang lao lên như sóng dữ, Từ Trần Phong quát một tiếng. Mọi người đang nấp ở đằng sau lá chắn bằng gỗ nhanh chóng xuất hiện rồi đồng loạt phóng lao theo hiệu lệnh của Từ Trần Phong và Triệu Khắc. Những ngọn lao này được bọn họ chế tạo lúc trước, mặc dù không quá mạnh mẽ nhưng có còn hơn không. Lao được phóng ra dày đặc, hơn nữa từ trên cao ném xuống nên cũng có thể đánh chết yêu binh!

Sau hai đợt ném lao, mọi người nhanh chóng cầm lấy đà cung, theo chỉ dẫn của Tào Khái tiếp tục bắn tên như mưa. Còn hai người Từ Trần Phong và Triệu Khắc thì theo Đoan Mộc Vũ lao ra phía ngoài tường đá, triển khai cận chiến. Đây là chuyện bất buộc phải làm, nếu để đám yêu binh này tới gần tường đá, hậu quả sẽ thảm thiết vô cùng!

Đoan Mộc Vũ cận chiến thì chỉ dùng thanh chủy thủ hàn thiết, hẳn dùng nó cực kỳ linh hoạt và tốc độ cực nhanh, nhuần nhuyễn giết chết yêu binh như nước chảy mây trôi. Biểu hiện của Từ Trần Phong và Triệu Khắc cũng xuất sắc phi thường.

Thời gian hiệu lực của hai tấm Thần Hành Phù là một canh giờ, cho nên tốc độ của bọn họ bây giờ còn nhanh hơn Đoan Mộc Vũ đôi chút. Hơn nữa bọn họ là binh sĩ, kinh nghiệm thực chiến rất phong phú, chém giết rất uy phong!

Tuy nhiên, quan trọng nhất vẫn là vũ khí trong tay bọn họ. Bất luận là Xuyên Vân thương của Từ Trần Phong hay là Chiến Ma đao của Triệu Khắc, đều được dung hợp với thương hồn và đao hồn của ma thần ba đầu. Mặc dù dung hợp không nhiều, nhưng hai món binh khí này không còn tầm thường nữa!

Xuyên Vân thương của Từ Trần Phong quả nhiên là có xu thế phá không xuyên vân. Trường thương dài một trượng hai thước hóa thương ảnh đầy trời. Nơi thương ảnh đi qua, một thương lại lấy đi tính mạng của một con yêu binh hung hãn, vừa chuẩn xác vừa tàn nhẫn nhưng lại rất nhẹ nhàng!

Bên kia, Triệu Khắc quyết đoán, mạnh mẽ. Hai tay hắn nắm chặt Chiến Ma đao nặng tới tám mươi cân, tung hoành ngang dọc, giống như một con lốc màu đen. Cho dù đám yêu binh này thân thể to lớn, xương cốt dẻo dai, da thịt bền bỉ thì khi bị con lốc chạm vào đều bị chém thành vô số mảnh!

Càng khoa trương hơn là bên trong Chiến Ma đao giống như có một con mãnh thú ẩn mình, gầm gừ gừ gừ. Trong lúc mơ hồ, còn có thể nhìn thấy cương khí đao phong sắc bén!

Thực lực của bọn họ lúc này, coi như đã phát huy tới đa khả năng của thân thể người phàm!

Chỉ trong chốc lát, Đoan Mộc Vũ đi trước, Từ Trần Phong và Triệu Khắc ở hai bên. Đội hình giống như một đầu mũi tên sắc bén, trực tiếp bắn vào giữa trung tâm của đám yêu binh - cũng chính là vị trí của hơn bốn mươi con cự thuận yêu binh. Đây mới là ý đồ chân chính của bọn họ, bởi vì gần trăm con yêu binh có thể phun băng phóng lửa đằng sau cự thuận yêu binh có tính uy hiếp quá lớn. Cho dù mạnh mẽ như ba người bọn họ một khi bị bắn trúng cũng không thể nào sống sót!

Lúc này, Xích Mộc yêu lang ở ngoài năm trăm trượng cũng cảm thấy không ổn, ngửa mặt lên trời tru lên. Toàn bộ yêu binh nhanh chóng ngừng lại, không xông về phía tường đá nữa mà quay đầu tấn công ba người Đoan Mộc Vũ. Một khi bị yêu binh vây kín, ba người bọn họ muốn phá vòng vây sẽ không đơn giản chút nào.

Ngay lúc này khoe miệng Đoan Mộc Vũ khẽ nhếch lên, tỏ rõ thái độ khinh thường. Tay trái hắn khẽ vung nhẹ, chỉ trong chớp mắt ba mươi ngọn Chuẩn Mộc lao xuất hiện giữa không trung. Chuẩn Mộc lao giống như được một lực lượng vô hình điều khiển, nối đuôi nhau hóa thành một con rắn dài. Ba mươi ngọn lao bay tới giữa bầu trời, nối tiếp nhau phóng xuống, vượt qua đám cự thuận yêu binh, bắn chết hơn một nửa đám yêu binh phun băng phóng lửa có lực phòng ngự vô cùng yếu ớt này!

Khi đám yêu binh phun băng phóng lửa này chết đi, thân thể nổ tung, uy lực càng thêm mạnh mẽ tạo thành một đám hỗn loạn khổng lồ trong đội hình yêu binh. Đoan Mộc Vũ nhân cơ hội này ném ra ba mươi ngọn Chuẩn Mộc lao khác, cuối cùng tiêu diệt gần trăm con yêu binh có thể công kích từ xa này!

Chẳng qua hai lần công kích luân phiên này đã tiêu hao một nửa pháp lực của Đoan Mộc Vũ đồng thời Từ Trần Phong và Triệu Khắc hai người cũng bắt đầu thiếu hụt thể lực. Nhưng đám yêu binh này còn gần sáu bảy trăm con, huống chi còn có một Xích Mộc yêu lang thực lực kinh khủng hơn đang nhìn chằm chằm vào bọn họ!

Không dám sử dụng pháp lực nữa, Đoan Mộc Vũ không thể làm gì khác là mang theo hai người Từ Trần Phong vừa đánh vừa lui, lâm vào một trận khó

chiến. Bản thân hắn thì không có việc gì, nhưng trên người đám Từ Trần Phong đã chồng chất vết thương!

"Thiên thanh địa trục, nhị khí đồng nguyên. Mượn đến cuồng phong, phong nhận —— hiện!"

Vào lúc này, bên trong tường đá ở nơi xa, đột nhiên có một thanh âm khàn khàn vang lên, chính là người tu hành mà bọn họ đã cứu lúc trước. Chứng kiến Đoàn Mộc Vũ ba người rơi vào tình thế nguy hiểm, hắn vội vàng ra tay giúp đỡ! Truyện được copy từ bachngocsach.

Theo thanh âm vang vọng, cuồng phong nổi lên giữa không trung, lượn quanh một vòng, quạt cho đám yêu binh lão đảo như sắp ngã. Ngay sau đó có mười hai đạo phong nhận màu xanh dài hơn một thước bay ra, cắt đám yêu binh đang vây quanh Đoàn Mộc Vũ ba người thành hai khúc, nhẹ nhàng như cắt lúa vậy!

Chỉ cần một chiêu, đã đánh chết gần trăm yêu binh, áp lực trên người bọn họ cũng giảm nhiều. Đoàn Mộc Vũ nắm lấy cơ hội này, ném mười ngọn Chuẩn Mộc lao về chỗ phòng thủ yếu kém nhất, cuối cùng cũng mở được một con đường máu để thoát thân!

Để hai người Từ Trần Phong nhanh chóng chạy trốn, riêng hắn dừng lại cản đường. Đợi đến khi bọn họ trở về bên trong tường đá, hơn bốn trăm yêu binh còn lại đã bao vây khắp chung quanh. Giờ phút này mọi người đều cảm tưởng thương lấy tường đá làm chỗ dựa, liều mạng chém giết một phen!

Nhưng nhân số bên người Đoàn Mộc Vũ quá ít, hơn nữa chuẩn bị chưa đầy đủ, tường đá cao chưa đầy hai trượng này rất khó để cản trở yêu binh. Trong nháy mắt đã có mười mấy con yêu binh chui lên, móng vuốt không lồ vô tội, lập tức hóa thành một mảnh huyết nhục mơ hồ, bảy người chưa sử dụng Tiểu Bồi Nguyên Đan gần như chết sạch. Chỉ có những người đã sử dụng Tiểu Bồi Nguyên Đan, thực lực tăng lên mới có thể cùng đám yêu binh này chính diện chiến đấu. Nhưng lấy ít địch nhiều, bọn họ khó lòng kiên trì được bao lâu!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Phong Nhận Thiên Lao

"Thi triển Phong Nhận thêm một lần nữa đi!"

Đoàn Mộc Vũ tiện tay ném lao đánh bay hai con yêu binh ra khỏi tường đá. Hắn quát bảo người thanh niên mặc áo trắng đang ngồi co quắp dưới đất bên trong tường đá. Bây giờ, sắc mặt người này tái nhợt như tờ giấy trắng, còn hơn bốn trăm yêu binh sống sót đều tụ tập chung một chỗ dưới tường đá. Đây quả thật là một cơ hội tuyệt hảo để tập trung tàn sát một phen!

"Con" lạ "bố"! "Bố" tưởng "con" không muốn ra tay sao? Pháp lực của ta cạn rồi!" Người thanh niên mặc áo trắng này cười thảm, vội vã trả lời Đoàn Mộc Vũ. Pháp lực chính là căn cơ của người tu hành, nếu không còn pháp lực hắn cũng chỉ là một người phàm!

"Từ Trần Phong, Triệu Khắc, đứng vững!"

Đoàn Mộc Vũ không chút do dự, càng không oán trách hay nói nhảm nửa lời. Hắn nhảy đến bên cạnh hai người Từ Trần Phong, Triệu Khắc. Tay phải Đoàn Mộc Vũ khẽ vỗ nhẹ, đã truyền hai tia mộc linh khí vào trong người bọn họ. Hiện nay, hắn không thể dùng mộc linh khí thay thế cho pháp lực bởi vì thân thể của hắn quá yếu ớt. Hơn nữa, trước khi hắn chưa thu phục được mảnh vụn yêu thạch thì không thể có hai loại linh khí đồng thời tồn tại trong thân thể được. Vì vậy mộc linh khí do Thanh Mộc Tâm ngưng tụ chỉ được dùng như một loại linh dược khôi phục mà thôi.

Có hai tia mộc linh khí này trợ giúp, hai người Phong, Khắc đang mệt mỏi vô cùng liền sinh long hoạt hổ. Hai người bọn họ nổi giận gầm lên một tiếng, mỗi người phòng vệ một nửa tường đá, ngăn cản đám yêu binh đang điên cuồng đánh tới.

Nhân cơ hội này Đoàn Mộc Vũ nhảy xuống khỏi tường đá, tới bên cạnh người thanh niên mặc áo trắng kia. Đoàn Mộc Vũ nắm lấy tay phải người này, không ngừng truyền mộc linh khí vào trong cơ thể hắn.

Tác dụng của mộc linh khí đối với mấy người Từ Trần Phong nhiều lắm là khôi phục thể lực, hoặc trị liệu thương thế nên chẳng khác gì uổng phí của trời. Nhưng đối với người tu hành như thanh niên áo trắng này thì mộc linh khí tinh thuần căn bản chẳng khác nào linh dược để phục hồi pháp lực!

Chỉ vài ba giây ngắn ngủi, mộc linh khí do Đoàn Mộc Vũ truyền sang được người thanh niên áo trắng này chuyển hóa trực tiếp thành pháp lực!

"Như vậy đủ rồi! Mọi người, nhanh chóng lui về!"

Ước lượng tính toán một chút, Đoàn Mộc Vũ ngừng lại đồng thời quát bảo mấy người phía trên tường đá. Thanh niên áo trắng phản ứng cũng không chậm, bấm độn pháp quyết, hắng giọng quát lên: "Thiên thanh địa trục, nhị khí đồng nguyên, mượn tới cuồng phong, Phong Nhận Thiên Lao!"

Lần này thanh niên áo trắng được Đoàn Mộc Vũ bổ sung mộc linh khí nên pháp lực trong cơ thể hắn nhiều hơn trước, cho nên uy lực khác biệt hẳn lúc trước!

Thanh âm niệm quyết vừa vang lên thì tiếng gió gào thét giữa không trung vô cùng kinh khủng. Quả thực giống như một trận cuồng phong mãnh liệt. Đám

người Từ Trần Phong không dám chậm trễ liền vội vàng ôm lấy những người bị thương, ra sức lăn xuống tường đá!

"Xoát xoát xoát". Chỉ trong nháy mắt, ba mươi sáu đạo phong nhận màu xanh dài hơn một thước hiện ra ở giữa không trung. Phong nhận này chẳng khác gì phong nhận lần trước, nhưng toàn bộ phong nhận tổ hợp với nhau theo một loại trật tự, đan xen liên kết như tạo thành một mũi dao sắc bén, không lưu lại bất kỳ một điểm sơ hở nào!

"Hưu hưu hưu!" Thanh âm xé gió nhanh chóng lan ra. Ba mươi sáu đạo phong nhận chém tới đám yêu binh đang tụ tập bên dưới. Nơi phong nhận đi qua thì huyết dịch xanh đen dơ bẩn bắn tung tóe!

Đến khi đám phong nhận biến mất, ở phía ngoài tường đá lúc trước hơn bốn trăm yêu binh thì bây giờ chỉ còn lại chưa đến một trăm. Toàn bộ đều biến thành mảnh vụn, tường đá cũng bị chém bay một nửa! Uy lực mạnh mẽ như thế, làm cho Đám người Từ Trần Phong đổ mồ hôi lạnh. Bởi vì lúc trước chỉ cần chậm chân đôi chút, bọn họ đã biến thành một đồng thịt vụn rồi!

Nhân cơ hội này, Đoàn Mộc Vũ nhanh chóng truyền cho đám người Tào Khải một tia mộc linh khí. Lúc này mười bốn người bọn họ, chỉ còn lại có chín người. Trong đó ba người đã bị trọng thương, nếu không được mộc linh khí cứu mạng sợ rằng khó sống nổi một canh giờ!

Ngay sau đó, Đoàn Mộc Vũ lại truyền cho người thanh niên áo trắng một phần mộc linh khí. Đến thời điểm này, mộc linh khí tích lũy từ cây cối ở mười mấy dặm chung quanh đã tiêu hao toàn bộ.

"Giết!"

Bên kia, mọi người không cần đợi lệnh liền lấy Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khải dẫn đầu, đồng loạt tấn công. Giờ khắc này, gần trăm con yêu binh đã không uy hiếp được bọn họ nữa!

Đến khi Đoàn Mộc Vũ cùng người thanh niên áo trắng gia nhập vào thì gần trăm yêu binh đã bị diệt sát hoàn toàn, chỉ còn Xích Mộc yêu lang ở phía ngoài năm trăm trượng!

"Ngao ô!"

Tru lên một tiếng vang trời, sau đó Xích Mộc yêu lang chậm rãi đi tới. Một đôi mắt đỏ rực, bên trong mắt ánh lên nét khinh thường và bốn cột, bộ lông sồi màu đen cũng dần dần dựng đứng lên. Khi nhìn vào ta có cảm giác cực kỳ quý dị.

"Các vị hãy cẩn thận, thần thông của con yêu lang này rất cao cường. Lúc trước ta có đại chiến với nó một hồi rồi bị nó đánh trọng thương, sau đó mới chạy trốn đến nơi này!" Người thanh niên áo trắng nói rất nghiêm túc, giống như không hề lạc quan về trận chiến này.

"Chúng ta còn lựa chọn nào khác hay sao?"

Về mặt Đoàn Mộc Vũ vẫn lạnh nhạt, còn đôi mắt chăm chú quan sát Xích Mộc yêu lang. Yêu lang này lợi hại chẳng kém Dạ Huyết Yêu Bức ở trấn Hồi Long. Ngày đó nhờ có cô gái áo hồng dùng kiếm chém ba chém khiến Dạ Huyết Yêu Bức trọng thương, sau đó thi triển thần thông "Tuyệt Vũ" ngăn trở công kích, mới tạo ra cơ hội để đánh chết nó được!

Mà hôm nay, ai có thể đi đầu ngăn cản công kích của Xích Mộc yêu lang này? Người thanh niên áo trắng này e rằng không đủ tư cách, bởi ngay cả kiếm hắn cũng đánh rơi rồi!

Đoàn Mộc Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua lớp vải quần bên ngoài tay trái, thảm thán một tiếng. Hôm nay, chỉ có thể sử dụng vòng tay bằng phách ngàn năm này mà thôi. Nếu không có vòng tay bằng phách ngàn năm này ngăn trở, hẳn chỉ có thể áp chế mảnh vụn yêu thạch trong giây lát. Bởi vậy, vô luận là trường hợp ba động của mảnh vụn yêu thạch truyền đi, hay là yêu lang này không chết thì bọn họ đều không thể nào sống sót!

Hít sâu một hơi, hắn trầm giọng nói: "Ta sẽ cố gắng tạo một cơ hội cho ngươi, hi vọng ngươi có thể công kích hết sức mình. Đây là một cơ hội duy nhất, hãy nhớ cho kỹ!"

Vừa dứt lời, Đoàn Mộc Vũ đã phi thân bay ra ngoài tường đá, chạy nhanh về phía Xích Mộc yêu lang. Mà cùng lúc đó hắn thúc dục pháp quyết, thoáng chốc đã đem gần trăm ngọn Chuẩn Mộc lao bên trong nhả trứ vật phóng ra ngoài!

Hơn một trăm ngọn lao dưới tác dụng của pháp lực hàn băng, trong nháy mắt đã biến thành băng trụ vô cùng sắc bén, lơ lửng trên đỉnh đầu của hắn. Theo tốc độ của hắn tăng lên, tốc độ Chuẩn Mộc lao cũng tăng lên!

Chỉ ba giây, Đoàn Mộc Vũ đã chạy hơn trăm trượng, cách Xích Mộc yêu lang chỉ còn hai trăm trượng. Ngay lúc này hắn đột nhiên hét lớn, tay phải bấm pháp quyết điểm mạnh về phía trước. Trong nháy mắt, Chuẩn Mộc lao bay trên đỉnh đầu phát ra từng hồi "ô ô". Một ngọn nối tiếp một ngọn, cả bầu trời đều là tàn ảnh của những mũi lao đâm về phía Xích Mộc yêu lang!

"Ngao ô!"

Công kích mạnh mẽ như thế, bất luận yêu lang hay người thanh niên áo trắng cũng đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Bởi vì nếu như một trăm ngọn Chuẩn Mộc lao này mà là kiếm thì uy lực sẽ mạnh mẽ vô cùng. Chỉ sợ Xích Mộc yêu lang có cường đại hơn nữa cũng chỉ có thể vội vã tìm đường trốn!

Chỉ tiếc đây lại là Chuẩn Mộc lao được hàn băng bao phủ nên uy hiếp chẳng còn bao nhiêu!

Tuy là thế nhưng uy lực của phương thức công kích này cũng chẳng thể coi thường. Xích Mộc yêu lang bỗng nhiên tăng tốc độ, để lại mấy đạo tàn ảnh, đánh về phía Đoan Mộc Vũ. Ngược lại hơn trăm ngọn Chuẩn Mộc lao lại không một cây nào trúng đích!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Giết Chết

Ngay tại thời điểm này mà Đoan Mộc Vũ vẫn không hề bối rối, tay phải tiếp tục niệm quyết, thúc dục toàn bộ những ngọn Chuẩn Mộc lao đồng loạt bắn tới. Lần này Xích Mộc yêu lang không thể né tránh được tất cả. Mười ngọn lao thì có tới năm sáu ngọn đâm vào người nó. Chẳng qua bộ lông sói của nó dựng đứng, bao phủ khắp người giống như một tầng phòng ngự đã ngăn cản những mũi lao gây thương tổn đến thân thể!

Thời điểm Xích Mộc yêu lang sắp xông tới trước mặt Đoan Mộc Vũ thì trên đầu hắn chỉ còn một ngọn Chuẩn Mộc lao duy nhất!

Lúc này, Đoan Mộc Vũ đột nhiên hét lên một tiếng rồi cắn vào đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi. Hai tay hắn nhanh chóng bấm độn một đạo ấn phù vô cùng phức tạp. Ấn phù màu đỏ như máu này nhanh chóng dung nhập vào trong ngọn lao cuối cùng!

Chỉ trong chớp mắt ngọn Chuẩn Mộc lao này liền tỏa ra một vàng sáng màu máu rực rỡ, lực lượng ba động mạnh mẽ lan truyền khắp không gian. Xích Mộc yêu lang cũng đồng thời cảm ứng được ba động này, đôi mắt màu đỏ của nó cũng ánh lên nét sợ hãi!

Nhân cơ hội này ngọn huyết lao bắn đi, ma sát với không khí tạo thành một tiếng 'sru' kéo dài. Quả thực cảnh tượng bây giờ giống như thiên thạch xé rách không gian.

Huyết lao bắn đi với khí thế không thể ngăn cản, trực tiếp đâm vào một mắt của Xích Mộc yêu lang!

"Ngao ô!"

Yêu lang bị đau, thân mình liền bành trướng gấp chục lần. Chân trước của nó lớn như một thân cây cỏ thụ quét ngang trước mặt. Nhất thời đất bay đá văng, giống như chốc nữa nó sẽ đập Đoan Mộc Vũ thành thịt vụn!

Đúng lúc này, Đoan Mộc Vũ nhanh chóng gỡ vòng tay băng phách ngàn năm từ cổ tay trái của mình ra rồi vội vàng ném về phía yêu lang!

Tuy rằng Đoan Mộc Vũ không biết pháp quyết để điều khiển vòng tay này nhưng nó là vật do tộc nhân Yêu tộc đạt cảnh giới Linh Mộc luyện chế nên uy lực tự thân đã vô cùng mạnh mẽ.

Thời điểm này, vòng tay băng phách không bị mảnh vụn Yêu Thạch áp chế nữa nên hàn khí bên trong vòng tay trực tiếp lan ra bốn phía. Thân thể khổng lồ của yêu lang thoáng chốc đã bị một tầng băng sương màu trắng phủ kín. Mặc dù băng sương này không thể làm nó bị đông cứng, nhưng hành động của nó rõ ràng chậm chạp hơn trước nhiều lần.

Nhân cơ hội này, Đoan Mộc Vũ trực tiếp lui về phía sau, quát to: "Ra tay đi!"

Thanh niên áo trắng và đám người Từ Trần Phong đã chuẩn bị từ lâu, nghe thấy Đoan Mộc Vũ quát lên liền lập tức triển khai công kích về phía Xích Mộc yêu lang. Tuy nhiên công kích của đám người Từ Trần Phong căn bản chẳng thể gây ra tổn thương gì, quan trọng nhất vẫn là thanh niên áo trắng kia!

Mặc dù thanh niên áo trắng này đang cảm thấy kỳ quái vì không biết Đoan Mộc Vũ sử dụng thủ đoạn gì nhưng thời điểm này đích xác là cơ hội ngàn năm có một. Hắn chỉ hơi do dự chốc lát rồi lập tức thúc giục pháp quyết, thi triển Phong Nhận Thiên Lao. Hắn đã đánh mất vũ khí nên chỉ còn thủ đoạn công kích này là mạnh nhất, mà hắn cảm thấy đáng tiếc hơn là Đoan Mộc Vũ không biết cố ý hay vô tình lại truyền một linh khí chỉ đủ để hắn thi triển Phong Nhận Thiên Lao thêm lần nữa mà thôi!

Phong Nhận Thiên Lao quả nhiên bắt phạm, nhất là khi Xích Mộc yêu lang không thể tránh né, lại cử động vô cùng chậm chạp. Ba mươi sáu đạo phong nhận chém lên người nó tạo thành vô số vết thương, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng những vết thương này lại là nơi đám người Từ Trần Phong công kích!

Dù cho Xích Mộc yêu lang có mạnh mẽ hơn nữa thì cũng không chịu nổi quá trình hành hạ như vậy. Từ Trần Phong dùng Xuyên Vân thương, đâm bảy bảy bốn mươi chín thương trúng tim Xích Mộc yêu lang. Những nhát đâm này đã hoàn toàn kết liễu nó!

Đoan Mộc Vũ cũng nhân cơ hội này mà thu hồi vòng tay băng phách ngàn năm, tiếp tục dùng nó để áp chế mảnh vụn Yêu Thạch trong cơ thể hắn. Nếu không làm như vậy, một khi ba động của mảnh vụn Yêu Thạch lan ra thì trận huyết chiến của bọn họ chẳng khác nào con số không.

Lúc này, ngoại trừ vẻ mặt của Đoan Mộc Vũ vẫn bình tĩnh thì đám người Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khải lại kích động giống như có một giấc mộng Xuân Thu. Thanh niên áo trắng kia cũng thờ phào nhẹ nhõm, nét sợ hãi vẫn còn lưu luyến trên gương mặt.

"Dọn dẹp chiến trường, tiếp tục xây dựng tường đá để phòng ngự!"

Thanh âm của Đoàn Mộc Vũ vang lên. Đám người Từ Trần Phong hôm nay đã sớm coi hấn như một vị chiến thần, hết sức kính trọng cho nên răm rắp nghe theo.

Trải qua một hồi giết chóc, bọn họ không chỉ gia tăng thực lực mà còn được nâng cao tầm mắt. Một thế giới bao la, hùng vĩ, mỹ lệ, tràn ngập kích thích mà bọn họ chưa từng tiếp xúc bao giờ nay đã hiển hiện ngay trước mắt. So với mọi chuyện trong thế gian phàm tục thì vinh hoa phú quý, quan to lộc hậu, dường như cũng chẳng còn quá nhiều ý nghĩa. Mặc dù bọn họ không nói ra miệng, nhưng trong lòng bọn họ đã sớm coi Đoàn Mộc Vũ và thanh niên áo trắng kia như những vị thần. Thế giới của bọn họ mới thật là hấp dẫn, khiến người khác ngưỡng mộ vô cùng!

Đoàn Mộc Vũ không hề để ý đến biến hóa trong lòng đám người Từ Trần Phong mà chỉ hờ hững nhìn thanh niên áo trắng đang ngồi co quắp trên mặt đất, ánh mắt hỗn loạn. Sau đó hấn rút hàn thiết chủy thủ ra, cẩn thận và kiên nhẫn tách thi thể Xích Mộc yêu lang.

Toàn bộ thân thể của Xích Mộc yêu lang đều là tài liệu. Mặc dù những tài liệu này đều có cấp bậc khá thấp, nhưng đối với Đoàn Mộc Vũ bây giờ mà nói thì có tác dụng rất lớn.

Còn thanh niên áo trắng kia chỉ biết trơ mắt nhìn hành động của Đoàn Mộc Vũ. Hấn nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng chỉ có thể chán nản lắc đầu. Mặc dù tu vi của hấn đạt tới cảnh giới Động Huyền, nhưng hiện giờ không còn một chút pháp lực, thật sự không thể đánh thắng được Đoàn Mộc Vũ. Hơn nữa thiếu niên mới vừa bước vào cảnh giới Tầng Phong này, lại khiến hấn cảm thấy hết sức thần bí khó lường. Hấn không thể tưởng tượng ra được, một con Xích Mộc yêu lang mạnh mẽ như thế lại bị thiếu niên này chỉ huy giết chết. Còn cỗ mộc linh khí cực kỳ tinh thuần kia nữa, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Đu các loại nghi ngờ, khiến hấn không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Thời gian một nén nhang ngắn ngủi trôi qua, thi thể của một con yêu lang khổng lồ đã được Đoàn Mộc Vũ lóc tách hoàn toàn. Cả quá trình này lưu loát như nước chảy mây trôi, thành thạo vô cùng. Thanh niên áo trắng kia nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi trợn mắt há mồm, bởi vì hấn tuyệt đối không thể xử lý thành thạo thế kia. Chẳng qua lúc này hấn cũng khó lòng kiềm chế được nữa, bởi vì đánh chết yêu lang có một phần công sức của hấn, không thể để Đoàn Mộc Vũ độc chiếm được. Máy thứ tài liệu này ít nhất cũng có thể bán đi. Còn nữa, chiếc nhẫn trữ vật của hấn, nói gì thì nói cũng phải lấy về.

"Ách! Tại hạ là đệ tử đời thứ ba của Vô Cực Môn tên là Cảnh Chung, không biết phải xưng hô với huynh đài thế nào đây? Không biết huynh đài là đệ tử của môn phái nào?"

"Phù Vân Sơn, Đoàn Mộc Vũ!"

Lần này, Đoàn Mộc Vũ thông báo tên họ một cách giản đơn nhất. Chẳng qua vẻ mặt của hấn không hề vẻ kính ngưỡng như Cảnh Chung suy nghĩ. Vì Vô Cực Môn cũng là một trong ba đại tông môn của tu tiên giới loài người!

"A, thì ra là Đoàn Mộc huynh. Xin hỏi, huynh có thể đem chiếc nhẫn trữ vật trả lại cho tại hạ được không?" Cảnh Chung nói rất cẩn thận. Thật ra bản thân hấn cũng chẳng hiểu vì sao mình đường đường là đệ tử của danh môn đại phái, thực lực còn đạt tới cảnh giới Động Huyền mà lại có chút sợ hãi thiếu niên trước mặt chứ? Truyện được copy tại bachngocsach!

Chẳng qua hấn có được đáp án rất nhanh.

Ngay khi Đoàn Mộc Vũ ngẩng đầu, Cảnh Chung khẽ liếc nhìn hấn. Lập tức Cảnh Chung cảm thấy sợ hãi đến mức hết hồn hết vía, chỉ muốn chạy càng xa càng tốt!

Đôi mắt của Đoàn Mộc Vũ sáng ngời tới cực điểm, nhưng đồng thời cũng lạnh lùng băng giá tới cực điểm. Mà trong ánh mắt ấy còn ẩn chứa nguy hiểm đáng sợ hơn cả yêu lang. Tuy chỉ thoáng qua trong giây lát nhưng lưng Cảnh Chung đã ướt đầm mồ hôi!

"Ta chỉ mượn một thời gian ngắn, đến khi rời khỏi chỗ này ta sẽ trả lại!"

Đoàn Mộc Vũ thuận miệng đáp lời. Sau đó hấn khẽ vung tay, các loại tài liệu được tách ra đã biến mất, toàn bộ đều được cất trong nhẫn trữ vật. Cảnh Chung thấy cảnh này mà khóc không ra nước mắt!

"À, thu hoạch sau khi đánh chết yêu lang này có một nửa thuộc về ngươi, còn lại là của ta." Đoàn Mộc Vũ đứng dậy, bước đi mấy bước, sau đó hấn bỗng nói.

"Hả?" Cảnh Chung há hốc mồm, nhìn theo bóng lưng Đoàn Mộc Vũ. Cả nửa ngày sau hấn mới bắt đầu nói được một câu: "Nếu đã như vậy, tại hạ cảm thấy rất vui lòng!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hồi Xuân Linh Đan

Vừa trở về phía sau tường đá, Đao Mộc Vũ lập tức đi thăm ba người bị trọng thương khi trước. Lúc trước hắn truyền cho bọn họ một tia mộc linh khí, cho nên thương thế cũng đã ổn định lại. Nhưng một người trong đó lại bị chặt đứt một chân, một người khác lại thiếu mất cánh tay trái, người cuối cùng thì khá hơn một chút nhưng trên ngực cũng bị xuyên một lỗ.

Nếu theo lý thuyết, kể cả khi ba người bọn họ bình phục hoàn toàn cũng chẳng thể tham chiến được. Từ khi bọn họ được phục dụng Hồi Xuân Linh Đan đặc chế trong tu tiên giới thì mới mới hồi phục như trước được, dù tay chân bị chặt đứt cũng có thể mọc lại. Nhưng Hồi Xuân Linh Đan này còn cao cấp hơn cả Tiểu Bồi Nguyên Đan. Mặc dù Đao Mộc Vũ biết cách luyện chế, nhưng tạo ra thứ linh đan này tiêu hao rất nhiều pháp lực, vượt xa tổng số pháp lực của hắn bây giờ.

Trầm ngâm trong chốc lát, Đao Mộc Vũ quay đầu lại hỏi Cảnh Chung còn đang ủ rũ: "Cảnh huynh, ta thấy có rất nhiều linh dược bên trong nhẫn trữ vật của huynh. Không biết huynh có luyện chế được Hồi Xuân Linh Đan hay không?"

"Hồi Xuân Linh Đan? Dĩ nhiên là ta biết. Chẳng qua... hiện tại ta không thể luyện chế được!" Đôi mắt của Cảnh Chung khẽ sáng lên, nhưng ngay lập tức chuyển thành bộ dạng khó khăn. Cơ hội cò kè mặc cả hấp dẫn thế này, hắn bỏ qua sao được.

"Ta sẽ mua, giá cả gấp mười lần giá thị trường!"

Đao Mộc Vũ hơi hột nói.

"Gấp mười lần sao?" Cảnh Chung nghe thấy thế thì đánh giá Đao Mộc Vũ từ trên xuống dưới, sau đó nhìn ba người bị trọng thương đang nằm trên mặt đất. Bỗng nhiên hắn lắc đầu và nói: "Đao Mộc huynh, giá cả Hồi Xuân Linh Đan trên thị trường cũng chẳng phải rẻ đâu. Ví dụ như giá ở Thất Bảo Linh Lung Địa chính là hai viên huyền tinh đó, tính giá gấp mười là hai mươi viên huyền tinh. Cả ba người bọn họ cần tới sáu mươi viên huyền tinh. Đây cũng là một giá tiền rất lớn, huynh nên biết rằng một cái túi trữ vật chỉ cần năm mươi viên huyền tinh là đủ. Vì ba người phạm, trả giá như vậy có đáng giá hay không?"

Án ý của Cảnh Chung là hiện tại Đao Mộc Vũ còn chẳng mua nổi một cái túi trữ vật, lấy đâu ra sáu mươi viên huyền tinh chứ?

Đao Mộc Vũ khẽ lắc đầu không nói gì, hai bàn tay hắn kết quyết. Lập tức, một cơn gió mạnh thổi quét qua để lộ quan tài hàn ngọc. Truyền được copy từ diễn đàn bachngocsach.

"Ừc!"

Mặc dù quan tài hàn ngọc được Phong Linh pháp thuật che giấu, nhưng Cảnh Chung cũng có chút năng lực quan sát. Hắn có thể thấy rõ đây là một khối hàn ngọc thượng phẩm cực lớn. Tuy định lực của hắn không tồi, nhưng chỉ thiếu chút nữa đã chảy nước miếng ròng ròng.

"Ách —— thứ này? Quan tài hàn ngọc này thuộc về Đao Mộc huynh sao?"

Hai mắt Cảnh Chung tỏa sáng, gấp gấp hỏi một câu. Nhìn qua cũng biết, đây là hàn ngọc thượng phẩm, hơn nữa còn là một khối hàn ngọc cực lớn nữa. Nên biết rằng hàn ngọc trên thị trường, thể tích chỉ lớn cỡ bàn tay mà thôi. Nếu đem quan tài hàn ngọc này đánh giá sơ bộ một lần, giá trị ít nhất phải ba ngàn viên huyền tinh ấy chứ!

"Ta cần năm viên Hồi Xuân Linh Đan, thêm mười viên Tiểu Bồi Nguyên Đan. Cần bao nhiêu huyền tinh, ngươi có thể tự lấy!"

Đao Mộc Vũ chỉ nói một câu rất đơn giản, sau đó trực tiếp đem linh thảo và dược đỉnh từ trong chiếc nhẫn trữ vật đưa cho Cảnh Chung. Sau đó hắn xoay người nhảy tới phía trên quan tài hàn ngọc, ngồi xuống vận chuyển Băng Di Liên Thiên Quyết để khôi phục pháp lực bản thân.

Cảnh Chung trợn mắt há mồm một hồi lâu. Không thể không nói, nội tâm hắn đang xao động, thậm chí hắn còn nghĩ tới việc giết chết Đao Mộc Vũ rồi một mình độc chiếm chiếc quan tài hàn ngọc này. Nhưng khi hắn nhìn thấy Đao Mộc Vũ hờ hững chẳng để ý tới bất cứ chuyện gì thì hắn đành phải đi tới một góc, tranh thủ thời gian đã tọa khôi phục pháp lực, hi vọng kiếm được một khoản tiền nho nhỏ.

Mười canh giờ sau, năm viên Hồi Xuân Linh Đan, cộng với mười viên Tiểu Bồi Nguyên Đan đã đưa tới trong tay Đao Mộc Vũ. Cảnh Chung quả nhiên là đệ tử của một trong ba đại tông môn, tài nghệ luyện đan của hắn rất tốt.

Đao Mộc Vũ không thêm để ý tới việc Cảnh Chung đi lấy hàn ngọc, trực tiếp giao ba viên Hồi Xuân Linh Đan cho Từ Trần Phong, để hắn cho ba người trọng thương uống vào. Đao Mộc Vũ ước chừng thời gian một ngày, bọn họ có thể phục hồi như lúc ban đầu. Riêng mười viên Tiểu Bồi Nguyên Đan, hắn phân phát cho mỗi người một viên để sử dụng. Loại linh đan này có thể phục dụng liên tục, cho đến khi thân thể của người sử dụng đạt tới kết quả nhất định mới không còn hiệu quả nữa. Đám người Từ Trần Phong, mỗi người phải phục dụng ít nhất ba viên Tiểu Bồi Nguyên Đan nữa mới được.

Trong mười canh giờ vừa qua, vì ngọn lửa thiêu đốt khắp bốn phương tám hướng nên tạm thời bọn họ rất an toàn. Bọn họ không ra ngoài được, nhưng yêu binh cũng chẳng thể bước vào, chỉ cần không để cho đám yêu thú lợi hại tới dòm ngó là được.

Sau khi Đao Mộc Vũ khôi phục toàn bộ pháp lực, lại dùng hàn ngọc khắc ra thương hồn của ma thần ba đầu, chia cho ba người cải tạo vũ khí. Thực lực của ba người này không tồi, có thể kiên trì trải qua trận chiến hôm trước nên bây giờ có được vũ khí sánh ngang với Xuyên Vân thương của Từ Trần Phong thì thực lực tăng lên nhanh chóng.

Thật ra, Đoan Mộc Vũ có thể truyền thụ công pháp tu hành cho bọn họ. Nhưng chuyện này lại liên quan tới một quy tắc, khi người phạm tội được công pháp tu hành vậy thì bọn họ đã trở thành người tu hành mất rồi. Dựa theo quy củ của tu hành giới, người tu hành không thể dính dáng tới mọi chuyện trong thế tục, cho nên chuyện này chỉ có thể dựa theo duyên phận.

"Ách, Đoan Mộc huynh có thể cho ta mượn thanh chủy thủ hàn thiết một chút hay không?"

Lúc này, Cảnh Chung chợt vật bước tới hỏi. Vừa rồi hân vui mừng quá mức, thậm chí quên mất thanh kiếm của mình đã không còn nữa. Lúc này tay không một tác sát, để hân cất quan tài hàn ngọc bằng cái gì đây? Cho nên hân chẳng thể làm gì khác, phải mượn một thanh chủy thủ hàn thiết của Đoan Mộc Vũ.

Những chuyện nhỏ nhặt như thế, Đoan Mộc Vũ chẳng thèm để tâm. Hân tiện tay đưa chủy thủ hàn thiết cho Cảnh Chung mượn. Trên thực tế, đừng nghĩ hân vẫn kiêng theo quan tài hàn ngọc là do tham lam giá trị của thứ này, chẳng qua hân thấy nó có ích cho hân mà thôi.

"Chuyện này —— Đoan Mộc huynh, ta có thể cất bao nhiêu cũng được sao?" Lúc này, chính Cảnh Chung lại cảm thấy ngượng.

Đoan Mộc Vũ không hứng thú bàn luận về những việc như thế nên chỉ khẽ gật đầu, sau đó chẳng thèm để ý tới Cảnh Chung. Hiện giờ pháp lực đã tràn đầy, tạm thời lại không còn nguy hiểm, hơn nữa vừa thu hoạch thi thể của Xích Mộc yêu lang nên Đoan Mộc Vũ cảm thấy hân phải chế tạo một thanh cường cung cho chính bản thân mình. Đây là chọn lựa tốt nhất trước khi hân có đầy đủ pháp lực để tu luyện Ngự Kiếm Thuật.

Mà Cầu Mộc vốn rất thích hợp để chế tạo thân cung là thứ tài liệu chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Nhưng vừa rồi trong lúc thu thập tài liệu từ thân thể Xích Mộc yêu lang, hân phát hiện xương sống của nó cũng rất tốt. Hơn nữa phương thức lúc trước để đánh chết nó cũng không khiến xương sống của nó bị ảnh hưởng. Nếu đem đoạn xương này rèn luyện kỹ càng, thì có thể tạo thành một cái thân cung thượng hạng.

Đoan Mộc Vũ dọn đồ đám người Từ Trần Phong canh gác cẩn thận, sau đó hân lấy xương sống của yêu lang ra. Sống lưng này dài gần ba trượng, nơi rộng nhất to cỡ đầu người, toàn thân hiện lên một màu trắng bạc. Nhưng ở chính diện xương sống lại có một sợi tơ màu hồng chạy dọc từ đầu tới cuối.

Sợi tơ màu hồng này không hề đơn giản, đây chính là nơi tích lũy yêu khí trong toàn cơ thể của Xích Mộc yêu lang. Nói một cách khác nơi này giống như chủ mạch trong thân thể của con người. Ít nhất có bảy thành lực lượng trong thân thể của Xích Mộc yêu lang xuất phát từ nơi này. Mặc dù trải qua một hồi tranh đấu, lực lượng trong sợi tơ hồng đã tiêu tán quá nửa, nhưng còn sót lại hai thành cũng đã đủ rồi. Hôm nay chỉ cần Đoan Mộc Vũ dùng lực lượng rèn luyện từ đầu tới cuối một phen, tạo thành kích thước hợp lý là được!

Quá trình rèn luyện rất đơn giản, thậm chí còn chẳng cần tới luyện đỉnh thường dùng trong luyện khí. Đoan Mộc Vũ đem pháp lực bản thân dẫn dắt vào trong xương sống, lúc say xương sống dài gần ba trượng bắt đầu thu nhỏ không ngừng, ngoại hình cũng cải biến.

Cuối cùng khi xương sống lưng được rút ngắn chỉ còn một trượng, đã hoàn toàn không thể nhận ra bộ dáng ban đầu của nó. Lớn chỉ bằng quả trứng, toàn thân trong suốt như ngọc, bóng loáng như gương. Chỉ riêng một sợi tơ hồng ở giữa, càng thêm rực rỡ, giống như vẽ rồng điểm mắt, có ý vị giết chóc hung tàn khó diễn đạt thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Phong Thần Thuật

Đám người Từ Trần Phong vẫn ở một bên chú ý từng cử động của Đoan Mộc Vũ, chẳng qua bọn họ càng xem lại càng thấy thần bí. Cho đến lúc Đoan Mộc Vũ dùng pháp lực rèn xương sống của yêu lang thành thân cung thì bọn họ mới hiểu chuyện gì xảy ra. Mặc dù cây cung này còn chưa thành hình, nhưng bọn họ đã hâm mộ không thôi. Không cần nói cũng biết, cây cung này cường đại tới mức hiếm thấy từ xưa đến nay.

Cảnh Chung đứng ở một bên quan sát, ánh mắt có chút giễu cợt. Hân cảm thấy Đoan Mộc Vũ đang lãng phí xương sống của yêu lang. Bởi vì cung tên thì có ích lợi gì chứ? Có thể so sánh được với kiếm ư? Kiếm mới chính là vương giả của các loại vũ khí!

Song vừa rồi hân đã cất một khối hàn ngọc thật lớn trên quan tài hàn ngọc cho thỏa lòng nên cũng chẳng thèm để ý Đoan Mộc Vũ phá hoại tài sản ra sao?

Mà chỉ có bản thân Đoan Mộc Vũ từ đầu tới cuối đều tập trung tinh thần, cẩn thận từng li từng tí, chuyên chú rèn luyện từng chi tiết cho sao cho thật hoàn mỹ. Sự kiên nhẫn của hân khiến Cảnh Chung không thể không âm thầm bội phục, nhưng hân càng không hiểu tại sao Đoan Mộc Vũ lại lãng phí nhiều công sức đến như vậy?

Đến lúc thân cung thành hình, Đoan Mộc Vũ lại cất chín khối hàn ngọc từ trên quan tài xuống. Mỗi một khối hàn ngọc, hân cũng truyền vào một tia hàn khí, lại dùng một đạo ký hiệu rất cổ quái phong ấn hàn khí bên trong. Cuối cùng, hân mới dùng pháp lực mạnh mẽ dung nhập chín khối hàn ngọc vào thân cung.

Sau khi quan sát một màn này, đám người Từ Trần Phong chẳng hiểu ra sao nhưng thần sắc Cảnh Chung dần dần ngưng trọng. Trong tu tiên giới hân cũng được coi là người có nhiều kiến thức, cho nên có thể nhận ra Đoan Mộc Vũ đang thi triển pháp thuật gì. Nếu hân nhớ không lầm thì đây chính là

Phong Thần Thuật, một kỹ thuật luyện khí cực kỳ khó thi triển!

Thật ra nói về Phong Thần Thuật, đạo lý của nó cũng rất đơn giản. Chính là sử dụng phương pháp giống như chế luyện các loại phù để luyện khí, sử dụng một loại môi giới để chứa đựng các loại pháp thuật cường đại. Khi cần thiết có thể phóng ra pháp thuật, vừa dễ dàng lại vừa thực dụng.

Nhưng chế luyện phù thì dễ hơn Phong Thần Thuật rất nhiều, bởi vì phù là vật phẩm sử dụng một lần, trong khi Phong Thần Thuật lại hoàn toàn khác biệt. Sau khi dung hợp pháp thuật vào trong vật phẩm, lại phải làm cho hiệu quả của nó tồn tại vĩnh viễn. Chuyện này không cần nghĩ cũng biết khó khăn tới chừng nào.

Cũng bởi nguyên nhân này nên những vật phẩm được tạo ra bằng Phong Thần Thuật đều đắt đỏ vô cùng. Vì chế tạo ra một vật phẩm như thế quả thật quá khó khăn. Nói ví dụ một đôi giày, dù cho nó có hoa lệ bao nhiêu, đắt tới nhường nào thì vẫn chỉ là một đôi giày. Nhưng nếu dùng Phong Thần Thuật phong ấn Thần Hành Thuật vào trong đôi giày này thì chẳng khác nào dán một tấm Thần Hành Phù có tác dụng vĩnh viễn trên chân. Biến hóa quả thật nghiêng trời lệch đất!

Mà đó chỉ là giày mà thôi, nếu chế luyện pháp khí và kiếm thì sẽ ra sao?

Do vậy, có thể cảm nhận được Cảnh Chung kinh ngạc và rung động thế nào.

Đoan Mộc Vũ thi triển chính xác là Phong Thần Thuật. Hắn phong ấn chín tia hàn khí vào trong thân cung vì muốn mỗi mũi tên bắn ra sẽ được gia cường hàn khí, khiến uy lực tăng thêm rất nhiều.

Nhưng mà Phong Thần Thuật do Đoan Mộc Vũ thi triển lúc này chưa tới trình độ khiến Cảnh Chung kinh ngạc, bởi vì chín đạo hàn khí dung nhập vào trong thân cung chỉ có thể triển khai chín trăm lần sau đó sẽ mất đi hiệu quả.

Sau khi thân cung được hoàn thành, Đoan Mộc Vũ lựa chọn phần da lưng của Xích Mộc yêu lang có lực phòng ngự mạnh nhất, cứng rắn nhất, đồng thời có tính đàn hồi ít nhất. Hắn chế luyện da lưng một cách tinh tế, cuối cùng đã tạo thành năm sợi dây cung da sói.

Đem dây cung lắp vào thân cung, hắn tự mình kéo thì cảm thấy có chút khó khăn. Dùng xương sống của yêu lang rèn thành thân cung, tính đàn hồi mạnh mẽ vượt xa dự liệu của hắn.

Khê tăng sức kéo, thân cung đã được uốn cong. Đoan Mộc Vũ hài lòng gật gật đầu. Lực cung của cây cung này đạt tầm chín thạch, rất thích hợp với hắn. Còn những người khác, cho dù là Triệu Khắc có lực lượng thân thể mạnh nhất cũng đừng mơ có thể kéo cung. Nếu như dùng thêm mũi tên do chính hắn chế luyện thì có cơ sở để khẳng định uy lực một mũi tên này còn mạnh hơn kiếm! Ngoài ra ưu điểm lớn nhất của nó, chính là thi triển không tiêu hao bao nhiêu pháp lực, có thể nói là vật tốt giá rẻ cũng chẳng sai!

Sau khi Đoan Mộc Vũ chế luyện xong, đám người Từ Trần Phong tò mò muốn thử một chút. Tất nhiên kết quả là bọn họ đều ừ ừ quay về. Lực cung chín thạch vượt xa khả năng thừa nhận của bọn họ, chỉ sợ dồn hết sức lực vào hai cánh tay, đều không thể di chuyển dây cung được một phần.

Ngược lại Cảnh Chung có thể kéo ra một cách nhẹ nhàng, chẳng qua hắn phải sử dụng pháp lực mà thôi. Chuyện này khiến hắn lộ ra thần sắc suy tư. Mặc dù hắn không thừa nhận uy lực của cường cung vượt qua được kiếm, nhưng phương thức công kích này quả thật tiết kiệm được pháp lực. Dù sao người tu hành tu luyện vô cùng gian nan mới ngưng tụ ra pháp lực, lúc trước hắn bị Xích Mộc yêu lang đuổi giết thảm thiết, không phải vì không còn pháp lực hay sao. Nếu hắn còn pháp lực, tuyệt đối có thể xông lên đánh một trận với yêu lang!

Tuy nhiên nghĩ là một chuyện, làm lại là một chuyện khác. Kiếm chính là vương giả trong trăm loại binh khí, chẳng những người phạm công nhận điều này mà người tu hành cũng cực kỳ sùng bái kiếm. Bởi vậy, không ai mất mặt bỏ kiếm để luyện cung cả, chắc chỉ có quái thai như Đoan Mộc Vũ mới làm như thế!

Trong khoảng thời gian tiếp theo, tất cả mọi người đều ẩn thân phía sau tường đá, chăm chú quan sát sự biến hóa của đám mây đen giữa không trung. Quả nhiên mọi chuyện không ngoài dự đoán của Đoan Mộc Vũ. Chỉ sau hai mươi bốn canh giờ, mây đen cuộn cuộn giữa không trung bắt đầu ngưng trệ, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể thấy được một đạo kiếm quang vạn trượng từ trong mây đen lóe lên rồi biến mất. Việc này chứng minh yêu khí ngập trời cuối cùng đã bị chặn lại, các vị cao thủ trong tu hành giới đã tới nơi này.

"Đoan Mộc huynh, chúng ta nên xông ra ngoài thôi. Các vị cao thủ tiền bối trong tu hành giới đang trăm yêu trừ ma, sao chúng ta có thể đứng yên không làm gì cả, nhân cơ hội này, chúng ta trong ứng ngoại hợp đánh ra ngoài đi!"

Đoan Mộc Vũ vẫn yên tĩnh không có cử động gì, nhưng Cảnh Chung đã hưng phấn kêu lên. Trải qua ba ngàn năm nghỉ ngơi lấy sức, phát triển mạnh mẽ nên người tu hành trong Nhân Giới đã rất tự tin. Mà ít nhất, Cảnh Chung còn chưa ý thức được nguyên nhân ẩn phía sau lần yêu khí bộc phát này.

Khê lác đầu, Đoan Mộc Vũ nhắm mắt không nói nửa lời. Nếu lúc này bọn họ xông ra ngoài không phải là thời cơ thuận lợi, bởi vì các cao thủ loài người đang cùng cao thủ của Yêu tộc chém giết kịch liệt. Chuyện này chỉ cần nhìn mây đen cuộn cuộn cùng sấm chớp đầy trời đã có thể nhận ra. Còn thực lực của bọn họ vô cùng nhỏ bé, chạy ra ngoài rất dễ bị liên lụy.

Đoan Mộc Vũ không có động tĩnh, đám người Từ Trần Phong tất nhiên cũng không. Mặc dù Cảnh Chung rất hưng phấn, nhưng cũng không dám xông ra đó một mình. Hiện tại hắn không có kiếm, chỉ dựa vào pháp lực của mình thì không đủ rồi.

Tiếp tục chờ đợi, lại trải qua hai mươi bốn canh giờ. Lúc này mây đen giữa bầu trời đã giảm bớt rất nhiều, căn bản đã hiện ra chiến cuộc bên trong. Thậm chí có nơi còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời. Về phần kiếm quang đủ loại màu sắc bay lượn trên bầu trời, đuổi theo mây đen công kích không ngừng, quả thật tráng lệ vô cùng.

"Không sai biệt lắm! Đi thôi!" Truyện được copy tại diễn đàn Bachngocsach.

Lúc này Đoàn Mộc Vũ bỗng nhiên nói một câu, dẫn đầu phi ra khỏi tường đá, lao nhanh về hướng bắc.

"Uy! Đoàn Mộc huynh, chúng ta phải tới phía nam tập hợp mới đúng chứ, nơi đó mới là địa phương tụ tập nhiều yêu khí nhất!"

Cảnh Chung hét lớn, cảm giác lo lắng bắt đầu tan biến, dừng khí dâng trào.

"Xin cứ tự nhiên!"

Đoàn Mộc Vũ cũng chẳng thèm quay đầu lại trả lời, khiến Cảnh Chung cảm thấy hết sức phiền não. Hiện giờ chiếc nhẫn trữ vật của hắn còn đang trong tay Đoàn Mộc Vũ, tự nhiên không thể rời đi, chẳng thể làm gì khác đành phải theo sát ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Tự Cho Mình Thông Minh

Suốt một đường đi lên phía bắc, những nơi bọn họ đi qua đều đã hoàn toàn biến đổi. Trận cháy rừng dữ dội lúc trước đã biến dãy núi xanh ngắt này thành một khu vực đầy tro bụi, thỉnh thoảng lại có thể bắt gặp thi thể dã thú đã bị thiêu cháy thành than.

Càng đến gần dòng sông lớn, thi thể yêu binh xuất hiện trong tầm mắt càng ngày càng nhiều. Tất cả đều chết cùng một kiểu, bị kiếm khí cắt nát thân thể thành những mảnh vụn. Từ đó có thể thấy, lần nổi loạn của Yêu tộc này, đã thực sự kinh động tới một vài cao thủ tu hành có thực lực cường đại.

Tuy nhiên, bọn họ không hề nhìn thấy một yêu binh còn sống nào, bởi vì khu vực mà đám người Đoàn Mộc Vũ đi qua là chiến trường của ngày hôm trước. Từ lúc ban đầu cho tới giờ, mấy người Từ Trần Phong vẫn khiếp sợ không thôi. Không phải vì họ chưa từng nhìn thấy cảnh máu chảy đầu rơi trên chiến trường, mà bởi vì những ngọn núi bị phá hủy, những khe nứt khổng lồ đột ngột xuất hiện trên mặt đất đã khiến họ không sao bình tĩnh nổi. Bọn họ không thể nào tưởng tượng nổi, lực lượng đó đến cùng lớn tới mức nào?

Đến khi dòng sông lớn đã lọt vào tầm mắt bọn họ, từ phía chân trời bỗng nhiên có ba luồng kiếm quang rực rỡ bắt mắt bay tới. Ba luồng kiếm quang này phi hành tương đối chậm hơn nữa cũng không cao, chỉ cách mặt đất khoảng chừng hơn trăm trượng. Nhìn dáng dấp, có vẻ như ba người đó đang tìm kiếm yêu binh còn sống sót.

Thông qua ba động do kiếm quang phát ra, Đoàn Mộc Vũ đại khái xác định được đó là ba người tu hành có tu vi cảnh giới Động Huyền, xấp xỉ với Cảnh Chung. Nhưng trong số ba luồng kiếm quang đó thì luồng màu xanh bắt mắt nhất, đặc biệt là khả năng điều khiển rõ ràng cao hơn hai luồng còn lại rất nhiều lần. Trong mắt một người sành sỏi như Đoàn Mộc Vũ, chỉ cần liếc mắt qua là đã có thể nhìn ra thanh kiếm này thực sự vô cùng tốt.

Cảnh Chung đang ù rử đi theo ở phía sau Đoàn Mộc Vũ, sau khi nhìn thấy ba luồng kiếm quang đó đột nhiên phấn khích hét lớn: "Từ Miêu sư tỷ! Ta đang ở chỗ này, mau tới cứu ta!"

Cảnh Chung vừa mới réo gọi ba luồng kiếm quang lập tức lượn một vòng, mang theo tiếng xé gió cấp tốc vọt tới gần, chia nhau ra vây quanh bọn họ.

Đến lúc ba luồng kiếm quang đó dừng lại lơ lửng một chỗ, lúc này mới nhìn rõ mặt ba người đang đứng trên kiếm. Đó rõ ràng là ba cô gái như hoa như ngọc, tướng mạo như tiên nữ. Đồng thời cả ba đều mặc áo bào màu trúc tím, thân thể nhỏ nhắn yêu kiều, tóc vén cao. Trên trán họ còn đeo một vòng trang sức màu đỏ, dường như là một tiêu chí ẩn ký nào đó.

Trong ba người, người điều khiển kiếm cực kỳ siêu phàm là một cô gái có vẻ đoan trang, khí chất cao quý nổi trội hơn hẳn. Đôi mắt đẹp thâm thúy như một làn nước trong veo. Lúc này nàng đứng trên thanh kiếm sắc bén, kiếm ý lạnh như băng ngầm chứa sát ý kết hợp hài hòa cùng với vẻ mềm mại đáng yêu trời sinh, quả nhiên có thể xưng là hoàn mỹ không chút tỳ vết!

Trong khoảnh khắc, đám người Từ Trần Phong nhìn không chớp mắt. Ngay cả Cảnh Chung cũng thất thần trong giây lát. Người duy nhất còn giữ được vẻ mặt thản nhiên chỉ có Đoàn Mộc Vũ.

"Cảnh Chung sư đệ, thì ra là ngươi! Tại sao ngươi lại có mặt ở nơi này? Bọn họ là ai? Sao ngươi lại hò hét kêu cứu như bị chọc tiết thế?"

Từ Miêu lạnh lùng quét mắt liếc qua mọi người, đột ngột lên tiếng hỏi. Chỉ cần qua bốn câu hỏi liên tiếp, người khác đã có thể nhận ra nàng ta là người quen hạch sách, làm cho người khác khó tìm được đường lui.

Sắc mặt Cảnh Chung trở nên đỏ bừng. Lúc trước gã gào lên cứu mạng, chẳng qua vì chợt thấy vị tiên tử thường ngày mình vẫn hâm mộ ở trong môn phái, khiến tình trờng dồn lên não. Tuy nhiên cũng có một phần nguyên nhân là bị Đoàn Mộc Vũ chèn ép.

Chẳng qua lúc này Từ Miêu lại đặt câu hỏi như tát nước vào mặt, khiến cho hắn chợt nhớ lại bản tính của vị sư tỷ luôn luôn đề mặt cao hơn trán này.

"Ách —— hồi bẩm sư tỷ, mấy vị này là đệ tử của Phù Vân Sơn. Lúc trước, ta bị yêu binh tách khỏi đội ngũ, may mà được bọn họ tương trợ nên mới may mắn chạy trốn được. Hiện giờ, chúng ta đang đi tìm tàn dư của yêu binh để tiêu diệt"

Cảnh Chung phản ứng hết sức mau lẹ, chỉ loáng thoáng nhìn qua mấy người Đoàn Mộc Vũ cho có lệ, rồi lập tức bắt đầu nói khoác không biết ngượng, giả tạo ra dáng vẻ vô cùng căm hận. Chẳng qua cũng coi như gã có lương tâm, không hề nhắc đến chuyện Đoàn Mộc Vũ đoạt mất chiếc nhẫn trữ vật của mình.

Nhưng Từ Miêu hiển nhiên không phải người dễ bị lừa gạt, khề cau mày, trách mắng: "Truy tìm tàn dư của yêu binh để tiêu diệt? Hướng bắc có yêu binh để mà tiêu diệt sao? Ta thấy rõ ràng là lâm trận bỏ chạy! Lập tức quay ngược lại! Hiện nay các đại môn phái tu hành giới đang chuẩn bị bao vây tiêu diệt tàn dư Yêu tộc ở Tích Nguyệt Hồ, bọn ngươi còn chờ đợi gì mà không tới để lập công chuộc tội?"

Bị nàng khiển trách, Cảnh Chung tức thời cảm miệng, không dám nói thêm gì nữa. Nhưng Đoàn Mộc Vũ lại chỉ khề cau mày, lẳng lặng tiếp tục cất bước đi về hướng bắc.

"Đứng lại! Lời của sư tỷ ta ngươi không nghe rõ hay sao? Lập tức quay về Tích Nguyệt Hồ!"

Một cô gái đi cùng Từ Miêu nghiêm giọng quát lên.

"Xin lỗi, ta là đệ tử Phù Vân Sơn." Đoàn Mộc Vũ cũng không buồn ngẩng đầu lên, nói.

"Phù Vân Sơn thì đã làm sao? Tất cả môn phái trong Nhân Giới đều phải nghe theo lệnh của ba đại tông môn. Bản thân ngươi chỉ là một người tu hành cảnh giới Tầng Phong mà dám cãi lệnh sao?" Á kia không chịu buông tha, giọng nói tăng thêm vài phần sắc bén.

Đoàn Mộc Vũ không buồn đáp lại, coi như không nghe thấy gì, tiếp tục rảo bước đi thẳng, còn đám người Từ Trần Phong cũng nổi gót theo sát phía sau.

Bị coi thường à tức giận đến mức xanh cả mặt, cả giận nói: "To gan! Ngươi thân là người tu hành, rành rành nhìn thấy trăm họ lâm than mà không cứu giúp thì có khác gì lũ yêu binh? Hành động hèn hạ như thế thực đáng chết! Sư tỷ, ta thấy người này chính là thám tử của Yêu tộc, chúng ta không thể để buông tha cho bọn chúng! Không biết chừng, bọn chúng chính là Yêu tộc giả trang!"

"Ách ——" Đang định mở miệng phân bua, thì bị ả hung dữ trừng mắt liếc qua, Cảnh Chung lập tức lại cúi đầu xuống.

Từ Miêu ngoảnh mặt làm thinh trong chốc lát, lúc này không nhìn nổi khề nhàu mày.

"Nhiều chuyện quá Tín Dương! Mặc xác chúng đi, Phù Vân Sơn chẳng qua chỉ là một môn phái tầng chót, mùa may làm trò mà thôi, đâu có đáng để ngươi lãng phí nước bọt? Chúng ta đi!"

"Dạ, sư tỷ minh giám!" Tín Dương nghe thấy vậy lập tức thay đổi sắc mặt, nịnh bợ lấy lòng nói. Tuy rằng đáng điệu phục tùng, nhưng trong mắt lại lóe lên vẻ oán độc rồi biến mất ngay lập tức.

Ngay sau đó ba người các ả tiếp tục ngự kiếm bay về phía nam, ngay cả Cảnh Chung cũng không thèm quan tâm.

Đến khi bọn họ đã đi xa, Cảnh Chung mới cười gượng gạo nói với Đoàn Mộc Vũ: "Đoàn Mộc huynh, xin lỗi! Đồng môn của ta đang tập trung về chỗ Tích Nguyệt Hồ, ta không thể tiếp tục đi lên phía bắc nữa. Vậy xin cáo từ! Dù sao đi chăng nữa, ta vẫn phải cảm ơn ân cứu mạng của Đoàn Mộc huynh."

"Được thôi!"

Ngoài dự kiến của Cảnh Chung, lần này Đoàn Mộc Vũ không làm khó gã. Sau khi hấn giờ chiếc quan tài bằng gỗ lấy ra một số lượng tương đối máu của Xích Mộc yêu lang, rồi đưa cả cho gã cùng với chiếc nhẫn trữ vật.

Có lẽ từ xuất phát từ lòng cảm kích, sau khi do dự một chút cuối cùng Cảnh Chung vẫn úp úp mở mở nói: "Đoàn Mộc huynh, tại hạ có một lời khuyên: quan tài hán ngọc trong tay ngươi rất có giá trị, phải đề phòng lòng người hiểm ác. Nếu có thể được, huynh hãy mau tới Thất Bảo Linh Lung Địa bán ngay nó đi, ít nhất cũng thu được ba ngàn viên huyền tinh."

Nghe Cảnh Chung nói thế, Đoàn Mộc Vũ khề gật đầu, cũng không nói thêm câu gì, vác quan tài hán ngọc lên rồi đi luôn.

Đến khi đoàn người Đoàn Mộc Vũ đã đi rất xa, hầu như không còn nhìn thấy bóng dáng, sắc mặt Cảnh Chung đột nhiên trở nên do dự khó quyết. Gã mang theo tâm trạng bất cần đi về phía nam. Chỉ một lát sau, một luồng kiếm quang đột nhiên bay ra từ trong một cái sơn cốc ở phía đông. Luồng kiếm quang này phi hành sát mặt đất, hiển nhiên là để che giấu hành tung.

Đến khi luồng kiếm quang hạ xuống, đó chính là Tín Dương đã rời khỏi lúc trước. Chẳng qua hiện giờ gương mặt ả băng giá, đằng đằng sát khí, tương phản với dung nhan xinh đẹp, thật sự đáng sợ!

"Hai trăm cân hán ngọc thượng phẩm theo như ngươi đã nói đâu?"

Vừa đáp xuống mặt đất, Tín Dương đã hỏi ngay.

"Ta —— Tín Dương, ờ —— thật ra là ta đã gạt ngươi! Không nhiều tới như vậy, chỉ có một miếng vừa phải mà thôi. Tuy nhiên, như thế cũng đã là đủ rồi!" Tuy Cảnh Chung mang về mặt tươi cười lấy ra một miếng hàn ngọc mà mình đã cắt ra từ chiếc quan tài, nhưng trong lòng lại hối hận muốn chết!

Thì ra là ba ngày trước, mặc dù được đám người Đoan Mộc Vũ cứu sống, nhưng Cảnh Chung lại không cách nào thoát thân. Hơn nữa, hắn lại không có kiến thức như Đoan Mộc Vũ sao có thể dự đoán được diễn biến tổng thể. Hắn chỉ biết khắp nơi đều bị Yêu tộc vây khốn, sống chết chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Sau khi nhìn thấy Đoan Mộc Vũ không coi quan tài hàn ngọc là thứ gì quý báu nên tâm tư mấy động, hắn bèn tự cho mình là thông minh nên phát đi một đạo Truyền Âm Phù cho Tín Dương - người luôn có quan hệ khá tốt với mình trong môn phái. Gã thông chỉ cần ả cứu được mình, sẽ dùng hai trăm cân hàn ngọc thượng phẩm làm quà tặng.

Theo cách nhìn nhận của Cảnh Chung, tuy Đoan Mộc Vũ thần bí nhưng thực lực hạn chế, tuyệt đối không thể nào thoát khỏi vòng vây. Đến lúc đó chỉ cần Tín Dương dẫn viện quân tới, vậy thì sẽ có ân cứu mạng. Hơn nữa với đáng về thờ ơ không coi quan tài hàn ngọc ra gì của Đoan Mộc Vũ, nhiều khả năng hắn sẽ chia ra một nửa số hàn ngọc thượng phẩm để báo đáp.

Nhưng người tính không bằng trời tính, đến lúc này còn chưa tới thời gian ba ngày, toàn bộ đại quân hùng hổ của Yêu tộc đã bị đánh cho tan tác.

Trong tình huống như vậy, Cảnh Chung làm sao có thể mặt dày, yêu cầu Đoan Mộc Vũ chia cho hắn hai trăm cân hàn ngọc thượng phẩm? Mà điều tồi tệ hơn chính là không biết Tín Dương đã dùng cái cớ gì để thuyết phục Từ Miêu, khiến cho ba người lúng lúng cứu viện trong diện rộng ở nơi hoang dã này. Kết quả bây giờ thì hay rồi, khác nào tự tay bóp d**!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Sống Cũng Đau Khổ

Nhìn thấy Cảnh Chung lấy ra một miếng hàn ngọc thượng phẩm nặng chừng mười cân, trong mắt Tín Dương liền hiện lên cái nhìn nóng bỏng lộ liễu. Bởi vì một miếng hàn ngọc thượng phẩm lớn như thế lại không có bất kỳ vết nứt nào, thừa sức bán được giá năm trăm huyền tinh trở lên ở Thất Bảo Linh Lung Địa. Huống chi đó mới chỉ là giá tiền thấp nhất, nếu chế tạo thành ngọc phù rồi mới mang đi bán thì giá tuyệt đối sẽ tăng lên chóng mặt.

Đó quả thực là mức giá trên trời! Phải biết rằng tuy Vô Cực Môn là một trong ba đại tông môn nhưng số lượng huyền tinh ban cho đệ tử đời thứ ba hàng năm cũng chỉ có mười viên mà thôi, căn bản không đủ cho nhu cầu sử dụng để tu luyện hằng ngày. Bất kể là luyện đan, chế phù hay luyện khí, đều phải tự mình bỏ tiền ra mà mua.

Xét theo một góc độ nhất định, ba cảnh giới từ Tầng Phong đến Linh Thai, chỉ cần có đủ huyền tinh là có thể giúp cho người tu hành có tư chất hơi thấp đuổi kịp người tu hành có tư chất tương đối cao.

Ví dụ như Từ Miêu. Tu vi của ả hầu như là dùng huyền tinh mà đổi, ả thường xuyên sử dụng các loại linh đan bồi nguyên. Hơn nữa, tư chất của bản thân ả cũng không kém cho nên hiện giờ mới có thể trở thành người sáng chói nhất trong đám đệ tử đời thứ ba của Vô Cực Môn. Chẳng những ả được trưởng bối sư môn coi trọng và phần mà ngay cả nam đệ tử trong môn phái cũng đều tôn thờ ả như một vị nữ thần.

Thật ra, ả chính là một con người dễ tiện!

Trong lòng Tín Dương hừng hực ngọn lửa ghen tỵ. ả quả thật đã chịu hết nỗi cảnh phải theo sau Từ Miêu mà nịnh hót, lấy lòng. Đã chán ghét nhìn Từ Miêu vênh mặt, hất hàm sai khiến mất, mất luôn đề cao hơn trán. ả cũng khát khao hưởng thụ cảm giác được tất cả nam đệ tử ả đưa nịnh hót, thi nhau lấy lòng.

Chỉ cần có đủ huyền tinh là ả có thể mua các loại linh đan quý hiếm. Đến lúc đó tu vi của ả đương nhiên có thể tăng vọt, vượt xa con đàn bà dễ tiện kia. Điều mà ả tha thiết khát khao chính là có thể ở trước mặt mọi người, nhất là trước mặt đám đàn ông ghê tởm đang ái mộ Từ Miêu mà thẳng tay tát con đàn bà dễ tiện đó một bạt tai vang dội. Sau đó dùng chân dẫm lên khuôn mặt trơn láng hoàn mỹ của ả, dốc sức mà chà mà đạp.

Cho tới bây giờ, những ý nghĩ này vẫn được Tín Dương giấu kín trong đáy lòng. Nhưng lúc này, thấy Cảnh Chung lấy ra một miếng hàn ngọc thượng phẩm cực lớn thì chỉ trong khoảnh khắc, những ý nghĩ vẫn luôn trong lòng đã như hạt mầm gặp mưa xuân, mau chóng đâm chồi.

"Đù sao? Không, còn lâu mới đủ! Cảnh Chung, ngươi không được lừa ta. Nhìn bề ngoài miếng hàn ngọc thượng phẩm này, rõ ràng có dấu vết cắt nhỏ ra, vì vậy đừng giả vờ quý với ta! Ta cần hai trăm cân hàn ngọc mà ngươi nói. Ngươi yên tâm, ta đã nói là sẽ giữ lời! Cho dù lúc này ngươi có chối nhưng mà hai người chúng ta sắp chuẩn bị song tu, ngươi cảm thấy chỉ bỏ ra có một miếng nhỏ như vậy đã đủ thành tâm hay chưa?"

Gương mặt Tín Dương bỗng nhiên trở nên ôn hòa êm dịu như gió xuân, nở nụ cười dịu dàng.

"Chuyện này, đương nhiên ta thành tâm!" Sắc mặt Cảnh Chung thoáng ửng hồng. Hắn thật sự có ý muốn song tu với Tín Dương mặc dù vẫn luôn coi Từ Miêu là tiên nữ trong mộng. Nhưng hắn biết rõ địa vị Từ Miêu chênh lệch quá xa so với mình, vĩnh viễn không bao giờ có khả năng với tới. Trong tình huống như vậy, chỉ cần Tín Dương mỉm cười một cái đã thừa sức khiến cho hắn bùng vũ khí đầu hàng. Dấu sao đây cũng là một đại mỹ nữ! Với sự từng trải chưa tới ba mươi năm của mình, Cảnh Chung hoàn toàn không có khả năng chống cự.

Suy nghĩ một lát, Cảnh Chung hết sức trịnh trọng đưa miếng hàn ngọc của mình cho Tín Dương, chân thành nói: "Ta không lừa gạt nàng đâu Tín Dương! Ta cũng chỉ có một khối này thôi. Ta tặng nó cho ngươi!"

Nghe thấy vậy, trong mắt Tín Dương lóe lên vẻ tàn khốc. Tên khốn kiếp này đang giờ trò quý, chỉ cần có mắt, ai mà không thấy vết cắt. Ắ không tin từ trong đá lại có thể cắt ra một khối hàn ngọc thượng phẩm lớn tới như vậy. Cho nên phần còn lại tất nhiên là đang ở trong nhẫn trữ vật của Cảnh Chung.

Vừa nghĩ tới đây, khoe miệng Tín Dương nhếch lên một nụ cười mê người. Ắ tiến lên một bước, nắm lấy tay Cảnh Chung rồi đẩy miếng hàn ngọc trở lại.

"Chàng nói gì thế? Ta là người tham lam như vậy sao? Ta chỉ muốn kiểm tra chàng một chút thôi. Của ta cũng chính là của chàng, của chàng cũng là của ta, phân biệt ra rõ ràng như vậy để làm gì?"

Nói xong, Tín Dương thuận thế khoác tay mình vào khuỷu tay của Cảnh Chung. Trên mặt ắ trở nên đỏ bừng, đáng vẻ hết sức ngượng ngùng. Ắ khẽ cúi gằm đầu xuống, thở thè: "Cảnh Chung, nếu lần này còn có thể sống mà quay về, chúng ta sẽ xin phép Giới Luật Trưởng lão để cùng song tu. Thế nào?"

"Ách ——" Cảnh Chung nhanh chóng bị hạnh phúc đột nhiên từ trên trời rớt xuống này đập cho hôn mê. Hai mắt hần sáng bừng lên, mê sảng thè thốt một cách chân thành: "Tín Dương, nàng yên tâm! Cho dù ta phải đánh đổi cả tính mạng cũng sẽ không để nàng phải tổn thương, dù chỉ là một cọng tóc!"

"Thế sao!"

Tín Dương che miệng cười khê. Trong bàn tay mà ắ đang khoác tay Cảnh Chung bỗng nhiên xuất hiện một thanh chủy thủ màu lam. Cảnh Chung không hề đề phòng, ngay lập tức bị ắ dùng chủy thủ đâm xuyên lồng ngực.

Rồi sau đó, Tín Dương hoàn toàn không cho Cảnh Chung một cơ hội phản kháng dù là nhỏ nhất, miệng ắ liên tục niệm pháp quyết. Trong nháy mắt, một cái Phong Nhận Thiên Lao hiện ra, ba mươi sáu đạo phong nhận cắt Cảnh Chung thành thịt vụn.

Đến chết, Cảnh Chung vẫn không hiểu được chuyện gì xảy ra!

"Song tu? Phi! Có cẻ mà đòi ăn thịt thiên nga! Bà đây mà ngươi cũng dám mơ tưởng đến sao?"

Lạnh lùng hừ một tiếng khinh bỉ, Tín Dương uyển chuyển phất một giọt máu trên thanh chủy thủ màu xanh bay đi. Thực lực của ắ lợi hại hơn so với Cảnh Chung nên trong khoảng cách gần như thế, ngay cả một mảnh vụn thi thể cũng không dính được vào người.

Ắ vùng tay lên, mấy món vật phẩm đã rơi vào tay bao gồm cả miếng hàn ngọc thượng phẩm, lẫn chiếc nhẫn trữ vật của Cảnh Chung.

Tín Dương vô cùng mong đợi quét thần niệm vào trong nhẫn trữ vật, nhưng ngay sau đó, gương mặt đang tươi cười như hoa như ngọc của ắ lập tức nhăn nhúm lại, đặng đặng sát khí!

Bởi vì, bên trong nhẫn trữ vật hoàn toàn không có hàn ngọc.

"Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy?"

Thấy giấc mộng của mình sụp đổ, Tín Dương thiếu chút nữa trở nên điên loạn.

"Đứng rồi, nhất định là ở trong tay tên đệ tử Phù Vân Sơn kia, nhất định là vậy! Nếu không, Cảnh Chung làm sao có thể kiếm ra một khối hàn ngọc lớn như vậy?"

Vừa nghĩ tới đây, Tín Dương toả ra sát khí ngút trời! Ắ phóng một quả cầu lửa thiêu đốt những mảnh vụn thi thể của Cảnh Chung thành tro bụi, sau đó ngự kiếm bay đi. Ắ di chuyển về phía bắc hướng về Phù Vân Sơn. Ắ nhất định phải thu cho được hàn ngọc thượng phẩm. Bất kể là ai cũng đừng hòng ngăn cản được ắ!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Giăng Co

Rốt cuộc Đoan Mộc Vũ cũng không phải là thần tiên mà có thể liệu sự như thần, biết trước được mọi thứ. Cho nên đương nhiên hần không thể nào ngờ Cảnh Chung lại phạm phải sai lầm vô cùng ngu xuẩn như vậy. Hơn nữa còn vì chính sai lầm đó mà mất đi tính mạng.

Sau khi đi thẳng về phương Bắc hơn mười dặm, Đoan Mộc Vũ bỗng nhiên dừng bước quay ngoắt đầu lại giống như có giác quan thứ sáu. Đập vào mắt hần là một luồng kiếm quang đang bay sát mặt đất, lao vọt tới. Mặc dù còn cách rất xa, nhưng hần có thể nhận ra đó là một trong số ba đệ tử Vô Cực Môn lúc trước. Thấy ắ cẩn thận nhìn trước ngó sau mà phi hành, hơn nữa còn đơn độc một mình e rằng không đến với mục đích gì tốt đẹp.

Ý nghĩ cấp tốc xoay chuyển, Đao Mộc Vũ không hề do dự. Hai tay hắn lập tức nâng quan tài hàn ngọc lên rồi dùng hết sức ném thẳng xuống đất, khiến nó lún sâu xuống đất ít nhất là một thước. Sau đó hắn cấp bách căn đầu ngón giữa của tay phải, rồi vẽ lên trên quan tài hàn ngọc hơn mười ký hiệu phức tạp.

Cả quá trình chỉ xảy ra trong nháy mắt, đám người Từ Trần Phong còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì cảm nhận được một luồng sát khí cường đại cắt ngang trời lao đến ở phía sau lưng. Họ quay đầu lại liền bắt gặp một luồng kiếm quang sắc bén xuất hiện trong tầm vài trăm trượng. Sát khí do kiếm khí phóng ra, lập tức xâm nhập thẳng vào thân thể bọn họ, cảm giác tử vong lạnh như băng nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân giống như bị rơi vào hầm băng!

"Kết trận!"

Nhưng dẫu sao thì đám người Từ Trần Phong cũng có kinh nghiệm chinh chiến đầy mình, trong đầu hoàn toàn không có ý nghĩ phân tán ra mà chạy trốn. Bọn họ quát lên một tiếng, cấp tốc tập trung lại trước mặt Đao Mộc Vũ, trường thương chia thẳng ra, mặt không đổi sắc.

Hành động đó quả thực đã giúp bọn họ giữ được tính mạng. Lúc luồng kiếm quang phi đến gần tầm trăm trượng, Đao Mộc Vũ đã vận sẵn pháp lực, đột nhiên vỗ một chưởng lên trên quan tài hàn ngọc.

"Vạn cổ hàn băng, độn địa mà đến, nghe hiệu lệnh ta! Băng Giáp - hiện ra!" Truyền được cồpy tại Bachngocsach.

Trong tiếng hô hoán, phù văn bên trên quan tài hàn ngọc dao ba động, lóe sáng rực rỡ. Ngay sau đó, một luồng hàn khí tinh khiết bùng lên, lấy quan tài hàn ngọc làm trung tâm, nhanh chóng lan tỏa ra bốn phía khắp mặt đất. Chỉ trong nháy mắt, mặt đất trong phạm vi mười lăm trượng đều biến thành hàn băng, bao phủ kín toàn bộ đám người Từ Trần Phong.

Tiếp theo đó, hàn băng đột nhiên bốc lên, lan theo chân mỗi người lên rồi bao phủ khắp toàn thân, tạo ra một lớp giáp băng giáp dày cộm che kín thân thể bọn họ, tạo cảm giác không thể phá vỡ. Hơn nữa còn vô cùng tinh xảo và đẹp mắt.

Ngay lúc đó, luồng kiếm quang đã đuổi giết tới nơi. Đòn tấn công đó vô cùng kinh khủng, cày tung mặt đất lên thành một cái rãnh sâu độ một trượng. Còn đám người Từ Trần Phong tức thì bị ném bay đi hơn mười trượng. Nếu không có băng giáp hộ thân, lúc này đừng mong có người nào còn sống.

Nhưng khi luồng kiếm quang đó vọt tới trước mặt Đao Mộc Vũ, lại bị một luồng hàn khí chặn đứng, chính xác hơn là bị đóng băng lại. Mặc dù vẫn tiếp tục tấn công tới, nhưng tốc độ đã chậm đi mười mấy lần.

Đó chính là pháp thuật cường đại do Đao Mộc Vũ mượn lực lượng của quan tài hàn ngọc phóng thích ra.

Đúng lúc này Đao Mộc Vũ nhanh chóng ra tay. Ngón trở tay phải hắn khê điểm, thanh kiếm liền chéch sang một bên. Đòn tấn công này suýt qua lỗ tai Đao Mộc Vũ, nhanh chóng đánh lên ngọn núi sau lưng hắn trăm trượng. Trong nháy mắt, nó đã thổi tung một nửa ngọn núi, bởi vậy có thể thấy được uy chiêu này mạnh tới mức nào.

"Ồ? Không ngờ ngươi thật sự có tài nha! Giao cái quan tài hàn ngọc đó ra, ta sẽ tha chết cho bọn ngươi!"

Kiếm quang biến mất, thân hình Tín Dương hiện ra cách đó trăm trượng. Trong tay ả, một bóng kiếm bay quanh quẩn. Từ đó có thể thấy rõ, ả đã tu luyện Ngự Kiếm Thuật hết sức thuần thục.

Nhìn thấy ả, Đao Mộc Vũ hiểu rõ nguyên nhân ngay tức thì, nhưng cũng chẳng muốn nói thêm câu gì, mà chỉ tháo cường cung trên lưng xuống, lắp tên bắn ngay. Hai ngày qua, hắn đã dùng hàn băng chế tạo ra đầu tên cho một vài mũi tên, uy lực tương đối mạnh mẽ. Lúc này có vẻ như Đao Mộc Vũ bắn bừa nhưng tên vừa rời cung, phần thân bằng gỗ của nó đã lập tức nổ tung thành mảnh vụn, còn đầu mũi tên băng hàn băng lại dùng một tốc độ vượt quá sức tưởng tượng, bắn thẳng đến Tín Dương!

Tín Dương vốn khinh thường, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng đó cũng phải thất kinh. Bởi vì tốc độ của đầu mũi tên băng hàn băng đó hầu như có thể sánh ngang với Ngự Kiếm Thuật. Trong tình huống như vậy, ả cũng nên cẩn thận là hơn. Chẳng qua ả không sao mà hiểu nổi, một người tu hành đường như mới vừa tiến vào cảnh giới Tầng Phong như hắn, sao lại có thể có được thực lực mạnh tới như vậy?

Suy nghĩ đó vừa mới sinh ra trong đầu, ý định giết người của Tín Dương càng trở nên mãnh liệt. ả quát lên chói tai: "Nếu không đồng ý, vậy thì cùng cảnh ngộ với Cảnh Chung đi. Chết đi! Kiếm khí xuyên không - Lưu Vân Quyết!"

Vừa dứt lời, bóng kiếm trong tay Tín Dương bỗng nhiên biến đổi. Một biến thành hai, hai biến thành bốn, bốn biến thành tám, tám biến thành vô hạn, xé gió bắn ra. Giống như mây trời nước chảy, kiếm quang chói loà gầm rú nhằm Đao Mộc Vũ mà tấn công. Về phần đám người Từ Trần Phong, thì bị ả coi như là không khí. Trong mắt ả, người phạm chỉ là con sâu cái kiến.

Kiểm thể đó tức thì bao bọc kín đầu mũi tên băng hàn băng, khiến cho đám người Từ Trần Phong trợn mắt há mồm. Trước đây, bọn họ được Đao Mộc Vũ giúp cải tạo lại vũ khí, còn tưởng rằng có thể tung hoành bốn phương, nhưng lúc này vừa thấy được bóng kiếm bay đầy trời này, thực sự không dám mơ tưởng hão huyền gì nữa.

Trong nháy mắt, cơn mưa kiếm dày đặc che kín bầu trời đã bao phủ toàn bộ thân hình Đao Mộc Vũ. Bình thường, cho dù là mười Đao Mộc Vũ cũng chỉ có con đường chết. Cảnh giới Tầng Phong làm sao có thể chống lại Động Huyền?

Nhưng Đao Mộc Vũ không phải là một người tu hành cảnh giới Tầng Phong bình thường. Thứ nhất, hắn có trí nhớ của Yêu Đế. Trong mắt đám người Từ Trần Phong, bóng kiếm rợp trời dường như có thể tiêu diệt cả thế giới, nhưng trong mắt hắn thì đâu đâu cũng có sơ hở.

Tiếp theo, hắn còn có chỗ dựa là quan tài hàn ngọc. Một khối hàn ngọc lớn tới mức đó, đương nhiên khí hàn băng ẩn chứa bên trong sẽ vô cùng khủng bố. Tuy rằng hắn có vẻ không quan tâm tới giá trị của quan tài hàn ngọc, nhưng lại không thể phủ nhận uy lực của hàn khí ẩn chứa bên trong. Chỉ cần xuất ra một đạo pháp thuật, là có thể phóng thích hàn khí đang ẩn giấu ra. Ví như lúc này, hắn chẳng cần vận dụng vòng tay băng phách ngàn năm, mà vẫn có thể không bị rơi vào thế yếu.

Xung quanh quan tài hàn ngọc mịt mờ hàn khí, băng tinh bay lượn tạo thành một vòng bảo hộ. Mặc cho muôn ngàn bóng kiếm liên miên công kích dữ dội, nó vẫn sừng sững bất động!

Trong lúc nhất thời, hình thành cục diện giằng co.

Lúc này đám người Từ Trần Phong mới bắt đầu hồi phục tinh thần, găm lên liên tiếp, rồi đồng loạt tấn công Tín Dương. Không thể phủ nhận, bọn họ lựa chọn thời cơ rất chính xác. Bây giờ, Tín Dương không có khả năng điều khiển tấn công ngược lại.

Đĩ nhiên, bọn họ cũng chẳng thể tạo ra phiền nhiễu quá lớn cho Tín Dương! Tên vừa bắn ra đã bị một vòng bảo hộ trong suốt xung quanh cơ thể Tín Dương cản lại.

Diễn biến đó khẳng định là làm cho người ta vô cùng nản lòng thối chí, nhưng đám người Từ Trần Phong chẳng những không chịu buông tay, mà ngược lại còn liều mạng triển khai công kích cái vòng bảo hộ trong suốt đó. Lực lượng của bọn họ quả thực thấp kém, nhưng vũ khí trong tay bọn họ đã được Đoan Mộc Vũ cải tạo cho nên rất khó bị phá hủy. Sự công kích không ngừng nghỉ của bọn họ, sau khi được tích lũy dần dần đã trở nên có tác dụng.

Lúc ban đầu, Tín Dương hoàn toàn bỏ qua đám người Từ Trần Phong, chỉ dồn hết tâm trí điều khiển kiếm công kích Đoan Mộc Vũ. Nhưng chỉ một lát sau, ả đã phóng ra một đạo pháp thuật cuồng phong đánh thẳng chín người Từ Trần Phong đi hơn mười trượng.

Tuy nhiên, băng giáp trên người bọn họ đã phát huy tác dụng phòng ngự hoàn hảo. Dưới tình trạng quan tài hàn ngọc không ngừng truyền hàn khí sang, hầu như không có bất cứ vấn đề gì. Bọn họ bỏ dẫy, lại tiếp tục gào rú phát động những đòn tấn công gần như vô ích nhằm vào Tín Dương.

Sau khi lập đi lập lại mấy lần, Tín Dương cuối cùng cũng phát hỏa. Mặc dầu ả là người tu hành cảnh giới Động Huyền, nhưng tổng số pháp lực có hạn. Trong tình trạng vừa thúc dục kiếm, lại vừa phải phóng ra pháp thuật để công kích đám người phạm thì căn bản không cầm cự được bao lâu. Đến cuối cùng, chỉ sợ ả sẽ là người phải hứng chịu thiệt thòi. Hơn nữa ả cũng đã nhận ra, sở dĩ Đoan Mộc Vũ có thể chống đỡ được công kích của mình, hoàn toàn là dựa vào cái quan tài hàn ngọc đó.

Nghĩ tới đây, Tín Dương quyết đoán thu hồi kiếm, giơ tay xuất ra một đạo pháp thuật cuồng phong đánh bay đám người Từ Trần Phong đi, rồi quay đầu ngự kiếm biến mất ở phía chân trời. Không phải là ả buông tha, mà là đang chờ cơ hội. ả không tin, Đoan Mộc Vũ có thể luôn tay không ngừng nghỉ thúc dục pháp thuật để kích phát quan tài hàn ngọc. Chỉ cần có một lần gián đoạn dù ngắn ngủi, là ả có thể dễ dàng bóp chết bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Rời Đi

Thấy Tín Dương lui lại, trong lòng Đoan Mộc Vũ buộc phải đánh giá ả cao hơn một bậc. Mặc dù ả đê tiện, nhưng quả thực không thể xem thường. Sách lược lấy lui làm tiến này, đích xác là lựa chọn tốt nhất trong tình huống hiện giờ. Nếu cứ liều mạng công kích, cho dù thực lực Tín Dương cao tới đâu đi chăng nữa, cuối cùng có thắng thì cũng sẽ là thắng thảm.

Nhưng nếu như lui lại một bước, Đoan Mộc Vũ không thể nào liên tục thúc dục quan tài hàn ngọc, hắn cũng không thể vĩnh viễn lưu lại chỗ này. Chỉ cần bọn họ lên đường, Tín Dương đương nhiên có thể triển khai công kích bất cứ nơi đâu, bất kỳ chỗ nào.

Chuyện này thực sự nan giải!

Thầm than một tiếng, Đoan Mộc Vũ gọi đám người Từ Trần Phong lại và ra lệnh cho bọn họ bảo vệ xung quanh. Còn bản thân hắn thì khoanh chân ngồi trên quan tài, tranh thủ tối đa thời gian khôi phục toàn bộ pháp lực, sau đó mới dùng hàn thiết chùy thủ cắt từ chiếc quan tài ra mười miếng hàn ngọc cỡ bàn tay.

Tiếp theo, hắn lại lấy máu Xích Mộc yêu lang đã đông cứng từ trong quan tài băng ra ngoài, dùng pháp lực rã đông, rồi nhúng ngón trỏ tay phải vào, cẩn thận vẽ lên mười miếng hàn ngọc. Chỉ trong khoảnh khắc, mười con Xích Mộc yêu lang có vẻ hết sức sống động đã hiện ra trên mặt hàn ngọc.

Phương pháp này cùng với phương pháp vẽ ma thần ba đầu lúc trước đều là một loại, có tên là Thần Du Thuật. Pháp thuật này mang hàm ý dùng thần thông pháp lực mượn chất môi giới nào đó để tái hiện những thứ trong trí nhớ. Nhưng sau khi tái hiện, sự vật rốt cục cường đại đến mức nào, thì phải xem thực lực bản thân của người thi thuật.

Lúc này sau khi vẽ xong mười con Xích Mộc yêu lang, Đoan Mộc Vũ bấm pháp quyết, quát một tiếng “đi”!

Vừa mới dứt lời, chỉ nghe thấy một loạt tiếng sói tru. Mười miếng hàn ngọc đột nhiên vỡ vụn, sau đó hóa thành mười con Xích Mộc yêu lang bằng bằng. Nếu không phải toàn thân chúng phát ra hàn khí thì gần như giống hệt với con Xích Mộc yêu lang lúc trước, chiều cao cũng tầm ba trượng.

"Mỗi người một con!"

Lớn tiếng quát lên, Đao Mộc Vũ rút quan tài hàn ngọc lên khỏi mặt đất, thân hình nhoáng lên, đã ở trên lưng một con sói băng. Hắn là người đầu tiên xuất phát, lao vọt về phía dòng sông lớn ở phía bắc. Còn đám người Từ Trần Phong cũng không một chút do dự, thi nhau quát lên, rồi đồng loạt nhảy lên lưng sói theo sát phía sau.

Diễn biến đó khẳng định đã khiến cho Tín Dương đang núp ở phía xa ngạc nhiên không dứt. À thật sự không thể nào tưởng tượng nổi, một người tu hành cảnh giới Tàng Phong sao lại có thể xuất ra nhiều thủ đoạn như vậy? Tốc độ di chuyển của sói băng cực nhanh, trong lúc ả ngầy người có một lúc chúng đã chạy đi được hơn trăm trượng, so với Tuyết Phong Kỳ ở thế tục còn nhanh hơn.

"Hừ! Muốn trốn? Không có cửa đâu!"

Trong lòng sôi lên vì giận, Tín Dương ngự kiếm bám đuôi sát sao, nhưng gần như cùng một lúc, Đao Mộc Vũ ở phía trước đã bấm pháp quyết, điên cuồng quát lên: "Thiên thanh địa trục, nhị khí đồng nguyên, cuồng phong vạn dặm, Phù Không Thuật!"

Một đạo pháp thuật xuất ra, cuồng phong đột nhiên nổi lên, nhanh chóng cuốn quanh mười con sói băng. Ngay tức thì, tốc độ của chúng đã tăng lên gấp đôi.

Ngay sau đó, Đao Mộc Vũ lại một lần nữa bấm pháp quyết, tiếp tục quát: "Hoàng thổ tinh hàng, địa hậu thiên cực, di sơn đảo hải, Thông —— Đồ —— hiện!"

Lúc này lại là một pháp thuật hệ thổ. Mặc dù pháp lực của Đao Mộc Vũ thấp kém, nhưng vẫn có một chút hiệu quả. Chỉ thấy một chùm sáng màu vàng từ trong tay hắn bay ra trong tiếng gào thét, giống như một đám cát vàng bay lượn phía trước mười con sói băng. Trên đường đi, những chướng ngại hầu như bị quét sạch chỉ trong nháy mắt.

Kể từ lúc đó, tốc độ chạy như bay của mười con sói băng lại tăng lên một chút nữa, kéo dài thêm khoảng cách với Tín Dương. Trong thời gian ngắn, cho dù ả ngự kiếm phi hành nhưng vẫn không tài nào đuổi kịp.

Thật ra do Đao Mộc Vũ có quá ít pháp lực, nếu không chỉ cần sử dụng các loại pháp thuật mà hắn nắm giữ thì vừa đánh vừa chơi cũng đủ giết chết Tín Dương.

Tuy vậy, chắc chắn hắn sẽ không cho phép Tín Dương đuổi theo nhàn hạ như vậy. Hắn réo gọi Tào Khải một tiếng, hai người đồng thời giương cung lấp tên, bắn thẳng về phía Tín Dương đang cách bọn họ mấy trăm trượng ở phía sau. Đao Mộc Vũ thì không cần phải nói nhiều. Hắn dựa vào uy lực của cường cung chín thạch, cho dù không sử dụng pháp thuật huyết tể, tầm bắn của hắn vẫn có thể đạt tới nghìn trượng. Mà tài bắn cung của Tào Khải lại là tốt nhất trong đám người Từ Trần Phong, mượn lực của Hắc Long cung, cũng có thể bắn tới tầm bảy tám trăm trượng.

Mấy người Từ Trần Phong cũng không chịu lép vế, tranh nhau cầm lấy đà cung của mình, dốc hết sức lực bắn về phía sau.

Từ lúc đó trở đi, Tín Dương nếm đủ mọi đau khổ. Lúc này, ả còn cách hơn năm trăm trượng nhưng không thể thúc dục kiếm khí triển khai công kích được. Hiện giờ bởi ả đang ở trên kiếm, mặc dù tốc độ nhanh chóng, nhưng phòng ngự lại giảm xuống một chút. Gặp trận mưa tên từ phía trước bắn ngược lại, ả lập tức phải né tránh. Bởi vì trong tình huống như vậy mà bị tên bắn trúng, tương đương với việc phải chịu lực sát thương gấp hai đến ba lần.

Nếu chỉ có tên của đám người Từ Trần Phong, thì cũng chẳng nói làm gì. Nhưng những mũi tên do Đao Mộc Vũ bắn ra, kiểu gì ả cũng phải né tránh. Kể từ lúc đó, mặc dù ả chiếm ưu thế về thực lực, nhưng sau cả nửa ngày trời vẫn không sao thu hẹp lại khoảng cách xuống. ả thực sự đã giận đến mức đầu muốn bốc khói, răng nghiến kèn kẹt.

Đến lúc này, đám người Từ Trần Phong đã không còn phải chật vật vì phải chịu áp lực như lúc trước, vô cùng khoái chí. Bọn họ không nhịn được mà cười ha ha, thuận miệng phun ra đủ các loại câu chửi tục tĩu. Lúc ở trong quân đội, bọn họ đâu có cần phải giữ gìn lời ăn tiếng nói đối với địch nhân! Hơn nữa giọng nói lại thô lỗ, từng câu từng chữ đều giống như tiếng ma chê quỷ cười lọt vào tai Tín Dương, càng khiến cho ả giận đến mức phát điên. Đuổi theo thì đuổi không kịp, mắng cũng mắng không lại, quả thật khó chịu muốn chết quách đi cho rồi.

Cứ như vậy, tình trạng kẻ đuổi người trốn kéo dài đến hơn trăm dặm. Đám người Từ Trần Phong đã không còn sức lực bắn cung từ lâu nữa rồi, mà chỉ còn lớn tiếng mắng chửi không ngừng. Đao Mộc Vũ vẫn còn có thể tiếp tục bắn cung, nhưng Phù Không Thuật và Di Sơn Pháp Thuật hắn thi triển lúc trước cũng sắp đến lúc hết hiệu quả. Lúc đó, bọn họ có thể sẽ lâm nguy.

Đúng lúc đó, từ phía dòng sông lớn trước mặt bỗng nhiên có ba luồng kiếm quang bay lên, lao vọt về đám người Đao Mộc Vũ. Nhìn thấy cảnh này, Tín Dương vội vàng ngừng truy đuổi, gấp rút lao ngược về phía sau. Chỉ trong chớp lát ả đã biến mất không còn tung tích.

Ba luồng kiếm quang đó xẹt qua phía trên đầu đám người Đao Mộc Vũ, sau đó gấp rút giảm tốc độ, lượn vòng lại đuổi theo bọn họ. Một trong số những người đang đứng trên ba luồng kiếm quang đó mừng rỡ hô lớn: "Tên ngốc, tên ngốc mau dừng lại!"

Giọng nói này đích xác là của Trình Nguyệt đã lâu không gặp.

Thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, lúc này Đao Mộc Vũ mới quát lên khiến sói băng dừng lại. Trong khi đó, ba luồng kiếm quang đó cũng nhanh chóng hạ xuống. Có năm người đứng bên trên đó. Ngoại trừ Tác Ly, Trình Nguyệt ra, còn có Anh Nhục và một lão đầu hèn mọn đen thui, vô cùng bẩn thỉu.

Khuôn mặt lão đầy nếp nhăn, đầu tóc bù xù như tổ chim

Nhưng điều khiến cho Đoàn Mộc Vũ cảm thấy kinh ngạc nhất, là người mà hắn vẫn tưởng rằng đã chết từ lâu - Tiểu Hà Nhi lại đang đi theo sát bên cạnh Anh Nhược.

"Đoàn Mộc sư đệ, tại sao ngươi lại ở chỗ này? Theo những gì Tiểu Hà Nhi đã kể lại, chúng ta còn tưởng rằng ngươi đã không may tử nạn rồi. Thanh Mộc đại thần ở trên cao, ngươi quả nhiên có thể gặp dữ hóa lành!"

Vừa thấy mặt, Tác Ly là người đầu tiên mừng rỡ hét lớn, Trình Nguyệt cũng không ngừng hỏi han. Hai người bọn họ tính ra là có quan hệ thân thiết với Đoàn Mộc Vũ nhất.

"Đoàn Mộc sư đệ, ta vừa nhìn thấy có người tu hành đuổi giết các ngươi. Có chuyện gì vậy?" Anh Nhược cũng mở miệng hỏi. Mặc dù vẫn lạnh như băng, nhưng giọng nói lại lộ rõ ý quan tâm.

"Không sao, chỉ là nhải nhép mà thôi!"

Đoàn Mộc Vũ mỉm cười, không muốn nói thêm về chuyện đó. Liếc nhìn Tiểu Hà Nhi vẫn luôn nhút nhát e lệ, núp ở sau lưng Anh Nhược một cái, rồi hắn mới quay sang chấp tay thi lễ với lão đầu hèn mọn kia: "Đoàn Mộc Vũ bái kiến đại sư huynh!"

"Ồ? Làm sao ngươi nhận ra được ta?" Lão đầu kia háp háy mắt, khá tò mò. Hiển nhiên, lão là đại đệ tử của Thương Minh Tử - Khô Mộc.

"Hồi bẩm đại sư huynh, rất đơn giản, chính là vì cái hồ lô sau lưng huynh. Thường ngày nó vẫn được nhóc mập ôm theo. Cho nên, không phải sư huynh thì còn ai vào đây nữa?" Đoàn Mộc Vũ thần nhiên đáp. Hắn biết, thăng nhóc Lý Dật Phong được Khô Mộc cưng chiều vô cùng, cho nên mới có thể thường xuyên tới chỗ lão luyện chế đan dược lấy tàn đan làm đồ ăn vặt.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

"Ha ha, thú vị thật! Ngươi đoán đúng rồi!"

Khô Mộc cười ha ha hai tiếng, đôi mắt nhỏ sắc bén bắt đầu sẫm soi lỗ sói băng mà đám người Đoàn Mộc Vũ đang cười. Cuối cùng ánh mắt lão dừng lại trên chiếc quan tài hàn ngọc. Lão tắc lưỡi ngạc nhiên, tán thưởng một tiếng rồi mới nói tiếp: "Tiểu sư đệ, ngươi cũng không phải kẻ tầm thường. Tuy rằng mới nhập môn chỉ được có mấy tháng nhưng đã nắm giữ Thần Du Thuật tới mức độ này rồi. Hơn nữa kẻ vừa rồi đuổi giết ngươi, có phải nhìn trúng quan tài hàn ngọc trong tay ngươi không? Thật ghê tởm! Hắn là thần thánh phương nào ngươi hãy nói ra, ta sẽ thay ngươi tìm hắn tính sổ!"

"Đa tạ Khô Mộc sư huynh! Tuy nhiên không cần huynh nhọc tâm, chỉ là một tên nhải nhép mà thôi. Nếu còn gặp lại, đệ chắc chắn sẽ lấy mạng của á!" Đoàn Mộc Vũ lắc đầu, lơ đãng đáp. Hắn không hề nói khoác cho qua chuyện, chỉ cần cho hắn một chút thời gian thì cô ả Tín Dương đó đừng hòng còn rờ được nữa!

"Hắc! Tiểu sư đệ quả thực không giống nói đùa, vậy chuyện này cho qua luôn đi. Đây là một chiếc túi trữ vật, đệ hãy cầm lấy. Sau này phải nhớ kỹ, tiền tài không nên lộ ra ngoài!" Khô Mộc khẽ gật đầu tán thưởng, tiện tay ném cho Đoàn Mộc Vũ một cái túi dài một thước, được bọc bằng tơ màu xanh.

"Đa tạ Khô Mộc sư huynh!" Đoàn Mộc Vũ gật đầu cảm ơn. Ngay từ khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy lúc trước mình lựa chọn gia nhập Phù Vân Sơn là chính xác. Chiếc quan tài hàn ngọc mà hắn mang theo không thể nói là thứ tầm thường. Cho dù Khô Mộc có tu vi cảnh giới Linh Thai, thì đó vẫn là thứ quý hiếm đối với lão. Nhưng bất kể là Khô Mộc, Anh Nhược hay Tác Ly, Trình Nguyệt thì ngoại trừ lúc đầu có hơi kinh ngạc một chút thì sau đó đều không thèm liếc mắt ngo xem chiếc quan tài hàn ngọc thêm một lần nào nữa. Chỉ riêng điểm này cũng đã đủ để minh chứng phẩm hạnh bọn họ.

Ngược lại, mặc dù Vô Cực Môn được xưng tụng là một trong ba đại tông môn nhưng hàm dưỡng và nhân phẩm của môn hạ đệ tử thật sự không thể chấp nhận được.

"Khô Mộc sư huynh, mọi người đang trên đường tới Tích Nguyệt Hồ hay sao?" Lúc này Đoàn Mộc Vũ mở miệng hỏi. Truyện được copy tại diễn đàn bachngocsach.

"Đúng vậy! Mặc dù nhân số mỏng manh, nhưng Phù Vân Sơn chúng ta cũng không thể bằng quan ngại nhìn Yêu tộc tàn sát bừa bãi. Đại sư bá đã tới đó từ mấy ngày trước rồi. Bởi vì ta bế quan tu luyện nên đã bỏ lỡ trận đại chiến này. Lần này xuống núi, đầu tiên là hội họp với Tứ sư đệ và Ngũ sư muội. Lúc này, không ngờ lại gặp được ngươi. Ha ha!" Khô Mộc cười sang sảng, ngay sau đó quay sang nói với Anh Nhược: "Đúng rồi Anh Nhược, ta thấy trận đại chiến hiện nay đã sắp đến lúc kết thúc. Ngươi dẫn theo Tiểu Hà Nhi trở về núi đi. Đám tiểu tử kia không có ai quản thúc, sợ rằng sẽ quậy phá tung trời. Ta với mấy người bọn nó tới Tích Nguyệt Hồ là đủ rồi. Đoàn Mộc sư đệ, ngươi có ý kiến gì không?"

"Dĩ nhiên đệ đồng ý! Tuy nhiên, đệ vẫn còn có một vấn đề muốn hỏi thăm Tiểu Hà Nhi một chút. Ngày trước đệ và một vị bằng hữu đã dẫn nàng tới đây Tích Nguyệt Hồ. Ta nhớ tình hình lúc đó cực kỳ nguy hiểm và đáng sợ, không biết ngươi chạy trốn bằng cách nào?" Đoàn Mộc Vũ nhìn Tiểu Hà Nhi hỏi.

Nói thật, khi gặp lại Tiểu Hà Nhi hẳn cảm thấy rất kỳ quái. Nhất là, Tiểu Hà Nhi lại cùng đi một chỗ với mấy người Anh Nhược.

Nếu như lúc trước chỉ cảm thấy loáng thoáng ngờ vực, vậy thì lúc này hẳn thật sự đã nghi ngờ Tiểu Hà Nhi.

"Hà? Tiểu Hà Nhi, người đã từng gặp Đoàn Mộc sư đệ rồi à?" Anh Nhược nghe vậy, không nhận được quay đầu lại hỏi. Hiển nhiên Tiểu Hà Nhi không hề kể với ý chuyện này.

"Vâng, đúng vậy. Ta đã từng gặp hắn. Tuy nhiên, hắn quá hung dữ, không cho ta tới tìm ân công. Hôm đó, lúc ở trong hồ chúng ta gặp phải thủy quái, vị tỷ tỷ áo đỏ kia lập tức dẫn chúng ta đi xuống dưới đáy hồ. Nhưng sau đó có chuyện đáng sợ xảy ra. Đáy hồ bắt đầu chấn động, có ba người xấu tìm đến, đánh tỷ tỷ áo đỏ. Ta chắc hẳn mình sẽ chết, sẽ không còn được gặp lại ân công nữa. Khi đó, ta cũng không biết hắn ở chỗ nào. Cuối cùng, mẹ của tỷ tỷ áo đỏ dùng tám cái phân thân đưa tỷ ấy chạy trốn, nói là đã đưa đến vị trí cách đó cả vạn dặm. Tiếp theo baf lại dùng một phân thân đưa ta đến bên bờ Tích Nguyệt Hồ. Ngay sau đó, ta đã đi Phù Vân Sơn tìm ân công. Đi không biết bao lâu, mới tình cờ gặp mấy người ân công. Ta nhất thời vui mừng đâu còn nhớ gì nữa, do vậy mới quên kể lại chuyện của hắn cho ân công!"

Tiểu Hà Nhi rầu rĩ, đáng thương nói, hiển nhiên là không có một tia sơ hở nào. Đoàn Mộc Vũ cũng chẳng có cách nào vặn lại được. Truyện được copy tại diễn đàn bachngocsach.

"Được rồi Tiểu Hà Nhi! Không có chuyện gì nữa đâu, chẳng ai trách người cả!" Hiếm khi thấy Anh Nhược mỉm cười. Vẻ lạnh lùng trên mặt dường như đã tiêu tan đi một chút.

Nhìn thấy cảnh này, Đoàn Mộc Vũ chẳng còn lời gì để mà nói.

Sau đó, Khô Mộc hỏi thăm sơ qua Đoàn Mộc Vũ đã chạy thoát như thế nào. Sau khi hắn kể lại tóm tắt câu chuyện, Anh Nhược lập tức dẫn Tiểu Hà Nhi quay trở về theo đường cũ, những người khác đi xuôi về phía nam theo hướng ngược lại.

Còn đám người Từ Trần Phong thì Đoàn Mộc Vũ vốn có ý định để bọn họ tự tách ra. Dù sao hiện nay tai họa yêu binh ở Ngô Châu đã được trừ khử, bọn họ đi một mình cũng sẽ không có nguy hiểm gì. Mặc dù Ngô Châu đã không còn tồn tại, nhưng Đại Tàn thì vẫn còn. Với bản lĩnh hiện giờ của bọn họ, đương nhiên có thể biến khát vọng thành hiện thực, thừa sức trở thành một đại danh tướng.

Tuy nhiên, những gì được nhìn thấy trên suốt thời gian vừa rồi, giống như đã mờ ra một chân trời mới đối với đám người Từ Trần Phong. Quan to lộc hậu đã không còn khiến bọn họ cảm thấy hấp dẫn nữa, cho nên cả chín người không một ai là ngoại lệ đều lựa chọn muốn tiếp tục đi theo Đoàn Mộc Vũ.

"Khô Mộc sư huynh, huynh xem thử Phù Vân Sơn có thể thu bọn họ làm môn hạ đệ tử hay không? Không cần làm đệ tử son môn chính thức, chỉ cần giống như đệ, làm đệ tử thủ sơn cũng được!" Nếu đã có mặt Khô Mộc, đương nhiên Đoàn Mộc Vũ phải hỏi qua ý kiến. Hắn biết từ trước đến nay Phù Vân Sơn thu đồ đệ cực kỳ nghiêm khắc, nhưng nhân phẩm chín người Từ Trần Phong có thể chấp nhận được. Truyện được copy tại diễn đàn bachngocsach.

"Ách! Cái này, bọn họ thật sự là hơi quá tuổi một chút, cho dù có bước lên con đường tu hành chỉ sợ tiền đồ cũng không đáng kể. Hơn nữa chuyện này phải xem ý tứ của sư tôn lão nhân gia. Tuy vậy, người vẫn có thể tạm thời dẫn theo bọn họ. Nếu có cơ duyên, sư tôn cũng sẽ không cự tuyệt!" Khô Mộc cẩn thận đánh giá đám người Từ Trần Phong một lát rồi mới trả lời.

Chuyện này coi như đã được quyết định. Bởi vì số lượng người quá nhiều, cho dù mạnh mẽ như Khô Mộc cũng không thể cùng một lúc mang theo mười hai người Đoàn Mộc Vũ phi hành, cho nên không thể làm gì khác là phải đi dưới mặt đất. Đoàn Mộc Vũ đang định dùng Thần Du Thuật tạo ra ba con sói băng cho ba người Khô Mộc, tuy nhiên lão lại khê lắc đầu. Sau khi ngó qua ngó lại, bỗng nhiên lão bắt gặp Tào Khải đang ở gần nhất. Lão dùng một tốc độ nhanh đến hoa mắt nhô từ trên đầu của Tào Khải ba cọng tóc, để vào trong lòng bàn tay thối một cái. Ba cọng tóc lập tức biến thành ba con Hắc Phong Kỳ cực kỳ cường tráng. Đó cũng là Thần Du Thuật nên Đoàn Mộc Vũ nhìn thấy cũng chẳng hề ngạc nhiên. Nhưng Tác Ly, Trình Nguyệt, còn có đám người Từ Trần Phong, khi nhìn thấy vậy đều tròn tròn cả hai mắt. Đặc biệt là Tào Khải. Rất lâu sau họ vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Đô Linh Kim Chung

Mọi người nhắm thẳng về phía nam mà đi. Một ngày sau, họ đã tới trên đỉnh của một ngọn núi. Ở đây có thể trông thấy cảnh tượng mặt nước rộng tám trăm dặm của Tích Nguyệt Hồ đằng xa. Đó chính là vị trí mà Đoàn Mộc bắt đầu thảo chạy lúc trước. Chẳng qua, chỉ vón vẹn có sáu bảy ngày, khi hắn lại được nhìn thấy Tích Nguyệt Hồ thì cảnh tượng đã thay đổi đến chóng mặt.

Trên không trung ngay phía trên Tích Nguyệt Hồ ước chừng ba ngàn trượng, một cái chuông vàng khổng lồ che kín cả bầu trời đang chậm rãi xoay tròn. Cái chuông vàng tỏa ra tám tám sáu mươi bốn cột ánh sáng màu vàng kim vĩ đại, che phủ toàn bộ Tích Nguyệt Hồ. Lấy những cột sáng đó làm khung, vô số tia sáng màu vàng kim dày đặc đan xen, xoắn lại với nhau, hầu như che kín toàn bộ cảnh tượng bên trong Tích Nguyệt Hồ. Mà điều khiến cho người khác càng thêm phần kinh sợ chính là phía ngoài màn ánh sáng màu vàng kim, liên tục có thể nhìn thấy vô số đất đá hiện ra từ trong hư vô, tạo thành vô số ngọn núi nổi tiếp nhau. Theo tình hình này, chắc hẳn là muốn dùng những ngọn núi đó trấn áp toàn bộ Tích Nguyệt Hồ.

"Đồ Linh Kim Chung! Không ngờ Vô Cực Môn lại sử dụng món chí bảo này?" Nhìn thấy cảnh tượng này, Khô Mộc không kìm được kinh ngạc nói.

"Đại sư huynh, Đồ Linh Kim Chung là cái gì vậy? Chính là quả chuông vàng trên bầu trời kia sao?" Trình Nguyệt tò mò hỏi.

"Đúng vậy! Đồ Linh Kim Chung chính là một trong chín món chí bảo của Nhân Giới chúng ta, cũng là lợi khí mà ba đại tông môn dựa vào. Sau trận chiến phân tranh thiên hạ ba ngàn năm trước, chín món chí bảo đã được chia ra cho ba đại tông môn nắm giữ, để chống đỡ và trấn áp Yêu Tộc. Xem ra, trong Tích Nguyệt Hồ chắc chắn đã xảy ra biến cố khó lường nào đó, nếu không sao phải sử dụng tới món chí bảo này." Khô Mộc chậm rãi nói. Thật khó mà tưởng tượng nổi, một người chỉ biết cắm đầu vào tu luyện như lão sao lại biết nhiều thứ như vậy?

Đoan Mộc Vũ chỉ liếc qua Đồ Linh Kim Chung một cái, rồi không thèm để ý tới nữa. Thật ra ngoài hấn thì chẳng có ai biết được thứ gọi là chín đại chí bảo chỉ là thứ phóng đại lên mà thôi. Thực chất chúng chỉ là chín món linh bảo, không đáng coi là cái gì. Nếu chỉ dựa vào chúng để chống lại Yêu Tộc, không khác gì làm trò cười.

Tuy vậy, Tu Tiên giới loài người quả thật có ba món bảo bối rất lợi hại. Nghe nói là được Thiên Đế ban thưởng, mục đích chủ yếu là để ngăn cản Yêu Tộc thống nhất hai giới. Nhưng hiện nay, trải qua ba ngàn năm phát triển thực lực của Nhân Giới vừa trở nên mạnh mẽ, thì Yêu Tộc đã lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy. Chỉ sợ phía sau chuyện này có bóng dáng của Thiên Đế.

Nói cho cùng thì loài người hay Yêu Tộc, cũng chỉ là con cò mà thôi. Cũng giống như hấn lúc trước vậy. Truyện được copy tại diễn đàn bachngocsach.

Lúc này, người tu hành từ bốn phương tám hướng chạy tới đã tập trung lại bên bờ Tích Nguyệt Hồ. Bọn họ chia nhau ra canh giữ các vị trí. Đến khi đám người Đoan Mộc Vũ chạy xuống chân núi, thì đã có một đệ tử Vô Cực Môn đón đầu. Sau khi hỏi rõ thân phận, gã phái bọn hấn đến vị trí của trấn Hồi Long. Sau bao nhiêu chuyện xảy ra, tới bây giờ thì trấn Hồi Long đã không còn tồn tại, ngay cả một mảnh gạch vụn cũng không nhìn thấy, thay vào đó là một cái hang ngầm. Mà nguyên do tạo thành cái hang ngầm này, chính là kiệt tác của một chiêu kiếm cường đại đến cực điểm.

Theo những gì gã đệ tử Vô Cực Môn dẫn đường nói ra, không hiểu bằng cách nào mà Tích Nguyệt Hồ bị Yêu Tộc mở ra một lối đi thông sang Yêu Giới, cho nên một số lượng lớn Yêu Tộc mới có thể liên tục không ngừng xuất hiện. Lúc này, mặc dù có Đồ Linh Kim Chung tạm thời phong ấn lối đi, nhưng vẫn có tám vị trí sơ hở, cho nên cần có người tu hành phòng thủ.

Trong tám vị trí này, ba đại tông môn có trách nhiệm phòng thủ sáu cái, còn lại hai cái cần các môn phái nhỏ phòng thủ. Ví dụ như vị trí trấn Hồi Long do năm môn phái hoặc gia tộc tu hành chịu trách nhiệm, trong đó bao gồm cả Phù Vân Sơn.

Đến khi đám người Đoan Mộc Vũ chạy tới đường hầm không lồ đó mới phát hiện ra số lượng người tu hành ở đó thật sự quá ít, chỉ có hơn ba mươi người. Người tu hành cảnh giới Linh Thai tổng cộng chỉ có hai người, cảnh giới Động Huyền có chín người, còn lại toàn bộ đều là cảnh giới Tàng Phong.

"Khô Mộc sư đệ, các ngươi chịu trách nhiệm phòng vệ chỗ này. Mặc dù số lượng người hơi ít một chút, nhưng hiện giờ đại cục đã định nên mỗi ngày ngoại trừ một vài đội tiêu yêu binh xuất hiện thì cũng không có nguy hiểm gì quá lớn. Chỉ cần thủ vững đến khi bố trí xong đại trận phong ấn, là có thể hoàn thành nhiệm vụ." Đệ tử Vô Cực Môn dẫn đường giới thiệu xong xuôi, lập tức rời đi. Không hiểu Khô Mộc đang suy nghĩ cái gì trong đầu, mà chỉ dẫn Tác Ly và Trình Nguyệt đi qua chào hỏi gặp gỡ với mấy đệ tử môn phái khác.

Đoan Mộc Vũ không đi theo. Đầu tiên hấn cẩn thận dò xét sơ qua cảnh vật chung quanh một lần, sau đó mới dẫn đám người Từ Trần Phong đi chọn lựa một chỗ đất bằng phẳng tách biệt hấn với hang ngầm để dựng lên doanh địa thuộc về Phù Vân Sơn. Dù sao đi nữa, đám người bọn họ hầu như chẳng được ai để ý tới.

Đang bận rộn thu dọn, Đoan Mộc Vũ bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt mang đầy sát khí đang nhìn về phía mình. Quay đầu nhìn lại, hấn bắt gặp Tín Dương đang đứng cách đó mấy trăm trượng. Sau khi bắt gặp ánh mắt của hấn, à lạnh lùng cười một tiếng rồi quay người rời đi. Hiển nhiên, Tín Dương mười phần nắm chắc đám người Đoan Mộc Vũ không dám đuổi giết à ngay tại nơi đây. Bởi vì nếu làm như thế, chắc chắn sẽ dẫn tới việc hai môn phái trở mặt. Tuy vậy, à uy hiếp trắng trợn như thế đã cho thấy bản thân à tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Đoan Mộc Vũ. Không biết lúc nào à sẽ phát động công kích.

Về mặt Đoan Mộc Vũ không hề biến đổi, tầm thường cỡ như Tín Dương thật sự không đáng để hấn phải bận tâm. Truyện được copy tại diễn đàn bachngocsach.

Sau khi doanh trại đã xây dựng xong xuôi, thì cũng là lúc ba người Khô Mộc quay trở lại. Gương mặt Khô Mộc vẫn nhăn nhoeo hèn mọn như bình thường, không lộ ra vui mừng hay giận dữ. Nhưng gương mặt Tác Ly và Trình Nguyệt lại lộ rõ vẻ tức giận lẫn không cam lòng. Hiển nhiên ba người bọn họ đi thương lượng với năm môn phái tu hành kia mà chẳng thu được kết quả như ý.

"Khô Mộc sư huynh, sao bọn họ lại có thể ức hiếp người khác như vậy? Chẳng qua là nhanh chân hơn mà thôi. Không được, ta phải đi tìm Thương Ngô Từ sư bá để chủ trì công đạo!" Trình Nguyệt tức giận nói.

"Ngũ sư muội, không được làm loạn. Hiện giờ sư bá đang cùng với tiền bối các môn phái khác họp sức bố trí phong ấn, lúc này đâu phải lúc làm ông ấy phân tâm? Chuyện này cứ bỏ qua đi. Áng chừng sẽ không có nguy hiểm mấy, cũng lắm là cực khổ một chút mà thôi. Chuyện nhỏ mà!" Khô Mộc lắc đầu nói.

"Có gì không ổn sao?"

Đợi đến khi Khô Mộc tới bên cạnh mình ngồi xếp bằng điều tức, Đoan Mộc Vũ đánh giá sơ qua rồi mới mở miệng hỏi.

"Hừ! Không ổn à còn quá nhẹ. Chúng ta bảo vệ vị trí này, có nghĩa là phải đi vào chỗ sâu trong hang ngầm, tuần tra không ngừng nghỉ cả ngày lẫn đêm.

Cho nên mới cần phải thay phiên nhau, mỗi một lượt là ba ngày. Điều đó không có gì phải khưc mắc, nhưng bọn chúng lại tính gộp cả chín người Từ Trần Phong vào. Do đó, mười ba người chúng ta sẽ phải tự mình gánh vác cả một lượt tuần tra. Nhưng người cũng biết, chín người bọn họ chỉ là người phạm tội, làm sao có thể gánh vác được công việc chuyển tuần tra nguy hiểm thế này. Chỉ cần có tiểu yêu xuất hiện, cũng có thể gặp nguy hiểm. Đến lúc đó chúng ta hoàn toàn không chiếu cố bọn họ được." Trình Nguyệt hết sức bất mãn nói. Truyện được copy tại diễn đàn bachngocsach.

"Đúng vậy! Ta nghe nói dưới hang ngầm này, yêu khí khắp nơi, kịch độc hoành hành. Chín người bọn họ có thể tiến vào trong đó hay không còn cần phải nói nữa hay sao! Hơn nữa, đám yêu binh lao ra từ trong thông đạo mặc dù có thực lực không cao, nhưng số lượng lại đông đảo. Cho dù Khô Mộc sư huynh có thực lực cao cường, chỉ sợ cũng chiếu cố không nổi." Tác Ly mang vẻ mặt lo lắng nói.

Nghe hai người Tác Ly nói xong, Đoan Mộc Vũ bắt đầu lâm vào trầm tư. Suy cho cùng, đối với người tu hành thì đám người Từ Trần Phong thật sự là gánh nặng. Nếu không có hấn đứng ra tiền cù, đừng nói là Phù Vân Sơn, cho dù là một môn phái tu hành bé xiu cũng sẽ không nhận bọn họ. Nguyên nhân chẳng những bởi vì tư chất bọn họ không cao, mà điều mấu chốt nhất chính là tuổi đã quá lớn, giờ mới bắt đầu tu hành thì đã chậm.

Tuy vậy, nhưng đối với Đoan Mộc Vũ thì điều hấn coi trọng chính là phẩm hạnh. Năm xưa hấn thân là Yêu Đế, phong quang không kể xiết, nhưng cũng không thể nào tránh được bị chúng bạn xa lánh. Mà đám người Từ Trần Phong đích xác không tệ, mặc dù hấn không hề có ý nghĩ khôi phục lại phong quang lúc trước, nhưng dùng bọn họ làm tùy tùng cốt cán lại là vô cùng thích hợp. Hơn nữa bọn họ cũng làm cho hấn cực kỳ yên tâm.

Về phần tư chất tu hành, thì không phải là vấn đề gì quá lớn. Chỉ cần thực lực của hấn tăng lên, đương nhiên sẽ có biện pháp cải thiện tư chất tu hành của đám người Từ Trần Phong.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chuẩn Bị

Vừa nghĩ tới đây, Đoan Mộc Vũ trầm ngâm nói: "Tác Ly sư huynh, khi nào đến phiên chúng ta tiến vào hang ngầm tuần tra?"

"Chắc là năm ngày sau. Chúng ta bảo vệ vị trí này, tuy nói là có năm môn phái nhưng thật ra đảm nhiệm chủ yếu là Phi Vũ Tông và Thất Tinh Môn. Bọn họ có nhân số nhiều nhất, tổng cộng chia làm hai lượt. Bọn chúng muốn chúng ta làm trò cười đây mà." Tác Ly bắt đầu dĩ nhiên. Gần đây Phù Vân Sơn ít khi xuất hiện, tách biệt với giới tu hành của nhân loại tương đối lâu. Nếu không phải lần này Yêu Tộc tàn sát bữa bãi, e rằng cũng sẽ không giao thiệp gì với môn phái kia.

"Năm ngày chắc là đủ rồi, bọn họ có muốn cũng không xem được trò cười gì đâu. Tác Ly sư huynh, Trình Nguyệt sư tỷ -- mời!" Đoan Mộc Vũ khẽ mỉm cười, dẫn hai người Tác Ly đi vào một gian nhà đá vừa mới dựng lên.

Đến khi vào bên trong, Đoan Mộc Vũ lôi ngay chiếc quan tài hàn ngọc ra, cười nói: "Vật này do ta thu được một cách hết sức tình cờ. Tác Ly sư huynh, hai người các ngươi có thể lấy một ít để chế tạo ngọc phù. Như vậy, nếu chúng ta có vào hang ngầm tuần tra thì cũng không cần quá bận tâm đến vấn đề không đủ lực công kích."

Không đợi hai người Tác Ly kịp cự tuyệt, nói xong, Đoan Mộc Vũ thuận tay gỡ kiếm của Tác Ly xuống. Hấn chém liền bốn nhát vào chiếc quan tài hàn ngọc. Chiếc quan tài lập tức bị chia đều thành chín phần. Nhưng dù vậy, mỗi một phần vẫn còn rất lớn.

Thò tay nhặt hai khối hàn ngọc lên đưa cho hai người Tác Ly, lấy thêm một khối cho Khô Mộc, Đoan Mộc Vũ chân thành nói: "Thời gian không nhiều, không cần phải khách khí. Chuẩn bị thêm một chút, không bao giờ thừa!"

Tiến hai người Tác Ly đi, Đoan Mộc Vũ cất số hàn ngọc còn lại đi. Sau đó hấn gọi Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khải cùng với một binh sĩ tên là Vương Giới lại. Trong số chín người, bốn người bọn họ có tư chất tu hành khá cao. Đã đến nước này thì không thể đợi đến lúc quay về Phù Vân Sơn nhờ Thương Minh Tử định đoạt nữa. Hấn có ý định dựa trên tư chất của từng người mà truyền thụ công pháp tu hành.

Bốn người Từ Trần Phong vẫn rất bình tĩnh, chẳng qua dưới lớp vỏ bình tĩnh lại đang che giấu một tia hưng phấn khó có thể kìm chế. Mấy ngày vừa rồi, những gì mà bọn họ được chứng kiến, thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng của bản thân. Lúc này Đoan Mộc Vũ đột nhiên triệu tập bốn người bọn họ, đã lộ rõ ý muốn giao phó trách nhiệm nặng nề.

Nhìn lướt qua bốn người Từ Trần Phong một lượt, Đoan Mộc Vũ chậm rãi nói: "Mấy ngày vừa rồi, không cần ta nhiều lời thì chắc hẳn các ngươi cũng biết sơ qua về tình hình tu hành giới. Nếu đã như vậy, hiện giờ ta muốn xác nhận lại một lần nữa: Các ngươi còn muốn kiên trì đi theo hay không? Bây giờ rồi đi, vẫn còn kịp!"

"Đoan Mộc công tử, tâm ý bọn ta đã quyết, cuộc đời này nguyện đi theo công tử! Vì công tử xông pha khói lửa, tuyệt không chối từ!" Không một chút do dự, bốn người Từ Trần Phong đồng thanh hô lớn.

"Rất tốt!"

Đoan Mộc Vũ gật đầu, nhắm mắt suy tư trong chốc lát, tiếp tục mở miệng nói: "Tình hình nơi này khó mà giải thích rõ cho các ngươi hiểu. Các ngươi chỉ

cần biết, nếu thực lực không đủ thì lúc nào cũng có thể mất mạng. Trong chín người, chỉ có bốn người các người miễn cưỡng đủ tư chất tu hành. Vì thời gian gấp gáp, cho nên trước tiên ta sẽ truyền cho bốn người công pháp tu hành. Tuy nhiên, dựa theo quy định của Phù Vân Sơn, nếu các người đã học tập những công pháp ngoài phái, sẽ không thể tiếp tục làm môn hạ nữa. Bốn người cần phải biết đạo lý này."

"Ngoài ra, chuyện ta truyền công pháp cho các người, tuyệt đối không thể cho người khác biết được, càng không thể lén truyền thụ. Nếu không ta chắc chắn sẽ giết các người cho bằng được. Kể từ hôm nay, các người chính là tán tu!" Truyện được copy tại diễn đàn bachngocsach.

Nói tới đây, Đoan Mộc Vũ lấy ra bảy khối hân ngọc đã chuẩn bị từ trước, đặt xuống trước mặt bốn người Từ Trần Phong rồi chậm rãi nói: "Các người nhắm hai mắt lại, tâm tình buông lỏng. Không có lệnh của ta không thể mở mắt, càng không thể mở miệng nói chuyện, chỉ cần tự đi chọn lựa. Sau khi chọn lựa xong, ta sẽ truyền công pháp tu hành cho bốn người!"

Nghe Đoan Mộc Vũ nói vậy, bốn người Từ Trần Phong quả thực cảm thấy hết sức mới lạ, vội vàng làm đúng theo lời hân căn dặn. Họ nhắm chặt cả hai mắt, bắt đầu sờ tay vào bảy khối hân ngọc. Tuy nhiên bọn họ không được chứng kiến cảnh tượng ngay khi mình nhắm mắt lại, từ trong bảy khối hân ngọc bỗng nhiên tỏa ra bảy loại ánh sáng có màu sắc khác nhau.

Nếu như mấy người Khô Mộc có mặt tại nơi này, đương nhiên sẽ phải thất kinh. Bởi vì bảy loại ánh sáng này đại biểu cho bảy thứ thuộc tính Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi. Điều này cũng đồng nghĩa với việc Đoan Mộc Vũ biết rõ bảy loại công pháp thuộc tính khác nhau. Chỉ riêng chuyện này có thể nói kiến thức của hân ngang cấp bậc tông sư rồi.

Bảy luồng ánh sáng màu sắc khác nhau đó không chỉ đơn giản là ánh sáng bình thường, mà có tính thực chất. Thí dụ như ánh sáng đỏ đại biểu cho thuộc tính lửa, sờ vào sẽ cảm thấy nóng rất tay một chút. Ánh sáng thuộc tính kim sẽ gây cảm giác đau đớn. Thuộc tính phong tự do phóng khoáng, khó nắm bắt. Thuộc tính thổ sền sệt nặng nề. Thuộc tính thủy lạnh thấu xương. Thuộc tính lôi tức thì bị tê dại. Thuộc tính mộc như được tắm trong gió xuân.

Ý chí của bốn người Từ Trần Phong dù sao cũng rất kiên định. Mặc dù phải chịu nhiều đau khổ, nhưng không một người nào kêu đau, cũng không người nào mở mắt ra mà nhìn ngó. Tuy nhiên trong bảy khối hân ngọc, có một khối bọn họ luôn có cảm giác hết sức dễ chịu mỗi khi chạm tay vào.

Chỉ một lát sau, bọn họ đã chọn lựa ra một khối hân ngọc thích hợp với bản thân. Từ Trần Phong lựa chọn chính là hân ngọc thuộc tính kim, Triệu Khắc lựa chọn chính là thuộc tính thổ, Tào Khải là thuộc tính phong, còn Vương Giới thì là thuộc tính thủy.

Tình hình như thế cơ bản là phù hợp với phán đoán của Đoan Mộc Vũ. Bốn mạng Từ Trần Phong thuộc kim, hơi thở đậm chất sát phạt, có xu hướng không bao giờ chịu lùi bước, thích hợp tu hành Toái Kim Quyết. Truyện được copy tại diễn đàn bachngocsach.

Bốn mạng Triệu Khắc thuộc thổ: ôn định như núi, thần lực bẩm sinh, thích hợp tu hành Ngũ Phương Quyết.

Mặc dù bốn mạng Tào Khải thuộc mộc, nhưng không ngờ gã cũng tương thích cả với thuộc tính phong, thích hợp tu hành Thừa Phong Quyết.

Còn bốn mạng Vương Giới thuộc thủy, nhưng không phải là nước chứa sinh cơ, mà là nước âm hàn, giống như phái nữ. Chẳng trách hân chỉ được cái mã bên ngoài. Hân không thích hợp tu hành Băng Di Liên Thiên Quyết nhưng cũng may trong tay Đoan Mộc Vũ còn rất nhiều công pháp. Cuối cùng căn cứ vào tố chất thân thể hân, Đoan Mộc Vũ chọn lựa Hân Thủy Quyết.

Bốn loại công pháp đó, Đoan Mộc Vũ đưa vào trong bốn khối hân ngọc, sau đó để mặc bốn người bọn họ tự mình học thuộc. Một canh giờ sau, pháp quyết sẽ tự động biến mất. Bọn họ có thể nhớ được bao nhiêu thì tùy thuộc vào mỗi người.

Cũng may bốn loại công pháp này vô cùng thích hợp với thuộc tính bốn mạng của bốn người Từ Trần Phong. Cho dù trong số bọn họ chỉ có Triệu Khắc biết chữ nhưng có những thứ không thể diễn đạt được bằng lời. Công pháp tu hành cũng thuộc dạng không có cách nào dùng ngôn ngữ hay văn tự để diễn giải ra được.

Nhìn bốn người Từ Trần Phong tiến vào trạng thái nhập định, Đoan Mộc Vũ không ở lại mà rời đi ngay lập tức. Đồng thời hân cho người canh gác bên ngoài gian nhà đá bọn họ đang ở. Trước khi bọn họ chưa ra ngoài, không cho phép ai quấy rầy.

Còn bản thân Đoan Mộc Vũ thì đi chọn một gian nhà đá khác, không phải để tu luyện mà lấy ra một khối hân ngọc, bắt đầu chế tạo ngọc phù. Sự thật đã chứng minh, nếu như trong tay có đầy đủ ngọc phù thì mỗi khi có chiến đấu nó sẽ phát huy tác dụng vô cùng trọng yếu. Đặc biệt là trong chiến đấu trình độ thấp.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Nguồn bị nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Ngọc Phù

Ánh sáng mờ ảo trong suốt, cả không gian không chút tiếng động. Một miếng hàn ngọc tinh tế nhẵn bóng liên tục xoay chuyển giữa các ngón tay của Đoan Mộc Vũ. Mười ngón tay của hắn thon dài, khéo léo nhưng lại không mất đi sức mạnh. Mỗi một lần xoay chuyển lại về ra một quỹ tích như mộng ảo. Trong tay hắn, một miếng hàn ngọc nhỏ nhỏ dường như đã sinh ra linh tính, thần kỳ tới mức không ai có thể tưởng tượng ra được.

Nhưng trên thực tế, sự chú ý của Đoan Mộc Vũ lại không tập trung vào miếng hàn ngọc đó. Suy cho cùng, miếng hàn ngọc dù gì cũng vẫn chỉ là một loại tài liệu dùng làm môi giới mà thôi. Nếu muốn chế tạo ra ngọc phù thượng giai, phẩm chất tài liệu đương nhiên là trọng yếu nhưng quá trình chế tạo và thủ pháp phong ấn lại quan trọng hơn nhiều.

Tuy nhiên, nhận thức đạt tới mức độ này cùng lắm chỉ có thể gọi là cao thủ chế phù, còn lâu mới được tính là bậc đại sư xuất thần nhập hóa.

Trước đây, Đoan Mộc Vũ thân là Yêu Đế, người bên cạnh hắn đều cho rằng thực lực của hắn có một không hai thiên hạ. Nhưng chỉ có hắn mới biết thứ bản thân hắn cảm thấy kiêu ngạo nhất chính là khả năng chế phù. Sự coi trọng của hắn đối với việc chế phù không một ai có thể đoán được. Nhưng ngọc phù cực phẩm mà hắn chế tạo ra chưa bao giờ xuất hiện trên thế gian này. Cho tới tận bây giờ, hắn cũng chưa khi nào lạm dụng chúng trong chiến đấu. Ngay cả trong trận chiến quyết định vận mệnh năm xưa hắn cũng không hề động đến.

Cuối cùng, toàn bộ số ngọc phù cực phẩm không sao đếm xuể do bản thân tích lũy được và bản thể của hắn đều bị nung chảy ra trong Bát Hoang Nghiệp Hỏa, vĩnh viễn không còn tồn tại. Không khác gì cô gái chỉ xuất hiện ngắn ngủi trong cuộc đời hắn, như hoa quỳnh sớm nở tối tàn nhưng lại ám ảnh hắn cả đời.

Âm thầm khe thở dài, miếng hàn ngọc đang xoay chuyển trên ngón Đoan Mộc Vũ dừng lại. Giống như thời gian đã ngừng lại, không hề nhúc nhích. Thứ duy nhất biến đổi chính là mặt ngoài của miếng hàn ngọc. Tuy nó vẫn tỏa ra sáng êm dịu, nhưng giờ lại có thêm một chiếc lông vũ vừa thần bí lại vừa long lẫy cao quý. Mặc dù chỉ có một chiếc, nhưng lại vô cùng linh hoạt và kỳ ảo giống như đang uyển chuyển múa lượn trong gió. Đẹp tới mức không sao tả nổi.

Cầm miếng hàn ngọc đó giờ ra trước mặt, ánh mắt Đoan Mộc Vũ chìm đắm vào nó một lúc lâu. Một tia ưu thương khó thấy thoáng qua gương mặt hắn, nhưng liền biến mất. Ngay sau đó, hắn đột nhiên bấm pháp quyết. Một luồng hàn khí xuất hiện từ lòng bàn tay hắn. Nó nhanh chóng hóa thành hơi lạnh, xoay tròn tạo nên tiếng gào thét. Hết sức cuồng bạo, bộc lộ rõ khí chất tàn bạo không gì ngăn cản nổi.

Đây chỉ là Băng Trùy Thuật cơ bản nhất trong pháp thuật hệ băng, chẳng qua được Đoan Mộc Vũ thêm vào một chút biến hóa mà thôi. Từ nguyên bản là vài cây băng trùy, phát triển thành số lượng mười cây.

Luồng khí lạnh cuồng bạo đó thủy chung vẫn nằm trong sự khống chế của Đoan Mộc Vũ, kéo dài trong suốt thời gian ba hơi thở. Khi khí chất tàn bạo mà nó chứa đựng biến động tới mức đỉnh điểm, lúc đó hắn mới phong ấn nó vào trong miếng hàn ngọc có dấu ấn lông vũ lúc trước.

Vào khoảnh khắc khi phong ấn hoàn thành, dường như có vô số âm thanh êm tai nối tiếp nhau vang lên. Nhưng nếu có người nào có mặt tại nơi này, thì nhất định sẽ cho rằng đó là ảo giác.

Đến khi miếng hàn ngọc ba tác vuông lại rơi vào lòng bàn tay Đoan Mộc Vũ, thì đã có thêm một chút biến đổi. Màn ánh sáng mờ ảo màu trắng bạc dường như đã sáng lên khá nhiều. Chấn động phát ra từ bản thân nó cũng đã biến đổi không nhỏ, vừa nhìn đã biết không phải là vật phẩm. Nhưng nếu lật sang mặt bên kia của ngọc phù này, cảm giác đó sẽ trở nên cực kỳ rõ rệt. Bởi vì lúc này chiếc lông vũ lại giống như có sinh mạng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bay ra khỏi ngọc phù. Truyen được copy tại diễn đàn bachngocsach.

Thậm chí không cần nghiệm chứng uy lực của ngọc phù này như thế nào mà chỉ cần dựa vào khí chất thần thánh được bổ sung vào ngọc phù, nhất định có thể bán ra một giá tiền cao chót vót. Điều đó Đoan Mộc Vũ không hoài nghi một chút nào. Tuy nhiên lúc này khuôn mặt hắn mang đầy vẻ mệt mỏi. Pháp lực hiện giờ của bản thân chỉ cho phép hắn chế tạo ra một ngọc phù như vậy mà thôi, không thể tiếp tục được nữa.

Hai ngày kế tiếp, Đoan Mộc Vũ chế tạo ra hai ngọc phù có dấu ấn lông vũ như thế nữa, sau đó lập tức ngừng chế tạo. Hắn đang định đi xem qua tiến độ tu hành của đám người Từ Trần Phong nhưng vừa đi ra ngoài gian nhà đá đã nhìn thấy ở phía đằng xa, nơi đóng quân của Thất Tinh Môn có một đám người đang xúm lại. Ngay cả Tác Ly và Trình Nguyệt cũng chạy tới tham gia náo nhiệt. Còn đám người Từ Trần Phong thì quanh quẩn ở vòng ngoài như thường lệ.

"Đoan Mộc công tử, đó hình như là cửa hàng của Thất Bảo Chi Địa gì đó, vừa mới đến nơi này. Nghe nói có bán rất nhiều bảo bối hiếm thấy trong nhân gian!" Lúc này một binh sĩ đang đứng ở cửa vào gian nhà đá, tên là Kiều Huyền nói. Ba ngày nay, bọn họ đã tự động thay phiên nhau canh gác bên ngoài gian nhà đá của Đoan Mộc Vũ.

"À, vậy có lẽ là Thất Bảo Linh Lung Địa." Đoan Mộc Vũ gật đầu, rồi đi ngay sang bên đó. Xem ra, chủ nhân của Thất Bảo Linh Lung Địa thật sự không đơn giản, không ngờ lại mở cửa hàng ở tận nơi này. Tuy nhiên, chuyện này quả thật là buồn ngủ lại gặp chiều mưa, đúng lúc hắn đang muốn mua một vài tài liệu luyện đan.

Sau khi tới nơi, nhìn thấy ngay có hai thanh niên nam nữ cảnh giới Động Huyền đứng giữa đám đông. Trước mặt một trong hai người có một chuỗi thẻ gỗ

đang bay lơ lửng. Trên mặt mỗi chiếc thẻ đều khắc tên vật phẩm muốn bán ra, hình dáng, phẩm chất, giá tiền, v.v.... cực kỳ rõ ràng.

Mà trước mặt người kia lại là một chuỗi thẻ gỗ màu đỏ đang bay lơ lửng, phía trên khắc tên đủ loại vật phẩm muốn thu mua, nhưng hầu như toàn bộ đều dính dáng đến yêu thú.

Mặc dù những người đang có mặt tại nơi đây đều xúm lại mà xem, tuy nhiên lại hiếm có người mua vật phẩm. Hơn nữa đa phần người mua đều là người tu hành cảnh giới Động Huyền. Bởi vậy có thể nhận ra, trong tay người tu hành cảnh giới Tàng Phong thật sự chẳng có mấy huyền tinh.

Lúc này Tác Ly đã nhìn thấy Đoan Mộc Vũ, cố tình chen đến bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Đoan Mộc sư đệ, người cũng cần mua thứ gì sao? Ta hiện còn tám viên huyền tinh."

Vừa nói, Tác Ly vừa đồng thời lắc đầu ra hiệu. Gã biết trong tay Đoan Mộc Vũ có một lượng lớn hàn ngọc thượng phẩm. Mặc dù vật đó rất có giá trị, nhưng lúc này không thể lấy ra trước mặt mọi người, cho nên gã mới có hành động như vậy.

"Không sao!" Truyện được copy tại diễn đàn bachngocsach.

Đoan Mộc Vũ khẽ mỉm cười, hắn chưa đến mức lỗ mồm như vậy. Kế tiếp, ánh mắt hắn lần lượt lướt qua những chiếc thẻ màu vàng, cuối cùng dừng lại ở một chiếc thẻ. Phía trên nó khắc hình vật phẩm là một đoạn cây khô có màu xanh biếc. Dễ dàng nhận thấy cho dù đã bị chặt xuống nhưng đoạn cây khô này vẫn tràn đầy sức sống, có rất nhiều chiếc mầm nhỏ xíu đang mọc ra. Trên tám thẻ giới thiệu vật phẩm này là Thụ Linh Hương Bách ba trăm năm, ra giá tám mươi viên huyền tinh.

Nhìn thấy tin tức trên chiếc thẻ này, Đoan Mộc Vũ cảm thấy thật sự bất ngờ. Không phải bởi vì cây Hương Bách này, mà bởi vì hắn nhìn hình vẽ của nó dường như có chút kỳ quái. Hắn chợt có ý nghĩ chắc là người của Thất Bảo Linh Lung Địa đã nhìn nhầm. Nếu không bất kể như thế nào, bất kể vì lý do gì, cũng không nên cắt khúc cây Hương Bách này ra.

Không hề do dự, Đoan Mộc Vũ lập tức lên tiếng hỏi thẳng: "Đoan Hương Bách này có đảm bảo là thật không?"

Lời vừa nói ra, mọi người đều sửng sốt, còn hai người Thất Bảo Linh Lung Địa đều mỉm cười.

"Dĩ nhiên là thật. Vấn đề là các hạ có đủ tiền mua hay không? Vật này giá tám mươi viên huyền tinh, chắc giá!"

"Tám mươi viên huyền tinh thì ta không có, nhưng xin hỏi vật này giá bao nhiêu?" Đoan Mộc Vũ vươn tay rút ra một ngọc phù có dấu ấn long vũ, thần nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Phượng Hoàng Linh Vũ

Nếu như một khắc trước, mọi người đều cho rằng Đoan Mộc Vũ là kẻ không biết trời cao đất rộng, chỉ được cái mạnh mẽ nói phét thì sau khi hắn lấy ra ngọc phù mang dấu ấn long vũ, mọi người đều rơi vào im lặng. Ngay cả đám người Từ Trần Phong cũng có thể cảm nhận được miếng ngọc phù này có điểm khác thường.

Còn hai người tu hành của Thất Bảo Linh Lung Địa liếc nhìn nhau. Một trong hai người cầm lấy miếng ngọc phù, cẩn thận dò xét một lượt, sau đó mới nói: "Ngọc phù này được chế tạo hoàn mỹ, hình như là do chính tay đại sư chế phù tạo ra. Tuy nhiên, vật này chỉ có một cái bằng trụ ở mức căn bản nhất mà thôi nên uy lực có hạn. Nhiều lắm chỉ có giá năm mươi viên huyền tinh, còn lâu mới bằng giá tiền của khúc đoạn Hương Bách này."

Nói xong, người này vẫn dửng dưng không muốn trả lại, mà nhìn Đoan Mộc Vũ nói: "Không bằng các hạ thêm một chút nữa, ta có thể làm chủ ưu đãi giảm giá đoạn Hương Bách này cho người còn bảy mươi viên huyền tinh."

"Không cần!" Truyện được copy tại diễn đàn Bachngocsach.

Đoan Mộc Vũ đưa tay lên, khối ngọc phù đó không biết bằng cách nào đã quay trở về lòng bàn tay của hắn. Mà hắn cũng không có ý định giao dịch nữa, quay người muốn bỏ đi.

"Này, chờ một chút! Dù thế nào thì vẫn có thể thương lượng mà!" Người đó nóng nảy ra mặt, vội vàng nói: "Được rồi! Miếng ngọc phù này mặc dù chỉ là bằng trụ căn bản nhất, nhưng phía trên lại khắc dấu ấn của Phượng Hoàng Linh Vũ. Nếu dùng để công kích thì rất đáng tiếc, nhưng dùng để nghiên cứu thì tương đối có giá trị. Ta định giá tám mươi viên huyền tinh, dùng đoạn Hương Bách này trao đổi với người. Vậy là hết giá rồi đó."

"Dấu ấn Phượng Hoàng Linh Vũ?"

Gã vừa mới dứt lời, mọi người chung quanh đã đồng loạt biến sắc. Danh tiếng của phượng hoàng, thậm chí thú dữ thượng cổ như Ngột cũng còn xa mới sánh nổi. Ngay cả đối với những người phạm như đám người Từ Trần Phong cũng giống như sấm nổ bên tai!

"Ha ha! Vị tiểu huynh đệ này, chớ bị người đó lừa. Nếu như miếng ngọc phù này chỉ có giá tám mươi viên huyền tinh, vậy thì bản nhân nguyện ra giá một trăm viên huyền tinh để mua."

Lúc này một tiếng cười lớn như sấm rền, vang lên ngay gần đó. Cùng lúc mọi người nháo nhác tránh đường, một tráng hán giống như thiết giáp đi tới. Kẻ này hóa ra là người của Thất Tinh Môn, tên là Hỏa Sí. Mặc dù mới chỉ là cảnh giới Động Huyền, nhưng thực lực lại khá cao. Trong số những người ở đây, ngoại trừ đám người Khô Mộc là ba cao thủ có cảnh giới Linh Thai, thì phải thừa nhận gã là người mạnh nhất.

Lúc này gã vừa mới xuất hiện, đã cố ý thả ra khí thế cường đại, khiến mọi người đang vây kín lại xem vội vã tránh đường. Cặp mắt thao láo như chuông đồng nhìn chăm chăm vào Đoan Mộc Vũ, tuy lời nói có vẻ khách khí nhưng thái độ ép người của gã lại ám chỉ phải bán cho gã.

Tuy hai người của Thất Bảo Linh Lung Địa chỉ có cảnh giới Động Huyền, nhưng lại không hề kiêng nể gã Hỏa Sí này. Một trong hai người cau mày nói: "Không lẽ các hạ muốn nhúng tay vào giao dịch thường lệ của Thất Bảo Linh Lung Địa chúng ta?"

Hỏa Sí hiển nhiên là không dám đắc tội với Thất Bảo Linh Lung Địa nên thay đổi thái độ cười ha hả, chấp tay nói: "Đâu có, đâu có! Bản nhân chỉ nhân tiện nêu ra một lời đề nghị. Dù sao vị tiểu huynh đệ này còn chưa quyết định bán như thế nào có đúng không? Kết quả thế nào phải xem lựa chọn của hần rồi, hần muốn bán cho ai, là quyền của hần. Ngươi cứ mạnh dạn nói đi, tiểu huynh đệ?"

Gã Hỏa Sí này bề ngoài tươi cười nhưng trong lòng không cười, hần nhìn chăm chăm Đoan Mộc Vũ. Dù hần không dám đắc tội với Thất Bảo Linh Lung Địa, nhưng một người tu hành cảnh giới Tàng Phong nho nhỏ thì tùy ý hần nhào nặn. Thất phu vô tội, hoài bích có tội nên cũng không thể trách được gã! Đồng thời ai cũng có thể đoán được, tiểu tử này chắc chắn không dám can rờ. Đến lúc đó, Thất Bảo Linh Lung Địa cũng không có lý do gì mà trách cứ. Hơn nữa, gã cũng sẽ không có ý định thực sự trả một trăm viên huyền tinh. Chỉ cần sau này hăm dọa một chút, là gã sẽ thu hồi được một trăm viên huyền tinh đó lại.

Lúc này, nghe thấy Hỏa Sí nói như vậy, sắc mặt Đoan Mộc Vũ vẫn thản nhiên. Hần ngẩng đầu thờ ơ nhìn lướt qua gã, không thèm trả lời một câu, dứt khoát ném ngay miếng ngọc phù cho người của Thất Bảo Linh Lung Địa, bình tĩnh nói: "Cho ta đổi lấy đoạn đoạn Hương Bách này!"

"Cái gì?" Truyện được copy tại diễn đàn Bachngocsach.

Hành động của Đoan Mộc Vũ quả thực đã khiến cho Hỏa Sí tưởng mình nghe lầm. Chỉ là một tiểu tử cảnh giới Tàng Phong cũng dám không coi gã ra gì? Hơn nữa gã còn ra giá một trăm viên huyền tinh cơ đấy!

Nhìn thấy người của Thất Bảo Linh Lung Địa cười híp mắt nhận lấy ngọc phù, sau đó đưa đoạn đoạn Hương Bách cho Đoan Mộc Vũ, gã quả thực đã giận đến mức nghiến răng kèn kẹt. Chẳng qua lúc này gã không thể phát tác được nên đành nhìn xoáy vào Đoan Mộc Vũ một cách tàn bạo rồi lạnh lùng hừ một tiếng, lập tức phát tay áo bỏ đi. Hiển nhiên hần sẽ không từ bỏ ý đồ.

Tất cả mọi người đứng xung quanh đều dùng ánh mắt hoặc thương hại hoặc tương đối há hê nhìn Đoan Mộc Vũ, còn hai người Tác Ly và Trình Nguyệt đã đứng chết sững trước diễn biến đó tự bao giờ. Về phần đám người Từ Trần Phong, ngay lập tức trợn mắt hung dữ nhìn sang lũ người Hỏa Sí, hừng hực khí thế: một lời không hợp lập tức rút đao khiêu chiến.

Duy chỉ có Đoan Mộc Vũ vẻ mặt thùy chung không hề biến đổi. Đối với hần, những việc như thế này không đáng để vào mắt. Mặc dù hiện giờ hần không còn như xưa, nhưng không phải chó mèo vờ vờ ở đâu cũng có thể chạy tới sủa nhặng trước mặt hần.

Thật ra, nếu không phải trong đoạn Hương Bách cất giấu bí mật không thể nói ra thì Đoan Mộc Vũ cũng sẽ không đi làm cái việc phách lối như thế. Lúc này hần không còn tâm trạng mà đi mua được thảo nữa, sau khi gạt ra hiệu với đám người Tác Ly một cái, hần lập tức quay trở về gian nhà đá.

Cẩn dặn Kiều Huyền đứng bên ngoài tạm thời không tiếp khách, rồi hần cẩn thận đặt đoạn Hương Bách ánh chừng cao năm thước, rộng sáu tấc xuống mặt đất. Bản thân khúc Hương Bách này có phẩm chất tương đối cao, nếu không giá cũng sẽ không tới tám mươi viên huyền tinh. Nhưng mục đích của Đoan Mộc Vũ không phải là vì Hương Bách, mà bởi hần hết sức hoài nghi phía trong khúc đoạn Hương Bách này đang cất giấu một viên Thanh Mộc Tâm.

Nếu hần đoán không sai, kẻ chặt đoạn Hương Bách này xuống chắc chắn không hề biết gì. Nếu không làm sao có thể lổ mỗng chặt đứt đoạn nó ra như thế. Chẳng qua chính vì như thế, nên mới vô tình vấy khốn đồng thời cũng giấu kín luôn Thanh Mộc Tâm vào bên trong khúc Hương Bách. Kết quả ngay cả người của Thất Bảo Linh Lung Địa cũng không nhìn ra đầu mối. Nếu hôm nay không gặp được người hiểu biết rộng rãi như Đoan Mộc Vũ, chẳng bao lâu nữa viên Thanh Mộc Tâm này sẽ hoàn toàn chết héo.

Mà một viên Thanh Mộc Tâm lại có giá rất cao, đến mức nếu công khai ghi giá, hần tuyệt đối không thể nào mua nổi.

Cẩn thận cảm ứng một lượt, Đoan Mộc Vũ phát hiện ra viên Thanh Mộc Tâm bị vấy khốn bên trong khúc Hương Bách đã vô cùng suy yếu, không thể lấy ra lúc này. Cho nên sau khi suy nghĩ một chút, hần bèn quyết đoán bố trí một đạo Phong Linh Trận ở mặt ngoài của khúc Hương Bách, sau đó bắt đầu dồn linh khí hệ mộc vào bên trong.

Cũng may hiện giờ trong cơ thể hần có một viên Thanh Mộc Tâm, chứ không Đoan Mộc Vũ hầu như không có khả năng cứu sống nó. Đồng thời cùng với sự gia tăng không ngừng của linh khí hệ mộc được hần dồn vào, khúc Hương Bách bắt đầu nảy mầm, mọc rễ đâm chồi với tốc độ nhanh đến chóng mặt. Một mùi thơm thoang thoảng từ trong nhà đá lan tỏa ra bên ngoài.

Cùng với biến hóa trông thấy đó, Đoan Mộc Vũ rõ ràng cảm nhận được bên trong đoạn Hương Bách có một tia sinh cơ ba động, hơn nữa càng lúc càng mạnh. Tổng số lượng chắc hần vượt xa viên Thanh Mộc Tâm mà hần kiếm được lúc trước. Điều này buộc hần phải cảm thán may mắn! Bởi vì nếu bản

thân có thể dung hợp được viên Thanh Mộc Tâm này, vậy thì hẳn có thể tăng khả năng đối kháng mãnh mẽ yêu thạch bên trong cơ thể. Nếu được như thế sẽ có thể đạt được vô số chỗ tốt, chẳng những sẽ giảm bớt áp lực cho hẳn, mà còn có thể tách ra một phần hàn khí trên vòng tay băng phách ngàn năm để sử dụng. Đến lúc đó, tốc độ tu luyện Băng Di Liên Thiên Quyết sẽ tăng lên với biên độ lớn.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Ba Loại Lựa Chọn

Đoan Mộc Vũ bồi dưỡng viên Thanh Mộc Tâm này suốt một canh giờ. Mãi tới khi đoạn Hương Bách mọc nhánh tràn ngập cả căn nhà đá hẳn mới cho ngừng lại. Tuy nhiên chỉ có thể ngừng lại chứ không cách nào lấy viên Thanh Mộc Tâm ra. Thế nên, hẳn liền thả hình chiếu của Thanh Mộc Tâm đang ở trong cơ thể ra, rồi đặt vào lòng bàn tay mình.

Phương pháp này rất hiệu quả. Một khắc trước cành lá cây Hương Bách còn đang rậm rạp thì giờ đây đã héo rũ nháy mắt liền hóa thành tro bụi, chỉ sót lại một vật màu xanh đậm tràn đầy sinh cơ, to cỡ hạt đào. Đúng là Thanh Mộc Tâm.

Sau khi ổn định, viên Thanh Mộc Tâm này liền bay vào lòng bàn tay Đoan Mộc Vũ, sau đó lập tức cùng hình chiếu hòa quyện thành một thể và được hẳn thu hồi. Toàn bộ quá trình rất đơn giản.

Lý do của việc ấy là vì những viên Thanh Mộc Tâm tồn tại trên thế gian không bài xích lẫn nhau và khi gặp mặt, chúng sẽ dung hợp lại mà không hề có chút cạnh tranh nào, hơn nữa sau khi dung hợp nó sẽ dần dần mạnh lên. Nhưng không ai biết và cũng chẳng ai thử thu thập nhiều Thanh Mộc Tâm lại một chỗ để biết xảy ra chuyện gì. Cũng do khi Thanh Mộc Tâm bị mắc kẹt, thì dù có thủ đoạn cao siêu như thế nào cũng không thể kéo dài sự sống cho nó quá lâu. Khoảng một tháng sau, chắc chắn nó sẽ héo khô mà chết.

Cho nên, thẳng thắn mà nói thì trên đời này chỉ có mỗi mình Đoan Mộc Vũ là chứng kiến thời khắc hai viên Thanh Mộc Tâm dung hợp.

Giờ đây sức sống của nó đã mãnh liệt hơn. Đoan Mộc Vũ cảm giác được sự khác biệt khi nhận thấy một luồng sức mạnh của sức sống mạnh mẽ đến từ trong lòng mình. Nó làm tim hẳn đập điên cuồng theo một nhịp điệu định sẵn, còn luồng sức sống kia bắt đầu lan ra khắp toàn thân rồi giống như thủy triều dâng cao, không cách nào ngăn cản.

Gần như chỉ trong nháy mắt, kinh mạch, máu thịt và xương cốt trong cơ thể lại một lần nữa tăng cường lên rất nhiều. Đây là lợi ích của Thanh Mộc Tâm mang lại. Đặc biệt dưới tình huống trái tim hẳn dung hợp cùng Thanh Mộc Tâm thì hiệu quả lại càng tốt hơn.

Thời điểm bây giờ, luồng sức sống mãnh liệt kia không hề thua kém đan dược. Hơn nữa luồng sức mạnh ấy còn được Đoan Mộc Vũ kiểm soát hoàn toàn.

Vì vậy, hẳn có ba sự lựa chọn. Một là lợi dụng luồng sức mạnh đó để mở rộng kinh mạch và đan điền, làm tổng số pháp lực của bản thân tăng thêm một bước.

Hai là lợi dụng nó để tăng cường khí huyết, già tăng tuổi thọ. Giả sử, hẳn đang ở cảnh giới Tầng Phong và có một trăm năm mươi năm tuổi thọ nhưng nếu cường hóa khí huyết thì có thể lên đến một trăm tám mươi năm. Thêm một lợi ích khác là hẳn có thể rút ngắn thời gian khôi phục thương thể. Truyện được copy tại bachngocsach.

Ba là lợi dụng nó để cường hóa xương cốt và da thịt, làm cho thân thể của mình càng thêm cường tráng, già tăng sức mạnh.

Bình thường mà nói, tất cả người tu hành đều lựa chọn phương án một chính là cường hóa và mở rộng kinh mạch, đan điền. Dù sao pháp lực ít hay nhiều đối với bọn họ rất quan trọng, thậm chí khí huyết chỉ đứng thứ hai. Còn xương cốt và da thịt thì không quá quan tâm. Nếu có pháp lực thì dù cho thân thể yếu đuối cũng nâng được vật nặng ngàn cân, thế cần gì phải quan tâm tới thứ khác?

Nhưng Đoan Mộc Vũ lại không ngần ngại chọn loại thứ ba, đó chính là dùng tám phần sức mạnh để cường hóa hết xương cốt và da thịt. Đây là phương án hẳn đã xác định từ trước: cố gắng tăng cường sức mạnh cho xương cốt và da thịt, lấy nó làm vốn để một ngày nào đó có thể dùng sức mạnh của cơ thể trọng tu lại công pháp bá đạo khi xưa.

Đoan Mộc Vũ cố ý không chế sức mạnh sức sống đi rèn luyện xương cốt toàn thân, tiện thể tác động tới cả da thịt.

Quá trình ấy khiến toàn bộ trên dưới thân thể Đoan Mộc Vũ liên tục vang lên tiếng "rôm rốp". Kéo dài hơn một canh giờ, hẳn mới dung hợp hết sức mạnh sức sống. Vào thời điểm này, về ngoài của hẳn đã xảy ra sự thay đổi khó tin. Vốn lúc tới Phù Vân Sơn hẳn chỉ cao ngang Tác Ly, nhìn qua còn chưa tới hai mươi tuổi, thế mà giờ đây hẳn đã cao thêm ba tấc, bả vai cùng tay chân cũng rộng và dài hơn rất nhiều. Nếu ngày xưa hình dáng hẳn "ngọc thụ lâm phong", thì hiện tại đã giống như một người đàn ông "cao to đen hoi".

Nhưng cũng đành vì Đoan Mộc Vũ dùng phần lớn sức mạnh tập trung vào xương cốt trên thân thể, nên không thể tránh khỏi tình huống hiện tại. Trừ khi hẳn tự rèn luyện xương cốt đến tầng cao hơn, chứ không thì sẽ biến thành hình dáng "cao to đen hoi" giống như Triệu Khắc.

Nhưng thật ra, Đoan Mộc Vũ chẳng thèm để ý mấy chuyện này. Nếu cho hắn lựa chọn thì làm một người đàn ông vạm vỡ cũng hơn đám công tử mặt trắng kia.

Ngoại trừ bề ngoài thay đổi còn cả lực lượng, sự nhạy bén và sức chịu đựng của Đoan Mộc Vũ cũng tăng lên gấp đôi. Đây là biểu hiện do thân thể sau khi tăng cường. Bây giờ hắn có thể nâng vật nặng ngàn cân, Cường Cung chín thạch cũng trở thành đồ chơi trẻ con. Sợ rằng Cường Cung trên mười sáu thạch mới có thể phát huy hết thực lực của hắn.

Về phần nhạy bén, hắn không cần sự hỗ trợ của pháp lực cũng có thể so tốc độ với báo săn. Chỉ cần nhảy nhẹ, hắn đi trên cây cao mấy chục trượng như trên đất bằng. Nếu như phối hợp với đôi mắt có thị lực và cảm ứng vô cùng nhạy bén bị nung bởi Bát Hoang Nghiệp Hỏa thì ai dám nói hắn không tránh được công kích của Ngự Kiếm Thuật?

Nói cho cùng, chẳng qua pháp lực là loại sức mạnh toàn năng, nhưng chưa chắc đã không có sức mạnh khác thay thế. Một khi sức mạnh xương cốt và da thịt đạt tới mức tối đa, thì cũng có thể "hủy thiên, diệt địa".

Tất nhiên, Đoan Mộc Vũ không bài xích pháp lực, thậm chí còn rất coi trọng nó. Nhưng sự linh hoạt của hắn tăng thêm, thì càng có thể phát huy hết thế mạnh của bản thân.

Ngoại hình của Đoan Mộc Vũ thay đổi làm cho mọi người bị sốc, không thể tiếp thu nổi. Cũng do mới chỉ có nửa ngày mà một thiếu niên "ngọc thụ lâm phong" lại phát triển thành một người đàn ông "cao to đen hời". Ngay cả Trình Nguyệt cũng phản nản thậm tệ với hắn, rồi mời Khô Mộc ra khuyên bảo Đoan Mộc Vũ. Truyện được copy tại bachngocsach.

Nhưng Khô Mộc cũng đành cười trừ, im lặng. Thật ra bởi vì ngày xưa Khô Mộc cũng là một thanh niên cao ráo đẹp trai. Nhưng vì tu hành nên lão đã quyết tâm hủy đi dung nhan, biến thành khuôn mặt hèn mọt, thiếu sức sống như hôm nay. Chốt lại, bọn họ không phải là phụ nữ nên về ngoài đối với họ không quan trọng.

Thời gian năm ngày trôi qua trong nháy mắt, đồng nghĩa với việc Phù Vân Sơn phải phái người tuần tra hang ngầm khổng lồ kia. Đám môn nhân đệ tử của Phi Vũ Tông và Thất Tinh Môn không ngừng chế giễu họ. Dưới hang ngầm đâu có để chơi, thế mà Phù Vân Sơn gom góp được chín người cho nó đủ mạng, thật đúng là thú vị.

Trong đám khán giả đi góp vui, tất nhiên sẽ có khuôn mặt âm trầm của Hỏa Sí cùng đồng bọn. Nhưng có Khô Mộc ở đây nên bọn chúng không dám làm liều, mà đành lén lút hành động. Chỉ cần có cơ hội, chắc chắn sẽ xử lý Đoan Mộc Vũ.

Nhưng bọn chúng lại không biết, ở trong mắt Đoan Mộc Vũ chúng chỉ như người chết nên hắn chẳng thèm chấp. Nếu muốn chết, cứ đến đây! Cần gì phải nói nhảm!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Cầu Mộc Linh Tâm

Hang ngầm mà đám người Đoan Mộc Vũ phải tuần tra rộng chừng mấy dặm, chiều dài lên đến vài chục dặm. Một đầu hang nối với Tích Nguyệt Hồ, đầu còn lại xuyên qua cả một ngọn núi lớn. Vì hang có kích thước lớn nên từ ngoài vào chỉ thấy không gian bên trong đen ngòm, yếu khí lờ lờ.

Có Đô Linh Kim Chung áp chế cho nên nước trong Tích Nguyệt Hồ không thể chảy ngược nhưng yếu khí lại thẩm thấu thoát ra ngoài, làm cho đoạn trên của hang ngầm nhìn qua vô cùng rừng rợn.

Thông đạo này từ Hồ Tích Nguyệt thoát ra ngoài nên có yếu binh. Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao phải bố trí người tuần tra cả ngày lẫn đêm.

Thật ra thì Yêu Giới và Nhân Giới có rất nhiều chỗ nối vào nhau, nhưng bình thường thì những nơi đó đều bị người tu hành ở Nhân Giới quản lý nghiêm mật. Nếu Yêu tộc điều động đại quân sẽ rất khó che giấu được. Hơn nữa, mấy khu vực ấy toàn nằm ở nơi xa xôi, hẻo lánh, không giống như Ngô Châu lại nằm ở trung tâm Nhân Giới. Cho nên, phản ứng của tu tiên giới loài người mới kịch liệt như thế, quyết tâm phong ấn lối đi này thật chặt.

Chín người Từ Trần Phong vừa khấn trương lại vừa có chút kích động. Cả Tác Ly và Trình Nguyệt cũng như vậy, thật ra Đoan Mộc Vũ cũng lo lắng thay cho bọn họ. Dưới tình huống không kể đến pháp lực thì ý thức chiến đấu của hai người này thậm chí còn chẳng bằng bọn người Từ Trần Phong.

"Đây là Tị Uế Đan, mỗi người ăn vào một viên sẽ có tác dụng ngăn chặn yếu khí xâm nhập vào cơ thể." Trước lúc tiến vào hang ngầm, Khô Mộc thuận tay lấy ra một đồng linh đan rồi phân phát cho mọi người. Thái độ của lão như dùng vô số linh đan làm đồ ăn vặt, y chang mấy đứa trẻ mồm mím háu ăn vậy.

Đám người Tác Ly đều nuốt vào một viên nhưng Đoan Mộc Vũ thì không. Không kể đến Thanh Mộc Tâm trong người hắn có tác dụng đuổi tà, chỉ riêng thân thể mạnh mẽ của hắn từ lâu đã đạt trình độ bách độc bất xâm.

Khô Mộc dẫn đầu, sau đó tới Tác Ly và Trình Nguyệt rồi đến chín người Từ Trần Phong, còn ở cuối cùng là Đoan Mộc Vũ. Bọn họ men theo hang

ngầm đi xuống phía dưới, chẳng mấy chốc không gian xung quanh đã bị yêu khí màu đen bao phủ, tầm nhìn xa khoảng chừng trăm trượng. Thịnh thoảng từ trong màn yêu khí truyền ra tiếng gào thét kinh khủng. Nó làm cho chín người Từ Trần Phong đều run sợ, ngay cả hai người Tác Ly cũng tương tự.

Sau khi đi xuống phía dưới hơn ba trăm trượng, lượng yêu khí ngày càng nồng đậm và đây cũng là chỗ sâu nhất trong hang ngầm nên ánh nắng không thể chiếu tới được, xoe tay ra trước mặt cũng chẳng thấy nổi một đầu ngón tay nào.

Lúc này, Khô Mộc liền niệm pháp quyết, lập tức hai quả cầu ánh sáng xuất hiện. Khung cảnh bây giờ giống như có hai lồng đèn bay lên trời đêm vậy. Chẳng mấy chốc ánh sáng từ chúng đã tỏa xa tới năm trăm trượng khiến tất cả cảnh vật hiện rõ, thậm chí màn yêu khí màu đen dày đặc kia cũng bị xua tan mất.

Lúc trước, loại pháp thuật này đã được đã cô gái áo hồng sử dụng ở trấn Hồi Long, nhưng quang cầu của nàng chỉ cỡ nắm tay nên uy lực không thể bằng hai quang cầu này được. Từ điểm này có thể nhận ra tuy Khô Mộc xấu xí nhưng thực lực mạnh mẽ rất khó đoán biết.

"Tứ sư đệ, Ngũ sư muội, hai người các ngươi dẫn theo bọn hần chia làm hai đường tuần tra. Một canh giờ sau quay về đây tụ hợp. Nhớ kỹ, đừng để lạc. Nào, Đoan Mộc sư đệ, hai ta ở lại đây rồi tính tiếp." Khô Mộc dừng bước, sau đó thần nhiên lấy ra một cái bàn đá và hai ụ đá, đồng thời nói.

Nghe xong lời Khô Mộc, về mặt đám người Tác Ly liền tái nhợt. Lúc trước có Đoan Mộc Vũ và Khô Mộc kèm cặp, bọn họ mới cảm thấy ít áp lực nhưng nếu để mặc bọn họ tuần tra trong yêu khí thì chẳng phải muốn đoạt mạng bọn họ sao?

"Đại sư huynh, không nên hành hạ người khác thế chứ! Bọn ta ít người như vậy, lại còn tách làm hai? Huynh muốn bọn ta bị yêu quái ăn thịt à?" Trình Nguyệt nũng nịu nói.

"Đúng vậy! Hay huynh đem hai viên Nam Minh Hỏa này cho bọn ta đi." Tác Ly cũng hòa theo. Y rất biết tính toán, có hai viên Nam Minh Hỏa bảo hộ thì yêu binh bình thường nếu vào phạm vi chiếu sáng ắt sẽ bị đốt cháy thành tro.

"Ha ha, không được! Không thấy hai người bọn ta còn bận đánh cờ hả? Sư huynh lớn tuổi, mắt cũng đã mờ rồi, sao có thể bằng Đoan Mộc sư đệ được. Nếu không có đèn thấp sáng thì ... chẳng lẽ các ngươi muốn huynh thua thảm ư?" Khô Mộc cười to rồi nói. Lão làm thế là muốn tăng thêm kinh nghiệm cho Tác Ly và Trình Nguyệt. Người tu hành ngoài tu vi lớn mạnh, còn cần sự nhạy cảm trong chiến đấu. Ở phương diện ấy, Tác Ly và Trình Nguyệt còn kém rất nhiều, nhân cơ hội tuần tra trong hang ngầm tiện thể rèn luyện luôn.

Đoan Mộc Vũ im lặng, việc làm này mới phù hợp với thân phận Đại đệ tử của Khô Mộc. Trong thời gian năm ngày qua, tuy biết Tác Ly, Trình Nguyệt và Đoan Mộc Vũ bị đám đệ tử phái khác bắt nạt nhưng lão vẫn không ra mặt, ngay cả phân bổ tuần tra có sự bất công cũng im lặng. Chẳng phải lão hèn nhát, mà đang dùng cách này để hai kẻ gà mờ như Tác Ly và Trình Nguyệt trải nghiệm khó khăn và những điều không như ý khi bước ra ngoài đời. Nếu cứ dựa dẫm hoài, bọn chúng sẽ mãi là đứa trẻ chưa trưởng thành, bao bọc chở che quá nhiều chỉ làm hại bọn chúng mà thôi.

Sau khi ý kiến của mình bị bác bỏ, Tác Ly và Trình Nguyệt đành chấp nhận số phận. Tác Ly dẫn theo bốn người, Trình Nguyệt thì năm, gắng gượng nhằm vào hai hướng trong hang tuần tra.

Tới lúc bọn họ khuất bóng, Khô Mộc mới cười híp mắt rồi lấy ra một bình rượu. Sau đó lão uống một hớp, rồi nhìn Đoan Mộc Vũ nói: "Đoan Mộc sư đệ, miếng ngọc phù hôm qua của ngươi không dưới tám mươi viên Huyền Tinh châu. Dùng nó để đổi lấy Hương Bách thật sự đáng tiếc, nhưng ta thấy trong cơ thể ngươi hôm nay dường như có hai loại sức mạnh đang dây dưa nhưng tràn đầy sức sống. Nếu ngươi định tu hành một linh khí thì ta tặng đoạn Cầu Mộc Linh Tâm tám trăm năm cho ngươi vậy."

Ban đầu Đoan Mộc Vũ chỉ yên lặng nghe, nhưng khi Khô Mộc nhắc đến Cầu Mộc Linh Tâm thì hần liền ngạc nhiên. Cũng do hần đang muốn tìm thứ này, ai ngờ Khô Mộc lại có hơn nữa còn là tám trăm năm.

"Đa tạ Khô Mộc sư huynh, đệ tử chối thì bất kính rồi!"

"Ha ha, cái gì mà cảm với chả ơn, đều là người nhà cả mà. Thêm nữa, ngươi tặng ta một khối hần ngọc thượng phẩm ta cũng có cảm ơn ngươi đâu." Khô Mộc tùy ý nói, rồi thuận tay lấy ra một đoạn gỗ to cỡ ngón tay, dài gần ba trượng. Toàn thân thứ ấy màu xanh lá đậm, phía trên có vài hoa văn cân đối. Không cần xem xét cũng có thể cảm nhận được nó đang tản mát ra một linh khí nồng đậm. Đúng là tài liệu vô cùng trân quý.

Đoan Mộc Vũ cũng không khách khí lập tức nhận lấy Cầu Mộc Linh Tâm. Hần vừa nắm vào tay liền cảm giác thân cây rung động, thật sự rất dẻo dai. Sau đó hần vung tay, đoạn Cầu Mộc Linh Tâm giống như con rắn độc vọt lên trời, rồi vang lên âm thanh thánh thót.

Giờ đây Khô Mộc mới giới thiệu: "Cầu Mộc Linh Tâm này ta tìm thấy ở sâu trong Bắc Việt Sơn ba mươi sáu năm trước. Lúc lấy được định luyện chế pháp khí Cầu Mộc Long Tiên, nhưng sau này vướng nấy chuyện lằng nhằng nên trì hoãn mãi, đến hôm nay mới lấy ra. Ta thấy tu vi ngươi tuy yếu nhưng lại có thành tựu lâu năm trên mặt tu hành, nên sư huynh cũng không mĩa rĩa qua mắt thợ nữa! Chắc ngươi muốn tự mình luyện chế pháp khí! Hôm nay đại loạn nổi lên, nghe đồn Yêu Tinh sẽ xuất hiện trở lại. Chuyện này chắc trở thành thảm họa rất lớn, thế nên chúng ta cần cố gắng tăng cường pháp lực của mình, mới có thể đứng vững khi gặp thảm họa kinh khủng kia."

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Giăng Co

"Yêu Tinh xuất hiện trở lại sao?"

Trong lòng Đoàn Mộc Vũ cảm thấy hơi bất khoan, quả thật hắn chưa nghe thấy lời đồn đại này bởi vì trong ba ngàn năm qua hắn không hề tiếp xúc với Tu Hành Giới và cũng không có tâm tư muốn tiếp xúc. Xem ra, sự xuất hiện của mảnh vụn Yêu Thạch không phải là tình cờ.

Trong khoảng thời gian ngắn, tâm cảnh tĩnh lặng như nước của Đoàn Mộc Vũ đã bị dao động. Phải biết rằng Yêu Tinh không chỉ là một đồ vật mà nó còn đại biểu cho cả Yêu Giới, không một ai không muốn có nó. Song thời gian Yêu Tinh và Thanh Mộc Tinh mất tích đã quá lâu rồi, lâu đến mức ngay cả hắn cũng không biết được những mối liên quan trong đó!

Khô Mộc không nói thêm gì mà chỉ lặng lẽ ngồi uống rượu, còn Đoàn Mộc Vũ lại lặng lẽ dùng hàn băng chế luyện đầu mũi tên. Thế nhưng hai người bọn họ đều phân tâm chú ý đến phương hướng đám người Tác Ly đang tuần tra.

Khỏi cần nói cũng biết đám người Tác Ly đang phải chịu khổ cực cỡ nào. Trong hang ngầm này yêu khí tung hoành, thỉnh thoảng còn có từng bầy yêu binh giết ra ngoài; mặc dù chúng không thể uy hiếp tới tính mạng của bọn họ nhưng đủ khiến bọn họ phải cật lực chống đỡ. Tuy là thế nhưng hiệu quả của sự tập luyện này mang lại vô cùng tốt, khả năng chiến đấu của mỗi người trong bọn họ đều tăng trên diện rộng.

Lúc đầu, đám người Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khải có biểu hiện vô cùng uy phong. Tổng số yêu binh bị họ đánh chết vượt qua cả hai người Tác Ly, Trình Nguyệt. Nhưng thời gian qua đi, sau khi hai người Tác Ly quen thuộc tiết tấu chiến đấu kiểu này thì tình hình lập tức phát sinh biến hóa. Mặc dù kinh nghiệm chiến đấu của hai người bọn họ non nớt nhưng lại là đệ tử ưu tú mà Phù Vân Sơn tốn bao công sức mới tuyển được, hơn nữa thời gian tu hành đã hơn mười năm nên lực sát thương nhất thời tăng vọt. Tác Ly thì không cần nói nhiều mà Trình Nguyệt cũng vậy, số lượng yêu binh mỗi người đánh chết còn nhiều gấp đôi chín người Từ Trần Phong cộng lại!

Đây cũng là kết quả do pháp lực mang đến. Đám người Từ Trần Phong mặc dù không phục nhưng cũng không thể làm gì được. Dù Đoàn Mộc Vũ đã truyền thụ công pháp tu hành cho bọn họ, nhưng tư chất và tuổi của bọn họ lại không tốt cho tu hành lắm. Với lại thời gian ngắn ngủi nên cả bọn cách nào tu luyện ra pháp lực. Trước mắt bọn họ chỉ có thể dựa vào lực lượng thân thể mà thôi. Truyền được copy tại diễn đàn bachngocsach.

Cứ tiếp tục như vậy, sau ba ngày điên cuồng tập luyện thì thực lực của chín người đều tăng lên một chút, kỹ xảo chiến đấu càng thêm thuần thục. Mỗi một người trong đám Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khải đều có thể đối mặt với công kích của năm con yêu binh một lúc, những người còn lại thì có thể đối phó với ba con yêu binh. So với lúc trước, đâu chỉ khác biệt chút ít?

Còn biến hóa của Tác Ly và Trình Nguyệt lại càng lớn hơn. Bọn họ gia nhập Phù Vân Sơn từ nhỏ, pháp lực tích lũy đã cao nên chẳng khác gì một khối ngọc thô, chỉ là không có cơ hội tập luyện mà thôi. Một khi có tập luyện tương ứng, lập tức trở nên sáng bóng, rực rỡ!

Ba ngày tuần tra trôi qua, oán niệm lúc trước trong lòng họ đã không cánh mà bay!

Riêng Đoàn Mộc Vũ, ba ngày vừa qua hắn không ngừng chế luyện đầu mũi tên bằng hàn băng. Đầu mũi tên này hình chóp đa giác, tổng cộng có sáu cạnh. Nhìn qua, nó trông giống như một bông tuyết vô cùng tinh xảo. Hiện tại, hắn đã chế luyện được một ngàn cái!

Điều này khiến Khô Mộc cảm thấy Đoàn Mộc Vũ đang phá tài sản của hắn vậy. Nhưng lão đâu biết Cầu Mộc Linh Tâm trân quý mà lão tặng Đoàn Mộc Vũ đã được hắn tính toán chế luyện thành thân cung. Nếu biết, có khi lão giận đến học máu!

Nhưng Đoàn Mộc Vũ lại hiểu rõ việc mình làm. Hằng ngày, hắn chia ba thành pháp lực để rèn luyện xương cốt và thân thể, cho nên hắn không khuyết hụt lực lượng. Dưới tình huống như vậy, tác dụng của một pháp khí đúng là còn kém hơn cường cung trong tay của hắn.

Thời gian tiếp theo, mọi chuyện cũng không có gì thay đổi. Đệ tử Phù Vân Sơn cứ cách sáu ngày lại tiến vào trong hang ngầm tuần tra ba ngày ba đêm. Có Khô Mộc trấn thủ nên cũng không xảy ra vấn đề gì. Kinh nghiệm chiến đấu của Tác Ly, Trình Nguyệt tăng lên nhanh chóng; thực lực của đám Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khải cũng theo đó mà tăng lên rất nhiều. Hiện tại, mỗi ngày đám người bọn họ đều được phục dụng ba viên tiểu Bồi Nguyên Đan. Đây cũng là Khô Mộc tặng cho. Ba viên tiểu Bồi Nguyên Đan khiến thể chất bọn họ đều đạt đến trạng thái cao nhất, chỉ trừ pháp lực là hơi ít ra thì bọn họ phi thường cường đại.

Trong khoảng thời gian này, Hóa Sĩ của Thất Tinh Môn không biết tại sao lại trở nên im lặng, không hề tới quấy rầy. Còn Tín Dương ở Vô Cực Môn thì vẫn không thấy bóng dáng như trước. Hết thấy dường như đều sống êm bình lặng.

Thế nhưng Đoàn Mộc Vũ không để ý chuyện đó chút nào mà chỉ một lòng một dạ ngày đêm tu luyện. Kinh nghiệm chiến đấu của hắn căn bản không cần rèn nên chuyện tiến vào hang ngầm đánh giết yêu binh không có ý nghĩa gì.

Mà Thanh Mộc Tâm trong thân thể của hắn đã cường đại thêm một chút nên sự áp chế đối với mảnh vụn Yêu Thạch càng mạnh hơn. Trên cơ sở này, hàn khí từ vòng tay băng phách ngàn năm phát ra đã tăng lên nhiều.

Hàn khí tinh thuần này đều bị Đoàn Mộc Vũ dùng Băng Di Liên Thiên Quyết chuyển thành pháp lực thuộc tính hàn. Có thể nói, trong khoảng thời gian ngắn, sự tăng trưởng pháp lực của hắn quả thực không cách nào hình dung nổi. Dường như có thể vượt xa bất kỳ người nào gọi được gọi là thiên tài.

Nếu không phải hắn kiên trì chia ba thành pháp lực ra để rèn luyện xương cốt và thân thể thì đây tổng số pháp lực trong cơ thể hắn đã đuổi kịp Trình

Nguyệt rồi. Nhưng dù vậy, tốc độ tăng trưởng này cũng làm cho Khô Mộc cảm thấy giật mình. May lão đã quen với sự cổ quái của Đoan Mộc Vũ, hơn nữa lúc trước Thương Ngô Tử đã nhận xét hẳn là người đại hung nên Khô Mộc tạm cho qua.

Một ngày kia, Đoan Mộc Vũ đang đả tọa tu luyện Băng Di Liên Thiên Quyết trong gian nhà đá thì chợt nghe thấy những tiếng động lớn xôn xao phía ngoài doanh địa. Trong đó dường như có xen lẫn thanh âm tức giận của Từ Trần Phong, Triệu Khắc.

Đoan Mộc Vũ ngừng tu luyện Băng Di Liên Thiên Quyết rồi đi ra khỏi nhà đá. Hắn thấy một nhóm người đang giằng co ở phía trước vài chục trượng. Trong đó, một bên là Tác Ly với đám người Từ Trần Phong, bên kia lại là người của Thất Tinh Môn. Hai bên đều tròn mắt nhìn nhau, Tác Ly còn có thể kìm chế nhưng Từ Trần Phong thì đã rút binh khí ra, chuẩn bị đại khai sát giới.

Tuy nhiên Khô Mộc lại không xuất hiện, cả vị cao thủ cảnh giới Linh Thai của Thất Tinh Môn cũng thế. Mà đám Hỏa Sí cũng chẳng thấy mặt mũi đâu! Đám người đang giằng co với Từ Trần Phong đều có cảnh giới Tàng Phong.

"Chuyện gì xảy ra?"

Đoan Mộc Vũ tiến lên hỏi. Mặc dù pháp lực hần thấp kém, nhưng dù là Tác Ly hay Trình Nguyệt cũng cực kỳ tin phục hắn. Còn đám người Từ Trần Phong, Triệu Khắc thì coi hắn như thần vậy.

"Đoan Mộc công tử, đám người này thực sự khinh người quá đáng. Tôi và các huynh đệ sẵn giết một con yêu thú cấp thấp đang chuẩn bị mổ lấy ngũ tạng để tế điện thì không ngờ bọn họ xông tới cướp con yêu thú cấp thấp này mà không nói một lời. Lại còn bảo nó là do môn phái bọn chúng nuôi dưỡng rồi bắt chúng tôi bồi thường! Thật là buồn cười!" Từ Trần Phong chấp tay nói với Đoan Mộc Vũ.

"Nói nhảm! Mi chỉ là một tên thô lỗ thì biết gì. Đây là thông linh thú mà bốn môn nuôi, một đám khốn kiếp các ngươi đã lên sẵn giết lại còn muốn nấu nó lên, đúng thật là ghê tởm. Chuyện này phải có lời giải thích cho Thất Tinh Môn chúng ta. Nếu không, hừ!" Lúc này phía bên Thất Tinh Môn có một tên chen mồm vào.

Ở trước mặt mọi người đích xác có một con thú nhỏ đã chết, trên thân còn cắm ba mũi tên. Vừa xem đã biết đây là tác phẩm của Tào Khải. Con thú nhỏ này chính là Vân Báo - sở trường về tốc độ. Bình thường, người tu hành thường nuôi để truyền tin tức, rất khó săn giết nhưng không ngờ bây giờ lại chết trong tay Tào Khải. Xem ra tài bắn cung của hắn gần đây đã lợi hại hơn rồi.

"Đoan Mộc sư đệ, chuyện này đúng là chúng ta sai. Vân Báo này được nuôi nên chúng ta bồi thường là được!" Tác Ly cũng cười gượng gạo bảo. Tính tình y rất hiền lành nên vẫn muốn hoà giải, nhưng đám người Từ Trần Phong lại không muốn chịu chút thiệt thòi nào nên mới giằng co với Thất Tinh Môn.

"Ta hiểu rồi!"

Đoan Mộc Vũ gạt đầu, nhìn về phía đám đệ tử Thất Tinh Môn đối diện, hờ hững bảo: "Đưa ra một cái giá đi, chúng ta bồi thường là được!"

Nghe thấy Đoan Mộc Vũ cũng nói như vậy, đám người Từ Trần Phong mặc dù phần hân không dứt nhưng đều biết điều ngậm miệng. Nhưng đám đệ tử Thất Tinh Môn đối diện lại nghiêng đầu một cái, hừ lạnh nói: "Chỉ đơn giản như vậy sao? Ngươi coi Thất Tinh Môn chúng ta là gì? Giết thông linh thú của bốn môn mà chỉ một câu bồi thường là kết thúc sao? Như vậy thì ta chặt một cánh tay của ngươi, sau đó lại bồi thường cho ngươi một viên Hôi Xuân Linh Đan liệu có được hay không?" Truyện được copy tại diễn đàn bachngocsach.

"Tiểu tử càn rỡ, đừng có mở miệng ra nói bậy. Có tin ta cắt đầu ngươi xuống làm bóng đèn đá hay không?" Triệu Khắc quát lên một tiếng rồi rút Chiến Ma đao ra, sát khí tăng vọt. Đối phương làm nhục Đoan Mộc Vũ đã chạm vào điểm cực hạn của sự nhẫn nại trong lòng bọn họ.

"Hừ, chỉ dựa vào ngươi? Một đám phạm phu tục tử, như con sâu con kiến thì cút ngay cho ta. Nếu không hối hận cũng chẳng kịp đâu!" Đệ tử Thất Tinh Môn nói với vẻ vô cùng khinh miệt.

"Con mẹ nó, tức chết ta rồi! Đoan Mộc công tử, để tôi đi chém đầu thằng nhóc này, xem chúng còn lớn lối không?" Triệu Khắc giận đến mức trên mặt nổi gân xanh, râu tóc dựng đứng. Chiến Ma đao trên tay hắn lại bộc phát ra một đạo đao cương dài ba xích. Thời gian qua, dưới sự cải tạo của tiểu Bồi Nguyên Đan, cường độ thân thể và sự nhanh nhẹn của Triệu Khắc đã tăng lên gấp hai ba lần so với lúc trước. Một tay hắn có thể nâng vật nặng tới ba bốn trăm cân, uy lực Chiến Ma đao đã có thể phát huy hoàn toàn. Cho dù hắn phải đối mặt một lúc hơn mười yêu binh thì cũng có thể bình thân thông dong.

Đoan Mộc Vũ không nói gì mà chỉ nhìn đám đệ tử Thất Tinh Môn. Tên lúc nãy cười lạnh một tiếng, bảo: "Hay! Ta cho ngươi cơ hội. Đám phế vật các ngươi đều xông lên hết đi! Ta sẽ cho các ngươi biết cái gì mới là thực lực chân chính. Chỉ cần các ngươi có thể thắng được ta, chuyện này xem như xong!"

"Hay! Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khải, ba người các ngươi lên! Nhớ kỹ, không cần dả thương hay lấy tính mạng của hắn!" Đoan Mộc Vũ dường như chỉ đợi đệ tử Thất Tinh Môn nói thế, lúc này ra lệnh ngay.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Vây Đánh

Nhận được cái gật đầu của Đoàn Mộc Vũ, ba người Từ Trần Phong đồng thanh ứng tiếng. Những ngày qua, thực lực của bọn họ đều tăng tiến nhiều cho nên có lòng tin mười phần, tuyệt không để từ Thất Tinh Môn vào mắt.

"Đoàn Mộc sư đệ, chuyện này sợ rằng không ổn đâu?" Tác Ly có chút lo lắng ngăn cản lại. Bởi vì đám đệ tử Thất Tinh Môn đối diện mặc dù chỉ ở cảnh giới Tầng Phong, nhưng pháp lực lại thâm hậu, người nào cũng giỏi cả. Nếu cứ để cho ba người Từ Trần Phong đối chiến thì thật sự giống như đang lấy trứng chọi đá! Truyện được copy tại diễn đàn bachngocsach.c om

"Không còn cách khác!" Đoàn Mộc Vũ khẽ lắc đầu, đáp một câu gọn lỏn. Thực ra nếu hắn không nắm chắc mấy phần thắng thì sẽ không nói như vậy. Ba người Từ Trần Phong đích xác không có bao nhiêu pháp lực, ngay cả một pháp thuật đơn giản nhất cũng không thể xuất ra. Nhưng vấn đề là lực lượng thân thể của bọn hắn bây giờ đã đạt đến trạng thái đỉnh phong của phạm nhân nên bất luận là lực lượng hay độ nhanh nhạy đều không hề tầm thường!

Về phần đệ tử Thất Tinh Môn kia thì thực lực có lẽ không tệ, hơn nữa dường như cũng đã nắm giữ ngự kiếm thuật nhưng vấn đề là ngự kiếm thuật của tên đó chắc chắn không thể nào thuần thực. Tối đa hắn chỉ có thể khống chế tương đương Tác Ly là cùng. Như vậy thì ba người Từ Trần Phong có thể tránh thoát. Suy cho cùng, nếu ba người bọn họ liên thủ thì năm ăn năm thua!

Hơn nữa dù cho thua cũng không sao, cứ coi như một đợt tôi luyện vậy. Trong Tu Hành Giới, không biết bại thì làm sao biết thắng?

Tác Ly không khuyên can được Đoàn Mộc Vũ, mà đệ tử Thất Tinh Môn phía đối diện lại càng không buông tha cho cơ hội điều vô dương oai này. Lập tức mọi người tản ra thành một vòng tròn rộng, ba người Từ Trần Phong trở nên âm trầm như nước chứ không nôn nóng như lúc đầy nửa, cả bọn đều cách tên đệ tử Thất Tinh Môn một trăm trượng. Nói về phương thức tỷ thí này thì lúc bắt đầu đã không công bình đối với bọn họ. Giả sử như song phương đứng trong vòng mười trượng thì Đoàn Mộc Vũ có thể khẳng định Từ Trần Phong chỉ cần xuất một chiêu với Xuyên Vân Thương thì tên đệ tử Thất Tinh Môn kia liền chết không kịp ngáp ngay!

Nhưng cách một trăm trượng thì bọn họ chính là mục tiêu. Đây cũng chính là lý do tại sao Đoàn Mộc Vũ sắp xếp Tào Khải tham gia.

Lần tỉ thí này đã kinh động đến những người tu hành khác, trừ mấy người có tu vi Linh Thai như Khô Mộc đang tuần tra trong hang ngầm thì phần lớn đều tụ tập chung quanh khu vực tỉ thí. Đoàn Mộc Vũ cũng thấy rõ nụ cười âm trầm của Hòa Sĩ.

Không dài dòng nhiều lời, đệ tử Thất Tinh Môn cười gằn một tiếng. Hai tay hắn bấm một đạo kiếm quyết, thanh kiếm sau lưng của gã liền phóng lên cao hóa thành một đạo kiếm quang rực rỡ. Cảnh tượng bây giờ như một con rồng đang uốn lượn giữa không trung, uy thế cực kỳ kinh người!

Nếu là nửa tháng trước, đừng nói ba người Từ Trần Phong có đủ dũng khí để đánh nhau hay không mà bọn họ chỉ cần thấy cảnh này nhưng không bỏ chạy đã không tệ rồi. Nhưng bây giờ, bọn họ đã khác hẳn!

Đúng lúc này! Từ Trần Phong và Triệu Khắc đưa mắt nhìn nhau. Một trái một phải, cả hai như mảnh hổ xuống núi xông tới đệ tử Thất Tinh Môn với tốc độ và khí thế uy mãnh!

Không nghi ngờ gì về sự phối hợp giữa ba người bọn họ, rõ ràng nó đã đạt đến một trình độ vô cùng thuần thực. Hai người Từ Trần Phong và Triệu Khắc đang tìm kiếm cơ hội cho Tào Khải. Còn lý do hai người bọn họ tách ra triển khai công kích là muốn đệ tử Thất Tinh Môn phải chọn một trong ba!

Thế nhưng giờ phút này tên đệ tử Thất Tinh Môn vẫn không xem ba người bọn họ ra gì. Tay trái hắn vòng sau lưng, tay phải thì múa may trong không trung. Nhất thời đạo kiếm quang đang quanh quẩn trên bầu trời liền rít lên một tiếng, oanh kích về phía Từ Trần Phong. Trong mắt gã thì cho dù có phối hợp thế nào chăng nữa nhưng nếu đứng trước thực lực tuyệt đối đều sẽ bị đánh chết bằng một chiêu!

Đạo kiếm quang này vô cùng mãnh liệt, chỉ trong nháy mắt sẽ tới vị trí của Từ Trần Phong mà oanh kích. Nhưng vào lúc này, Xuyên Vân Thương trong tay Từ Trần Phong đột nhiên cắm xuống mặt đất. Thế thương giúp hắn bay lên không trung tầm ba trượng, khó khăn lắm mới né được đạo kiếm quang mãnh liệt này!

Mà dường như Triệu Khắc cũng hết lên ngay lúc đó. Đạo cương trên Chiến Ma đao tràn ra, hai tay hắn nắm chặt, vận sức chém xuống. Y chém xéo xuống đất, luồng lực lượng cường đại này gây chấn động một hồi trong phạm vi mười trượng. Chiến Ma đao tạo thành một con thỏ long dài hơn ba mươi trượng in hằn trên mặt đất. Phút chốc, bụi đất tung bay lên cao hơn mười trượng che kín tầm mắt của tên đệ tử Thất Tinh Môn!

Lúc này, tiếng xé gió “hưu hưu” đột nhiên vang lên, đây là Tào Khải xuất chiêu. Trong nháy mắt, ba mũi tên được bắn cùng lúc vào không trung, lao qua bụi đất mà Chiến Ma đao của Triệu Khắc tạo ra, hướng thẳng tới đệ tử Thất Tinh Môn!

Thực lực của Tào Khải bây giờ cũng đã được tăng lên, toàn diện hơn nhiều sau khi chiến đấu với yêu binh trong hang ngầm. Tài bắn cung siêu cường phối hợp với Hắc Long cung đã là đạt tới trình độ như Đoàn Mộc Vũ đánh trọng thương Hoàn Hỷ Uyên của Ngự Thú Môn!

Ba mũi tên liên tiếp nhau, chẳng những Đệ tử Thất Tinh Môn bị dọa cho toát mồ hôi lạnh mà mọi người đang thờ ơ xung quanh đó cũng giật mình. Bởi vì bọn họ tự hỏi lòng, đôi lại là bọn họ thì có ngăn cản được công kích như thế không!

Thế nhưng, đây không phải là đánh lên nên tên đệ tử Thất Tinh Môn dù cuồng vọng tự đại nhưng sự cảnh giác cơ bản nhất vẫn có. Hắn không dám chậm trễ liền lui sang một bên né tránh, cùng lúc đó bấm độn pháp quyết. Trong khoảnh khắc có một tia sáng màu vàng từ trong tay hắn xuất hiện, sau đó toàn thân gã đều được bao phủ bởi một lớp giáp màu vàng đất. Đây là thần thông tương tự với băng giáp thuật!

Nhưng Tào Khái sử dụng những mũi tên đặc chế nên có uy lực kinh người. Đệ tử Thất Tinh Môn cũng không dám chỉ dựa vào một đạo pháp thuật phòng ngự vì Tào Khái giương cung bắn tên liên tục. Những mũi tên không ngừng bay ra, giống như sao băng xé không rơi xuống. Trong nháy mắt, Tào Khái bắn liền chín mũi tên, khiến tên đệ tử Thất Tinh Môn phải chật vật chống đỡ. Có một mũi tên thậm chí còn suýt qua người hắn, kinh khí ản chứa khí tức từ vong!

Lúc này tên đệ tử Thất Tinh Môn kia cũng biết được bản thân mình đã khinh người. Thì ra trong ba người Từ Trần Phong, uy hiếp lớn nhất lại là người gầy ốm như khi kia! Trì hoãn một hơi, hắn lập tức thúc dục kiếm quyết, thao túng thanh kiếm đuổi giết Tào Khái!

Nhưng lúc này Tào Khái bỗng nhiên thu hồi Hắc Long cung, quay đầu chạy lòng vòng thật nhanh để trốn tránh, hắn vốn không định đứng chờ kiếm tới. Sau khi cường độ thân thể được cải thiện, hắn còn linh hoạt hơn cả Từ Trần Phong và Triệu Khắc, cứ như hồ mọt thêm cánh. Tào Khái có thể tránh né các phương, từ góc chết của kiếm quang tránh thoát!

Mặc dầu tên đệ tử Thất Tinh Môn thao túng kiếm quang vô cùng lợi hại, nhưng không cách nào mở rộng vùng sát thương. Hơn nữa hắn thao túng thanh kiếm của mình cũng không quá thuần thục lại còn phải phân tâm đối phó với Từ Trần Phong và Triệu Khắc nên trong lúc nhất thời không thể đuổi giết được Tào Khái! Quả nhiên trong lòng tên này cực kỳ giận dữ mắng Tào Khái hèn hạ vô sỉ!

Lúc này, hai người Từ Trần Phong và Triệu Khắc đã tiến thêm được trăm trượng. Hai người xông lên chém giết tên đệ tử Thất Tinh Môn. Tên kia đương nhiên không thể để cho hai người này tới gần, bấm độn pháp quyết. Khi gã giơ tay lên, trên mặt đất đột nhiên hiện lên một đồng thạch trụ. Đám thạch trụ này giống như vật sống vậy, hai người Từ Trần Phong muốn vòng sang chỗ khác thì lập tức lại cản trước mặt bọn họ, hơn nữa còn không ngừng thu hẹp. Không được bao lâu đoán chừng sẽ cố định hai người ở bên trong!

Giờ khắc này, bỗng nhiên Triệu Khắc điên cuồng hét lên một tiếng, toàn thân cũng vang lên thanh âm rầm rắc, cả người dường như lớn bổng lên mà đao cương trên Chiến Ma đao trong tay của hắn thoáng hiện. Dường như có tiếng rít như sấm đánh, một luồng sát khí hùng hồn từ trên đó lan ra.

Chỉ thấy hắn cầm đao bằng hai tay, thân hình không tránh né nữa, điên cuồng hét lên chém về phía trước! Truyện được copy tại diễn đàn bachngocsach.com

Trong phút chốc, đao cương trên Chiến Ma đao gào thét bay ra, chặt đứt toàn bộ thạch trụ chặn đường phía trước. Sau đó cũng không giảm thế công mà đánh lên người đệ tử Thất Tinh Môn. Tuy là tên kia có chiến giáp màu vàng đất hộ thân nhưng cũng bị chém cho lao đao!

Thừa thời cơ này, Xuyên Vân Thương trong tay Từ Trần Phong điểm nhẹ ở trên một cây thạch trụ, mượn lực bay lên không trung ba trượng. Sau đó Xuyên Vân Thương xuất hàn mang từ giữa không trung, trong nháy mắt xuyên qua cự ly hơn mười trượng, oanh kích xuống giống như sấm sét! Truyện được copy tại diễn đàn bachngocsach.com

Lúc này do khoảng cách quá gần, một kích của Từ Trần Phong lại nhanh chóng cực kỳ nên đệ tử Thất Tinh Môn không cách nào né tránh, chỉ có thể lấy thân tiếp chiêu!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tranh Phong

Sau đó, Từ Trần Phong mới bị cây băng trụ này đánh bay ra ngoài. Hắn bị trọng thương, mất đi năng lực tác chiến!

Triệu Khắc nhân cơ hội này liền xông lên, gào thét điên cuồng, Chiến Ma Đao trong tay hắn vung lên chém xuống lần nữa. Lần này, tên đệ tử Thất Tinh Môn không còn kịp xuất băng trụ ngăn cản. Hơn nữa chiến giáp màu vàng đất trên người hắn đã nát bấy nên chỉ cần chịu một đao kia chắc chắn sẽ bị chém thành hai khúc, muốn triệu hồi kiếm khí phòng ngự đã không còn kịp rồi!

Thế nhưng Triệu Khắc tuy đang nổi điên, nhưng vẫn nhớ rõ lời Đoan Mộc Vũ dặn dò. Ngay khi Chiến Ma Đao sắp chém ngang người tên đệ tử Thất Tinh Môn thì đao phong khẽ chênh đi, chém về phía đôi chân của tên này!

Nhưng ngay lúc ấy, Hóa Sí đang đứng bên ngoài xem chiến bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng: "Thật can đảm!"

Đột nhiên y giơ tay lên, thanh kiếm sau lưng cũng gào thét xông ra, với tốc độ nhanh hơn chém thẳng xuống Triệu Khắc. Xét tốc độ và khí thế thanh kiếm đang bay đến, cho dù Triệu Khắc tiếp tục chém xuống hay là lùi bước cũng thế. Hắn đều không tránh khỏi nhất chém này!

Ngay thời khắc mấu chốt, chân mày Đoan Mộc Vũ cau lại, cường cung trên lưng cũng đã ở trong tay. Trong nháy mắt, hắn bắn ra một mũi tên, tiếng xé gió thấu xương vang khắp toàn trường. Ba điểm hàn mang lấy với tốc độ vượt xa thanh kiếm của Hóa Sí, tuy xuất ra sau nhưng lại đến trước, ngăn cản kiếm của Hóa Sí lại. Chỉ nghe ba tiếng ‘rầm rầm rầm’ vang lên kịch liệt, tuy thanh kiếm của Hóa Sí có uy thế kinh người nhưng lại bị oanh kích văng lên cao hơn chục trượng, lệch khỏi quỹ tích công kích ban đầu!

Cùng lúc đó, Chiến Ma Đao trong tay Triệu Khắc cũng không do dự mà chém xuống. Lúc tiếng kêu thảm thiết của đệ tử Thất Tinh Môn vang lên là máu

tươi hân hân ra, cặp chân bị chém lia thân thể cùng một lúc! Truyện được copy tại bachngocsach.c om

Sau đó, Triệu Khắc đá một cước vào đầu tên đệ tử Thất Tinh Môn làm cho hắn ngã đi. Tào Khai ở xa đang bị thanh kiếm đuổi giết chặt vật bây giờ được giải cứu.

"Đoan Mộc Vũ! Người muốn thế nào!"

Thấy một màn như vậy, Hòa Sí gầm lên giận dữ. Mà đám đệ tử Thất Tinh Môn đông đảo bên cạnh y cũng trợn mắt, bấm độn kiếm quyết, bộ dạng muốn động thủ!

"Vậy người muốn như thế nào?"

Tác Ly trầm giọng quát. Vừa rồi mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt nên hắn không kịp xuất thủ. Nhưng chuyện như thế thì dù từ trước tới nay tính tình của hắn luôn hiền lành cũng phải giận dữ. Đám người Trình Nguyệt cũng không cam chịu yếu thế, trừng mắt lạnh lùng nhìn sang. Trong nhất thời, sát khí tràn ngập, hỗn chiến có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Đoan Mộc Vũ lại không nói một lời mà lạnh lùng quan sát Hòa Sí. Hắn liên tiếp rút ra ba mũi tên hàn băng, chậm rãi kéo dây cung, nhắm thẳng vào Hòa Sí. Trong khi hắn kéo cung, không riêng Hòa Sí mà ngay cả đông đảo Đệ tử Thất Tinh Môn bên cạnh y cũng toát mồ hôi hột, phảng phất ba mũi tên hàn băng như biến thành ba con rồng băng vậy. Bọn chúng phải chịu áp lực kinh khủng, không cách nào nói rõ; nhất là vừa rồi nhìn thấy lực đạo cường đại của ba mũi tên mà Đoan Mộc Vũ dùng để chặn bay kiếm của Hòa Sí. Cho nên giờ phút này không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ mình mất mạng ngay tức thì!

Giờ khắc này, đến Hòa Sí có cảnh giới Động Huyền mà trên trán cũng lấm tấm mồ hôi. Hắn không thể ngờ được, một tiểu tử thoát nhìn chỉ có cảnh giới Tầng Phong như Đoan Mộc Vũ lại có thể đưa tới uy hiếp cường đại như thế, mà hắn còn dùng loại cung tên phổ thông nhất nữa chứ. Chuyện này đối với Hòa Sí mà nói quả thực là vô cùng nhục nhã!

Dù là thế nhưng Hòa Sí không dám lộn xộn, bởi vì hắn cảm giác được ba mũi tên hàn băng dường như khóa chặt tâm thần hồn phách hắn, chĩa thẳng vào nỗi sợ hãi tận sâu thẳm trong lòng. Nó cứ như hình với bóng, căn bản không thể tránh thoát dứt không ra được. Một khi hắn dám hành động thiếu suy nghĩ, ba mũi tên hàn băng này sẽ dùng tốc độ vượt qua Ngự Kiếm Thuật với uy lực kinh khủng ghim vào người hắn ngay lập tức! Thậm chí hắn muốn thúc dục Ngự Kiếm Thuật phòng vệ e cũng không kịp!

Nhất thời khắp nơi đều là không khí vô cùng tĩnh lặng. Cả đám đệ tử Phi Vũ Tông đang xem cuộc chiến cũng ngừng thở, ánh mắt nhìn về phía Đoan Mộc Vũ tỏ ra kinh ngạc vô cùng. Bởi vì hắn có thể lấy tu vi Tầng Phong chế trụ một cao thủ Động Huyền. Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi!

Cứ giằng co như vậy trong hơn mười nhịp thở thì bỗng vang lên một tiếng cười sang sảng. Tiếng cười kia dường như mang theo lực lượng kỳ lạ nào đó, dễ dàng hóa giải uy lực trên ba mũi tên hàn băng của Đoan Mộc Vũ. Lúc này, đám người Hòa Sí mới thở phào một cái, tuy nhiên cũng không dám động thủ nữa. Truyện được copy tại bachngocsach.c om

Mà khi tiếng cười lớn vang lên, cả người Đoan Mộc Vũ giống như bị một tảng đá lớn chế trụ, càng lúc càng nặng. Chỉ trong nháy mắt, cương cung trong tay không thể cầm nổi mà ba mũi tên hàn băng đã bị tan ra thành nước tự bao giờ!

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là vị cao thủ cảnh giới Linh Thai của Thất Tinh Môn ra tay!

Đang lúc Đoan Mộc Vũ sắp không chịu nổi nữa thì thanh âm của Khô Mộc vang lên. Lão chỉ nói bốn chữ: "Châm dứt ở đây!"

Thanh âm bốn chữ này không lớn, nhưng lại như tiếng nổ khiến mọi người cảm thấy ừng ừng trong tai. Còn thanh âm cười dài đối diện tức thì bị chặn lại, giống như một con gà trống hùng tráng đang lúc kêu to đặc ý thì bị bóp chặt cổ họng!

Áp lực mà Đoan Mộc Vũ phải chịu ngay sau đó được giải trừ.

Đến khi thanh âm của Khô Mộc hoàn toàn tiêu tán, thanh âm lúc trước phát ra tiếng cười mới thờ dãi nói: "Khô Mộc huynh quả nhiên thâm tàng bất lộ. Bách Lý U Lâu lĩnh giáo! Hòa Sí, chuyện này là người không đúng, còn không mau mau xin lỗi? Ngày sau còn dám khiêu khích thì xử trí theo môn quy!"

Lời vừa nói ra, gương mặt Hòa Sí nhất thời biến sắc. Khuôn mặt hắn từ hồng biến tím, sau đó từ tím biến xanh, cuối cùng là từ xanh biến trắng. Lừa gạt trong ánh mắt Hòa Sí dường như muốn đốt Đoan Mộc Vũ thành tro tàn. Không còn nghi ngờ gì nữa, Bách Lý U Lâu đã ra lệnh thì hắn không thể nào kháng cự mà chỉ có thể cố gắng tiến lên ba bước, cắn chặt hàm răng, cúi người hành lễ với Đoan Mộc Vũ. Nhưng sau đó hắn lại không nói tiếng nào, quay đầu bỏ đi. Khuôn mặt các đệ tử Thất Tinh Môn còn lại đều phức tạp, công đồng môn bị chém đứt hai chân lúc trước lên, buồn bã bỏ đi.

Đoan Mộc Vũ, Tác Ly và Triệu Khắc nhanh chóng cứu chữa Từ Trần Phong đang bị trọng thương. Tuy thương thế của hắn nặng, nhưng không đáng ngại. Chỉ cần còn một hơi thở thì sau khi phục dụng Hồi Xuân linh đan, hai ba ngày là có thể khôi phục.

So sánh hai bên, ba người bọn họ liên thủ lại có thể chiến thắng một cao thủ Tầng Phong khiến họ hưng phấn mãi, ngay cả Tác Ly và Trình Nguyệt cũng cảm thấy kinh ngạc.

Đoan Mộc Vũ bắn ra ba mũi tên thần kỳ vào lúc quan trọng còn làm bọn họ tán thưởng nhiều hơn nữa. Nhưng Tác Ly, Trình Nguyệt, hay là đám người Từ Trần Phong đều cho rằng đây là chuyện đương nhiên.

Chương 70: Thực Cốt Phi Hoàng

Chớp mắt thời gian đã hơn nửa tháng, phong ấn trong Tích Nguyệt Hồ cũng từ từ gia tăng nên chắc chỉ sau một khoảng thời gian nữa sẽ hoàn thành. Dấu hiệu rõ ràng nhất chính là yêu khí thâm thấu từ trong hang ngầm ra và yêu binh đã bắt đầu giảm bớt trên diện rộng, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Với tình hình hiện tại, trận hạo kiếp cần quét cả Ngũ Châu coi như kết thúc. Các môn phái tu hành cũng nhanh chóng rút lui. Tình hình như vậy khiến Đoan Mộc Vũ cảm thấy rất kỳ lạ. Từ lúc bắt đầu, hắn đã cảm thấy sự kiện ở Tích Nguyệt Hồ là do Yêu tộc cố ý giương đông kích tây, gây sự chú ý của giới tu hành nhưng cho đến bây giờ, cả Nhân Giới vẫn không có điểm gì cổ quái, hết thảy đều rất bình thường.

Nếu nghĩ mãi mà vẫn không hiểu thì Đoan Mộc Vũ cũng không thêm nghĩ nhiều. Lúc này, hắn đã không còn bảo thủ như trước, không còn cái cảm giác chán ghét đối với thân phận loài người của mình nên không lãng phí thời gian và tinh lực vào việc này nữa. Mỗi ngày, trừ lúc chỉ điểm bọn Từ Trần Phong tu hành thì hắn một lòng một dạ tu luyện Băng Di Liên Thiên Quyết.

Vì hắn có thể hấp thu hàn khí từ trong vòng tay băng phách ngàn năm trên cổ tay trái cho nên công pháp này tiến triển thần tốc. Hơn nữa, dựa vào kinh nghiệm trước đây của hắn nên trong vòng không tới một tháng pháp lực mà hắn tích lũy đã sắp đuổi kịp Trình Nguyệt. Phải biết rằng đây là kết quả mà hắn đã trừ đi ba thành rồi. Chỉ riêng điểm này mà nói, tốc độ tu luyện của hắn đã sớm vượt xa bất kỳ thiên tài tu luyện nào.

Sau khi hoàn thành phong ấn trong Tích Nguyệt Hồ, Khô Mộc nhận được mệnh lệnh rút lui trở về Phù Vân Sơn. Nhưng Thương Ngô Từ lại giao cho Khô Mộc một nhiệm vụ khác nên lão không thể trở về cùng mọi người. Cả đám đành phải tự mình trở về Phù Vân Sơn.

Chia tay Khô Mộc, nhóm Đoan Mộc Vũ gồm mười hai người nhanh chóng lên đường. Họ không cần phải trèo đèo lội suối nữa mà cưỡi sói băng do Thần Du Thuật luyện chế ra. Tuyến đường di chuyển của cả nhóm là đường chính của Ngũ Châu, đoán chừng nếu đi cả ngày lẫn đêm thì mất ba ngày sau sẽ về tới Phù Vân Sơn. Truyện được copy tại diễn đàn bachngocsach.com

Mặc dù thân phận Đoan Mộc Vũ thấp hơn Tác Ly và Trình Nguyệt, tuổi cũng nhỏ hơn nhưng trải qua nhiều chuyện lúc trước nên Tác Ly và Trình Nguyệt không dị nghị gì khi hắn chỉ đạo.

Đi thẳng một mạch, ngày đầu mọi việc còn bình thường nhưng đến ngày thứ hai, Đoan Mộc Vũ phát giác có điểm gì là lạ xung quanh bọn họ. Thỉnh thoảng có một số côn trùng chim chóc bay qua bay lại. Nếu là ngày thường thì chẳng có gì là lạ, nhưng hiện giờ yêu binh mới cần quét qua, trừ một số địa phương ra thì các khu vực khác của Ngũ Châu đều không có lấy một chút sinh cơ. Không có sự sống thì có sao trong thời gian ngắn ngủi như vậy lại xuất hiện côn trùng chim chóc chứ?

Nhưng nghi ngờ vẫn chỉ là nghi ngờ, Đoan Mộc Vũ cũng không để trong lòng. Hắn lại càng không dừng lại mà càng thúc dục sói băng chạy nhanh như điên về phía trước.

Hoàng hôn buông xuống, trời chiều như lửa. Bỗng nhiên từ hướng Tây Bắc có một đám mây đen bay tới, nhưng nhìn kỹ thì đó không phải là mây đen, mà là vô số châu chấu!

Đám châu chấu này không phải là châu chấu bình thường, mỗi một con đều to cỡ lòng bàn tay, cánh màu xám. Trong lúc vỗ cánh, có vô số bột phấn màu xám phát ra, thoạt nhìn thật là kinh người.

"Thực Cốt Phi Hoàng?" Truyện được copy tại diễn đàn bachngocsach.com

Đoan Mộc Vũ vừa nhìn thoáng qua đã biết lai lịch của đám châu chấu này. Loại này nếu là một con thì không sao, ngay cả một phạm nhân cũng có thể đánh chết nó. Nhưng điều đáng sợ là Thực Cốt Phi Hoàng lại xuất hiện với số lượng cực lớn, so với nạn châu chấu trong thế giới của người phạm không giống nhau. Đám Thực Cốt Phi Hoàng này chuyên ăn vật sống. Nơi chúng đi qua, xương trắng chất chồng, không một sinh linh nào còn sống. Nhưng thứ này cơ hồ không có trong Nhân giới, bởi vì người tu hành tuyệt đối không cho phép Thực Cốt Phi Hoàng xuất hiện chứ nếu không làm sao còn nơi ở cho người phạm?

Nhưng tại sao Thực Cốt Phi Hoàng vốn thuộc ở Yêu giới lại xuất hiện tại nơi này?

Suy tính một chút, Đoan Mộc Vũ liền quát to: "Dừng có ngừng lại, tăng hết tốc độ tiến về phía trước! Tác Ly sư huynh thi triển Phù Không Thuật, mọi người còn lại bảo vệ thân thể của mình. Tiến lên!" Truyện được copy tại diễn đàn bachngocsach.com

Lúc này, đám người Tác Ly đều phát hiện đám mây đen này vô cùng kỳ dị. Bọn họ dựa theo phân phó của Đoan Mộc Vũ liền làm tốt nhiệm vụ của mình. Dưới Phù Không Thuật, mười hai con sói băng đều được bao phủ bởi một đạo cuồng phong. Tác Ly rất giỏi pháp thuật phong hệ và một hệ cho nên hiệu quả của Phù Không Thuật tốt hơn so với Đoan Mộc Vũ. Nhất thời, chỉ nghe cuồng phong gào thét, tốc độ của mười hai con sói băng liền tăng lên!

"Biến đổi đội hình, Tác Ly sư huynh đi trước mở đường, Trình Nguyệt sư tỷ bảo vệ cánh trái, Từ Trần Phong, người bảo vệ cánh phải, Triệu Khắc, Tào

Khải, Vương Giới, Kiều Huyền, bốn người các người ở phía ngoài, còn bốn người còn lại ở tại trung tâm. Ta lui lại bảo vệ phía sau!"

Tiếng quát của Đoàn Mộc Vũ còn chưa dứt, Thực Cốt Phi Hoàng đã tới trước mặt. Tiếng vỗ cánh ong ong như sấm rền khiến cả thiên địa dường như cũng run rẩy. Nhìn thoáng qua quả thực là cực kỳ kinh khủng!

Lúc này Tác Ly ở đầu đã sớm thao túng thanh kiếm của mình. Hắn vừa thúc sói băng chạy đi, vừa sử dụng kiếm quang chém giết. Trải qua hơn một tháng tôi luyện trong hang ngầm, Ngự Kiếm Thuật của Tác Ly càng thêm thuần thực. Hắn có thể lấy pháp lực ít hơn thi triển chiêu thức có uy lực lớn hơn. Phần lớn đám Thực Cốt Phi Hoàng đều bị kiếm quang Tác Ly chém rụng. Lúc này, chất dịch ghê tởm tanh hôi trắng bệch của châu chấu bắn vào đầy mặt và cổ mọi người!

Nhưng bây giờ không phải là lúc so đo mấy chuyện nhỏ này. Mọi người đề cao cảnh giác, nhanh chóng đánh chết hết đám Thực Cốt Phi Hoàng. Nếu không đám côn trùng điên cuồng này mà nhào lên cắn xé thì chỉ cần một trăm con, trong chốc lát cũng có thể ăn một người sống còn một bộ xương trắng. Thật sự chúng rất đáng sợ!

Đoàn Mộc Vũ không ra tay, nhưng lại không ngừng dò xét xung quanh. Điều hắn lo lắng chính là một đoàn Thực Cốt Phi Hoàng như vậy nhất định sẽ có con Thực Cốt Phi Hoàng chúa. Đó mới là thứ lợi hại giống như yêu thú cấp Xích Mộc, mà đám hộ vệ của nó cũng rất khó chơi!

Trong một khoảng thời gian, số lượng Thực Cốt Phi Hoàng giữa không trung càng ngày càng nhiều. Bốn phương tám hướng đầy châu chấu màu xám mảnh liệt nhào tới thân thể mọi người, căn bản không thể nhìn thấy bầu trời bên ngoài, tiếng ong ong vang lên đinh tai nhức óc.

Lúc này, Tác Ly đột nhiên nổi giận, gầm lên một tiếng. Kiếm quyết biến ảo, đạo kiếm quang của hắn tản ra thật nhanh biến thành chín chín tám mươi một đạo kiếm quang nhỏ hơn. Toàn bộ kiếm quang lấy hắn làm trung tâm, bay lên bốn phương tám hướng mà chém giết. Điều này cho thấy gần đây hắn Tác Ly đã nắm giữ tinh diệu kiếm quyết. Mặc dù còn có chút thiếu hụt, nhưng uy lực lại rất kinh người. Mấy vạn con Thực Cốt Phi Hoàng trong phạm vi mười trượng đều bị cắt thành mảnh vụn, quả thực giống như một trận mưa xác chết, đầy ghê tởm!

Nhưng số lượng châu chấu trong bầy Thực Cốt Phi Hoàng này đâu chỉ trăm vạn? Trong nháy mắt, khu vực trống do một kích của Tác Ly tạo ra lại bị vô số Thực Cốt Phi Hoàng lấp đầy, hơn nữa không ngừng vượt qua kiếm quang của Tác Ly xông đến mọi người.

Lúc này, có thể nhìn ra sự chênh lệch của đám người Từ Trần Phong. Công kích của bọn họ rất đơn điệu, dù rất bén nhọn nhưng hiệu quả quá nhỏ đối với bầy châu chấu có số lượng vô hạn này. Nhiều nhất chỉ có thể bảo vệ bọn hắn mà thôi.

Trình Nguyệt rút cục cũng xuất thủ. Hôm nay nàng đã nắm giữ được Ngự Kiếm Thuật, mặc dù không bằng Tác Ly nhưng cũng có thể bảo vệ khu vực vài chục trượng. Cuối cùng nàng đã có thể phối hợp với Tác Ly cản được tất cả Thực Cốt Phi Hoàng ở bên ngoài.

Nhưng tình hình như vậy tuyệt đối không duy trì được bao lâu!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Trùng Thú Cổ

Trong chốc lát, tốc độ của mọi người đã giảm xuống hơn phân nửa. Nguyên nhân vì số lượng Thực Cốt Phi Hoàng phía trước quá nhiều, trông như một bức tường vừa cao vừa dày. Cho dù Tác Ly đã sử dụng kiếm quang chém giết, nhưng những xác châu chấu rơi xuống đất đã chất cao nửa trượng. Mặc dù bọn họ cười trên sói băng do Thần Du Thuật tạo thành nên không e dè nhiều nhưng bước qua vẫn gặp chút khó khăn!

Ngay lúc mọi người lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, bỗng có một tiếng trống yếu ớt nhưng lại hết mực quý dị vọng tới. Giữa chấn động ‘ong ong’ đầy trời do đám Thực Cốt Phi Hoàng tạo ra căn bản không thể nghe thấy được gì, nhưng Đoàn Mộc Vũ từng được Bát Hoang Nghiệp Hòa tôi luyện nên cảm ứng vô cùng nhạy bén mới có thể nghe thấy!

"Hoành Uyên? Ngự Thú Môn?"

Nhất thời, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu Đoàn Mộc Vũ. Trước đây hắn còn cảm thấy hơi khó hiểu: toàn bộ Ngũ Châu, tất cả Yêu Tộc lẫn Yêu binh từ lâu đã bị dọn dẹp sạch sẽ, sao rốt cuộc lại xuất hiện nhiều Thực Cốt Phi Hoàng như vậy?

Thì ra là thủ đoạn của Ngự Thú Môn. Phương pháp tu hành của bọn chúng rất đặc biệt, có thể tụ tập rất nhiều quái trùng, yêu thú sau đó dùng Trùng Thú Cổ phong ấn. Một khi cần là có thể điều khiển chúng dễ dàng. Đây thực sự là một cách thức che giấu rất cao minh!

Nghe ra được những tiếng trống kia, Đoàn Mộc Vũ quả quyết quát lớn: "Tác Ly sư huynh, quẹo trái đi! Hướng Tây, cách đây mười lăm dặm!"

Đối với phân phó của Đoàn Mộc Vũ, Tác Ly tin nhiệm vô cùng. Mặc dù tình hình trước mắt vô cùng ác liệt, nhưng hắn cùng Trình Nguyệt vẫn không hề bối rối vì Đoàn Mộc Vũ còn chưa phải xuất thủ!

Kiếm quang của Tác Ly xoay chuyển lần nữa, chém về phía Tây. Trình Nguyệt cùng đám người Từ Trần Phong lại tiếp tục theo sát phía sau!

Trong một thời gian ngắn, bọn họ đã mạnh mẽ phá vòng vây đánh thẳng về hướng Tây. Bỗng nhiên giữa không trung vang lên những tiếng đập cánh bén nhọn, âm thanh cực kỳ chói tai vang dội bốn phía. Tiếng vỗ cánh này vừa xuất hiện thì đám Thực Cốt Phi Hoàng đang bay liền lo tìm đường tránh né. Truyện được copy tại bachngocsach.c om

"Mọi người cẩn thận! Là Hắc Sí Hộ Vệ (hộ vệ cánh đen) của Thực Cốt Mẫu Hoàng (châu chấu chúa)!"

Đoan Mộc Vũ quát lên một tiếng, liền giương cung bắn liên tiếp chín mũi tên hàn băng. Với thực lực của hắn bây giờ, chín mũi tên hàn băng đã không còn là chín mũi tên đơn thuần nữa mà là một mảng hàn khí lớn kinh khủng có phạm vi ảnh hưởng ước chừng khoảng mười trượng. Những nơi mấy mũi tên này đi qua, phần lớn Thực Cốt Phi Hoàng đều bị đông cứng lại rồi rơi xuống trên mặt đất, giống như một con mura đá!

Mà chín mũi tên hàn băng lại là hướng về phía chín bóng đen. Tốc độ bay của những bóng đen này cực nhanh. Chúng chính là những con Thực Cốt Phi Hoàng dài cỡ một thước, giống như chim sẻ. Toàn bộ hai cánh đều là màu đen, thực lực tương đương yêu thú cấp Thanh Mục.

Số lượng hộ vệ Hắc Sí Phi Hoàng có rất nhiều, mặc dù Đoan Mộc Vũ đã bắn chết chín con nhưng vẫn còn trên trăm con đang nhào bổ xuống!

Đám người Tác Ly lập tức triển khai công kích. Hắc Sí Phi Hoàng có thực lực tương đương với người tu hành cảnh giới Tàng Phong nên Tác Ly và Trình Nguyệt miễn cưỡng đánh chết một con. Tào Khải thì dựa vào Hắc Long nên đánh chết vài con. Còn cả đám Từ Trần Phong chỉ có thể giương mắt mà nhìn!

Chỉ trong khoảnh khắc, cây cung trong tay Đoan Mộc Vũ liên tiếp giương lên ba lần. Hai mươi bảy mũi tên hàn băng bay lên không trung bắn chết hai mươi bảy con Hắc Sí Phi Hoàng!

Tác Ly và đám người Trình Nguyệt cũng thúc dục kiếm quang đánh chết hơn mười con. Còn dư mấy chục con Hắc Sí Phi Hoàng đã nhanh chóng lao xuống, hất Trình Nguyệt, Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khải từ trên sỏi băng xuống đất. Đoan Mộc Vũ và Tác Ly may mắn thoát được. Đây chính là yêu thú cấp Thanh Mục, số lượng rất nhiều. Thật là đáng sợ!

Mặc dù bị ném xuống đất, nhưng đám người Từ Trần Phong đã có kinh nghiệm chiến đấu nên không hề bối rối. Bọn họ lập tức phản kích đám Hắc Sí Phi Hoàng! Dưới sự trợ giúp của Đoan Mộc Vũ, họ đã giết được mấy chục con Hắc Sí Phi Hoàng!

Nhưng cũng không tránh khỏi việc có hai người bị Hắc Sí Phi Hoàng giết chết. Đôi cánh màu đen của Hắc Sí Phi Hoàng vô cùng sắc bén, đã cứa lìa cổ họng hai người nọ.

Khấp thân thể đám Từ Trần Phong cũng đầy thương tích. May thay lúc Khô Mộc rời đi từng lưu cho bọn họ mười viên Hồi Xuân Linh Đan cùng hai mươi viên Bồi Nguyên Đan.

Không kịp cảm thán, mọi người lại tiếp tục phá vòng vây chạy về hướng Tây. Giờ phút này, vô số Thực Cốt Phi Hoàng lần nữa vây lên, đồn tấn công trước chưa qua, đồn kế tiếp lại kéo đến mãnh liệt. Truyện được copy tại bachngocsach.c om

Cũng may cuối cùng họ cũng đã đánh chết gần trăm con Hắc Sí Phi Hoàng này. Theo suy đoán của Đoan Mộc Vũ, chắc sẽ không còn sót lại bao nhiêu con đâu. Còn về lý do tại sao Thực Cốt Mẫu Hoàng không hề xuất hiện thì hẳn là âm mưu của đám người Ngự Thú Môn. Bọn họ muốn mượn tay người khác diệt sạch toàn bộ đám châu chấu này!

Kế tiếp lại là một trận ác chiến. Tác Ly và Trình Nguyệt một bên thúc dục kiếm quang, một bên xuất ra các loại pháp thuật khác. Ngay cả ngọc phù chứa phép thuật cũng lôi ra dùng nốt. Mà Đoan Mộc Vũ thì trừ dùng hàn ngọc chùy thủ ra thì không có hành động nào khác. Tác Ly và Trình Nguyệt thấy vậy càng tăng thêm lòng tin đối với hắn. Đối lại là những người tu hành khác, bọn họ đã tự phá vây chạy trốn từ lâu rồi.

Đội đến khi mọi người phá vòng vây đi về hướng Tây được khoảng bảy tám dặm thì không biết từ khi nào Đoan Mộc Vũ đã lấp mũi tên lên trước và giương cung. Tức thì có một mũi tên hàn băng vô cùng trong suốt, chiều dài đạt đến năm thước, toàn thân được phủ bao với một lớp băng, bên trên được khắc nhiều đạo phù văn thần bí vô cùng.

Đây cũng là mũi tên hàn băng lúc Đoan Mộc Vũ rảnh rỗi đã đặc chế ra. Bên trên có ba Tật Phong Thuật được chế khắc thành công và hắn cũng chỉ sở hữu được mười mũi tên Tật Phong Thuật này thôi!

Khi Đoan Mộc Vũ chậm rãi kéo dây cung, một cỗ uy áp kinh người từ trên Tật Phong Tiễn phát ra. Không chỉ đám người Tác Ly mới có thể cảm nhận được mà ngay cả đám Thực Cốt Phi Hoàng cũng theo bản năng trời sanh tìm đường tránh né!

Đến khi Đoan Mộc Vũ kéo xong dây cung liền có một đạo cuồng phong quanh quẩn trên mũi Tật Phong Tiễn, khi nhìn vào liền biết chúng không dễ chơi!

Nhưng Đoan Mộc Vũ lại không hấp tấp bắn mũi Tật Phong Tiễn này mà ngược lại. Hắn nhắm hai mắt như đang cảm nhận điều gì đó, toàn thân bất động như núi, thân thể căng cứng như một pho tượng. Hắn lại đang cười sỏi băng, quả thực không hề hợp với khung cảnh chung quanh!

Trong mười lần hô hấp, cuồng phong vờn quanh mũi Tật Phong Tiễn càng lúc càng hung mãnh và cuồng bạo. Cuối cùng, Đoan Mộc Vũ đã bắn Tật Phong Tiễn đi!

Cho dù là Tác Ly hay Trình Nguyệt vẫn luôn đang quan sát thì cũng không hề thấy rõ mũi Tật Phong Tiễn này bay đi thế nào. Đây là do tốc độ của nó thật sự quá nhanh, giống như sấm sét vậy. Thanh âm phá không gào thét liên tục đã vượt qua tiếng vỗ cánh ong ong của đám Thực Cốt Phi Hoàng rất

nhiều! Truyện được copy tại bachngocsach.c om

Đây không phải là một mũi tên, mà chính là một đạo cuồng phong!

Nơi nó đi qua, cho dù Thực Cốt Phi Hoàng tụ tập dày đặc cỡ nào cũng bị mũi tên xuyên qua. Tất cả Thực Cốt Phi Hoàng trong phạm vi này đều bị cuồng phong xoắn thành mảnh nhỏ!

Nhưng đây mới chỉ là mới bắt đầu. Mũi Tật Phong Tiễn sau khi xuyên qua bảy Thực Cốt Phi Hoàng thì tốc độ lại nhanh hơn, đến mức khó có thể tưởng tượng được. Trong nháy mắt nó đã bay qua khoảng cách bảy tám dặm, trực tiếp oanh kích đến sườn núi nhỏ nơi xa, bắn tới chỗ một cái trống lớn màu đỏ cổ quái cao hơn đầu người trên đó!

Trên mặt trống màu đỏ này vẽ hình dáng của Thực Cốt Phi Hoàng. Giờ phút này đang có hai người gõ liên tục lên mặt trống theo nhịp điệu đều đều, không nhanh không chậm!

Mũi Tật Phong Tiễn của Đoàn Mộc Vũ bắn tới quá nhanh, quá đột ngột, căn bản không cách nào hình dung. Mặt trống lập tức bị phá vỡ, thậm chí Tật Phong Tiễn còn dư thế ghim một người đang gõ trống trên mặt đất!

Trong nháy mắt khi mặt trống màu đỏ bị phá vỡ, một tiếng kêu thê lương vang vọng thiên địa. Sau đó vô số Thực Cốt Phi Hoàng đang vây chặt đám người Đoàn Mộc Vũ phân phát bay về hướng tiếng kêu đó. Trong nháy mắt, cả ngọn núi nhỏ kia như bị một đám mây đen bao phủ!

Đám Tác Ly kinh ngạc vô cùng, không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ có một mình Đoàn Mộc Vũ biết, một mũi Tật Phong Tiễn này đã giết chết hoặc khiến Thực Cốt Mẩu Hoàng trọng thương. Vậy là tất cả Thực Cốt Phi Hoàng tự nhiên sẽ bay trở về hộ vệ. Tất cả vật sống tới gần Thực Cốt Mẩu Hoàng đều sẽ chết không có chỗ chôn!

"Không được dừng lại, tiếp tục đi theo đường cũ!"

Đoàn Mộc Vũ không giải thích gì mà quát lên một tiếng bảo mọi người tiếp tục lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Địa Hành Long

Nhưng đám người mới đi về phía trước chưa được nửa chum trà thì bỗng nhiên có một trận chấn động kịch liệt từ phía sau vọng đến. Mọi người quay ngoắt lại nhìn thì ai nấy cũng đều hoảng sợ. Sau lưng bọn họ là một con rồng đất đang đuổi theo với một tốc độ còn nhanh hơn cả sói băng, không biết nó di chuyển thế nào mà đất đá bắn tung lên cao vài chục trượng, kéo dài trăm trượng. Uy thế thật là kinh người!

Sắc mặt Đoàn Mộc Vũ hơi đổi, đây hẳn là một con Địa Hành Long. Xem ra chuyện ngày hôm nay chỉ sợ không phải vô tình, mà là có mưu đồ khác!

Vừa nghĩ tới đây, Đoàn Mộc Vũ lập tức hét lên: "Tác Ly sư huynh, huynh mau dẫn mọi người nhanh chóng trở về Phù Vân Sơn. Ta dụ con Địa Hành Long này đi chỗ khác!"

"Đoàn Mộc sư đệ, không thể như thế được! Chúng ta cùng tiến cùng lui!" Tác Ly tức giận hét lên, hẳn không thể để mặc Đoàn Mộc Vũ một mình!

"Đừng có nhiều lời! Các ngươi ở lại cũng chỉ làm vướng tay vướng chân, ta tự có phương pháp thoát thân. Đi nhanh đi!" Truyện được copy tại bachngocsach.c om

Đoàn Mộc Vũ lạnh lùng quát, hẳn cũng không nói thêm gì mà giơ tay xuất ra một đạo hàn khí. Những con sói băng đám người Tác Ly đang cười nhất thời to thêm gấp hai nữa, tốc độ chạy càng thêm nhanh chóng!

Đồng thời Đoàn Mộc Vũ cũng quay người vọt về phía sau đón đầu con Địa Hành Long đang càng lúc càng đến gần. Trong lòng đám người Tác Ly mặc dù cực kỳ không cam lòng, nhưng cũng biết Đoàn Mộc Vũ ẩn giấu thực lực rất sâu, nếu cứ cứng đầu cứng cổ đối lại chỉ tổ cản trở hắn thêm!

Thế nhưng bọn họ không hề biết rằng Đoàn Mộc Vũ còn một câu không nói. Đó chính là: nếu bọn họ cứ tiếp tục đi cùng nhau thì đừng nghĩ việc trở lại Phù Vân Sơn. Bởi vì lần phục kích này đều là vì hắn, rõ ràng không muốn để hắn quay về Phù Vân Sơn. Cho nên, chỉ cần đám người Tác Ly tách ra thì bọn họ sẽ được an toàn!

Nguyên nhân của chuyện này, Đoàn Mộc Vũ cũng chẳng muốn lãng phí tinh lực để suy nghĩ. Tác Ly, Trình Nguyệt là một trong số ít những bằng hữu mà ba ngàn năm qua hắn kết giao, hẳn không muốn lại liên lụy tới bọn họ. Truyện được copy tại bachngocsach.c om

Nói thì chậm nhưng chuyện diễn ra lại rất nhanh. Đoàn Mộc Vũ toàn lực thúc dục sói băng, tốc độ đuổi đến của Địa Hành Long vẫn kinh người như trước nên chỉ mới khoảng mười nhịp thở ngắn ngủn hai bên nhanh chóng đến gần nhau!

Bỗng nhiên một tiếng gầm thét trầm muộn vang lên, mặt đất nổ ầm ầm, vô số đất đá bắn văng lên cao hơn mười trượng. Mà từ dưới đất có một cái đầu khổng lồ như Xuyên Sơn Giáp rướn lên nhanh như chớp. Trên cái đầu này được phủ kín bằng lớp vảy màu đen, cứng rắn vô cùng! Một cái miệng khổng lồ với hàm răng sắc bén dày đặc há rộng ra!

Lúc này, đỉnh đầu của Địa Hành Long cách Đoan Mộc Vũ cũng chỉ có vài chục trượng. Nó gầm lên mãnh liệt, hẳn là muốn nuốt chửng cả Đoan Mộc Vũ và sói băng vào trong bụng. Đám người Tác Ly ở nơi xa thấy tình cảnh như vậy thì vô cùng hoảng loạn, định quay lại cứu giúp!

Nhưng trong khoảnh khắc sinh tử này, Đoan Mộc Vũ đột nhiên mượn lưng sói băng nhảy lên trời. Hắn phi thân lên khoảng bốn năm trượng giữa không trung. Mà chẳng biết từ lúc nào cường cung trên lưng đã nằm trong tay hắn. Một mũi Hàn Băng Trọng Tiễn được đặc chế phản chiếu ánh sáng chói mắt rực rỡ của ánh mặt trời, tản mát ra quang mang tử vong!

Khi cái miệng khổng lồ của Địa Hành Long đang há rộng hết cỡ, chỉ nghe một tiếng xé gió thê lương vang lên. Mũi Hàn Băng Trọng Tiễn có lực khoảng tám thạch biến thành một chuỗi tàn ảnh, lao như điện xẹt vào cái miệng khổng lồ của Địa Hành Long!

Chỉ một mũi tên mà thân hình khổng lồ của Địa Hành Long đang ở dưới đất bị đánh văng ra ngoài. Mũi Hàn Băng Trọng Tiễn xuyên từ đầu xuống đuôi, sau đó nổ tung tại đuôi của con Địa Hành Long. Ngay sau đó huyết nhục tung tóe, cảnh tượng thê thảm cực kỳ!

Con Địa Hành Long cấp Xích Mộc dài chừng ba chục trượng này đã không còn hung hãn như trước nữa mà đang giãy dụa hấp hối!

Đám người Tác Ly ở phía xa nhìn thấy cảnh này, không kiềm được mà hoan hô ầm ĩ. Một mũi tên này quả nhiên có uy lực quỷ khốc thần sầu, quả thực không thể nào tưởng tượng!

Thế nhưng, ở phía xa lại truyền tới một tràng thanh âm ầm ầm kinh khủng. Quan sát từ xa thì bụi mù cuộn cuộn, đất đá tung bay, hẳn có ít nhất mười con Địa Hành Long xuất hiện!

Đoan Mộc Vũ không dám chậm trễ, thậm chí còn không thu thập tài liệu trên thân con Địa Hành Long vừa với chết mà nhanh chóng lấy ra một pho tượng Xích Mộc yêu lang bằng băng rồi ném lên trên trời. Tượng băng nhanh chóng biến thành một con sói băng khổng lồ, cao khoảng ba trượng. Đây là thứ hắn chế ra trong lúc rảnh rỗi, cũng đã làm tiêu hao hết số máu Xích Mộc Yêu Lang trong tay hắn. Bây giờ vừa lúc cần dùng đến.

Nhảy lên con sói băng khổng lồ, hắn giục nó chạy về hướng Tây. Mà chuyện xảy ra tiếp theo quả nhiên giống như hắn đoán, mười con Địa Hành Long phía sau căn bản không đuổi theo đám người Tác Ly, toàn bộ điên cuồng rẽ sang hướng Tây đuổi giết hắn!

Thế nhưng lần này Đoan Mộc Vũ cười sói băng đặc chế nên tốc độ so với sói băng bình thường nhanh hơn gấp hai lần, hơn nữa nó còn có khả năng vượt địa hình nên băng đèo vượt núi như trên đất bằng! Cho dù tốc độ đám Địa Hành Long này có nhanh hơn cũng chỉ lơ lơ ở phía sau mà không cách nào đuổi kịp!

Cứ bên đuổi bên chạy như vậy. Trong nháy mắt, Đoan Mộc Vũ đã chạy được hơn mười dặm, sắp sửa đến một ngọn núi ở phía Tây.

Đúng vào lúc này, trên bầu trời có những tiếng rít phá không truyền đến. Từ phía sau đám Địa Hành Long, bỗng nhiên có năm đạo kiếm quang vọt lên, toàn lực đuổi theo Đoan Mộc Vũ. Trong số đó có một đạo kiếm quang phát ra ba động mãnh liệt, chính là Hoành Uyên của Ngự Thú Môn. Bốn đạo kiếm quang còn lại nghĩ chắc cũng là người của Ngự Thú Môn!

Điều này cũng là bình thường. Dù sao thì mười con Địa Hành Long cường hãn không phải một hai người có thể điều khiển dễ dàng. Nếu tính cả Thực Cốt Phi Hoàng lúc trước thì có thể nói lần này Ngự Thú Môn xuất động toàn bộ rồi!

Tốc độ năm đạo kiếm quang rất nhanh, hiển nhiên là muốn ngăn cản Đoan Mộc Vũ chạy vào núi. Bởi vì, có núi rừng che chở nên không dễ gì đuổi giết hắn!

Giờ phút này, Đoan Mộc Vũ cũng âm thầm kêu khổ. Hắn biết Hoành Uyên có cừu hận với mình, nhưng xuất động cả Ngự Thú Môn thì lại quá phô trương đi. Năm người thực lực cảnh giới Động Huyền, cộng thêm mười con Địa Hành Long cấp Xích Mộc. Ngoại trừ chạy trốn ra thì hắn cũng chỉ có thể chạy! Một chút trì hoãn cũng không thể!

Năm đạo kiếm quang càng đuổi càng gần. Bọn họ bắt đầu tản ra bao vây Đoan Mộc Vũ! Tình hình cứ tiếp tục như thế chắc Đoan Mộc Vũ không còn cách nào chạy trốn!

Lúc này, Đoan Mộc Vũ không tiết kiệm pháp lực nữa. Hắn thi triển ngay một đạo Phù Không Thuật, lại thêm một đạo Tật Phong Thuật phụ trợ lên sói băng!

Sau khi tốc độ của sói băng tăng lên, hắn tiếp tục lấy ra một khối hàn băng trong suốt, phun một ngụm máu lên trên rồi ném ra giữa không trung. Đồng thời hắn cũng bấm độn pháp quyết, quát lên điên cuồng: "Bát Hoang Nghiệp Hóa! Nhật Nguyệt Tịnh Hành! Nghe hiệu lệnh ta, Lưu Quang —— Tụ!" Truyện được copy tại bachngocsach.c om

Khi Đoan Mộc Vũ còn chưa nói xong chữ 'tụ', khối hàn băng trong suốt bị hắn ném lên trên không đã chớp động ánh sáng mờ nhạt. Trong nháy mắt, một vực sâu không đáy được tạo thành. Những tia sáng mặt trời chói chang dường như cũng bị hút vào nơi đây!

Tình hình cực kỳ quỷ dị! Thậm chí ở khu vực khác cũng có một cảm giác như mặt trời tối đi!

Thế nhưng cả quá trình cũng chỉ tồn tại trong ba nhịp thở. Năm người nhóm Hoành Uyên hiển nhiên cũng phát giác có chuyện không ổn, nhưng không kịp nữa rồi!

Chỉ nghe một tiếng nổ mạnh kịch liệt, hàn băng ở trên không trung đột nhiên nổ tung. Sau đó, đám người Hoành Uyên thấy bạch quang chọi lóe. Trong vòng mười dặm, hào quang tỏa sáng, tia sáng mãnh liệt làm cho bọn họ không cách nào mở mắt, hết thấy đều là trắng xoá. Tuy đám Hoành Uyên đều là cao thủ cảnh giới Động Huyền nhưng cũng phải mất nửa chén trà mới khôi phục như cũ. Nhưng lúc này, chúng đã không thấy bóng dáng của Đoan Mộc Vũ đầu!

"Thả Phong Hành Điều, đuổi theo cho ta! Sông phải thấy người, chết phải thấy xác. Nếu đề tiêu tử này chạy thoát, đừng ai mong sống sót!"

Hoành Uyên giận dữ mắng to. Lần này cơ hồ lão đã xuất động toàn bộ lực lượng của cả Ngự Thú Môn, chuẩn bị tỉ mỉ hơn nửa tháng trời. Bây giờ nếu còn đề tiêu tử này chạy thoát, chính lão cũng cảm thấy không còn mặt mũi để sống nữa chứ huống chi đây lại là Tắt Sát Lệnh của cấp trên!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Giết Ngược

Đau đến mức không muốn sống nữa!

Đây chính là cảm giác hiện giờ của Đoan Mộc Vũ. Mỗi tác xương cốt, da thịt toàn thân hắn đều giống như bị nghiền nát. Đau đớn khổ sở thế này, thật khó có thể hình dung!

Kết quả cường chế vận dụng Bát Hoang Nghiệp Hỏa là như thế. Ba ngàn năm qua, hắn đã phản kháng vô số lần nhưng chỉ được gửi trả lại vô số lần hành hạ. Nếu không phải là tình huống nguy cấp quan đầu, hắn tuyệt đối không muốn thúc dục tia Bát Hoang Nghiệp Hỏa này!

May mà sức mạnh của Bát Hoang Nghiệp Hỏa không hề bình thường, một đạo Lưu Quang thuật lại có thể tranh thủ thời gian đến nửa chén trà! Thế nhưng hắn cũng không thoát đi được bao xa. Sau khi thi triển Lưu Quang thuật, hắn nhanh chóng cắn đứt đầu ngón tay, nhờ một giọt máu lên trên khối hàn băng rồi sử dụng Thần Du thuật hóa nó thành một con Vũ Yên và nó phi hành cực nhanh về phía trước. Còn bản thân hắn thì thu hồi sói băng rồi trốn dưới một tảng đá lớn ngay gần đó. Hắn sử dụng hàn băng đóng băng mọi chỗ trên thân mình. Kể từ đó, khí tức toàn thân đều được che giấu đi! Truyện được copy tại bachngocsach.c om

Tuy là thế nhưng phương thức ẩn nấp của Đoan Mộc Vũ chẳng hề cao minh gì. Chỉ cần đám người Hoành Uyên tìm tòi ở xung quanh thật cẩn thận thì sẽ phát hiện ra hắn. Nhưng bất kể ai thì cũng phải có lỗi mòn trong suy nghĩ, nếu có thời gian nửa chén trà thì hắn phải cao chạy xa bay, càng xa càng tốt chứ. Đoan Mộc Vũ cười sói băng thì ít nhất cũng chạy được sáu mươi dặm, nếu có những thủ đoạn khác nữa thì có thể chạy tới một trăm dặm cũng nên.

Chính vì thế, bọn Hoành Uyên dường như không thêm suy nghĩ mà thả Phong Hành Điều để truy tung. Chúng cứ theo khí tức giọt máu Đoan Mộc Vũ lưu lại, điên cuồng đuổi theo.

Năm người nhóm Hoành Uyên có thể ngự kiếm phi hành, sau khi kiểm quang của bọn chúng biến mất ở phía chân trời thì lại có mười lăm thân ảnh chạy đến như điên. Những người này đều chỉ ở cảnh giới Tầng Phong, chính là đệ tử cấp thấp của Ngự Thú Môn, mười con Địa Hành Long vừa rồi chính là do bọn chúng thao túng. Lúc này hiển nhiên chúng nhận được mệnh lệnh nên đã thu Địa Hành Long lại. Bây giờ, mục tiêu có thể đã chạy được hơn chục dặm rồi nên dùng Địa Hành Long đuổi giết chẳng còn ý nghĩa nữa.

Mặc dù mười lăm tên đệ tử Ngự Thú Môn không biết ngự kiếm, nhưng ngự thú thì được. Ba người trong nhóm thả ba con kên kên cấp Thanh Mộc ra, mấy người còn lại thì cười một loại thú có tốc độ nhanh hơn Tuyết Phong Kỳ. Chúng quát một tiếng rồi chạy theo phương hướng Đoan Mộc Vũ tạo ra. Truyện được copy tại bachngocsach.c om

Đoan Mộc Vũ núp ở dưới tảng đá, được hàn băng phủ kín nhưng hắn có thể cảm ứng được hết thấy mọi chuyện xảy ra.

Đợi đến khi mười lăm tên đệ tử Ngự Thú Môn chạy đi hơn mười dặm, lúc này hắn mới thúc dục hàn khí, lặng lẽ giải phong. Con đau đớn kịch liệt trên người vẫn còn nhưng hắn chẳng thêm quan tâm, sát khí từ trong mắt hiện lên. Không cần suy nghĩ nhiều, Đoan Mộc Vũ lập tức đuổi theo mười lăm tên đệ tử Ngự Thú Môn nọ. Nguyên nhân không cần nói cũng biết, trừ ba ngàn năm qua ngày ngày ngốc ngốc thì cho tới bây giờ tính cách của hắn vẫn là có nợ phải trả, đừng bao giờ khiêu khích sự tôn nghiêm của hắn. Ai có can đảm mạo phạm hắn, kết quả duy nhất chính là chết!

Giờ phút này có thể nhìn ra ưu điểm của việc Đoan Mộc Vũ luôn phân ra ba thành pháp lực để rèn luyện xương cốt và thân thể lúc trước. Giờ đây hắn không cần vận dụng pháp lực đã có thể chạy như bay, hơn nữa không lo lắng bị người khác phát hiện. Bởi vì nếu sử dụng pháp lực sẽ có ba động ở xung quanh, nếu gặp phải địch nhân có cảm ứng bén nhạy sẽ không thể đánh lén được! Truyện được copy tại bachngocsach.c om

Mười lăm tên đệ tử Ngự Thú Môn bay đi với tốc độ cực nhanh nhưng với sự bộc phát toàn lực của Đoan Mộc Vũ thì chỉ mất chừng một nén nhang đã lặng lẽ đuổi kịp. Tuy nhiên Đoan Mộc Vũ không vội vã động thủ mà lặng lẽ suy tính. Mới rồi hắn thả Vũ Yên ra hẳn chưa bị năm người Hoành Uyên đuổi kịp. Giả dụ bọn chúng có đuổi kịp rồi biết mình đã mắc mưu thì cũng cách đây hơn trăm dặm. Giờ chính là thời cơ động thủ tốt nhất, bảo đảm viện binh không kịp quay lại!

Thời gian ước chừng một chén trà trôi qua, Đoan Mộc Vũ chỉ còn cách đám đệ tử Ngự Thú Môn khoảng ba dặm, cự ly đã nằm trong xạ trình của Hàn Băng Tiễn. Phiên toái duy nhất là mười lăm tên đệ tử Ngự Thú Môn này rất có kinh nghiệm. Có lẽ để dễ quan sát và tìm kiếm nên cả đám tản ra, mỗi người cách nhau hơn hai trăm trượng. Điều này làm cho Đoan Mộc Vũ không thể giết chết tất cả bọn chúng trong một lúc!

Nhưng thời gian đã không còn nhiều, Đoan Mộc Vũ quyết định không chờ đợi nữa. Hắn vói tay nắm lấy cương cung trên lưng, Hàn Băng Tiễn đặt ở dây cung, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Nhất thời, vị trí và hành động của mười lăm đệ tử Ngự Thú Môn đều hiện ra rõ ràng trong đầu của hắn.

Dây cung kéo ra, dừng lại trong chốc lát rồi bay đi thật nhanh. ‘Suu’ một tiếng, một mũi Hàn Băng Tiễn đã khóa chặt mục tiêu, phá không bay đi!

Cùng lúc đó, mũi Hàn Băng Tiễn thứ hai được đưa lên dây cung, không chút trì hoãn, Đoan Mộc Vũ lại tiếp tục bắn.

Hắn bắn liên tục chín mũi tên, mặc dù mỗi lần chỉ bắn một mũi nhưng vì tốc độ quá nhanh nên gây cho người khác cảm giác chín mũi Hàn Băng Tiễn được bắn cùng một lúc. Chín tên đệ tử Ngự Thú Môn đồng thời hét lên thảm thiết, mỗi đứa trúng tên đều chết ngay lập tức!

Sau khi bắn ra chín mũi Hàn Băng Tiễn, Đoan Mộc Vũ không do dự mà thả sói băng vóc ra rồi xoay người nhảy lên, nhanh chóng trốn chạy về hướng Tích Nguyệt Hồ. Sáu tên đệ tử Ngự Thú Môn còn lại sống là vì chúng phân tán rộng nên Đoan Mộc Vũ không giết kịp, nếu muốn giết hết sẽ phải trả một cái giá rất lớn, bởi vì chúng đã gọi Địa Hành Long ra bảo hộ cho mình. Hơn nữa phát tín hiệu cầu cứu, hiển nhiên là dùng thông báo cho năm người nhóm Hoành Uyên.

Đoan Mộc Vũ ứng biến cũng không chậm, đợi đến khi sáu tên đệ tử Ngự Thú Môn còn lại tập hợp rồi điều khiển Địa Hành Long đánh tới thì hắn đã chạy một hơi hơn mười dặm. Hiện giờ phải xem thời gian trì hoãn có thể kéo dài được bao lâu. Chỉ cần hắn có thể trở lại Tích Nguyệt Hồ sẽ không cần phải lo lắng đám Hoành Uyên truy sát. Bởi vì hiện tại ở Tích Nguyệt Hồ cũng còn vài người tu hành ở đó. Truyện được copy tại bachngocsach.com

Còn chuyện trở về đến Phù Vân Sơn, Đoan Mộc Vũ không dám kỳ vọng. Nếu đúng như suy đoán của hắn thì hành trình trở về là một hành trình tuyệt vọng!

Thúc dục sói băng chạy như điên hơn nửa ngày, Đoan Mộc Vũ nhìn sắc trời một chút, trong lòng khẽ tính toán. Một ý niệm xuất hiện trong đầu hắn ngay sau đó, chính là: nếu đám Hoành Uyên một mực ngự kiếm phi hành đuổi giết hắn thì ắt hẳn giờ phút này đuổi gần tới rồi. Tốc độ bọn chúng rất nhanh, cho dù hắn có chạy trước thì cũng chỉ hơn một trăm dặm mà thôi!

Nhưng vấn đề cũng chính là điểm này. Năm người Hoành Uyên có cảnh giới Động Huyền, nếu bọn chúng không nhận ra vấn đề tiêu hao pháp lực thì sau khi ngự kiếm phi hành bốn năm trăm dặm, hẳn pháp lực hắn đã tiêu hao khá nhiều. Nếu như xuất hiện bây giờ thì vừa lúc thích hợp để phục kích bọn chúng một trận. Bởi vì hiện giờ Đoan Mộc Vũ vẫn ở trạng thái tốt nhất!

Nghĩ tới đây, lập tức Đoan Mộc Vũ chọn một đỉnh núi cao, có tầm nhìn thật xa. Hắn đứng ở đó, kiên nhẫn đợi năm người Hoành Uyên tới tận nơi!

Tuy nhiên, cùng lúc đó Đoan Mộc Vũ cũng có tính toán khác. Đó chính là: nếu như năm người Hoành Uyên nhận ra vấn đề tiêu hao pháp lực nên không vội vã thì hắn chỉ đợi trong thời gian một nén nhang, rồi lập tức rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Phục Kích

Hoành Uyên dĩ nhiên không hề ngu xuẩn, bởi bất kỳ người tu hành nào tu luyện đến cảnh giới Động Huyền đều không ngốc một chút nào!

Tuy chúng biết cách truy đuổi này tiêu hao rất nhiều pháp lực nhưng không dám dừng lại một phút nào. Từ khi biết Đoan Mộc Vũ núp ngay sau lưng mình thì bọn chúng đã thề không tiếc giá phải giết cho bằng được. Còn việc môn hạ đệ tử bị giết chết thì không có ý nghĩa bởi vì nếu để tiêu tử Đoan Mộc Vũ chạy thoát thì đợi chờ chúng chính là tai họa ngập đầu, chẳng khác gì rơi xuống địa ngục. Cho nên lựa chọn tốt nhất là liều mạng đuổi theo!

Tính toán của Đoan Mộc Vũ trên cơ bản thì không có gì sai sót. Hắn núp ở trên đỉnh núi kia, chờ đợi không tới nửa nén nhang thì trên bầu trời phương xa đã xuất hiện năm điểm đen nho nhỏ!

Đây không phải là kiếm quang do ngự kiếm phi hành phát ra, mà chính là năm con ác điều cấp Thanh Mục! Ngự Thú Môn ở phương diện truy đuổi có ưu thế vô cùng lớn, lúc thiếu hụt pháp lực, bọn chúng có thể dùng phi cầm tẩu thú để di chuyển nên tốc độ đuổi theo càng nhanh chóng. Nếu như Đoan Mộc Vũ không phục kích nơi đây mà cứ tiếp tục chạy trốn thì kết quả cuối cùng chính là hắn còn chưa tới Tích Nguyệt Hồ đã bị năm người Hoành Uyên đuổi kịp.

Khẽ híp mắt quan sát, ánh mắt Đoan Mộc Vũ ánh lên vẻ trào phúng rồi chợt rút hai mũi Tật Phong Tiễn đặc chế ra, nhẹ nhàng đặt lên dây cung. Hắn chưa vội kéo cung mà kiên nhẫn chờ cơ hội tốt nhất. Truyện được copy tại bachngocsach.com

Thực lực năm người Hoành Uyên rất mạnh, cho nên chúng chưa hề nghĩ rằng Đoan Mộc Vũ lại dám phục kích. Mặc dù chính bản thân Hoành Uyên

từng trải qua cảm giác bị Đao Mộc Vũ dùng tên phá vỡ lồng ngực, nhưng vì lúc đó hắn đang thao túng Xích Mộc yêu xà nên mới thế. Hắn không cho rằng khi năm người bọn chúng đang toàn lực tìm kiếm mà Đao Mộc Vũ còn có thể lập lại trò cũ?

Đáng tiếc, Hoành Uyên không cách nào tưởng tượng được tốc độ tăng trưởng thực lực của Đao Mộc Vũ nhanh đến cỡ nào. Ban đầu Đao Mộc Vũ chỉ dùng được Hồ Cốt Cung có lực năm thạch, thì bây giờ đã là Cường Cung lực chín thạch. Mười tên lúc ấy là Thiết Mộc Hồ Nha Tiên thì bây giờ là Hàn Băng Tật Phong Tiên, được gia cường ba đạo Tật Phong Thuật. Quan trọng hơn là năng lực cảm ứng được Bát Hoang Nghiệp Hỏa rèn giữa đến mức biến thái của Đao Mộc Vũ, ở khoảng cách bốn năm dặm cũng dễ dàng cảm ứng được một con kiến nhỏ. Lại phối hợp sức mạnh toàn thân kinh khủng của hắn nữa. Hết thảy, các nhân tố hợp lại sẽ tạo thành uy lực to lớn!

Năm người Hoành Uyên nhanh chóng đến gần, Đao Mộc Vũ bắt đầu chậm rãi kéo căng cường cung trong tay. Hắn không công kích Hoành Uyên, mà chọn kẻ có thực lực yếu nhất trong năm người! Truyện được copy tại bachngocsach.com

Đao Mộc Vũ đứng trên đỉnh núi cao, nên hai bên chênh lệch độ cao với đám người Hoành Uyên chỉ ba mươi, bốn mươi trượng mà thôi. Lúc bọn chúng bay vào phạm vi năm dặm, thời gian dường như ngừng lại trong phút chốc!

"Huru!" Một tiếng xé gió vang dội cả thiên địa. Cung lực chín thạch, cộng thêm Tật Phong Tiên thần tốc nên mới vừa rời khỏi dây cung, đã phát ra tiếng rít không lồ. Thậm chí còn gây nên một cổ khí xoắn cường đại giữa không trung! (chắc là dòng khí xoáy khi viên đạn xoay á)

Tiếng xé gió của Tật Phong Tiên vừa vang lên thì năm người Hoành Uyên liền cảnh giác. Nhưng cảnh giác thì cảnh giác nhưng hết thảy đều không có tác dụng bởi vì tốc độ hai mũi Tật Phong Tiên này thật sự quá nhanh, thậm chí đã vượt xa khỏi tốc độ của Ngự Kiếm Thuật. Chỉ trong tích tắc, hai mũi Tật Phong Tiên đã đến, một mũi lấy xu thế không thể ngăn cản xuyên qua lồng ngực ác điều cấp Thanh Mộc, sau đó trở xuyên qua lưng chìm!

Nhưng dù gì kẻ kia cũng có thực lực Động Huyền nên không hề tầm thường. Tốc độ phản ứng của hắn cực nhanh, hai tay chống xuống lộn một vòng về phía trước, khó khăn lắm mới né được một kích sát sát này. Ngay sau đó tay hắn kết kiếm quyết, thanh kiếm sau lưng bay lên như muốn làm chỗ đứng cho hắn!

Nhưng biến cố này đã được Đao Mộc Vũ tính toán từ trước. Mũi Tật Phong Tiên thứ hai vừa lúc hơi chệch lên một chút, bắn vào lồng ngực của gã!

Chỉ thiếu chút nữa gã đã đứng lên thanh kiếm sau đó có đường sống. Nhưng chỉ trong tích tắc, gã đã mất mọi thứ!

Tật Phong Tiên này dài đến năm thước, bắn văng người này đi hơn mười trượng. Đáng sợ hơn chính là mũi Tật Phong Tiên này không hề xuyên thủng hắn mà cứ ghim chặt trong lồng ngực!

"Sư huynh, cứu ta!"

Người này hét thảm, rơi từ trên không trung xuống. Một khi rơi xuống mặt đất từ độ cao trăm trượng chắc chắn sẽ biến thành thịt vụn, cho dù là kẻ có cảnh giới Động Huyền cũng không ngoại lệ!

Hết thảy sự việc phát sinh quá nhanh, nhưng phản ứng của bốn người Hoành Uyên cũng không hề chậm chạp. Chúng lập tức phân ra một người ứng cứu, ba người còn lại thì tăng tốc độ vọt tới đỉnh núi mà Đao Mộc Vũ đang đứng.

Giờ phút này, Đao Mộc Vũ không tiếp tục công kích nữa. Hai mũi Tật Phong Tiên đã là giới hạn của hắn, trong thời gian ngắn không thể nào tiếp tục bắn một phát như thế nữa. Nhưng hắn đã để lại ấn tượng rất sâu cho đám người Hoành Uyên.

Thấy người trúng tên sắp được cứu, khóe miệng Đao Mộc Vũ khẽ mỉm cười. Đột nhiên tay hắn bấm độn pháp quyết, mũi Tật Phong Tiên đang ghim trong lồng ngực tên kia nhanh chóng nổ tung. Hắn liền bị nổ tan xác, phân ra làm năm sáu mảnh, tuyệt đối không thể sống sót!

Sau đó, Đao Mộc Vũ nhanh chóng nhảy khỏi đỉnh núi. Ở dưới đỉnh núi là một vách đá dựng đứng. Dưới vách đá là một mảng rừng rậm rạp!

Ba con Hàn Băng Vũ Yến cũng đã được hắn chuẩn bị sẵn sàng, chúng lập tức bay về ba hướng. Chuyến này cũng đủ khiến đám người Hoành Uyên đau đầu.

Ngay lúc đám Hoành Uyên xông đến đỉnh núi thì đã chẳng thấy bóng dáng của Đao Mộc Vũ đâu. Tránh đi vào vết xe đổ một lần nữa, bọn chúng tích cực tìm kiếm xung quanh một phen, sau đó mới xác định Đao Mộc Vũ đã rời đi rồi!

Với thực lực cường đại như Hoành Uyên mà cũng cảm thấy khóc không ra nước mắt. Sao bọn chúng lại gặp phải một tên tiểu tử biến thái như vậy? Rõ ràng nó có thực lực yếu ớt, chỉ cần dùng một tay cũng có thể bóp chết mà lại nhiều lần khiến chúng hao binh tổn tướng là sao?

Cho dù Hoành Uyên có cảm tức như thế nào thì Đao Mộc Vũ cũng chẳng thèm để ý. Lần này, hắn thật sự chạy trốn cho thật nhanh. Cứ năm mươi dặm, hắn lại thả ba con Hàn Băng Vũ Yến ra để mê hoặc đám người Hoành Uyên. Còn chuyện phục kích lần nữa thì hắn cho rằng không cần thiết. Đã chịu thiệt thòi thì cho dù có ngu như bò Hoành Uyên cũng sẽ không phạm cùng một sai lầm, nếu bị đuổi kịp lần nữa đó sẽ là một trận chiến cực kỳ ác. Cho nên Đao Mộc Vũ không muốn bị chúng đuổi kịp. Hắn không tiếc mà vận dụng tất cả vốn liếng, chỉ cầu mong kéo dài thời gian.

Làm như vậy hiệu quả rõ ràng rất tốt, ít nhất Đao Mộc Vũ đã đến Tích Nguyệt Hồ mà đám người Hoành Uyên vẫn chưa thấy đâu.

Thế nhưng hắn lại buồn bực vì lúc trước đã dự đoán sai. Phong ấn giữa Tích Nguyệt Hồ đã hoàn toàn hoàn thành nên bên bờ hồ đã không còn môn phái nào ở lại, chỉ có những người thực lực cao cường gác ở trung tâm phong ấn mà thôi. Nhưng chỗ ấy không dễ tới gần, chỉ sợ mới đi vào phạm vi đã đã bị loạn kiếm phanh thây!

Trong thoáng chốc, Đoàn Mộc Vũ lại cảm thấy không cam tâm. Hiện tại hấn cắt đuôi khá xa đám người Hoành Uyên, nhưng lúc này lại phải vòng trở lại Phù Vân Sơn sao? Điều này chỉ sợ không ổn! Truyện được copy tại bachngocsach.com

Đám người Hoành Uyên một khi không tìm được tung tích của hấn, nhất định sẽ ở ẩn nấp ở gần Phù Vân Sơn. Còn chuyện trông cậy vào Khô Mộc hay Thương Minh Tử ở Phù Vân Sơn tới giúp lại càng không thực tế. Quan trọng nhất là hấn không biết suy luận của hấn có phải là sự thật hay không. Nếu như hấn thật sự trở về Phù Vân Sơn, chỉ sợ đúng là vạn kiếp bất phục!

Tuy nhiên còn có một lựa chọn khác chính là đem suy luận của mình báo cho đám Khô Mộc. Nhưng vấn đề là chuyện này ngay cả Đoàn Mộc Vũ cũng không cách nào xác minh, chỉ biết Hoành Uyên vốn có cừu oán với mình nên đuổi giết mình thì hợp tình hợp lý hơn. Với lại tính cách của hấn không bao giờ nói mà không có bằng chứng chính xác.

Trong lòng nghĩ tới những chuyện này, Đoàn Mộc Vũ chợt có quyết định: tạm thời không quay lại Phù Vân Sơn, thế nhưng có thể âm thầm quan sát, thuận tiện tích lũy thực lực bản thân. Nếu thực lực mạnh hơn nữa thì đã không bị đám người Hoành Uyên đuổi giết chặt vật như vậy!

Vừa nghĩ tới đây, Đoàn Mộc Vũ liền bật dậy, lao về phương Đông.

Thế nhưng hấn không biết rằng khi hấn rời đi khoảng hai ba canh giờ, bốn người Hoành Uyên cũng trọn trùng hai mắt, nghiêng răng nghiêng lợi đuổi tới. Pháp lực của bốn người bọn chúng hiện thời đã không còn bao nhiêu, cho nên không nỡ kiểm phi hành mà cười yêu thú cấp Thanh Mộc đuổi theo!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Hàn Đàm (Hàn Đàm)

Núi rừng hùng vĩ, cây cối xanh tươi, một con suối nhỏ đang chảy róc rách, nước suối trong suốt tinh khiết. Lúc này, mặt nước suối đang phản chiếu một gương mặt có phần tiêu tụy, nhưng khó giấu sát khí trong ánh mắt. Gương mặt này chính là của Đoàn Mộc Vũ.

Kể từ lúc hấn rời khỏi Tích Nguyệt Hồ đến nay đã là bảy ngày. Trong khoảng thời gian này hấn ngày đêm băng đeo vượt núi, vội vã chạy như điên hơn hai ngàn dặm. Cũng trong khoảng thời gian này, hấn chạm trán với bốn người Hoành Uyên mấy lần. Kết quả một người trọng thương, một người bị thương nhẹ, nhưng hấn lại không có cách nào hoàn toàn cắt đuôi bọn chúng. Đám người Hoành Uyên quả nhiên điên thật rồi, bọn chúng không tiếc bất cứ giá nào cũng phải đuổi theo. May rằng hấn có kinh nghiệm phong phú nên mới có thể trốn thoát nhiều lần.

Hiện tại, nơi đây đã không còn trong địa phận Ngô Châu mà hấn là Hải Châu, tuy nhiên chuyện này không quan trọng mấy. Quan trọng là - Đoàn Mộc Vũ đã kiệt sức. Trong trận chiến mấy canh giờ trước, pháp lực của hấn đã hao sạch sẽ. Hấn có thể trốn được tới đây là đã cố gắng lắm rồi! Truyện được copy tại bachngocsach.com

Vốc lên một ngụm nước suối trong suốt, mát lạnh, Đoàn Mộc Vũ uống vào thật sảng khoái. Bảy ngày qua, hấn không hề ăn uống chút gì, tất cả đều trông cậy vào Thanh Mộc Tâm nhưng bây giờ đã đến cực hạn của nó!

Rửa mặt xong, Đoàn Mộc Vũ đứng dậy nhìn về phía xa xa. Cách đây khoảng bốn năm dặm, tiếng chim chóc ríu rít, tiếng côn trùng rì rả bỗng nhiên im bật, chắc hẳn ba người Hoành Uyên đã đuổi tới. Từ lúc bắt đầu đuổi giết, mặc dù bọn chúng có tu vi Động Huyền nhưng tình hình chẳng khác hơn Đoàn Mộc Vũ chút nào. Ngay cả tọa kỵ của bọn chúng cũng bị Đoàn Mộc Vũ bắn cho chết hết nên giờ đây hoàn toàn trông vào đôi chân mà đuổi bắt.

Do ba người bọn chúng cứ liên thủ với nhau nên Đoàn Mộc Vũ không thể chống lại được.

Không quan sát nữa, về mặt Đoàn Mộc Vũ chẳng có bao nhiêu biến hóa. Hấn xoay người liền nhảy vào dòng suối nhỏ, đi dọc theo con suối. Hiện tại, ngay cả chút thời gian khôi phục pháp lực hấn cũng không có, nếu không phải xương cốt toàn thân vô cùng cường đại thì đã không thể chống đỡ rồi đến giây phút này.

Càng về phía hạ lưu con suối thì nước chảy càng mạnh, sau khi hợp với mấy dòng suối nhỏ khác chúng tạo thành một dòng suối chảy xiết. Ngâm mình ở trong nước suối trong suốt, lạnh như băng thế này rất là thoải mái. Đoàn Mộc Vũ còn nằm ngửa, nổi lênh bênh trên mặt nước, để mặc con suối cuốn mình xuống hạ lưu. Truyện được copy tại bachngocsach.com

Đây không phải do hấn rảnh rỗi mà đi đủ đờn, hấn làm vậy vì nó có hiệu quả đối với việc khôi phục pháp lực. Chìm trong nước suối lạnh như băng này, hấn có thể cẩn thận giải phóng một chút hàn khí trên vòng tay băng phách ngàn năm ở cổ tay trái để chuyển thành pháp lực.

Tiếng ầm ầm đình tai như óc từ phía cuối con suối vọng lại, chắc hẳn đó là một thác nước. Đoàn Mộc Vũ vươn tay bám vào một tảng đá lớn giữa dòng đang định lên bờ bỏ đi thì bỗng nhiên trong lòng chợt động, dường như đã cảm ứng gì đó!

"Hàn khí? Kỳ quái, chẳng lẽ dưới thác nước này có ẩn giấu một hàn đàm?"

Trong lòng nghĩ tới đây, Đoàn Mộc Vũ có chút vui mừng. Hấn bèn nhanh chóng thuận thế tiếp tục trôi theo dòng nước, rút chủy thủ hàn thiết ra cầm

trong tay, từ từ trôi xuống thác nước.

Đến chân thác, quả nhiên hàn khí càng phát ra nồng đậm. Lúc này, Đoan Mộc Vũ chẳng chút do dự lặn ngay xuống dưới. Đầm nước ở dưới thác nước này sâu khoảng hơn ba mươi trượng, lạnh thấu xương. Người bình thường chỉ cần nhảy vào thì chẳng mấy chốc liền bị đông cứng.

Nhưng hàn khí này đối với Đoan Mộc Vũ thì có thể xem là đồ đại bổ rồi. Men theo từng tia hàn khí tản ra, hắn tìm được một tảng đá khổng lồ. Dưới tảng đá này, là một tảng băng cứng rắn, thật dày, hoàn toàn phong bế nơi phát ra hàn khí.

Đoan Mộc Vũ cẩn thận dò xét một phen rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì sau khi xem xét, hắn có thể khẳng định hàn đàm này do thiên nhiên hình thành, không phải do yêu thú hay người tu hành tạo dựng nên, nếu không trừu phải bọn chúng sẽ vô cùng xui xẻo.

Lúc này, Đoan Mộc Vũ không vội vàng tiến vào nơi phát ra hàn khí mà lại nổi lên trên mặt nước. Hắn không thể lặn dưới nước quá lâu, nhưng hàn khí ở đây lại có thể sử dụng được. Vậy thì phải chấm dứt với ba người Hoành Uyên tại đây thôi!

Vừa nghĩ tới đây, Đoan Mộc Vũ liền lựa chọn một chỗ bí mật dưới mặt đá rồi khiến thân thể chìm xuống đầm nước. Nơi đây vừa có thể bảo đảm hô hấp, có thể vận chuyển Băng Di Liên Thiên Quyết! Truyện được copy tại bachngocsach.com

Bởi vì hàn khí trong đầm nước rất nhiều, cho nên việc vận chuyển pháp quyết vô cùng thuận lợi.

Chỉ sau một nén nhang ba người Hoành Uyên đã xuất hiện ở phía trên thác nước với bộ dạng vô cùng chật vật, tóc tai bù xù, bụi đất đầy mặt. Phía trước bọn chúng là một con chim nhỏ màu xanh bay quanh quẩn không ngừng. Đây chính là Phong Hành Điều rất giỏi truy tung. Lúc trước, Đoan Mộc Vũ đã bắn chết ba con, nhưng không ngờ trong tay bọn Hoành Uyên vẫn còn có một con nữa. Hiện giờ, hắn không cách nào dùng máu huyết dụ dỗ Phong Hành Điều được nữa, cho nên khó có thể tránh khỏi cảm ứng của nó.

"Hắc hắc hắc! Con thỏ nhỏ khôn kiếp đáng chết kia, ta xem ngươi còn có thể chạy đến nơi đâu? Hai vị sư đệ, hiện giờ tiểu tử kia đang ở trong đầm nước dưới thác nước này. Chúng ta chia ra ba đường vây đánh, lần này tuyệt đối không thể để hắn chạy mất. Mặt khác phải đề phòng cung tên của hắn, tránh trúng phải ám toán! Bắt được hắn, lão phu nhất định phải rút gân lột da, lóc xương rút tủy để tiêu mỗi hận trong lòng!"

Hoành Uyên nghiêng răng nghiêng lợi nói, mà hai sư đệ của lão cũng giống như vậy - trong lòng tràn đầy lửa giận. Chúng không cần nhiều lời liền chia nhau hành động, vây chặt Đoan Mộc Vũ. Trong tay mỗi người cầm hai ba lá phù, chỉ cần Đoan Mộc Vũ lộ đầu ra là sẽ ăn một chuỗi công kích mãnh liệt.

Ngược với sự giận dữ trong lòng của ba người Hoành Uyên, Đoan Mộc Vũ lại cực kỳ sáng khoái. Tới tận khi ba người bọn chúng nhích tới gần đầm nước khoảng trăm trượng, hắn mới thu hồi Băng Di Liên Thiên Quyết và lặn sâu xuống.

"Cẩn thận có trả!"

Thấy một màn này, Hoành Uyên không nhịn được gần giọng quát. Trong quá trình đuổi giết bọn chúng đã ăn quá nhiều thiệt thòi nên lúc này không dám nhảy ngay xuống đầm truy kích.

"Hắn không thể ở dưới đầm nước quá lâu, sớm muộn gì cũng phải ngoi lên lấy hơi! Chúng ta chỉ cần canh tại đây là đủ!"

"Nhưng sư huynh, nước hồ này ẩn chứa hàn khí rất nặng, không giống đầm nước bình thường. Lỡ dưới hồ mà có một cái động ngầm thì chẳng phải chúng ta chờ tiểu tử hồi phục sao?" Lúc này một vị sư đệ của Hoành Uyên cau mày nói. Hiện tại bọn chúng bỏ ra một cái giá khổng lồ mới bức Đoan Mộc Vũ đến cùng đường, nếu để cho hắn khôi phục như cũ chẳng phải tức chết sao?

Hắn vừa nói xong, Hoành Uyên cũng không đưa ra được chủ ý nào. Nhất là đầm nước này đích xác có hàn khí bốn phía, phía dưới tám chín phần có hàn khí chi nguyên. Một khi có đường thoát, bọn chúng thật sự tổn công vô ích.

"Được, xuống nước! Ba người chúng ta hợp lực, chẳng lẽ còn đấu không lại con thỏ kia?" Hơi do dự một chút, rồi Hoành Uyên cắn chặt răng đưa ra quyết định!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Trúng Yêu Thú

Đoan Mộc Vũ đang chờ đợi ba người Hoành Uyên không kiểm chế được mà nhảy xuống đầm nước. Một đường đuổi giết vừa rồi, chẳng những pháp lực của hắn tiêu hao hết mà ngay cả mấy khối ngọc phù từng chế tạo ra cũng đã không còn. Mặc dù trong tay hắn chỉ còn lại chuỗi vòng tay bằng phách ngàn năm nhưng hắn không dám dùng nó, bởi vì cần thứ này để áp chế mảnh vụn Yêu Thạch trong cơ thể hắn. Trừ phi hắn muốn đồng quy vu tận, nếu không sẽ không thể dùng nó.

Nhưng mà hàn đàm dưới thác nước này đã cho hắn không gian tốt nhất, chỉ cần ba người Hoành Uyên nhịn không nổi mà nhảy xuống nước thì hắn có thể nắm quyền chủ động!

Ba người Hoành Uyên thân là người tu hành cảnh giới Động Huyền nên không sợ hãi hàn khí. Chẳng mấy chốc, bọn chúng đã lặn xuống dưới đáy đầm. Nhưng lúc xuống tới nơi thì bọn chúng chợt phát hiện chẳng những Đao Mộc Vũ không trốn, ngược lại còn thản nhiên đứng trên một khối hàn băng mà nhìn bọn chúng, nở nụ cười trông rất tàn bạo.

"Không tốt, bị lừa tình rồi!" Truyện được copy tại bachngocsach.c om

Trong đầu đám người Hoành Uyên đều xuất hiện ý nghĩ này, tuy nhiên cả ba lại có hành động khác nhau. Hai sư đệ của Hoành Uyên ngay lập tức bấm độn kiếm quyết, thúc giục chút pháp lực cuối cùng trong cơ thể hòng chém chết Đao Mộc Vũ. Mà Hoành Uyên lại thối lui thật nhanh!

Dường như cùng một lúc, Đao Mộc Vũ lấy vòng tay băng phách ngăn năm trên cổ tay trái xuống rồi ném về phía trước. Băng phách ngăn năm lợi hại cỡ nào? Lúc trước do phải áp chế mảnh vụn Yêu Thạch nên hàn khí không thể phát tán ra được. Nhưng lúc này lấy nó xuống, thì nước xung quanh lập tức đóng băng. Chỉ trong nháy mắt, cả đầm nước lớn như thế đã đông lại thành một tảng băng vững chắc. Hai tên sư đệ của Hoành Uyên không thể ngờ Đao Mộc Vũ lại còn có thủ đoạn công kích khủng bố như vậy nên cả hai đều bị phong bế, không cách nào thoát ra được!

Chỉ có Hoành Uyên may mắn một chút, nhảy lên khỏi đầm nước trước khi mặt nước vừa đóng băng!

Lúc này, ở trung tâm khối băng khổng lồ chính là vị trí của Đao Mộc Vũ. Nơi đây không bị đóng băng. Đây không phải do hắn vận dụng thần thông gì mà bởi vì ba động của mảnh vụn Yêu Thạch đã chặn hàn khí của vòng tay băng phách ngăn năm.

Mà khối băng khổng lồ do vòng tay băng phách ngăn năm tạo ra cũng hoàn toàn chế trụ ba động của mảnh vụn Yêu Thạch, cho nên Đao Mộc Vũ không phải lo lắng về việc ba động của mảnh vụn Yêu Thạch tán ra ngoài.

Thế nhưng giờ phút này Đao Mộc Vũ cũng không thể thu hồi vòng tay được. Nó hút hàn khí từ sâu dưới đầm lên làm hàn khí càng nồng đậm. Kết quả là hàn băng nơi đây càng lúc càng dày, chẳng những lan ra cả đầm nước mà còn làm cho thác nước đang đổ xuống cũng bị đóng băng. Quang cảnh thật kỳ dị.

Nhận thấy điểm này, Đao Mộc Vũ âm thầm kêu khổ. Hiện tại xem ra, trước lúc vòng tay băng phách còn chưa hấp thụ hoàn toàn hàn khí nơi đây thì hắn đừng nghĩ đến việc thu hồi nó lại. Nhưng vấn đề là hắn có thể chống đỡ cho đến lúc đó sao? Thanh Mộc Tâm qua mấy ngày đuổi giết liên tiếp đã tiêu hao hơn phân nửa lực lượng, hiện tại nhiều lắm chỉ có thể duy trì hô hấp nửa ngày. Vượt qua thời gian này, hắn chắc chắn phải chết. Cuối cùng, chỉ tiện nghi cho Hoành Uyên đã trốn ra ngoài. Truyện được copy tại bachngocsach.c om

Tâm niệm khẽ động, Đao Mộc Vũ xoay người đi đến lối vào nơi phát ra hàn khí. Hàn băng nơi đó đã bị giải khai từ nãy, từng đạo hàn khí màu bạc đang bị hấp thu.

Không chút do dự, hắn liền nhảy thẳng xuống. Vào lúc bình thường, nếu hắn tiếp xúc trực tiếp với hàn khí tinh thuần như vậy chắc chắn sẽ bị đông cứng. Nhưng lúc này thật xảo diệu, mảnh vụn Yêu Thạch trên cánh tay trái phát ra ba động, vừa lúc có thể trung hòa hàn khí khiến Đao Mộc Vũ bình yên vô sự. Đây cũng là nguyên nhân tại sao ba động của mảnh vụn Yêu Thạch không thể phát ra ngoài.

Đường vào rất sâu, may là Đao Mộc Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng, cầm chủy thủ hàn thiết găm vào vách băng rồi theo đó trượt từ từ xuống.

Bên trong động tối thui, đưa tay gần mắt cũng không thấy được một đầu ngón tay. Đây chỉ là chuyện nhỏ, trong đôi mắt Đao Mộc Vũ hiện lên hai ngọn lửa mơ hồ. Chẳng mấy chốc, hết thấy mọi thứ nơi đây đều trở nên rõ ràng với hắn.

Đây là một huyết động do thiên nhiên tạo thành nên cũng không có gì kỳ lạ. Nguồn gốc xuất phát hàn khí là một viên đá khổng lồ ở trong huyết động.

Nhưng khi thấy khối đá này, Đao Mộc Vũ nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng thấy quen quen. Bởi vì hình dáng tảng đá này có vẻ giống với một quả trứng yêu thú. Chỉ là, nếu nó đúng là trứng yêu thú thì quả mức to lớn vì cao khoảng một trượng, dài chừng hai trượng. Phía trên bao phủ đầy đất đá, nhìn không ra là loài yêu thú nào.

Nhưng có thể xác nhận một điều là quả trứng này đã tồn tại lâu lắm rồi, có thể tới mấy trăm năm hoặc mấy ngàn năm. Lớp đất đá phủ bên trên chính là minh chứng, hơn nữa quả trứng yêu thú này phân nửa là bị vứt bỏ, hoặc là bị lạc cho nên đến nay vẫn chưa nở được.

Vốn dĩ điều này cũng không có gì to tát vì trong trứng yêu thú vẫn còn sinh cơ. Điểm này từ lúc nó phát ra hàn khí thì có thể thấy rõ, chỉ cần nó không bị quấy rầy thì qua mấy ngàn năm nữa nói không chừng vẫn có thể nở được. Nhưng lúc ra đời chắc chắn sẽ là một con thú ốm yếu.

Nhưng hiện tại, hắn lại đường đột xông vào, lại xuất vòng tay băng phách ngăn năm ra nên quả trứng yêu thú này coi như xong đời! Sau khi hàn khí trong trứng yêu thú bị hấp thu sạch sẽ, cũng chính là lúc sinh cơ đoạn tuyệt!

Ý niệm này vừa xuất hiện trong lòng, Đao Mộc Vũ cũng cảm thấy có phần cảm khái. Tuy nhiên, khi hắn nhìn lại quả trứng này thì cảm thấy đây là một loại duyên phận. Trứng yêu thú này phủ đầy bụi đá, ở nơi đây không biết mấy ngàn năm, tích lũy từng chút hàn khí, cẩn thận tích góp từng chút lực lượng để phá vỏ mà ra, nhưng tai bay vạ gió mà đột nhiên bị đoạt đi sinh cơ. Nghĩ cũng đáng thương! Truyện được copy tại bachngocsach.c om

"Ta đã từng trải qua ba ngàn năm cô độc tịch mịch, đau khổ giãy dụa trong những cơn ác mộng, muốn chết không được, muốn sống cũng không xong, chỉ biết lang thang như cô hồn dã quỷ, không một chút vui thú trên đời. Bây giờ, nếu giúp được người thì ta sẽ giúp một tay! Phúc họa tại trời, thiện ác tại tâm, trong lòng ta không tiếc!"

Đao Mộc Vũ tự nói với lòng, chủy thủ hàn thiết trong tay phải hắn cắt vào cổ tay trái. Vốn dĩ hắn muốn lấy mảnh vụn Yêu Thạch ra, chỉ cần có mảnh

vụn Yêu Thạch này thủ hộ thì vòng tay bằng phách ngàn năm sẽ không cách nào hút lấy hàn khí trong trứng yêu thú.

Tiếc rằng hắn không làm được. Mảnh vụn Yêu Thạch hiện tại dường như đã có liên hệ huyết nhục với Đoan Mộc Vũ nên không cách nào lấy được. May mà, máu huyết của Đoan Mộc Vũ cũng có chút ảnh hưởng như mảnh vụn Yêu Thạch nên liền bị quả trứng hấp thụ. Hiện tượng hàn khí không ngừng phát ra ngoài cũng chậm dần.

Chỉ chút nữa thôi, vòng tay bằng phách ngàn năm sẽ không thể hút lấy hàn khí trong trứng yêu thú nữa.

Lúc này, sắc mặt Đoan Mộc Vũ tái nhợt, ngay cả đứng cũng không vững nữa. Cũng may, lòng hắn hiện giờ tĩnh lặng như nước, không thêm quan tâm đến điều gì. Sống chết thì có sao chứ? Cho nên hắn cũng chẳng quan tâm tới Hoành Uyên ở phía ngoài mà định tranh thủ thời gian tu luyện Băng Di Liên Thiên Quyết.

Giờ phút này, Hoành Uyên vừa mới thoát được một mạng đang bị dọa cho sợ hết hồn hết vía. Tuy nhiên khi hắn thấy hàn khí kinh khủng dần dần tan đi thì mừng rỡ trong lòng. Bây giờ, hai tên sư đệ của nhất định đã chết rồi nhưng tên tiểu tặc Đoan Mộc Vũ cũng thế. Như vậy là hắn chỉ cần đợi hàn băng ở đây tan ra thì có thể chặt đầu tiểu tử kia. Quan trọng nhất là cái vòng tay mà tiểu tử kia ném ra hắn là bảo bối hiếm có, chỉ cần lấy được sau đó rèn luyện thêm chút thì thực lực của hắn không phải chuyện đùa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Lôi Chưởng

P/S: Thực ra phải là 'Chưởng tâm lôi', nhưng cái này dịch ra tiếng việt lại 'xuất chưởng từ lòng bàn tay'. Nó rắc rối quá nên từ nay tội nhân vật cứ xuất chưởng là mình dùng luôn 'chưởng' nha!

Sau khi Đoan Mộc Vũ bắt đầu vận chuyển Băng Di Liên Thiên Quyết thì không lâu sau quả trứng yêu thú không lồ ở bên cạnh hắn cũng đáp lại. Giống như tâm linh tương thông, nó cũng tản mát ra một chút ba động tương tự với Băng Di Liên Thiên Quyết.

Lúc đầu, ba động này mỏng manh và đứt đoạn không đều, nhưng nhanh chóng trở nên liên mạch. Cuối cùng vận chuyển giống hệt, không khác biệt Đoan Mộc Vũ tu luyện Băng Di Liên Thiên Quyết. Nó vận chuyển khéo léo giống như đã tu hành công pháp này mấy chục, mấy trăm năm rồi vậy!

Nhất là quả trứng yêu thú này dường như còn có một ưu điểm bẩm sinh. Sau khi nó vận chuyển Băng Di Liên Thiên Quyết mấy lần thì tự sửa đổi cho phù hợp hơn. Cả quá trình này có thể nói vô cùng thần kỳ!

Tuy nhiên Đoan Mộc Vũ lại không phát hiện ra sự việc. Quả trứng yêu thú này học trộm Băng Di Liên Thiên Quyết và vận chuyển nó một cách thuần thực giống như chính hắn đang tu luyện nên hắn không phát hiện ra là chuyện bình thường.

Nhưng tình hình như thế chỉ kéo dài chừng một nén nhang. Theo sự vận chuyển Băng Di Liên Thiên Quyết không ngừng của quả trứng yêu thú, thì nó bắt đầu hấp thu hàn khí tinh thuần xung quanh trên phạm vi lớn. Hấp thu mặc dù rất nhanh, nhưng không thuần thực, xảo diệu như Đoan Mộc Vũ. Nếu không thì chút pháp lực hệ thủy trong cơ thể Đoan Mộc Vũ trực tiếp bị hút sạch!

Biên độ hấp thụ hàn khí của quả trứng yêu thú rất lớn. Chỉ trong nháy mắt nó đã hấp thu lại lượng hàn khí bị vòng tay bằng phách ngàn năm hút lấy lúc trước.

Chuyện vẫn chưa dừng lại tại đây, quả trứng còn để lại một phần nhỏ hàn khí tinh thuần cho Đoan Mộc Vũ, do đó làm cho tốc độ khôi phục pháp lực của hắn lên nhiều lần.

Hoành Uyên đang ở phía trên nghiên cứu nên phá băng từ chỗ nào, tưởng tượng ra thu hoạch sau đó vô cùng nhiều thì cả tảng băng khổng lồ này đã biến mất với tốc độ cực nhanh. Phải nói là biến mất chứ không phải là tan ra, bởi vì hàn khí đã bị trứng yêu thú hút lấy toàn bộ, một chút cũng không lưu lại, quả thực giống như một cái động không đáy!

Cuối cùng, ngay cả mảnh mẽ như vòng tay bằng phách cũng không chịu nổi sự hấp thụ của quả trứng yêu thú mà tự động bay trở về trên cổ tay trái Đoan Mộc Vũ. Đến khi tảng hàn băng ở xung quanh thác nước hoàn toàn tan hết thì sự hấp thụ điên cuồng mới dừng lại. Mà pháp lực của Đoan Mộc Vũ trong thời gian chốc lát đó cũng đã khôi phục chừng bảy thành.

Lúc này hắn cũng phát hiện ra biến hóa phía ngoài nên vội vàng thu hồi Băng Di Liên Thiên Quyết, kết quả là phát hiện ra cả tảng băng đã không còn nữa. Nước ở trong đầm cũng hoàn toàn biến mất, chỉ có nước từ trên thác nước tiếp tục đổ xuống mà thôi.

Mặc dù Đoan Mộc Vũ không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế này. Thân hình hắn đứng dậy, lao ngay ra khỏi hang. Khi tới đáy đầm đã khô cạn thì hắn liền thấy Hoành Uyên với vẻ mặt đầy kinh ngạc đang đứng ở trên bờ.

Có câu 'cừu nhân gặp nhau, đồ hết cả mắt'. Hoành Uyên không nói năng gì liền xuất ra một lá Cự Mộc Phù, sau đó vận khởi chút pháp lực còn lại tế xuất kiếm khí!

Cự Mộc Phù tỏa ra hào quang trong không trung, sau đó từng đợt thanh âm ừng ừng vang lên. Trong khoảng thời gian ngắn, ba mươi cây thân cây thô to - hai người ôm mới xuể từ trên cao đồng loạt giáng xuống trong phạm vi ba mươi trượng xung quanh Đoàn Mộc Vũ. Uy thế đòn tấn công này cực kỳ kinh người, nếu bị nện vào người thì không chết cũng trọng thương!

Nhưng lúc này Đoàn Mộc Vũ đã khôi phục lực lượng, hơn nữa chỉ phải đối mặt với mỗi Hoành Uyên nên không có lấy một chút hoang mang. Hắn lấy một khối hàn ngọc ra, ném thẳng xuống đất. Đồng thời hắn bấm độn pháp quyết ngay sau đó, khẽ quát: "Vạn cổ hàn băng, độn địa mà lên. Nghe hiệu lệnh ta, Băng Nhạn —— Cuồng Vũ!"

Pháp quyết vừa niệm xong, từ trong khối hàn băng trên mặt đất đột nhiên tỏa ra một đoàn hàn khí tinh thuần. Đoàn hàn khí này như hương hoa quỳnh nhanh chóng lan tỏa xung quanh, sau đó mỗi một phiến cánh hoa mỏng lung phiêu nhiên phân tán đi. Màu trắng như mưa hoa đầy trời, ưu nhã vô cùng!

Nhưng đây chỉ là một loại ảo giác. Dường như chỉ trong nháy mắt, những cánh hoa này trực tiếp liền vỡ ra, biến thành vô số băng nhận sắc bén, theo gió cuốn đi hình thành một cơn lốc băng nhận. Cơn lốc này giáng từ trên trời giáng xuống, giống hệt như những thân cây khổng lồ kia!

Thân cây cho dù có cứng rắn đến đâu cũng không chịu nổi đám băng nhận chặt chém. Chỉ nghe thanh âm ‘xoát xoát’ vang lên, ba mươi thân cây khổng lồ nhanh chóng bị cắt thành từng mảnh nhỏ, khí thế uy mãnh lúc trước tan biến hoàn toàn. Giờ đây, chúng có rơi lên đầu Đoàn Mộc Vũ thì cũng như đang gãi ngứa mà thôi!

Sau khi thi triển ra Băng Nhận Thuật, Đoàn Mộc Vũ bèn lấy cường cung ra. Hắn giương cung lấp tên, bắn thật nhanh, vừa lúc đụng phải kiếm quang của Hoành Uyên!

Hai loại lực lượng va chạm gây nên cảnh tượng cực kỳ kinh tâm động phách, tuy nhiên Đoàn Mộc Vũ có hơi kém hơn một chút. Hàn Băng Tiễn của hắn nổ tung khiến kiếm quang của Hoành Uyên chệch đi chút ít, nhưng vẫn từng bước ép sát đến!

Đoàn Mộc Vũ dường như chưa hồi phục hết thể lực, tốc độ bắn Hàn Băng Tiễn mặc dù nhanh nhưng lực đạo lại giảm, thân hình của hắn còn không ngừng lui về phía sau.

So sánh hai người thì khí thế của Hoành Uyên như cầu vồng sau mưa, thao túng kiếm quang giống như du long kinh hồng, tung hoành cực kỳ uy vũ! Tất cả Hàn Băng Tiễn Đoàn Mộc Vũ bắn ra đều bị chém rụng trong nháy mắt, bức hắn lui lại đến dưới thác nước.

"Hắc hắc hắc! Con nhỏ đáng chết kia, ngươi cho rằng kéo dài thời gian thì có thể làm cho lão phu hao hết pháp lực sao? Hừ, ngươi quá coi thường lão phu rồi! Giết ngươi ta vẫn còn dư sức. Kể ra thì ngươi cũng khá, có thể trốn đến bây giờ. Biết điều một chút, chịu chết đi!"

Một mặt đầy nhanh tốc độ công kích, một mặt Hoành Uyên sáng khoái cười to. Thời gian vừa qua nghĩ lại mà sợ, trên dưới hai mươi người Ngự Thú Môn thì chết trong tay tiểu tử này đã hơn mười người. Quả thực nguyên khí tổn thương nặng nề! Cuối cùng hắn đã bức được tên tiểu tử này đến đường cùng, làm sao không khoái chí chứ!

Đối mặt với sự đắc ý của Hoành Uyên, Đoàn Mộc Vũ chẳng nói chẳng rằng. Bây giờ trong tay hắn đã không còn Tất Phong Tiễn và Hàn Băng Trọng Tiễn nên chỉ có thể dựa vào Hàn Băng Tiễn bình thường để chống lại công kích của Hoành Uyên. Hơn nữa lúc này hắn bị đẩy xuống đầm nước sâu hơn ba mươi trượng, muốn chạy trốn cũng không thể. Hoành Uyên căn bản đang chiếm địa lợi. Hắn cứ từ trên cao đánh xuống, hoàn toàn thắng thế!

Nếu muốn cầu thắng, chỉ có thể mạo hiểm!

Đoàn Mộc Vũ vừa nghĩ tới đây thì cũng là lúc đạo kiếm quang của Hoành Uyên lao tới tấn công. Nhất thời, Đoàn Mộc Vũ khẽ nghiêng người bắn ra một mũi Hàn Băng Tiễn!

Góc độ bắn mũi Hàn Băng Tiễn này là lựa chọn tốt nhất lúc bấy giờ!

Trong khoảnh khắc, mũi Hàn Băng Tiễn kia không ngăn cản kiếm quang mà chỉ làm cho nó chệch đi một chút, xuyên thẳng vào ngực Đoàn Mộc Vũ!

Máu tươi bắn ra, Hoành Uyên thỏa nguyện cười to. Nhưng biến hóa lúc trước khiến kiếm quang chệch hướng Thanh Mộc Tâm trong lồng ngực Đoàn Mộc Vũ.

Chỉ cần Thanh Mộc Tâm vẫn còn, thì bị thương nặng thế nào cũng không đáng ngại!

Lực lượng trên kiếm quang đánh bay Đoàn Mộc Vũ, rồi đập mạnh vào vách đá phía sau. Nhưng ngoài dự tính của hắn là thanh kiếm này lại xuyên qua ngực! Hoành Uyên cũng quá vui mừng nhưng trong chốc lát muốn thao túng thanh kiếm chém đầu Đoàn Mộc Vũ!

Nhưng đột nhiên thời gian như ngừng lại trong khoảnh khắc này. Tay phải Đoàn Mộc Vũ chấm máu, nhanh chóng vẽ ra hơn mười ký hiệu phức tạp trong không trung. Rồi sau đó, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, tụ tập pháp lực toàn thân, lòng bàn tay phải chưởng thẳng về phía trước!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Đánh Chết

"Àm ầm". Từng trận âm thanh cuồng dã, dứt khoát vang lên từ phía chân trời! Lực lượng vô cùng mạnh mẽ giáng xuống từ trên chín tầng trời! Hết thấy mọi vật cản trên đường đi dường như sẽ bị bóp thành phần vụn!

Một chương này chính là chương mà ngày xưa Đoan Mộc Vũ đã vẽ lên lòng bàn tay Trình Nguyệt trong đại mạc. Nhưng lúc này do hấn thi triển nên uy lực mạnh mẽ hơn rất nhiều!

Mặc dù Hoành Uyên đa mưu túc trí, giáo hoạt như hồ ly cũng không cách nào ngờ rằng Đoan Mộc Vũ còn ản giấu thủ đoạn như vậy. Thậm chí để lừa hấn mà chịu trọng thương bởi. Tâm kế và khả năng nhẫn nại vô cùng cao! Truyện được copy tại bachngocsach.c om

Đoan Mộc Vũ xuất chương chỉ trong khoảnh khắc nên Hoành Uyên không kịp né tránh. Hấn hét thảm một tiếng, cả người văng đi thật xa. Hấn bay cao đến tận chục trượng, phun máu thành vòi. Sau khi rơi xuống đất, Hoành Uyên không hề nhúc nhích hay rên rỉ một tiếng nào. Một chương này xuất ra cực kỳ chuẩn xác, tất cả tâm mạch phế phủ của Hoành Uyên đều bị chấn cho nát bấy, dù có dùng linh đan diệu dược gì cũng vô ích!

Mà Đoan Mộc Vũ thì ngã rạp xuống đất, hít thở vô cùng khó khăn sau khi tung chương. Pháp lực toàn thân hấn không còn một chút nào, thậm chí kinh mạch cũng bị tổn thương rất nặng. Hơn nữa, thương thế trước ngực càng làm hấn thoi thóp thêm!

Đáng tiếc hấn đã đưa số Hồi Xuân Linh Đan và Bồi Nguyên Đan Khô Mộc để lại lúc trước cho đám người Từ Trần Phong nên lúc này không còn linh đan để phục dụng.

Chỗ này hiển nhiên không thể ở lâu vì băng đã biến mất, nước từ thác nước cứ liên tục chảy xuống nhanh chóng dâng lên tới thất lưng Đoan Mộc Vũ. Nếu không lập tức rời đi thì chắc chắn hấn sẽ bị chìm chết. Truyện được copy tại bachngocsach.c om

Lúc này, Đoan Mộc Vũ đang bị trọng thương nên mặc kệ quả trứng yêu thú kia mà chỉ lấy vật tùy thân của Hoành Uyên và hai tên sư đệ hấn. Hấn gắng gượng, dùng nốt chút lực lượng cuối cùng leo ra khỏi hố sâu hơn ba mươi trượng này. Về phần thanh kiếm đang cắm trên ngực thì đợi sau khi khôi phục chút khí lực mới từ từ rút nó ra!

Lúc này cũng đã có thể nhận ra điểm bất phẩm của Thanh Mộc Tâm. Miệng vết thương kinh khủng như thế, bản thân Đoan Mộc Vũ không cách nào cầm máu được, nếu bình thường thì chắc chắn hấn mất máu mà chết nhưng do hiệu quả chữa thương thần kỳ của Thanh Mộc Tâm nên vết thương chẳng mấy chốc đã ngừng chảy máu. Mặc dù, thương tích không thể nào khỏi hấn ngay nhưng cuối cùng vẫn có thể bảo vệ tính mạng của hấn.

Một tay Đoan Mộc Vũ cầm thanh kiếm của Hoành Uyên, một tay bám vào tảng đá lớn trong đầm. Lúc này, hấn không dám vận chuyển Băng Di Liên Thiên Quyết, bởi vì không có ai phòng hộ thì một con dã thú tầm thường cũng có thể lấy đi tính mạng hấn.

Mà sự thật đã chứng minh đúng là như thế. Mùi máu tươi nhanh chóng hấp dẫn mười con sói hoang, chúng cắn xé thi thể của Hoành Uyên xong thì không chịu rời đi, cứ quanh quẩn xung quanh Đoan Mộc Vũ mãi, bộ dạng vô cùng sốt ruột.

Cho dù Đoan Mộc Vũ có suy yếu thì đám sói hoang này cũng không phải đối thủ. Sau khi hấn dễ dàng chém chết ba con sói cường tráng nhất thì đám sói còn lại mới chịu rời đi.

Hai ngày kế tiếp, đầm nước này liền trở nên náo nhiệt, dã thú chim chóc lớn nhỏ thỉnh thoảng có ghé đến nhưng chỉ cần chúng không quấy rầy thì Đoan Mộc Vũ chẳng thèm quan tâm. Hấn để Thanh Mộc Tâm từ từ chữa hương cho mình.

Đến ngày thứ ba, Đoan Mộc Vũ hồi phục được một chút khí lực. Hấn đứng dậy nhặt chiếc nhẫn trữ vật của Hoành Uyên lên. Thứ này cứng rắn đến nỗi làm vỡ cả răng của một con sói nên mới còn lại nơi đây.

Sau đó, Đoan Mộc Vũ lại trở lại trong đầm nước tìm kiếm vật phẩm tùy thân của hai tên sư đệ của Hoành Uyên. Hai người bọn chúng còn không có tư cách sử dụng nhẫn trữ vật nên chỉ có hai cái túi trữ vật.

Vốn hấn muốn bỏ đi luôn, nhưng chợt nhớ đến quả trứng yêu thú nên lại tiến vào huyết động phía dưới đầm nước xem xét một chút. Thật bất ngờ, chỉ sau ba ngày mà quả trứng yêu thú kia đã có biến hóa rất lớn khiến hấn cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Ở bên ngoài quả trứng vốn có một lớp đất đá thật dày bao phủ nhưng bây giờ đã rớt xuống, để lộ ra một quả trứng nhỏ như nắm tay, trong suốt như ngọc.

Nhìn thấy cảnh này, Đoan Mộc Vũ ngạc nhiên trong chớp lát. Cuối cùng hấn lặng lẽ nhặt quả trứng yêu thú lên. Bây giờ hấn đại khái đoán được quả trứng yêu thú này có thể đã tồn tại ít nhất hơn ngàn năm. Hơn nữa yêu thú được sinh ra từ trong quả trứng này tất nhiên không hề tầm thường.

Nhưng trải qua mấy ngàn năm, lực lượng cường đại trong quả trứng đã từ từ tiêu thất, biến thành tảng tảng đất đá. Hiện tại sinh cơ trong quả trứng mặc dù được hấn giúp đỡ nhưng vô cùng nhỏ yếu. Nói cách khác, quả trứng yêu thú này có thể là đời sau của Thần Long Thượng Cổ cường đại, nhưng hiện tại không mạnh mẽ hơn gà đất chó kiểng là bao. Nếu nó có thể phá vỏ chui ra, hấn cũng không sống nổi.

Đã như vậy cứ xem như mình nuôi một con thú cưng đi. Nếu khiến cho nó có được sức mạnh cường đại thì không thể nhưng giúp nó sống sót thì chỉ là chuyện nhỏ.

Rời khỏi đầm nước, việc đầu tiên Đoan Mộc Vũ làm là xem xét vật phẩm của ba người Hoành Uyên một chút. Hấn vốn tưởng rằng có thể tìm được một ít linh đan chữa thương nhưng đáng tiếc trừ một ít linh thảo ra thì không có viên linh đan nào. Đoán chừng chắc chúng đã bị sử dụng hết trong trận đuổi bắt vừa rồi.

Tuy nhiên, hẩn thu hoạch cũng không ít. Ba người Hoành Uyên tổng cộng cống hiến cho Đoàn Mộc Vũ ba trăm năm mươi tám viên huyền tinh. Thứ này vừa có thể dùng để mua các loại vật phẩm vừa là có thể coi như thiên địa linh khí, bổ sung pháp lực rất tốt.

Ngoài ra còn có ba thanh kiếm phẩm chất bình thường. Với Đoàn Mộc Vũ thì hẩn chỉ nhìn thoáng qua rồi ném lại vào túi trữ vật.

Điều duy nhất khiến Đoàn Mộc Vũ vui vẻ một chút là trên người ba người Hoành Uyên có các loại thức ăn dùng để bồi dưỡng linh thú. Những thứ này sau này sẽ có tác dụng rất lớn nha. Còn có một vài tài liệu luyện đan, chế phù, luyện khí. Trong đó hẩn thiết trăm năm thượng hạng có khoảng năm cân.

Đây cũng coi là một thu hoạch lớn. Truyện được copy tại bachngocsach.c om

Thu thập xong xuôi, Đoàn Mộc Vũ lấy năm viên huyền tinh để khôi phục pháp lực bản thân. Sau đó mới phân biệt phương hướng, bước về hướng Bắc. Di chuyển trong núi sâu hai ngày, hẩn gặp một ngọn núi nguy nga sừng sững. Trên núi, mây mù dày đặc không nhìn thấy đỉnh. Quả nhiên là một nơi có phong cảnh rất đẹp.

Đoàn Mộc Vũ không định lên núi du ngoạn mà chỉ nhìn từ xa rồi tiếp tục lên đường. Nhưng lúc này, từ hai ba dặm phía trước bỗng nhiên có tiếng người truyền đến. Số người dường như rất nhiều, khoảng mấy trăm nhưng toàn bộ đều là người phạm.

Đoàn Mộc Vũ cũng không nghĩ ngợi nhiều. Nơi đây tuy là rừng sâu núi thẳm, nhưng có rất nhiều người phạm thì chẳng là chuyện gì lạ.

Đoàn Mộc Vũ tiếp tục tiến lên. Hẩn bắt gặp mấy trăm người đang dẫn theo gia đình, lưng đeo các túi đồ. Về mặt bọn họ hoảng sợ, dường như đang vất vả lẫn trốn.

Lúc đầu Đoàn Mộc Vũ còn tưởng rằng những người này trốn từ Ngô Châu sang nên cũng không quá để ý, cho đến khi hẩn chuẩn bị vòng qua thì trong đám người mới có mấy lão già cất tiếng: "Này cháu, chớ nên đi về phía trước! Phía trước có ác quỷ tàn sát bừa bãi đó. Nó đã giết chết hơn mười người rồi, bọn ta trốn còn không còn kịp nữa. Người không nên đâm đầu vào chỗ chết!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Mỹ Yêu

Bộ dáng của Đoàn Mộc Vũ hiện thời rất đối bình thường. Mấy ngày qua hẩn bị đuổi giết liên tục, lại thêm trọng thương chưa khỏi nên vẻ mặt mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt. Nhìn thoáng qua trông hẩn rất giống những người chạy nạn khác.

Chấp tay tạ ơn lão già đã lên tiếng nhắc nhở, Đoàn Mộc Vũ không nói gì mà tiếp tục đi về phía trước. Lão già kia thấy vậy liền ngạc nhiên nhưng lắc đầu quầy quậy rồi thôi.

Tiếp tục tiến về phía trước thêm hai ba mươi dặm, Đoàn Mộc Vũ vẫn chưa thấy ác quỷ trong lời lão già mà lại nhìn thấy mấy người tu hành đang tám nhăm trên một sườn núi phía xa. Bộ dạng bọn họ dường như rất thành thoi.

Mấy người tu hành này đều ở cảnh giới Tầng Phong. Cả đám gồm ba nam, hai nữ. Nam thì áo xanh, nữ mặc áo tím, nhưng trên trán họ đều có một ấn ký lá trúc màu đỏ, hẩn là đệ tử Vô Cực Môn.

Thấy bọn họ, Đoàn Mộc Vũ lập tức nghĩ đến Cảnh Chung và Tín Dương. Cảnh Chung đã chết, mà Tín Dương không biết sao lại không thấy tung tích.

Lúc này, mấy vị đệ tử Vô Cực Môn cũng nhìn thấy Đoàn Mộc Vũ. Một người trong đó quát lên: "Này, không thể đi tiếp, mau lui ra đi! Thấy mình sống đủ rồi sao? Này, chờ chút! Người cũng là người tu hành, chẳng lẽ đến đây cũng vì Mỹ Yêu?"

"Mỹ Yêu?" Truyện được copy tại bachngocsach.c om

Đoàn Mộc Vũ cau mày, nhưng ngay sau đó liền bình thường trở lại. Mỹ Yêu chính là một loài trong Yêu Tộc, thông thường là do sói, cáo, nhện, cóc ... các loại sinh vật âm tính tu luyện mà thành. Loài yêu này tính tình vô cùng tàn bạo, thường lấy sắc đẹp mê hoặc con người, sau một lần xuân phong mãn ý sẽ ăn tim uống máu đối phương, tàn nhẫn vô cùng. Người phạm không biết chuyện nên cho là ác quỷ tàn sát bừa bãi cũng là điều dễ hiểu.

Ngoài ra, Mỹ Yêu cũng có tiếng xấu trong Yêu Tộc vì đối tượng bọn chúng nhắm đến không quản là người hay yêu mà chỉ cần là loài có sức sống, ngay cả dã thú tầm thường cũng không buông tha. Hơn nữa, loại yêu này phiêu hốt vô hình rất khó đối phó.

Mấy tên đệ tử của Vô Cực Môn tu vi như thế mà cũng dám tới đây để đối phó Mỹ Yêu thì thật sự là can đảm quá!

Khẽ gật đầu, coi như đã đáp lại, Đoàn Mộc Vũ cứ tiếp tục đi về phía trước. Mỹ Yêu thường hoạt động có quy luật, bình thường nó chỉ xuất hiện vào ban đêm còn bây giờ là ban ngày nên đi qua đây cũng không có gì đáng ngại. Còn chuyện ra tay diệt trừ nó, hẩn cũng chẳng rảnh rỗi mà làm. Bây giờ thương thế còn chưa lành lấy gì đối phó Mỹ Yêu.

"Vị huynh đài này, xin đừng bước! Nếu cùng là người đồng đạo sao nghe thấy My Yêu tác quái mà lại không quan tâm thế chứ? Không bằng huynh đi cùng chúng ta, tru diệt My Yêu này nhé? Coi như thay trời hành đạo, chẳng phải là tốt đẹp sao!"

Nghe xong lời ấy, Đao Mộc Vũ dừng bước. Hắn không quay đầu mà chỉ hờ hững hỏi lại: "Chỉ bằng vào năm người các người?"

"Dĩ nhiên, năm người chẳng lẽ còn ít hay sao? Chúng ta hợp lực, đánh chết My Yêu này để như trò bàn tay!" Tên Đệ tử Vô Cực Môn ấy ngẩng đầu nói với bộ dạng cực kỳ tự tin. Với bộ dáng đó hẳn khiến cho hai nữ đệ tử kia vô cùng kính nể.

Khẽ lắc đầu, Đao Mộc Vũ chẳng thèm đáp lại mà tiếp tục đi về phía trước.

"Huynh đài cho rằng chúng ta không đủ tư cách hay sao? Hay ngươi muốn một mình đánh chết My Yêu? Chuyện này không thể được, mọi việc đều có thứ tự trước sau! Mấy vị sư đệ sư muội, chúng ta đi!"

Đệ tử Vô Cực Môn này hiển nhiên có chút tự phụ, nói một tiếng với mấy Đệ tử Vô Cực Môn rồi chạy lên. Truyện được copy tại bachngocsach.c om

Đao Mộc Vũ nhìn bọn chúng một cái rồi không thèm để ý nữa. Đối với bọn chúng thì cho dù giải thích thế nào cũng chỉ là thừa nên không cần phí hơi phí sức.

Mấy tên đệ tử Vô Cực Môn sau khi đuổi theo Đao Mộc Vũ thì bèn song hành cùng hắn. Chúng thoải mái hàn huyên, rõ ràng coi My Yêu này chẳng có gì to tát. Tên đệ tử Vô Cực Môn cầm đầu dẫn đường phong phú, lời nói hài hước, thường xuyên chọc cho hai vị sư muội của hắn nói cười không ngừng. Bản thân hắn cũng càng thêm đắc ý.

Trong lúc bọn chúng nói chuyện với nhau, Đao Mộc Vũ cũng được biết năm người bọn chúng từng tham dự trận tiểu trừ ở Ngô Châu đợt trước, thậm chí còn đánh chết rất nhiều yêu binh. Tuy lúc trở về Vô Cực Môn thì năm người này hái linh thảo dọc đường nên phân tán với đại đội nhân mã Vô Cực Môn. Dọc đường tới đây, chúng mới phát hiện bóng dáng My Yêu.

Trong lòng mỗi người tu hành tiến vào tu hành giới không có bao lâu tất nhiên sẽ có một giấc mộng muốn trăm yêu trừ ma, đại sát bốn phương. Mấy tên đệ tử của Vô Cực Môn này cũng không ngoại lệ. Vừa rồi quyết định đánh chết My Yêu đúng lúc mà Đao Mộc Vũ đi ngang qua.

Tuy nhiên, bọn chúng cũng không quá mức tự đại nên mời Đao Mộc Vũ hỗ trợ. Đáng tiếc, chỉ có mình Đao Mộc Vũ biết rõ sáu người bọn hắn cũng chưa hẳn là đối thủ của My Yêu. May mà bây giờ là ban ngày nên không kinh động tới nó.

Tiếp tục đi về phía trước hơn mười dặm, vòng qua một chân núi, thế núi phía trước cũng đã bằng phẳng rất nhiều. Một con đường nhỏ đơn sơ kéo dài về phía chân trời. Hai bên đường có thể nhìn thấy đồng ruộng vườn cây, cảnh tượng hết sức an bình. Có hai thôn nhỏ cực kỳ yên tĩnh. Nếu ở trong núi này đường như có một loại cảm giác lạnh đời.

Đáng tiếc hiện tại hai thôn nhỏ này đã yên tĩnh như quý vực, không có tiếng lá một tiếng gà bay chó chạy. Lại càng không có bóng dáng của con người mà chỉ có mùi máu nồng đậm từ thôn tỏa ra.

"Hai thôn nhỏ này hẳn là hai thế gia đại tộc vì tránh họa mà ẩn cư ở ở đây. Không ngờ ở sâu trong núi mà họ cũng không được an bình. Bọn ta gặp phải chuyện này sao có thể làm như không thấy?" Đệ tử Vô Cực Môn này vừa nói, ánh mắt lại nhìn về phía Đao Mộc Vũ. Mới vừa rồi hắn đã thử dò xét vài lần, nhưng Đao Mộc Vũ thủy chung không nói một lời, làm hắn cảm thấy Đao Mộc Vũ có tính tình bàng quan hết thảy. Truyện được copy tại bachngocsach.c om

"Lỗ sư huynh, ngươi đừng phí sức lực nữa. Có người trời sinh đã nhát gan, ngươi nói nhiều hơn nữa cũng chỉ vô dụng. Chúng ta thương thảo một chút xem nên đánh chết My Yêu này như thế nào đi. Ta nghe nói, trên đầu My Yêu chỉ có ba sợi tóc, nếu lấy chúng kết thành hình trái tim, đeo trên người là có thể được ý trung nhân. Không biết chuyện này có thật không nữa?" Lúc này một nữ đệ tử của Vô Cực Môn nhìn Lỗ sư huynh hỏi, cặp mắt long lanh mọng nước.

"Khụ khụ, chuyện này tuy là truyền thuyết nhưng không có lừa thì làm sao có khói, cho nên cũng có thể nó là thật." Lỗ sư huynh rất thoải mái, dương dương đắc ý trả lời.

"Hừ! Tóc của My Yêu có lẽ chuyên dùng để đầu độc nam nhân đó, sư huynh ngươi cẩn thận chút!" Một nữ đệ tử khác của Vô Cực Môn không vui hừ lạnh.

"Đúng đúng, Tân Đồng sư tỷ nói cực kỳ chính xác! Chúng ta là người tu hành nên phải làm một quân tử trong sáng vô tư, một thân chánh khí. Tóc của My Yêu, vừa nghe đã thấy là vật dâm tà!" Lúc này thì một nam đệ tử khác của Vô Cực Môn phụ họa theo. Đáng tiếc người này đầu óc hơi chậm chạp nên không nghe ra ẩn ý trong lời nói của Tân Đồng. Bởi thế tự rước lấy một cái nhìn tức giận khinh thường nhưng vẫn còn không biết mình đã nói sai cái gì.

"Được rồi, không có nghiêm trọng như vậy đâu, nó chỉ là một loại tài liệu hiếm có thôi. Ta nghe nói trên đầu My Yêu chỉ có hai sợi tóc đặc biệt. Thứ này đến lúc đó sẽ phân cho La Anh sư muội và Tân Đồng sư muội. Bảo đảm sẽ làm cho hai vị sư muội càng thêm rực rỡ động lòng người. Ta đây cam nguyện bị đầu độc!!!" Lỗ sư huynh phân chia đơn giản làm mất mặt La Anh và Tân Đồng hơn hở. Xem ra, bọn chúng sở dĩ mạo hiểm tới săn giết My Yêu như vậy, cũng không phải vì cầu thay trời hành đạo mà chỉ bởi vì hai sợi tóc của My Yêu.

Lúc này mọi người đã tới chân núi. Khung cảnh chỉ có một dòng sông nhỏ trong suốt lững lờ chảy xuôi. Hai bờ sông là hai sơn thôn xinh đẹp, ở giữa có một cây cầu trúc nối ngang.

Đoan Mộc Vũ đến nơi đây, cuối cùng không đành lòng được bèn mở miệng khuyên nhủ: "Chư vị nghe lời ta nói, lúc này rời đi vẫn còn kịp!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Bị Sốc

"Hắc! Vị huynh đài này, nếu như ngươi sợ thì tốt nhất lên rời đi sớm chứ nếu không đến khi khai chiến thì kiểu gì cũng bị vạ lây!" Lão sư huynh cực kỳ tự tin nói. Lúc trước hắn chỉ muốn có thêm một trợ thủ chứ không ho rằng My Yêu lợi hại lắm.

Đoan Mộc Vũ vẫn yên lặng, không nói năng gì. Hắn thần nhiên bước đến cây cầu trúc phía trước, chuẩn bị rời đi. Còn năm tên đệ tử của Vô Cực Môn cứ đi như là đang đi ngắm phong cảnh, tiến sâu vào trong thôn nhỏ bên cạnh. Truyện được coppt tại bachngocsach.c om!

Nhưng đúng lúc này, dường như có tiếng đàn loáng thoáng ở đâu đó vọng tới, cực kỳ réo rắt và tinh diệu. Tiếng đàn này vọng tới từ phía dòng suối nhỏ. Nếu đứng từ xa quan sát có thể thấy bên cạnh bờ suối, dưới tán cây liễu đang rủ xuống có một cô gái mặc quần áo trắng đang ôm một cây đàn cổ. Bàn tay trắng nõn của nàng khẽ gảy, mái tóc dài tùy ý buông xuống phủ ngang vai. Dù không thể nhìn thấy dung mạo, nhưng chỉ cần từ tám lưng kia cũng có thể đoán ra nàng là một đại mỹ nữ, quốc sắc thiên hương.

"Thật can đảm! Giữa ban ngày ban mặt mà My Yêu ngươi lại dám hiện hình! Xem hôm nay bản nhân thu phục ngươi đây!"

Thấy cô gái áo trắng đột nhiên xuất hiện, đám người Vô Cực Môn đều giật mình nhưng ngay sau đó liền tỉnh ngộ, vội vàng rút kiếm rồi xông lên phía trước muốn tru diệt nàng!

Nhưng không ngờ, khi bọn họ vừa vọt tới cách nàng chừng trăm trượng thì tiếng đàn biến đổi. Tiếng đàn vốn đang êm ái du dương đột nhiên trở nên dồn dập đầy tính sát phạt. Chỉ mấy tiếng đàn ngân lên, trực tiếp đánh bật kiếm trên tay đám người Lão sư huynh!

Trong nháy mắt, cao thấp đã phân!

Mặc dù đám người Lão sư huynh rất cuồng vọng, nhưng cũng chẳng phải kẻ ngu ngốc. Khi thấy mình không phải là đối thủ của đối phương, chúng lập tức xoay người bỏ chạy, ngay cả thanh kiếm bị đánh bay cũng chẳng quan tâm đến.

Khi bọn chúng chật vật trốn về chỗ cũ thì thấy Đoan Mộc Vũ vẫn đứng y nguyên tại chỗ, vẻ mặt hồ hững cứ như đang xem một vở kịch có bọn họ là diễn viên chính.

Đến lúc này, đám người Vô Cực Môn mới bừng tỉnh hiểu ra mọi sự. Sở dĩ cô gái kia dùng tiếng đàn đánh bay kiếm của bọn họ mà không hề truy sát là vì bọn họ đã quấy rầy, làm nàng mất hứng nên mới thế. Sau khi đuổi đám người Lão sư huynh, nàng liền ôm đàn lên rồi lững lờ đi vào trong núi, chỉ trong nháy mắt đã mất tăm.

"Ách! Chuyện này ..." Đám người Vô Cực Môn cảm thấy cực kỳ bối rối. Một khắc trước, họ vẫn còn cao giọng xem mọi chuyện như không, nhưng chỉ một khắc sau đã thảm bại, tan tác mũ giáp. Mà nhất là, Đoan Mộc Vũ vốn bị bọn họ xem thường, lúc này lại xem bọn họ như khi làm trò cười. Quả thật khó thể tiếp nhận được sự thực này, mà hơn phân nửa cô gái áo trắng kia cũng không phải là My Yêu.

Thật ra, Đoan Mộc Vũ không hề có ý tứ chế giễu gì bọn họ bởi từ lúc bắt đầu hắn đã phát hiện cô gái áo trắng kia là nhân loại. Không chỉ vậy nàng còn là một cao thủ, có lẽ nàng đến đây cũng vì chuyện My Yêu xuất hiện. Nếu đã có cao thủ như vậy ở đây thì đương nhiên con My Yêu kia không hề tầm thường rồi. Coi như lần này mấy tên đệ tử Vô Cực Môn này đã gặp may, chứ nếu không tính mạng của bọn họ đã mất từ lâu rồi.

Khi đang định quay người rời đi, thì đột nhiên một vị đệ tử Vô Cực Môn là La Anh tức giận dậm chân nói: "Nữ nhân kia chẳng có chút đạo lý nào cả. Ở nơi đây giả thân giả quý, tự cho mình phong nhã, ý vào tu vi hơn người để hạ nhục chúng ta. Đúng là không xem Vô Cực Môn chúng ta ra gì! Lão sư huynh, không phải Từ Miêu sư tỷ và Tín Dương sư tỷ đang ở gần đây hay sao? Chúng ta cầu hai sư tỷ hỗ trợ, xem nữ nhân người không ra người, quý không ra quý kia còn dám lớn lối hay không?"

"A...a, đứng rồi!" Truyện được coppt tại bachngocsach.c om!

Lúc này, vị Lão sư huynh này đã bị dọa cho hoảng sợ không ít, hơn nữa hắn cảm thấy mình mất thể diện nên lúc này muốn gỡ gạc lại. Hắn không nói không rằng, lập tức lấy ra một tấm Truyền Âm Phù, nói nhỏ mấy tiếng rồi thả nó đi.

Đoan Mộc Vũ đang hồ hững đứng bên cạnh quan sát, sau khi nghe bọn họ nói chuyện liền hiểu ra vì sao họ lại tự tin như thế. Thì ra lúc nào cũng có thể gọi viện binh cường đại tới! Chẳng qua sao lại trùng hợp, đúng lúc Từ Miêu và Tín Dương của Vô Cực Môn ở gần đây như vậy?

Trong lòng khẽ động, Đoan Mộc Vũ không khỏi nhớ lại lúc ở Tích Nguyệt Hồ. Tín Dương đầy khí thế và lúc nào cũng lớn lối lại bỗng nhiên biến mất mà chẳng có lý do nào. Xem ra, hắn là a ã thi hành nhiệm vụ gì đó của sư môn mà nhiệm vụ này hơn phân nửa có liên quan đến vùng núi ở gần đây rồi.

Đoan Mộc Vũ xoay người rồi đi, không hề ngừng chân lại. Vừa đi hần vừa nghĩ, hiện tại thực lực của hần chưa khôi phục lại nên không thể xung đột trực diện với Tín Dương được nhưng lúc này mà âm thầm rồi đi cũng chẳng phải là phong cách làm việc của hần. Hần định âm thầm ở một bên, đợi chờ thời cơ!

Ngoại trừ một vài ánh mắt mang theo vẻ khinh bỉ và tự cao ra thì đối với việc Đoan Mộc Vũ rời đi đám người Lão sư huynh cũng chẳng thêm quan tâm mấy. Bọn chúng đứng yên trên cây cầu trúc chờ đợi viện binh.

Đoan Mộc Vũ đi một mạch tới hai mươi dặm sau đó mới tìm một sơn cốc bí mật. Hần vừa chờ đến khi trời tối, vừa âm thầm vận chuyển Băng Di Liên Thiên Quyết.

Nhưng lần này hần có thể cảm ứng rõ ràng biến hóa của quả trứng yêu thú kia, chắc là tại hần vận chuyển Băng Di Liên Thiên Quyết! Điều này làm cho hần cảm thấy rất kinh ngạc. Khi đem quả trứng yêu thú to bằng nắm tay lấy ra, hần liền phát hiện quả nhiên là vậy.

Trước biến hóa như vậy, trong nhất thời Đoan Mộc Vũ cũng không thể hiểu được rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra. Hần đành cho rằng mình và quả trứng yêu thú này thực sự có duyên với nhau, cho nên nó mới học được Băng Di Liên Thiên Quyết.

Vì thế, Đoan Mộc Vũ đem quả trứng yêu thú này để trong lồng ngực. Tình huống bất ngờ này làm hần rất vui vẻ, mặc dù Băng Di Liên Thiên Quyết là công pháp tu hành của loài người, nhưng chắc hần nó cũng có chút tác dụng với quả trứng yêu thú. Có lẽ nó sẽ giúp con yêu thú này khỏe mạnh hơn chút ít khi nở ra.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, Đoan Mộc Vũ thu hồi lại Băng Di Liên Thiên Quyết rồi thu liễm khí tức, tập trung quan sát sơn thôn cách chỗ hần hai mươi dặm. Mặc dù lúc này pháp lực trong cơ thể hần vẫn còn thấp, nhưng về phương diện thu liễm khí tức lại cực kỳ xuất sắc, chỉ cần không bị linh thú đặc thù như Phong Hành Điều theo dõi thì chắc hần có thể né tránh phần lớn những người tu hành có tu vi Động Huyền trở xuống.

Núi rừng về đêm cực kỳ yên tĩnh, nhất là càng tới gần sơn thôn lại càng yên tĩnh, ngay cả tiếng côn trùng kêu rả rích cũng biến mất tăm. Ban ngày nơi đây này còn có chút dương khí, nhưng khi màn đêm buông xuống toàn bộ phương viên mười dặm xung quanh hai sơn thôn đều bị một tầng âm khí bao phủ. E rằng ngay cả khi Mỹ Yêu đã bị tru sát thì nơi này cũng chẳng còn thích hợp để con người sinh sống nữa rồi.

Đoan Mộc Vũ không tới quá gần, khi còn cách cây cầu trúc chừng năm sáu dặm hần liền dừng lại. Mặc dù chỗ này cũng có âm khí vờn quanh, nhưng không phải là điểm trung tâm, cho nên không cần phải lo lắng sẽ chạm mặt Mỹ Yêu.

Thế nhưng, không biết tại sao Đoan Mộc Vũ lại có cảm giác khác lạ. Bởi vì đêm nay âm khí nồng đậm hơn rất nhiều, nhưng không hề thấy chút khí tức nào của Mỹ Yêu, cứ như nó không hề ở nơi đây vậy. Truyện được coppy tại bachngocsach.c om!

Lúc này, ở trên cầu trúc nối liền hai sơn thôn đang có mấy bóng người đang đứng. Với mục lực của Đoan Mộc Vũ muốn nhìn rõ thì có chút khó khăn nhưng đại khái nhìn ra, ngoại trừ năm người Lão sư huynh còn có cả Từ Miêu và Tín Dương.

Còn về phần cô gái áo trắng hôm nay xuất hiện, thì chẳng hề thấy đâu.

Hần cứ chờ đợi như vậy suốt một đêm, đến lúc bình minh hôm sau vẫn chẳng hề phát sinh ra chuyện gì. Điều này khiến ngay cả chính bản thân Đoan Mộc Vũ cũng cảm thấy chuyện này đúng là quá vô lí!

Đúng lúc Đoan Mộc Vũ chuẩn bị âm thầm rút lui, thì bỗng nhiên từ hướng hôm qua có một bóng người lao đến. Người đó vừa chạy vừa hét lên kinh hoàng, lời nói không còn mạch lạc!

Đoan Mộc Vũ cẩn thận lắng nghe, cũng chỉ nghe thấy một câu nói rất mơ hồ, loáng thoáng là: "Mọi người ... người đã chết!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Mập Mờ

Cũng không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng đám người Từ Miêu vội vàng chạy tới. Đoan Mộc Vũ vừa định đi theo sau quan sát một phen thì bỗng nhiên thanh âm của một người con gái nhẹ nhàng vang đến. Giọng nói trong vắt như băng tan giữa ngày xuân truyền tới từ phía sau.

"Nghe lén không phải là một thói quen tốt đâu!"

Đoan Mộc Vũ sợ hãi cả kinh! Hần quay đầu nhìn lại thì thấy trên một cành cây cổ thụ vươn ra ở phía sau mình hơn ba mươi trượng có một cô gái mặc quần áo trắng ngồi trên đó. Hai tay nàng vịn lấy cành cây, hai chân rất thoải mái đung đưa giữa không trung. Toàn thân dường như cùng gốc cổ thụ này hòa làm một thể, cực kỳ tự nhiên.

Ở sau lưng nàng có một cây đàn cổ, đây rõ ràng là cô gái dùng một tiếng đàn đánh bay vô số thanh kiếm của đám đệ tử Vô Cực Môn ở bên dòng suối nhỏ buổi sáng hôm qua. Quả nhiên nàng không hề rời đi.

Không biết nàng tới chỗ này bao lâu rồi? Đoan Mộc Vũ từ đầu tới cuối không cảm nhận được nhưng đây cũng là chuyện bình thường. Cho dù cảm ứng của hắn bén nhạy cực điểm, nhưng ở trước mặt người tu hành cảnh giới Linh Thai thì không thể sánh bằng vì cảnh giới Linh Thai tu luyện chủ yếu là tôi luyện thần hồn.

Đoan Mộc Vũ lẳng lặng nhìn cô gái kia một cái, sau đó quay đầu đi. Mặc dù hắn không quen biết nhưng có thể khẳng định nàng không có ác ý gì với mình cả. Cho dù có ác ý thì hắn cũng chẳng có biện pháp gì để mà phòng tránh, cảnh giới Linh Thai không phải như cảnh giới Động Huyền!

Thấy Đoan Mộc Vũ vẫn im lặng, cô gái kia không thèm đếm xỉa gì đến thái độ đó mà thoải mái nói: "Có phải ngươi có cừu oán với người của Vô Cực Môn không? Hay là ngươi thích Từ Miêu? Hôm qua rõ ràng ngươi đã định bỏ đi nhưng sau nghe thấy tên của hai người Từ Miêu và Tín Dương thì lại ở lại rình trộm quan sát suốt cả đêm, đừng bảo là ngươi vì diệt trừ My Yêu nên thế nhé!" Truyện được copy tại bachngocsach.c om!

Nàng vừa nói ra, mí mắt của Đoan Mộc Vũ khẽ giật giật. Thật không thể coi thường cô gái áo trắng này, không ngờ nàng có thể quan sát tỉ mỉ đến vậy! Tuy nhiên hắn chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt có tu vi Tầng Phong, đáng lý cô gái này phải không có lý do gì chú ý tới hắn mới phải. Nghĩ mãi mà vẫn không thông nên hắn cứ giữ im lặng như vậy.

Cô gái áo trắng kia cũng không ngừng lại mà quả quyết nói: "Nơi đây xuất hiện My Yêu chỉ sợ không đơn giản, chắc chắn có ẩn tình khác! Ta hoài nghi My Yêu này ẩn nấp ở trong thân thể loài người, hơn nữa tính cách cực kỳ hung tàn và thích giết chóc. Đêm qua, mấy trăm thôn dân sống trong hai sơn thôn này đã chạy trốn nhưng đều bị My Yêu này giết chết! Ta cũng không ngờ rằng sự việc lại thành ra thế!"

Nghe nàng nói thế, trong lòng Đoan Mộc Vũ cũng cả kinh. Thì ra là thế nên đêm qua nơi đây không có bóng dáng My Yêu, đúng là con My Yêu này hung tàn quá. Thông thường, My Yêu chỉ lấy sắc đẹp dụ dỗ đàn ông mà chẳng mấy khi động thủ với phụ nữ trẻ em, thế mà giờ đây lại tàn sát tất cả. Chuyện này đúng là không giống bình thường.

"Nếu ta đoán không sai, My Yêu ẩn giấu trong thân thể nhân loại đang ở trong mấy người chúng ta! Phải tìm được người này, như thế mới có thể tìm ra con My Yêu kia!" Cô gái áo trắng không nghỉ mà tiếp tục nói.

"Chúng ta?" Đoan Mộc Vũ cuối cùng cũng phản ứng lại. Hắn quay đầu, cau mày nói.

"Không sai, bao gồm cả ngươi! Tất cả mọi người trong vòng trăm dặm quanh đây đều đáng nghi!" Cô gái áo trắng lạnh nhạt nói.

"Vậy còn ngươi thì sao?" Đoan Mộc Vũ hỏi ngược lại. Truyện được copy tại bachngocsach.c om!

"Ta? Tất nhiên không trong phạm vi này!" Cô gái áo trắng nói rất thần nhiên, chẳng chút khách khí. Đòi lại những người khác, chỉ sợ sẽ bị chọc cho tức chết.

Đoan Mộc Vũ chỉ khẽ gật đầu mà không nói gì nữa. Không phải hắn tin tưởng cô gái áo trắng này, mà là với thực lực của nàng nếu bị My Yêu phụ thể thì dù là hắn hay đám Từ Miêu của Vô Cực Môn đừng ai nghĩ đến chuyện sống sót.

Mà cách My Yêu phụ thể, Đoan Mộc Vũ cũng đã từng thấy qua rồi. Phụ thể ở đây không phải là đoạt xá đoạt hồn, mà để đạt tới mục đích nào đó mà cam tâm tình nguyện trở thành vật dẫn cho My Yêu ví dụ như tăng cường thực lực v.v... My Yêu này là một loài yêu rất đặc biệt, nó có thể biến hóa vô hình, cho dù là ẩn nấp trong cơ thể loài người nên không nhìn ra đầu mối!

Đáng sợ hơn là mỗi khi đêm đến, My Yêu có thể thoát khỏi vật dẫn, hoạt động ở trong vòng trăm dặm giống như một phân thân cường đại!

Cũng chính vì vậy nên cô gái áo trắng kia mới nói "tất cả nhân loại trong vòng trăm dặm tới hôm qua đều đáng nghi"! Có lẽ đây là nguyên nhân mà một kẻ vô danh tiểu tốt có tu vi cảnh giới Tầng Phong như hắn lại được nàng chú ý.

Cô gái áo trắng kia cũng có chút kinh ngạc trước sự im lặng của Đoan Mộc Vũ, tuy nhiên nàng cũng chẳng nói năng gì. Truyện được copy tại bachngocsach.c om!

"Bắt đầu từ bây giờ, ngươi không được rời khỏi tầm mắt của ta. Nếu không ta sẽ coi là ngươi chạy trốn, sẽ giết chết ngươi!"

Đoan Mộc Vũ chỉ gật đầu mà không nói gì, gặp phải tình huống như thế chỉ có thể xem như bản thân gặp xui xẻo. Nhất là thực lực hai bên lại chênh lệch quá xa nên kháng cự chỉ tổ ăn hành!

Ngay sau đó cô gái áo trắng nhẹ nhàng bay từ trên cây cỏ thụ xuống, rồi theo bước tới đám người Từ Miêu phía trước. Đoan Mộc Vũ lơ đãng theo ở phía sau.

Cô gái này không ngự kiếm mà đi, nhưng hai chân lại không hề chạm đất. Nàng cách Đoan Mộc Vũ vài chục trượng, không hề quan tâm tới tu vi của Đoan Mộc Vũ. Cuối cùng chẳng còn cách nào khác, hắn đành lấy sỏi băng ra chạy như điên ở phía sau, cuối cùng không đến nỗi thoát khỏi tầm mắt của cô gái áo trắng.

Rất nhanh, Đoan Mộc Vũ theo sau cô gái áo trắng đi tới một ngọn núi cao hơn bốn mươi trượng. Phong cảnh ở đây đã bị tàn phá hoàn toàn từ lâu, khắp nơi là thi thể, huyết tinh ngất trời. Đám người chạy trốn hôm qua hẳn không một người nào may mắn thoát khỏi.

Từ Miêu cùng mười mấy tên đệ tử Vô Cực Môn đều mang vẻ mặt ngưng trọng dò tìm dấu vết xung quanh. Mọi người chào đón Đoan Mộc Vũ và cô gái áo trắng đang đi tới bằng cách giương kiếm, sau đó vây tròn quanh hai người. Hiên nhiên bởi vì dung nhan của cô gái áo trắng quá mức kinh diễm nên

tướng nàng là My Yêu.

Còn Tín Dương khi nhìn thấy Đoan Mộc Vũ bèn nhủ mày một cái, đôi mắt nhất thời bén nhọn, sát ý trên người không thể nén được mà phát ra. Nhưng ả lại e ngại Đoan Mộc Vũ và cô gái áo trắng là một bọn vì thực lực cô gái này rõ ràng cực mạnh. Nếu chỉ sợ ả đã sớm xông lên giết chết Đoan Mộc Vũ.

Tuy nhiên, Đoan Mộc Vũ từ đầu đến cuối lại thản nhiên như không, căn bản không xem sát ý trắng trợn của Tín Dương ra gì. Ngoai ra còn có ánh mắt đám người Lỗ sư huynh và mấy tên đệ tử Vô Cực Môn với đủ loại tình cảm ghen tỵ và hâm mộ.

"Không được vô lễ, tất cả lui ra! Lỗ Thành, Chương Đại Hữu, mấy người các ngươi dẫn người thu liệm thi thể của hương dân, an táng cho mau. Chuyện này, Vô Cực Môn chúng ta tất sẽ vì bọn họ đòi lại công đạo!"

Từ Miêu không hổ là đệ tử xuất sắc nhất trong Vô Cực Môn, sau khi bình tĩnh quan sát cô gái áo trắng kia mới quát lên quả quyết. Sau khi ra lệnh lại rất có hàm dưỡng, ôm quyền thi lễ: "Xin hỏi các hạ xưng hô như thế nào? Tại hạ là Từ Miêu, đệ tử đời thứ ba của Vô Cực Môn. Không biết các hạ có phải vì chuyện My Yêu làm loạn mà đến hay không?"

"Ta tên là gì bọn ngươi không cần biết!" Cô gái áo trắng nhẹ nhàng đáp lại, thái độ cao ngạo, nói một là một.

"Tuy nhiên, ngươi đoán không sai. Bản nhân đến là vì My Yêu này! Từ đạo hữu, có chuyện còn cần phiền toái tới bọn ngươi. Theo chuyện đêm qua thì ta hoài nghi My Yêu đang ẩn thân trong thân thể loài người cho nên mới có thể tránh được sự truy tìm của bản nhân. Mà người chứa chấp My Yêu hơn phân nửa đang ẩn nấp trong đám người các ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Cầu Mộc Cung (1)

Cô gái áo trắng vừa nói xong, đám người Vô Cực Môn nhất thời xôn xao, trợn mắt nhìn nàng. Vẻ mặt của Từ Miêu trong nháy mắt chuyển sang lạnh lẽo, trầm giọng: "Khẩu khí các hạ thật lớn! Vô Cực Môn chúng ta chẳng lẽ không hề nằm trong mắt ngươi? Ngươi nói gì thì cái đó là đúng sao? Chẳng lẽ thực lực cao cường là có thể tùy ý khinh người?"

"Đúng vậy, ta thấy ngươi mới khả nghi. Hoặc ngươi mới chính là My Yêu!"

"Nói hươu nói vượn!"

"Toàn lời nói bậy!"

Trong khoảng thời gian ngắn, đám người Vô Cực Môn rối rít lên tiếng. Mặc dù thực lực bọn chúng xa xa không bằng nàng nhưng vấn đề là bọn chúng đều có thân phận đệ tử Vô Cực Môn - một trong ba đại tông môn! Danh tiếng tông môn cho tới bây giờ cũng là vang dội nhất! Cao thủ trong phái đếm không xuê! Hiện tại ở nơi đây, bọn chúng tự tin mười phần bởi vì Từ Miêu đã đạt đến cảnh giới Động Huyền đỉnh phong, chỉ nửa bước nữa sẽ bước vào cảnh giới Linh Thai. So đầu khí thế, song phương không ai kém ai!

Tuy nhiên, hiếm thấy là Tín Dương lúc này chẳng nói chẳng rằng mà chỉ giương đôi mắt mắt âm trầm quan sát. Không biết ả đang suy nghĩ gì?

"Hừ!"

Cô gái áo trắng bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng. Trong nháy mắt từ trên người nàng tỏa ra khí tức vô cùng cường đại, giống như thế núi đè nén tất cả đệ tử Vô Cực Môn phía đối diện. Nhất thời, toàn bộ bọn chúng như bị bóp chặt cổ họng, không ai nói thêm gì nữa.

Cho đến khi sắc mặt cả đám đệ tử Vô Cực Môn thay đổi mấy lần rồi ngoan ngoãn hơn thì cô gái áo trắng mới thu hồi uy áp lại. Nàng lạnh lùng quát lên: "Ta không cần biết các ngươi là ai, có thân phận gì và từ đâu tới? Ta chỉ biết những kẻ có mặt trong vòng trăm dặm hồi đêm qua chính là các ngươi. Ta không cách nào tìm ra tung tích con My Yêu này nên nhất định nó đang ẩn nấp trong thân thể các ngươi. Bắt đầu từ bây giờ, mỗi người các ngươi đều không được phép rời khỏi tầm mắt của bản nhân. Nếu không giết không cần hỏi!"

"Tại sao lại thế? Ngươi có tư cách gì? Nếu chúng ta cứ đi thì làm sao?" Vẻ mặt Từ Miêu trầm ổn, kiềm chế giận dữ hồi ngược lại. Mới vừa rồi, tuy bản thân bị uy áp tác động nhưng nàng không có biến hóa gì quá lớn, từ đó có thể nhận ra thực lực của nàng cũng rất không hề thua kém.

"Các ngươi dám đi, ta dám động thủ giết người! Không tin thì các ngươi hãy thử đi!" Thái độ của cô gái áo trắng càng ngạnh khác thường, hoặc có thể nói là vô cùng vô lại. Nàng dùng ánh mắt lãnh khốc như núi băng, nhìn thẳng Từ Miêu, gần từng chữ. Từ Miêu cũng không né tránh ánh nhìn ấy. Ánh mắt hai người giao phong, quả thực so ra còn vượt trội hơn một hồi chiến đấu kịch liệt.

Giằng co trong hơn mười nhịp thở, Từ Miêu bỗng cười khinh miệt. Trong ánh mắt nàng ánh lên vẻ thâm trầm khó có thể nói rõ.

"Tốt, mọi việc sẽ theo ý ngươi. Nhưng ta muốn biết, ngươi có biện pháp gì phân biệt được My Yêu đang ẩn nấp trong cơ thể ai? Đừng ý bản thân mình

có thực lực cao cường mà muốn giam giữ bọn ta vô thời hạn. Bất kể chuyện này có kết quả như thế nào thì Vô Cực Môn chúng ta cũng không phải là môn phái nhỏ mà người có thể lãng nhệ! Người và môn phái sau lưng người cuối cùng cũng sẽ vì chuyện này mà phải trả một cái giá thật đắt! Ta sẽ chờ người tự mình tới cửa nói lời xin lỗi!"

"Ha ha ha! Chờ ta xin lỗi người? Thật là buồn cười, người nghĩ vậy thì cứ chờ đi?" Cô gái áo trắng cười to giống như vừa nghe được chuyện khôi hài gì đó, nhưng ngay sau đó liền hừ lạnh một tiếng rồi nói như hung thần ác sát. Truyện được copy tại bachngocsach.com!

"Ba ngày, ta chỉ cần cách người lưu lại đây đúng ba ngày! Trong ba ngày này ta sẽ tìm ra ai là người chứa chấp Mỹ Yêu. Còn hiện tại, tất cả đều quay lại trong thôn nhỏ kia cho ta! Đừng vọng tưởng chạy trốn, hay dùng Truyền Âm Phù cầu viện. Chỉ cần trong tầm mắt của bản nhân thì đừng vọng tưởng điều chi!"

Đám người Vô Cực Môn mặc dù oán thâm, chửi rủa trong lòng nhưng nếu Từ Miêu đã đồng ý thì bọn chúng cũng không cách nào cãi lại, chỉ có thể biết điều hơn!

Đoan Mộc Vũ vẫn thờ ơ lạnh nhạt. Tuy hắn không bị cuốn vào trong chuyện này nhưng bây giờ hắn lại rất tò mò ai trong đám người có mặt nơi đây mới là người che giấu Mỹ Yêu. Chuyện này cũng chỉ có thần thông Thiên Nhân tương tự Thương Ngô Từ, hay là cao thủ cảnh giới Từ Khí mới có thể phân biệt được. Trừ cách đó ra hắn tài nào nghĩ ra được những phương pháp khác!

Hoặc là tự thân Mỹ Yêu xuất hiện! Hắn là cô gái áo trắng muốn tình huống này xảy ra bởi vì Mỹ Yêu sống nhờ trong cơ thể con người, cứ cách hai ngày phải ăn thịt uống máu mới duy trì được trạng thái bình thường. Nếu không có bổ sung thì chỉ có thể cắn nuốt huyết nhục bản thân người che giấu mà thôi. Đến lúc đó, năng lượng nhiên có thể đoán được Mỹ Yêu ẩn giấu trong người ai!

Sau đó, mười lăm người đều quay lại thôn xóm cách đó bốn mươi trượng. Cô gái áo trắng kia phát tay, ý bảo mỗi người chọn lựa một gian phòng và ở trong đó.

Không may, Tín Dương cố ý lựa chọn một căn phòng sát cạnh Đoan Mộc Vũ. Xem ra ả tính ba ngày sau sẽ động thủ với hắn.

Nhưng Đoan Mộc Vũ chẳng để chuyện này trong lòng, thậm chí cũng không thèm phòng hộ mà thân nhiên khoan chân đá tọa, vận chuyển Băng Di Liên Thiên Quyết. Việc này là do hắn biết rõ cô gái áo trắng kia có cảnh giới Linh Thai nên nhất cử nhất động của người trong phòng cũng khó mà né được cảm ứng của nàng, cho nên đây cũng là một hộ vệ mạnh mẽ. Cơ hội tốt như thế sao có thể bỏ qua?

Suốt một ngày, Đoan Mộc Vũ toàn lực vận chuyển Băng Di Liên Thiên Quyết, đồng thời khôi phục thương thế bên trong cơ thể. Mãn đêm buông xuống, vết thương trên người hắn cơ bản khỏi hẳn, sau đó tất cả pháp lực cũng khôi phục hoàn toàn.

Theo sắc trời tối dần, phần lớn đám đệ tử Vô Cực Môn đều không kiềm chế được. Dù cho lúc ban ngày bọn chúng nĩa mai lời nói của cô gái áo trắng, nhưng chính bọn chúng không thừa nhận cũng không được, lời nói đó rất có đạo lý. Một khi nghĩ đến đồng môn bên cạnh rất có thể là một con cuồng mà uống máu ăn thịt người, cảm giác thật sự không dễ chịu chút nào.

Bất cứ ai ở trong phòng một mình cũng đều không yên lòng. Vì lý do trên nên phần lớn đệ tử Vô Cực Môn đều ra ngoài, họ phá bỏ vài ngôi nhà để tạo một chỗ trống rồi đốt một đống lửa. Họ vẫn hoài nghi lẫn nhau nên không dám ngồi sát lại, thế nhưng hơn mười người vẫn vây quanh đống lửa đưa mắt nhìn nhau dò xét.

Tuy nhiên còn có ba người không xuất hiện, một là Đoan Mộc Vũ, hai là Tín Dương, và ba chính là Từ Miêu. Còn cô gái áo trắng kia thì ngồi khoan chân trên mái hiên của một tòa nhà tương đối cao, toàn thân chìm trong bóng tối.

Bản thân Đoan Mộc Vũ đang rất bận rộn nên không để ý sự biến hóa của mấy tên đệ tử Vô Cực Môn, bởi vì với hắn kết quả chuyện này đơn giản chỉ có hai trường hợp. Trường hợp thứ nhất là suy đoán của cô gái áo trắng chính xác, Mỹ Yêu đích xác là ẩn giấu trong mọi người. Trường hợp thứ hai là suy đoán sai lầm, thủ đoạn con Mỹ Yêu này cao minh hơn!

Trường hợp thứ nhất kết quả không có cái gì phải nghĩ, nhưng nếu rơi vào trường hợp thứ hai thì hắn có thể gặp nguy hiểm. Tất cả mọi người nơi đây đều trở thành mục tiêu săn giết của Mỹ Yêu, cho nên hắn cần chuẩn bị để nhanh chóng chạy đi tìm đường sống, dù tỉ lệ xảy ra trường hợp này khá nhỏ! Truyện được copy tại bachngocsach.com!

Hắn chuẩn bị bằng cách lấy Cầu Mộc Linh Tâm mà Khô Mộc đưa cho phụ gia lên trên cường cung. Đây cũng là cái trước mắt hắn có thể làm, cường cung là thích hợp nhất và thuận tay nhất với hắn!

Lúc trước dù hắn đã có Cầu Mộc Linh Tâm nhưng bởi vì nguyên tắc làm cho hoàn mỹ nên hắn phải chuẩn bị cho thật tốt. Xong xuôi hắn sẽ tự mình luyện chế một pháp khí Cầu Mộc Cường Cung. Nhưng xem ra, tình huống bây giờ đánh phải sử dụng thể này thôi.

May mà chuyện này cũng không khiến pháp khí Cầu Mộc Cung thua kém quá nhiều.

Một khi quyết định xong, Đoan Mộc Vũ không do dự nữa mà nhanh chóng lấy Cầu Mộc Linh Tâm ra, đồng thời lấy thêm một thanh cường cung dùng xương sống Xích Mộc yêu lang chế luyện mà thành. Cường cung này ở tục giới có thể coi là cấp bậc cao nhất, là thần binh rồi. Cung lực chín thạch, phối hợp mũi tên đặc chế có thể bắn chết người tu hành cảnh giới Động Huyền trong nháy mắt!

Nhưng, nó vẫn không được xem là pháp khí.

Pháp khí chân chính phải làm cho pháp lực tự hành lưu chuyển mà không bị ngưng trệ. Vật được xem là pháp khí là vật dẫn đưa pháp lực tiến thêm một

bước. Thông qua những vật dẫn này, uy lực pháp lực sẽ tăng lên mấy lần hoặc mấy chục lần!

Đổi lại, pháp khí chẳng khác nào tay chân của người tu hành. Bởi vậy có thể thấy được, pháp lực, cảm ứng càng bén nhạy thì thông qua pháp khí thể hiện ra càng mạnh, phẩm chất cũng sẽ càng cao!

Những đạo lý này Đoan Mộc Vũ hiểu rất rõ, cho nên mặc dù không có luyện đỉnh nhưng cũng không ảnh hưởng đối với việc luyện chế Cầu Mộc Cung!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Cầu Mộc Cung (2)

Cầu giả, cầu long dù chưa thành ứng long nhưng cũng có thể hô mưa gọi gió, cười mây lướt gió, thần thông quảng đại!

(Cầu giả, cầu long: chỉ những con rồng mới lớn hoặc đã trưởng thành)

Cầu Mộc tuy là cây nhưng nó vẫn có chữ ‘cầu’ nên từ có thể thấy được điểm phi phạm. Huống chi Cầu Mộc Linh Tâm lại là tinh hoa nhất trong một gốc Cầu Mộc? Dùng ‘giá trị liên thành’ để hình dung cũng không quá đáng.

(Cầu: rồng có sừng – trong truyền thuyết)

Cũng vì kiếp trước Đoan Mộc Vũ từng làm Yêu Đế, có kiến thức rộng rãi nên mới làm chuyện này, nếu là Khô Mộc thì lão hủ phải luyến tiếc khi luyện chế đơn giản như thế. Vật này với lão cũng quý giá lắm, đã cất giữ mấy chục năm mà.

Chính vì trong lòng không so đo cho nên Đoan Mộc Vũ xuống tay cũng thật nhanh. Chỉ sau một nén nhang, hắn đã dùng hàn ngọc chủy thủ cắt sáu mươi tư vết lên Cầu Mộc Linh Tâm. Mỗi một đao cắt xuống đều có một linh khí tinh thuần tỏa ra. Tuy nhiên Đoan Mộc Vũ đã thúc dục Thanh Mộc Tâm hấp thu toàn bộ. Truyện được copy tại bachngocsach.c om!

Sau khi cắt xong sáu mươi tư vết, Đoan Mộc Vũ gỡ dây cung của cương cung chế bằng xương sống yêu lang xuống rồi lấy Cầu Mộc Linh Tâm quấn chặt quanh thân cung. Đây cũng là tác dụng của sáu mươi tư vết cắt này. Nếu không làm như thế thì Cầu Mộc Linh Tâm không cách nào dung hợp với xương sống yêu lang!

Đợi đến khi quấn xong, Đoan Mộc Vũ không nói một lời mà phát tay xuất ra một đạo hàn khí tinh thuần, đóng băng thân cung. Cuối cùng thân cung to lên gấp ba lần, hoàn toàn được hàn băng tạo thành, từng chi tiết giống hệt thân cung lúc trước!

Tới lúc này, việc chuẩn bị luyện chế mới coi như kết thúc. Còn phương pháp luyện chế của Đoan Mộc Vũ là Băng Ngưng Pháp cực kỳ hiếm thấy trong tu tiên giới nhân loại! Bởi vì loài người ở tu tiên giới am hiểu nhất là Hỏa Luyện Pháp!

Hỏa Luyện Pháp là lấy ngọn lửa tinh luyện. Lửa cũng được chia làm nhiều loại, nhiều cấp bậc. Có thể đạt tới một trăm hai mươi tám chủng hỏa!

Tuy nhiên hiệu quả của Băng Ngưng Pháp cũng tương đồng, chỉ là khó có thể nắm trong tay. Bởi vì Băng Ngưng Pháp cần có hàn khí, mà hàn khí này cũng phân chia ra các cấp bậc, hơn nữa còn có uy lực lớn hơn.

Băng Ngưng Pháp Đoan Mộc Vũ đang sử dụng là dùng hàn khí đơn giản nhất.

Lúc này theo từng đạo pháp quyết đánh ra, từng sợi hàn khí cũng từ từ phụ gia trên thân cung. Cảnh tượng này cũng giống như ngọn lửa thiêu đốt, hàn khí càng lúc càng tăng thêm làm cho dáng vóc thô to của băng cung từ từ thu nhỏ lại. Đây cũng bởi vì hàn khí càng ngày càng súc tích dẫn đến nhiệt độ từ từ xuống thấp. Khi nhiệt độ thấp đạt tới mức độ nhất định, vật phẩm cần luyện chế cũng sẽ biến đổi, hiệu quả giống hệt như khi hòa tan bằng nhiệt độ của Hỏa Luyện Pháp! Truyện được copy tại bachngocsach.c om!

Nhưng nhiệt độ của Hỏa Luyện Pháp sẽ làm cho một phần vật phẩm bị hao tổn. Cho dù thủ pháp luyện khí cao minh cỡ nào thì khuyết điểm này cũng không thể tránh được, cũng lắm chỉ giảm bớt đi thôi.

Nhưng Băng Ngưng Pháp lại loại bỏ hoàn toàn nhược điểm này, nhiệt độ cực thấp bảo đảm mỗi một phân tài liệu sẽ không hao tổn một chút nào, hơn nữa còn có thể dung hợp hoàn hảo với nhau.

Dĩ nhiên, Băng Ngưng Pháp cũng có khuyết điểm, đó chính là rất khó chiết xuất tài liệu. Nói một cách khác, Băng Ngưng Pháp chỉ thích hợp luyện chế những tài liệu không chứa bất kỳ tạp chất, đã được tinh luyện từ trước rồi.

Cho nên, Băng Ngưng Pháp nên sử dụng kết hợp với Hỏa Luyện Pháp thì hiệu quả sẽ tốt hơn. Đáng tiếc đến tận bây giờ, những người tu hành còn nắm giữ Băng Ngưng Pháp không có mấy người.

Cùng lúc khi Đoan Mộc Vũ sử dụng Băng Ngưng Pháp luyện chế Cầu Mộc Cung, cô gái áo trắng trên nóc nhà đang nhắm mắt đã tọa đột nhiên mở hai

mất ra. Về mặt nàng hiện lên một tia kinh ngạc, rõ ràng hành động cổ quái của Đoan Mộc Vũ làm nàng rất hiếu kỳ.

Vốn Đoan Mộc Vũ đã đoán trước được chuyện này, nhưng hắn không hề lo lắng người khác học trộm. Nếu Băng Ngưng Pháp dễ học như thế thì cũng không thất truyền lâu đến vậy!

Hiển nhiên cô gái áo trắng kia không hiểu cái gì gọi là Băng Ngưng Pháp, hơn nữa nhìn thấy phương pháp xử lý Cầu Mộc Linh Tâm của Đoan Mộc Vũ chẳng đâu vào đâu thì càng cho rằng hắn đang mò mẫm tìm tòi. Thật đáng đáng tiếc cho tài liệu trân quý.

Đoan Mộc Vũ vẫn tập trung, trong nhất thời hết thảy mọi thứ xung quanh hắn đều quên mất. Toàn bộ tinh thần hắn đều để ở trên cái cung thô to kia, thậm trọng xuất từng đạo hàn khí tinh chuẩn ra, từng chút từng chút hoàn thiện nó. Nhưng nhìn thế nào thì cũng không thấy giống như hắn đang luyện khí!

Thời gian chậm chậm trôi đi, hàn khí bên trong gian phòng cũng đã đạt đến đỉnh điểm, ngay cả bên ngoài nhà cũng bị một tầng băng sương thật dày bao bọc. May mà trước đây Đoan Mộc Vũ tu luyện Băng Di Liên Thiên Quyết, nếu không thật đúng là không thể kiên trì nổi.

Dị tượng đó tất nhiên tạo sự tò mò cho đông đảo đệ tử của Vô Cực Môn. Trong đó rất nhiều người thậm chí nảy ra ác ý suy đoán liệu có phải My Yêu ẩn nấp trong thân thể Đoan Mộc Vũ hay không. Tuy nhiên, do cô gái áo trắng kia vẫn không hành động gì nên bọn chúng cũng chỉ dám suy đoán mà thôi!

Khi giữa khuya, theo một trận gió đêm lạnh như băng thổi qua, đám đệ tử Vô Cực Môn ngồi quanh đồng lửa không kiềm được rung mình một cái. Nhưng sau khi gió đêm thổi qua, hết thảy đều khôi phục bình thường.

"Lỗ sư huynh, ta thấy tên tiểu tử kia rất tà môn. Đã quá nửa đêm, tu luyện thì không giống tu luyện mà lại làm cho cả căn phòng bị băng sương bao phủ. Ta thấy hơn phân nửa hắn mới là kẻ đầu sỏ tội ác!" Lúc này Tân Đồng ngồi ở bên cạnh đồng lửa thì thầm, sau đó không nhìn được dựa vào Lỗ sư huynh bên cạnh một chút. Đợi chờ đến giờ cũng đã lâu rồi, bối rối trong lòng ban đầu cũng đã bình thường trở lại, không còn hoài nghi lẫn nhau như trước. Huống chi lúc này rõ ràng có một người đang bị hiểm nguy nặng nhất.

Nhưng Tân Đồng vừa dựa vào thì cảm thấy như ngã vào khoảng không, nàng bèn theo bản năng quay đầu nhìn lại thì thấy Lỗ sư huynh ngồi ngay cạnh đã biến đâu mất rồi.

"A, Lỗ sư huynh đi đâu rồi?" Nhất thời Tân Đồng cũng không nghĩ quá nhiều, hỏi đệ tử Vô Cực Môn xung quanh. Hơn mười người ngồi vây quanh ngọn lửa thế nào cũng có người thấy.

Thế nhưng khi Tân Đồng vừa hỏi, đồng đảo đệ tử Vô Cực Môn cũng sững sờ.

"Đúng rồi! Lỗ Thành đâu rồi, vừa rồi vẫn còn ở đây cơ mà!"

"Lỗ sư huynh?" Tân Đồng cao giọng hô. Lúc này mọi người không tự chủ được đều lạnh hết sống lưng bởi vì nơi đây tầm nhìn rộng rãi, Lỗ Thành dù lặng lẽ đứng dậy bỏ đi thì bọn họ phải thấy. Huống chi còn có một nữ nhân hung thần ác sát đang giám sát!

Trong lòng mọi người vừa nghĩ tới đây liền ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà nơi xa. Trong nháy mắt tất cả đều biến sắc, tay chân lạnh như băng, bởi vì chẳng biết từ lúc nào cô gái áo trắng kia cũng đã không thấy bóng dáng!

"My Yêu! Nhất định là Lỗ Thành bị My Yêu bắt đi rồi!"

"À kia chắc chắn là My Yêu, nó muốn lừa chúng ta ở đây để không cách nào chạy trốn!"

"Mau! Truyền Âm Phù về sư môn cầu cứu!"

Đám đệ tử Vô Cực Môn này mặc dù bị dọa cho đồ mồ hôi lạnh, nhưng dù sao bọn chúng cũng là người tu hành nên phản ứng cũng cực nhanh. Một bên chúng vội rút xuất kiếm, một bên chuẩn bị thả Truyền Âm Phù! Truyền được copy tại bachngocsach.com!

"Vội cái gì? Mấy người các người nhất như chuột thì còn thể thống gì?" Lúc này, thanh âm Từ Miêu rất uy nghiêm vọng tới. Sau đó nàng cũng đẩy cửa phòng chậm rãi đi ra, về mặt trấn định vô cùng.

"Từ Miêu sư tỷ! Lỗ sư huynh không thấy đâu, nhất định là bị My Yêu bắt đi rồi! Sư tỷ, người mau nghĩ biện pháp cứu sư huynh!"

Từ Miêu vừa xuất hiện, lập tức làm mọi người bình tĩnh lại. Tân Đồng càng giống như bắt được cành cây cứu mạng!

"Không cần sợ, ta tự có biện pháp. Xem ra, nữ nhân kia nói không chính xác. Ngay cả chính nàng ta cũng không rõ tình huống, nhưng lại muốn hành hạ chúng ta. Chúng ta tự mình đi tìm My Yêu, không cần để ý tới nàng ta nữa!" Từ Miêu trầm giọng ra lệnh!

Khi Từ Miêu vừa dứt lời thì từ trong bóng tối nơi xa chợt lóe bạch quang. Một đạo thân ảnh như kinh hồng trong nháy mắt xẹt qua chùng mười trượng rồi hiện ra trước mặt mọi người. Chính là cô gái áo trắng mới vừa rồi mất tích.

"Hừ! Ai dám bảo lời của bản nhân là sai? Ba ngày còn chưa qua, ai dám rời đi thì cứ để đầu ở lại!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 84: Chân Tướng

"Đừng có mà khinh người quá đáng, người muốn thế nào đây? My Yêu đã xuất hiện, hơn nữa còn bắt người mà người vẫn muốn kiểm soát bọn ta nữa hay sao? Nếu lời người nói không sai thì trong chín canh giờ qua người đã giám thị mọi người, Lỗ Thành bị bắt đi bởi con My Yêu thứ hai chắc?"

Từ Miêu dường như nổi giận, mà cả đám người Vô Cực Môn Lúc này cũng trào dâng nổi căm phẫn. Mặc dù thực lực cô gái áo trắng cường đại, nhưng không có nghĩa bọn chúng sẽ ngồi đây chờ chết! Truyện được copy tại bachngocsach.c om!

Lần này, cô gái áo trắng dường như cũng biết mình đuối lý. Hàn quang trong đôi mắt nàng lúc tỏ lúc mờ, một lúc lâu sau mới nói: "Mới vừa rồi thật sự ta có chút sơ suất, ta không ngờ rằng thực lực của My Yêu cường đại vượt quá dự liệu của ta. Nó thừa dịp trong nháy mắt đó, lợi dụng thiên thời địa lợi men theo một luồng gió đêm cuốn Lỗ Thành đi. Ta đuổi không kịp, lại lo lắng các người gặp phải nguy hiểm cho nên chỉ có thể quay trở lại!"

"Nhưng chuyện này không có nghĩa là suy luận của ta sai! Tái thể của My Yêu hơn phân nửa đang lẫn trong các người. Nếu các người bỏ đi bây giờ, sau này chỉ cần nó có phòng bị, muốn nắm được nhược điểm của nó thì khó hơn lên trời. Một khi để My Yêu tiến giai, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Cho nên, dù có thế nào thì các người vẫn phải ở đây ba ngày nữa!"

(Tái thể: thân thể nhân loại làm nơi trú ngụ của My Yêu.)

Thái độ lúc này của cô gái áo trắng cực kỳ hiếm thấy, không chút cao ngạo, giọng nói cũng cực kỳ thành khẩn. Nhưng bây giờ, đám người Vô Cực Môn có còn tin nàng nữa đâu, chúng nhao nhao lên đòi đi kiểm Lỗ Thành!

"Hừ! Các người đừng để bản thân phải mất tay?" Thấy sự tình khó khống chế, gương mặt như ngọc của cô gái run lên, lạnh giọng uy hiếp.

Thế nhưng thái độ của Từ Miêu lần này lại kiên quyết vô cùng. Nàng niệm kiếm quyết, xuất kiếm rồi lớn tiếng quát: "Yêu nữ, chớ có mê hoặc lòng người. Thực lực người mạnh mẽ thì sao hả? Cùng lắm thì cả chết lười rách!"

"Đúng! Cả chết lười rách! Ngọc đá cùng tan!"

"Yêu nữ! Người mới chính là My Yêu đó!" Truyện được copy tại bachngocsach.c om!

Thực hiệu triệu của Từ Miêu vô cùng mạnh mẽ. Trong lòng đồng đạo đệ tử Vô Cực Môn mặc dù sợ hãi nhưng khi Từ Miêu rút kiếm, chúng liền tỏ rõ thái độ đồng tình, không chút chậm trễ.

Lúc này, cô gái áo trắng kia rơi vào thế 'côi hổ khó xuống'. Dù nàng uy hiếp bọn họ như thế nhưng lại không thể giết chết tất cả mọi người nơi đây được, nếu không thì nàng cần gì phải tự rước phiền toái như vậy. Chỉ cần hoài nghi My Yêu ẩn nấp ở trong ai thì cứ giết phứt đi là được!

"Từ Miêu sư tỷ, lời nói của vị cô nương này thật ra cũng có đạo lý!"

Ở thời khắc hết sức căng thẳng này, Tín Dương bỗng đẩy cửa phòng đi ra, cười nói nhẹ nhàng. À là cao thủ thứ hai trong đám đệ tử Vô Cực Môn nơi đây, xếp sau Từ Miêu. Lúc trước, hẳn mọi người không chú ý tới ả.

Nghe được lời Tín Dương nói, khí thế mọi người lập tức hạ xuống. Còn Từ Miêu đột nhiên xoay người nhìn chằm chằm Tín Dương, đôi mắt nàng trở nên vô cùng đáng sợ. Cũng may chỉ có mỗi mình Tín Dương nhìn thấy, chứ nếu không những đệ tử của Vô Cực Môn vẫn luôn ái mộ Từ Miêu sẽ giống như gặp ác mộng!

Thế nhưng Tín Dương lại làm như không thấy, khuôn mặt ả mỉm cười như cũ, nói: "Từ Miêu sư tỷ, chuyện là như vậy. Mặc dù trước mắt không có chứng cứ cho thấy trong chúng ta có người là tái thể của My Yêu, nhưng cũng không có chứng cứ chứng minh My Yêu đến từ bên ngoài. Vậy thì chờ thêm ba ngày cũng đâu có sao?"

"Hay! Rất hay! Tín Dương người rất giỏi!" Nổi tức giận của Từ Miêu được chế trụ rất nhanh. Khuôn mặt ả lại trở nên yên tĩnh như giếng nước, phất tay áo xoay người trở lại trong phòng. Cửa phòng bị đập mạnh tạo nên một tiếng "bình!"

Nhìn thấy cảnh đối đáp như thế, đám người Vô Cực Môn đều kinh ngạc. Ngày thường Tín Dương luôn luôn a dua nịnh hót Từ Miêu, thế mà bây giờ lại dám đối nghịch Từ Miêu?

Không có ai dẫn đầu thì không một người nào dám bỏ đi, nhưng trong lòng tất cả mọi người đều như có một bóng ma đang ám ảnh.

Lúc Đoan Mộc Vũ dùng Băng Ngưng Pháp luyện chế xong Cầu Mộc Cung thì đã quá canh một. Lúc này hẳn mới chú ý tới chuyện bên ngoài.

Tuy nhiên hết thảy không hề liên quan tới hắn. Bây giờ hắn giống như một vị khách đứng xem, tùy tình hình mà quyết định nên xem náo nhiệt tiếp hoặc bỏ trốn mất dạng!

Thế nhưng kể từ lúc đó về sau, My Yêu không xuất hiện nữa.

Ánh bình minh ló rạng, chân trời phía đông hừng sáng. Mọi người thấy trời sáng bèn thở phào nhẹ nhõm, cả đền vừa canh gác vừa lo lắng hãi hùng thật sự quá mệt. Theo tập tính của My Yêu, sau khi hừng sáng sẽ không xuất hiện nên cuối cùng bọn họ có thể nghỉ ngơi một chút.

Nhưng khi mọi người đứng dậy chuẩn bị trở về phòng riêng của mình để nghỉ ngơi, thì từ nơi xa bỗng truyền đến những thanh âm ùng ùng. Sau đó chỉ thấy từ trên núi cao phía mặt đông có ít nhất mấy trăm con dã thú điên cuồng chạy xuống. Đám dã thú này hơn phân nửa có các loài như gấu đen, cạp vằn, heo rừng ..., nửa khác là mười mấy con yêu thú cấp Thanh Mộc. Hơn nữa dẫn đầu lại là một con xích Nhân Văn Báo, hẳn là cấp Xích Mộc!

Mấy trăm đầu mãnh thú di chuyển như lũ quét. Trong nháy mắt đã san phẳng toàn bộ nhà cửa!

"Mọi người đứng yên, không được nhúc nhích. Thủ đoạn như vậy thật sự quá xem thường bản nhân!"

Mấy trăm con mãnh thú còn chưa kịp xông đến, thanh âm cô gái áo trắng đã vang lên. Đồng thời nàng cũng xuất kiếm, hóa nó thành một đạo kiếm quang. Kiếm quang này không giống như Ngự Kiếm Thuật của người tu hành bình thường. Nó nhẹ nhàng phảng phất như một đám mây nhưng lại nhanh như thiểm điện. Độ sắc bén thì chỉ cần liếc mắt nhìn thì có cảm giác bị cắt thành vô số mảnh nhỏ!

Một đạo kiếm quang chém xuống, cảnh tượng như ngân hà được mở ra giữa không trung. Mọi người đều cảm thấy nhức nhối hai mắt, lúc mở ra nhìn lại thì chỉ thấy mấy trăm con mãnh thú đều bị cắt thành hai khúc, máu tươi bắn đầy trời, trút xuống như một cơn mưa máu. Mà đáng sợ hơn chính là nơi kiếm quang đi qua, một ngọn núi nhỏ do các tảng đá cứng rắn tạo thành cũng bị hốt đi một nửa! Truyện được copy tại bachngocsach.c om!

Thực lực như vậy quả thật kinh người!

Cô gái áo trắng cười lạnh một tiếng, định thu hồi kiếm quang nhưng ngay lúc này dị biến chợt xuất hiện. Bỗng đồng lửa nổ, một bóng đen bay ra ngoài, chỉ mới đảo mắt mà đã có mấy tên đệ tử của Vô Cực Môn bị xé thành mảnh vụn!

Đây hẳn là My Yêu! Vào lúc mọi người không ngờ đến thì nó lại xuất hiện, với khả năng của cô gái áo trắng kia cũng không kịp cứu viện!

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, Tân Đồng và hơn mười đệ tử Vô Cực Môn không một ai may mắn thoát chết!

Mà mỗi lần xé một đệ tử của Vô Cực Môn, bóng đen kia lại lớn lên một phần!

"Hóng hét! Con My Yêu này hóa ra đang ở trạng thái tiến giai! Chỉ cần cắn nuốt mấy người nữa là có thể bước lên tầng cao hơn!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Đoan Mộc Vũ cũng cả kinh. Hắn không chút nghĩ ngợi liền phi thân lui nhanh, phá vỡ bức tường phía sau bỏ chạy ra ngoài. Đường như cùng lúc đó, bóng đen đột nhiên bắn ra một đạo hắc quang vào phòng của hắn. Nếu không phải hắn kịp thời né tránh hẳn đã bị xé thành nhiều mảnh!

"Yêu nghiệt, chó có càn rỡ!"

Cô gái áo trắng giận dữ. Thấy hơn mười người bị giết ngay trước mặt mình, cảm giác thật khó chịu. Lúc này, nàng thúc dục kiếm quyết, kiếm quang nháy mắt hóa thành cơn mưa kiếm rơi khắp trời. Thế kiếm tạo thành thiên la địa võng, bay thẳng đến chém vào đầu My Yêu. Bất kể nhìn từ góc độ nào, dù cho My Yêu có mạnh hơn nữa thì cũng không cách nào chống lại được chiêu này.

Thế nhưng ngay trong lúc đó, hai căn phòng của Từ Miêu và Tín Dương đột nhiên nổ tung. Sau đó hai đạo kiếm quang hung ác gào thét bay ra, muốn đâm vào lưng cô gái áo trắng!

Biến hóa này quá mức đột ngột. Cô gái áo trắng vốn cho rằng My Yêu này đã quá mạnh mẽ nên không cần tái thể. Nào ngờ ở thời khắc máu chó thì Từ Miêu và Tín Dương lại liên thủ đánh lên. Khoảng cách lại là gần trong gang tấc. Dù cho thực lực của nàng cực mạnh, cũng không thể né tránh nên đã bị hai đạo kiếm quang đâm vào lưng!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Thì Ra Là Người

Bị một chiêu này đánh cho trọng thương, công kích của cô gái áo trắng liền xuất hiện sơ hở. Kiếm quang yếu đi, My Yêu liền biến thành bóng đen chạy trốn ra ngoài!

"Thật ghê tởm! Thì ra là các người. Hai người các người đều là tái thể của My Yêu!"

Cô gái áo trắng kia suy cho cùng vẫn có thực lực bất phàm, thân hình nàng chỉ lao đảo vài cái sau đó liền thối lui ra xa hơn mười trượng, tránh được công kích tiếp theo của hai người Từ Miêu và Tín Dương!

"Hừ! Cái này gọi là ‘thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại thích xông vào’! Ai bảo ngươi xen vào việc của người khác! Bây giờ, nơi đây sẽ là nơi táng thân của ngươi!"

Từ Miêu nói một cách tàn nhẫn rồi vẩy tay một cái, bóng đen kia liền chui vào trong thân thể ả. Nhất thời, dung nhan vốn như hoa như ngọc của ả liền biến đổi, trở nên vô cùng dữ tợn. Làn da vô cùng mịn màng nhanh chóng chùng chất những phiến lân giáp cực kỳ ghê tởm. Một đôi mắt hoàn toàn biến thành đỏ sọc, răng nanh lộ ra ngoài, nước dãi chảy thành dòng rõ xuồng!

Quý dị hơn là phía sau mông của ả sinh ra một cái đuôi dài bảy tám trượng!

"Yêu hóa!"

Nhìn thấy cảnh này, Đoan Mộc Vũ lập tức đoán được chân tướng sự việc. Xem ra, Từ Miêu này thực sự không đơn giản! ả hẳn đã trở thành tái thể của Mỹ Yêu, nhưng chắc ả không cam lòng nên đã vận dụng thủ đoạn đồng hóa, cắn nuốt Mỹ Yêu rồi biến nó thành một phần của ả.

Vừa nghĩ đến đây thì Đoan Mộc Vũ đã biết vì sao mấy trăm nam nữ già trẻ chạy trốn hôm qua đều bị giết sạch. Vốn hấn cảm thấy rất kỳ quái vì đây căn bản không phải là thói quen hành động của Mỹ Yêu. Thì ra là toàn bộ những người đó đều bị Từ Miêu ‘yêu hóa’ giết chết.

Lúc này, Tín Dương ở gần Từ Miêu cũng đã tái nhợt mặt mày. Bởi vì ả không thể tin nổi chuyện đang diễn ra. Dù ả đồng ý hợp tác với Từ Miêu nhưng lại không biết bản chất của sư tỷ ả lại dữ tợn đáng sợ như thế !

"Sư... sư... sư tỷ... " Truyện được copy tại bachngocsach.c om!

Tín Dương lắp ba lắp bắp, theo bản năng muốn thối lui.

"Sao thế sư muội? Ta đã nói sẽ cho ngươi thực lực cường đại, chẳng lẽ bây giờ ngươi muốn đổi ý sao?" Biến thành quái vật, thanh âm của Từ Miêu không còn trong trẻo dễ nghe nữa mà ngược lại lại dữ tợn đáng sợ, không phải thanh âm nhân loại!

"Không đâu... không dọa sư tỷ. Ta... ta sẽ không... sẽ không nói lung tung. Ta sẽ giữ bí mật cho ngươi, ngươi bỏ qua cho ta có được hay không. Ta không muốn... không muốn lực lượng này nữa!"

Mặc dù tâm cơ Tín Dương thâm trầm, lòng dạ độc ác nhưng suy cho cùng ả cũng chỉ là một con người nên bị bộ dạng kinh khủng của Từ Miêu dọa cho sợ hãi. Chỉ sợ có cho ả lực lượng cường đại hơn nữa ả cũng không muốn mình trở thành quái vật.

"Hách hách hách! Giữ bí mật cho ta sao? Sư muội tốt của ta, ngươi không cảm thấy lời ngươi vừa nói quá ngây thơ sao? Lần này ta dẫn ngươi tới đây cũng vì muốn bồi dưỡng ngươi nhưng ngươi khiến ta thất vọng quá. Ngươi đã vô phúc hưởng thụ loại lực lượng cường đại này, vậy thì ngươi hãy hiến thân cho sư tỷ đi!"

Từ Miêu vừa dứt lời, cái đuôi sắc bén đột nhiên vung lên, nhanh như chớp đâm vào lưng Tín Dương đang muốn chạy trốn, sau đó ném ả lên không trung. Lúc thi thể của Tín Dương rơi xuống thì đã bị xé thành mảnh vụn!

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả vốn có mười lăm người thì bây giờ chỉ còn lại Đoan Mộc Vũ và cô gái áo trắng. Còn Từ Miêu thì không được tính là người nữa. Sau khi ả cắn nuốt lực lượng của Tín Dương thì liền biến đổi rõ ràng hơn nữa!

Giờ phút này, việc Đoan Mộc Vũ muốn làm nhất là quay đầu bỏ chạy, chạy càng xa càng tốt. Tuy nhiên hấn còn chưa chạy được mấy bước thì cô gái áo trắng kia bỗng nhiên nói rất bình thản: "Đoan Mộc sư đệ, ngươi nhẫn tâm bỏ rơi ta sao?"

Lời nàng vừa dứt, tâm tính Đoan Mộc Vũ vốn lạnh như nước cũng phải bức bối. Hấn chỉ muốn gầm thét mắng to một phen!

Cô gái áo trắng này biết được tên hấn, mà còn gọi hấn là sư đệ thì nàng chắc chắn là tam đệ tử của Thương Minh Từ, cũng chính là tam sư tỷ của Đoan Mộc Vũ hấn!

Đáng ghét! Truyện được copy tại bachngocsach.c om!

Đoan Mộc Vũ rất muốn hỏi lại một câu. ‘Ngươi thân làm sư tỷ mà lại nhẫn tâm lừa dối, đe dọa sư đệ sao? Câu vừa rồi ngươi có tư tách nói ra hay không?’

Tuy nhiên, cuối cùng Đoan Mộc Vũ cũng không nói năng gì mà xoay người quay trở lại. Hấn thả sói băng ra, ném cô gái áo trắng đang trọng thương lên trên!

"Ngươi đi đi, ta ở lại! Không cần báo thù cho ta! Hai mươi năm sau, ta sẽ tới Phù Vân Sơn tìm ngươi đòi nợ!"

Đoan Mộc Vũ đã chuẩn bị tinh thần cho cái chết. Dù sao hấn cũng không phải hồn phi phách tán. Cô gái áo trắng này nếu thật là tam sư tỷ của hấn nghĩa là sự xuất hiện ở đây cũng không phải do tình cờ. Hơn phân nửa là lúc hấn bị Hoành Uyên đuổi giết, Thương Minh Từ ra lệnh cho nàng tới cứu hấn.

Đã như vậy, phần nhân tình này hấn phải ghi nhớ. Trên dưới Phù Vân Sơn, từ hai lão đầu đến một đám trẻ con xấu xa đều không tệ. Hấn chết một lần

cũng đáng.

Lúc này nghe thấy lời nói của Đoan Mộc Vũ, cô gái áo trắng cảm thấy rất quý dị, rất cổ quái. Nàng sững sốt, nhưng sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng, tiện tay lấy ra một viên linh đan ăn vào.

"Có phải nam nhân gặp phải mỹ nữ đều trở nên ngu ngốc như thế không? Muốn làm anh hùng cũng không cần phải dùng cách này. Từ Miêu dung hợp Mỹ Yêu thực lực đã đến cảnh giới Linh Thai, ngươi ứng phó như thế nào? Chỉ sợ ngay cả một chiêu cũng ngăn không được. Bây giờ ngươi chạy đi, ta miễn cưỡng đồng cảm với dũng khí của ngươi! Mặc dù dũng khí này vô cùng ngu ngốc!"

Nói xong, cô gái áo trắng lại nhẹ nhàng nhảy từ trên sỏi băng xuống. Một thân bạch y loang lổ vết máu, nhưng nàng linh đan phục dụng không phải thứ tâm thương, trong thời gian ngắn đã khôi phục hơn phân nửa thương thế.

"Hừ!"

Hừ lạnh một tiếng, Đoan Mộc Vũ liền xoay người thối lui hơn mười trượng. Bây giờ kết cục đã định, cho dù cô gái áo trắng không cách nào giết chết Từ Miêu đang yêu hóa thì cũng có thể giữ được tính mạng. Thế nên cũng không cần phải lo nghĩ về tính mạng của hân nữa!

Từ Miêu yêu hóa bên kia cũng đã bắt đầu công kích một cách điên cuồng. Vận khí của ả không thể nói là tốt bởi nếu ả có cơ hội thuận lợi trưởng thành thì tương lai có thể trở thành một quái vật cường đại nhưng đáng tiếc ả gặp phải cô gái áo trắng này! Thực lòng mà nói thì ả xui bởi vì gặp phải Đoan Mộc Vũ. Nếu không phải do Đoan Mộc Vũ thì cô gái áo trắng cũng sẽ không phát hiện ra Mỹ Yêu, lúc đó kế hoạch của ả có thể coi là hoàn mỹ.

Thế nhưng thế sự không bao giờ có chữ “nếu”. Cho dù Từ Miêu có dung hợp Mỹ Yêu, thực lực tăng lên nhưng cô gái áo trắng tuy đã bị thương nhưng chênh lệch đôi bên vẫn có, hơn nữa khoảng cách còn rất lớn. Chỉ ba đạo kiếm quang xẹt qua hết thấy mọi việc giải quyết xong!

Đoan Mộc Vũ ở một bên thấy vậy rất cảm khái. Lần này, hân thật sự làm một vị khách từ đầu tới cuối. Đúng là cảm giác bị người khác trêu cợt thật không thoải mái.

"Sur đệ, quét dọn chiến trường đi! Tiện tay chôn những thi thể này nữa. Trong tay những người này vẫn còn có chút đồ tốt, ta rộng lượng lưu lại làm lễ vật cho ngươi!"

Cô gái áo trắng tươi cười thoải mái, vết máu đỏ lôm trên áo nàng như hoa mai điểm tuyết! Hơn nữa hợp với khí thế giờ tay nhắc chân liền tiêu diệt cường địch của nàng, khiến cho nam nhân khắp thiên hạ chạy theo như vịt.

"Không có hứng thú!" Truyện được copy tại bachngocsach.com!

Đoan Mộc Vũ chân thành nhìn cô gái áo trắng một lát, nhưng lại không bị sắc đẹp của nàng làm mờ mắt, cũng không bị khí thế của cao thủ chấn nhiếp. Hân xoay người nhảy lên sỏi băng, nghênh ngang rời đi. Nói chơi sao, coi thần là kẻ đi lượm đồ thừa? Hân chỉ lấy chiến lợi phẩm thuộc về hân, về phần những thứ khác hân không có hứng thú!

Thấy thân ảnh Đoan Mộc Vũ biến mất, một lúc lâu sau cô gái áo trắng mới phục hồi tinh thần. Về mặt nàng tỏ rõ cảm giác khó tin, bởi vì trong tay Từ Miêu và Tín Dương có hai chiếc nhẫn trữ vật. Tín Dương có thực lực kém thì không nói nhưng trong nhẫn của Từ Miêu tất nhiên có rất nhiều thứ tốt. Chuyện này theo lý mà nói thì đến người tu hành cảnh giới Động Huyền cũng thèm muốn, nhưng cái tên xấu xa nghèo rớt mồng tơi kia lại chẳng thèm. Ngay cả mấy món pháp khí cũng không lượm mà chỉ nói “không hứng thú”!

Là hân điên hay bọn cô nương điên?

"Quái vật hàng năm đều có nhưng năm nay đặc biệt nhiều nha!"

Cô gái áo trắng nói thăm một câu rồi gơ tay niệm quyết. Một ngọn lửa vô cùng mãnh liệt xuất hiện trong nháy mắt, bao phủ phương trăm trượng. Ngọn lửa này đốt cháy tất cả mọi thứ, thiêu rụi chúng thành tro tàn.

Sau đó nàng ngự kiếm rời đi, ngược hướng với Đoan Mộc Vũ!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Trở Về Núi

Nửa tháng sau, cuối cùng Đoan Mộc Vũ cũng đã quay trở về tới Phù Vân Sơn mà không gặp phải nguy hiểm nào. Cô gái áo trắng kia cũng không hề xuất hiện thêm lần nào nữa, với lại trước nay hành tung của nàng luôn phiêu hốt vô định nên chẳng biết đâu mà lần!

Lần xuống núi này kéo dài đến gần nửa năm, hung hiểm trong đó không sao kể hết nhưng mọi chuyện đối với Đoan Mộc Vũ mà nói thì không đáng để tâm.

Ngước nhìn mây trôi bồng bềnh, Đoan Mộc Vũ hơi hơi do dự một chút rồi thi triển Vân Thê Thuật. Hần bước từng bước chậm rãi lên từng bậc thang để lên núi. Còn chưa đi đến ngọn núi chính Đoan Mộc Vũ đã bắt gặp bảy tráng hán cao to vạm vỡ đang chặt cây, đào đá trong một khu đất trống. Đây hẳn là bảy người nhóm Từ Trần Phong.

Có lẽ Phù Vân Sơn đã tiếp nạp bọn họ, chứ không sẽ không để bọn họ tùy ý xây nhà ở đây.

Đoan Mộc Vũ từ xa đi tới, nhanh chóng bị đám người Từ Trần Phong nhìn thấy. Họ hô lên một tiếng rồi vất hết dụng cụ trên tay chạy tới chào đón ầm ầm.

"Công tử! Bọn ta vô năng, khiến công tử chịu khổ! Mười năm trước chúng ta nhận được tin công tử bình yên vô sự chứ nếu không các huynh đệ đã cùng nhau xuống núi cứu công tử!"

Đám người Từ Trần Phong nghiêm nghị chấp tay thi lễ, trong lòng bọn họ vô cùng kính trọng Đoan Mộc Vũ. Chuyện khác không cần phải nói đến, chỉ riêng trên đường trở về Phù Vân Sơn nếu không có Đoan Mộc Vũ ở lại cản hậu thì bọn họ đừng nghĩ chuyện sống sót chạy tới Phù Vân Sơn. Đây không phải chuyện chỉ cần dũng khí là xong.

Đoan Mộc Vũ gật đầu. Xem ra tin tức này hẳn do cô gái kia truyền về. Hành động của nữ nhân này thật khó lý giải, thế nhưng cũng không sao cả.

"Các ngươi đang tính xây dựng cả một cung điện hay sao vậy?"

Lúc này Đoan Mộc Vũ nhìn nơi xa một chốc rồi hồ hởi hỏi. Vùng đất đám người Từ Trần Phong khai hoang có vẻ hơi rộng, đừng nói là bảy người bọn họ mà có tới bảy mươi người đi nữa cũng còn dư. Phù Vân Sơn luôn thích đơn giản, hành động thế này chỉ sợ khó qua mắt Thương Minh Từ. Truyện được copy tại bachngocsach.c om!

"Hồi bẩm công tử, chương môn sư bá đã đồng ý để ba người chúng ta trở thành đệ tử thủ sơn của Phù Vân Sơn. Hơn nữa người còn có ý chọn một ngọn núi trong Phù Vân cứu phong làm biệt viện Tiểu Sơn. Tất cả mọi việc trong biệt viện này hoàn toàn do công tử trông coi. Mặt khác, theo chương môn sư bá nói thì sau này Phù Vân Sơn sẽ thu môn đồ nữa nên trừ chủ phong sẽ lập ba biệt viện ở ba ngọn núi nữa giống hệt nơi đây và đó sẽ là bốn tám bình phong bảo vệ xung quanh chủ phong!" Lần này người trả lời là Kiều Huyền, nhìn bộ dáng rất đặc ý của hắn thì hẳn hẳn đã có được công pháp truyền thừa của Phù Vân Sơn.

"Ừ!" Đoan Mộc Vũ gật đầu, lại nhìn về phía mấy người Từ Trần Phong. Lúc trước hắn truyền cho bốn người bọn họ bốn công pháp bất đồng nên bọn họ không cách nào gia nhập Phù Vân Sơn nữa.

"Hồi bẩm công tử, bốn người bọn tôi mặc dù không thể gia nhập Phù Vân Sơn nhưng chương môn Thương Minh Từ đã để bọn tôi làm khách của Phù Vân Sơn, có thể trú tại Biệt viện Tiểu Sơn để nghe theo lệnh công tử!"

Từ Trần Phong vội vàng nói, vừa chỉ vào mảnh đất bằng phẳng rộng rãi ở phía xa mà giới thiệu tiếp.

"Công tử, mấy người chúng tôi đã cẩn thận nghiên cứu qua. Ngọn núi của chúng ta dù có vị trí không tốt, vừa thấp vừa bé nhưng lại là con đường bắt buộc để đi lên chủ phong. Bất cứ địch nhân nào muốn đánh lên chủ phong thì phải nhờ cái đỉnh chính là chúng ta. Cho nên, chúng ta mới phải chuẩn bị thật nhiều cự thạch, xây dựng biệt viện thành tường đồng vách sắt!"

Nghe đến đó, Đoan Mộc Vũ coi như đã hiểu tất cả. Hóa ra đám người Từ Trần Phong vẫn suy nghĩ theo kiểu quân nhân, muốn xây dựng một thành lũy trên ngọn núi này. Nhưng vấn đề là, thứ đó đối với người tu hành không có ý nghĩa. Hơn nữa, địa thế nơi đây hiểm trở, tìm kiếm cây gỗ, tảng đá đều cực kỳ khó khăn. Bảy người bọn họ dù thể chất mạnh mẽ nhưng nếu muốn xây dựng thành lũy thì tốn mấy chục năm là ít. Vậy bọn họ có còn muốn tu hành nữa hay không? Vốn dĩ tuổi đã lớn, thời gian trẻ nãi cũng đã quá lâu lại còn đi lãng phí thời gian như vậy.

"Chuyện này tạm ngừng đi, xây dựng biệt viện ta tự có chủ trương. Bảy người các ngươi chỉ cần xây dựng một chỗ để ở và tu luyện là được. Nhớ lấy, chuyện quan trọng nhất của các ngươi hiện giờ là kiên trì tu luyện mỗi ngày. Năm sau, ta sẽ đích thân kiểm tra! Lui ra đi!"

"Dạ, tất cả theo lời công tử dạy bảo!" Đám người Từ Trần Phong mặc dù cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không suy nghĩ vấn đề này nhiều. Hơn nữa Đoan Mộc Vũ nói tới kiểm tra cũng khiến bọn họ cảm thấy hưng phấn. Có lẽ bảy người bọn họ cũng có thể ganh đua. Đây chính là đại sự, không thể làm qua loa!

Đuổi được mấy người Từ Trần Phong, Đoan Mộc Vũ liền lên chủ phong của Phù Vân Sơn. Đi cả đoạn đường dài mà hắn không thấy bóng dáng bất kỳ ai, hẳn là mọi người đang bận rộn tu luyện. Tác Ly và Trình Nguyệt không cần phải nói, nếu bọn họ không cố gắng chỉ sợ sẽ bị Thục Nguyệt và Lam Mị đuổi kịp mất. Hai đứa nhóc kia là tuyệt đỉnh thiên tài, hơn nửa năm qua chắc tiến triển vô cùng thần tốc.

Nghĩ trong đầu như vậy, Đoan Mộc Vũ lại tiếp tục đi lên. Hắn nhìn xung quanh thì phát hiện dị động thấp thoáng ở trong rừng cây xa xa phía trước. Sau khi nhử mầy nhìn kỹ thì chỉ thấy một viên cầu tròn vo như một con gấu chó nhỏ đang lăn lộn, chơi đùa trên bãi cỏ đầy hoa tươi quả dại. Nó liên tục đút các loại quả dại vào trong miệng, còn lẫn cả những bông hoa đẹp nữa!

Đây không phải là thằng mập Lý Dật Phong thì còn có thể là ai?

"Khụ khụ!" Truyện được copy tại bachngocsach.c om!

Ho nhẹ một tiếng, Đoan Mộc Vũ liền đi tới. Âm thanh đó làm nhóc mập đang ăn uống vui vẻ khẽ giật mình. Nó đang lăn lộn trên mặt đất liền đứng bật dậy, không kịp phui cây cỏ trên người mà ôm đầu bỏ chạy. Nó vừa chạy trốn vừa kêu to: "Ngươi không nhìn thấy ta. Không nhìn thấy ta!"

Đoan Mộc Vũ ngạc nhiên, tiểu tử này mới hơn nửa năm không gặp sao lại thế này?

"Thằng mập, đứng lại ngay! Chạy cái gì mà chạy?"

Nghe thấy thanh âm của Đoan Mộc Vũ, nhóc mập đột nhiên dừng lại, xoay cái đầu tròn vo nhìn ra sau. Hai mắt nó khẽ nhìn qua bàn tay đang hé mở, khi thấy đó là Đoan Mộc Vũ thì lập tức mừng rỡ, cuống cuống chạy tới. Thế nhưng nó chợt nhớ tới cái gì đó bèn làm dáng, vừa bấm ngón tay, vừa rung đùi đắc ý lăm lăm "Thiên thanh địa trục, nhị khí đồng nguyên, thanh phong tán khứ, thần thông ần!"

"Được rồi! Đoan Mộc sư huynh, bây giờ huynh có nhận ra ta chưa?"

"..."

Đoan Mộc Vũ nghe vậy thật sự chỉ biết im lặng. Tiểu tử này còn tự cho là mình đã tu luyện được pháp thuật phong hệ Phong Ẩn Thuật. Cái cảm giác lừa người dối mình này thực sự vui về vậy sao!

"Sao ngươi không lo tu luyện đi? Anh Nhược sư huynh đâu?"

"Hắc! Anh Nhược sư huynh diện bích rồi, tự phạt hai mươi năm lận. Còn về tu luyện thì ta biết nhưng phải ăn xong cái đã rồi đi. Ta chính là thiên tài mà!" Nhóc mập dương dương đắc ý nói. Hóa ra nó dám làm càn như vậy là vì không có ai giám thị, Tác Ly và Trình Nguyệt thì lại không khác chế được thằng mập hèn mọn xấu xa bỉ ổi này rồi.

"Vậy Tiểu Hà Nhi đâu?" Đoan Mộc Vũ lại hỏi.

"Tỷ ấy hả? Cũng đi diện bích với Anh Nhược sư huynh rồi. Bảo là, muốn chăm lo sinh hoạt hàng ngày cho Anh Nhược sư huynh. Sư huynh bảo tỷ ấy đi thì lại lấy chết ra dọa, bảo muốn từ trên vách núi Phù Vân Sơn nhảy xuống. Không còn cách nào khác, sư huynh đành phải để tỷ ấy ở lại!" Nhóc mập bủn xỉn nói, hiển nhiên đối với những chuyện này nó căn bản không thêm chú ý đến.

"Sao lại kỳ quái như vậy? Chẳng lẽ ta đoán sai sao?" Đoan Mộc Vũ nghĩ thầm.

"Được rồi, không đùa nữa! Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ giám thị việc tu luyện hằng ngày của ngươi. Mục tiêu Anh Nhược sư huynh định ra, ta sẽ thay huynh ấy khảo hạch. Nếu ngươi không đạt, ta tuyệt đối không cho qua!"

"A, không thể nào! Đoan Mộc sư huynh, chúng ta là người cùng một nhà, sống chết có nhau nhưng vì sao huynh lại đối xử với ta như thế! Không cần a! Ta ... ta ... nhức đầu, móng đau, bụng cũng đau nữa. Ta muốn đi vệ sinh..." Nhóc mập lăn lộn khắp mặt đất, khóc lóc om tó, mắt nước lưng tròng. Tiểu tử này thật xảo quyệt!

Nhưng Đoan Mộc Vũ không hề để ý tới trò vặt của nó. Hắn không quan tâm Anh Nhược quản giáo như thế nào lúc trước, nhưng hiện tại là hắn nên nhóc mập đừng mong thoải mái làm càn. Bây giờ chính là thời gian tốt nhất để tạo dựng căn cơ tu hành, sao có thể dễ hoang phế như vậy?

Đoan Mộc Vũ xách gáy nhóc mập đang tru réo như heo bị chọc tiết rồi sai bước trở về tiểu lâu. Thế nhưng xét thấy chiêu số nham hiểm của nhóc mập quá nhiều nên hắn liền bấm độn pháp quyết, dùng hàn khí tạo thành một căn phòng băng nho nhỏ ngoài căn nhà của hắn rồi ném nó vào.

"Dùng tâm mà nghĩ, nghĩ thật cẩn thận đi! Lúc nào suy nghĩ cẩn thận, biết lỗi rồi thì ta sẽ thả ngươi ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Tiểu Lâu Vẫn Như Xưa

Núi rừng vắng lặng, căn nhà nhỏ vẫn y như xưa!

Đoan Mộc Vũ chấp hai tay sau lưng, đứng trước căn nhà nhỏ của mình để quan sát. Được điền không có lấy một ngọn cỏ dại, sinh cơ bừng bưng. Một nụ cười lập tức xuất hiện nơi khóe miệng hắn. Được thảo bên trong được điền được chăm sóc rất tốt, bùn đất được xới tơi, có thể thấy người xử lý rất cẩn cù và kiên nhẫn.

Không cần đoán cũng biết đây là công lao của Lam Mị và Thục Nguyệt, cũng chỉ có hai đứa nhóc này mới đủ kiên nhẫn như thế. Còn đám Hành Vân, Hành Không, nhóc mập không phá hoại thì đã cảm ơn trời đất rồi. Truyện được copy tại bachngocsach.c om!

Trong ngoài căn nhà nhỏ đều có hương thơm nhàn nhạt phiêu đảng, thấm tận ruột gan. Ai ngửi được cũng đều cảm thấy sáng khoái, tinh thần minh mẫn. Đây là mùi thơm của Tử Tinh Thiên La Lan, là mùi hoa mà Lam Mị thích nhất. Bây giờ, phòng sau phòng trước, cả căn nhà nhỏ hay bất cứ chỗ nào còn trống đều được nó trồng loại kỳ hoa này.

Từ Tinh Thiên La Lan là loài thân leo, sinh sôi theo kiểu từng nhánh sinh từng nhánh. Bây giờ hoa đã bỏ tới sân thượng tầng ba, cành lá màu xanh biếc um tùm, khiến căn nhà nhỏ cực kỳ mát mẻ, thoải mái.

Trên cành lá sum xuê màu xanh ngọc có hàng trăm hàng ngàn cánh hoa tím nhạt đang chấp chôn đu đưa theo gió, giống như một đám mây tím được gió đưa tới, cực kỳ mềm mại dịu dàng.

Những cánh hoa này cực kỳ nhỏ bé, nếu tách từng đóa ra thì trông rất bình thường. Nhưng hàng trăm hàng ngàn đóa gộp lại sẽ khiến cho cả đôi mắt người ngắm như muốn dán chặt vào khung cảnh ấy. Giống như những vì sao trong đêm, nhìn mà không muốn chớp mắt! Đây cũng chính là lý do nó mang cái tên Từ Tinh Thiên La Lan.

Thềm đá cực kỳ sạch sẽ, không có cả một chút bụi bặm. Máy gian phòng cũng rất chỉnh tề, ngăn nắp; ngay cả chỗ ở của ba thằng nhóc Hành Vân, Hành Không, Lý Dật Phong cũng thế. Nhưng Đoàn Mộc Vũ hiểu rõ bản tính của bọn chúng, chúng không có kiên nhẫn bực này, nhất định là Lam Mị hay Thực Nguyệt chăm nom cho.

Trong căn nhà nhỏ bây giờ không có ai, chắc hẳn cả đám đang ở trên Đẳng Vân Thạch đã tọa tu luyện nghe Thương Minh Từ dạy bảo. Cứ cách mấy tháng, Thương Minh Từ lại dành ra một ngày để truyền thụ kinh nghiệm và yếu quyết tu hành cho bọn chúng.

Thế mà trong ngày quan trọng này nhóc mập lại dám chạy đi chơi, quả thực phải cẩn thận dạy bảo nó một phen! Nhưng lão đầu Thương Minh Từ này cũng thật là ..., thân làm sư phụ mà lại không làm tròn trách nhiệm của danh xưng sư phụ nữa!

Đoàn Mộc Vũ đi thẳng lên chỗ ở của mình trên tầng ba. Chỗ này cũng vậy, không có lấy chút bụi bặm nào cả. Hắn đứng trên ban công nhìn về biển mây phía tây, ngắm núi rừng trùng trùng điệp điệp xanh mướt, trong lòng cảm thấy vô cùng thư thả.

Đoàn Mộc Vũ lấy quả trứng yêu thú ra ngoài, đặt lên trên ban công. Hắn cảm giác được quả trứng này sắp nở rồi. Không biết tiểu tử bên trong có hình dáng ra sao? Tránh cho nó chết yếu nên để nó hấp thu nhiều Thiên Địa Linh Khí một chút, cũng may Linh Khí trên Phù Vân Sơn từ trước đến nay đều sung túc, huyết động kia còn lâu mới có thể sánh bằng.

Khoanh chân ngồi xuống, Đoàn Mộc Vũ liền mặc niệm tâm pháp, bắt đầu tu luyện. Lần này hắn xuống núi, có thể nói thu hoạch được rất nhiều. Trong đó, mấu chốt nhất là mảnh vụn Yêu Thạch và Thanh Mộc Tâm, hai loại vật phẩm này có trợ giúp cho việc tu luyện khá lớn. Đáng tiếc hắn lại lang bạt bên ngoài khá lâu mà lại không dám tu luyện nhiều, bây giờ đã trở lại Phù Vân Sơn nên có thể chuyên tâm tu luyện rồi.

Đoàn Mộc Vũ ngồi xuống tu luyện liền không biết đến thời gian. Khi hắn mở mắt ra thì sao đã đầy trời, hắn đã tu luyện gần năm canh giờ.

Lúc đứng lên, xương cốt toàn thân Đoàn Mộc Vũ liền kêu “răng rắc”, một luồng lực lượng hùng hậu hay rần rật trong mạch máu hắn! Thực lực của hắn tăng trưởng không ít.

"Sao còn không nghỉ ngơi đi?" Truyện được copy tại bachngocsach.c om!

Quay đầu lại, Đoàn Mộc Vũ thấy hai cái đầu nhỏ nhắn của Lam Mị và Thực Nguyệt lộ ra ở lối vào, lén lén lút lút ngó nhìn. Hắn vừa hỏi một câu đã làm hai đứa nhóc giật mình.

"Hi hi! Đoàn Mộc sư huynh, tuy huynh thay đổi bộ dáng nhưng Mị Nhi vừa nhìn một cái liền nhận ra ngay nha. Còn nữa, thằng mập kia nói nó biết sai rồi, cầu xin sư huynh tha nó ra!" Lam Mị cười hi hi, bộ dáng vẫn hoạt bát như trước. Còn Thực Nguyệt thì vẫn nhát gan hay ngượng, chỉ biết cúi đầu mân mê vạt áo, không nói không rằng một lời.

Thế nhưng thiên tài đúng là thiên tài! Chỉ mới hơn nửa năm mà Thực Nguyệt đã tu luyện được lượng pháp lực không hề tầm thường, gần bằng Trình Nguyệt rồi. Tiến bộ cỡ này ngay cả Đoàn Mộc Vũ cũng có chút kinh ngạc.

Mà Lam Mị, mặc dù cũng có tư chất thiên tài nhưng không đến mức yêu nghiệt như Thực Nguyệt, con bé chỉ có thể đạt một nửa mà thôi. Nhưng như thế thôi cũng đã kinh tài tuyệt đỉnh rồi. Nếu so sánh với nhóc mập thì ... Ba người chúng gia nhập Phù Vân Sơn gần như cùng lúc, đồng thời đoạt được công pháp truyền thừa nhưng nhóc mập đến nay vẫn dừng lại ở trình độ của nửa năm trước. Chênh lệch này quả thực là trên trời dưới đất!

"Không có chuyện gì đâu, nhóc mập da dày thịt béo nên chịu hành hạ tốt lắm. Hai ngày nữa ta sẽ tha nó ra!" Đoàn Mộc Vũ quyết định dạy dỗ nhóc mập một lần cho nó nhớ đời.

"Được rồi Lam Mị, dẫn Thực Nguyệt đi nghỉ ngơi đi."

"Vâng, Đoàn Mộc sư huynh. Huynh cũng nghỉ sớm chút đi!" Lam Mị lễ phép cười nịnh một cái, lúc này mới lôi kéo Thực Nguyệt rời đi.

Đợi chờ trong chốc lát Đoàn Mộc Vũ liền nhảy từ lầu ba xuống, chậm rãi bước ra tiểu cốc tới bên dòng suối nhỏ. Hắn thấy hai người Tác Ly và Trình Nguyệt đang tỷ thí Ngự Kiếm Thuật bên kia dòng suối.

Ánh trắng sáng tỏ, kiếm quang chớp lóe. Những tia sáng do kiếm quang và ánh trắng tạo ra đan xen với nhau tựa như những nàng tiên đang khiêu vũ, di chuyển không ngừng, biến ảo không ngừng. Đoàn Mộc Vũ nhận thấy trình độ ngự kiếm của Tác Ly và Trình Nguyệt đều có tiến bộ nhảy vọt.

Đoàn Mộc Vũ lặng lẽ đứng bên cạnh dòng suối. Nước chảy róc rách, gió đêm gào thét, nhất thời hắn dường như dung hợp với khung cảnh xung quanh.

"Đoan Mộc sư đệ!"

"Tên ngốc, nguoi về rồi à!"

Không biết qua bao lâu, Tác Ly và Trình Nguyệt mới dừng luyện tập Ngũ Kiếm Thuật. Thấy Đoan Mộc Vũ, bọn họ cười nói với hắn mà không hề cảm tạ. Mà cần gì phải cảm tạ, hết thấy đều không cần nói!

"Tên ngốc, nói như vậy thì lần này nguoi đã gặp Ninh sư tỷ rồi hả? Ta còn tưởng rằng tỷ ấy sẽ về núi cùng nguoi cơ. Đã lâu lắm rồi ta không gặp tỷ ấy, lần đầu tiên nhìn thấy tỷ ấy ta mới có bảy tuổi. Ta nhớ Ninh sư tỷ rất xinh đẹp, cực kỳ xinh đẹp. Bây giờ nhớ lại vẫn còn có chút tự ti, mặc cảm" Trình Nguyệt cảm khái.

"Nguoi không tồi! Hắc, dù sao thì ta cũng cảm thấy không tệ!" Tác Ly ở cạnh đó cười khúc khích trêu Trình Nguyệt. Thế nhưng nói ra rồi lại lúng túng nên hắn vội vàng che giấu: "Cho tới bây giờ, Ninh sư tỷ cũng như thần long thấy đầu không thấy đuôi. Tỷ ấy có tu vi cao như vậy, cả thiên địa to lớn mặc tỷ ấy tới lui. Thật khóá chỉ a! Lúc nào chúng ta mới có thể lợi hại như Ninh sư tỷ đây?"

"Tư chất của chúng ta sao có thể so sánh với Ninh sư tỷ. Sợ rằng chẳng những đuổi không kịp Ninh sư tỷ mà còn bị Thục Nguyệt và Mị Nhi vượt mặt nữa." Trình Nguyệt có vẻ không thoải mái cho lắm. Hai người bọn họ trước nay ở Phù Vân Sơn không có ai để so sánh nên không chú ý tới điểm này. Lần này trở về núi, phát hiện Thục Nguyệt và Lam Mị vô cùng yêu nghiệt nên khó tránh khỏi có cảm giác tự ti mặc cảm.

Đoan Mộc Vũ một mực im lặng, lúc này hắn suy nghĩ một chút rồi bảo: "Trong cuộc sống có rất nhiều điều tuyệt vời nhưng lại thường bị cho qua, đến khi nó mất đi thì mới nhận ra, nuối tiếc thì cũng đã muộn rồi. Con người không thể có ai toàn vẹn mười phần được, cho nên không cần so sánh mình với người khác."

"Không cần biết hai người có thể đuổi kịp Ninh sư tỷ không, hay là bị hai đứa Lam Mị Thục Nguyệt vượt qua! Nhưng có chuyện vĩnh viễn không bao giờ thay đổi đó là Ninh sư tỷ thủy chung là sư tỷ nên có thể bảo hộ các nguoi, dựa dẫm vào. Mà Thục Nguyệt và Mị Nhi vĩnh viễn là sư diệt và sư muội các nguoi. Tu vi hai đứa nó có thông thiên thì cũng sẽ tôn trọng các nguoi từ trong lòng, gọi các nguoi là sư thúc, sư huynh sư tỷ. Có được sư tỷ và sư muội, sư diệt cường đại như thế, chẳng lẽ còn không phải chuyện may mắn sao?"

"Đã là một sinh linh thì có suy nghĩ của riêng mình! Uy phong khi diệt sát cả trăm tên cường địch cũng không bao giờ bằng nghĩa tình bằng hữu!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Quán Giáo

Nhóc mập lúc được thả ra thì ưỡ oải như bún thiêu, bộ dáng lúc trước đã sớm không cánh mà bay. Nó đang hoảng cúi đầu đứng yên một chỗ, cả gãi đầu cũng không dám. Bộ dáng nó lúc này mà đem so sánh cùng thằng quậy muốn banh nhà nát cửa lúc trước thì cứ như hai con người hoàn toàn khác nhau vậy.

Tác Ly, Trình Nguyệt, Hành Vân, Hành Không, Lam Mị, Thục Nguyệt đều được Đoan Mộc Vũ gọi tới. Lúc này, ai ai cũng vô cùng giật mình bởi vì lúc trước Anh Nhược có nghiêm khắc cỡ nào thì thằng mập này cũng có trò để trốn! Thế nhưng đến hôm nay chỉ mới có ba ngày, sao nó rơi vào tay Đoan Mộc Vũ thì lại trở nên thành thật như vậy?

Đoan Mộc Vũ không nói gì mà chỉ chấp hai tay sau lưng, đôi mắt híp lại như đang ngủ. Bộ dáng hắn lúc này quả thực như vô hại với cả người lẫn vật. Nhưng với nhóc mập thì khác! Nó nhìn thấy Đoan Mộc Vũ thì như nhìn thấy ôn thần vậy, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh. Lần này thì nó thực sự biết sợ rồi! Thì ra vị sư huynh luôn im lặng ít nói và dễ gần này lại cực kỳ tàn bạo! Đem ra so sánh thì Anh Nhược sư huynh như roi da to bằng cổ tay nhưng lại khả ái tựa cảnh hoa. Truyện được copy tại bachngocsach.com!

Đoan Mộc sư huynh đánh cũng không đánh, mắng cũng không thèm mắng mà lại tổng hắn vào một căn phòng tối đen như mực suốt ba ngày trời. Cảm giác cô độc, muốn phát điên quá kinh khủng! Nhóc mập cảm thấy đây là đoạn thời gian đen tối nhất, bi thảm nhất trong đời mình!

"Bắt đầu từ hôm nay trở đi nguoi sẽ dọn tới ở tại biệt viện Tiểu Sơn. Từ Trần Phong sẽ an bài mọi việc để nguoi trú lại. Nửa năm sau, ta sẽ kiểm tra tiến độ tu vi của nguoi, nếu nguoi không đạt được vị trí thứ nhất từ tay đám người Từ Trần Phong thì ta sẽ tiếp tục nhốt nguoi ba ngày. Ta nói được là làm được. Nguoi phải nhớ rõ từng chữ cho ta!"

Đoan Mộc Vũ rút cục cũng mở miệng nói. Mỗi một câu hắn nói đều khiến nhóc mập khẽ run.

"Dạ, ta biết sai rồi. Đoan Mộc sư huynh, ta nhớ rõ rồi."

"Đi đi!" Sắc mặt Đoan Mộc Vũ không hề thay đổi khi nói. Nhóc mập vừa nghe hắn nói liền như nhận được đại xá, quay đầu hướng ra ngoài bỏ chạy. Nó vội vàng đến nỗi nhu yếu phẩm cho cuộc sống hằng ngày cũng vứt lại, không kịp thu thập.

"Ách! Đoan Mộc sư đệ, chuyện này ... quả thật nguoi hơi mạnh tay rồi! Nó dù sao cũng chỉ là một đứa bé!" Tác Ly không đành lòng, Trình Nguyệt cũng

gật đầu phụ họa lia lịa.

Đoan Mộc Vũ khẽ lắc đầu. Nhóc mập này là đứa trẻ rất thần kỳ, da dày thịt béo, không tim không phổi, hết lần này tới lần khác ôm một bụng đầy ý nghĩ xấu, nói cho rõ ra thì đó chính là khó lường. Nếu bồi dưỡng cho thật tốt, thì sẽ phát triển thành người ngay; bồi dưỡng không tốt thì sẽ trở thành hạng người tội ác tày trời! Nhất định phải lưu lại trong lòng nó một chút sợ hãi. Có như thế thì khi làm việc nó mới không xem ai ra gì!

Tuy nhiên đây chỉ là nguyên nhân thứ nhất. Nguyên nhân thứ hai và cũng là nguyên nhân trọng yếu hơn chính là nhóc mập không thích hợp tu luyện cùng chỗ với Thục Nguyệt và Lam Mị. Không phải Đoan Mộc Vũ sợ nhóc mập làm ảnh hưởng đến hai đứa kia mà là ngược lại. Thật ra, Thục Nguyệt hay Lam Mị nhìn như nhu nhược yếu ớt ai ai cũng có thể khi dễ nhưng bọn chúng rất có chủ kiến!

Phải biết rằng Thục Nguyệt và Lam Mị vốn là yêu nghiệt, tốc độ tu luyện của bọn chúng nhanh đến nỗi Tác Ly và Trình Nguyệt cũng cảm thấy tự ti, huống chi là nhóc mập? Mặc dù nó luôn luôn bày trò quậy phá nhưng chắc chắn trong lòng nó cảm nhận được. Cả nửa năm qua, tu vi nó không tăng tiến có lẽ vì cam chịu chấp nhận.

Cho nên, để nó lẫn vào giữa đám người Từ Trần Phong thì chẳng khác nào đem một con gà rừng ném vào một đám chim sẻ. Nó sẽ mau lấy lại lòng tin rồi từ đó tiến vào quỹ đạo tu luyện. Mọi việc có vẻ rất dễ dàng như từ nay về sau Đoan Mộc Vũ phải đóng vai kẻ ác rồi!

Chuyện này Đoan Mộc Vũ đã quyết nên Tác Ly không xin xỏ gì thêm. Những chuyện bọn họ trải qua đã cho biết Đoan Mộc Vũ làm việc rất quyết đoán, là người có thể đảm đương đại cuộc nên Tác Ly và Trình Nguyệt thấy riết nên quen. Bọn họ rất tín nhiệm Đoan Mộc Vũ cho nên không hề hỏi han vì sao.

"Hành Vân, Hành Không!" Truyện được copy tại bachngocsach.c om!

Lúc này, Đoan Mộc Vũ quát gọi hai thằng nhóc đang híп mắt cười, bộ dáng có vẻ há hê. Hai bọn chúng vừa nghe có người gọi liền giật mình sùng sốt.

"Áy áy! Đoan Mộc sư huynh, hai người chúng ta chưa bao giờ lười biếng cả. Mỗi ngày chúng ta đều tu luyện không ngừng, huynh tìm lộn người rồi!"

"Không sai! Hai người các ngươi năm nay cũng đã mười hai tuổi, thân thể miễn cưỡng xem như khỏe mạnh đúng không? Đừng có nói với ta là các ngươi yếu đuối đến nỗi bị gió thổi bay nha!" Đoan Mộc Vũ nhìn hai thằng nhóc, cố ý nói một cách khinh thường.

"Cái gì? Đoan Mộc sư huynh, chúng ta nói chúng ta yếu đuối bao giờ!" Hành Vân, Hành Không đang ở độ tuổi dễ bị kích thích, lập tức nói to.

"Tốt! Có chút khí thế của nam tử hán, đại trượng phu rồi đấy. Nhớ lấy, các ngươi là sư huynh, tương lai phải bảo vệ sư muội. Ngay cả sư muội của mình cũng không bảo vệ được thì người sư huynh đó không phải là một sư huynh tốt!"

"Đoan Mộc sư huynh, muội cũng không cần bọn họ bảo vệ đâu! Muội đã học xong ba loại pháp thuật, mà hai người bọn họ mới chỉ học được hai!" Lúc này, Lam Mị không nhịn được mà chen miệng nói. Bộ ngực nhỏ của nó ưỡn cao, đắc ý như một con khổng tước! Song lời nói ấy lại như đổ thêm dầu vào lửa, khiến hai thằng nhóc Hành Vân Hành Không lập tức đỏ mặt tới tận mang tai!

"Vậy thì sao chứ, đó là do hai chúng ta cố ý nhường ngươi mà thôi. Không tin thì sang năm chúng ta tỷ thí!"

"Được rồi, so sánh với nhau làm gì! Ta bắt hai đứa tỷ thí với Mị Nhi sao? Cái ta muốn là tại bây phải biết bảo vệ nó với Thục Nguyệt. Cho nên kể từ hôm nay, mỗi ngày hai đứa phải bỏ ra hai canh giờ đến biệt viện Tiều Sơn bọn học tập kỹ thuật chiến đấu với đám Từ Trần Phong. Lúc nào có thể đánh ngã toàn bộ đám Từ Trần Phong thì ta sẽ thừa nhận các ngươi có thực lực bảo vệ Mị Nhi!" Đoan Mộc Vũ trầm giọng nói, trong lòng có chút cảm khái vì lúc trước hẳn cũng có lời thề phải bảo vệ một đứa nhỏ khác.

"Hừ! Đoan Mộc sư huynh, vậy thì một lời đã định. Chúng ta cũng muốn xem mấy tên đại hán vừa đen vừa xấu kia có thể có cái gì lợi hại!" Hành Vân Hành Không nào nhịn được loại khiêu khích này. Chúng cũng đi theo nhóc mập về phía biệt viện Tiều Sơn. Tác Ly và Trình Nguyệt thấy vậy thì buồn cười, hai người bọn họ không dám xem thường đám người Từ Trần Phong, mặc dù tu vi bọn họ rất thấp nhưng kỹ thuật chiến đấu không phải người tu hành cảnh giới Tàng Phong bình thường có thể so sánh.

"Ha ha! Đoan Mộc sư đệ thật sự có thủ đoạn. Ba tên oắt con này thoáng cái đã bị ngươi thu thập. Ngươi xem, có phải ta cùng sư muội cũng nên thụ giáo một phen hay không?" Tác Ly cười to nói. Truyện được copy tại bachngocsach.c om!

"Nếu Tác Ly sư huynh đã nói vậy thì ta đây cũng không khiêm nhường nữa, cứ cách một đoạn thời gian, ta liền cùng ngươi và Trình Nguyệt sư tỷ đối chiến một phen. Nhưng mà hai người các ngươi liên thủ. Thế nào?" Đoan Mộc Vũ mỉm cười nói. Đêm trước, hẳn nhìn thấy hai người Tác Ly luyện tập Ngự Kiếm Thuật liền nghĩ ra ý này. Tuy hai người bọn họ tiến bộ rất nhanh nhưng vẫn còn sai sót rất nhiều. Nếu đã như thế thì chỉ điểm một chút cũng không thành vấn đề.

"Sư huynh, sư huynh! Còn có Mị Nhi nữa! Muội với Thục Nguyệt cũng muốn sư huynh chỉ điểm!" Lam Mị lúc này đi tới, nắm lấy chéo áo Đoan Mộc Vũ.

"Hai đứa các ngươi ... tạm thời không cần. Cứ tu luyện như bình thường thì đủ rồi." Đoan Mộc Vũ lắc đầu nói. Lam Mị và Thục Nguyệt chính là hai thiên tài thuộc dạng yêu nghiệt. Không cần phải chỉ điểm bọn chúng quá nhiều, chỉ cần mở một con đường rồi để chúng tự đi. Bọn chúng có thể từ một suy ba, tiến bộ thần tốc. Không phải người khác không thể ép bọn chúng đi trên con đường họ chọn, nhưng điều ấy chỉ hạn chế chúng phát triển mà thôi. Thiên tài thiên tư bậc này chỉ có thể tự mình bước đi. Như thế mới có thể phát huy hết tiềm lực của bọn chúng. Khó có thể tượng tượng ra, một khi lớn lên hai đứa bọn chúng sẽ kinh tài tuyệt diễm đến bậc nào, nhất là Thục Nguyệt?

Chương 89: Chấn Thiên Hồng

Biệt viện Tiều Sơn thoáng cái liền trở nên náo nhiệt hơn hẳn, nguyên nhân cũng từ tiểu tử Lý Dật Phong mà ra. Nó không hổ là kẻ thông minh, chỉ mới có mấy ngày mà đã lấy lại được lòng tin rồi. Tổng số pháp lực của nó tuy không hơn được Lam Mị hay Thục Nguyệt nhưng lại hơn hẳn đám người Từ Trần Phong. Chuyện này đủ để đảm bảo nửa năm sau nó sẽ không bị Đoan Mộc Vũ phạt.

Song nó đã hiểu được điều gì quan trọng, điều gì không nên gờ đây mỗi ngày đều chuyên chú tu luyện. Sự tích cực trong tu luyện của đám người Từ Trần Phong khiến nó có cảm giác bị uy hiếp rất lớn.

Đám người Từ Trần Phong tuyệt đối thực hiện theo những gì của Đoan Mộc Vũ bảo. Bọn họ ngưng thi công biệt viện Tiều Sơn, chỉ xây tạm tám căn nhà đá đơn sơ để họ và nhóc mập trú tạm và tu luyện mà thôi.

Bây giờ, cả đám bọn họ đang tụ tập một chỗ, vừa ăn quả đại vừa hăng hái nhìn về phía ba người trên bãi đất trống. Còn ba người kia, theo thứ tự chính là Hành Vân, Hành Không cùng Triệu Khắc.

Mấy ngày trước, Hành Vân và Hành Không bị kích thích nên phát thệ, nhất định phải đánh gục toàn bộ đám người Từ Trần Phong. Nhưng mới chỉ ngày đầu tiên mà bọn chúng đã chịu thiệt thòi dưới tay Tào Khải. Ngày thứ hai, tuy chúng nó đã chuẩn bị đầy đủ nhưng vẫn bị Từ Trần Phong ám toán. Bọn nó đã rút ra được kinh nghiệm xương máu cho nên trong ngày thứ ba, cũng chính là hôm nay, chúng đã lựa Triệu Khắc trông có vẻ trung hậu đang hoảng để khiêu chiến lần nữa.

Tuy nhiên kết cục cũng chẳng khác được đâu, ít nhất nhóc mập cho là như vậy. Từ trước đến nay, Hành Vân Hành Không cũng có chút ít khí lực nên chẳng ai đã động được hai người bọn họ, nhưng nay thì khác. Hôm nay có cơ hội xem náo nhiệt, dĩ nhiên phải cổ vũ hết sức mình rồi!

Giờ phút này, nhóc mập ngồi một bên, vừa gặm quả đào vừa hô hoán om sòm, khoa tay múa chân cổ vũ cho Hành Vân Hành Không. Nhưng kỳ thật nhóc mập lại đang mong chờ cảnh Hành Vân Hành Không chịu thảm bại, càng thảm càng tốt. Cái suy nghĩ này của nó, quả thực xấu xa vô cùng!

Cùng lúc đó, đám người Đoan Mộc Vũ, Tác Ly, Trình Nguyệt, Lam Mị, Thục Nguyệt cũng đang quan sát cuộc tỷ thí này ở cách đó không xa. Không phải bọn họ muốn xem náo nhiệt, mà vì hôm nay Đoan Mộc Vũ quyết định tỷ thí với Tác Ly và Trình Nguyệt một phen. Trận chiến này phải để mọi người quan sát. Không phải hắn muốn khoe khoang gì mà hắn muốn mọi người xem xong trận đấu rồi rút ra kinh nghiệm cho bản thân từ đó. Chuyện thể nghiệm thực chiến là chuyện cực kỳ trọng yếu, cho nên ngay cả Thục Nguyệt và Lam Mị hắn cũng gọi đến. Hai đứa nhóc này tương lai sẽ là những cao thủ, là trụ cột của Phù Vân Sơn sau này.

"Cũng không tồi! Hai đứa Hành Vân Hành Không cũng đã biết rút kinh nghiệm, chắc chỉ nửa năm nữa có thể đánh ngang tay với Triệu Khắc rồi." Tác Ly không nhịn được gật đầu khen ngợi. Có thua cũng không sao, nhưng quan trọng là phải biết rút kinh nghiệm qua những lần bại trận. Hai đứa Hành Vân và Hành Không làm rất khá.

Lúc này, Triệu Khắc đã rút Chiến Ma Dao nặng tám mươi cân ra, giơ ngang trước ngực. Theo quy củ, hắn nhường cho hai đứa Hành Vân Hành Không ba chiêu. Chữ nếu không, bằng quái lực hôm nay của hắn, hơn nữa còn thêm pháp lực thuộc tính thổ phụ trợ thì chỉ cần một chiêu, Chiến Ma Dao có thể quét ngang phương viên ba mươi trượng.

Hành Vân và Hành Không liếc nhìn nhau, rồi Hành Vân bắt đầu tấn công đầu tiên. Nó phát tay liền xuất ra một đạo Cuồng Phong Thuật khiến cát bay đá lăn, bụi tung mù mịt. Tầm nhìn của Triệu Khắc lập tức bị giảm sút!

Trong khi Hành Vân xuất Cuồng Phong Thuật ra thì Hành Không lại như con lươn trơn trượt, lách trái qua phải. Thì ra nó đã sớm chuẩn bị sẵn Phù Không Thuật. Trong nháy mắt, nó liền lao xa tới vài chục trượng, vừa lúc tiến đến gần bên người Triệu Khắc!

Hầu như động tác của Hành Không không hề gián đoạn. Nó kết xuất pháp quyết, lập tức quát to: "Thiên lôi động, địa hỏa dâng, nghe hiệu lệnh ta! Phát, phát, phát!"

Pháp quyết vừa mới được Hành Không đọc xong, nhất thời giữa không trung rơi xuống ba cái hỏa cầu lớn cỡ nắm tay. Ba hỏa cầu rơi xuống từ ba phía khác nhau với tốc độ cực nhanh, muốn oanh kích lên lưng Triệu Khắc. Chỉ cần bị giáng trúng, ít nhất Triệu Khắc cũng bị tống đi xa mấy trượng. Từ đó mà nói, chẳng khác nào Hành Vân và Hành Không thắng!

Song kinh nghiệm lâm trận của Triệu Khắc phong phú cỡ nào chứ! Mặc dù tầm mắt bị giảm nhưng hắn có thể đoán biết vị trí qua âm thanh. Chiến Ma Dao trong tay Triệu Khắc chém phía sau, muốn ngăn cản ba hỏa cầu. Uy lực của hỏa cầu có hạn, nên cả người Triệu Khắc vẫn sừng sững, không chút xô dịch!

Nhưng Hành Vân và Hành Không không hề nôn nóng. Kế tiếp, các loại pháp thuật được xuất ra nhưng đều bị Triệu Khắc dùng Chiến Ma Dao đón đỡ. Đến khi hai đứa bọn nó hao hết pháp lực, Triệu Khắc mới cười híp mắt rồi thu hồi Chiến Ma Dao, nắm nắm tay lại đám nhẹ lên đầu hai đứa nhỏ.

Mà lúc này đây, mặt Hành Vân và Hành Không như đi đưa đám, ngay cả mở miệng nói chuyện cũng chẳng màng. Truyện được copy tại bachngocsach.c om!

"Tốc độ thi triển pháp thuật của hai người bọn họ quá chậm, hơn nữa còn thao túng chưa đúng, mà toàn thân đầy sơ hở. Đổi lại là muội thì chỉ cần một pháp thuật gió lốc đơn giản nhất cũng có thể đánh bại họ. Hai người Hành Vân và Hành Không quá ngốc!"

Lam Mị lúc này bỗng nhiên mở miệng nói, giọng điệu tràn đầy khinh thường. Mà Thục Nguyệt bên cạnh cũng ngượng ngùng gật gật đầu, bộ dạng rất tán thành loại thuyết pháp này.

Những lời này Đoan Mộc Vũ nghe nhưng không hề nói gì. Chẳng có gì lạ cả, yêu nghiệt chính là yêu nghiệt, từ một có thể suy ba, đã gặp qua là không quên được! Tốc độ thi pháp của hai người bọn họ hôm nay có lẽ còn nhanh hơn Tác Ly và Trình Nguyệt, gần như trong nháy mắt xuất ra. Nếu như thế, chỉ cần tốc độ nhanh, thao khống tốt thì một pháp thuật nhỏ xuất ra tùy tiện cũng có thể đánh bại Triệu Khắc!

Nhưng hai người Tác Ly và Trình Nguyệt nghe được thì lại trợn mắt há mồm. Sao hai đứa nó đứng cách xa như vậy mà dễ dàng nhìn ra sơ hở của Triệu Khắc? Hơn nữa còn nói có vẻ dễ dàng như thế! Phải biết rằng hai người bọn họ muốn thu thập Triệu Khắc cũng phải tốn chút khí sức.

Đoan Mộc Vũ mỉm cười, cũng không giải thích. Chuyện này thì tính làm gì, qua nữa mấy năm, chênh lệch càng lớn mới đáng để bọn họ kinh ngạc.

Đoan Mộc Vũ dẫn mọi người đi lên. Nhóc mập vừa thấy hấn thì lập tức ngưng hò hét, chạy đến núp sau lưng Từ Trần Phong. Còn Hành Vân và Hành Không thì như đưa đám, ngay cả dừng khí ngưng đầu nhìn Đoan Mộc Vũ cũng bị mất.

"Trong tỷ thí thua là chuyện bình thường nhưng không nên thua chí kỏi. Cối đời này có rất nhiều thứ trọng yếu, nhưng mọi chuyện cần thiết có cộng lại cũng không trọng yếu bằng chí khí. Phải vĩnh viễn không buông bỏ, vĩnh viễn không nói bại! Phụng là chân hào kiệt, chớ làm ta thất vọng!" Đoan Mộc Vũ trầm giọng nói. Ánh mắt hấn quét qua Hành Vân Hành Không, cuối cùng rơi vào nhóc mập đang thò đầu ra, nhất thời làm nó giật mình.

"Mọi người lui về phía sau hai trăm trượng. Tác Ly sư huynh, Trình Nguyệt sư tỷ, xin hai người chỉ giáo!"

Đoan Mộc Vũ quát khê một tiếng. Tiếng nói hấn giống như tiếng sét đánh, mà thần kỳ hơn chính là phảng phất như len lỏi vào tâm linh mỗi người, làm cho nhiệt huyết sôi trào, hấn không thể ngửa mặt lên trời gầm thét mà chiến.

Thì ra là trong thanh âm này được Đoan Mộc Vũ dùng một chút Thiên Hồng Chấn thần thông. Đây là một trong ba đại thần thông năm đó của Yêu Đế Đào Ngột. Rống thứ nhất phiên giang đảo hải, rống thứ hai sơn băng địa liệt, rống thứ ba thiên địa biến sắc, đầu chuyển tinh di!

Đáng tiếc, năm đó hấn chỉ mới vừa nắm giữ hai rống của Chấn Thiên Hồng, rống thứ ba còn chưa đủ thực lực tu tập!

Hôm nay, hấn dùng một chút Chấn Thiên Hồng cũng không phải là Chấn Thiên Hồng chân chính mà chỉ mô tả lại một chút mà thôi. Nhưng cho dù như vậy cũng đã đủ đối với Hành Vân, Hành Không, nhóc mập rồi.

Tác Ly và Trình Nguyệt cũng bị Chấn Thiên Hồng ảnh hưởng, chiến ý tăng vọt, dũng cảm cười to nói: "Đoan Mộc sư đệ, vậy thì hãy tới đây, toàn lực đánh một trận!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Song Kiếm Hợp Bích

Mọi người nhanh chóng tản ra, ai ai cũng tập trung chú ý quan sát. Nhưng mà nhóc mập thì bản tính khó chứa, nói xỏ luân phiên với Hành Vân Hành Không, bộ dạng e thiên hạ không loạn. Song Hành Vân Hành Không hôm nay bại trận nhưng được Đoan Mộc Vũ khích lệ nên trầm ổn hơn rất nhiều, hai đứa chúng nó tất nhiên không dùng tâm tính trẻ con mà đi so đo cùng nhóc mập.

Lam Mị và Thục Nguyệt cũng rất hưng phấn. Tuy rằng tốc độ tu luyện của chúng rất nhanh nhưng chỉ loanh quanh việc tập xuất pháp thuật, tập khống chế thuần thực ... chứ chưa được xem giao phong chính diện.

"Đoan Mộc sư huynh uy vũ!" Lam Mị dùng hai tay tạo thành cái loa nhỏ, đặt trước miệng hô lớn. Song nó lại cảm thấy không ổn nên lập tức hướng về phía Tác Ly và Trình Nguyệt, nói một cách ngọt ngào: "Tứ sư huynh, Ngũ sư tỷ, hai người cũng phải nỗ lực nha!"

"Ha ha! Dù ngươi có khuyến khích thì chúng ta cũng sẽ thua mà thôi!" Tác Ly cười ha ha nói. Đoan Mộc Vũ cũng khẽ mỉm cười rồi lấy Cầu Mộc Cung ra. Kể từ ngày hấn luyện chế xong Cầu Mộc Cung thì không có cơ hội sử dụng, đây chính là lần đầu tiên.

Cầu Mộc Cung hôm nay đã được xem như pháp khí, cho nên cung lực không thể dùng tiêu chuẩn thế tục để tính toán bởi vì nguyên nhân có thể đưa pháp lực vào để tạo nên công kích mà không cần mũi tên. Mà cung lực có thể đạt từ ba mươi đến năm mươi thạch, cụ thể do lượng pháp lực đưa vào nhiều hay ít mà thôi.

Nếu cực hạn, thì khi Đoan Mộc Vũ vận dụng phương pháp huyết tể. Cầu Mộc Cung trong nháy mắt bộc phát lực đạo, uy lực có thể đạt tới tám mươi thạch. Lực lượng cỡ này, cơ hồ có thể đánh bay gốc cây đại thụ mấy người ôm!

Thấy Đoan Mộc Vũ lấy Cầu Mộc Cung ra, hai người Tác Ly và Trình Nguyệt lập tức cảm nhận được cảm giác áp bách mãnh liệt. Bọn họ đã từng thấy khả năng bắn cung kinh khủng của Đoan Mộc Vũ, ngày đó dễ dàng đánh bay thanh kiếm của Hỏa Sí Thất Tinh Môn mà Hỏa Sí lại là người tu hành có cảnh giới Động Huyền.

Song họ thân là người tu hành, phải nghịch thiên mà đi nên tất nhiên sẽ không lùi bước. Liếc nhìn nhau, Tác Ly và Trình Nguyệt đồng thời bấm độn kiếm quyết. Một đôi kiếm sau lưng hai người giống như có cảm ứng kỳ dị nào đó, trong nháy mắt phóng lên cao năm mươi trượng!

Thanh kiếm của Tác Ly vừa dài vừa to bản, kiếm phong bén nhọn, có xu thế đại khai đại hợp. Thanh kiếm của Trình Nguyệt ngắn và hẹp, linh động vô cùng, thể kiếm như mưa thuận gió hoà, liên miên không dứt!

Ngự kiếm thuật của hai người bọn họ tuy không mạnh mẽ cho lắm nhưng bây giờ kết hợp lại thì lấy dài bù ngắn, lấy linh động bù thô cứng, rất có uy lực!

"Hay cho một màn song kiếm hợp bích! Tác Ly sư huynh, Trình Nguyệt sư tỷ, nếu hai người luyện tập phương thức công kích này đến cảnh giới tâm ý tương thông, kiếm quyết tương thông, nhân kiếm hợp nhất thì chỉ sợ cao thủ Động Huyền cũng phải bại trong tay hai người!"

Đoan Mộc Vũ lớn tiếng khen. Mặc dù song kiếm hợp bích giữa Tác Ly và Trình Nguyệt chỉ mới ở điểm khởi đầu nhưng hẳn không tiếc lời ca ngợi!

Mà nghe được lời tán dương như thế, trong lòng hai người Tác Ly còn có chút lo sợ cũng ổn định lại. Về phần đám người Hành Vân, Hành Không, Lam Mị, Thực Nguyệt, Từ Trần Phong đang xem cuộc chiến nơi xa thì lại sớm bị kiếm quyết kỳ dị của Tác Ly và Trình Nguyệt hấp dẫn. Dù sao bản thân song kiếm hợp bích đã là cái tên vô cùng ưu nhã rồi!

"Đoan Mộc sư đệ, cẩn thận rồi!"

Tác Ly quát lên một tiếng. Hai thanh kiếm giữa không trung đang bay quanh quẩn thì đột nhiên tăng tốc, hóa thành hai đạo kiếm quang chém xoẹt tới. Đây vốn là kiếm quyết đơn giản, nhưng Tác Ly và Trình Nguyệt đồng thời thi triển nên có thể bù đắp cho nhau. Từ góc độ Đoan Mộc Vũ mà nhìn, hai đạo kiếm quang lại như một đạo kiếm quang, nhưng thô to hơn; còn uy lực thì không chỉ tăng gấp đôi!

Giả như ngày đó ở trong sa mạc, hai người Tác Ly có thể xuất ra kiếm kỹ như thế này thì ác quỷ sao có thể tàn sát bừa bãi. Chúng nó sớm đã bị chém thành hai khúc rồi!

Thấy kiếm quang như sấm sét mãnh liệt tiến đến, Đoan Mộc Vũ không hề hoảng hốt mà khẽ kéo Cầu Mộc Cung trong tay. Nháy mắt, từ trên thân Cầu Mộc Cung huyền hóa ra hai đạo hàn mang. Từ xa nhìn lại giống như là hai con đại bàng trắng muốt trong suốt đang vỗ cánh muốn bay đi. Mà giữa đôi đại bàng này có một mũi Huyền Băng Tiễn đang ngưng kết từ từ!

"Huru", tiếng xé gió vang lên! Thanh âm không cao nhưng lại như một cây chùy sắt đánh vào lòng mọi người!

Trong nháy mắt khi mũi Huyền Băng Tiễn vừa rời dây cung, trên không trung liền lưu lại chín đạo tàn ảnh. Mà chín đạo tàn ảnh này được hàn khí ở Cầu Mộc Cung hỗ trợ, tiếp tục hóa thành những mũi Huyền Băng Tiễn thực thể! Tiếp tục phá không bay đi!

Đáng sợ hơn nữa là chín mũi Huyền Băng Tiễn này cũng giống như mũi tên lúc trước, tạo thành tám mươi một tàn ảnh nữa. Cứ tiếp tục như vậy, mưa tên bay đầy trời!

Chỉ trong một hơi thở, cả bầu trời bị chi chít Huyền Băng Tiễn che lấp. Ngay cả ánh sáng mặt trời cũng xuyên qua không nổi!

Đây chính là uy lực sau khi Cầu Mộc Cung trở thành pháp khí. Uy lực này cùng tên thể tục tuyệt đối không thể bằng được!

Nhưng đây vẫn chưa đến năm thành chiến lực của Đoan Mộc Vũ. Lượng pháp lực của hắn hôm nay có thể bắn ra ba mươi mũi Huyền Băng Tiễn như vậy!

Đối mặt với Huyền Băng Tiễn đầy trời, kiếm quang do Tác Ly và Trình Nguyệt thao túng có vẻ thua chị kém em! Kiếm quang tả xung hữu đột, mặc dù chỉ cách Đoan Mộc Vũ không tới ba mươi trượng, nhưng không cách nào đột phá. Huyền Băng Tiễn cực kỳ phiền toái, chẳng những lực sát thương vô cùng lớn mà còn có thể tự bạo, xuất hiện hiệu quả đóng băng, khiến việc điều khiển kiếm càng thêm khó khăn!

Song cũng như Đoan Mộc Vũ, Tác Ly với bản tính thật thà cùng Trình Nguyệt tâm địa thiện lương tất nhiên sẽ nương tay vì bọn họ không xem trọng thắng bại. Thấy Huyền Băng Tiễn của Đoan Mộc Vũ thật sự lợi hại, hai người liếc nhìn nhau đồng thời biến đổi kiếm quyết!

Trong nháy mắt, tiếng kiếm rít càng thêm bén nhọn, hào quang của hai thanh kiếm cũng tăng vọt, tạo ra vô số tàn ảnh, vô cùng tinh diệu. Đây chính là kiếm quyết cường đại mà Tác Ly thi triển lúc đối mặt với Thực Cốt Phi Hoàng.

Mà điều khó có thể tin được chính là Trình Nguyệt cũng có thể thi triển chiêu này. Hơn nữa còn trùng khít với kiếm quyết của Tác Ly!

Sau khi hòa hợp, uy lực liền hiển hiện ra. Chín đạo kiếm quang thô to di chuyển quanh quẩn, đem Huyền Băng Tiễn chém thành mảnh vụn! Cực kỳ bén nhọn!

Bình tĩnh mà xem xét thì trình độ hiện giờ của Tác Ly và Trình Nguyệt nếu liên thủ thì có thể giằng co với cao thủ cảnh giới Động Huyền!

Đoan Mộc Vũ cũng rất kinh ngạc, cười lớn một tiếng. Đột nhiên Cầu Mộc Cung trong tay hắn mở rộng hào quang. Một cỗ hàn khí mãnh liệt lan tràn ra từ thân cung. Cả bầu trời liền xuất hiện một mảng mây tuyết!

"Cuồng phong sâu vũ! Vạn tiễn xuyên tâm!"

Trong tiếng hét vang, ba mũi Huyền Băng Tiễn từ trên Cầu Mộc Cung ngưng tụ liên tiếp. Hình thức công kích vẫn như trước nhưng đổi lại mạnh hơn. Ba mũi Huyền Băng Tiễn đã biến thành năm trăm mũi chỉ trong thời gian ngắn. Chúng không bay về phía Tác Ly mà ngược lại, hướng lên đám mây tuyết trên cao!

Trong nháy mắt, đám mây tuyết liền bị đục lỗ chỗ. Năm trăm mũi Huyền Băng Tiễn liền được băng tuyết bao quanh, lớn hơn mười mấy lần. Nếu như lúc đầu chỉ là mũi tên nhỏ, thì bây giờ to cỡ quả炸弹, kích thước dài đến hai trượng!

Sau đó, năm trăm Huyền Băng Tiễn đã được gia tăng thêm uy lực liền gào thét bay xuống!

Tuy kiếm quang của hai người Tác Ly dũng mãnh như rồng nhưng chỉ thoáng cái liền bị đánh cho tiêu tán. Mà hai người cũng không ngưng tụ được kiếm quang nữa, trực tiếp bại trận!

"Tên gốc, thua là do ngươi chơi xấu! Lần này không tính!" Trình Nguyệt giận đến nổi dẫm chân một cái, cáu gắt nói.

Nhìn bộ dạng tức giận của Trình Nguyệt, Tác Ly cùng Đoan Mộc Vũ chỉ biết liếc nhìn nhau, cả hai đều hiểu ý khẽ cười. Thắng thua không quan trọng, Tác Ly và Trình Nguyệt thu hoạch được rất nhiều từ trận chiến này, so với thắng còn trọng yếu hơn.

"Đoan Mộc sư đệ, nửa năm sau chúng ta tái chiến!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Con Gà Nhỏ Màu Trắng

Ngay lúc giữa trưa, trời nắng chang chang, cho dù ở trong tiểu cốc cũng cảm thấy nóng nực, khó chịu. Dưới khe suối xa xa, Hành Vân, Hành Không cùng với nhóc mập còi sạch quần áo, hò hét nghịch ngợm trong làn nước mát lạnh. Cả ba trêu chọc lẫn nhau, đùa nghịch hết sức vô tư!

Tác Ly và Trình Nguyệt thì nấp dưới bóng râm của rừng cây. Cả hai ngồi trên một cái đu, phe phẩy hai chiếc quạt xếp, vừa lắng tai nghe tiếng ve sầu kêu râm rân vừa thỉnh thoảng mỉm cười liếc mắt nhìn nhau đầy tình tứ.

Bên trong căn nhà của Đoan Mộc Vũ không ngờ lại cực kỳ mát mẻ. Lý do thứ nhất là bởi công hiệu của Tử Tinh Thiên La Lan. Lý do thứ hai là hàn khí bao quanh quả trứng yêu thú trên ban công tầng ba.

Mấy ngày nay, bên trong quả trứng yêu thú thường xuyên vang lên những tiếng động nhỏ xíu. Đoan Mộc Vũ đoán rằng quả trứng kia sắp nở nên đã đặt toàn bộ số hàn ngọc mà hắn có xung quanh quả nó, để mặc nó thỏa sức hấp thu hàn khí bên trong hàn ngọc. Chính vì vậy mà cả căn nhà trở nên mát mẻ.

Dưới chân cầu thang, hai cái đầu bé nhỏ của Lam Mị và Thục Nguyệt thỉnh thoảng lại ngó vào. Hai đứa chúng nó cực kỳ hiếu kỳ về quả trứng yêu thú. Ngày nào cũng vậy, vừa mới tu hành xong là chúng đã không nhịn được, phải lên đây xem trộm một chút. Chẳng qua mấy ngày nay Đoan Mộc Vũ đều canh giữ trên tầng ba nên chúng chỉ có thể đứng từ xa mà lên lút nhìn trộm thôi.

"Sư huynh, sư huynh! Huynh nói xem, liệu quả trứng này có thể nở ra một đứa bé hay không?" Lam Mị sốt ruột đến nỗi không nhịn được, cuối cùng nhỏ nhẹ hỏi. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu nó hỏi trong vòng mấy ngày qua, mỗi một lần lại là một câu hỏi khác nhau. Kể từ khi Đoan Mộc Vũ nói với nó, quả trứng yêu thú này sẽ nở ra một sinh linh vô cùng đáng yêu thì trong cái đầu kia lại sinh ra vô số ý tưởng! Hết gà con, vịt con, ngỗng con thì lại đến heo con, chó con, thỏ con ... rồi đến cáo con, chim non, gấu con ... cũng lòi ra! Bây giờ còn nghĩ là đứa bé nữa!

Nếu cứ tiếp tục như vậy chắc sớm muộn gì cũng có Lam Mị, Thục Nguyệt hay nhóc mập chui ra từ quả trứng yêu thú này mất. Tóm lại, trong trí tưởng tượng của Lam Mị thì điều gì cũng có thể trở thành sự thật!

"Răng rắc, răng rắc!"

Một loạt tiếng động nhỏ xíu vang lên bên trong quả trứng. Đoan Mộc Vũ còn chưa kịp phản ứng thì Lam Mị và Thục Nguyệt đã dựng lỗ tai lên, ánh mắt dán chặt vào quả trứng yêu thú đang được hàn ngọc bao quanh.

"Răng rắc, răng rắc!" Tiếng động càng lúc càng lớn dần lên. Cuối cùng trên lớp vỏ trắng nõn như ngọc đã xuất hiện vết nứt, sau đó dần dần lan rộng ra. Thứ đầu tiên hiện ra trước mắt ba người Đoan Mộc Vũ là cái vuốt nhỏ màu vàng lợt bé xíu, béo núc ních. Cái vuốt đó ra sức khua khoắng, bộ dạng

giống như mới vừa ngủ dậy.

Tiếp theo, lại có một bộ vuốt nhỏ khác thò ra, điều võ dương oai khua một vòng sau đó phá rộng khe nứt. Cuối cùng một con vật nhỏ giống như cục bông xuất hiện.

Đoan Mộc Vũ thoáng ngẩn người, còn Lam Mị thì hưng phấn vỗ tay, khẽ kêu lên: "Sur huynh, sur huynh, hay quá! là một con gà con màu trắng nè. Chiêm chiêm, chiêm chiêm! Chiêm chiêm, chiêm chiêm!"

Đoan Mộc Vũ định bịt miệng Lam Mị nhưng đã không kịp nữa rồi. Cục bông xù nhỏ xíu vừa mới ra đời đã vỗ đôi cánh béo núc ních, bắt chước y chang Lam Mị mà kêu lên: "Chiêm chiêm, chiêm chiêm! Chiêm chiêm, chiêm chiêm!"

Khoảnh khắc đó, Đoan Mộc Vũ bị kích động đến mức muốn đi kiếm một hòn đá to đập cho mình hôn mê đi. Mặc dù con vật nhỏ này còi cọc, nhưng tốt xấu gì cũng là thượng cổ dị thú. Thời điểm nó mới vừa từ trong vỏ chui ra, nghe thấy tiếng kêu gì thì sẽ bắt chước tiếng kêu đó. Xem ra, sau này con vật nhỏ này cũng chỉ có thể làm một con gà con mà thôi.

Lam Mị và Thục Nguyệt không buồn để ý tới vẻ mặt tuyệt vọng của Đoan Mộc Vũ. Cả hai liền sán lại chơi đùa với con vật nhỏ này. Mà chúng vừa mới gọi nó là gà nên Đoan Mộc Vũ liền xem xét kỹ lại. Hắn càng nhìn càng thấy nó giống một con gà con, từ đầu đến chân chỗ nào cũng giống gà!

Ngoại trừ bộ vuốt vàng lợt ra thì toàn bộ lông tơ trên thân con gà con này đều ánh lên sắc trắng của băng tuyết, long lanh trong suốt. Mỗi một sợi lông đều vô cùng tinh tế, có cảm giác chỉ cần sờ vào là sẽ lạnh buốt tay.

Hơn nữa, cái mỏ nó quả thực giống hệt như được điêu khắc bằng hàn ngọc cực phẩm. Mặc dù mới bé xíu, nhưng đã có thể nhìn ra khí chất bén nhọn bá đạo ngấm vào tận vào trong xương tủy nó.

Đoan Mộc Vũ cẩn thận quan sát con gà con này một lúc lâu. Trong lòng máy động, hắn liền nhớ ra con vật nhỏ này đích xác là loài nào. Chẳng qua, hiện giờ nó đã thoát hóa đi quá nhiều, hơn nữa còn còi cọc bầm sinh nên kiếp này e rằng không có khả năng khôi phục. Nói chung, có lẽ không tránh được số kiếp làm một con gà.

Đang nghĩ ngợi lan man, Lam Mị bỗng nhiên kéo vạt áo của hắn. Nó ngửa đầu, tươi cười đến nỗi hai con mắt to tròn híp lại thành nửa đường tròn, hưng phấn kêu lên: "Sur huynh, hay chúng ta gọi nó là Tiểu Bạch có được không? Muội thích cái tên này, đồng thời cũng thật sự thích con gà nhỏ này!"

"Tiểu Bạch? Được, vậy thì gọi là Tiểu Bạch đi! Nếu muội thích, huynh tặng luôn nó cho muội." Đoan Mộc Vũ buột miệng nói. Mặc dù con vật nhỏ này có lai lịch rất lớn, nhưng hắn cũng không để trong lòng.

"Tốt quá! Cảm ơn sur huynh, sur huynh là tốt nhất! Nhưng mà hình như Tiểu Bạch lại thích sur huynh hơn. Huynh nhìn kìa!" Lam Mị cẩn thận nâng con gà nhỏ lên. Quả nhiên, con gà nhỏ này lập tức quay về phía Đoan Mộc Vũ kêu "chiêm chiêm, chiêm chiêm" liên hồi.

Đoan Mộc Vũ khẽ lắc đầu. Cái gì mà thích với chẳng không thích! Mị Nhi cũng thật là, tuổi còn nhỏ mà trí tưởng tượng đã vô cùng phong phú rồi! Hắn tu luyện Băng Di Liên Thiên Quyết, mà con gà nhỏ lại có thuộc tính băng nên khi nhìn thấy hắn sẽ giống như người đang đói nhìn thấy món ăn nóng hổi, như kẻ háo sắc nhìn thấy mỹ nữ vậy, bắt chước mọi thứ mà bỏ nhào tới.

Hắn tiếp nhận con gà nhỏ, sau đó thả nó đứng trên lòng bàn tay. Quả nhiên nó lập tức hưng phấn vỗ đôi cánh nhỏ, "chiêm chiêm chiêm chiêm" luôn mồm.

"Tiểu Bạch, con gà nhỏ. Được rồi, từ nay về sau ngươi chính là một con gà nhỏ! Mặc dù tầm thường nhưng nhất định sẽ sống rất vui vẻ!"

Đoan Mộc Vũ lẩm bẩm tự nói, trong ánh mắt mang đậm nét cười cợt. Hắn không sao tưởng tượng nổi, một khi nó bị coi là con gà nhỏ thì tộc đàn cao ngạo kia sẽ có cảm giác thế nào.

Những ngày kế tiếp, con gà nhỏ bị từ Lam Mị, Thục Nguyệt, cho tới nhóc mập, Hành Vân, Hành Không chọc ghẹo suốt ngày. Mặc dù mới vừa ra đời, nhưng con vật nhỏ này lại không giống gà con một chút nào. Nó chạy trốn nhanh như chớp, có khả năng định hướng vô cùng chuẩn xác. Ai nó cũng có thể nhận ra, liên tục vỗ đôi cánh nhỏ, kêu chiêm chiêm loạn xạ, chạy từ đông sang tây, từ bắc đến nam. So với nhóc mập, trình độ quậy phá của nó còn khủng khiếp hơn!

Một đám nhóc con nghịch như quỷ la hét ồm ồm đuổi phía sau, con vật nhỏ thì chạy phía trước, thảnh thơi còn vỗ vỗ đôi cánh nhỏ chỉ có vài cọng lông ra về ta đây. Quả thực vô cùng chướng mắt!

Đoan Mộc Vũ hoàn toàn không thêm quan tâm đến nó. Mấy ngày liên tiếp, đến việc cho ăn hắn cũng quên, hơn nữa lại chẳng cần lo Tiểu Bạch sẽ chạy mất. Bởi vì cứ đến khuya là nó sẽ tự động chạy về, chui vào trong cổ áo của hắn, ngáy khò khò ngủ say sưa một mạch!

Ban đầu, Đoan Mộc Vũ còn tưởng rằng Tiểu Bạch sẽ giống như lúc còn nằm trong trứng, ở rịt bên cạnh hắn tu luyện Băng Di Liên Thiên Quyết. Nhưng hắn đã sai rồi, sai trăm phần trăm. Của nợ Tiểu Bạch này lười nhác vô cùng, căn bản không có một tí hứng thú nào với chuyện đó. Mỗi ngày, ngoại trừ lăn ra ngủ rồi ngáy điếc cả tai thì chỉ biết cầm đầu chơi trốn tìm với Lam Mị và nhóc mập, quên sạch cả ngày tháng!

Thời gian trôi qua từng ngày, chẳng mấy chốc đã qua nửa năm. Đến mùa đông, tuyết phủ trắng xóa cả núi rừng. Lam Mị, Thục Nguyệt, nhóc mập cộng thêm Hành Vân, Hành Không, đều bị Thương Minh Tử cường chế cấm túc. Bởi vì hàng năm vào mùa đông, Phù Vân Sơn sẽ có bão tuyết rất lớn, thậm chí có thể lấp bằng một thung lũng sâu hơn mười trượng. Nếu không cẩn thận té xuống đó, bọn chúng sẽ không thể nào leo lên được.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân hết sức trọng yếu khác, đó chính là ở trong thung lũng giữa chín ngọn núi của Phù Vân Sơn, sẽ có một vài yêu thú

thường lui tới.

Hơn thế nữa, thung lũng giữa chín ngọn núi thật ra còn thần bí hơn cả Phù Vân Sơn. Chẳng những người phàm bên ngoài không thể đi vào, mà ngay cả Đoan Mộc Vũ cũng chưa từng bước chân vào. Nghe nói, đó là kết giới do sư tôn của Thương Minh Tử dùng đại thần thông bố trí từ lâu. Bên trong có nhốt yêu thú cường đại, hơn nữa còn có rất nhiều yêu thú thực lực yếu hơn do Thương Ngô Tử, Thương Minh Tử bắt từ những nơi khác về để tôi luyện môn hạ đệ tử.

Ngay cả nơi Anh Nhục diện tích, cũng nằm trong phạm vi thung lũng giữa chín ngọn núi này.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Đông Lập

Kỳ kiểm tra của đám người Từ Trần Phong và nhóc mập đã kết thúc từ mấy ngày trước. Đoan Mộc Vũ quản giáo có hiệu quả vô cùng tốt! Nửa năm qua, tiến độ tu luyện của nhóc mập đã tăng lên một bước lớn, thi triển pháp thuật Hộ Phong đã thuần thục lên trông thấy.

Nhìn chung, tốc độ tiến triển của mấy người Từ Trần Phong khá chậm chạp. Đến giờ, mỗi người bọn họ đều đã sử dụng bốn viên tiểu Bồi Nguyên Đan trở lên, đã rèn luyện thân thể đến mức độ cao nhất. Nếu phối hợp với kỹ năng công kích sẵn có của mình thì dùng cụm từ 'như hổ thêm cánh' để miêu tả cũng không có gì quá đáng.

Thế nhưng cũng chính vì vậy mà những đường kinh mạch thiết yếu để tu luyện công pháp lại phình to quá mức, trở nên sơ cứng, tắc nghẽn. Cho nên bọn họ tu luyện khổ nhọc nhưng hiệu quả lại không đáng kể. Nếu như không có ngoại lực giúp đỡ, chỉ sợ cả đời này cũng chỉ có thể đến mức độ đó mà thôi.

Sau khi tỉ mỉ nghiên cứu một lượt, Đoan Mộc Vũ quyết định luyện một lò linh đan Lam Nguyên Thông Mạch cho bọn họ, loại linh đan này chuyên dùng để打通 kinh mạch bị tắc nghẽn. Mặc dù linh hiệu không bằng Bồi Nguyên Đan, nhưng dùng cho đám người Từ Trần Phong là thích hợp nhất.

Mặt khác, ngay cả bản thân Đoan Mộc Vũ cũng thích hợp để sử dụng linh đan Lam Nguyên Thông Mạch, dấu sao tư chất của hắn cũng không quá tốt.

Luyện linh đan Lam Nguyên Thông Mạch tổng cộng cần có ba vị thuốc chủ yếu, lần lượt là Lam Nguyên Thảo trăm năm, mật của Ác Hoán Yêu, còn có trái tim còn tươi của yêu thú Cửu Đầu Xích Mục.

Lam Nguyên Thảo trăm năm thì có thể mua được ở Thất Bảo Linh Lung Địa. Còn Ác Hoán Yêu tuy rất hiếm thấy, nhưng có thể nhờ Tác Ly lấy được một ít mật từ phòng luyện đan của Khô Mộc. Còn trái tim còn tươi của yêu thú Cửu Đầu Xích Mục thì Đoan Mộc Vũ cần phải tự mình đi lấy.

Vừa lúc hôm nay tuyết phủ trắng núi rừng nên kết giới dưới chín ngọn núi được nói lỏng, Thương Minh Tử ra lệnh cho ba người Tác Ly, Trình Nguyệt và Đoan Mộc Vũ đi vào trong kết giới thu thập ít nhất mười con yêu thú cấp Thanh Mục. Bởi vậy một công đôi việc, hẳn nhân tiện kiểm luôn tìm tươi của yêu thú Cửu Đầu Xích Mục.

Tâm trạng Tác Ly, Trình Nguyệt hết sức khẩn trương, như gặp phải kinh địch. Đây là lần đầu tiên bọn họ tiến vào trong kết giới dưới chín ngọn núi. Trái ngược lại, Đoan Mộc Vũ lại cực kỳ thản nhiên đang đi dạo. Lần này, hắn dẫn theo bốn người Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khải, Vương Giới. Hiện giờ, lực sát thương của bọn họ đại khái có thể sánh ngang với Trình Nguyệt lúc còn ở trong đại mạc, vì vậy cũng có thể là sự trợ giúp tương đối đắc lực.

Sau khi đã chuẩn bị thỏa đáng, một nhóm bảy người lập tức men theo vách băng cứng như đá, tụt mấy trăm trượng xuống chân núi.

Từ trên trời nhìn xuống, chín ngọn núi của Phù Vân Sơn tạo thành hình một bông hoa mai. Chính giữa là chủ phong, còn lại tám ngọn núi đứng độc lập với nhau, ngọn cao ngọn thấp. Nhưng nhìn chung, cả chín ngọn núi đều giống như một cây măng không lồ, xuyên thẳng vào trong mây. Ngoại trừ đỉnh núi có một khu vực nhỏ hẹp để đặt chân, thì còn lại đều là vách đá, đồng thời trên đỉnh ngọn chủ phong là rộng nhất.

Dĩ nhiên, bên ngoài chín ngọn núi lớn của Phù Vân Sơn, còn có rất nhiều ngọn núi liên miên trùng điệp, che kín Phù Vân Sơn. Đứng ngoài nhìn vào chỉ nhìn thấy đỉnh núi chọc trời, mây trắng bồng bênh, làm sao có thể nghĩ ra bên trong còn có một động thiên khác?

Chính vì nguyên nhân đó, nên không ai biết thật ra thung lũng giữa chín ngọn núi của Phù Vân Sơn rộng đến mức nào. Theo Đoan Mộc Vũ phỏng đoán, từ nam tới bắc, từ đông đến tây, e rằng bán kính ít nhất phải tới hai ba trăm trượng. Vì vậy, số lượng yêu thú ở nơi này tương đối nhiều. Đây là còn chưa đề cập tới lời đồn đại có yêu thú rất cường đại đang bị trấn áp bên trong.

Men theo vách đá tụt xuống mấy trăm trượng, dần dần không còn cảm giác lạnh giá. Thậm chí ngay cả tuyết rơi giăng kín bầu trời, cũng đã tan thành hơi nước.

Xuyên qua tầng hơi nước dày đặc, đám người Đoan Mộc Vũ lập tức phát hiện lớp băng cứng trên vách đá đã biến mất. Thung lũng giữa chín đỉnh núi rõ ràng quanh năm đều là mùa xuân. Leo xuống dưới hơn trăm trượng nữa, bọn họ đã đến đáy thung lũng. Chỉ thấy khắp bốn phương tám hướng đều là cỏ mọc xanh tốt mọc san sát nhau, đủ loại kỳ hoa dị thảo tươi tốt leo kín thân cây. Trên không trung mưa bụi bay mù mịt, nước đọng thành giọt trên lá cây. Bọn họ mới đi được vài bước, quần áo trên người đã ướt đầm.

"Nơi này thật sự quá thần kỳ! Không hiểu Nhị sư huynh đang diện bích ở chỗ nào?" Trình Nguyệt cảm khái nói.

"Sư muội, e rằng chúng ta không thể tìm được chỗ Nhị sư huynh diện bích đâu! Thung lũng này cực kỳ rộng lớn, bên dưới còn có đủ các kiểu hang ngầm ở khắp nơi, không cẩn thận sẽ bị lạc đường ngay. Chúng ta cứ hoàn thành nhiệm vụ mà sư tôn giao cho rồi hãy tính tiếp!" Tác Ly khá thận trọng và điềm tĩnh. Vừa mới vào trong thung lũng, hắn đã đứng chắn trước mặt Trình Nguyệt bởi vì ở nơi này lúc nào cũng đều có thể xuất hiện yêu thú.

"Nói cũng đúng! Từ Trần Phong, Triệu Khắc, hai người các người đi trước mở đường! Tác Ly sư huynh, Trình Nguyệt sư tỷ, hai người ở giữa tiếp ứng. Tào khải, Vương Giới, theo ta bảo vệ phía sau." Đoàn Mộc Vũ nhanh chóng phân công. Trái lại, hắn không những cho rằng trong kết giới này không có khả năng gặp phải nguy hiểm gì, mà ngược lại đây là một cơ hội hiếm có để mọi người phối hợp tập luyện.

Hai người Từ Trần Phong và Triệu Khắc đều cường tráng, vóc người cao lớn, vũ khí trong tay cũng hết sức phù hợp với cận chiến. Ở những nơi cây rừng rậm rạp như thế này, trong hoàn cảnh tầm nhìn bị chắn, bọn họ là người thích hợp nhất đảm nhiệm đi trước mở đường, cho dù có yêu thú đột nhiên xuất hiện phía trước, cũng có thể kịp thời ngăn chặn được.

Ngược lại, mặc dù thực lực của Tác Ly và Trình Nguyệt cao hơn, nhưng bọn họ chỉ thích hợp với công kích từ xa, cho nên đi phía sau người mở đường là thỏa đáng nhất.

Về phần Đoàn Mộc Vũ thì đi phần nào cũng được, chả sao cả.

Trong thung lũng hoàn toàn không có đường đi lối lại. Từ Trần Phong và Triệu Khắc đi trước buộc phải gấp gáp chém nảy, dốc sức mở đường. Chẳng qua trong thung lũng yên tĩnh này, tiếng động do bọn họ tạo thành tự nhiên trở nên chói tai. Bởi vậy chỉ trong chốc lát, đã nghe thấy tiếng gầm gừ liên tục vang lên, rõ ràng là có hơn mười con yêu thú cấp Thanh Mộc xuất hiện khắp bốn phía xung quanh.

Chẳng qua, Đoàn Mộc Vũ hoàn toàn không phải ra tay. Đám người Tác Ly dễ dàng diệt gọn toàn bộ mười con yêu thú đó. Đối với Đoàn Mộc Vũ cùng với Tác Ly và Trình Nguyệt, yêu thú cấp Thanh Mộc không có giá trị gì cả, cho nên hắn để mặc đám người Từ Trần Phong thu thập. Sau này mang đi Thất Bảo Linh Lung Địa bán cũng có thể kiếm được vài viên huyền tinh. Dẫu sao với tư cách là một người tu hành, Đoàn Mộc Vũ cũng chỉ có thể giúp đỡ bằng cách chỉ ra cho bọn họ đường đi nước bước, những thứ vụn vặt linh tinh, vẫn phải tự bọn họ đi mua.

Liên tục đi rồi lại ngừng, chỉ vèn vèn một canh giờ, mọi người đã giết chết ít nhất hơn bốn mươi con yêu thú cấp Thanh Mộc, gần như đã hoàn thành nhiệm vụ mà Thương Minh Từ đã giao cho. Bốn người Từ Trần Phong cười không khép miệng lại được. Bọn họ cũng biết những thứ liên quan đến Thất Bảo Linh Lung Địa lẫn huyền tinh. Nếu bán đi hơn bốn mươi con yêu thú cấp Thanh Mộc, chỉ ít có thể thu được hai mươi viên huyền tinh!

Đúng lúc mọi người đang ung dung đắc chí thì ở phía trước đột nhiên có một trận gió rít lên vù vù, tạt vào mặt. Trận gió này cực kỳ dữ dội, mang theo mùi tanh đến lợm giọng. Những nơi cuồng phong đi qua, vô số cây cối lập tức bị nhổ tận gốc, cành lá bay loạn xạ, đất đá bắn rất mặt.

"Mọi người cẩn thận, một con yêu thú cấp cao đang tới!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Xích Mộc Bạch Hồ

Đoàn Mộc Vũ vừa dứt lời, đột nhiên nghe thấy một tiếng hổ gầm vang dội cả thung lũng, giống như sấm nổ dữ dội. Toàn bộ yêu thú lớn nhỏ trong phạm vi hơn mười dặm đều kinh hoàng chạy trốn chết!

Ngay sau đó, một con hổ lớn toàn thân trắng nõn như ngọc, cao chừng hai trượng, chiều dài ít nhất bốn trượng liền xuất hiện cách chỗ họ ba trăm trượng. Hai mắt hổ to như chuông đồng khiến lòng người chết lặng, toàn thân được bao phủ trong cuồng phong. Đây rõ ràng là một con bạch hổ cấp Xích Mộc đỉnh phong. So với Xích Mộc Yêu Lang lúc trước, thực lực tổng thể của nó cường đại hơn nhiều, có lẽ không bao lâu nữa là có thể thăng cấp Từ Mộc.

"Tốt lắm, tới rất đúng lúc!"

Nhìn thấy Xích Mộc Bạch Hồ có thực lực khá cao, trong lòng Đoàn Mộc Vũ tràn đầy vui mừng. Hắn hô lên một tiếng, vươn tay lấy ra một khối hàn ngọc to cỡ nắm tay, dứt khoát đập thẳng xuống đất.

"Vạn cổ hàn băng, độn địa mà đến, nghe hiệu lệnh ta, băng giáp phủ người!"

Ngay lập tức một luồng hàn khí dữ dội bốc lên từ chỗ khối hàn ngọc bị ném xuống. Chỉ trong khoảnh khắc hàn khí đã lan ra phạm vi hai mươi trượng. Sau đó vô số bông tuyết bay lên từ dưới chân mọi người. Trong nháy mắt, thân thể tất cả mọi người được phủ một lớp băng giáp dày cộm.

So với khi mới gặp Tín Dương, pháp lực hiện giờ của Đoàn Mộc Vũ đã mạnh lên rất nhiều nên uy lực của pháp Băng Giáp Thuật cũng tăng lên một khoảng lớn. Chẳng những phòng ngự tăng lên, mà phương diện nhanh nhẹn và công kích cũng tương đối mạnh hơn. Chỉ cần bọn họ không rời khỏi phạm

vì một trăm trọng, pháp Băng Giáp Thuật Thuật này sẽ duy trì trong một thời gian khoảng một nén nhang, không ngừng bảo vệ cho bọn họ.

Hiện giờ, đó là pháp thuật phụ trợ công kích cho quân thể hiệu quả nhất mà Đoàn Mộc Vũ có thể thi triển.

"Ngao ô!"

Xích Mộc Bạch Hồ chính là bá chủ của khu vực này, từ trước đến giờ đều hoành hành ngang ngược. Lúc này, nó gầm lên giận dữ, nhưng vẫn không vọt tới tấn công, mà chỉ đứng một chỗ hất mạnh chân trước bên trái về phía trước. Ngay lập tức, một trận cuồng phong cuốn bụi bay lên mù mịt, so với trận cuồng phong lúc trước còn dữ dội hơn nhiều. Trên đường cuồng phong thổi tới, toàn bộ cỏ mộc đều bị nhổ bật gốc. Thậm chí cả mặt đất cũng bị cày thành một cái rãnh sâu hoắm.

Pháp thuật cuồng phong thật cường đại! Xích Mộc Bạch Hồ này quả nhiên không hề đơn giản!

Trận cuồng phong kinh khủng đó làm cho Tác Ly, Trình Nguyệt cũng đứng không vững, bị đánh văng đi vài chục trọng. Còn đám người Từ Trần Phong thì vô cùng chật vật. Chỉ có Đoàn Mộc Vũ đứng y nguyên tại chỗ, giống như hai chân đã cắm rễ xuống đất vậy. Tổng số pháp lực hiện giờ của hắn đã ngang ngửa với Tác Ly, nhưng lực lượng của hắn lại mạnh hơn tới mười mấy lần, còn cường độ xương cốt máu thịt vượt xa so với mọi người. Nói cho dễ hiểu thì cùng một đòn công kích, nếu đánh trúng Tác Ly thì hắn có lẽ sẽ lâm vào trạng thái trọng thương thoi thóp, nhưng Đoàn Mộc Vũ cùng lắm chỉ bị một vết thương nhẹ. Đó chính là chỗ tốt của việc hắn bỏ ra ba thành pháp lực để không ngừng rèn luyện xương cốt huyết nhục.

Mặc dù bị cuồng phong đánh bay, nhưng nhờ có Băng Giáp Thuật của Đoàn Mộc Vũ bảo vệ thân thể nên không người nào bị thương. Tác Ly và Trình Nguyệt trước tiên bấm độn kiểm quyết thúc dục thanh kiếm của mình, nhanh chóng triển khai phản kích. Còn đám người Từ Trần Phong cũng phản ứng nhanh không kém, toàn bộ bật dậy bảo vệ trước mặt Tác Ly và Trình Nguyệt, sẵn sàng chịu đòn tấn công thay cho hai người bọn họ. Nếu không một khi ngự kiếm thuật của hai người bị cắt đứt, hậu quả có lẽ sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Mấy người Từ Trần Phong hiện giờ còn chưa có năng lực công kích từ xa nên chỉ có thể làm được đến vậy.

Cùng lúc đó Đoàn Mộc Vũ rút Cầu Mộc Cung ra nhưng không triển khai công kích, vì con Xích Mộc Bạch Hồ này tuy có lợi hại nhưng vẫn chưa hẳn đủ khả năng tạo uy hiếp đến tính mạng bọn họ. Cơ hội trời cho này, chính là thời điểm để tôi luyện song kiếm hợp bích của Tác Ly và Trình Nguyệt.

Hai người Tác Ly cũng không làm cho Đoàn Mộc Vũ phải thất vọng. Hai luồng kiếm quang rít lên, cắt ngang không gian, biến ảo đến mức hoa mắt chóng mặt, kết thành một tấm lưới lớn. Sát khí trùng trùng ở giữa không trung, tấn công về phía Xích Mộc Bạch Hồ, chặn hết mọi ngã đường chạy trốn. Chỉ dựa vào điểm này đã có thể nhận ra chiêu song kiếm hợp bích này của bọn họ so với nửa năm trước đã tiến bộ vô cùng rõ rệt.

Nhưng Xích Mộc Bạch Hồ hiển nhiên còn mạnh hơn bọn họ. Nó ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, tiếng gầm này không khác gì thực chất, gây chấn động khiến toàn bộ thung lũng rộng lớn này cũng phải chao đảo.

Không chỉ có vậy, tiếng gầm đó còn mang theo một cơn sóng vô hình. Trong nháy mắt cơn sóng đó lan rộng ra, tạo thành ba mươi sáu lưỡi phong nhận màu xanh cực lớn, mỗi một lưỡi lại dài tới hơn hai trọng. Chỉ tính riêng về phần uy lực, một lưỡi đã tương đương với hai đạo pháp thuật Phong Nhận Thiên Lao.

Ba mươi sáu lưỡi phong nhận không xem màn song kiếm hợp bích của Tác Ly và Trình Nguyệt ra gì, tàn nhẫn chém thẳng vào đám người Đoàn Mộc Vũ. Hiển nhiên, Xích Mộc Bạch Hồ này vô cùng tự tin đối với năng lực phòng ngự của bản thân.

Băng Giáp Thuật của Đoàn Mộc Vũ hiển nhiên không chống đỡ được ba mươi sáu đạo phong nhận.

Thảm cảm thán một tiếng lợi hại, tư chất của Xích Mộc Bạch Hồ không tồi, cho dù để mặc nó tự động trưởng thành, cũng chẳng khó khăn gì tu luyện tới cảnh giới Linh Mộc. Đáng tiếc, hôm nay nó lại đụng phải bọn họ!

Không dám chậm trễ, Đoàn Mộc Vũ tiếp tục bấm độn pháp quyết. Lần này là một pháp thuật phòng ngự thuộc tính thổ.

"Tích đất thành núi! Liệt địa làm lao! Lên!"

Trong tiếng quát lớn, đất đai trong phạm vi năm mươi trọng trước mặt Đoàn Mộc Vũ chấn động dữ dội. Ngay sau đó, hai bên tai chợt vang lên tiếng động rầm rầm rầm. Vô số ngọn núi đất nối tiếp nhau trồi lên. Mặc dù mỗi một ngọn núi chỉ cao có vài chục trọng, nhưng vừa đủ để có thể chống lại ba mươi sáu lưỡi phong nhận này.

Chỉ có điều, ba mươi sáu lưỡi phong nhận do Xích Mộc Bạch Hồ phóng ra thật sự lợi hại. Cho dù là phía trước có vài chục ngọn núi đất ngăn trở, tốc độ chém tới cũng không giảm bớt đi chút nào, vẫn tiếp tục xé gió đánh tới. Những nơi nó đi qua, những ngọn núi đó thậm chí còn bị cắt đứt đôi.

Đến lúc này, ngay cả Đoàn Mộc Vũ đã tương đối bội phục nó rồi. Nhưng pháp thuật mà hắn nắm giữ đâu có thiếu? Gần như chỉ cần vẫy tay là xuất ra. Chỉ trong khoảnh khắc, một ngọn núi đá đột nhiên trồi lên khỏi mặt đất. Lần này, cho dù ba mươi sáu lưỡi phong nhận vô cùng tàn nhẫn sắc bén, cũng bị tiêu hao hết hơn một nửa, số còn lại không đáng kể.

Cùng lúc đó, cặp kiếm quang của Tác Ly và Trình Nguyệt đã chém tới đỉnh đầu của Xích Mộc Bạch Hồ nhưng bị cuồng phong xoay quanh người nó ngăn chặn, không tiến sâu được vào trong.

Đúng vào lúc đang giằng co kịch liệt, Xích Mộc Bạch Hồ đột nhiên há miệng phun ra một chiếc khăn lụa nhỏ nhỏ. Chiếc khăn lóe lên ánh sáng màu xanh, hoa văn nở rộ, vừa mới gặp gió đã nhanh chóng mở rộng.

Nhìn thấy cảnh này, nhịp tim Đoan Mộc Vũ không tránh được phải lạc nhịp. Đó rõ ràng là pháp khí.

Gặp quỷ rồi! Không lẽ Xích Mộc Bạch Hồ này do người tu hành nuôi hay sao ?

Lúc này đã không còn thời gian để mà suy nghĩ. Chiếc khăn đó cực kỳ lợi hại, chỉ trong nháy mắt đã che kín cả trời đất, sau đó nhẹ nhàng cuốn lại, đã thu giữ cặp kiếm của Tác Ly và Trình Nguyệt. Nhưng khí thế của nó vẫn không giảm, rít lên chụp xuống đám người Đoan Mộc Vũ. Trong lúc nhất thời, trên trời dưới đất, không còn nơi nào để mà trốn.

"Cao nhân phương nào, còn không mau mau hiện thân! Mau ra lệnh cho linh thú của ngươi dừng lại. Nếu không, đừng trách bản nhân không khách khí!"

Đoan Mộc Vũ bỗng nhiên điên quát lớn.

"Hắc hắc, rất thông minh! Chẳng qua, ngươi không khách khí thì sẽ thế nào? Có bản lĩnh thì ngươi cứ tới đây mà đánh ta!" Một giọng nói mang đầy kiêu khích từ xa vọng lại, rõ ràng không hề có ý định ra lệnh cho Xích Mộc Bạch Hồ dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Đệ Tử Đồng Môn

Câu nói đó vừa dứt, Tác Ly và Trình Nguyệt liền giận đến tím mặt. Ngữ điệu của người này quá mức kiêu ngạo. Trọng yếu hơn, nơi đây là cấm địa của Phù Vân Sơn, không ngờ người này dám tự tiện xông vào, thực sự đáng chết!

Đoan Mộc Vũ thấy có nói nhiều thêm thì cũng vô ích nên kéo căng Cầu Mộc Cung. Chỉ trong nháy mắt, trên Cầu Mộc Cung đột ngột sáng bừng lên một luồng hào quang chói mắt. Luồng hào quang này chiếu sáng cả phạm vi hai ba trượng, ngay cả mấy người Tác Ly cũng bị đẩy dạt ra. Bên trong luồng hào quang lan tràn ra sát khí nồng đậm tới cực điểm!

Nhất thời, không gian xung quanh Cầu Mộc Cung giống y như đã trở thành thế giới của băng tuyết. Còn bên trong luồng hào quang, một Huyền Băng Tiễn lớn bằng cả cánh tay nhanh chóng được ngưng tụ. Bên trên Huyền Băng Tiễn không ngờ lại còn có hoa văn tinh xảo, đẹp đẽ và thần bí đang lóe sáng, mang theo vô tận sát khí.

Đúng vào lúc chiếc khăn lụa che kín cả trời đất ụp xuống, Huyền Băng Tiễn đột nhiên rời khỏi dây cung. Ngay lập tức, một tiếng rít chói tai vang lên. Mấy người Tác Ly hầu như không kịp nhìn thấy đường bay của Huyền Băng Tiễn mà chỉ có cảm giác toàn bộ đất trời khẽ chao đảo. Rồi sau đó, bọn họ phát hiện món pháp khí đang giam giữ cặp kiếm đã bị mũi tên ấy bắn thủng một lỗ, xấp xỉ cái bàn bát tiên.

Thế nhưng, mục tiêu tấn công của Huyền Băng Tiễn không phải chiếc khăn mà là Xích Mộc Bạch Hồ!

Xích Mộc Bạch Hồ cũng đã phát hiện được uy hiếp trí mạng đó. Nó vừa gầm rú liên tục, vừa phóng ra một lá chắn bằng cuồng phong màu xanh. Mới vừa rồi, cái lá chắn này đã chặn đứng được chiêu song kiếm hợp bích của hai người Tác Ly.

Chỉ có điều Huyền Băng Tiễn của Đoan Mộc Vũ hầu như đã được hấn dồn toàn bộ pháp lực của bản thân vào. Một cái lá chắn bằng gió há có thể ngăn cản được!

Ngay khi được bắn ra, mũi tên còn được Đoan Mộc Vũ gia cường pháp thuật Tật Phong nên lực lượng đầu chỉ có sáu ngàn cân. Một khi hoàn toàn bộc phát, lực lượng đã tiến gần một vạn cân.

Nguyên nhân lực lượng tăng mạnh như vậy là vì cường độ thân thể Đoan Mộc Vũ rất mạnh mẽ, hơn nữa còn vận dụng toàn bộ pháp lực. Chứ nếu không, hẳn khó có thể chịu được phản chấn của một lực lượng khổng lồ như thế.

Nói thì chậm, nhưng tốc độ của Huyền Băng Tiễn lại nhanh đến mức không thấy được gì, ngoại trừ tiếng xé gió chói tai ra thì không hề thấy bóng dáng nó đâu.

Trong nháy mắt, một tiếng nổ vô cùng dữ dội vọng lại ầm ầm. Cái lá chắn bằng cuồng phong do Xích Mộc Bạch Hồ phóng ra lập tức bị đánh bay. Hai luồng lực lượng va chạm đã tạo thành một vụ nổ có sức phá hoại khủng khiếp. Cả một vùng chu vi trăm trượng đã bị san thành đất bằng.

Phần còn lại của Huyền Băng Tiễn đâm thẳng vào mắt phải của Xích Mộc Bạch Hồ, sau đó đột ngột nổ tung. Một con yêu thú cường đại ngay lập tức lâm vào tình trạng sống dở chết dở.

Không có Xích Mộc Bạch Hồ điều khiển, tám khăn kia liền thôi trôi buộc hai thanh kiếm của Tác Ly và Trình Nguyệt.

Đúng lúc đám Từ Trần Phong, Triệu Khắc định xông lên giết chết Xích Mộc Bạch Hổ thì một tiếng gầm vừa nồm nóng vừa giận giữ từ đằng xa truyền lại.

"Tiểu tử hỗn xược, còn không dừng tay!"

Giọng nói vừa vang lên thì từ phía đằng xa của thung lũng liền có một luồng kiếm quang xé gió lao đến. Vừa thấy luồng kiếm quang này, trong lòng Đoàn Mộc Vũ lập tức trầm xuống. Đó rõ ràng là một cao thủ cảnh giới Linh Thai!

Đúng vào lúc hấn định giục mấy người Tác Ly cấp tốc lui lại, thì chợt nghe thấy giọng nói cấp bách của Anh Nhược từ đâu đó truyền tới.

"Phi Hân sư huynh, hạ thủ lưu tình! Mấy vị này đều là sư đệ sư muội mới nhập môn."

Nghe thấy giọng Anh Nhược, Đoàn Mộc Vũ vội vàng quát đám người Từ Trần Phong dừng lại. Ngay sau đó, luồng kiếm quang vừa tới trước mặt họ trầm xuống đột ngột lượn một vòng trên không trung, làm đầy lên vô số trận cuồng phong nối tiếp nhau. Rồi trên luồng kiếm quang đó có một gã đàn ông khoảng ngoài ba mươi tuổi, mang theo gương mặt giận dữ nhảy thẳng xuống đất. Đầu tiên, gã tàn bạo nhìn xoáy vào Đoàn Mộc Vũ, rồi mới đau xót đi chữa thương cho Xích Mộc Bạch Hổ.

Nhưng Đoàn Mộc Vũ chẳng có vẻ gì là sợ hãi, hấn vẫn bình tĩnh cất Cầu Mộc Cung đi. Còn đám người Tác Ly Từ Trần Phong thì lại đồng loạt trợn mắt lên nhìn tên kia.

Không lâu sau, Anh Nhược cũng nồm nóng ngự kiếm mà đến. Đầu tiên hấn cẩn thận quan sát xem đám người Đoàn Mộc Vũ có bị thương hay không. Sau khi xem xét kỹ càng một lượt thì thở phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười gượng gạo, ý muốn nói Đoàn Mộc Vũ hãy bình tĩnh chớ có nóng nảy.

Mũi tên của Đoàn Mộc Vũ đã làm Xích Mộc Bạch Hổ trọng thương. Kẻ có tên là Phi Hân kia, liền tiếp cho nó ăn bảy tám viên linh đan trên quý mới khiến thương thế ổn định lại. Sau đó, gã nổi giận đùng đùng đứng dậy, quay sang Anh Nhược giận dữ truy hỏi: "Anh Nhược sư đệ, tiểu tử không biết lễ phép này là kẻ mới nhập môn sao? Ngươi quần áo kiểu gì thế? Không biết dạy dỗ cho ra hồn à? Bạch Hổ của ta hết sức dễ bảo, chưa bao giờ chủ động công kích con người, chả hiểu làm sao lại bị bọn họ bị đánh trọng thương đến mức độ này! Chuyện này ta sẽ không dễ dàng bỏ qua, nhất định phải tìm sư thúc Thương Minh Từ làm cho ra nhè!"

Hắn vừa nói xong, mấy người Đoàn Mộc Vũ mới vỡ lẽ. Thì ra Phi Hân là đệ tử của Thương Ngô Từ, chẳng trách có thể tự do ra vào cấm địa Cửu Phong. Nhưng người này quả thật ngang ngược! Mới vừa rồi Đoàn Mộc Vũ đã lên tiếng nhắc nhở chứ không có đâu? Chẳng lẽ bọn họ lại khoanh tay đứng nhìn, để mặc Bạch Hổ điều khiển pháp khí bắt mình lại hay sao?

Anh Nhược mang vẻ mặt khổ sở, trước hết giới thiệu cho đám người Đoàn Mộc Vũ biết: "Chư vị sư đệ sư muội, vị này là nhị đệ tử của sư bá Thương Ngô Từ, cũng là sư huynh của chúng ta. Phi Hân, chuyện hôm nay có lẽ là có chút hiểu lầm, cũng may tất cả mọi người đều không bị thương!"

"Sao có thể 'không hề bị thương'?" Anh Nhược, người muốn thiên vị chuyện này cũng không được! Thương thế trên người Bạch Hổ của ta chẳng lẽ là giả sao?" Phi Hân vô cùng tức giận cất lời Anh Nhược.

"Đây cái tên kia, ngươi có biết phải trái hay không vậy? Đoàn Mộc công tử đã lớn tiếng giục ngươi ra lệnh cho linh thú của mình dừng lại, nhưng ngươi không những không dừng lại mà còn buông lời châm chọc. Đại để nói có bản lĩnh thì đến đánh ngươi. Giờ ngươi lại lật lọng, oán trách người khác hay sao?"

Ba người Đoàn Mộc Vũ, Tác Ly và Trình Nguyệt lẳng lặng nhìn sang Anh Nhược mà không nói câu gì. Nhưng Từ Trần Phong lại không nhịn được quát lớn.

"Cái gì? Cản trở? Ta nói như vậy lúc nào? Ta chỉ cho Bạch Hổ của ta ra ngoài hóng gió, hoàn toàn không biết các ngươi lại có chủ ý với nó! Nếu không phải ta phát hiện sớm, chắc Bạch Hổ của ta đã bị các ngươi giết chết rồi!" Phi Hân trợn trừng mắt giận dữ nói.

"Các ngươi còn dám nói năng bậy bạ? Còn nhỏ tuổi mà đã nói dối không biết ngượng miệng, trốn tránh trách nhiệm! Ban đầu ta cho rằng các ngươi thiếu hiểu biết, bây giờ xem lại, quả nhiên là cần phải nghiêm túc chỉnh đốn lại một chút môn quy của Phù Vân Môn rồi!"

"Phi Hân sư huynh, bọn ta không hề nói bậy! Những lời ngươi nói, chúng ta đều chính tai nghe thấy còn giả được sao?" Tác Ly rốt cục cũng nhịn không được nữa, cả giận nói.

"Hừ, ta sao biết ngươi có đặt điều hay không? Chuyện này ta sẽ trực tiếp tìm sư thúc Thương Minh Từ để làm cho ra lẽ. Các ngươi cứ chờ mà bị phạt đi!" Phi Hân giận dữ cực độ, vung tay thu Xích Mộc Bạch Hổ vào trong một cái túi nhỏ rồi ngự kiếm bỏ đi ngay tức thì, bỏ mặc Anh Nhược đang cười gượng gạo cùng với mấy người hết sức tức giận lại.

"Mấy vị sư đệ, chuyện này liệu có phải có chút hiểu lầm hay không? Tính tình Phi Hân sư huynh tuy khá nóng nảy nhưng không thể nào nói ra những lời ngang ngược như vậy. Mới vừa rồi hấn còn đang nói chuyện cùng ta mà. Lúc này ... tóm lại, chư vị sư đệ hãy rộng lòng thông cảm. Bạch Hổ là bảo bối của Phi Hân sư huynh, hấn vẫn đối xử với nó như con. Lần này nó bị thương nặng, khó trách hấn lại tức giận đến vậy!" Anh Nhược gượng gạo nở một nụ cười rồi mới mở miệng nói. Hơn nửa năm không gặp, dường như hấn tiêu tụy hơn một chút, đã mất đi khá nhiều khí chất hào hùng vốn có.

Qua những gì Anh Nhược nói, rõ ràng hấn cũng nghĩ chuyện vừa rồi là do đám người Đoàn Mộc Vũ ra tay trước. Tác Ly không cam lòng, vừa định lên tiếng thì Đoàn Mộc Vũ đã khẽ lắc đầu, ra hiệu bọn họ không cần nói thêm.

Chuyện này đích xác có điều kỳ quái! Cho dù gã Phi Hân đó có ngang ngược cản trở đến mấy đi nữa, thì cũng không thể đối đãi với đồng môn sư huynh đệ bằng lòng dạ độc ác như thế. Cho nên, câu nói với ngữ điệu hết sức ngang ngược kia có lẽ còn có nguyên nhân nào khác.

"Anh Nhực sư huynh, ta thấy sắc mặt ngươi tiêu tụy, chẳng lẽ do ở chỗ này khó chịu. Không bằng huynh dừng diện bích nữa?" Đoàn Mộc Vũ đắn đo một lúc rồi mới nói.

"Ha ha, không có gì đáng ngại đâu! Chẳng qua là gần đây, chẳng biết tại sao trong lòng đầy phiền não, liên tục gặp ác mộng. Đó là do nghiệp chướng tu hành gây ra. Ta tạm hoãn tu hành một thời gian ngắn, có lẽ sẽ không còn trở ngại gì. Chuyện hôm nay, các ngươi cũng không nên để trong lòng. Đến khi thương thế của Bạch Hồ khỏi hẳn, con giận Phi Hân sư huynh sẽ tiêu tan thôi. Bây giờ, ta quay về tiếp tục diện bích. Các ngươi cứ ở chỗ này rèn luyện. Hết sức cẩn thận, nhớ kỹ, không được vào quá sâu."

Nói xong, Anh Nhực gật đầu rồi tức khắc quay trở về chỗ mình diện bích.

"Chúng ta cũng đi thôi!" Đoàn Mộc Vũ mang về mặt thần nhiên nói. Nghe thấy hắn nói như vậy, đám người Tác Ly, Từ Trần Phong đành phải bỏ qua chuyện này.

Nhưng đến khi mấy người Đoàn Mộc Vũ khuất dạng, một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn mới dần hiện ra ở phía sau núi đá. Hóa ra là Tiểu Hà Nhi đang phụng bồi Anh Nhực diện bích ở nơi này. Lúc này à dùng ánh mắt mang nặng tâm tư nhìn về phía Anh Nhực đã rời đi, một lúc lâu mới than nhẹ một tiếng, dường như đang tự lầm bầm nói cho mình nghe: "Hình như tiểu tử kia không biết chuyện gì đã xảy ra ở đây Tích Nguyệt Hồ. Nếu đã như thế thì nề mặt phu quân, tạm thời tha mạng cho hắn. Trái lại tên Phi Hân này, thân là nhị đệ tử của Thương Ngô Từ nên có thể lợi dụng một phen. Nếu xảy ra trường hợp hắn phản bội lại Thương Minh Từ, tương lai ... "

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Ly Hôn

Mặc dù sự việc liên quan đến Bạch Hồ có nhiều điểm đáng nghi, nhưng đám người Tác Ly cũng không đặt nặng trong lòng. Với tính cách đó thì nhiều khả năng Phi Hân là loại người không cần nói lý, hung hăng cần quấy, vừa tự phụ vừa có lòng dạ hẹp hòi. Thật không hiểu nổi Thương Ngô Từ làm sao lại thu một vị đồ đệ như vậy? Quả thực khó có thể tưởng tượng nổi! Tuy nhiên, tính cách con người ta chẳng ai giống ai, Thương Ngô Từ có nhìn nhầm cũng là bình thường.

Chỉ có Đoàn Mộc Vũ vẫn còn băn khoăn, nhưng việc mà hắn bận tâm không liên quan gì đến Bạch Hồ của Phi Hân mà là về mặt tiêu tụy của Anh Nhực. Thông thường, khi tu vi đạt tới cảnh giới Động Huyền đỉnh phong như hắn thì không thể nào mắc bệnh tật gì. Nhưng Anh Nhực lại liên tục nhắc tới ác mộng, hơn nữa những cơn ác mộng đó còn vô cùng kỳ quái. Cho dù có vì hắn muốn tấn cấp lên cảnh giới Linh Thai mà dẫn đến tâm trí bất ổn thì cũng không đến mức như vậy.

Theo kinh nghiệm của bản thân, Đoàn Mộc Vũ phát hiện Anh Nhực hình như có dấu hiệu hồi hồn.

Cái gọi là hồi hồn, chính là muốn nói một người ở kiếp này tiếp xúc với một số chuyện khá đặc thù nên dẫn đến kết quả làm cho người này có được trí nhớ của kiếp trước. Trí nhớ đó sẽ được tái hiện lại thông qua những cảnh tượng trong mộng. Toàn bộ nhân loại, không nhiều thì ít đều có được một đoạn trí nhớ của kiếp trước thông qua những giấc mộng. Nhưng nói chung chuyện này cũng không gây ra hậu quả gì, sau khi tỉnh lại dĩ nhiên sẽ quên sạch mọi thứ, kể cả có tận tâm tận lực mà nhớ lại cũng không được.

Nhưng trường hợp của Anh Nhực rõ ràng là khác hẳn. Trí nhớ kiếp trước xuất hiện trong mộng của hắn chỉ sợ đã quá sức chịu đựng, cho nên mới dẫn đến tình trạng suy sụp tinh thần.

Nhưng Đoàn Mộc Vũ nghĩ mãi mà không ra một điều là chuyện này xảy ra bằng cách nào! Bởi vì lực lượng của luân hồi vô cùng cường đại. Hắn có một tia Bát Hoang Nghiệp Hỏa tồn tại trong thần hồn nên mới là trường hợp ngoại lệ, còn hầu như tất cả mọi người khi rơi vào vòng xoáy luân hồi thì đừng mong nhớ được chuyện kiếp trước.

"Có lẽ là tác dụng phụ của việc Anh Nhực cố gắng đánh sâu vào cảnh giới Linh Thai gần đây!"

Cuối cùng Đoàn Mộc Vũ cũng chỉ có thể kết luận như vậy, bởi vì mấu chốt của cảnh giới Linh Thai là thần hồn chứ không phải pháp lực. Cảnh giới này chủ yếu liên quan đến ngộ đạo, có thể linh hội được gì thì sẽ có quan hệ trực tiếp đến con đường tu hành sau này. Trừ phi là một lão quý giống như Đoàn Mộc Vũ mới có tâm chí vô cùng kiên định, chứ nếu không đây quả thực là một kiếp nạn lớn. Người tu hành trong thế gian đều coi đây là ranh giới để vượt khỏi thân phận người phàm.

Kế tiếp, nhiệm vụ đông liệt trở nên đơn giản đi rất nhiều. Với thực lực của Đoàn Mộc Vũ, lại phối hợp với Tác Ly và Trình Nguyệt nên nhanh chóng sẵn được chín con yêu thú cấp Xích Mộc không quá cường đại, lập tức thuận lợi quay trở về.

Vốn dĩ Tác Ly còn lo Phi Hân sẽ chạy đến trước mặt Thương Minh Từ tố cáo, khiến cho bọn họ phải chịu phạt. Nhưng nào ngờ, Thương Minh Từ không hề đề cập tới chuyện này. Còn gã Phi Hân kia lại chẳng thấy bóng dáng đâu, chắc đã ôm một bụng tức giận mà xuống núi rồi. Cũng may là như vậy, nếu không Phù Vân Sơn sẽ bị gã quấy đảo không còn yên bình.

Kỳ đồng lập này, ngoại trừ chín con yêu thú cấp Xích Mộc ra, còn sản được hơn bảy mươi con cấp Thanh Mộc. Số này đều được tính là thu hoạch của đám người Từ Trần Phong, cho nên bọn họ mừng rỡ cười như hoa nở trên mặt. Dù là người phạm vừa mới được tiếp xúc với tu hành giới, nhưng hiện giờ bọn họ đã không còn lưu luyến gì đối với vàng bạc trong thế tục nữa rồi, bởi vì Mị Nhi đã tự mình biểu diễn cho bọn họ xem làm thế nào để biến một tảng đá thành một cục vàng, mà đó chỉ là pháp thuật vô cùng đơn giản.

Chính vì thế, huyền tinh đã trở thành thứ mà bọn họ nhắm vào. Lần này, nếu bán hơn bảy mươi con yêu thú cấp Thanh Mộc, ắt chừng có thể kiếm được ba mươi lăm viên huyền tinh.

Nhưng Đoàn Mộc Vũ lại cho rằng đây là cách kiếm huyền tinh kém cỏi nhất, thiếu trình độ nhất. Hắn bèn nói với đám người Từ Trần Phong đang hết sức phấn chấn: "Các ngươi lột da toàn bộ đám yêu thú này ra, còn máu của chúng thì phải giữ lại cẩn thận. Sau đó đưa hai loại tài liệu này cho Mị Nhi và Thục Nguyệt để chúng chế phù, nhưng phải để lại cho chúng một nửa xem như thù lao. Như vậy thì tài phú các ngươi thu được sẽ tăng vọt lên gấp mười lần."

Vừa nghe xong, đám người Từ Trần Phong đã hoàn toàn tin tưởng vào những lời nói đó. Mặc dù bọn họ không hiểu rõ đạo lý ở trong, nhưng đều biết chỗ tốt của phù. Còn Tác Ly và Trình Nguyệt lại hết sức kinh ngạc, không nhận được mà hỏi: "Đoàn Mộc sư đệ, hai đứa Mị Nhi và Thục Nguyệt đã học xong phương pháp chế phù đâu. Làm như vậy có phải hơi quá gượng ép không?"

"Gượng ép sao? Không, thật ra bọn chúng rất giỏi!" Đoàn Mộc Vũ khẽ mỉm cười nói. Cách thức chế phù nói khó cũng không hẳn, mà nói dễ cũng không đúng. Nhưng đối với hai thiên tài yêu nghiệt này thì quả thật dễ dàng như trở bàn tay. Phải biết rằng, lúc này mới chỉ được có hai năm nhưng Thục Nguyệt đã nắm giữ năm loại pháp thuật, còn Mị Nhi cũng không kém là mấy, chừng bốn loại. Tốc độ cỡ này có thể nói là dọa người.

Chỉ cần cung cấp cho chúng phương pháp chế phù đơn giản, hai đứa nó sẽ tự tìm hiểu được cần phải tiến hành như thế nào.

Sau đó suốt cả mùa đông, Đoàn Mộc Vũ đều đốc lòng tu luyện. Một mặt mượn hàn khí của trời đông giá rét bên ngoài, một mặt hấp thu hàn khí trên vòng tay băng phách ngàn năm, nên tốc độ hấp thu pháp lực của hắn vô cùng nhanh chóng. Giả sử nếu không bỏ ra ba thành để rèn luyện xương cốt và máu thịt thì hắn đã đột phá cảnh giới Động Huyền từ lâu.

Nhưng kể cả là như vậy, đối với hắn việc đó cũng chẳng có gì là khó khăn. Nếu không, ngày đó cũng không thể chỉ dùng một mũi tên đã đánh trọng thương con Xích Mộc Bạch Hổ tương đối cường đại kia.

Ngoài ra, Băng Di Liên Thiên Quyết cũng không được coi là công pháp tu hành cao cấp nhất, chỉ có thể tính vào hàng trung đẳng, thậm chí còn không sánh nổi với công pháp truyền thừa của Phù Vân Sơn. Nhưng nó lại có một ưu điểm, đó chính là hoàn toàn thích hợp với tình hình trước mắt của Đoàn Mộc Vũ.

Đầu tiên, hắn cần phải không ngừng áp chế mảnh vụn yêu thạch trong cơ thể, phòng ngừa ba động của nó phát tán ra ngoài. Tuy nhiên, do có vòng tay băng phách chống đỡ một phần nên trước khi cường độ máu thịt xương cốt của hắn đạt tới trình độ đủ làm hắn hải lòng thì Băng Di Liên Thiên Quyết chính là bí quyết thích hợp nhất dành cho hắn tu luyện.

Mà đến giờ, trải qua gần hai năm áp chế, mảnh vụn yêu thạch trong cơ thể hắn hình như cũng đã thu liễm một chút bản tính thô bạo ngang ngược, bắt đầu giảm ba động dần dần từng chút một để dung hợp với máu thịt xương cốt của hắn. Dĩ nhiên trong việc này có sự tiếp sức của Thanh Mộc Tâm bằng cách tiến hành áp chế đối với nó. Nếu không phải là như vậy, hầu như không có khả năng hấp thu lực lượng bên trong mảnh vụn yêu thạch để mà dung hợp.

Ngoài ra Đoàn Mộc Vũ còn phát hiện, tình cờ Tiểu Bạch cũng có thể hấp thu được một ít lực lượng của mảnh vụn yêu thạch. Tuy nhiên đó lại là chuyện hết sức bình thường! Yêu Tộc đích xác là có khả năng hấp thu năng lực của mảnh vụn yêu thạch. Điều khác biệt duy nhất là, đối với Yêu Tộc bình thường thì lực lượng của mảnh vụn yêu thạch là độc dược trí mạng làm cho chúng trở nên điên cuồng, nhưng đối với Yêu Tộc cao cấp lại là nguồn cung cấp lực lượng trọng yếu và vô tận.

Đến khi mùa đông dài lê thê trôi qua, gió xuân ấm áp thổi tới, trên Phù Vân Sơn đã bắt đầu tái hiện lại sức sống. Đến lúc này Đoàn Mộc Vũ đã gia nhập Phù Vân Sơn được ba năm.

Thấy mấy tên quỷ con Hành Vân, Hành Không cùng với nhóc mập đều đã tiến vào quỹ đạo tu luyện, hắn lập tức quyết định xuống núi đi tới Thất Bảo Linh Lung Địa mua Lam Nguyên Thảo trăm năm, để sớm ngày luyện ra linh đan Lam Nguyên Thông Mạch. Nếu trì hoãn thêm vài năm nữa, đám người Từ Trần Phong kiếp này tu luyện e chỉ đến đó mà thôi.

Đối với tùy tùng như mấy người Từ Trần Phong, Đoàn Mộc Vũ thật ra cũng không để ý cho lắm bởi hắn thích đi lại đây đó một mình. Chẳng qua bản tính của bọn họ khá tốt mà nhân số Phù Vân Sơn lại thừa thớt, để họ canh cửa trông nhà lại vô cùng thích hợp. Bởi vì cho đến tận bây giờ, cả Phù Vân Sơn lớn như thế mà chỉ có một lão gia hỏa Thương Minh Từ trấn giữ. Khô Mộc thì đã đi thực hiện nhiệm vụ của Thương Ngô Tử, đến giờ này còn chưa nhận được tin tức gì. Những đệ tử tu vi tương đối cao khác của Phù Vân Sơn thì đều như ngựa hoang xổng chuồng, không ai biết tung tích. Anh Nhục thì đang diện bích, kế tiếp có lẽ còn phải bế quan. Toàn bộ trách nhiệm đều dồn hết lên vai Tác Ly và Trình Nguyệt, một khi có chuyện gì phát sinh, cũng khó mà phản ứng kịp. Cho nên, nếu thực lực của đám người Từ Trần Phong tăng lên, sau này mỗi khi đi ra ngoài, hắn cũng yên tâm hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Tà Tu

Trong lần tới Thất Bảo Linh Lung Địa lần này, Đoàn Mộc Vũ cũng tính nhân tiện mua thêm chút linh quả làm thức ăn cho Tiểu Bạch. Hiện tại, tiểu tử này càng lúc càng lười, không chỉ vậy mà sức ăn còn lớn kinh người, gần như đã ăn sạch toàn bộ tích trữ của Lam Mị, nhóc mập, Thục Nguyệt, Hành Vân, Hành Không.

Không đành lòng để đám sư đệ, sư muội, sư đệ bị đói bụng nên Đoàn Mộc Vũ đành phải tự mình nuôi nấng Tiểu Bạch.

Lần xuống núi này, Tác Ly và Trình Nguyệt không thể đi cùng. Bây giờ, Tác Ly đã không còn vẻ ngây thơ non nớt khi ở đại mạc cách đây ba năm. Tu vi của hắn cũng tăng lên rất nhiều, thậm chí có rất ít người có thể bằng được. Hiện tại Tác Ly đang chuẩn bị để bề quan một thời gian ngắn, cố gắng nhanh chóng đột phá lên cảnh giới Động Huyền. Mà Thương Minh Tử cũng đã chuẩn bị sẵn cho hắn ba viên Động Huyền Đan, nên ắt hẳn là không có vấn đề gì lớn đâu.

Còn Trình Nguyệt cần phải ở lại Phù Vân Sơn để chăm sóc cho đám nhóc kia. Bốn người Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khải và Vương Giới vốn định đi theo để làm hộ vệ và xử lý một số chuyện lặt vặt cho Đoàn Mộc Vũ, nhưng hắn lại không cần. Hắn cũng không phải là vương tôn quý tộc, mỗi khi ra cửa cần phải tiền hô hậu ủng nên vì thế để cho đơn giản thì cứ đi một mình là tiện nhất. Nhưng vấn đề là không thể bỏ tên Tiểu Bạch lại, cho nên đành phải mang theo nó bên người.

May mà Trình Nguyệt khéo tay, đặc biệt may một cái túi nhỏ trên vai áo Đoàn Mộc Vũ, để Tiểu Bạch nhỏ cỡ nắm tay có thể chui vào ngủ.

Ngoại trừ chuyện đó ra, Đoàn Mộc Vũ còn ôm theo một đồng lời hứa. Hành Vân, Hành Không, nhóc mập thì muốn thức ăn ngon. Mị Nhi thì muốn đồ trang sức lụa hoa ... ngay cả Thục Nguyệt cũng xấu hổ mở miệng nhờ hắn mua một vài món đồ văn phòng tứ bảo.

Nếu đổi lại là lúc trước, ắt hẳn Đoàn Mộc Vũ chẳng dám nghĩ rằng có một ngày mình sẽ để ý tới mấy cái chuyện nhỏ nhặt này, thế nhưng hiện tại lại sẵn sàng tiếp nhận không chút ý kiến.

Sau khi xác định phương hướng, Đoàn Mộc Vũ đi thẳng một đường đến đây. Đây cũng là cách đi đường của hắn từ trước đến nay, không cần quan tâm phía trước là núi cao sông lớn, vực sâu liệt cốc, hay là đầm rồng hang hổ. Hắn chẳng bao giờ để ý, càng không bao giờ đi đường vòng. Tất cả đều là đi thẳng về phía trước, dẫm đạp lên mọi thứ ngang chân!

Thất Bảo Linh Lung Địa không nằm trong địa phận Ngô Châu, mà phải đi xuyên qua Càn Châu, Duyệt Châu, cuối cùng tới Trung Châu. Hoàng đô của đế quốc Đại Tàn cũng ở nơi đó. Thất Bảo Linh Lung Địa còn được gọi là Thất Bảo Lăng Lâu, nghe nói có quan hệ với hoàng thất Đại Tàn nhưng cũng chỉ là một chút quan hệ mà thôi. Từ trước đến nay, tu hành giới loài người luôn nghiêm cấm người tu hành nhúng tay vào việc của phàm nhân, chính vì thế ngay cả những người trong hoàng thất Đại Tàn là người tu hành, cũng đã ngăn cách quan hệ từ rất lâu rồi.

Sở dĩ Thất Bảo Lăng Lâu tọa lạc tại Trung Châu, cũng bởi vì Trung Châu chính là vùng đất ẩn chứa nhiều linh khí nhất trong thiên hạ Cửu Châu. Nếu không phải vậy thì sao đế quốc Đại Tàn lại xây dựng hoàng đô ở đây cơ chứ. Thế nhưng quả thật diện tích của Trung Châu quá lớn, gần gấp mười hai lần Ngô Châu. Thực chất, hoàng thất của đế quốc Đại Tàn cũng chỉ chiếm một hai phần trong đó, còn khu vực còn lại vẫn là núi non trùng điệp, sông dài bao phủ, không dấu chân người. Ngay cả chim bay còn khó qua!

Trong toàn bộ lãnh thổ Trung Châu có một dãy núi không lồ chạy xuyên qua, có tên là Tổ Long Sơn. Nếu đứng từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy rằng núi này giống hệt một con cự long đang giờ nanh múa vuốt.

Dãy núi này có diện tích cực lớn, bên trong có hai đại tông môn trong số ba đại tông môn của cả tu hành giới loài người. Đó chính là Vô Cực Môn và Cửu Dương Sơn. Ngoài ra, số lượng môn phái nhỏ và gia tộc tu hành nhiều không kể xiết ở bên trên Tổ Long Sơn. Có thể nói nơi đây chính là trung tâm của tu hành giới loài người. Nhớ năm đó, Đoàn Mộc Vũ thân là Đào Ngột Yêu Đế, cũng có một thời gian lăn lộn ở đây!

Một đường đi thẳng, treo đeo vượt núi, băng qua thâm sơn cùng cốc và sông lớn chắn đường. Cuối cùng, sau hơn nửa tháng, Đoàn Mộc Vũ cũng tới được biên giới của Càn Châu. Nơi đây có một ngọn núi tên là Ô Đầu, cũng là nơi linh khí tụ hội. Đồng thời nó cũng là sơn môn của một môn phái tu hành có tên là Thất Tinh Môn.

Đương nhiên Đoàn Mộc Vũ chẳng hề hứng thú gì chuyện bái phỏng, mà trực tiếp đi qua. Thế nhưng đúng cái đêm mà hắn đang nhanh chóng đi trong sơn dã thì đột nhiên ở phía trước có mây đen bay lên, sau đó có một cỗ khí tức lạnh thấu xương như hàn băng tràn ra bốn phía. Khi tiếp xúc với đám khí tức này, toàn bộ đám hoang thú trong rừng đều vội vàng chạy trốn, còn một số con chim nhỏ thì lập tức từ vong. Tồi sau đó chỉ trong nháy mắt thân thể liền bị phân hủy, dường như sinh khí của bọn chúng đã bị hút sạch vậy.

"Tà tu?"

Chân mày Đoàn Mộc Vũ hơi nhíu lại, đương nhiên là hắn không hề xa lạ gì loại khí tức này. Đó chính là khí tức của Thi Ma mà tà tu loài người luyện chế phát tán ra. Nói về tà tu nhân loại thì bọn họ vô cùng đặc biệt trong tu hành giới loài người. Bọn họ không nằm trong sự quản lý của ba đại tông môn, chỉ biết sống vì lợi ích, không bị đạo đức kìm hãm. Là nhân loại cũng tốt mà Yêu Tộc cũng chẳng sao, cứ có lợi là sẵn sàng liên hợp lại. Hơn nữa từ xưa đến nay, những chuyện mà bọn họ làm đều là những chuyện thương thiên hại lý, cực kỳ kinh khủng. Cho nên vẫn thường bị những người tu hành chính phái đuổi giết.

Mà cũng giống như trong chính phái, trong thế giới của tà tu cũng có ba thế lực lớn. Nghe nói có thể quyết chiến chính diện với ba đại tông môn chính

phải!

"Kỳ quái? Nơi này chỉ cách sơn môn của Thất Tinh Môn có tám trăm dặm, vậy mà tà tu dám công khai luyện chế Thi Ma ở đây. Chẳng lẽ định khiêu khích sao?" Trong lòng Đoan Mộc Vũ thoáng hiện lên suy nghĩ này, sau đó liền bỏ qua chẳng thèm để ý làm gì. Trước kia hắn vốn là Yêu Đế nên xem loài người như kiến hôi, cho nên bất kể kẻ địch là người tu hành chính phái hay là tà phái đều giết sạch. Cho tới tận bây giờ, quan niệm của hắn về hai phái chánh tà vẫn y như vậy, không hề thay đổi. Chỉ cần đối phương không chọc tới hắn hoặc người bên cạnh hắn, thì hắn cũng chẳng rồi hơi mà để ý làm gì. Trên đời này tốt xấu, thiện ác rất khó có thể phân rõ, đã tồn tại thì ắt có đạo lý.

Nghĩ vậy, hắn không hề ngừng lại mà tiếp tục đi về phía trước, cũng chẳng có ý định đi đường vòng.

Ở phía trước cách chừng hai mươi dặm, tất cả mọi thứ trên mặt đất từ cỏ xanh nhỏ bé hay cỏ mọc chọc trời đều chung một số phận: bị mục nát, không còn chút sinh cơ. Đồng thời từ phía trước truyền đến một mùi hôi thối cực kỳ nồng đậm.

Nurong theo mùi hôi thối nhìn lại, chỉ thấy trên sườn núi ở bên trái chừng hai ba dặm đang có mây đen cuộn cuộn bốc lên. Bên trong mờ hồ có tiếng gào thét chói tai của vô số oan quỷ đang giằng dụa. Ở phía dưới làn mây đen là một Thi Ma cao ít nhất phải bảy tám trượng, toàn thân rữa nát, ngồi yên tại chỗ đang ăn liên tục. Ở trước mặt nó là đồng thi thể loài người vác yêu thú chất cao như một ngọn núi nhỏ, chắc hẳn ít nhất hơn trăm cỗ thi thể.

Nhưng xung quanh lại không hề thấy bóng dáng của tà tu!

"Đáng ra ngươi phải tìm đường vòng mà đi!"

Đúng lúc này, bỗng có một tiếng thở dài vang lên bên tai Đoan Mộc Vũ. Tiếng thở này lạnh lẽo như một luồng âm phong, xộc thẳng vào tai. Sau đó, ở phía trước chừng ba mươi trượng đột nhiên có một bóng người hiện ra. Trên miệng người này nở một nụ cười mỉm, đó chính là một gã thanh niên ăn mặc kiểu văn sĩ. Nhưng lúc này trên mặt hắn đầy vẻ ai oán thở dài nói, cứ như Đoan Mộc Vũ đã lầm đường lạc lối vậy.

"Sai rồi, là ngươi không nên cản đường ta mới đúng!"

Đoan Mộc Vũ liếc nhìn hắn, sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Ma Lang Quân

"Ta cản đường ngươi sao? Ha ha ha ha!"

Dường như nghe phải một chuyện cực kỳ buồn cười, thanh niên văn sĩ kia không khỏi cười nghiêng ngả một phen. Sau đó hắn mở cây quạt có màu đen như mực trên tay, tạo thành tiếng phạch rõ to. Cả cây quạt chỉ có duy nhất một hoa văn đầu lâu chính giữa trung tâm.

"Thú vị, thú vị! Ma Lang Quân ta cả đời giết người vô số, đã nhìn thấy bao kẻ bị dọa đến cho cả người run rẩy mà cầu xin tha thứ không dứt. Không thì giận đến tím mặt, rút đao ra khiêu chiến. Còn có kẻ tự coi mình thanh cao, muốn dùng ba tác lười thuyết phục lão tử cải tà quy chánh. Thế nhưng tất cả những kẻ đó đều đã bị ta giết, trở thành thức ăn cho Thi Ma! Nhưng đúng là ta chưa bao giờ nhìn thấy một người như các hạ, lại còn nói ta cản đường của ngươi nữa chứ? Hắc hắc, khẩu khí thật lớn nhì! Thế nhưng ngươi lại rất hợp khẩu vị của bản nhân, nên vì thế ta sẽ tha cho ngươi lần này. Nhưng sau đó nhớ là lần sau phải đi đường vòng!"

Ma Lang Quân nói xong liền bước sang bên cạnh hai bước, tránh đường.

Sắc mặt Đoan Mộc Vũ vẫn không đổi. Hắn đương nhiên xem chuyện đó là bình thường nên đi thẳng đến. Sau khi đi xa hơn mười trượng, Ma Lang Quân mới ngắc nhiên hét lớn: "Không thể nào! Ngươi có can đảm đi qua sao? Không sợ ta lật lọng à? Hơn nữa, ta là tà ma ngoại đạo trong miệng người tu hành chính phái các ngươi đó. Ngươi không muốn thay trời hành đạo, vì dân trừ hại à?"

"Ngươi nói nhầm nhiều quá đó!"

Đoan Mộc Vũ không hề ngừng lại, chỉ hờ hững nói một câu.

"Ách!" Ma Lang Quân mở to hai mắt. Hắn vẫn chưa nghĩ ra mình nên nói gì, nên không nhận được mà đuổi theo đi song song cùng Đoan Mộc Vũ rồi tò mò nói: "Kỳ quái, kỳ quái! Bản nhân tự nhận là thiên hạ độc hành, không ai có thể sánh được, nhưng lúc này cũng phải cam bái hạ phong. Lão huynh xưng hô thế nào? Nếu không phiền thì ta với ngươi đi cùng đường. Xem phương hướng ngươi đi thì chắc hẳn mục tiêu là Thất Bảo Lăng Lâu đúng không! Ha ha ha, thực có cá tính! Ma Lang Quân ta bội phục! Bội phục!"

Ma Lang Quân không ngừng lải nhải, nhưng Đoan Mộc Vũ vẫn hờ hững, mắt ngoi tai điếc. Hai người đi thẳng một đường về phía trước, còn Thi Ma khổng lồ kia thì nhanh chóng đi theo sau, cách chừng ngàn trượng.

Cảnh tượng kỳ quái như vậy cứ tiếp diễn cho đến khi cả hai đi được hơn mười dặm. Phía trước bỗng nhiên thối tới một trận hắc phong, bên trong cơn gió đen là bốn bóng người. Đám người này có hai nam hai nữ, toàn thân mặc áo đen, đầu đội đầu lạp màu đen, thoạt nhìn cũng thấy bọn họ rất tà mên.

"Ma Lang Quân, đây chính là cao thủ mà ngươi mời tới sao? Một tiểu tử Tăng Phong chi cảnh à?" Một người trong đó có tiếng nói khàn khàn lên tiếng.

"Hắc hắc, chuyện này các ngươi không quản được, lão tử muốn làm gì thì làm! nNói đi, đồ lão tử muốn các ngươi đã mang tới chưa?" Ma Lang Quân cười quái dị rồi nói.

"Đương nhiên! Một viên Mộc Ma Tâm hoàn hảo, không chút tổn hao gì. Thế nhưng một ngàn viên Huyền Tinh cộng thêm bốn viên Tắc Hồn Châu mà bản nhân muốn đâu?" Tên áo đen này lạnh giọng hỏi.

"Ha ha ha!"

Đầu tiên, Ma Lang Quân cười to một trận. Sau đó, ngón tay hất chỉ vào Đao Mộc Vũ mà nói: "Ồ trên người hấn, các ngươi tự tới lấy đi!"

"Thật can đảm! Ma Lang Quân, ngươi lại dám trêu chọc bản nhân!" Tên áo đen nổi giận, thế nhưng lúc này có giận dữ thì cũng đã muộn. Chỉ nghe thấy phía sau có một tiếng rống giận dữ vang lên, Thi Ma khổng lồ đang ở phía sau ngàn trượng bỗng nhiên phát động công kích. Hai cánh tay khổng lồ không biết từ đâu lấy ra một khối đá to nặng ít nhất cũng phải năm sáu trăm cân, ném tới với thế như cuồng lôi!

Bốn tên kinh hãi, vội vàng lui về phía sau bởi vì công kích của Thi Ma quá hung mãnh. Với thực lực của bọn họ thì không thể thừa nhận nổi!

Nhưng đúng vào thời điểm bọn họ lui về đằng sau thì Ma Lang Quân vẫn ở bên cạnh Đao Mộc Vũ lại quát lên một tiếng. Sau đó một đạo kiếm quang bất ngờ xuất hiện, đánh trọng thương gã áo đen. Uy thế của kiếm quang này không quá kém, hấn là thực lực so với Anh Nhược cùng một cấp bậc.

"Ghe tòm! Hấn không phải là Ma Lang Quân!"

Khi thấy kiếm quang vô cùng tinh khiết, bốn người cũng biết mình đã bị lừa. Cả đám vừa rống hận vừa giơ tay liên tiếp ném ra mười mấy hạt châu màu xanh mờ. Khi vừa tiếp đất, những hạt châu này nhanh chóng nổ tung. Sau đó, mười mấy ma yêu có thực lực tương đương cấp bậc Xích Mộc xuất hiện rồi gào thét đánh tới.

"Này này, vị lão huynh kia. Giúp đỡ ta chút đi! Mộc Ma Tâm rất trân quý đó. Đen ăn đen cũng thoải mái mà, sau khi xong chuyện ta chia cho ngươi một nửa. Thế nào?" Lúc này người giả Ma Lang Quân lại hô to gọi nhỏ nói.

Biến hóa đột nhiên và kỳ lạ như vậy khiến ngay cả Đao Mộc Vũ cũng cảm thấy hơi kinh ngạc. Bởi vì mặc dù thực lực người này cũng coi là tạm được, nhưng năng lực che giấu hành tung thực sự quá lợi hại, khiến ngay cả hấn cũng không nhìn ra nửa điểm không ổn.

Thế nhưng đây cũng là chuyện bình thường, bởi hấn không biết Ma Lang Quân là ai cho lên tùy tiện một người nhảy ra tự xưng Ma Lang Quân hay Quỷ Lang Quân thì hấn cũng chẳng bận tâm làm gì.

Còn Thi Ma kia ... không, chính xác là Thạch Khôi Lỗi, thủy chung luôn đi theo ở khoảng cách ngoài một ngàn trượng. Hơn nữa lại che giấu vô cùng tốt, phát tán ra từ khí giống như là từ thi thực thụ, ắt hẳn là chuẩn bị dành riêng cho Ma Lang Quân. Huống chi, chẳng có ai quan tâm nhìn ngó quá nhiều đến con Thi Ma ghe tòm này để xem là thật hay giả làm gì.

"Một nửa? Nghe có vẻ không tồi!"

Đao Mộc Vũ gạt đầu, Mộc Ma Tâm đứng là đồ tốt. Đương nhiên điều quan trọng hơn là lúc này là có năm sáu ma yêu đang nhào về phía hấn. Đám ma yêu này cũng là thứ tà tu dùng tà pháp đem yêu thú cường đại luyện hóa mà thành. Chúng cũng giống như Thi Ma, vô cùng hung ác, hấn hấn không sợ chết!

Nhưng kinh khủng hơn là trên người ma yêu có đầy kịch độc, cả người tàn nát độc khí cho nên những nơi nó đi qua, ngay cả một ngọn cỏ cũng không thể sống nổi. Chỉ cần bị dính vào một chút, thì thân thể sẽ rữa nát nhanh chóng. Trừ khi khoét khỏi thịt bị nhiễm độc ra, chứ nếu không sẽ bị nó lan rộng, đến lúc toàn thân rữa nát mới thôi.

Chính vì thế Ma Lang Quân giả kia mới kiêng kỵ, một bên vừa công kích, một bên liên tục tránh xa!

Lúc này, có vài ma yêu lao về phía Đao Mộc Vũ với tốc độ cực nhanh. Toàn thân đám ma yêu đều được bao phủ trong độc khí, da thịt rữa nát tỏa ra mùi hôi thối cực kỳ khó ngửi. Bên trong hàm răng sắc bén nhỏ ra từng giọt nước miếng màu hồng, khi rơi xuống đất thì khiến cả đất cũng bị ăn mòn, bốc lên từng luồng khói xanh. Thoạt nhìn cực kỳ ghê người!

Tuyệt đối không thể để đám ma yêu này đến gần người!

Đao Mộc Vũ cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng dùng tay bấm độn pháp quyết. Chỉ trong nháy mắt, một đạo pháp thuật đóng băng nhanh chóng được hình thành rồi xuất ra. Chỉ thấy ít nhất hai mươi đạo hàn khí mang theo những bông tuyết bay lượn hướng về phía ma yêu trùm tới, mặc dù không thể đóng băng bọn chúng hoàn toàn nhưng vẫn tạo ra một tầng băng cực dày trên người chúng. Hơn nữa từng khối băng bao chặt lấy đùi, khiến tốc độ hành động của bọn chúng nhanh chóng bị giảm đi một nửa!

"Ha ha! Thi ra huynh đệ cũng là người thâm tàng bất lộ a. Pháp thuật đóng băng này rất tầm thường, nhưng vào trong tay ngươi lại có thể hóa mực nát thành thần kỳ. Hắc hắc, bội phục!"

Tên Ma Lang Quân giả này vừa đối phó với bốn kẻ áo đen, vừa không ngừng mở miệng nói chuyện.

Đoan Mộc Vũ cũng chẳng để ý tới mấy lời kêu to gọi nhỏ của hắn. Thừa dịp pháp thuật đóng băng đã trì hoãn tốc độ của ma yêu, Đoan Mộc Vũ nhanh chóng lấy Cầu Mộc Cung ra, sau đó bắn ba mũi tên vào một ma yêu. Chỉ trong nháy mắt, mấy ma yêu đã bị hắn giết chết dễ dàng!

Ngay sau đó, Đoan Mộc Vũ hướng về phía đám ma yêu còn lại xuất pháp thuật đóng băng ra, đem tốc độ của bọn chúng giảm xuống. Cứ như vậy, hắn dọn dẹp sạch sẽ cả đám ma yêu. Bốn kẻ áo đen thấy vậy liền bạo nộ. Ma yêu đều là những thứ mà bọn họ hao tổn rất nhiều tinh lực mới luyện chế ra được, có thể nói là vô cùng quý giá. Vậy mà lúc này lại Đoan Mộc Vũ giết chết, quả thực cực kỳ đáng chết!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Đen Ăn Đen

Thấy vậy, tên áo đen cầm đầu bỗng lấy ra một chiếc bình màu đen hết sức cổ quái. Sau khi gỡ bỏ phong ấn ở phía trên, hắn liền đem toàn bộ phần vụn màu xám bên trong tung ra. Chỉ trong nháy mắt liền có thanh âm kéo kệt kệt vang lên, sau đó những hạt phần vụn màu xám ngưng kết lại thành một Thi Ma cao tới bảy tám trượng. Hơn nữa, đây chính là một con Thi Ma chân chính, lại có cấp bậc cực cao!

Ngoài ra, trên người con Thi Ma này còn ngưng kết một bộ trọng giáp màu xám, thoát nhìn cực kỳ chắc chắn. Có trọng giáp màu xám này thì dù kiếm quang của Ma Lang Quân giả tuy lợi hại nhưng vẫn bị ngăn cản không, gây cho nó chút thương tổn nào. Hơn nữa con Thi Ma này còn cực kỳ linh hoạt, bất kể kiếm quang biến ảo ở góc độ và phương hướng nào, nó vẫn vững vàng bảo hộ bốn tên áo đen an toàn!

"Hừ hừ! Không cần biết ngươi là ai, nhưng dám lừa gạt người Hắc Thành chúng ta thì tuyệt đối không thể tha thứ được. Bản nhân sẽ đích thân đem ngươi luyện thành thi quán, để cho ngươi biết thế nào là nỗi đau vô tận của thế gian. Sau đó lại đem ngươi luyện thành khôỉ lồi Thi Ma, khiến ngươi vĩnh viễn không thể luân hồi!"

Lúc này tên áo đen cầm đầu nói một cách tàn bạo. Sau đó, một tên khác cũng lấy ra một bình chứa Thi Ma ra, thứ này vốn được gọi là luyện thi quán. Chỉ thấy hắn trút phần vụn màu xám bên trong ra, lập tức một Thi Ma cường đại thứ hai xuất hiện!

Hai Thi Ma này thay phiên chặn trước chặn sau, đem bốn tên áo đen bảo vệ hoàn hảo. Khi không còn lo bị công kích, bọn họ mới bắt đầu chữa thương cho tên áo đen đang trọng thương. Rồi nhanh chóng triển khai công kích về phía Đoan Mộc Vũ và tên Ma Lang Quân giả kia!

Tuy bọn họ là tà tu, nhưng trước kia cũng đã tu luyện qua kiếm thuật. Điểm khác biệt duy nhất chính là kiếm khí mà bọn họ phóng ra có màu đen tuyền, bên trên tản mát hắc khí mang theo khí tức dơ bẩn vô cùng nồng đậm!

Trong đó có hai đạo kiếm quang liên tục quần lấy kiếm quang của Ma Lang Quân giả. Mỗi khi kiếm quang của song phương tiếp xúc với nhau thì những thanh âm quái dị ken kết lại vang lên. Từ đó có thể đoán ra, đó chính là thanh âm kiếm khí của Ma Lang Quân giả đang từ từ bị ăn mòn. Lúc này, hắn không còn thoải mái như lúc trước nữa bởi vì những tảng đá do Thạch Khôi Lồi của hắn ném hoàn toàn không có tác dụng gì với Thi Ma chân chính. Mà thật ra, lúc này hắn có muốn trốn cũng chẳng dễ dàng gì.

Khác hẳn với hắn, Đoan Mộc Vũ thoát nhìn là người yếu nhất nhưng thủy chung vẫn giữ được dáng vẻ bình thản như lúc đầu, thậm chí hắn còn chẳng hề rời khỏi vị trí. Chỉ khác là lúc này trong tay hắn đang cầm Cầu Mộc Cung, mặc dù mỗi mũi tên bắn ra dường như chỉ là tùy ý nhưng lại chính xác đem đạo kiếm quang đen nhánh công kích hắn đẩy lùi! Cứ như hắn có thể dự đoán được quỹ tích công kích của kiếm quang vậy.

Còn về phần khí tức dơ bẩn trên kiếm quang kia, kể cả nó có cường thịnh mãnh liệt hơn nữa cũng chẳng có đất dụng võ vì vũ khí mà Đoan Mộc Vũ sử dụng chính là Cầu Mộc Cung nên không cần phải tiếp xúc với nó làm gì!

Sau một lúc lâu, bốn tên áo đen và Ma Lang Quân giả đều cảm thấy rất kỳ quái. Nhưng dù nhìn như thế nào đi chăng nữa, vẫn không thể nhìn ra Đoan Mộc Vũ cổ quái ở điểm nào. Nếu nói là có, thì có lẽ chỉ vì vẻ mặt của hắn quá hồ hững mà thôi.

"Này, vị huynh đệ kia, giúp đỡ chút nữa đi. Ta nhường thêm cho ngươi một thành tiền lời, ngươi sáu ta bốn. Thế nào?"

Rốt cuộc Ma Lang Quân giả đã không chống đỡ được nữa, tuy thực lực của hắn là Động Huyền đỉnh phong và sở hữu một thanh kiếm có phẩm chất bất phàm nhưng vẫn bị khí tức dơ bẩn khắc chế, cho nên hắn mới rơi vào tình cảnh luống cuống như lúc này.

"Rất tốt! Mộc Ma Tâm này, ta muốn có!"

Đoan Mộc Vũ chỉ chờ những lời này. Mặc dù Mộc Ma Tâm không thể so với Thanh Mộc Tâm, nhưng cũng là một loại tài liệu thuộc tính mộc cực kỳ hiếm thấy. Thông thường nó được dùng để làm pháp khí khu ma, thế nhưng nếu rèn luyện nó lên thân Cầu Mộc Cung, thì chắc chắn uy lực của Cầu Mộc Cung của hắn sẽ đại tăng!

Lời nói của Đoan Mộc Vũ khiến Ma Lang Quân giả khóc không ra nước mắt. Hắn khổ cực sắp đặt mưu kế lâu như vậy cũng chỉ vì Mộc Ma Tâm mà

thôi. Vốn tưởng rằng chỉ cần đem bốn tên Quỷ Nô của Hắc Thành lừa gạt một chút thì với thực lực của hắn sẽ giải quyết dễ như trở bàn tay. Vậy mà không ngờ bốn tên Quỷ Nô này không hề tầm thường chút nào, lại có thể sai khiến hai Thi Ma giáp xác. Kết quả là hôm nay đành chịu thất bại trong gang tấc!

Đoan Mộc Vũ cũng chẳng thèm để ý tới cảm xúc của tên Ma Lang Quân giả ra sao. Đầu tiên hắn giơ tay xuất ra một đạo pháp quyết. Lập tức, liên tiếp ba đạo hàn khí giống như ba con mãng xà màu trắng từ trên mặt đất gào thét ủa lên, trực tiếp trói chặt chân của hai Thi Ma. Sau đó tăng băng nhanh chóng lan tràn, cuối cùng tạo thành một khối băng khổng lồ có chu vi khoảng bốn mươi năm mươi trượng. Đồng thời đóng một lớp băng dày đến chín thước!

Lúc đầu, bốn tên áo đen còn bị pháp thuật kia làm cho sợ hết hồn nhưng ngay sau đó liền phát hiện ra ba đạo hàn khí này mặc dù có chút lợi hại nhưng mục tiêu đóng băng đã sai mất rồi vì bọn họ không hề chịu một chút ảnh hưởng nào. Vì thế một tên áo đen không nhịn được mà cười lớn, nói: "Tiểu tử, ngươi cảm thấy Quỷ gia gia ta đứng không vững, cho nên cố tình đóng băng mặt đất cho chắc sao? Ha ha ha! Thật là buồn cười quá!"

Đến lúc này, ngay cả Ma Lang Quân giả cũng cảm thấy như vậy đúng là hơi mất mặt bởi từ trước đến nay hắn chưa bao giờ nhìn thấy phương thức công kích địch nhân kì quái như vậy. Hơn nữa pháp thuật đóng băng cũng đâu phải sử dụng như vậy chứ.

Nhưng Đoan Mộc Vũ vẫn chẳng hề quan tâm đến lời giễu cợt của tên áo đen. Đột nhiên hàn khí trên Cầu Mộc Cung đại tăng, sau đó là liên tiếp ba Huyền Băng Tiễn đồng thời bay ra. Không chỉ vậy, theo sau ba Huyền Băng Tiễn là vô số tàn ảnh bao phủ khắp cả không trung. Số lượng mũi tên bay đầy trời, ước chừng phải lên tới năm trăm mũi. Tất cả bọn chúng đều ập về phía hai con Thi Ma!

Lúc này, tuy bốn gã tên áo đen cũng cảm thấy hơi kinh ngạc vì biến hóa của Huyền Băng Tiễn nhưng vẫn không đặt vào trong lòng như trước, bởi hai Thi Ma bảo vệ xung quanh bọn họ có lực phòng ngự vô cùng cường hãn. Thông thường ngay cả công kích của người có cảnh giới Linh Thai vẫn có thể ngăn cản được, thì đám mưa tên này tạo lên tác dụng gì cơ chứ?

Mà sự thật cũng đúng như những gì mà bọn họ dự đoán, đúng là năm trăm Huyền Băng Tiễn kia chẳng thấm thía vào đâu. Mặc dù những mũi tên này có khí thế cực kỳ kinh người, thậm chí tất cả đều găm vào thân hình con Thi Ma giáp xác nhưng đối với một kẻ da dày thịt béo như Thi Ma mà nói, đóng mũi tên đó cũng chỉ có tác dụng gây ngứa mà thôi!

Nhưng sao Đoan Mộc Vũ có thể làm chuyện không có ý nghĩa cơ chứ?

Sau khi toàn thân hai Thi Ma giáp xác đều bị Huyền Băng Tiễn găm chi chít, bỗng nhiên hắn lấy ra một khối hàn ngọc rồi bất ngờ đập xuống đất. Tay phải cũng đồng thời đâm cho khối hàn ngọc vỡ thành vô số mảnh nhỏ. Sau đó hắn liền quát lên, gầm từng chữ một: "Băng Di Liên Thiên —— Phong!"

Khi chữ 'phong' vừa ra khỏi miệng Đoan Mộc Vũ thì những mảnh vụn của khối hàn ngọc đột nhiên biến mất rồi xuất hiện lại cách đó hơn mười trượng, ngay đúng dưới chân hai con Thi Ma. Chỉ trong nháy mắt, đám hàn ngọc vỡ vụn này lại dung hợp với hàn băng đang đóng lên mặt đất làm một!

Tiếp đó, trước những đôi mắt đang tròn trĩnh và cái mồm há hốc của bốn tên áo đen và Ma Lang Quân giả chợt xuất hiện một đạo hàn khí cường đại đến mức không thể hình dung nổi từ mặt đất gào thét bay lên, rồi trực tiếp đông cứng hai Thi Ma thành tượng. Cả hai con không thể nào nhúc nhích, thậm chí ngay cả bốn tên áo đen suýt chút nữa cũng bị đông cứng theo!

Phản ứng của bọn chúng cũng có thể coi là nhanh, thấy không ổn liền quay đầu định bỏ trốn. Nhưng khi cử động bọn họ liền kinh ngạc phát hiện ra, chẳng biết từ lúc nào hai chân của bọn họ đã bị dính cùng với mặt đất đang đóng băng thành một khối.

Tiếp đó chẳng còn điều gì ngạc nhiên xảy ra nữa rồi. Đầu tiên là hai mũi Huyền Băng Tiễn bắn trúng hai Thi Ma đang bị đóng băng, khiến thân thể khổng lồ của bọn chúng vỡ vụn trong nháy mắt. Sau đó là bốn mũi Huyền Băng Tiễn bắn thủng đầu bốn tên áo đen, khiến chúng chết ngay tại chỗ.

Cuối cùng, Đoan Mộc Vũ mang theo cái vẻ mặt lạnh nhạt, dưới ánh mắt buồn bã tiếc nuối của Ma Lang Quân giả, lấy từ trong bốn cỗ thi thể ra viên Mộc Ma Tâm hoàn hảo không chút sứt mẻ kia.

"Có một câu người nói rất có lý. Đen ăn đen, đúng là rất thoải mái!"

Sau khi bỏ lại câu nói này, Đoan Mộc Vũ liền xoay người tiêu sái rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Thượng Huyền Nguyệt (Trăng Lưỡi Liềm)

Cuộc hành trình dài cũng có nghĩa phải chấp nhận cảm giác nhàm chán và tịch mịch. Điều này đúng với đại đa số người, bởi cảm giác phong trần luôn làm cho người ta cảm thấy mệt mỏi. Nhưng phàm là chuyện gì thì cũng có ngoại lệ, ví như Đoan Mộc Vũ chẳng hạn.

Có lẽ vì trước đây hắn đã trầm lắng quá lâu nên hiện tại hắn rất thích cảm giác một thân một mình; rất thích cái cảm giác độc hành đứng giữa thiên địa mà nhìn mặt đất dưới chân chậm rãi trôi qua; nhìn khung cảnh xung quanh không ngừng lùi dần, nhìn mặt trời mọc rồi lại lặn, nhìn sao sáng rồi tàn lụi, cảm

nhận các mùa trời qua!

Không khổ, không vui, không buồn, không sợ; không cần những lời nói hoa mỹ, không cần những lời khen ngợi; không cần phải suy nghĩ xem có nên đem cả thế giới đầy màu sắc làm hậu hoa viên của nhà mình hay không; không cần suy nghĩ đến hàng tỉ sinh linh; không cần cái địa vị giống như thiên thần làm cho tất cả sinh linh phải thần phục dưới chân của mình!

Hắn, là chính hắn!

Có thể nhận xét rằng nhận thức của Đoàn Mộc Vũ thật kỳ quái. Khi một người không có bất cứ nhu cầu hay chấp niệm gì thì cũng có thể nói họ không xem trọng cái được hay cái mất. Ngược lại, họ sẽ cảm thấy cả trời đất vô cùng tươi đẹp, như được ôm trọn vào lòng mình! Gắn, rất gần, chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm tới!

Nghĩ lại, so với thời điểm lúc trước có được tất cả thì hắn hôm nay đã mất đi rất nhiều thứ. (Câu này chỉ lúc trước ĐMV là Yêu Đế, còn bây giờ là thằng tu sĩ quèn =))!)

"Ta tên là Tô Mộ Huyền. Chữ Tô trong rượu Đồ Tô, Mộ trong nhật mộ thanh sơn, Huyền trong thượng huyền nguyệt. Ta là tán tu, sư phụ ta là một tửu quỷ. Cũng chẳng biết hắn tên gì nữa, chỉ biết bình sinh hắn thích nhất là rượu Đồ Tô, lại truyền thụ cho ta công pháp tên là Nhật Mộ Thanh Sơn Gia Vạn Lý. còn về phần thanh kiếm mà lão để lại cho ta thì có tên là Thượng Huyền Nguyệt! Vì thế ta đoán rằng, cái tên của ta cũng do cả đám đó hợp thành, quả là một sư phụ vô trách nhiệm nhất mà ta từng thấy!"

Bóng đêm buông xuống. Bên đồng lửa trại hùng hực, Đoàn Mộc Vũ ngửa đầu nhìn trời. Lúc này, trên bầu trời đã có rất nhiều vì sao đang lấp lánh. Ở phía đối diện bên kia đồng lửa chính là vị Ma Lang Quân già. Không, giờ phải gọi hắn là Tô Mộ Huyền mới đúng. Kể từ sau khi trải qua trận chiến lúc trước, hắn liền theo sát Đoàn Mộc Vũ. Còn lúc này, hắn đang vừa ôm thanh kiếm Thượng Huyền Nguyệt trong lòng ngực vừa tự thưởng cho mình một ngụm rượu thơm nức mũi, và giới thiệu chẳng chút khách khí về mình.

"Này! Lão huynh, có muốn làm một ngụm hay không? Rượu do ta chế ra so với sư phụ ta còn ngon hơn một chút. Nó có tên là Túy Đồ Tô, một chén giải thiên sầu. Nhìn dáng vẻ của ngươi, dường như đang cảm khái điều gì đó. Thôi lại đây, uống một ngụm đi. Sau khi uống, bảo đảm ngươi sẽ quên hết tất cả phiền não!"

Đoàn Mộc Vũ thu hồi ánh mắt đang nhìn lên bầu trời rồi ngồi xuống đối diện với Tô Mộ Huyền, cẩn thận nhìn qua hình dáng đã được khôi phục lại của hắn. Gương mặt hắn vẫn mang cái vẻ bất cần đời, sau đó gật đầu.

"Hà, ta cứ tưởng ngươi sẽ cự tuyệt. Nói thật với ngươi, bốn công tử luôn tự tin một điều. Bình sinh, việc mà ta thích làm nhất chính là đem những người tự cho mình là thanh cao đánh cho bêu đầu. Nhưng mà ta vẫn không thể nhìn thấu được ngươi!" Tô Mộ Huyền lắc đầu, tự giễu nói rồi tiện tay cầm bầu rượu được chế luyện tinh mỹ ném đi. Bầu rượu về lên không trung một đường cong tuyệt đẹp, rồi rơi về phía đối diện.

Đoàn Mộc Vũ không nói không rằng, vươn tay tiếp lấy bầu rượu rồi làm một ngụm lớn. Sau khi đưa tay áo lau đi dòng rượu chảy trên khóe miệng, hắn mới nhẹ giọng ngâm mấy câu đề trên bầu rượu.

“Thượng huyền nguyệt, nguyệt thượng huyền.

Trăng sáng khi nào về cổ hương?

phong tửu, tửu phong lưu.

Một con say sao giải ba thiên sầu!

Bạc đầu cười kiếp phù du!”

“Ồ, chẳng lẽ sư phụ ngươi là người ngoại vực sao?”

"Hà? Sao ngươi biết?"

Nghe thấy Đoàn Mộc Vũ nói vậy, Tô Mộ Huyền không khỏi mở to hai mắt đầy ngạc nhiên. Hắn cũng chỉ nghe sư phụ hắn tình cờ nói qua, còn thực chất ngoại vực như thế nào thì hắn chẳng rõ ràng cho lắm. Không ngờ cái tên tiểu tử này thoát nhìn chỉ có cánh giới Tầng Phong lại có thể từ mấy câu đề trên bầu rượu mà đoán ra được. Người này thật kỳ quái!

Đoàn Mộc Vũ khẽ cười, rồi đem hồ rượu ném lại cho Tô Mộ Huyền, sau đó im lặng chẳng nói câu nào. Một lúc sau, hắn mới hỏi ngược lại rồi nói : "Trên thế gian này còn có một loại rượu ngon tên là Lưu Phong Tửu, so với Túy Đồ Tô của ngươi còn tốt hơn. Tuy không khoa trương đến mức uống một ngụm say tới ba ngày năm, nhưng chuyện say mấy tháng là thật. Loại rượu này chỉ có ở ngoại vực, còn nội vực chúng ta rất khó nhìn thấy!"

"Thật vậy sao! Lưu Phong Tửu kia thần kỳ đến vậy à? Thế nhưng làm sao ngươi lại biết nhiều như vậy? Còn nữa, ngươi biết muốn đi ngoại vực phải đi như thế nào không? Ta muốn đi tìm sư phụ ta!" Ánh mắt Tô Mộ Huyền ánh lên vẻ vô cùng mong đợi.

Lần này, Đoàn Mộc Vũ liếc nhìn Tô Mộ Huyền một cái rồi chậm rãi lắc đầu. Sau đó hắn lại im lặng không nói năng câu nào. Dương nhiên hắn biết ngoại vực ở đâu, chẳng qua với thực lực của Tô Mộ Huyền thì đừng mơ đến chuyện tới đó.

Tô Mộ Huyền cũng cho Đoàn Mộc Vũ không biết đường. Hắn nghĩ vậy cũng là điều dễ hiểu. Đã rất nhiều năm, hắn một mực hỏi thăm những người tu

hành tự xưng lịch duyệt phong phú, nhưng không một ai biết phải đi tới ngoại vực bằng cách nào. Cho nên vì thế mà lúc này hắn cũng trở lên trầm mặc.

Một đêm trôi qua vô sự. Khi bình minh vừa lên, hai người lại tiếp tục lên đường. Tô Mộ Huyền lại hồi phục cái dáng vẻ cười hi hi, bám theo đằng sau Đoan Mộc Vũ. Theo như lời hắn giải thích, thì hắn cũng muốn tới Thất Bảo Lăng Lâu cho nên thuận đường đi cùng. Thật ra cái cơ này hết sức vô dụng, bởi vì với cảnh giới của hắn đã có thể ngự kiếm phi hành, so với tốc độ của Đoan Mộc Vũ thì nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng Đoan Mộc Vũ cũng chẳng để ý tới chuyện này. Hắn vẫn nhắm về phía trước, một đường thẳng tiến. Chỉ cần không đụng chạm gì đến hắn, thì hắn chẳng để trong lòng. Bất kể đối phương là nam hay nữ, người tốt hay là người xấu, hắn luôn đối xử công bằng.

Lúc đầu, Tô Mộ Huyền còn lải nhải, nói năng không ngừng. Ngay cả mấy cái chuyện bịa đặt hay chuyện kỳ quái cũng được hắn nói cho bằng hết, nhưng Đoan Mộc Vũ mắt ngơ tai điếc nên cuối cùng hắn đành ngậm miệng. Đồng thời lòng tự tin của hắn cũng bị đá kích không nhỏ!

Một đường thẳng tiến không gặp bất cứ trở ngại nào, đảo mắt đã tới phạm vi Duyệt Châu. Một ngày nọ, hai người đã tới một tiểu trấn phồn hoa ở dọc đường. Thoạt nhìn, dòng người có vẻ đông đúc, vô số đèn thờ phòng ốc lâu các tinh mỹ lối liền không dứt dài tới mấy dặm. Nhưng chẳng biết tại sao, đáng ra khu chợ phải là nơi náo nhiệt nhất lại là nơi có lượng người thưa thớt nhất, thỉnh thoảng mới có một người xuất hiện thì đều vội vã, sắc mặt lộ ra vẻ sợ hãi. Thậm chí trên con đường trải đầy đá xanh rộng rãi còn rơi vãi mấy đồ bỏ đi, cửa hàng hai bên đường toàn đều đóng cửa không kinh doanh. Thỉnh thoảng lại có một con gió thổi qua, cuốn bay đám tiền vàng hàng mã dùng bay lung tung.

Thấy tình hình này, Tô Mộ Huyền khịt khịt mũi. Chân mày hắn nhíu lại, trầm giọng nói: "Đoan Mộc huynh, nơi này có điều gì đó không đúng! Một nơi vốn đông người như vậy phải có sinh khí tràn đầy mới đúng. Nhưng hôm nay không khí lại vô cùng yên tĩnh, ngay cả lúc này là ban ngày mà âm khí còn nồng đậm như thế thì đủ biết đến nửa đêm sẽ đáng sợ đến thế nào. Từ khi lượn lờ nồng đậm như vậy, chỉ e rằng không tới nửa năm nữa thì toàn bộ dân chúng trong trấn sẽ phải chết đi một nửa a!"

Tô Mộ Huyền nói vậy, nhưng Đoan Mộc Vũ vẫn cứ im lặng không nói. Nhưng đúng lúc này, từ trong khách điểm phía xa truyền đến một giọng cười khê, lắng nghe kỹ thì có thể thấy có người đang nói: "Lỗ mũi thật thính a! A Hoàng, người phải nỗ lực lên! Nếu không cẩn thận, ta liền thịt người làm mồi nhậu đấy!"

Tiếng nói vẫn còn chưa dứt thì trong khách sạn có năm thanh niên mặc hoa phục nối đuôi nhau đi ra. Năm người này có khí độ hiên ngang, anh khí bộc phát. Sau lưng mỗi người đều đeo một thanh kiếm, thoạt nhìn đã biết không phải đồ tầm thường. Hắn năm người bọn họ là người tu hành, hơn nữa còn là đệ tử xuất sắc của danh môn đại phái nào đó.

Nhìn thấy năm người này, Tô Mộ Huyền luôn tự cao sắc mặt cũng trở lên cẩn thận. Thậm chí khi bản thân bị ví với con chó vàng cũng không hề cảm thấy giận dữ, mà chỉ khẽ nói với Đoan Mộc Vũ: "Đoan Mộc huynh, bọn họ đều môn hạ đệ tử của Cửu Dương Sơn cho nên luôn có cái thái độ cao cao tại thượng thế đó. Người đừng để ý mấy tiếng sủa của bọn chúng làm gì!"

Đồng thời, lúc này năm vị đệ tử của Cửu Dương Sơn cũng nhìn thấy hai người. Một người có vẻ là người dẫn đầu đội ngũ lười biếng chấp tay về phía bọn họ một cái, rồi híp mắt nói: "Thật xin lỗi, chuyện nơi đây Cửu Dương Sơn chúng ta đã lĩnh trách nhiệm rồi. Các người không cần nhúng tay vào để tránh mất đi tính mạng."

Nói xong năm người kia liền xoay người tiến về phía bắc của trấn mà đi, đó cũng là nơi từ khí bốc lên nhiều nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Người Đáng Thương

Thấy bóng dáng của năm tên đệ tử Cửu Dương Sơn biến mất ở phía xa xa, Tô Mộ Huyền lúng túng cười khổ một tiếng: "Khiến Đoan Mộc huynh phải chê cười rồi. Mặc dù ta tự phụ, nhưng thực lực cũng không tính là cao. Thân là một tán tu, có thể có được tu vi như ngày hôm nay đã không tệ lắm rồi. Người vừa nói chuyện tên là Tu Đồng Túy, cũng là người có thực lực khá cao trong hàng đệ tử đời thứ ba của Cửu Dương Sơn. Còn bốn người còn lại theo thứ tự là Hoắc Tinh, Liên Trì, Tương Thư Át, Đoan Hồng Văn. Ba năm trước đây ta với năm người bọn họ cũng có một chút xung đột nhỏ ở Tầm Dương Sơn. Lúc đó ta đã ăn không ít thiệt thòi. Năm người bọn họ mặc dù khẩu khí có vẻ lớn lối, không xem ai ra gì nhưng đúng là bọn họ có thực lực. Vì thế chuyện nơi này ắt hẳn sẽ được xử lý nhanh thôi."

Đoan Mộc Vũ gật đầu, những sắc mặt vẫn không hề thay đổi. Hắn tiếp tục đi về phía trước, thế nhưng chưa đi được bao xa thì đột nhiên nghe thấy tiếng khóc rung trời từ trong một căn nhà phía trước vang lên, ắt hẳn là có người vừa chết đi.

Tô Mộ Huyền cau mày, chần chờ một lúc lâu rồi mới nói: "Đoan Mộc huynh, năm người Tu Đồng Túy định đi tiêu diệt thứ tạo ra tử khí cho nên chẳng để ý tới sinh tử của người dân trong trấn. Thế nhưng trong trấn này vẫn còn có rất nhiều người đang lâm bệnh nguy kịch, cho dù tử khí có bị khu trừ cũng chẳng thể thoát khỏi số mệnh. Tuy chúng ta không can thiệp vào chuyện của đám người Tu Đồng Túy, nhưng thương sinh đâu có tội gì? Theo lý hay tình cũng nên cứu sống những người vô tội bị tử khí xâm nhập này! Chuyện này cũng không làm chậm trễ hành trình bao nhiêu!"

Đoan Mộc Vũ trầm mặc một chút, liền nói: "Vậy ta chờ người ở chỗ này một ngày."

"Hắc, như thế thì ta phải đa tạ Đao Mộc huynh rồi!" Tô Mộ Huyền mừng rỡ nói, cũng không có ý kiến gì về chuyện Đao Mộc Vũ khoanh tay đứng nhìn. Thực ra chuyện nhỏ như vậy chỉ cần một mình hắn đã thừa sức xử lý rồi.

Thấy Tô Mộ Huyền chạy đi lo chuyện, Đao Mộc Vũ cũng chẳng để ý tới hắn tiếp mà chậm rãi đi về phía trước. Dọc đường hắn đi có một nhà đang phát ra tiếng khóc thê thảm. Trong lòng hơi máy động, Đao Mộc Vũ suy nghĩ một chút rồi cất bước tiến vào căn nhà này.

Chủ nhân của căn nhà này chắc hẳn là một phú hộ, bởi vì cổng căn nhà rất rộng rãi và khí thế. Ở trên trần cũng trang trí cực kỳ tráng lệ, chẳng qua lúc này khắp nơi bị từ khí bao phủ khiến tình cảnh trở lên bi thảm. Còn nha hoàn và những người ở trong nhà đều có sắc mặt sợ hãi, rồi rít chạy tới chạy lui. Trong lúc nhất thời, chẳng có ai tiến đến hỏi thăm hắn.

Hắn cứ thẳng tiến, xuyên qua phòng khách, hành lang rồi tiến vào trọng viện đầu tiên. Chỉ thấy ở chính giữa cửa phòng có một cỗ thi thể, phía trên thi thể có phủ một tấm vải trắng, năm sáu cỗ gáo có trang phục phụ nhân quỳ ở một bên khóc đến tê tâm liệt phế.

Đến lúc này, một hán tử trung niên có bộ dáng như quân gia mới chú ý đến Đao Mộc Vũ. Hắn đi về phía trước rồi không nhìn được mà nói: "Các hạ, xin tôn giá dời bước! Hôm nay nhà ta không tiếp khách."

Đao Mộc Vũ nhìn hắn một hồi rồi bỗng nhiên ra tay, giật từ cổ của quân gia một cái thạch phù dùng tơ hồng xâu lại với nhau, rồi hỏi: "Đây là thứ gì?"

Cử động này của hắn trước tiên làm cho quân gia thất kinh nhưng ngay sau đó khuôn mặt trở lên trắng bệch, cứ như là đại họa sắp sập xuống đầu vậy. Quân gia vội vàng đoạt lại thạch phù, sau đó quay mặt về phương tây quỳ xuống, chắp tay trước ngực, mặc niệm vô cùng khẩn trương: "Tội lỗi, tội lỗi! Khuê Mộc Lão Tổ, chân linh hiển thánh. Tà mị bắt xâm, gia viên bình an. Bốn mùa được phúc!"

Sau một phen khẩn cầu đầy thành kính quân gia mới chịu đứng lên, nổi giận đùng đùng, thấp giọng quát Đao Mộc Vũ: "Người vô lễ như ngươi đến từ nơi nào vậy? Mau cút ra ngoài cho ta! Sao lại không biết đến chân pháp ấn phù của Khuê Mộc Lão Tổ cơ chứ?"

Đao Mộc Vũ cũng chẳng thèm so đo với tên quân gia, chỉ liếc nhìn thạch phù một cái rồi xoay người rời đi. Khi vừa trở ra đường hắn đã thấy Tô Mộ Huyền lấy ra một cái nồi lớn, bên dưới là một đồng lửa lớn đang thiêu đốt. Còn về phần thứ trong nồi cũng chỉ là tiểu Bồi Nguyên Đan pha với nước. Khi có người đi ngang qua, hắn vội vã lấy một chén nước trong nồi ra, thổi lấy thổi để. Nhưng khiến cho hắn cảm thấy rất xấu hổ, chính là tất cả những người đi ngang qua đều tránh né hắn. Vì thế một lúc lâu sau vẫn không phân phát được chén nước nào, thậm chí hắn còn lấy tiểu Bồi Nguyên Đan ra cho người ta miễn phí nhưng vẫn chẳng ai để mắt tới. Họ toàn xem hắn là một tên lừa gạt, dùng cái ánh mắt đầy khinh bỉ nhìn hắn!

Tuy nhiên Đao Mộc Vũ cũng chẳng đi hỗ trợ làm gì. Hắn tìm một con sư tử đá trước cửa nhà người ta rồi ngồi lên, sau đó đem Tiểu Bạch đang mơ màng màng ngủ say trong túi móc ra, lười biếng tắm nắng mặt trời.

Sau nửa canh giờ, Tô Mộ Huyền vô cùng tức giận. Hắn đá bay cái nồi lớn, sau đó quay trở về bên cạnh Đao Mộc Vũ cầu nhàu. Hắn cảm thấy rất khó tin, những viên tiểu Bồi Nguyên Đan này là thứ do hắn tự mình luyện chế ra, rất cực khổ mới có được. Chẳng ngờ ở nơi đây nó lại biến thành độc dược làm người ta sợ như sợ cọp.

"Này, Đao Mộc huynh! Ngươi đừng có ngồi đó phoi nắng nữa, tới nghĩ biện pháp giúp đỡ tí đi. Bgươi cũng không thể thấy chết mà không cứu, chẳng lẽ ta phải bắt từng người rồi cưỡng ép họ uống hay sao?" Tô Mộ Huyền cầu nhàu cả nửa ngày nhưng Đao Mộc Vũ vẫn như cũ, rốt cuộc Tô Mộ Huyền cũng không thể nhịn được nữa.

"Người đáng thương tất có chỗ đáng hận, ngươi cần gì phải làm như thế?" Đao Mộc Vũ thản nhiên nói.

"Ách! Đao Mộc huynh, đạo lý này ta hiểu. Thế nhưng, chẳng lẽ cứ như vậy không màng đến hay sao?" Tô Mộ Huyền cảm thấy khó có thể tiếp nhận được đạo lý này. Mới vừa rồi thái độ của dân trong trấn quả thật không tốt, không uống thì không uống đi lại còn coi hắn là tên ác nhân lừa gạt, dùng những thứ vứt đi ném vào người hắn. Quả thực coi hắn chà khác nào ôn thần.

"Ngươi có phương pháp nào tốt hơn không?" Đao Mộc Vũ hỏi ngược lại.

"Không có!" Tô Mộ Huyền chán nản lắc đầu. Trừ khi hắn nguyện ý dùng tới vũ lực, mạnh mẽ ép dân trong trấn này uống thuốc. Thế nhưng chuyện này quá hoang đường rồi.

"Ta cũng không có! Vậy lên đường thôi." Đao Mộc Vũ dứt khoát nói rồi nhảy xuống khỏi sư tử đá, tiếp tục lên đường.

"Này, Đao Mộc huynh! Này..." Tô Mộ Huyền há miệng định nói, nhưng cuối cùng đành lắc đầu thờ dài một tiếng, sau đó đuổi theo sau. Cũng may hôm nay có năm người Tu Đồng Túy đi diệt trừ từ khí nên những người bệnh nhẹ trong trấn còn có cơ hội sống. Vì thế hắn không cần phải quá phiền não làm gì. So ra, nếu nói về tâm cảnh thì người chỉ có tu vi Tầng Phong như Đao Mộc Vũ đã hơn hắn rồi!

Đi xuyên qua tiểu trấn, một đường tiến thẳng về hướng bắc. Lộ tuyến của hai người Đao Mộc Vũ cũng trùng với con đường mà năm người Tu Đồng Túy đã đi. Mà ngọn nguồn của đám từ khí dường như cũng bắt nguồn từ một ngọn núi ở phía bắc. Bởi vì càng tiến về hướng bắc thì từ khí lại càng nồng đậm.

Sắc mặt Đao Mộc Vũ lúc nào cũng giữ cái dáng vẻ thản nhiên, chẳng để ý tới chuyện gì. Còn Tô Mộ Huyền thì lúc nào cũng khẩn trương, không ngừng suy tính vị trí cụ thể của từ khí, cứ như là đại chiến sắp nổ đến nơi rồi vậy.

Cứ như vậy hai người đi thẳng về hướng bắc cỡ mười dặm thì gặp phải một tòa núi nhỏ. Bên trên ngọn núi có vô số mộ phần rải rác khắp nơi, ắt hẳn đây là một nghĩa địa. Lúc này, năm người Tu Đồng Túy đang đứng trong nghĩa địa. Sắc mặt ai nấy đều có vẻ nghi hoặc, dường như đang tìm kiếm gì đó.

"Này! Tô Mộ Huyền, ngươi theo tôi đây làm gì? Lập tức rút ngay, lúc này bản nhân không có tâm tình đùa giỡn với ngươi!" Tu Đồng Túy trông thấy hai người Đoan Mộc Vũ đi tới, trong lòng không nhịn được mà quát lên.

Lúc này, tâm tình Tô Mộ Huyền cũng đang vô cùng khó chịu. Hắn đang định mở miệng nói điều gì thì bỗng nhiên sắc mặt đại biến, nhẹ giọng kêu lên: "Kỳ quái! Từ khi lan đến nơi này thì đột nhiên biến mất! Tu Đồng Túy, không phải là các ngươi đang làm trò quỷ đây chứ?"

"Cần rồi! Ngươi nói cái gì hả? Chúng ta là danh môn chính phái, một chuyện xấu xa như vậy sao có thể làm cơ chứ! Mà ngược lại, nhà ngươi như bèo không rễ, chắc hẳn sẽ có vài tính cách hèn hạ mà người ta không nhận ra!" Lúc này một vị đệ tử Cửu Dương Sơn bên cạnh Tu Đồng Túy tên là Đoan Hồng Văn trả lời lại một cách mỉa mai.

"Đủ rồi! E rằng nơi này còn có huyền cơ khác, chúng ta cần phải cẩn thận làm việc. Gần đây thế lực của tà tu dường như bắt đầu rục rịch muốn động, đó mới là mục đích hạ sơn của chúng ta. Không cần phải đem tinh lực lãng phí tranh cãi với hắn làm gì!" Bỗng Tu Đồng Túy quát bảo Đoan Hồng Văn ngưng lại rồi sau đó nhìn về phía hai người Đoan Mộc Vũ, đôi mắt khẽ híp lại rồi lạnh lùng nói: "Còn hai người các ngươi, mau chóng rời đi đi! Đừng ở chỗ này làm phiền chúng ta nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Thạch Phù Đáng Ngờ

"Tu Đồng Túy, ngươi mạnh mẽ quá đấy! Sự việc nơi này liên quan tới tính mạng con người, nếu mấy người các ngươi có thể diệt trừ mầm mống tai họa này đương nhiên Tô Mộ Huyền ta sẽ không xen vào. Nhưng các ngươi đã điều tra ra nguyên nhân đâu? Cho nên, ta vẫn cần phải nhúng tay vào chuyện này. Đoan Mộc huynh, tốt hơn hết là ta và ngươi cùng điều tra sự việc ở nơi đây cho rõ đầu đuôi. Nếu chỉ dựa vào mấy người bọn họ, sợ rằng khó mà làm được!"

Cuộc chạm trán lần trước trong trấn đã khiến cho Tô Mộ Huyền phải ôm một bụng tức giận, giờ nhận thấy chuyện này còn ẩn chứa bí mật, cuối cùng không nhịn được quát lên.

Năm người Tu Đồng Túy nghe vậy mặc dù cực kỳ nổi giận nhưng Tô Mộ Huyền nói cũng có lý. Mà trọng yếu hơn cả là vì năm người bọn họ tràn đầy tự tin, vốn muốn ra tay trừ hại nhưng kết quả truy tìm từ khi đến nơi đây thì đứt manh mối. Chuyện này khiến trong lòng bọn họ nổi lên vô vàn nghi vấn. Lúc này Tô Mộ Huyền đột ngột nhảy ra muốn nhúng tay vào, bọn họ đương nhiên sẽ vỗ tay xem gã làm trò.

Lúc này, Đoan Mộc Vũ không phản đối mà cũng không đồng ý. Hắn chỉ im lặng đứng yên một chỗ.

"Tốt! Nếu ngươi đã muốn thì người cứ tra xét. Bản thân ta muốn xem các ngươi có thể làm được trò trống gì." Lạnh lùng cười một tiếng, Tu Đồng Túy vung tay lên, lập tức dẫn theo bốn người còn lại quay trở về trấn. Hắn dự định xem xét kỹ lưỡng lại một lượt các manh mối.

Đợi đến khi năm người Tu Đồng Túy đã rời đi, Tô Mộ Huyền lại lấy ra một đồng lớn các loại đồ vật linh tinh, loay hoay bày biện trên nghĩa địa.

"Ngươi muốn làm gì?"

Đến lúc thoát khỏi trầm tư phục hồi lại tinh thần, Đoan Mộc Vũ chợt phát hiện Tô Mộ Huyền đã bày ra ba cái Tác Hồn Trận trên nghĩa địa.

"Đương nhiên là chuẩn bị làm phép rồi! Ta hoài nghi, từ khi này vừa đến đây đã biến mất tăm tích, nhất định là có liên quan đến cái nghĩa địa này. Nói không chừng, bên trong nghĩa địa còn có một Thi Vương đang ẩn náu. Nếu không chuẩn bị trước, hai người chúng ta sẽ không chế ngự nó được." Tô Mộ Huyền nói cứ như thật, chẳng qua gã lại thấy Đoan Mộc Vũ lắc đầu liên tục.

"Chuyện này ngươi suy xét quá vội vội rồi. Nếu chỉ có như vậy, chỉ dựa vào năm người Tu Đồng Túy là đã có thể giải quyết đầu ra đấy. Ngươi không phát hiện ra bọn họ phải bó tay chịu trời sao?"

"Ta đương nhiên nhìn thấy điều đó. Nếu không phải vậy, với tính tình tâm cao khí ngạo của Tu Đồng Túy, tuyệt đối không dễ ăn dễ nói như thế. Chẳng qua, ngoại trừ việc nơi đây có Thi Vương ẩn náu thì ta thật sự không nghĩ ra còn có nguyên nhân nào khác có thể làm cho từ khí nồng nặc thu phát được tự nhiên như thế!" Tô Mộ Huyền khá rầu rĩ nói.

"Ngươi có muốn biết bản thân ta đã phát hiện ra cái gì hay không?" Lúc này Đoan Mộc Vũ đột nhiên hỏi.

"Ồ? Phát hiện ra cái gì, nói ta nghe xem sao!" Tô Mộ Huyền thoáng cái trở nên hết sức phấn chấn, mang đầy mong chờ hỏi.

"Rất đơn giản! Ta phát hiện ra, mọi người trong trấn này đều đeo một cái thạch phù dùng được xỏ bằng sợi tơ màu đỏ. Thạch phù này có điểm kỳ quái."

Đoan Mộc Vũ suy tư nói.

"Kỳ quái ở chỗ nào?"

"Ta vẫn không thể xác định được!" Đoan Mộc Vũ lắc đầu nói.

"Vậy nhất định là có vấn đề rồi, chúng ta lập tức quay về trấn. Đầu mối này không thể để cho bọn người Tu Đồng Túy phát hiện ra trước được!" Tô Mộ Huyền lập tức nói, rồi vung tay thu lại một đồng linh kính tài liệu bày trên. Hơn nữa chẳng thềm đếm xỉa đến việc gã chuẩn bị làm khiến người trong thế tục kinh sợ mà xuất kiếm khí ra, lời Đoan Mộc Vũ nhanh chóng quay trở về ngoài rìa trấn nhỏ.

Lúc này được Đoan Mộc Vũ chỉ điểm, Tô Mộ Huyền cẩn thận quan sát một chút. Quả là như vậy! Trong trấn, bất kể nam nữ già trẻ, trên cổ người nào cũng đeo một sợi tơ hồng. Nhưng bởi vì nó dán sát vào da thịt, nếu không quan sát tỉ mỉ, thật sự là không thể nào phát hiện ra.

Đến lúc này, Tô Mộ Huyền đương nhiên là hết sức bội phục Đoan Mộc Vũ. Gã nhớ lúc trước Đoan Mộc Vũ chỉ ngồi ở trên con sư tử đá phơi nắng, không ngờ khả năng quan sát của hắn lại nhạy bén đến thế.

Chỉ lát sau, Tô Mộ Huyền đã hưng phấn bưng bưng quay lại, hạ thấp giọng nói: "Người nói không sai, thạch phủ này quả nhiên có ẩn chứa một chút bí ẩn nhưng ta lại không lần ra dấu vết. Chỉ tìm hiểu được hóa ra thạch phủ này được một lão đạo sĩ tên là Khuê Mộc Chân Quân trên Tây Sơn ban cho. Nghe nói lão đạo sĩ này đã ở phụ cận trấn lâm phép cầu phúc ba mươi năm qua, giữ cho vùng đất này mưa thuận gió hòa, mọi nhà an khang. Bất cứ bệnh nặng đến đâu cứ đến tay lão là đều có thể tai qua nạn khỏi. Tuy nhiên, kể từ ba tháng trước, sau lão đạo sĩ này thông báo muốn bế quan, trong toàn bộ phạm vi tám mươi dặm quanh cái trấn nhỏ này bắt đầu không ngừng có người ngã bệnh mà chết. Đến giờ, ít nhất đã chết mất hơn một ngàn người rồi."

Nghe xong những gì Tô Mộ Huyền nói, Đoan Mộc Vũ trầm mặc một lát rồi nói: "Thôi được, chúng ta tới Tây Sơn Đạo Quan xem sao. Gút mắc trong lòng ta, có lẽ có thể giải khai ở nơi đó."

Tây Sơn Đạo Quan cách trấn tương đối xa, phải đến hơn ba mươi dặm, phải đi giữa rừng sâu núi thẳm. Tuy nhiên, người tới dâng hương lại lũ lượt không dứt. Lần này, hai người Đoan Mộc Vũ đi bộ lên núi, dọc đường cố gắng không bỏ sót bất kỳ đầu mối nào có thể xuất hiện. Hơn nữa Tô Mộ Huyền lại còn uốn ba tấc lưỡi, khéo léo bắt chuyện với những người đang vô cùng thành kính đi dâng hương. Tuy vậy, bọn họ cũng chẳng thu hoạch được gì bởi trong lòng những người tới dâng hương nơi này thì Khuê Mộc Chân Quân chính là thần tiên hạ phàm. Hiện giờ lão đã một trăm ba mươi tám tuổi, không gì không làm được, cứu khổ cứu nạn. Bọn họ lại còn tin tưởng chắc chắn, nhất định là do lão đạo sĩ bế quan nên tà ma mới có thể nhân cơ hội đó mà xâm nhập.

Suốt hành trình chạy tới Tây Sơn Đạo Quan, chỉ thấy Đạo Quan này được xây dựng cực kỳ nguy nga. Đặc biệt chính giữa ba tòa đại điện, mỗi bên đều có một pho tượng khổng lồ. Pho tượng có ba cái đầu, lưng có hai cánh, được tạc theo hình dáng của Khuê Mộc Thiên Lang. Nhớ ngày đó, nó dám hung hăng cản quấy trước mặt Yêu đế Đào Ngột là Đoan Mộc Vũ, cho nên bị hắn thẳng tay đánh cho một trận. Kể từ đó mỗi khi nhìn thấy hắn, nó phải tránh mặt. Nhưng hiện giờ không ngờ lại còn có thể nhìn thấy pho tượng được cúng bái của nó ở Nhân Giới, hắn thật sự muốn phì cười!

Tô Mộ Huyền cũng biết hình dáng của Khuê Mộc Thiên Lang. Dù sao đi chăng nữa, trong tu hành giới loài người, đám thượng đế thú thật sự là kẻ địch không đội trời chung.

"Quả nhiên là có vấn đề! Lão đạo sĩ này nhất định là lang yêu, nếu không lão ta đã không thể nào công khai dựng tượng Khuê Mộc Thiên Lang như vậy!" Tô Mộ Huyền nói như đinh đóng cột.

"Hừ! Tô Mộ Huyền, có biết thế nào gọi là kẻ trước người sau không? Các người đã tới muộn!"

Lúc này ở ngay giữa ba tòa đại điện, có một người đi ra chính là Liên Trì luôn đồng hành với Tu Đồng Túy. Hiển nhiên, lúc trước quay về trấn, bọn họ đã quan sát kỹ lưỡng một lượt, cũng phát hiện ra thạch phủ có điểm kỳ quái cho nên mới lần đến Tây Sơn Đạo Quan này.

Đúng lúc đó, bốn người Tu Đồng Túy cũng nối đuôi nhau từ trong đại điện đi ra. Chẳng qua Đoan Hồng Văn lại đang giờ tay nhấc theo một đạo sĩ trung niên mang gương mặt giận dữ. Đạo sĩ kia chỉ là một người bình thường, không nhận ra có chút pháp lực nào. Hiện giờ y đang lớn tiếng mắng chửi không ngớt: "Các người quá mức làm càn rồi, có còn vương pháp không đây. Ông trời sẽ giáng tai họa xuống trừng phạt đám người các người!"

"Hừ? Ông trời? Chẳng phải chỉ là Khuê Mộc Thiên Lang thôi sao! Đồ đạo sĩ chó má, lại dám cúng bái Khuê Mộc Thiên Lang. Quả thực người quá mức vô lương tâm, dám lừa gạt người lương thiện! Hãy thành thật khai báo, lão đạo sĩ kia đã trốn đi đâu? Nếu không, ta sẽ ném người xuống khe núi nuôi chó hoang ngay." Đoan Hồng Văn uy hiếp không thương tiếc.

Hành động đó đã làm kinh động một số người đang thành kính dâng hương. Bọn họ kéo nhau xúm lại nổi giận nằng nặc mấy người không thành tâm. Tuy nhiên đám người Tu Đồng Túy chẳng buồn quan tâm tới mấy câu chỉ trích mang tính uy hiếp của người phạm. Liên Trì vận pháp lực rồng lên một tiếng giận dữ, khiến toàn bộ số người đó bị chấn động ngất lịm.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tên đạo sĩ trung niên rõ ràng bị dọa tới mất mặt, không dám giấu diếm gì nữa, nói lắp ba lắp bắp: "Chư ... chư vị ... hảo hán, lão thần tiên đang ... đang ... bế quan sau núi."

"Ra sau núi!" Tu Đồng Túy đằng đằng sát khí liếc qua hai người Đoan Mộc Vũ một cái, ném tên đạo sĩ trung niên mềm như bún xuống đất. Năm người bọn họ lập tức phóng kiếm, bay thẳng ra sau núi.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 102: Hoàn Toàn Hãm Sâu

"Mọi chuyện hình như quá mức dễ dàng!"

Đoan Mộc Vũ và Tô Mộ Huyền nhìn nhau, đều cảm thấy có điểm gì đó không ổn. Bởi vì nếu lão đạo sĩ kia là kẻ chủ mưu đứng sau tất cả mọi chuyện, tại sao có thể dễ dàng bị người khác tìm ra chỗ ẩn thân như thế?

"Chúng ta cũng ra sau núi xem sao!" Tô Mộ Huyền trầm giọng nói.

"Không cần, nơi này có lẽ có cơ quan." Đoan Mộc Vũ khẽ lắc đầu, xăm xăm đi đến trước pho tượng Khuê Mộc Thiên Lang bên phải đại điện, tỉ mỉ quan sát một lúc. Đột nhiên hần tung người, nhảy vọt lên trên cái đầu chính giữa của Khuê Mộc Thiên Lang, thò tay ấn vào một cái răng trong miệng nó một cái. Sau đó chỉ nghe tiếng rầm rầm vọng ra từ bên trong lòng núi, giống như có một cánh cửa nào đó đang được mở ra.

"Cửa vào ở trong đại điện! Đoan Mộc huynh, người thật sự giỏi! Như vậy mà cũng bị người nhìn ra!" Tô Mộ Huyền mừng rỡ nói rồi tung người lao vào bên trong đại điện. Đến khi Đoan Mộc Vũ theo chân hần vào, thì thấy trên mặt đất trong đại điện lộ ra một lỗ hổng đen ngòm, có vẻ như là lối vào.

"Không vào hang cộp sao bắt được cộp con! Ta đi trước!" Tô Mộ Huyền không hề chần chừ, lập tức nhảy thẳng xuống bên dưới lỗ hổng đen ngòm.

Trước hết giông tai nghe ngóng một lúc, rồi Đoan Mộc Vũ mới nhẹ nhàng nhảy xuống. Đáy huyệt động này chắc chắn phải sâu tới gần tám mươi trượng, người bình thường ngã xuống sẽ biến thành một đồng bầy nhầy. Nhưng hai người Đoan Mộc Vũ đều có thực lực cường đại, trong lúc rơi xuống chỉ khẽ bám vào vách núi để mượn lực thì đã hạ xuống mặt đất nhẹ như lông hồng.

"Xua tan bóng tối, bách tà bất xâm, mượn thần thông của người. Nam Minh ... bảo vệ ta!"

Mới vừa xuống tới mặt đất, Tô Mộ Huyền lập tức thi triển pháp quyết Nam Minh Hóa. Chỉ cần nghe pháp quyết khác lạ là biết ngay, sư môn của gã không thuộc về vùng đất này. Bởi vì ở nơi này, bất kể là Phù Vân Sơn hoặc ba đại tông môn thậm chí kể cả nhiều môn phái tu hành khác, trong câu pháp thuật đều không dùng cụm từ 'mượn thần thông của người', mà toàn bộ đều là 'nghe hiệu lệnh ta'! Một câu tương đối uyển chuyển, một câu hết sức bá đạo.

Tuy nhiên, hiệu quả cũng chẳng khác nhau là mấy! Hai quả cầu Nam Minh Hóa xấp xỉ cỡ nắm tay lập tức xuất hiện, lơ lửng trôi nổi trên đỉnh đầu hai người, chiếu sáng phạm vi trăm trượng xung quanh rõ như ban ngày.

Nơi này rõ ràng là một huyệt động cực kỳ rộng rãi, dễ dàng nhận ra do một cây kiếm cực kỳ sắc bén khai phá.

"Cẩn thận! Chỉ sợ thực lực chủ nhân nơi này cao tuyệt, ta và người đều không phải là đối thủ!" Chỉ cần dựa vào vết kiếm khai phá, Đoan Mộc Vũ đã nhận ra một vài điều. Bởi cứ cách đều trăm trượng, thanh kiếm mới có dấu hiệu chững lại một chút. Điều này chứng tỏ người khai phá ra thạch động này nếu dốc hết sức lực công kích thì kiếm quang có thể cắt rời một khoảng vách đá dài trăm trượng. Uy lực như thế đủ để sánh ngang với Tam sư tỷ của hần.

Tô Mộ Huyền gật đầu, hần cũng không phải hạng người ngông cuồng tự đại. Hần lấy ngay ra một con khôi lồi bằng đá rồi ném thẳng lên trời, lập tức nó biến thành không lồ.

Còn Đoan Mộc Vũ chỉ lặng lẽ lấy Cầu Mộc Cung ra, hơn nữa cảm thấy một miếng ngọc phù hàn băng trên tay. Mặc dù hần hiểu biết rất rộng, rất nhiều lúc đều có thể nhờ vào kiến thức phong phú để lấy yếu thắng mạnh. Nhưng nếu thực lực của đối phương vượt xa bản thân, hần cũng chỉ có thể giơ lưng ra mà chịu đòn.

Cho nên, khi nào phải cẩn thận hần còn cẩn thận hơn bất cứ một kẻ nào.

Nhờ vào ánh sáng của Nam Minh Hóa, hai người Đoan Mộc Vũ tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng, lần theo thạch động mà tìm kiếm. Tuy nhiên điều kỳ quái chính là, mặc dù thạch động rất lớn nhưng hình như đã lâu lắm rồi không có ai trú ngụ ở đây. Và lại nơi này cũng chẳng giống với động phủ đệ tu luyện, mà phần nhiều giống với một nơi để nhốt thú.

Đi được một quãng đường khá xa, bên trong thạch động sáng dần lên, dường như đã sắp tới trung tâm của ngọn núi. Nhưng đúng vào lúc này, hai người Đoan Mộc Vũ đột nhiên cảm ứng được phía trước có tiếng động rất nhỏ, vừa mới thoáng dừng lại, liền tiếp năm luồng kiếm quang sắc bén đã xé gió lao đến.

"Tu Đồng Túy! Ông nội nhà người!"

Ngay từ ban đầu, Tô Mộ Huyền đã nhận ra chủ nhân của năm đạo kiếm quang chính là năm người Tu Đồng Túy. Đồng thời, gã cũng cấp tốc phóng thanh kiếm Thượng Huyền Nguyệt ra. Thanh kiếm này chỉ dài một thước, hình dáng cong cong. Một khi phóng ra, tốc độ cực nhanh, hơn nữa quỹ tích công kích rất khó nắm bắt. Nhưng lúc này, dù gã đã toàn lực ra tay, cũng chỉ có thể ngăn cản được ba luồng kiếm quang trong số đó, còn lại hai luồng

vẫn đang chém tới.

Gã chỉ kịp kêu không hay, hai tiếng xé gió "huru huru" đã lọt vào tai. Ngay sau đó, mơ hồ có tiếng va chạm dữ dội vang lên. Hai luồng kiếm quang nhanh như chớp chém tới đã bị đẩy chệch khỏi phương hướng, đánh mạnh vào vách đá bên cạnh kèm theo tiếng nổ dữ dội.

"Hừ! Thì ra là các ngươi! Tại sao các ngươi lại ở nơi này?"

Lúc này, Tu Đồng Túy mới lên tiếng vung tay thu kiếm của mình lại.

"Ta cũng đang muốn hỏi đây! Chẳng phải các ngươi ra sau núi hay sao? Tại sao lại có mặt tại chỗ này? Nơi đây chính là mật đạo bên dưới đại điện trước núi, sao lại ra thế này? Các ngươi không tìm thấy lão đạo sĩ kia hay sao?" Tô Mộ Huyền lập tức hỏi ngược lại.

"Người thì có một, nhưng đã chết ít nhất gần ba mươi năm rồi. Dựa theo thời gian mà tính toán, đại khái là cùng thời điểm lão đạo sĩ ban phát thạch phù. Theo ta suy đoán, có lẽ là tu hủ bị quạ chiếm mất tổ rồi!" Lúc này giọng nói của Tu Đồng Túy khách khí hơn một chút. Bởi vì ngay khoảnh khắc vừa rồi, năm người bọn họ cũng không biết phía trước là kẻ nào, cho nên hầu như là xuất thủ không nương tay. Nhưng không ngờ, hai người Tô Mộ Huyền và Đoan Mộc Vũ lại có thể dễ dàng hóa giải công kích của bọn họ, cho nên đã giảm bớt coi thường đi phần nào.

Trong lúc nói chuyện, Tu Đồng Túy dẫn hai người Đoan Mộc Vũ quay trở lại bên ngoài xem xét. Quả nhiên trong một cái ngách khá kín đáo phát hiện ra một thi hài mặc đạo bào. Mức độ hủy hoại của thi cốt cho thấy, hiển nhiên là bị đánh nát thiên linh cái mà chết.

Song tên đạo sĩ đã chết này chắc chắn không phải người tu hành! Bởi vì xương cốt của hắn ta đã hoàn toàn là mục nát, khác hẳn xương cốt trong suốt sau khi chết của người tu hành.

Nhưng nếu như vậy, chủ nhân của thạch động này là ai? Tại sao đạo sĩ kia lại chết ở chỗ này?

"Không tốt! Tên trung niên đạo sĩ béo ú mà các ngươi bắt được lúc trước, nhiều khả năng là có vấn đề!"

Lúc này Đoan Mộc Vũ bỗng nhiên mở miệng nói. Còn đám người Tô Mộ Huyền, Tu Đồng Túy cũng hiểu ra ngay vấn đề. Không ai nói với ai, cả bọn lập tức định lao ra bên ngoài, trở lại đằng trước núi tìm kiếm một lượt.

Nhưng ngay lúc này, đã nghe thấy tiếng động rầm rầm vang lên. Lối vào sơn động từ sau núi bỗng nhiên có một cánh cửa đá khổng lồ hạ xuống, chỉ lát nữa là sẽ bít chặt lối ra. Nếu chỉ có như thế, cũng không thể vây khốn mọi người được. Nhưng ngay sau đó, trên cửa đá lần lượt từng đạo phù văn cấm chế huyền ảo sáng bừng lên, chỉ trong nháy mắt đã chiếu sáng toàn bộ sơn động.

Đồng thời hầu như cùng một lúc, lối ra phía bên kia cũng vang lại tiếng động rầm rầm. Hiển nhiên, lối đi đó cũng đã bị bít chặt.

"Đáng hận! Đây là một cái bẫy!" Tu Đồng Túy vừa giận dữ nói, vừa dốc sức điều khiển thanh kiếm công kích. Nhưng cấm chế trên vách đá này rõ ràng là cực kỳ lợi hại, lập tức phản chấn thanh kiếm của gã bay ngược trở lại.

"Chư vị hãy tiết kiệm pháp lực một cách tối đa! Nơi này không chỉ đơn giản là một cái bẫy!"

Đoan Mộc Vũ tiếp tục trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Tam Âm Thạch Quảng

Đoan Mộc Vũ vừa nói xong liền vang lên thanh âm móng vuốt cào vào vách đá, tựa hồ như có yêu thú nào đó xuất hiện!

"Hắc hắc, tình hình này không biết phải nói sao đây! Bỗng nhiên, ta nhớ tới câu “đóng cửa thả chó”. Chủ nhân nơi đây thật đúng là thú vị!" Lúc này, Tô Mộ Huyền bỗng nhiên cười nói, rất là vui vẻ.

"Hừ! Ta trước hết chặt đứt cái chân chó của hắn!" Tu Đồng Túy lạnh lùng nói rồi sau đó vượt lên trước mọi người, bước đến phương hướng phát ra thanh âm kì lạ kia, bốn người Đoan Hồng Văn cũng gắt gao theo sát phía sau. Hai người Đoan Mộc Vũ cùng Tô Mộ Huyền cũng theo ngay sau đó. Hôm nay bọn họ cùng bị vây khốn tại nơi này, mặc dù không ưa gì nhau nhưng phải tạm thời hợp tác.

Chẳng qua, điều kỳ quái chính là có thanh âm yêu thú cào lên vách đá nhưng không có bất kỳ yêu thú nào lao ra.

Mọi người cẩn thận dò xét một phen. Lúc này phát hiện, tuy cửa vào bị phong bế nhưng trong sơn động lại xuất hiện hai thông đạo tối đen, không biết thông đi phương nào?

"Hai thông đạo này nói không chừng cũng là cái bẫy, nhưng trong lòng núi hoàn toàn bị cấm chế bao phủ này thì nơi nào cũng là tuyệt địa. Chúng ta cũng

chỉ có thể tiến vào mà thôi. Khuê Mộc Chân Quân này thật đúng là âm tàn xảo trá!" Tu Đồng Túy cảm phẫn nói. Bọn họ bây giờ tuy có một thân thực lực, nhưng không tìm được bóng dáng đối thủ, thậm chí còn bị giam cầm nơi đây. Nỗi phẫn uất trong lòng, không cần hỏi cũng biết lớn đến cỡ nào.

"Đoan Mộc huynh, người thấy thế nào?" Lúc này Tô Mộ Huyền lại chủ động dò hỏi. Có lẽ do hắn thấy Đoan Mộc Vũ có nhãn lực hơn người, nên lúc này trong lòng cũng kỳ thác rất nhiều hi vọng.

Đoan Mộc Vũ lại lắc đầu, im lặng không nói.

"Hừ, có cái gì mà phải xem xét! Có hai lối đi thì chúng ta chia làm hai nhóm, mỗi nhóm thăm dò một cái. Ta không tin lão già kia có thể giữ trò quỷ gì! Tô Mộ Huyền, các người chọn trước một cái đi!" Tu Đồng Túy trầm giọng quát lên.

"Được rồi, cũng chỉ có thể như thế. Chúng ta chọn bên trái!" Tô Mộ Huyền do dự một hồi, liền quyết đoán nói.

"Tốt! Vậy chúng ta đi bên phải." Tu Đồng Túy cũng không đồng ý dài mà liền thả ra hai khóa Nam Minh Hóa, rồi vọt vào trong thông đạo đen nhánh.

Đoan Mộc Vũ cùng Tô Mộ Huyền thì cố ý chậm chạp, không có hành động gì. Ai cũng không nói chuyện với ai, cứ như vậy mà chờ đợi. Ước chừng sau một nén nhang, trong thông đạo bên trái bỗng nhiên truyền ra động tĩnh yếu ớt, sau đó chính là tiếng Đoan Hồng Văn mắng to!

Hai thông đạo này ai ngờ lại thông với nhau, đi một đường rồi vòng lại chỗ cũ. Tình hình này thực sự khiến người khác buồn bực!

"Hừ! Hai người các người đúng là giỏi mấy trò khôn vặt!" Liên Trì buồn bực nói. Nhưng lúc này Đoan Mộc Vũ cùng Tô Mộ Huyền lại nhìn chằm chằm bọn hắn.

"Này, hai người các người làm gì mà u mê thế? Nhìn cái gì vậy?" Đoan Hồng Văn trừng mắt. Nhưng ngay sau đó hắn cũng phát giác trên người mình có vẻ không ổn, một chút quang mang yếu ớt đang bám trên người hắn. Nó có màu xanh lục u u, rất giống như ánh lửa ma trời!

"Chuyện gì xảy ra? Thông đạo này có điểm cổ quái! Đây là thứ quỷ gì vậy?" Tình hình này khiến năm người Tu Đồng Túy kinh ngạc.

"Không có chuyện gì đâu! Lực quang này nếu ta đoán không lầm thì chính là là một loại tài liệu cực kỳ đặc thù có tên Dạ Hành Tảo, chuyên sinh trưởng gần quang mạch Tam Âm Thạch. Thông đạo kia, hẳn là có Tam Âm thạch quang!" Lúc này, Đoan Mộc Vũ bỗng nhiên mở miệng nói, sau đó liền chủ động đi vào trong thông đạo.

Năm người Tu Đồng Túy vốn không tin lời một tên tiểu tử tu vi Tầng Phong, nhưng thấy Đoan Mộc Vũ đi vào thì bọn họ hơi chần chờ rồi cũng theo sau. Bởi vì giả thuyết nơi này có Quang mạch Tam Âm Thạch vốn không sai.

Không cần Nam Minh Hóa chiếu sáng, Đoan Mộc Vũ cũng có thể nhìn rõ thông đạo đen thui này. Nó cũng khá rộng rãi, không khí thông thoáng. Nếu có quá nhiều người đi qua sẽ hù dọa rất nhiều Dạ Hành Tảo nhỏ bé, song nếu không cẩn thận quan sát thật đúng là khó có thể nhận ra.

Sau khi đi lên phía trước một đoạn, Đoan Mộc Vũ liền ngừng lại, chỉ vào một chỗ trên vách đá có màu sắc đậm hơn mà nói: "Đây chính là quang mạch Tam Âm Thạch! Chư vị nếu không ngại thì thử khai thác một chút. Thứ này mặc dù không thể dùng để luyện chế pháp khí, kiếm khí các loại... nhưng có thể làm thành thạch phù. Nếu luôn đeo nó bên người sẽ có hiệu quả an thần dưỡng tính, ích thọ duyên niên!"

Nghe được Đoan Mộc Vũ giới thiệu như vậy, mọi người nhất thời nhớ lại loại thạch phù cư dân trong trấn hay đeo. Chẳng lẽ loại thạch phù kia chính là dùng Tam Âm Thạch chế tạo ?

"Này tiểu tử kia. Nếu người đã sớm nhận ra hiệu quả của Tam Âm Thạch thì vì sao không nhắc trước, hại chúng ta bị giam ở chỗ này?" Đoan Hồng Văn nổi giận hỏi.

Song Đoan Mộc Vũ chẳng thèm quan tâm đến thái độ của hắn mà thân nhiên nói: "Khi đó ta còn chưa xác định được! Ta biết chúng được chế luyện bởi Tam Âm Thạch nhưng công hiệu không phải là an thần dưỡng tính, ích thọ duyên niên mà ngược lại, nó lại lặng lẽ rút dần số mệnh người đeo. Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao trong khoảng thời gian ngắn lại có hơn một ngàn người bị bệnh mà chết đi. Bọn họ không hề bị ôn dịch hoặc tử khí ăn mòn mà là do đeo thạch phù này quá lâu, nên sức khỏe không còn. Chỉ với bệnh phong hàn nho nhỏ cũng có thể khiến mọi người chết! Cho dù có ăn linh đan diệu dược thì cũng không có hiệu quả. Đây cũng là lý do tại sao bọn họ cự tuyệt Tiểu Bồi Nguyên Đan Tô Mộ Huyền đưa cho. Không phải bọn họ ngu muội, mà họ không có hường. Nếu ép họ phục dụng thì hậu quả chính là trực tiếp giết chết bọn họ!"

Lời Đoan Mộc Vũ vừa nói khiến sắc mặt Tô Mộ Huyền biến hóa liên tiếp mấy lần. Đến bây giờ hắn mới hiểu được tại sao Đoan Mộc Vũ nói một câu "người đáng thương tất có chỗ đáng hận". Thì ra người trong trấn vì tin lầm lão đạo kia si nên xem thạch phù như bảo bối, ngày đêm đeo ở trên người. Nếu không có số mệnh thì linh đan diệu dược cũng cứu không nổi tánh mạng bọn họ.

Chẳng qua là chuyện này quá mức quỷ dị! Năm người Tu Đồng Túy nghe xong cũng túa mồ hôi lạnh, nhưng vẫn là không nhìn được chất vấn: "Vậy trong trấn có tử khí nồng đậm thì giải thích thế nào? Tử khí nồng đậm như thế, ta không tin hơn một ngàn người chết có thể hội tụ được."

"Đơn giản thôi! Một ngàn người chết tất nhiên sẽ không tạo thành tử khí như thế. Nhưng nếu như mấy vạn sinh linh trong phương viên tám mươi dặm quanh trấn cũng chết đi thì sao? Đã không có số mệnh, đều sắp chết thì các người nghĩ thử tử khí sẽ ngưng tụ đến trình độ nào? Về phần tử khí tại sao lại tương đối nồng đậm ở phía bắc là bởi vì người chết thì sẽ bị chôn trong vào nghĩa địa, mà nghĩa địa thì không có tử khí rồi. Đó là vì cát bụi thì trở về với cát bụi. Những người chết kia đã tiến vào luân hồi, bọn họ không tính là uống mạng chẳng qua là không có số mệnh nên coi như gặp đại nạn buông xuống, nên sẽ không có bất kỳ oán hận lệ quỷ nào xuất hiện. Từ ban đầu, các người đã phán đoán sai phương hướng rồi!"

Những lời Đoan Mộc Vũ nói ra, ngay cả năm người Tu Đồng Túy không tin cũng phải tin. Bởi vì lúc này bọn họ cũng không có đạo lý nào khác để bác bỏ lời Đoan Mộc Vũ.

Một lúc lâu sau, Tu Đồng Túy mới trầm giọng nói: "Đã như vậy thì ngươi đã sớm biết, Tây Sơn Đạo quan này không đơn giản? Vì cái gì ngươi lại không nói ra? Kết quả, ngay cả ngươi cũng rơi vào cạm bẫy này!"

Đoan Mộc Vũ bỗng nhiên thán nhẹ một tiếng, lắc đầu nói: "Lúc này nói ra thì thật vô ích. Nếu không như thế, sao có thể nào tìm ra thủ phạm thật sự phía sau? Phải biết hắn ở nơi đây khổ tâm tính toán ba mươi năm, đến nay đã là lúc bắt đầu thu hoạch. Số mệnh mấy vạn người cả trấn cũng bị hắn đoạt đi, nếu trì hoãn thêm một hai ngày, khi số mệnh thạch viên mãn thì hắn sẽ bỏ trốn mất dạng, ai cũng tìm không được. Mà cả trấn cũng sẽ thành tử địa! Đến lúc đó, cho dù có cao thủ cảnh giới Tử Khí khai mở ra thiên nhân cũng không tra ra chân tướng vì mấy vạn người chết đều tử vong một cách bình thường! Hiểu chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Nói Về Số Mệnh

"Số Mệnh Thạch là vật gì? Là pháp bảo do tà tu luyện chế sao?"

Giờ phút này, năm người Tu Đồng Túy đã hoàn toàn quên chuyện Đoan Mộc Vũ chỉ có tu vi Tầng Phong. Trong lúc vô tình, bọn họ đều tin tưởng lời hắn nói. Nguyên nhân bởi vì sắc mặt Đoan Mộc Vũ chưa bao giờ thay đổi, luôn luôn hờ hững, không quan tâm hết thảy, không hoảng sợ, phảng phất như thế gian này không có gì khiến hắn thất kinh vậy!

"Cũng không phải! Số Mệnh Thạch là Số Mệnh Thạch, không liên quan gì đến pháp bảo hay pháp khí. Thậm chí không hề liên quan đến tu hành vì số mệnh hư vô phiêu miểu. Tà tu tuy không từ bất cứ việc cùng hung cực ác nào nhưng bình thường chẳng bao giờ chuẩn bị vật này, bởi vì vật này luyện chế quá sức khó khăn mà không có nhiều tác dụng! Song nếu nói Số Mệnh Thạch vô dụng thì lại là sai lầm. Thí dụ như trong phạm tục, đế quốc Đại Tần sở dĩ có thể đứng vững vàng hai nghìn năm bất diệt thì trừ lịch đại hoàng tộc Đại Tần không phải hạng người ngu ngốc ra thì nguyên nhân chủ yếu là trong hoàng cung Đại Tần có một tấm bia đá không tên. Tấm bia đá này chính là Số Mệnh Thạch, thu thập tín niệm của dân chúng trong thiên hạ Đại Tần!"

"Tuy nhiên loại này không bá đạo, không thu thập một cách chủ động mà là bị động. Nếu không hoàng triều Đại Tần đã sớm đã bị Tu Hành Giới san bằng rồi. Loại này chỉ cần dân chúng Đại Tần ca ngợi tốt đẹp trong lòng, hay là ủng hộ đế quốc thì tấm bia đá số mệnh sẽ bình yên vô sự. Nếu như dân chúng Đại Tần hận thấu xương đế quốc, hơn nữa nhân số từ từ tăng nhiều thì cuối cùng tấm bia số mệnh sẽ hoàn toàn vỡ vụn. Nhưng mà loại Số Mệnh Thạch này cùng Số Mệnh Thạch xuất hiện trong trấn này hoàn toàn bất đồng. Số Mệnh Thạch này đây chính là mệnh mẽ đoạt lấy số mệnh của mấy vạn người, cuối cùng tạo thành Số Mệnh Thạch có hiệu quả cải thiên hoán mệnh, phá vỡ luân hồi!"

"Cải thiên hoán mệnh, phá vỡ luân hồi? Chẳng lẽ vật này có thể dẫn cho thiên hạ đại loạn hay sao? Đây nhất định là âm mưu của Yêu Tộc! Ba năm trước đây, chuyện ở Tích Nguyệt Hồ đã không được như ý bọn chúng, cho nên lần này lại muốn thi triển âm mưu quỷ kế! Đáng tiếc bọn ta bị vây ở chỗ này, không cách nào báo cho trưởng bối trong môn phái để họ sớm làm chuẩn bị!" Sắc mặt đám người Tu Đồng Túy đều tỏ vẻ kinh hãi.

"Sai rồi! Ta đã nói Số Mệnh Thạch cùng pháp bảo, pháp khí không liên quan. Nó cũng chả liên quan gì đến Tu Hành Giới! Số mệnh của mấy vạn người phạm có thể thay đổi số mệnh của cả Tu Hành Giới hay sao? Bọn ngươi cũng đề cao mấy vạn phạm nhân này quá rồi! Các ngươi, tùy tiện người nào ra ngoài cũng có thể dùng một tay lấy đi sinh mạng mấy vạn con người. Đã như vậy, số mệnh nhỏ bé của bọn họ làm sao có thể rung chuyển Tu Hành Giới được? Số Mệnh Thạch này trừ dùng ở vạn nước ra thì cũng chỉ có thể dùng trên người, nhất là khi người kia muốn thức tỉnh trí nhớ kiếp trước. Chỉ cần một khối Số Mệnh Thạch như vậy là đủ rồi!"

Đoan Mộc Vũ chậm rãi nói, trong đầu không tự chủ được nhớ tới Anh Nhược. Gần đây, hàng đêm Anh Nhược không ngừng mơ thấy ác mộng, rõ ràng là dấu hiệu hồi hồn. Nếu có một khối Số Mệnh Thạch như vậy hiện ra bên cạnh hắn, hắn tất nhiên sẽ khôi phục trí nhớ của kiếp trước!

Chẳng qua, Anh Nhược sao lại làm loại chuyện ngu xuẩn này? Bởi vì nhớ lại trí nhớ của kiếp trước, chẳng khác nào mất trí nhớ kiếp này. Nói một cách khác đây chính là tự sát! Kiếp trước cùng kiếp này, thật ra thì từ ý nghĩa nào đó mà nói thì hoàn toàn là hai người xa lạ bất đồng. Ai sẽ vì một người xa lạ, cam nguyện dâng tặng tính mạng của mình đây?

Cho nên trong Tu Hành Giới, dù là tà tu cũng mặc kệ Số Mệnh Thạch. Thậm chí chúng tránh còn không kịp nữa là!

Nhưng mà hôm nay thật sự có người ngưng tụ Số Mệnh Thạch, thật vô cùng quý dị!

Im lặng một hồi! Trong lúc nhất thời tất cả mọi người không cách nào tiếp nhận lời của Đoan Mộc Vũ, bởi vì nó có tác động quá mạnh!

Lúc này, Tô Mộ Huyền vốn vẫn im lặng bỗng nhiên mở miệng nói: "Đoan Mộc huynh, như lời ngươi nói thì chúng ta nếu muốn cứu mấy vạn người trong trấn này thì nhất định phải đoạt lấy Số Mệnh Thạch, sau đó trả lại số mệnh thuộc về bọn họ đúng không? Nhưng ngươi biết Số Mệnh Thạch này ở nơi nào không?"

"Trả lại? Ngươi cho là mượn thứ này rồi có thể trả lại sao? Những người đó đã hết thuốc chữa. Thạch phù này phải tự nguyện thì mới có hiệu lực, hơn

nữa quá trình này cực kỳ phiền toái, nếu mạnh mẽ uy hiếp thì sẽ không có hiệu quả. Bọn họ ngu xuẩn, cũng chẳng trách được người khác!" Đoàn Mộc Vũ thần nhiên nói.

"Về phần Số Mệnh Thạch, ta cũng không biết ở nơi đâu. Nhưng nếu chúng ta có thể đã thông quá mạch Tam Âm Thạch thì có lẽ sẽ có thu hoạch!"

Lời Đoàn Mộc Vũ vừa dứt, năm người Tu Đồng Túy đã bắt đầu động thủ. Lúc này, tuy trong lòng bọn họ còn có nghi ngờ nhưng cũng có chút tin tưởng lời Đoàn Mộc Vũ.

Đoàn Mộc Vũ không động thủ hỗ trợ. Còn Tô Mộ Huyền tựa hồ bị chân tướng sự việc dọa cho sợ ngây người, có vẻ bần loạn tinh thần!

Quá mạch Tam Âm Thạch nơi đây lại không bị cấm chế bao phủ, cho nên dưới công kích sắc bén của năm người Tu Đồng Túy liền bị khoét thành một lỗ hổng to. Nhưng bọn họ lại cảm thấy sợ hãi với loại thạch phù im hơi lặng tiếng cướp đoạt số mệnh nên không có ai nhặt Tam Âm Thạch. Ngược lại, Đoàn Mộc Vũ cẩn thận lựa ra hai khối từ đó.

Rất nhanh, năm người Tu Đồng Túy liền men theo quá mạch Tam Âm Thạch mà mở ra một lối đi dài hơn mười trượng. Rõ ràng lối đi này sắp được đã thông.

"Hắc hắc! Vị Đoàn Mộc huynh đệ này cũng thật là tài giỏi! Sao người biết quá mạch này nhất định sẽ bị đã thông, còn nói cự ly hơn mười trượng nữa? Ngay cả cảm ứng của ta, cũng không hề có hiệu quả gì." Lúc này, mặt mày Đoàn Hồng Văn hớn hờ. Bây giờ hẳn đã từ khinh thường đối thành bội phục với Đoàn Mộc Vũ.

"Đơn giản, suy đoán mà thôi! Quá mạch Tam Âm Thạch này cũng không có nhiều dấu vết khai thác bên ngoài mà cả trần mây vạn người đều đeo thạch phù nên nhất định cần số lượng Tam Âm Thạch rất nhiều. Cho nên ta suy đoán, thủ phạm phía sau nhất định từ phương hướng khác mà khai thác. Hướng kia có lẽ chính là chỗ ẩn thân của hắn, tuy nhiên trọng yếu hơn chính là nó cũng là nơi chúng ta đào thoát!"

Đoàn Mộc Vũ nói tới đây thì thanh kiếm của Liên Trì cũng khoét vách đá trước mặt thành một lỗ hổng lớn. Quả không sai, phía trước trống không. Mọi người giờ phút này đều không dám buông lỏng, bởi vì thủ phạm có lẽ ở phía trước. Kế tiếp, có lẽ chính là một phen huyết chiến!

"Mọi người cẩn thận có mai phục, để cho khô lối đi của ta ra ngoài trước!"

Lúc này, Tô Mộ Huyền vẫn đang bần thần bỗng mở miệng nói, mọi người cũng cảm thấy rất có đạo lý. Tô Mộ Huyền đầu tiên thu nhỏ khô lối đi đá lại, sau đó ném tới phía trước. Chỉ trong nháy mắt thanh âm ừng ừng vang lên. Khô lối đi đá cao bảy tám trượng hẳn là bị vô số loạn thạch đập thành mảnh nhỏ, chắc do nó chạm vào cơ quan!

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi!

"Tu Đồng Túy, các người yểm trợ ta. Ta xông ra trước, lôi cổ thủ phạm ra!" Tô Mộ Huyền giờ phút này trầm giọng nói, sau đó không đợi mọi người phản ứng đã xông tới phía trước. Mà khi hắn chạm đất quả nhiên khiến cho vô số đá rơi xuống theo, nhất thời đám người Tu Đồng Túy đang theo sát phía sau bị ngăn cản. Đến khi đá dừng rơi, mọi người đã không thấy bóng dáng Tô Mộ Huyền!

"Không tốt! Thủ phạm thật sự quá quý dị, mọi người cẩn thận không nên vọng động!" Tu Đồng Túy vội vàng quát lên.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 105: Thạch Ảnh Thú

Mặc dù nói như thế nhưng năm người Tu Đồng Túy dù sao cũng là người tài cao gan lớn. Đầu tiên, bọn họ xuất ra một đạo pháp thuật phòng ngự để bảo vệ bản thân, sau đó liền thúc dục kiếm quang cùng xông lên phía trước. Nhất thời, bọn họ khiến cho vô số đất đá tay lung tung!

Lúc này có thể nhận ra đám đệ tử Cửu Dương Sơn này cũng có chân tài thực học, cả đám đều không hề hoảng hốt hay bần loạn! Năm đạo kiếm quang cùng xông lên, căn bản không cần Đoàn Mộc Vũ hỗ trợ cũng đã đánh bay tất cả đồng đất đá đang rơi xuống, thậm chí còn phá hủy cả cơ quan cạm bẫy. Chẳng qua lạ một điều là không thấy thân ảnh Tô Mộ Huyền đâu!

Mà không gian mọi người đang đứng cũng đúng như suy đoán của Đoàn Mộc Vũ, bốn phía đều có dấu vết khai thác rõ ràng. Sau khi cẩn thận quan sát những dấu vết khai thác một hồi thì cả bọn cùng nhau tiến lên thăm dò phía trước.

Thạch động này rõ ràng cách xa thạch động lúc trước vậy khốn bọn họ, hơn nữa cũng không có bất kỳ cấm chế nào. Giờ phút này, tất cả mọi người đều cho rằng đây là nơi hung thủ ẩn thân nên không dám khinh thường vọng động.

Đúng vào lúc đó, thanh âm móng vuốt cào vào vách đá lúc trước lại xuất hiện.

"Các người nghe kia! Thanh âm này cùng với thanh âm lúc trước hoàn toàn giống nhau, tựa hồ là có yêu thú nào đó! Mọi người cẩn thận!" Tu Đồng Túy

thấp giọng nói.

Ngay khi bọn họ vừa vòng qua một vách đá thì đột nhiên từ dưới đất trồi lên một cái xúc tu màu đen, đâm thẳng vào lòng bàn chân Liên Trì. Nhất thời tiếng kêu la thảm thiết vang vọng trong động!

Nhưng ngay sau đó, xúc tu màu đen kia liền nhanh chóng thụt vào mặt đất, vô ảnh vô tung!

"Thạch Ảnh Thủ!"

Đoan Mộc Vũ khẽ quát một tiếng. Mới vừa rồi, xúc tu màu đen kia tuy tấn công rất nhanh rồi biến mất nhưng vẫn bị hắn nhận ra. Bọn chúng cực kỳ linh hoạt trong đất đá, qua lại tự nhiên như không có cản trở. Nơi Thạch Ảnh Thủ đi qua thì đất đá tự động nhường đường, nhưng ngay sau đó liền trở về như lúc ban đầu nên tung tích chúng rất khó kiếm, rất giỏi đánh lén!

Vừa quát xong, Đoan Mộc Vũ liền xuất ra một đạo pháp thuật hệ băng, phong tỏa mặt đất. Kể từ đó, cho dù không thể ngăn cản Thạch Ảnh Thủ đánh lén nhưng có thể lần theo dấu vết nó. Chỉ cần tìm được, hẳn chắc chắn có thể ghim chặt xúc tu của nó lên vách đá bằng một mũi tên!

Lúc này, mọi người cũng nhanh chóng bao quanh Liên Trì, cảnh giác xem xét chung quanh. Nơi này toàn bộ đều là vách đá nên Thạch Ảnh Thủ hoàn toàn có thể tùy tâm sở dục tiến hành công kích!

Thạch Ảnh Thủ này cũng rất thông minh, không hề công kích từ dưới đất nữa mà ngược lại nó chọn tấn công từ những phương hướng khác. Xúc tu của nó tựa hồ chỗ nào cũng có, không ngừng tấn công từ các góc độ. Cũng may mọi người có phòng bị, mặc dù có chút chật vật, luống cuống tay chân nhưng không người nào bị thương nữa.

Mà Liên Trì cũng đã phục dụng Hồi Xuân Linh Đan, sau một lúc thương thế cũng không còn đáng lo nữa.

Nhưng Thạch Ảnh Thủ càng lúc càng công kích nhiều hơn, xúc tu màu đen cũng xuất hiện với tần số ngày càng nhiều. Không biết nơi đây rốt cuộc có bao nhiêu Thạch Ảnh Thủ?

Kiểm quang của năm người Tu Đồng Túy không hề đình chỉ, chém rặng rất nhiều xúc tu màu đen. Nhưng quý dị chính là khi xúc tu màu đen khi bị chém rơi xuống mặt đất thì liền biến mất. Quả nhiên Thạch Ảnh Thủ danh bất hư truyền!

"Thứ đáng chết này, sao lại khó diệt đến thế không biết? Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ là chúng ta không kiên trì được!" Tu Đồng Túy mắng to. Bọn họ cũng là lần đầu gặp Thạch Ảnh Thủ, nghe qua cũng chưa hề nghe chứ nói gì nhìn thấy. Hơn nữa phương thức công kích của chúng rất quái dị, cho dù thực lực bọn họ rất mạnh nhưng không cách nào ứng phó được!

Kể từ lúc xuất ra một đạo pháp thuật đóng băng mặt đất xong thì Đoan Mộc Vũ không hề ra tay nữa. Hắn chỉ cầm Cầu Mộc Cung trong tay, tựa hồ đang chờ đợi điều gì đó!

"Này, Đoan Mộc lão huynh! Sao ngươi lại có thể nghĩ ra ý tưởng dùng cung tên làm pháp khí phòng thân? Hiện tại thì mở to mắt ra chưa? Cho dù ngươi có bắn tên chính xác nhưng so ra vẫn kém xa tốc độ của Thạch Ảnh Thủ!" Lúc này, Đoạn Hồng Văn mở miệng nói. Tuy hắn chỉ đùa cợt, nhưng trong giọng nói đã lộ ra ý tôn trọng rất nhiều.

Đoan Mộc Vũ không trả lời, sắc mặt vẫn bình thản như trước. Đoạn Hồng Văn còn muốn nói thêm điều gì, nhưng ngay lúc đó Đoan Mộc Vũ bỗng nhiên kéo căng Cầu Mộc Cung ra bằng tốc độ không tưởng. Sau đó, một đạo quang mang chói mắt lóe lên.

"Pặc!"

Cả huyết động trong nháy mắt an tĩnh lại, tất cả xúc tu màu đen lúc trước cũng không thấy đâu nữa. Phía trên tường đá, chỉ còn lại có một cái xúc tu màu đen, nhưng nó lại bị một mũi Huyền Băng Tiễn ghim chặt lên vách. Tuy nó vẫn giãy giụa nhưng không cách nào thoát ra!

Đây mới là chân thân của Thạch Ảnh Thủ!

Ngạc nhiên chỉ chốc lát, Đoạn Hồng Văn liền thi triển kiếm quyết chém rặng xúc tu ấy. Một tiếng kêu thê lương, thảm thiết vang lên. Một dòng máu đen từ nơi xúc tu đứt phun ào ào ra!

"Hồng Văn, sao ngươi lỗ mãng thế? Đây chỉ là một cái xúc tu của Thạch Ảnh Thủ, bây giờ bị người chém đứt thì chúng ta biết tìm bản thể nó ở đâu?" Lúc này, Tu Đồng Túy cau mày trách mắng.

"Không có cách nào khác đâu, chúng ta không chém thì nó cũng sẽ tự đứt. Nơi này là địa bàn của nó nên rất khó tìm ra bản thể!" Đoan Mộc Vũ thản nhiên nói, sau đó liền vượt lên đi về phía trước. Sau khi đi được hơn mười trượng, bọn họ liền gặp Tô Mộ Huyền đang nằm trong vùng máu, lòng ngực hẳn bị xúc tu Thạch Ảnh Thủ xuyên thủng, hoàn toàn lâm vào hôn mê.

"Hắc, tiểu tử này thực lực cũng chả ra gì!"

Thấy cảnh này, Tu Đồng Túy không khỏi cười nhạo. Song hắn vẫn tiến lên cho Tô Mộ Huyền phục dụng một viên Hồi Xuân Linh Đan, lại phân phó đám người Đoạn Hồng Văn băng bó vết thương cho Tô Mộ Huyền.

Đoan Mộc Vũ không để ý đến những việc này nhưng lại xem xét xung quanh. Thì ra nơi đây đã biến thành tuyệt lộ, nhưng lại có một thạch sảnh khổng

lồ, trên ba mặt vách đá điêu khắc rất nhiều đồ án, cùng với một vài bức họa thật lớn.

"Không nghĩ ra thủ phạm phía sau lại là người của Hắc Thành!" Lúc này Tu Đồng Túy đi tới bên cạnh Đoàn Mộc Vũ, cảm khái nói.

"Hắc Thành? Cái gì là Hắc Thành? Người nói những bức họa này sao?" Đoàn Mộc Vũ hỏi.

"A? Không thể nào! Ta còn tưởng rằng người không chỗ nào không biết, không gì không làm được nữa chứ. Người hiểu biết nhiều như vậy mà lại không biết sự tồn tại của Hắc Thành sao? Quá cổ quái rồi!" Tu Đồng Túy rất khoa trương nói, hiển nhiên là cảm thấy rất khó tin.

Đoàn Mộc Vũ khẽ lắc đầu, thật sự hắn không hề biết. Lần đầu tiên hắn nghe được danh tự Hắc Thành là lúc gặp phải Tô Mộ Huyền và bốn áo đen xưng hô. Nhưng hắn chẳng rảnh mà quan tâm Hắc Thành là gì? Có thể nói, hiểu biết hôm nay của hắn chính là nhờ vào lịch duyệt ba ngàn năm trước. Về phần ba ngàn năm qua thì hắn lại một lòng cầu chết, ngay cả người phạm trong thế tục cũng không hứng thú gì chứ nói chi đến Tu Hành Giới!

Khó có cơ hội thể hiện trước mặt Đoàn Mộc Vũ, nên Tu Đồng Túy cũng không keo kiệt. Lúc này, hắn một bên ra lệnh cho mọi người để ý cảnh giới, một bên liền nói: "Hắc Thành chính là một trong ba thế lực lớn của tà phái Tu Hành Giới, cùng địa vị với Hắc Uyên, Từ Cốc. Song nó chỉ dùng thời gian một ngàn năm để quật khởi, hơn nữa còn phát triển từ thế lực đời trước là Ma Huyết Thành. Đứng đầu Hắc Thành là Đoàn Thiên Đồ, là con tư sanh của thành chủ Ma Huyết Thành. Hắn vốn là kẻ cực kỳ kém cỏi, mấy lần xém bị đám huynh trưởng hắn hành hạ tới chết nhưng không biết đã gặp được kỳ ngộ gì mà thần thông tăng nhiều. Cho nên trong một đêm hắn đã tàn sát toàn bộ Ma Huyết Thành, bao gồm cha đẻ hắn cùng tất cả huynh đệ tỷ muội của hắn và ba ngàn chín trăm người. Có thể nói hắn chính là đại hung nhân đệ nhất thiên hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Thủ Phạm Thật Sự Phía Sau

"Sau này, Đoàn Thiên Đồ một lần nữa thành lập ra Hắc Thành. Thủ đoạn của hắn quả thực rất cao, có thể gây dựng Hắc Thành từ một mình hắn. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi hai trăm năm, Hắc Thành đã có thực lực đối đầu cùng Hắc Uyên, Từ Cốc. Nghe nói Hắc Thành đã liên tiếp đại chiến ba lần cùng với Hắc Uyên, Từ Cốc. Một mình Đoàn Thiên Đồ giết tới máu chảy thành sông, bầu trời âm ảm. Đó cũng chính là lúc Hắc Thành trở thành một trong ba thế lực lớn của tà phái! Mà chính hắn, cũng đã trở thành Đại Ma Quân được nhân giới công nhận! Chẳng qua sau đó chẳng biết tại sao một trăm năm trước Đoàn Thiên Đồ bỗng nhiên chết đi, Hắc Thành bị tiêu diệt của hắn tiếp nhận. Bên ngoài có tin đồn, tiêu diệt của hắn tàn nhẫn còn hơn, mà Đoàn Thiên Đồ cũng chết dưới âm mưu của nàng. Nhưng tình hình cụ thể thế nào thì không ai biết được! Duy nhất một điều là gần trăm năm nay, Hắc Thành luôn luôn làm việc bí ẩn! Không nghĩ rằng tại nơi đây lại thấy đầu mối liên quan tới Hắc Thành."

Nghe Tu Đồng Túy giới thiệu xong, Đoàn Mộc Vũ liền gật đầu. Không trách được, thì ra là như thế!

"Đoàn Mộc huynh, bây giờ người có ý kiến gì không? Ta cảm cảm thấy chuyện hôm nay thực sự quý dị! Thủ phạm thật sự phía sau tựa hồ có ý dẫn dụ chúng ta để vây khốn rồi phải một con Thạch Ảnh Thủ tới quấy rầy, ngay cả bản thân hắn cũng hề thấy bóng dáng. Chẳng lẽ là muốn tri hoãn cái gì sao?" Lúc này Tu Đồng Túy lại nói tiếp. Suy đoán lần này của hắn cũng có phần chính xác.

"Đương nhiên là tri hoãn thời gian rồi. Khụ khụ —— Chẳng phải Đoàn Mộc huynh đã nói chỉ cần một hai ngày nữa thì Số Mệnh Thạch sẽ hoàn thành sao. Chúng ta xông vào đây rất không đúng lúc! Bất luận chúng ta có tìm ra chỗ hắn ẩn thân hay chân tướng hắn không thì chuyện chúng ta làm cũng sẽ có thể ảnh hưởng đến việc ngưng kết Số Mệnh Thạch. Hung thủ muốn dụ chúng ta đến đây rồi giam cầm thì để chúng ta không thể trốn thoát và không thể phá hư chuyện ngưng kết Số Mệnh Thạch. Còn về phần tại sao hắn không hiện thân thì hắn là hắn không muốn hoặc đang bận rộn nên không quan tâm!"

Lúc này, thanh âm suy yếu của Tô Mộ Huyền bỗng nhiên vang lên. Rõ ràng hắn đã tỉnh lại được một lúc, hơn nữa còn nghe được Tu Đồng Túy nói chuyện với Đoàn Mộc Vũ. Mà lời nói này của hắn quả thật cũng có lý. Đám người Tu Đồng Túy khẽ gật đầu tán thành. Đúng vậy, nếu không phải do bọn họ muốn đến Tây Sơn Đạo Quan bắt Khuê Mộc Chân Quân thì sao lại bị vây ở chỗ này. Bọn họ chỉ cần động tay động chân, làm một vài chuyện vặt trong trấn thì đã có thể phá hỏng chuyện ngưng kết Số Mệnh Thạch.

Giờ phút này, Tô Mộ Huyền bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, quay sang nói với Tu Đồng Túy: "Tu Đồng Túy, xin hỏi các người làm sao phát hiện cư dân trong trấn đeo thạch phù? Hắn là có chuyện gì hoặc đầu mối gì, nên các người tới đây đúng không?"

Lời vừa ra, năm người Tu Đồng Túy đều sững sờ. Một lúc lâu sau, Đoàn Hồng Văn mới hơi lúng túng nói: "Sao chúng ta có thể phát hiện ra chi tiết nhỏ bé như vậy được. Chúng ta đi theo phía sau các người, thấy các người tìm được manh mối về thạch phù nên lạnh chanh ngực kiểm đến nơi này trước. À mà nhân tiện chúng ta cũng muốn biết sao các người lại có thể phát hiện đầu mối này?"

Lúc này lại là một không gian tĩnh lặng! Đoàn Mộc Vũ im lặng không nói, Tô Mộ Huyền lại lắc đầu thở dài một tiếng, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Đoàn Mộc Vũ: "Đoàn Mộc huynh. Chuyện này là người tự mình nói cho ta biết, nếu không phải người nhắc nhở thì cho dù ta có tìm kiếm thêm mấy ngày nữa cũng không cách nào phát hiện cư dân trong trấn luôn đeo thạch phù! Cho nên ta xin hỏi Đoàn Mộc huynh, sao người có thể phát hiện chuyện này?"

Một câu nói ra, giống như một đạo sấm sét. Mấy người Đoàn Hồng Văn trực tiếp nhảy dựng lên, thậm chí phóng xuất kiếm khí, nhắm ngay Đoàn Mộc Vũ. Mà Tu Đồng Túy một mực đứng bên cạnh Đoàn Mộc Vũ cũng vội vàng lui về phía sau!

"Đúng, có lý! Mấy người chúng ta cũng không nhận biết Tam Âm Thạch này, hết lần này tới lần khác đều là người nhận ra, hơn nữa còn nói lý do rõ ràng! Ngay từ lúc ở trần nhỏ thì người đã phát hiện điểm cổ quái của thạch phù nhưng người lại không nói ra để dẫn dụ chúng ta đến Tây Sơn Đạo Quan. Sau đó, người lại phối hợp với tên thủ hạ mập của người giam chúng ta ở chỗ này!" Lúc này, được Tô Mộ Huyền nhắc nhở nên Đoàn Hồng Văn cũng bừng tỉnh đại ngộ, ngay sau đó hắn liền có chủ ý này. Quả nhiên Đoàn Mộc Vũ chính là mối hiểm nguy lớn nhất!

"Không sai! Ta còn nhớ rõ lúc mấy người các người đến hậu sơn tìm kiếm lão đạo sĩ kia thì Đoàn Mộc huynh lại ung dung mở cơ quan trong miệng pho tượng Khuê Mộc Thiên Lang để đến đây. Cho nên ta với các người mới gặp nhau trong huyết động!" Tô Mộ Huyền tiếp tục đau đớn nói. Mà khi hắn nói tới đây thì sự tò mò trong lòng năm người Tu Đồng Túy cuối cùng cũng tiêu tán. Lúc trước bọn họ cảm thấy rất kỳ quái, sao hai người Tô Mộ Huyền lại có thể đến đây trước bọn họ, thì ra là thế!

"Tiểu tử khôn kiếp, nói hết cho rõ ra. Đến tột cùng người có tâm tư gì? Thật ư công chúng ta đã tin tưởng người. Nếu người không phải hung thủ thù làm sao có thể hiểu rõ thạch phù như thế? Tại sao lại hiểu rõ sự tồn tại của Số Mệnh Thạch? Người chỉ là một tên tiểu tử có tu vi Tầng Phong, sao lại có nhiều kiến thức như vậy? Chỉ trách chúng ta bị người hù dọa, rồi lại xem người như thiên tài cái thế nữa chứ!" Liên Trì cũng nổi giận mắng to.

"Không cần nhiều lời, cứ bắt giam hắn lại. Kiểm tra xem trên người hắn có Số Mệnh Thạch hay không là biết được thật giả" Lúc này, Trương Thư Át rất ít lên tiếng cũng giận dữ nói.

"Không có Số Mệnh Thạch trên người thì chắc là giấu ở nơi khác. Dù sao thì vật kia cũng phải thu thập số mệnh, không tiện đem theo bên người." Tô Mộ Huyền bổ sung một câu.

Đối diện với đám người đang giận dữ chỉ trích mình nhưng Đoàn Mộc Vũ thủy chung luôn bình tĩnh. Hắn cứ đứng yên tại chỗ, xoay lưng lại phía mọi người, giống như đang xem một vở tuồng vậy.

"Chậm đã!" Lúc này, đám người Đoàn Hồng Văn sắp động thủ thì Tu Đồng Túy bỗng nhiên quát bảo bọn hắn ngưng lại sau đó tiến lên một bước, trầm giọng hỏi: "Đoàn Mộc huynh, mới vừa rồi đích xác chúng ta rất tin tưởng người cho nên hiện tại, ta nguyện ý cho người một cơ hội. Cơ hội chứng minh người trong sạch!"

"Tu sư huynh, cần gì phải nói nhiều cùng hắn. Đầu mối vừa rồi chính là sự thật! Người chỉ cần hỏi hắn thì đã biết thật giả rồi! " Đoàn Hồng Văn hùng hổ hét lớn.

"Không sai! Đoàn Mộc huynh, đối với chút ít đầu mối cùng chứng cứ này người có gì để chối cãi hay không?"

Giờ phút này, Đoàn Mộc Vũ mới chậm rãi xoay người. Đến cả nhìn hắn cũng không thèm nhìn mấy người Tu Đồng Túy một cái, nhưng lại nhìn Tô Mộ Huyền. Một lúc lâu sau hắn mới khẽ mỉm cười, nói: "Những chứng cứ cùng đầu mối kia ta hoàn toàn đồng ý. Bởi vì đích xác ta là người đầu tiên phát hiện sự tồn tại của thạch phù, cũng là ta lên tiếng nhắc nhở Tô Mộ Huyền. Về phần cơ quan Tây Sơn Đạo Quan cũng do ta phát hiện ra, mà tác dụng của Tam Âm Thạch ta cũng biết, miêu tả về Số Mệnh Thạch thì không hề mơ hồ. Cho nên xét tất cả thì ta chính là hung thủ! Câu trả lời này, người có hài lòng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107: Thủ Phạm Thật Sự Phía Sau (2)

Lời nói của Đoàn Mộc Vũ cực kỳ lạnh nhạt, cộng với vẻ mặt luôn luôn bình thản của hắn đã khiến đám người Tu Đồng Túy cảm thấy vô cùng quỷ dị. Càng hoang đường hơn chính là Đoàn Mộc Vũ không hề phản bác, dựa theo suy luận của bọn họ mà nhận. Chuyện này ngược lại đã khiến bọn họ do không quyết định được.

Nếu như thủ phạm thật sự là Đoàn Mộc Vũ thì biểu hiện của hắn cũng quá sức tương tượng!

"Đoàn Mộc huynh nói thế là có ý gì? Sự thật đã bày ra trước mắt còn cần nhiều lời sao? Đáng tiếc, ta coi người là bằng hữu chân chính, lại không nghĩ rằng người lại là một ma đầu giết người không chớp mắt. Người —— thật sự làm ta thất vọng!" Cơ hồ trán Tô Mộ Huyền nổi cả gân xanh, vô cùng tức giận nói.

"Hừ, không cần nói nhiều! Tu sư huynh, chúng ta tạm thời giam hắn lại dùng hình tra khảo, ép hỏi tung tích Số Mệnh Thạch, sau đó nhanh chóng mời trưởng bối trong môn phái tới đây chủ trì đại cục. Nói không chừng còn có thể cứu một ít dân chúng vô tội!" Lúc này, Liên Trì trầm giọng thúc giục Tu Đồng Túy.

Tu Đồng Túy cũng nhìn Đoàn Mộc Vũ một cái thật lâu.

"Tốt, rất tốt! Đoàn Mộc huynh, hôm nay người tự mình thừa nhận, hiện tại giờ tay chịu trời đi. Không cần cố gắng phản kháng làm gì, ta cũng sẽ không hành hạ người, càng không giết người lúc này! Hết thấy chờ trưởng bối trong môn phái tới đây sẽ tra xét sự việc rõ ràng mới quy tội cho người!"

"Cám ơn! Nhưng ta nhưng không tính toán chuyện đưa tay chịu trời!" Đoàn Mộc Vũ bỗng mỉm cười. Hắn giơ tay, phóng xuất liên tiếp hai mươi đạo băng trụ. Cơ hồ cùng lúc đó, thân ảnh Đoàn Mộc Vũ liền vụt vào lối đi lúc trước mà trốn vào một huyết động khác. Năm người Tu Đồng Túy đều bất ngờ, không kịp ngăn cản.

"Chư vị cẩn thận, Đoàn Mộc Vũ này thực lực mặc dù thấp kém nhưng năng lực phản ứng thực sự đáng sợ. Hơn nữa trong tay của hắn có Cầu Mộc Cung, lấy Cầu Mộc Linh Tâm phối hợp với xương sống Xích Mộc yêu lang để luyện chế, tựa hồ còn phụ gia Phong Thần Thuật cường đại nào đó. Nếu bộc phát uy lực thì không phải chuyện đùa. Một kích toàn lực, tuyệt đối có thể khiến các vị trọng thương, thậm chí đánh chết chư vị!"

Năm người Tu Đồng Túy vừa muốn đuổi giết thì Tô Mộ Huyền lên tiếng ngăn cản. Hắn đã tận mắt chứng kiến Đoàn Mộc Vũ giết chết bốn tên áo đen như thế nào nên cực kỳ kiêng kỵ uy lực của Cầu Mộc Cung.

"Hừ! Tô Mộ Huyền, ngươi quá khiếp đảm hay sao? Chỉ là một tiểu tử tu vi Tầng Phong thì có thể có cái gì? Cho dù năng lực phản ứng của hắn rất nhanh nhưng có thể địch lại năm người chúng ta liên thủ không?" Đoàn Hồng Văn hừ lạnh một tiếng nói, đám người còn lại hiển nhiên cũng xem thường. Có thể dùng một kích đánh chết Động Huyền đỉnh phong như bọn hắn thật đúng là chuyện cười!

"Không cần nhiều lời! Liên Trì, ngươi bảo vệ Tô Mộ Huyền, đừng để cho hắn bị Thạch Ảnh Thú giết. Bốn người chúng ta truy bắt tiểu tử kia, đừng để hắn chạy thoát. Nếu hắn dám phản kháng, giết không cần hỏi!" Lúc này, Tu Đồng Túy cũng không hoài nghi nữa. Mấy người Đoàn Hồng Văn xông vào thông đạo, tiến vào một huyết động khác.

Huyết động này diện tích tuy lớn, nhưng không mấy phức tạp. Bốn người Tu Đồng Túy tìm kiếm khắp nơi một phen, kết quả phát hiện Đoàn Mộc Vũ đang ung dung xem xét hải cốt lão đạo sĩ lúc đầu bọn họ phát hiện.

Thấy bốn người Tu Đồng Túy đuổi theo, Đoàn Mộc Vũ bỗng nhiên thờ dài mà nói: "Các ngươi không nên đuổi theo ta. Mau trở về đi, Liên Trì sắp chết đó!"

"Nói hươu nói vượn! Đừng hòng chúng ta tin ngươi lần nữa!" Đoàn Hồng Văn giận tím mặt mắng. Nhưng tiếng nói của hắn vừa dứt thì từ nơi xa quả nhiên truyền đến một tiếng thét thảm thiết. Thanh âm kia là của Liên Trì! Nhưng đồng thời cũng có tiếng thét của Tô Mộ Huyền.

Nhất thời, bốn người Tu Đồng Túy vừa sợ vừa giận!

Sợ chính là lời của Đoàn Mộc Vũ lại trở thành sự thật. Giận chính là hai người Liên Trì nhất định bị Thạch Ảnh Thú đánh lén, mà Thạch Ảnh Thú nhất định do hung thủ thao túng. Không đúng lúc, Đoàn Mộc Vũ chính là mối hiểm nghi lớn nhất.

"Không cần quay lại! Hai người Liên Trì chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều, cứu viện không kịp đâu! Trước hết bắt hắn lại cho ta!" Tu Đồng Túy lúc này cũng nhanh chóng tỉnh táo lại, lập tức đưa ra quyết định. Trong nháy mắt, cả đám xuất kiếm, triển khai công kích Đoàn Mộc Vũ.

Đoàn Mộc Vũ thờ dài lần nữa. Hắn không hề nói gì mà chỉ tạo một đạo Băng Giáp Thuật bao bọc cơ thể, Cầu Mộc Cung trên tay cũng nhanh chóng được kéo căng. Bốn mũi Huyền Băng Tiễn bay ra, trúng ngay kiếm quang của bốn người Tu Đồng Túy giống như biết trước quỹ tích công kích vậy. Bốn mũi Huyền Băng Tiễn tất nhiên không ngăn cản được bốn đạo kiếm quang có uy lực cực lớn, nhưng lại khiến chúng bị chệch quỹ đạo nên lệch vị trí công kích!

Cho nên, tuy Đoàn Mộc Vũ đứng bất động tại chỗ nhưng bốn đạo kiếm quang chỉ lướt qua bên cạnh hắn mà thôi!

Tình hình như thế quả thực khiến bốn người Tu Đồng Túy như gặp quỷ, hoàn toàn không thể tin được sự thật này. Bọn họ lại không biết, Đoàn Mộc Vũ tuy chỉ có tu vi Tầng Phong nhưng nhãn lực thì lại là của Yêu Đế. Cho nên, kiếm quang nhìn như cực kỳ uy mãnh của bốn người Tu Đồng Túy tràn đầy sơ hở. Nhưng cái gì cũng có cực hạn, thí dụ như cao thủ Linh Thai. Dù hắn có phát hiện sơ hở nhưng cũng không có năng lực phá giải vì nhục thân xương cốt và năng lực phản ứng của hắn xa xa không bằng!

Hoặc nếu bốn người Tu Đồng Túy triển khai công kích có phạm vi lớn thì hắn cũng rất khó làm được điều này.

Ngay trong nháy mắt lúc bốn đạo kiếm quang của bọn Tu Đồng Túy vừa chệch thì Đoàn Mộc Vũ liền thi triển pháp thuật đóng băng, khiến cho bốn thanh kiếm vừa găm vào vách đá thì liền bị đông cứng!

Cả quá trình còn không tới một tức! Mà Đoàn Mộc Vũ thi triển pháp thuật cũng là loại đơn giản nhất, nhưng hết lần này đến lần khác đều phát huy được tác dụng to lớn, có hiệu quả khó tưởng tượng được. Nhất là pháp thuật đóng băng kia, có thể nói là cực kỳ thần kỳ!

Bởi vì dựa theo tình huống bình thường thì đừng nói một đạo pháp thuật đóng băng, mà là mười đạo, một trăm đạo cũng không làm gì được bốn đạo kiếm quang uy lực cực mạnh kia. Vì dù sao kiếm quang cũng có tốc độ quá nhanh, lực xuyên thấu quá mạnh mẽ!

Nhưng hiện tại, mượn lực bốn thanh kiếm đụng vào vách đá rồi bị cấm chế trên vách đá chấn ngược thì trong nháy mắt Đoàn Mộc Vũ đã làm được! Có thể nói, một đạo pháp thuật nhập môn cấp thấp nếu để hắn thi triển thì lại có hiệu quả cấp đại sư.

Sau khi phát giác thanh kiếm của mình mất khống chế, bốn người Tu Đồng Túy trực tiếp ngây người như phỗng. Quả thực khó có thể tin! Nếu như lúc này, Đoàn Mộc Vũ thật sự muốn giết bọn họ thì họ tuyệt đối chạy không thoát.

Đoàn Mộc Vũ thu hồi Cầu Mộc Cung, thần nhiên nói: "Nếu không muốn chết thì cứ ở lại nơi này. Nơi đây có cấm chế, Thạch Ảnh Thú này không cách nào xuyên qua được!"

"Sao chúng ta phải tin tưởng người? Ai biết đây có phải là âm mưu của người hay không?" Đoạn Hồng Văn khàn giọng nói. Mới vừa rồi - trong nháy mắt giao thủ, Đoan Mộc Vũ đã tạo cho hắn cảm giác giống như yêu nghiệt, cho nên hắn đã quên Đoan Mộc Vũ tùy thời đều có thể lấy tính mệnh hắn trong nháy mắt đó.

"Ta cũng không yêu cầu các người phải tin ta!" Đoan Mộc Vũ trả lời lạnh nhạt như cũ, nhưng ngay sau đó liền xoay người đi tới huyết động có quang mạch Tam Âm Thạch.

"Người muốn làm gì?" Giờ phút này, Tu Đồng Túy là người tương đối tỉnh táo trong bốn người nên vội vàng hỏi.

"Đương nhiên là muốn tìm ra hung phạm!"

"Chẳng lẽ không phải người sao? Nếu không phải, vì cái gì không phân bác? Ngược lại còn muốn thừa nhận?"

"Ta nói ta không phải là hung phạm thì người sẽ tin sao? Thật ra thì đối lại là ta, ta cũng không tin!"

Tu Đồng Túy cảm thấy tức cười. Đúng vậy, dưới tình huống nhân chứng vật chứng đều đầy đủ và các loại đầu mối đều nhằm thẳng vào Đoan Mộc Vũ thì cho dù hắn hô to oan uổng cũng sẽ không có ai tin, bao gồm cả Tu Đồng Túy! Mà cho dù vào thời khắc này thì Đoan Mộc Vũ vẫn là người có khả năng là hung thủ nhất, bởi vì hắn không thể giải thích hết thấy.

"Như vậy thì người biết ai là hung phạm sao? Mới vừa rồi, người đã đoán được Liên Trì chết chắc hẳn trong lòng nhất định có đầu mối?" Tu Đồng Túy lúc này liền hỏi.

"Nếu như Tô Mộ Huyền không chết thì hơn phân nửa là hắn. Nhưng trên thực tế thì không có chứng cứ, cũng không có bất kỳ đầu mối cho thấy hắn là hung phạm!" Đoan Mộc Vũ lắc đầu mỉm cười nói. Chuyện này càng ngày càng thú vị rồi, giả như không phải hắn có chút thủ đoạn mà nói thì giờ phút này sớm đã bị bốn người Tu Đồng Túy bắt lấy. Mà đến khi đó, hết thấy tội danh chắc chắn sẽ đổ lên đầu hắn.

Có thể công khai giết người, làm chuyện xấu nhưng lại khiến người khác không hề mấy may hoài nghi thì cũng khá tài tình rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Thủ Phạm Thật Sự Phía Sau (3)

Bốn người Tu Đồng Túy cuối cùng cũng đều theo chân Đoan Mộc Vũ quay lại quang mạch Tam Âm Thạch. Lúc này, mặc dù trong lòng bọn họ vẫn đang hoài nghi Đoan Mộc Vũ nhưng đã không chắc chắn như trước nữa bởi vì nếu hắn thật sự là thủ phạm thì đã không dùng tay mà lập tức khử bọn họ rồi.

Nhưng sau khi trở lại quang mạch Tam Âm Thạch, tình hình trước mắt khiến mọi người lần nữa tròn mắt há hốc mồm. Ngay cả Đoan Mộc Vũ cũng không ngờ sự tình lại phát sinh như thế! Đúng như suy đoán của hắn, Tô Mộ Huyền vẫn còn sống nhưng giờ phút hắn bị xiên thành một xâu với thì thể Liên Trì bằng một cái xúc tu của Thạch Ảnh Thú!

Xúc tu của Thạch Ảnh Thú đâm trước vào chính ngay vết thương của Tô Mộ Huyền, sau đó đâm vào đầu Liên Trì đang ngồi phía dưới, trực tiếp giết chết hắn ngay.

Tô Mộ Huyền cũng dùng hết sức bình sinh, lấy thanh kiếm Thượng Huyền Nguyệt chém đứt xúc tu Thạch Ảnh Thú xong rồi hôn mê. Nhưng may một điều là hắn bị đâm trúng ngay vết thương lúc trước nên giờ bị đâm thêm lần nữa cũng không hề gì, thương thế chỉ hơi nặng hơn chứ không chết được.

Nơi đây đều là người có kinh nghiệm nên sau khi cẩn thận quan sát một phen liền lập tức hình dung được cảnh chiến đấu lúc trước.

Đầu tiên, hắn Liên Trì đứng trước Tô Mộ Huyền ba bước để cảnh giới. Nhưng Thạch Ảnh Thú đột nhiên tấn công, xuyên thủng bàn chân trái của hắn rồi lại xuyên thẳng lên bụng, khiến hắn trọng thương!

Sau đó, lượt công kích thứ hai cũng bắt đầu. Lực đạo tấn công vô cùng mãnh liệt, trực tiếp ghim chặt Liên Trì trên mặt đất, khiến hắn mất năng lực chiến đấu.

Ngay sau đó, cái xúc tu đang xuyên qua ngực của Liên Trì được rút ra, đâm xuống mục tiêu là đầu của Liên Trì!

Ngay thời khắc mấu chốt này thì Tô Mộ Huyền vốn đang nằm trên đất, trọng thương chưa lành bỗng nhiên bộc phát, thay Liên Trì đỡ một kích kia. Nhưng hắn cũng chẳng thể thay đổi được tình hình, xúc tu cuối cùng vẫn đâm nát đầu Liên Trì. Với lại Tô Mộ Huyền cũng xem như lợi hại, dưới tình huống đang trọng thương mà lại có thể chặn đứt xúc tu, khiến Thạch Ảnh Thú kinh sợ thối lui. Chứ nếu không, cái mạng nhỏ của hắn cũng đã ra đi!

Cả quá trình cộng với những dấu vết chiến đấu đều không có bằng chứng nào chứng minh Tô Mộ Huyền mưu hại Liên Trì!

"Đoan Mộc Vũ, ngươi còn lời gì để nói? Tất cả toàn là bịa đặt lung tung! Cái gì mà Tô Mộ Huyền còn sống thì hẳn chính là hung phạm? Không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh điều đó cả, rõ ràng là ngươi vu oan nhưng chúng ta vẫn là có mắt. Tình huống như này ngươi nói làm sao? Nếu như Tô Mộ Huyền là hung thủ, thì hẳn chính là kẻ ngu nhất trong thiên hạ!"

Đoạn Hồng Văn gầm lên. Liên Trì là sư đệ của hắn, tình cảm với nhau luôn luôn rất tốt nhưng hôm nay một người đã chết, cố nhiên thương tâm. Nhưng Tô Mộ Huyền đã xả thân cứu giúp khiến hắn rất cảm kích, cho nên trước tiên phải hoài nghi Đoan Mộc Vũ.

Những người khác như Trương Thư Át, Hoắc Tinh, Tu Đồng Túy thì giờ phút này hoàn toàn tiêu trừ hoài nghi đối với Tô Mộ Huyền. Đúng như Đoan Hồng Văn nói, nếu hẳn thật sự là hung thủ thì hẳn chính là kẻ ngu nhất, mà ngược lại mọi người lại càng hoài nghi Đoan Mộc Vũ hơn.

Im lặng trong chốc lát, Tu Đồng Túy bỗng nhiên nói: "Đoan Mộc huynh, ngươi nói xem có khả năng hung thủ không phải là người trong bọn ta mà là người ngoài. Hắn đang ung dung đứng ngoài, quan sát hết thấy mọi việc. Hơn nữa cố ý lưu lại một chút ít đầu mối, để cho chúng ta tự giết lẫn nhau. Nói không chừng, giờ phút này hắn đang núp ở nơi nào đó mà cười trộm!"

Tu Đồng Túy vừa nói như thế, Hoắc Tinh, Trương Thư Át không khỏi gật đầu. Đích xác là có khả năng này, năm sư huynh đệ bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, biết gốc biết rễ, không thể nào là thủ phạm. Mà Tô Mộ Huyền bị thương nặng nhất, cơ hồ chỉ còn lại có một hơi thở, lại liều chết cứu viện Liên Trì thì càng không phải.

Về phần Đoan Mộc Vũ, lúc trước rõ ràng hắn có cơ hội giết chết bọn họ nhưng lại không động thủ, cho nên cũng không giống. Vì vậy, có thể thủ phạm thật sự chính là người khác và đang ẩn nấp.

Đoan Mộc Vũ im lặng. Cho dù Tô Mộ Huyền có phải là thủ phạm thật sự hay không thì có điều chắc chắn là thủ phạm này thật quá giao hoạt. Đến thời khắc này, đến cả một chút dấu vết hắn cũng chưa từng để lộ. Hẳn hoài nghi Tô Mộ Huyền chỉ vì chính Tô Mộ Huyền hoài nghi hắn trước, trong thời khắc căng thẳng mới sinh ra hoài nghi chứ không phải hắn có đầu mối gì!

Ngoài ra còn có một điểm trọng yếu đó chính là động cơ! Động cơ của thủ phạm thật sự là gì? Chỉ để trì hoãn thời gian sao? Hay muốn xem một trò chơi?

Cho nên bằng vào sự hoài nghi của hắn cũng không chứng minh được Tô Mộ Huyền là thủ phạm!

Chuyện này như rơi vào ngõ cụt, cũng giống như bọn họ bị vây khốn nơi đây, không thể nào thoát ra được!

"Tu đạo hữu, các ngươi có từng nghe nói đến kẻ có biệt danh Ma Lang Quân chưa?"

Trầm tư hồi lâu, Đoan Mộc Vũ cảm thấy cần một mốc thời gian để suy nghĩ cho kỹ. Và đó chính là lúc hắn gặp Tô Mộ Huyền.

"Ma Lang Quân? Đã nghe qua rồi! Hắn là một tà tu đặc biệt khác thường, tựa hồ không thuộc về bất kỳ thế lực tà tu này cả, hành tung thì quỷ dị, biến ảo đa đoan, xảo trá như cáo, âm hiểm tựa như quỷ. Không ai gặp qua hắn hoặc gặp đều chết. Hắn làm việc rất cổ quái, người của chính phái hắn cũng giết, người của tà phái cũng giết nốt, sau khi giết chết còn lớn lối để lại một đóa hoa nhỏ dùng pháp thuật Thanh Mộc ngưng kết. Ngoài ra người chết dưới tay hắn có cao thủ Linh Thai, mà cũng có Động Huyền. Cho nên thực lực của hắn đại khái cũng là cảnh giới Linh Thai! Cứu Dương Môn ta từng đuổi giết người này hai ba năm trước nhưng thật đáng chê cười, ngay cả bóng dáng của hắn cũng không tìm ra!" Tu Đồng Túy cười khổ đáp.

"Đúng rồi! Đoan Mộc huynh, ngươi vì cái gì đột nhiên hỏi tới người này? Chẳng lẽ người này có liên quan tới chuyện hôm nay?"

"Không! Ta chỉ thuận miệng hỏi mà thôi." Đoan Mộc Vũ khẽ lắc đầu nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên nói: "Ba năm trước đây? Tu đạo hữu, nếu ta đoán không sai thì ba năm trước đây trận đuổi giết của các ngươi có phải xảy ra ở Tầm Dương sơn hay không?"

"Đúng vậy! Đoan Mộc huynh làm sao mà biết được? Lần đuổi giết đó cực kỳ bí ẩn, không hề để lộ chút phong thanh mà?" Tu Đồng Túy kinh ngạc nói.

"Rất đơn giản! Đoán! Tô Mộ Huyền từng nói có xung đột với các ngươi ba năm trước đây, địa điểm ở Tầm Dương sơn."

"Ồ, vậy cũng đúng! Tiểu tử này lại dám đùa giỡn sư muội ta nên chúng ta bắt lấy đánh một trận ra trò." Tu Đồng Túy cười ha ha một tiếng. Xem ra bây giờ hắn đã có suy nghĩ khác với Tô Mộ Huyền.

"Được rồi! Nơi đây rất nguy hiểm, không chừng Thạch Ảnh Thủ lại xuất hiện lần nữa. Các ngươi rời đi, chuyển sang một thạch động khác; còn ta ở chỗ này xem xét một phen." Suy nghĩ một chút, Đoan Mộc Vũ liền nói. Hôm nay, ngay cả hắn không thừa nhận cũng phải thừa nhận một điều, thủ phạm đã khiến hắn bó tay.

"Ta và ngươi ở lại!" Tu Đồng Túy gật đầu nói, hắn vẫn không yên lòng với Đoan Mộc Vũ. Mà ba người Hoắc Tinh, Trương Thư Át, Đoan Hồng Văn thì đều Tô Mộ Huyền đang thương hơn mê lên, chuẩn bị rời đi.

Chẳng qua vào lúc này, tay chân Tô Mộ Huyền bỗng nhiên co quắp, thất khiếu chảy máu. Trong nháy mắt, hắn đã không còn thở nữa!

Tình huống phát sinh quá nhanh, thế nên ba người Hoắc Tinh, Đoan Hồng Văn, Trương Thư Át không kịp phản ứng. Mà cho dù bọn họ có phản ứng thì cũng không kịp bởi vì sắc mặt bọn họ nhanh chóng trắng bệch, thờ đốc vãi hơi rồi ngã xuống đất. Tay chân bọn họ cũng co quắp lại, thất khiếu chảy máu, biểu hiện giống như Tô Mộ Huyền. Khác biệt duy nhất chính là bọn họ còn có pháp lực trong người nên tạm thời có thể chế trụ được tình trạng

này.

Nhưng có hai người không hề bị gì là Đoan Mộc Vũ và Tu Đồng Túy!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Thủ Phạm Thật Sự Phía Sau (4)

"Sư đệ!"

Hét lớn một tiếng, Tu Đồng Túy vội vàng muốn nhào tới.

"Chậm đã!"

Đoan Mộc Vũ đột nhiên quát.

"Đây là Âm Ảnh Chi Độc, mà lại là loại đặc chế; bên trong luôn được gieo trúng của Thạch Ảnh Thủ! Nếu ngươi đến gần cũng sẽ gặp phải hoàn cảnh như vậy!"

"Âm Ảnh Chi Độc là cái thứ quỷ gì vậy?" Tu Đồng Túy tròn mắt vì hắn hoàn toàn chưa nghe nói về loại chất độc này.

"Không cách nào giải thích được! Ngươi chỉ cần biết rằng Âm Ảnh Chi Độc này lan tràn cực nhanh và cực mạnh, đối với việc nuôi sâu độc cổ thủ cực kỳ có lợi. Có lẽ thủ phạm đã dùng Âm Ảnh Chi Độc trên người Tô Mộ Huyền, ba người bọn họ mới vừa rồi tiếp xúc nên mới bị lây nhiễm. Lúc này, trứng của Thạch Ảnh Thủ có lẽ đã bắt đầu sinh trưởng trong đầu bọn họ rồi!" Đoan Mộc Vũ nói cực nhanh, sau đó thuận tay xuất một đạo pháp thuật đóng băng thi thể Tô Mộ Huyền lại!

"Tốt rồi, hiện tại điu bọn họ rồi đi." Đoan Mộc Vũ nói xong thì muốn tiến lên hỗ trợ.

"Chờ một chút!" Lần này, lại đến phiên Tu Đồng Túy trầm giọng quát.

"Đoan Mộc Vũ, tuy ta tín nhiệm ngươi nhưng chẳng lẽ hiện tại ngươi không có một lời giải thích cho chúng ta sao?"

"Ngươi nói gì?" Chân mày Đoan Mộc Vũ hơi nhíu lại.

"Ta hỏi ngươi, ngươi chẳng qua chỉ nhìn thoáng qua có một chút thì làm sao biết đó là Âm Ảnh Chi Độc? Ngươi sao biết bên trong Âm Ảnh Chi Độc có trứng của Thạch Ảnh Thủ? Còn nữa, nếu như trên người Tô Mộ Huyền bị hạ độc thì xin hỏi thủ phạm đã dùng phương thức gì để hạ độc? Thông qua Thạch Ảnh Thủ sao? Hay bản thân Thạch Ảnh Thủ có mang theo Âm Ảnh Chi Độc? Nếu như không phải vậy thì hung thủ sao có thể xuất hiện rồi biến mất ở thạch động này chỉ trong thời gian ngắn đến vậy?" Giờ phút này, Tu Đồng Túy phá lệ nói cho rõ ràng. Hắn hỏi một hơi rất nhiều vấn đề mấu chốt!

Đoan Mộc Vũ nhìn hắn một cái, khe khẽ thở dài rồi mặc nhiên không nói.

"Trả lời không được sao? Tốt! Ta thay ngươi trả lời. Âm Ảnh Chi Độc này căn bản do ngươi gieo xuống, Thạch Ảnh Thủ vốn do ngươi thao túng. Nơi này ngươi rõ như lòng bàn tay, chỗ nào có cơ quan, chỗ nào có quán mạch Tam Âm Thạch hay Dạ Hành Tảo ngươi đều rõ trong lòng. Khi trước ngươi trốn đi chính là tranh thủ ít thời gian để bố trí. Lúc ta tìm được ngươi thì ngươi giả vờ như đang sát bộ xương khô nhưng thực tế ngươi đã đem Âm Ảnh Chi Độc cùng trứng của Thạch Ảnh Thủ đặt ở trên bộ xương, sau đó làm bộ tránh né mượn cuồng phong do kiếm tạo thành để ném bộ xương đi. Trong quá trình này, Âm Ảnh Chi Độc cũng đã xâm nhập ba người bọn họ. Về phần ta thì bởi vì đứng cách khá xa cho nên mới không trúng chiêu!"

"Còn nữa! Đừng tưởng rằng ngươi buông tha bốn người chúng ta thì có thể giải thích ngươi không phải thủ phạm. Ta đã nghĩ thông suốt một điều. Bộ xương lão đạo sĩ kia bị vỡ thiên linh cái mà chết, Tô Mộ Huyền cùng ba sư đệ ta cũng có tình trạng tương tự nên có thể chắc chắn một điều nơi Âm Ảnh Chi Độc phá tác là đỉnh đầu và lúc phát tác chính là lúc trứng Thạch Ảnh Thủ phá vỏ chui ra. Còn thân thể chúng ta không bị đánh nát là vì ngươi cần nó để làm lộ đỉnh, nuôi dưỡng Thạch Ảnh Thủ con! Mới vừa rồi ngươi dùng một đạo pháp thuật đóng băng thi thể Tô Mộ Huyền chỉ là vẽ rắn thêm chân. Điều ngươi sợ chính là nếu thi thể hắn bị hủy thì sẽ không thể nuôi Thạch Ảnh Thủ! Bây giờ ngươi còn gì để nói không?"

Lời nói của Tu Đồng Túy vô cùng tức giận, Đoan Mộc Vũ thật sự có chút cảm khái và bội phục. Hôm nay, ngay cả hắn cũng không phát hiện ra nơi này đến tột cùng có gì bí ẩn. Thủ phạm phía sau, cũng thật là kẻ kỳ tài!

"Hiện tại ngươi chất vấn ta, còn không bằng đi giúp mấy vị sư đệ ngươi vận chuyển pháp lực, nhanh chóng đem trứng Thạch Ảnh Thủ bức ra ngoài cơ thể. Nếu làm được có lẽ còn có một đường sinh cơ." Hiếm khi thấy Đoan Mộc Vũ trầm giọng khuyên nhủ.

"Hừ, đừng hòng ta tiếp tục tin ngươi! Chuyện hôm nay, Tu mỗ ta đã không có ý định còn sống để rồi đi. Không phải là ngươi chết thì ta chết!" Trong lúc

nói chuyện Tu Đồng Túy đã sớm xuất kiếm, đồng thời hấn cũng thi triển pháp thuật phòng ngự bảo vệ toàn thân. Vừa rồi hấn đã biết Đoan Mộc Vũ có khả năng phản ứng cực nhanh, hơn nữa còn có thể đoán biết được quỹ đạo công kích nên lần này hấn không lấy tốc độ làm chủ mà muốn từ từ tấn công, lấy công kích phạm vi lớn để đánh. Công kích như thế mặc dù sẽ tiêu hao nhiều pháp lực nhưng sẽ khiến Đoan Mộc Vũ không thể nào dùng tên làm chệch quỹ đạo tấn công!

Không thể không nói một điều, Tu Đồng Túy này quả thật không đơn giản. Hành động này của hấn, nhất thời đẩy Đoan Mộc Vũ vào tình cảnh cực kỳ bất lợi. Lúc trước hấn có cơ hội lấy mạng bốn người bọn họ là vì hấn có nhân lực và đã nắm trong tay chiến trường!

Nhưng lúc này Tu Đồng Túy thi triển công kích lại không cho hấn bất kỳ sơ hở nào để lợi dụng, nhất là nơi đây còn bị phong bế, lối ra duy nhất đã bị ngăn. Còn nữa, Tu Đồng Túy đã xuất phát thuật phòng ngự nên Cầu Mộc Cung cũng không thể bắn chết hấn. Ngược lại, Đoan Mộc Vũ chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị giết chết!

Quan trọng nhất là cho dù có giết được Tu Đồng Túy thì như thế nào? Hấn cũng không phải là thủ phạm thật sự!

Trong nhất thời, vô số ý niệm hiện lên trong đầu nên Đoan Mộc Vũ không hề nhúc nhích mà cũng không phản kháng, tùy ý để kiếm quang khắp trời chém xuống!

Tu Đồng Túy nổi giận xuất thủ sao có thể đơn giản? Trong nháy mắt, ít nhất có mười lăm đạo kiếm quang xuyên qua ngực Đoan Mộc Vũ, máu tươi bắn ra. Bị thương nặng như thế, nếu không lập tức phục dụng linh đan chữa thương thì chắc lát sẽ tử vong mà thôi.

Đã thương Đoan Mộc Vũ, Tu Đồng Túy không khỏi sững khoải ngửa mặt lên trời cười to!

Nhưng ngay lúc này, đỉnh đầu ba người Hoắc Tinh, Đoan Hồng Văn, Trương Thư Át bỗng nhiên nổ tung, sau đó có ba đạo hắc quang bắn thẳng vào lưng Tu Đồng Túy!

Tu Đồng Túy nhất thời khinh thường nên không kịp né tránh, trực tiếp bị ba đạo hắc quang phá tan lồng ngực. Hấn thờ phù phù một lúc rồi ngã xuống đất, trọng thương sắp chết!

Trong khoảng thời gian ngắn, thạch động tràn ngập mùi máu tươi, xác chết la liệt. Bảy người vốn cùng đến thì giờ cùng chết.

Nhưng đột nhiên có một trận cười quỷ dị vang lên, còn chủ nhân tiếng cười kia rõ ràng là Tô Mộ Huyền đã chết!!!

Trong lúc hấn cười, lớp băng do Đoan Mộc Vũ ngưng tụ trên người hấn nhanh chóng vỡ vụn. Sau đó thân thể vốn trọng thương, thất khiếu chảy máu cứ từ từ đứng lên như không có việc gì. Hấn hài lòng nhìn mấy thi thể trên đất và hai người Đoan Mộc Vũ và Tu Đồng Túy trọng thương sắp chết giống như đang nhìn một bức họa vô cùng tinh mỹ trần quý. Trên vế mặt hấn hiện lên vẻ vô cùng say mê.

"Thì ra là ... là người ..." Hai mắt Tu Đồng Túy mở thật to, cổ họng run run không ngừng. Một câu hấn còn chưa dứt thì đã rời xa trần thế, tuy đã chết nhưng hai mắt Tu Đồng Túy không thể nhắm lại được. Tô Mộ Huyền vỗ tay một cái, một cái xúc tu thô to vô thanh vô tức chui lên mặt đất. Trong nháy mắt thi thể năm người Tu Đồng Túy toàn bộ bị kéo đi.

"Đoan Mộc huynh, có phải người cảm thấy thật đáng tiếc hay không? Thật ra thì ta không muốn giết người đâu. Một người thú vị như người thế gian hiếm thấy, ta thật sự muốn làm bằng hữu với người cho đến thời điểm người cam tâm tình nguyện để máu chảy đầu rơi nhảy vào biển lửa vì ta; rồi ta đứng ngay sau lưng người, nhìn người chết đi, nhìn xem vẻ mặt tuyệt vọng, tức giận, không cam lòng của người chẳng phải là chuyện tuyệt vời nhất thế gian hay sao? Đáng tiếc, người quá thông minh!"

Giọng nói của Tô Mộ Huyền rất bình thản. Rõ ràng, những lời này của hấn tuyệt đối có thể khiến bất kỳ người bình thường nào cũng cảm thấy sợ hãi.

"Người chính là Ma Lang Quân!"

Đoan Mộc Vũ hồ hững mở miệng, cho dù thân đang trọng thương nhưng vẻ mặt của hấn vẫn trước sau như một. Việc này không thể nghi ngờ là rất hợp với khẩu vị của Tô Mộ Huyền. Hấn phát phát tay, nhất thời bốn cái xúc tu chia ra đâm vào tứ chi của Đoan Mộc Vũ rồi treo trên lưng chừng, đối diện cùng Tô Mộ Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110: Thủ Phạm Thật Sự Phía Sau (5)

"Thật thông minh! Không sai! Ta chính là Ma Lang Quân hàng thật giá thật. Xem ra thời điểm vừa rồi người hỏi thăm thẳng góc Tu Đồng Túy nên đã

đoán ra đúng không. Chính vì thế người mới không đánh trả hấn, nghĩ rằng sau khi mình trọng thương thì sẽ dụ được thủ phạm ra. Không thể không nói, lá gan của người to thật! Thật ra ta muốn giết người thì dễ như trở bàn tay, nhưng như vậy thì lại không có được niềm vui thú khi giết người nên Ma Lang Quân ta không bao giờ làm vậy. Hôm nay chơi thế đủ rồi, người cũng không cần tự hại mình thì ta cũng sẽ xuất hiện. Bây giờ, khuôn mặt luôn một vẻ của người đã thấy thất vọng chưa?"

Tô Mộ Huyền rất nhỏ nhả cười nói, nhưng càng nhìn càng giống như một con quỷ vậy.

"Số Mệnh Thạch là do người ngưng kết sao? Người muốn cho ai sử dụng?" Đuan Mộc Vũ không để ý Tô Mộ Huyền đang tự ra vẻ huyền bí, mà trực tiếp hỏi vào điểm mấu chốt. Đây cũng là chuyện hấn muốn biết nhất, chứ nếu không thì hấn chẳng đến Tây Sơn Đạo Quan làm gì.

Nghe lời ấy, khuôn mặt tươi cười của Tô Mộ Huyền bỗng trở nên dữ tợn. Hấn quát lớn: "Người thì là cái quái gì? Người không có tư cách để biết! Lão tử để người tươi cười, một đường phụng bồi người là bởi vì muốn giết người thật vui vẻ nhưng không có nghĩa người lúc nào cũng chung cái vẻ mặt này ra trước mặt ta! Rất lạnh lùng sao? Rất siêu nhiên sao? Rất có cảm giác ‘mọi người đều say riêng mình ta tỉnh’ sao? Người cảm thấy người có thể coi thường ta? Người có thể lật ngược thế cục này? Có thể dưới tình huống như này mà giết chết ta sao? Thật đáng chê cười!"

Tô Mộ Huyền cười một cách điên cuồng rồi nhặt Cầu Mộc Cung của Đuan Mộc Vũ lên.

"Người không sợ chết, không sợ đau đớn, nhưng mà thanh Cầu Mộc Cung này là vật yêu mến của người đúng không? Sách sách! Thật phí của trời! Dùng Cầu Mộc Linh Tâm luyện hóa, phụ gia không ít thần thông. Nếu chân chính bản tên thì uy lực lớn đến kinh người, nhưng mà vậy thì như thế nào?"

Mỗi lần nói một câu, Tô Mộ Huyền đều chặt một đoạn của Cầu Mộc Cung, sau đó dùng hỏa cầu thiêu rụi toàn bộ!

Tuy chứng kiến một màn này nhưng Đuan Mộc Vũ lại như chưa hề thấy, chẳng qua hấn vẫn nói tiếp: "Người là kẻ điên nên có thể không kiêng sợ chuyện giết người nhưng có một số việc người lại làm vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, cho nên người ngưng tụ Số Mệnh Thạch nhất định không phải vì người mà là có người ra lệnh cho người. Bởi vậy suy ra, người hấn là người của Hắc Thành! Liên hệ với tác dụng Số Mệnh Thạch, ta đại khái có thể đoán được người muốn thức tỉnh lại trí nhớ kiếp trước của Đoạn Thiên Đồ? Vì vậy, sự phụ của người tất nhiên cũng chính là Đoạn Thiên Đồ rồi!"

Lời vừa ra, gương mặt dữ tợn của Tô Mộ Huyền không khỏi khựng lại. Hiển nhiên suy đoán của Đuan Mộc Vũ hoàn toàn chính xác.

"Lúc trước, người nhất định theo ta tới đây không phải bởi vì niềm vui thú giết người mà là bởi vì đường ta đi. Cho tới bây giờ ta đều đi một đường thẳng mà thẳng thì vừa vặn sẽ đi tới trấn này. Người lo lắng ta sẽ phát hiện điều gì nhưng người lại không động thủ ở trên đường bởi vì người không nắm chắc. Tác oong làm việc của Ma Lang Quân cho tới giờ đều là quỷ thần khó lường, có thể nào vì thế mà bại lộ hành tung? Huống chi, người vốn đã dẫn dụ được năm người Tu Đồng Túy tới đây nên sẽ rất dễ dàng giải quyết."

"Chỗ đáng sợ nhất của người không phải ở tu vi mà là ngụy trang, mưu kế, nhịp nhàng ăn khớp, không một chút sơ hở. Nếu không phải người chủ động nhảy ra, ta còn không tìm được chứng cứ mà người lưu lại. Lúc ở trấn, người dụ dỗ ta nói ra đầu mối thạch phù. Cho dù ta không nói, người khẳng định cũng sẽ an bài đầu mối để ta chỉ ra, vì vậy đây là điểm mấu chốt của cửa ải thứ nhất."

"Sau đó đến Tây Sơn Đạo Quan. Không thể không nói, hai pho tượng Khuê Mộc Thiên Lang cộng thêm danh hiệu Khuê Mộc Chân Quân đúng là khiến ta lâm đường. Nhưng thật ra thì chính là một kế ngụy trang, một lần lừa bôn mà thôi. Trên thực tế, người cùng Khuê Mộc Thiên Lang căn bản không có mấy may quan hệ. Đây chẳng qua là do người cố ý sắp đặt, bởi vì người đã khắc sai một hàm răng của một bức tượng Khuê Mộc Thiên Lang. Thật đáng tiếc, ta thật sự hiểu rõ đối với cảnh vật chung quanh vì vậy mới phát hiện cơ quan đầu tiên. Đây là điểm thứ hai."

"Mà thứ ba, thực sự lợi hại. Người từ ta biết được rượu ngon Lưu Phong Tửu, cùng với chuyện ngoại vực nên đoán hơn phân nửa ta cũng sẽ nhận ra Tam Âm Thạch cùng Dạ Hành Tảo. Người cố ý mở ra hai lối đi, vốn muốn dùng chuyện này để ám người Tu Đồng Túy hoài nghi ta, nhưng không ngờ ta lại còn hiểu được Số Mệnh Thạch, hơn nữa giúp năm người Tu Đồng Túy tìm được đường đi. Tất cả trên căn bản đã ngoài tay người, nhưng phản ứng của người rất nhanh! Sau khi mở lối đi, trước tiên người thả khói lối đi ra dò đường, sau đó tự mình làm binh sĩ xông vào trong đó. Hành động này không ai hoài nghi, nhưng bây giờ nhìn lại hấn là người nắm chặt thời gian lúc cửa vào thạch động phong bế, trong thanh âm đá rơi ừng ừng để tiến hành bố trí cạm bẫy!"

"Mà điểm thứ tư, cũng chính là điểm đặc sắc nhất! Người lại giả dạng trọng thương, hơn nữa đem nước bắn hắt lên người ta. Vốn nghĩ, dựa vào bốn người Tu Đồng Túy sex có thể bắt giữ ta dễ dàng, sau đó tùy người hành hạ nhưng ta lại làm người thất vọng cho người bày ra điểm thứ năm. Đó chính là Âm Ảnh Chi Độc cùng trùng của Thạch Ảnh Thú. Không thể không thừa nhận, đối với việc nắm bắt lòng người người thật sự lợi hại! Sau một loạt chuyện phát sinh, Tu Đồng Túy quả nhiên từ chiến tới cùng với ta. Mọi chuyện người lường trước đều đúng, duy chỉ có một việc nhỏ là ta không đánh trả, tùy ý để Tu Đồng Túy đánh trọng thương, thậm chí đến bây giờ còn ngồi đây phân tích tất cả mưu kế của người. Đúng không?"

"Rất đúng, vô cùng chính xác! Nhưng vậy thì như thế nào? Người nhất định phải chết, làm một nhân vật được Ma Lang Quân ta đây thương thức. Ta quyết định, giữ lại xương đầu của người làm chén rượu, lưu làm kỷ niệm. Người có cảm thấy vinh hạnh hay không?" Tô Mộ Huyền nhẹ nhàng cười nói, chuỗi kiếm Thượng Huyền Nguyệt trong tay chậm rãi giờ lên.

"Vinh hạnh? Sai! Phải là người vinh hạnh mới đúng! Người được ta bội phục không nhiều, người miễn cưỡng được tính là một!" Đuan Mộc Vũ nhìn thẳng nói.

"Ha ha ha ha, thật buồn cười! Lời lẽ thật hào hùng, lão tử thiếu chút nữa không nhịn được sẽ không giết người rồi nhưng mà lần này không có ai nhường đường cho người nữa đâu! Đuan Mộc huynh, một đường đi tốt nhá!"

Tô Mộ Huyền cười khắc khắc nói, mà thanh kiếm trong tay hấn lại nhanh như tia chớp xẹt qua, chuẩn bị cắt đầu Đuan Mộc Vũ xuống! Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên có một cỗ ba động vô hình dâng lên như thủy triều khiến thanh kiếm của Tô Mộ Huyền không cách nào tiến thêm một tấc, cách cổ của

Đoan Mộc Vũ chút xiu nữa!

Cùng lúc đó, trong hai tròng mắt của Đoan Mộc Vũ bỗng dấy lên hai ngọn lửa. Đây không phải là ngọn lửa tầm thường, mà là ngọn lửa mang theo vô tận mệnh môn, vô tận trang nghiêm, giống như là hai thế giới xa xôi. Người khác chỉ cần nhìn một cái đã thấy bản thân tuyệt vọng, hít thở không thông. Mùi vị hoang vu như vậy cũng có thể làm thời gian bị khô héo suy bại!

Đây chính là thứ trói buộc thần hồn của Đoan Mộc Vũ, trọn đời không cách nào tránh thoát, ngay cả bản thể của hắn cũng có thể thiêu tận - Bát Hoang Nghiệp Hỏa!

Trong nháy mắt, bốn cái xúc tu của Thạch Ảnh Thủ đang trói buộc Đoan Mộc Vũ trực tiếp hóa thành từng làn khói xanh. Mặc dù bị thương nặng, toàn thân máu chảy không ngừng nhưng thân thể Đoan Mộc Vũ lại vững vàng như núi.

"Người sai lầm rồi! Người sai ở chỗ không nên dây vào ta! Chưa có người nào dám uy hiếp ta, bao gồm cả ngươi. Quân chi ngươi thông minh tuyệt đỉnh, quân chi ngươi tuyệt thế vô song. Trước mặt lực lượng tuyệt đối, thì ngươi chỉ là con kiến đáng thương thôi!"

"Không! Không thể nào! Ta sẽ không thua!"

Tô Mộ Huyền hét lớn, xoay người bay ngược lại. Thủ pháp trong của hắn đồng thời biến ảo, tựa hồ là còn có thủ đoạn ẩn giấu nhưng vậy thì như thế nào? Hết thấy đã không kịp nữa!

"Lấy máu của ta, thiêu đốt hồn ta! Nghe hiệu lệnh ta! Thiêu hết – Bát Hoang!"

Trong nháy mắt thanh âm Đoan Mộc Vũ vang lên, hai ngọn lửa trong mắt hắn cuối cùng hóa thành sấm sét. Lực lượng của Bát Hoang Nghiệp Hỏa không kiêng sợ quét ngang hết thấy. Cả ngọn núi sụp đổ âm ầm!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Tiến Giai

"Lần này chắc hẳn chết rồi..."

Trong đầu Đoan Mộc Vũ là một đồng hồ hỗn độn. Hắn vừa tỉnh dậy từ trong cơn mê, trí nhớ lập cũng nhanh chóng xuất hiện trong đầu. Cho dù là chi tiết nhỏ bé nhất cũng hiện ra rõ ràng vô cùng.

Lần này, hắn thức dậy Bát Hoang Nghiệp Hỏa trong thần hồn nhưng không giống với lần đầu với đám người Hoành Uyên khi trước. Lần đó, hắn chẳng qua chỉ mới mượn một chút lực lượng của Bát Hoang Nghiệp Hỏa mà thôi.

Nhưng lần này, hắn cơ hồ đem toàn bộ Bát Hoang Nghiệp Hỏa trong thần hồn mạnh mẽ thức dậy ra ngoài, uy lực có thể tương đương mạnh mẽ thế nào. Tô Mộ Huyền tất nhiên chết chắc hơn nữa còn là thần hồn cấu diệt, ngay cả luân hồi cũng không thể bước vào.

Nhưng tương ứng thì dưới uy lực kinh khủng như thế thân thể của hắn chưa đủ cường đại nên khẳng định cũng biến thành bụi rồi. Xem ra hắn phải luân hồi chuyển thế một lần nữa.

"A? Không đúng!"

Sau khi hoàn toàn nhớ lại tất cả, Đoan Mộc Vũ chợt phát hiện mọi chuyện không giống như hắn nghĩ. Hắn chưa bị buộc chuyển thế luân hồi một lần nữa bởi vì nhục thể xương cốt của hắn tựa hồ vẫn còn tồn tại.

"Điều này sao có thể?"

Đoan Mộc Vũ quả thực không thể tin được chuyện xảy ra. Lực lượng của Bát Hoang Nghiệp Hỏa đủ để diệt thế, nếu phóng thích toàn bộ thì cho dù có là cao thủ cảnh giới Linh Thai cũng không thể chống lại chứ huống chi tâm thần này của hắn?

Chẳng qua đây lại là sự thật! Bởi vì hắn có thể cảm ứng được Thanh Mộc Tâm đang đập mạnh mẽ. Còn có ... tựa hồ còn nhiều hơn một chút gì đó?

Đoan Mộc Vũ cảm nhận từ từ, cẩn thận. Có thể không luân hồi chuyển thế, một lần sống lại thì không thể nghi ngờ chính là việc tốt nhất. Trên người hắn có Bát Hoang Nghiệp Hỏa ràng buộc cho dù có chuyển thế luân hồi một ngàn lần thì cũng không thể có được tư chất tu hành tuyệt hảo như Thực Nguyệt và Mị Nhi, hắn chỉ có thể có tư chất thấp nhất. Điều này cũng chính là được cái này mất cái kia! Hắn có thể giữ lại trí nhớ, nhưng thân thể thì vĩnh viễn kém cỏi.

Huống chi bây giờ Đoàn Mộc Vũ rất hài lòng với thân phận hôm nay của hắn.

Không ngừng cảm ứng, Đoàn Mộc Vũ cũng từ từ nhận ra tình huống thân thể của mình. Nhưng kết quả lại khiến hắn rất là bất ngờ!

Bởi vì nhục thể của hắn vẫn tồn tại, ngay cả Tiểu Bạch trong túi cũng còn sống! Vốn dĩ hắn bị chôn ở dưới núi đá, nhưng lúc này phạm vi mười trượng xung quanh thân thể của hắn lại không có bất cứ vật gì!

Tồn thất duy nhất chính là vòng tay do ngàn năm băng phách chế luyện mà thành ở cổ tay trái. Nó đã biến thành phấn vụn, nhưng hàn khí bên trong lại bị mảnh vụn Yêu Thạch hấp thu hơn phân nửa!

Đoàn Mộc Vũ sững sốt hồi lâu, mới đại khái đoán rõ ngọn nguồn. Chuyện này lại có liên quan đến mảnh vụn Yêu Thạch và Thanh Mộc Tâm. Hai thứ này, một cái mang theo lực lượng của Yêu Tinh, một cái lại là lực lượng truyền thừa của Thanh Mộc Tinh, mặc dù yếu ớt tới đáng thương, bé nhỏ không đáng kể nhưng từ một khía cạnh nào đó mà nói thì hai loại lực lượng này cũng cấp bậc với Bát Hoang Nghiệp Hỏa!

Sau khi cảm nhận được uy hiếp từ Bát Hoang Nghiệp Hỏa, mảnh vụn Yêu Thạch và Thanh Mộc Tâm hắn đã đạt được thương lượng nào đó nên cùng liên thủ ngăn cản uy lực diệt thể của Bát Hoang Nghiệp Hỏa, thậm chí hai thứ này chẳng tổn thất tí gì. Mà ba động của mảnh vụn Yêu Thạch cũng bảo hộ cho Tiểu Bạch, lưu lại tính mạng cho nó!

Chỗ tốt không chỉ một điểm! Vòng tay băng phách bị Bát Hoang Nghiệp Hỏa phá hủy, phần lớn hàn khí bên trong bị mảnh vụn Yêu Thạch hấp thu còn phần còn lại thì kinh mạch gân cốt Đoàn Mộc Vũ hấp thu. Mặc dù còn chưa chuyển hóa hoàn toàn, nhưng cũng tương đương có một khối tài bảo thật lớn rồi. Chỉ cần đem bộ phận hàn khí này dung hợp hoàn toàn thì tiến giai Động Huyền sẽ dễ dàng vô cùng.

Ngoài ra, dưới áp lực của Bát Hoang Nghiệp Hỏa thì mảnh vụn Yêu Thạch và Thanh Mộc Tâm đã đạt thành thắng bằng nào đó, hoàn toàn xóa đi nỗi lo lắng của Đoàn Mộc Vũ. Sau này cho dù không có vòng tay băng phách áp chế thì ba động của mảnh vụn Yêu Thạch cũng sẽ không tàn mất ra.

Biết rõ ràng hết thảy, Đoàn Mộc Vũ cũng an lòng. Giờ phút này, hắn còn không thể nào nhúc nhích. Dù sao thì mảnh vụn Yêu Thạch và Thanh Mộc Tâm cũng chỉ bảo vệ thân thể hắn chứ không phải là hắn không bị thương. Lúc này, kinh mạch trong cơ thể hắn cơ hồ hoàn toàn chết lặng, xương cốt huyết nhục cũng đau đớn vô cùng. Xem ra muốn khôi phục, cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Lập tức, Đoàn Mộc Vũ cũng không quan tâm nhiều nữa. Hắn thanh tĩnh lại, cẩn thận vận chuyển Băng Di Liên Thiên Quyết, bắt đầu khôi phục thương thể.

Lần này, Tiểu Bạch cũng bị thương không nhẹ, cho nên không dám lười biếng nữa. Sau khi cảm ứng được ba động của Băng Di Liên Thiên Quyết thì nó tự tu luyện theo Đoàn Mộc Vũ.

Bị vây ở trong lòng núi sụp đổ, Đoàn Mộc Vũ không biết trời trăng là gì. Không biết trải qua bao lâu, hắn mới khôi phục được thương thể, phần hàn khí sót lại trong vòng tay băng phách cũng bị hắn luyện hóa rất nhiều. Vô tình tổng số pháp lực của của hắn đã đến gần cảnh giới Động Huyền, cự ly chỉ còn một bước cuối cùng, giống như chỉ cách một cánh cửa mỏng manh.

Lúc này, Đoàn Mộc Vũ tạm thời không nghĩ tới vấn đề thoát ra ngoài như thế nào mà muốn trực tiếp bước qua một cửa này!

Từ Tầng Phong đến Động Huyền, hai cảnh giới có ý nghĩa tương thông. Nếu như nói Tầng Phong phải không ngừng tích lũy, đem từng bao đất nhỏ tích lũy thành một ngọn núi cao hùng vĩ đến khi ngọn núi này không cách nào chông chát thêm nữa mới thôi thì Động Huyền chính là đem núi cao này đặt vào trong một không gian lớn hơn để tiếp tục tích lũy, tiếp tục mở rộng. Không gian này theo ý nghĩa sẽ không có điểm giới hạn, có thể dung nạp vô số núi cao, cũng chính là vô số pháp lực.

Nhưng trên thực tế, cảnh giới Động Huyền chỉ có thể dung nạp lượng pháp lực không quá ba lần cảnh giới Tầng Phong. Nói cách khác, dựa vào lý luận thì một người có tu vi Động Huyền đỉnh phong tương đương với ba người Tầng Phong đỉnh phong.

Sở dĩ như vậy là có hai phương diện. Thứ nhất là do thân thể con người quá mức yếu ớt, bản thân chứa đựng không được quá nhiều pháp lực, mà người tu hành loài người không thể tự tăng cường cường độ xương cốt của mình. Hơn nữa chuyện này cũng có chút lẫn lộn đầu đuôi bởi vì chỉ cần đạt tới cảnh giới Tinh Uẩn thì thân thể người tu hành trở nên cứng rắn như thép.

Nguyên nhân thứ hai lại có liên quan đến thần hồn. Giống như một người nghèo biến thành một người giàu, tâm tính biến hóa trước sau bất đồng này cũng đồng dạng như khi pháp lực của một người tu hành tăng cường tới trình độ nhất định sẽ ảnh hưởng đến độ ổn định của thần hồn. Dưới tình huống này tất nhiên không thể tùy ý tăng tổng số pháp lực lên. Đây cũng là nguyên nhân tại sao trong bốn cảnh giới nhỏ của Phạm Nhân thì Linh Thai là trọng yếu nhất!

Lúc này Đoàn Mộc Vũ đang đánh sâu vào cảnh giới Động Huyền, pháp lực trong cơ thể hắn như hồng thủy trào dâng bị đê đập vây khốn, trực tiếp tìm đường để thoát!

"Oanh!" một tiếng, trong đầu Đoàn Mộc Vũ vang lên tiếng nổ vang như sấm rền. Trong lúc nhất thời, từ phía trên linh đài, dọc theo các kinh mạch lớn nhỏ của hắn đều bị luồng lực lượng này tác động. Cả thân thể, xương cốt Đoàn Mộc Vũ kêu lên răng rắc không ngừng! Phảng phất như hắn sắp bị nghiền nát thành mảnh vụn vậy.

Mà bên tai, thậm chí cả trước mắt cùng chung quanh thân thể Đoàn Mộc Vũ, cũng xuất hiện nhiều ảo giác vô cùng. Bên tai thỉnh thoảng có tà âm, thỉnh thoảng lại là ác quỷ cười. Trước mắt lại là trùng trùng ảo cảnh, giống như tiên mộng. Về phần các nơi trên thân thể, hoặc như gập phai sâu bọ rần rết cắn, hoặc dục niệm tự sinh thì là tất cả mọi cảm xúc con người có thể nghĩ tới: thế gian muôn màu, đỉnh điểm vui mừng, đầu nguồn khổ sở, vực sâu đau đớn, buồn bã ưu thương, hoang vắng hư vô; tất cả đều hiện hiện ra.

Nhưng tâm chí của Đoàn Mộc Vũ kiên nghị cỡ nào? Không nói đến Bát Hoang Nghiệp Hỏa đang ràng buộc, chỉ bằng vào kiến thức lịch duyệt của Yêu Đế kiếp trước cũng đã để hấn bất động như núi, lòng yên tĩnh như mặt nước phẳng lặng!

Tàng Phong đột phá Động Huyền dù sao cũng chỉ là bước đầu tiên nên thời gian ảo cảnh kéo dài không tới một nén nhang. Thật ra thì loại ảo cảnh này là cấp thấp nhất, là những cảm xúc bản thân sau khi bị thương tổn tự sinh ra. Ví dụ như người phạm binh thương, sau khi lâm trọng thương, xem chết tất nhiên sẽ cảm thấy có vô số ý nghĩ không cách nào nói rõ nên những ảo giác khắc sâu trong trí nhớ xuất hiện cũng có cùng lý thuyết.

Sau khi đột phá cảnh giới Phạm Nhân, tiến vào Thiên Nhân thì mỗi khi tiến cảnh sẽ không phải chịu ảo cảnh của bản thân nữa, mà sẽ là khảo nghiệm của trời đất!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Người Qua Đường

Sau khi ảo cảnh biến mất, pháp lực giống như con lũ trong cơ thể Đoàn Mộc Vũ dần dần bình ổn lại. Nó cũng giống như một con sông lớn, khi chảy thì sang trái ngã phải, cuốn hết mọi thứ trên đường đi, một đường chảy ra biển rộng; nhưng khi ra biển thì an ổn lại vì biển rộng lớn, không còn bất cứ thứ gì cản trở!

Đây cũng chính là cảm giác của hấn lúc này.

Yên lặng dùng tâm cảm nhận khoảng ba ngày ba đêm, Đoàn Mộc Vũ mới chậm rãi mở hai mắt ra. Chợt nhìn qua thì hấn bây giờ và lúc trước không có gì thay đổi nhiều, nhưng hấn đã có thể thu liễm ba động của pháp lực toàn thân. Chỉ từ điểm đó mà nói, mặc dù hấn vừa mới tiến giai cảnh giới Động Huyền nhưng so với đại đa số người tu hành có tu vi Động Huyền đỉnh phong thì mạnh hơn nhiều lắm. Nếu mà tốc độ tích lũy pháp lực của hấn có thể tăng thêm thì thậm chí hấn có thể lập tức tiến vào cảnh giới Linh Thai.

Tuy nhiên, Đoàn Mộc Vũ chắc chắn sẽ không làm như vậy! Việc này cũng không có chỗ tốt gì. Hấn không phải tu luyện chỉ để muốn tăng cảnh giới, cái hấn muốn chính là cường hóa xương cốt thân thể từ từ cuối cùng đạt tới trình độ có thể tu hành công pháp nghịch thiên kia. Đây mới là mục tiêu của hấn.

Vào thời khắc này, hấn cũng đã quyết định, sau này tất cả pháp lực tu luyện có được, hấn đem phân ra thêm một thành nữa, cũng chính là tứ thành, dùng để cường hóa rèn luyện tự thân cùng xương cốt.

Thu công, Đoàn Mộc Vũ đứng dậy. Lúc này hấn mới chú ý một điều, chẳng biết từ lúc nào Tiểu Bạch đã bỏ đi. Nhìn khe hở do núi sụp tạo thành, hấn đoán rằng tiểu tử kia tám phần đối bụng nên ra ngoài tìm thức ăn. Hấn cũng không biết thời gian đã qua bao lâu nữa!

Nhìn khắp mọi nơi, không hề có thi thể của Tô Mộ Huyền, ngay cả mảnh vụn của Cầu Mộc Cung cũng biến thành tro bụi. Điều này khiến hấn thực sự thấy tiếc. Hấn vẫn muốn dùng Cầu Mộc Cung cho đến lúc đạt tu vi Động Huyền đỉnh phong, nhưng bây giờ thì nó tiêu rồi!

Cũng may trong tay hấn còn có ba thanh kiếm lấy từ đám người Hoành Uyên nên cũng không phải lo lắng bị giam ở chỗ này.

Kiên nhẫn chờ đợi ước chừng hơn ba canh giờ, Tiểu Bạch mới từ bên ngoài đi vào. Cái bụng nó phồng lên, đặc chí chui qua khe đá trở về.

"Chiếp, chiếp, chiếp, chiếp!"

Thấy Đoàn Mộc Vũ tỉnh lại, Tiểu Bạch tựa hồ cũng cao hứng. Nó nhảy ngay lên vai trái của Đoàn Mộc Vũ, kêu chiếp chiếp không ngừng. Có vẻ như nó đang kể khổ: đoạn thời gian này nó đáng thương cỡ nào, vừa đen thui đi lại còn vừa đói bụng; nó thậm chí đói đến mức không có biện pháp đành phải ăn một con trùng nhỏ có mùi vị thật khó ăn, vị thật cổ quái; hiện tại nó không có cách nào khác nên ra ngoài ăn hạt cây; thật đáng thương, thật đáng thương!

Đoàn Mộc Vũ yên lặng nghe nó kể khổ rồi khẽ mỉm cười. Chẳng hiểu sao hấn lại có thể hiểu được tiểu tử kia đang muốn bày tỏ gì nữa!

Đem úy khuất phát tiết ra ngoài, Tiểu Bạch liền hài lòng chui vào túi nhỏ rồi ngủ say. Đúng thật là một tiểu tử hết ăn lại nằm, cực kỳ thoải mái.

Không quản Tiểu Bạch nữa, Đoàn Mộc Vũ bắt đầu mở đường ra ngoài, phương hướng chính là khe hở mà Tiểu Bạch chui ra. Hấn tin tưởng cảm ứng của tiểu tử này, người lười cũng là người thông minh nhất nên nơi này nhất định có khoảng cách ngắn nhất để thông ra ngoài.

Hấn cũng không lo lắng việc mình sẽ đánh thức Tiểu Bạch vì tiếng động có lớn hơn nữa cũng không sao, trừ phi chính nó đói bụng tự tỉnh lại chứ nếu không sẽ ngủ say sưa.

Sau năm canh giờ, Đoàn Mộc Vũ mới xuất hiện dưới bầu trời. Bây giờ, chỗ mà hấn đứng rõ ràng là đỉnh của ngọn núi lúc trước. Lực lượng của Bát Hoang Nghiệp Hỏa xuất ra hấn đã đánh sập cả ngọn núi này.

Yên lặng nhìn nơi đây một lượt, Đoàn Mộc Vũ mới xoay người rời đi. Hắn chưa biết rõ Số Mệnh Thạch do Tô Mộ Huyền ngưng tụ có bị phá hủy hay không nhưng hẳn lại không thể truy xét tìm kiếm, càng không cách nào xác định được Ma Quân Đoàn Thiên Đồ chuyển thế ở nơi đâu?

Sau khi trở về trấn nhỏ, Đoàn Mộc Vũ phát hiện dân cư trong trấn đã chết hết, trong phương viên tám mươi dặm không còn một người sống. Lối vào trấn nhỏ có bố cáo của quan phủ: Nơi đây phát sinh ôn dịch nên trong vòng mười năm không cho ai bước vào, người đi đường phải đi vòng. Căn cứ theo ngày trên bố cáo để suy tính thì hẳn đã bị giam trong lòng núi hơn nửa năm.

Đứng trước bố cáo, Đoàn Mộc Vũ mặc niệm một lúc lâu sau đó xuyên qua trấn nhỏ, tiếp tục bước đi về hướng Thất Bảo Lăng Lâu ở Trung Châu.

Không chút chần chừ, Đoàn Mộc Vũ bước nhanh theo con đường này. Sau một tháng, hắn đã bước lên Tỏ Long Sơn Mạch – dãy núi xuyên qua cả nam bắc Trung Châu. Nơi này đã là vùng đất người phàm khó có thể đặt chân đến, bóng dáng người tu hành thỉnh thoảng lại nhìn thấy. Tuy nhiên, còn có số lượng yêu thú nhiều hơn và cường đại hơn.

Một ngày kia, Đoàn Mộc Vũ đang thu thập tài liệu của con yêu thú cấp Xích Mộc mới vừa kết liễu thì phía trước hắn xuất hiện một đội hai mươi người. Về mặt bọn họ bình thân, vừa nói vừa cười đi tới. Trong đó, hơn phân nửa có cảnh giới Tầng Phong, tuổi không quá mười bốn mười lăm, thậm chí còn có nhỏ hơn. Mặt khác, còn có năm người tu hành cảnh giới Động Huyền hộ vệ trước sau.

Đây hẳn là đệ tử môn phái nào đó ra ngoài lịch lãm! Lúc này, những người đó cũng thấy Đoàn Mộc Vũ. Đám tiểu tử trong đó lần đầu rời núi nên lập tức tò mò nhìn sang. Mà ngược lại, năm đệ tử thủ hộ cảnh giới Động Huyền thì có chút cảnh giác.

"Vị huynh đài này, bọn ta là đệ tử của Cửu Dương Sơn ra ngoài lịch lãm. Tại hạ họ Trương tên Kỳ Phong. Không biết con Xích Mộc Hoa Ban Ngao này người có thể nhường cho chúng ta hay không?"

Lúc này, sau khi đánh giá một phen, người dẫn đội liền tiến lên chấp tay hỏi. Hình dáng người này có vẻ tương tự Trương Thư Át chết dưới tay Ma Lang Quân - Tô Mộ Huyền.

"Hà! Có ý gì?" Đoàn Mộc Vũ nhìn hắn một cái, thân nhiên hỏi. Nơi đây là Tỏ Long Sơn Mạch, yêu thú cấp Xích Mộc bình thường đâu đâu cũng thấy mà.

"Ha ha, huynh đài chớ nên hiểu lầm! Mấy vị sư đệ sư muội của ta đều lần đầu xuống núi lịch lãm nên đối với các loại yêu thú không hiểu nhiều lắm. Xích Mộc Hoa Ban Ngao này bình thường cũng rất khó gặp nên ta muốn mua lại, để giảng giải cho bọn chúng một phen. Làm như thế thì chân thật hơn một chút." Trương Kỳ Phong lễ phép nói, thái độ ôn hòa nho nhã.

"Nếu như thế thì con thú này người cầm đi! Ta chỉ thu thập máu huyết của nó!" Đoàn Mộc Vũ gật đầu, sau đó suy nghĩ một chút, liền hỏi: "Không biết môn hạ quý phái có năm người tên Tu Đồng Túy, Liên Trì, Hoắc Tinh, Trương Thư Át, Đoàn Hồng Văn không?"

Nghe thế, hai mắt Trương Kỳ Phong không khỏi sáng ngời. Hắn vội vàng dò hỏi: "Huynh đài gặp bọn họ ở nơi nào? Không đối gạt huynh đài, bọn họ chính là môn hạ đệ tử Cửu Dương Sơn, chẳng qua nửa năm trước xuống núi thi hành nhiệm vụ đến nay vẫn chưa trở về!"

"Ta thực sự đã gặp bọn họ, nhưng đáng tiếc năm người không ai sống sót, cùng chết một chỗ. Còn có Ma Lang Quân Tô Mộ Huyền. Hắn bọn họ đồng quy vu tận! Trước khi chết, Tu Đồng Túy bảo ta truyền tin tức này lại cho môn nhân Cửu Dương Sơn. Là như thế!" Đoàn Mộc Vũ nói đơn giản. Bất kể như thế nào thì năm người Tu Đồng Túy cũng coi như có quen biết hắn, sau khi chết, họ được nhận vinh hạnh đặc biệt này thì cũng có thể nhắm mắt.

"Cái gì? Trời ơi! Năm người bọn họ ... gặp phải đại nạn này! Cái này ... Tô Mộ Huyền không ngờ lại là Ma Lang Quân? Chuyện này thật khó tin? Ba năm trước chúng tôi còn nâng cốc uống rượu ở Tầm Dương Sơn, sư muội tôi thậm chí còn trao tâm cho hắn! Nho nhã phong lưu như vậy, không ngờ lại là Ma Lang Quân! Không trách được sao chúng tôi đuổi giết lại không có kết quả gì! Huynh đài, chuyện này người có biết cặn kẽ hay không, có thể kể lại cho tại hạ không? Cửu Dương Sơn tất có trọng tạ!" Trương Kỳ Phong nghe vậy, kinh ngạc cảm thán bí thông một hồi. Ngay cả môn nhân Cửu Dương Sơn còn lại cũng khiếp sợ không thôi!

"Tình hình cụ thể ta cũng không biết. Từ đây đi thẳng hướng nam sáu nghìn dặm, gặp được một trấn nhỏ, người trong trấn đều đã chết. Phương tây của trấn có một ngọn núi bị sụp đổ chính là nơi sáu người đồng quy vu tận. Những chuyện khác, ta cũng không hiểu rõ!" Nói như thế xong, Đoàn Mộc Vũ liền tiếp theo lên đường.

Mà Trương Kỳ Phong phía sau cao giọng hỏi: "Còn chưa thỉnh giáo tên họ đại danh huynh đài?"

"Người qua đường, như nước chảy mây trôi mà thôi cần gì phải biết tên? Lúc này xin từ biệt!" Đoàn Mộc Vũ không quay đầu lại mà chỉ hời hợt trả lời. Thoảng cái hắn đã biến mất!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Thất Bảo Lăng Lâu

Mười ngày sau, khi Đoan Mộc Vũ vừa bay qua một dãy núi cực kỳ to lớn thì khung cảnh trước mắt rộng mở. Phía trước có rất nhiều ngọn núi vây quanh một cái hồ phản chiếu trời xanh mây trắng, giống như một mặt gương màu lam không lờ. Hồ này lớn chừng năm trăm dặm, sóng vỗ mênh mông. Trong hồ, chính là Thất Bảo Lăng Lâu.

Nơi đây có đầy đủ thiên địa linh khí, lại có khung cảnh tươi đẹp nên là nơi khi đến người tu hành cảm thấy thoải mái nhất. Dọc theo bờ hồ, ngoài cùng bên trái có ba ngọn núi chọc trời, vươn thẳng đến tận mây xanh. Đó cũng chính là sơn môn của Vô Cực Môn. Còn phía Bắc của hồ, cách một ngàn hai trăm dặm có ba trăm ngọn núi lạ, là Cửu Dương Sơn.

Hai tông môn lớn tụ tập ở nơi này tất nhiên biến nơi đây trở thành trung tâm nội vực tu hành giới của Nhân Giới, mà Thất Bảo Lăng Lâu chỗ nào cũng có nên cũng theo đúng thời cơ mà mở.

Không chỉ như vậy, mà ở bờ bên phải còn phân bố ít nhất hơn mười môn phái tu hành nhỏ. Lấy nhân số tính toán thì người tu hành nơi đây đã có hơn vạn, đủ để tạo thành một tòa thành nhỏ.

Tuy nhiên, phần lớn người tu hành không thích làm những chuyện vận vật chớ đừng nói chi là lui tới cửa hàng giao dịch. Chính vì vậy mà ba ngàn năm nay, nội vực tu hành giới cũng chỉ có một nhà Thất Bảo Lăng Lâu chính thức buôn bán. Hơn nữa cũng không quá đông khách, sinh ý cũng không thịnh vượng lắm. Mỗi tháng, họ chỉ mở cửa một ngày, thời gian còn lại đều ngừng kinh doanh.

Đoan Mộc Vũ tới đây vừa cách thời gian khai trương còn có ba ngày, nên hắn cũng không vội. Hắn trú lại trong ngọn núi gần đó, chặt một cây lớn làm thành bè rồi ném vào trong hồ. Sau đó hắn ngồi lên bè, rồi để nó tự trôi đi.

Nơi này chính là nơi môn phái tu hành tụ tập, tất nhiên không cần lo lắng chuyện yêu thú xâm nhập hay yêu nhân làm loạn. Hắn đã tọa tu hành ba ngày, cũng rất an ổn.

Đợi đến khi thời gian ba ngày vừa qua, Đoan Mộc Vũ lợi dụng Cuồng Phong Thuật thúc dục bè gỗ lướt nhanh trong hồ. Từ xa nhìn lại đã thấy một tòa lâu cao đứng sừng sững trên mặt nước, không hề rung lắc. Nhưng bên dưới nó không phải là đảo nhỏ hay trụ chống mà là một con ngao lớn có hình thể khổng lồ, nâng đỡ Thất Bảo Lăng Lâu vững vàng!

Thất Bảo Lăng Lâu tổng cộng chia làm năm mặt, mỗi một mặt cũng đều có thái quang lượn lờ nhưng không giống nhau. Đây là ứng đối với năm loại thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Lâu cao bảy tầng, tục truyền mỗi tầng có một trọng bảo thủ hộ. Có lời đồn rằng Thất Bảo Lăng Lâu chỉ cần khai trương thì đều mở toàn bộ, không phân biệt cảnh giới lớn nhỏ, ai ai cũng đều có thể vào, nhưng vật phẩm mỗi một tầng bán ra có chủng loại bất đồng.

Tầng thứ nhất là linh dược, linh đan cùng với tài liệu tương quan. Tầng thứ hai là phù triện, ngọc phù cùng với tài liệu tương quan. Tầng thứ ba là pháp khí, kiếm khí cùng với đủ loại khoáng vật tài liệu. Tầng thứ tư là trận pháp, cấm chế các loại. Tầng thứ năm là công pháp, pháp thuật. Tầng thứ sáu thu mua các loại tài liệu cùng với đồi huyền tinh. Tầng thứ bảy sẽ là các loại bảo vật ly kỳ.

Trừ sáu tầng đầu có thể tùy ý mua bán thì tầng thứ bảy không thể thông qua phương thức mua bán đơn giản mà phải tiến hành đấu giá. Nhưng những bảo vật này tương đối hiếm có, không phải tùy thời đều có thể thấy. Thường thường thì mấy chục năm, tầng thứ bảy sẽ cử hành một lần đấu giá.

Mặt khác, nơi đây tuy có bảy tầng nhưng không tương thông lẫn nhau. Mỗi một tầng đều bị phong bế, không thể từ tầng một trực tiếp tiến vào tầng thứ hai mà phải từ bên ngoài tiến vào một tầng. Chắc đây là vì phòng ngự mà thiết kế.

Lúc này, sắc trời này còn sớm nhưng đã có thể thấy được kiếm quang lóe sáng, thỉnh thoảng có người tu hành ngự kiếm mà đến. Trong đó cũng không thiếu người cười chim quý thú lạ mà đến.

Đầu tiên, Đoan Mộc Vũ đi tới không phải tầng thứ nhất, mà là tầng thứ sáu. Bởi vì hôm nay trong tay của hắn không có huyền tinh, cho nên cần bán một chút vật phẩm để đổi lấy.

Tầng thứ sáu cao hơn mặt đất khoảng 60 trượng nên có thể ngự kiếm mà lên, cũng có thể leo lên thang lầu bố trí bên ngoài, cũng có thể ngồi Tuyết Vũ Điều mà Thất Bảo Lăng Lâu chuẩn bị.

Hôm nay, Đoan Mộc Vũ ngự kiếm phi hành hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì, nhưng xưa nay hắn đều có yêu cầu tận thiện tận mỹ nên có muốn ngự kiếm phi hành thì cũng phải dùng kiếm do mình luyện chế. Mấy thanh kiếm cùn lầy từ đám người Hoàng Uyên quả thực thô lậu không chịu được. Cho nên có lấy ra dùng thì cũng như cười cuộc cười xềng, quá mất hình tượng. Chính vì thế hắn lựa chọn leo thang lên.

Thất Bảo Lăng Lâu mặc dù an bài thỏa đáng hết thảy, có phương thức dùng thang lầu nhưng trên thực tế không có người tu hành nào chọn phương thức này mà chọn ngự kiếm hoặc là cưỡi Tuyết Vũ Điều. Cử chỉ của Đoan Mộc Vũ giờ phút quả thực hấp dẫn không ít ánh mắt tò mò.

Song Đoan Mộc Vũ không để ý tới, mà nhanh chóng leo lên tầng thứ sáu của Thất Bảo Lăng Lâu. Vừa đi vào trong, hắn liền phát hiện nơi đây cực kỳ rộng rãi, trên dưới cao chừng mười trượng, phạm vi khoảng một trăm mẫu. Tiến hành buôn bán ở chỗ này cũng đủ rồi.

Không gian bốn phía của tầng sáu không có ranh giới rõ ràng mà là trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo, thúy trúc liên miên. Cho nên bước chân vào nơi này phảng phất như ở trong rừng trúc, chứ không phải lầu các.

Ở trung ương là một tòa san hô tử ngọc khổng lồ. Quang mang trên san hô chớp nháy, tổng cộng chia ra hai mươi bốn quang sắc đẹp đẽ. Mỗi một quang sắc là một Truyền Tống Trận loại nhỏ, chỉ cần bước vào là sẽ được truyền đến không gian gần đó rồi mới tiến hành giao dịch trong đó. Kiểu giao

dịch này vừa đơn giản vừa an toàn, không sợ bị cướp vì hàng hóa của Thất Bảo Lăng Lâu đều được trữ tại những địa phương bí mật khác. Nơi này chỉ có thể xem như một con đường phải đi để giao dịch mà thôi.

Đoan Mộc Vũ đến gần một quần sáng, bước lên Truyền Tống Trận phía dưới. Nhất thời một đạo bạch quang hiện lên, hắn đã xuất hiện trong một căn phòng cổ kính. Bốn phía căn phòng bày biện rất nhiều chai lọ, đồ vật ngổn ngang. Chính giữa căn phòng, sau một cái bàn là một lão già đầu tóc bạc phơ có cảnh giới Động Huyền đang thích ý uống linh trà. Thấy Đoan Mộc Vũ xuất hiện lão chỉ khẽ gật đầu, không hề nói gì.

Đoan Mộc Vũ tất nhiên hiểu được quy củ nơi đây nên cũng không nói gì mà trực tiếp lấy ba khối ngọc phù đã chế luyện trong lúc nhàn hạ ra. Vốn hắn muốn bán hàn ngọc, nhưng sau khi nghĩ lại thì không bằng chế luyện thành ngọc phù thì bán ra càng thêm thích hợp. Dù sao vật này rất khó đạt được, sau này tu vi của hắn tăng lên thì hắn có thể chế luyện ngọc phù đẳng cấp cao hơn.

Thấy Đoan Mộc Vũ lấy ra ba khối ngọc phù, ánh mắt lão già tóc bạc không khỏi sáng ngời, trực tiếp để linh trà xuống, ồ nhẹ một tiếng rồi nói: "Lại là ngọc phù có ấn ký Phượng Hoàng Linh Vũ? Xin hỏi huynh đài, ngọc phù này do người chế tạo?"

"Có quan hệ không?" Đoan Mộc Vũ thân nhiên hỏi.

"Ha ha, tất nhiên là không. Chẳng qua ta thuận miệng hỏi thôi. Ba năm trước đây, từng có một khối ngọc phù có ấn ký Phượng Hoàng Linh Vũ xuất hiện ở Thất Bảo Lăng Lâu. Đáng tiếc, bản nhân chỉ nhìn thoáng qua từ xa, còn chưa nghiên cứu một chút đã bị người ta mua với giá cao. Hôm nay lại đồng thời xuất hiện ba khối, cho nên bản nhân có thể dựa theo giá cả cao nhất, dùng giá tiền một trăm năm mươi viên huyền tinh mua một khối. Không biết huynh đài có dị nghị gì không?" Lão nhân kia cười nói ha ha, đồng thời cũng đã chuẩn bị cò kè mặc cả.

"Đồng ý!"

Về mặt Đoan Mộc Vũ không thay đổi, trực tiếp đáp. Ngọc phù này có giá trị bao nhiêu hắn không thèm để ý, chẳng qua hắn chế ngọc phù để có giá hơn mà thôi. Nếu so đo giá trị của ngọc phù thì chẳng khác nào đang vũ nhục ngọc phù do hắn chế luyện.

Lão nhân kia ngạc nhiên một chút, nhưng ngay sau đó không dám chậm trễ. Kẻ ngu loại này trăm năm khó gặp! Vui mừng giao dịch cho Đoan Mộc Vũ bốn trăm năm mươi viên huyền tinh xong, lão tự nhận là mình đã kiếm một khoản lớn.

Song với cảnh giới của hắn, cũng chỉ nghĩ được như thế mà thôi. Hành động giống kẻ ngu của Đoan Mộc Vũ, tất nhiên làm hắn không hiểu, vĩnh viễn không tài nào hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Trời Cho Tiên Phi Nghĩa

Bốn trăm năm mươi viên huyền tinh cũng có thể xem như một món tài phú rất lớn, cho dù với người tu hành thì cũng rất đáng kể vì linh khí ẩn chứa bên trong huyền tinh đủ để người có tu vi Động Huyền tu luyện liên tục trong một trăm ngày. Nếu lấy đi mua đồ thì ba trăm viên huyền tinh đã có thể mua được một chiếc nhẫn trữ vật vô cùng tốt!

Nhưng Đoan Mộc Vũ đã có túi trữ vật do Khô Mộc tặng nên đối với nhẫn trữ vật không có hứng thú gì. Hà huống chi, đến khi hắn tiến lên cảnh giới Linh Thai thì tự có biện pháp luyện chế cho mình một nhẫn trữ vật có phẩm chất tốt hơn.

Rời tầng thứ sáu của bảo lâu, Đoan Mộc Vũ trực tiếp bỏ qua tầng thứ năm cùng tầng thứ tư. Kiếp trước thân là Yêu Đế, trong trí nhớ hắn có số lượng các loại pháp thuật, công pháp, cấm chế phong phú vô cùng nên không cần đi mua.

Hắn đi xuống tầng thứ ba. Nơi này chuyên môn bán các loại pháp khí, kiếm khí, cùng với các loại tài liệu, khoáng vật. Bây giờ Cầu Mộc Cung đã bị hủy, hắn không cách nào luyện chế một cây giống như trước nữa. Với lại đã vào cảnh giới Động Huyền nên tổng số pháp lực tăng trưởng trên diện rộng, nên hắn muốn luyện chế cho mình một thanh kiếm cũng là bình thường.

Tầng thứ ba đồng dạng cũng cực kỳ rộng rãi nhưng bên trong lại không giống hoàn toàn tầng thứ sáu. Tầng thứ sáu như sông núi cây rừng, nhưng nơi này lại lấy màu đỏ hồng làm chủ, bốn phía đều lấy ảo thuật tạo thành địa hỏa viêm lưu, dưới chân lại là sao sáng đầy trời, không ngừng biến ảo. Đặt mình trong trong đó, chợt cảm thấy tự thân nhỏ bé vô cùng.

Mà tại trung ương, không có san hô nhưng lại là một thanh cự kiếm. Xung quanh cự kiếm tổng cộng có hai mươi bốn chuỗi kiếm nhỏ lơ lửng, linh động phi phàm. Dưới thân kiếm cũng là Truyền Tống Trận nhỏ, đạo lý cũng giống nhau.

Giống như lúc trước, Đoan Mộc Vũ đi tới trước một thanh kiếm nhỏ, nhất thời hắn liền được truyền tống đến một căn phòng. Trong gian phòng này rất sạch sẽ, không có cả một hạt bụi nhỏ, không có vật dụng bày biện lộn xộn mà chỉ có một mỹ phụ trung niên ngồi một mình trên giường. Trước mặt bà ta là một bàn cờ vây, đang tự đánh cờ.

"Muốn mua gì?"

Mỹ phụ kia không ngẩng đầu lên mà chỉ thản nhiên nói. Tay bà ta cầm một quân trắng, đối diện có một quân đen đang lơ lửng, giống như có một bàn tay vô hình đang cầm. Đây lại là một cao thủ cảnh giới Linh Thai đỉnh phong.

"Ta muốn một ngàn cân Hàn Thiết thô, năm điểm Ngọc Mặc Sa, một cái Hàn Yên Thúy thượng phẩm, chín viên Phi Bạch Thạch, một khối Ô Mộc ba cân, một cái đỉnh trung." Đoàn Mộc Vũ há mồm liền đem một chuỗi tài liệu báo ra. Đây là những tài liệu hắn chuẩn bị để luyện chế kiếm khí, tuy nhiên một thanh kiếm chân chính còn cần rất nhiều tài liệu nữa, nhưng các loại khác thì hắn đã thu thập đủ rồi.

"Vì sao phải dùng Hàn Thiết thô? Hắn ngươi muốn luyện chế kiếm khí? Ngươi xác định có thể thuần thục Hàn Yên Thúy cùng Phi Bạch Thạch? Chỉ vì lợi ích trước mắt, là tối kỵ trong tu hành." Mỹ phụ trung niên kia không ngẩng đầu lên mà tiếp tục đánh cờ, trên bàn cờ lại cũng mờ mờ hồ hồ ra sát khí.

"Có thể!" Đoàn Mộc Vũ đơn giản gật đầu. Hắn tất nhiên biết lời của mỹ phụ trung niên không phải cố ý gây khó khăn mà là thiện ý nhắc nhở. Bởi vì dựa theo danh sách tài liệu hắn đưa ra thì chỉ cần là hành gia luyện khí thì sẽ biết một thanh kiếm này được luyện thành thì sẽ có phẩm chất cực cao! Nếu bình thường thì luyện chế có chút phức tạp, rất dễ dàng thất bại.

"Ồ?" Mỹ phụ trung niên nghe vậy, rốt cục cũng ngẩng đầu nhìn Đoàn Mộc Vũ một cái nhưng bà ta không nói gì. Tay bà ấy vung lên, mấy thứ tài liệu cùng luyện đỉnh trung phẩm liền xuất hiện tại mặt Đoàn Mộc Vũ.

"Những thứ này tổng cộng ba trăm mười hai viên huyền tinh nhưng nếu ngươi có thể trả lời ta hai vấn đề thì chẳng những huyền tinh ta không lấy mà còn có thể tặng ngươi một ngàn viên huyền tinh nữa!"

Nghe thế, chân mày Đoàn Mộc Vũ không khỏi khẽ nhíu nhưng hắn vẫn bình tĩnh nói: "Nếu có vấn đề, các hạ cứ nói. Nếu ta biết thì ta nói, không dối gạt nửa lời. Còn tặng huyền tinh thì miễn đi!"

"Ha ha! Đã sớm nghe nói Huyền Minh Tử Phù Vân Sơn thu một môn nhân quái dị, hôm nay vừa thấy đúng là như thế. Cũng được, vấn đề thứ nhất là ba năm trước đây, giữa đêm mờ mịt ba mùa hạ ngươi ở đâu?" Mỹ phụ trung niên khẽ mỉm cười, nhưng ánh mắt lại trở nên bén nhọn vô cùng.

"Ta ở đâu hả?" Đoàn Mộc Vũ hơi ngần ra. Hắn không khỏi nhớ lại vấn đề này, nhưng ngay sau đó liền nghĩ đến chuyện khác: chính là lúc trước gặp Tương Kỳ Phong, hắn đã nói năm người Tu Đồng Túy chờ cùng Ma Lang Quân Tô Mộ Huyền đồng quy vu tận. Mặc dù hắn không để lại tên họ nhưng với bản lĩnh của Cửu Dương Môn thì tra ra tên họ gì, là người môn phái nào cũng rất dễ dàng.

Như vậy thì mỹ phụ trung niên trước mặt này phải là người của Cửu Dương Môn. Mà sở dĩ bà ta muốn hỏi ba năm trước hắn ở nơi đâu nhất định là hoài nghi hắn là Ma Lang Quân, bởi vì ba năm trước Cửu Dương Môn đang truy bắt Ma Lang Quân trên Tầm Dương Sơn.

"Ba năm trước đây giữa đêm mờ mịt ba mùa hạ, ta đang ở trấn Hồi Long trong Tích Nguyệt Hồ, đồng hành với ta còn có một cô gái áo đỏ. Đêm hôm đó, mấy trăm dân trấn Hồi Long bị Dạ Huyết Yêu Bức giết chết, chỉ còn lại một cô gái ngư dân Tiểu Hà Nhi chạy trốn được. Hôm nay bà ta đang ở Phù Vân Sơn, có thể đi hỏi."

"Cô gái áo đỏ? Chẳng lẽ là yêu nữ đoạt được mảnh vụn Yêu Thạch kia? Bây giờ nàng đang ở nơi đâu?" Trong mắt mỹ phụ trung niên chợt lóe tinh quang, bà ta hẳn đã đoán ra.

"Đây là vấn đề thứ hai?" Đoàn Mộc Vũ hỏi ngược lại, hắn chỉ đáp ứng trả lời hai vấn đề.

"Ha ha, quên đi! Chuyện này không liên quan đến ngươi. Ta sẽ hỏi vấn đề thứ hai: ở tiểu trấn mà môn hạ đệ tử Cửu Dương cùng Ma Lang Quân đồng quy vu tận, dân trấn phương viên tám mươi dặm đều chết oan chết uổng, không một người còn sống. Quan phủ cho rằng có ôn dịch khuếch tán, nhưng cao thủ Cửu Dương Môn xem xét lại phát hiện những dân trấn chết đi đều từ vong một cách bình thường, sau khi chết toàn bộ đều vào luân hồi, không có nửa điểm oán khí, cực kỳ kỳ quái. Ta chỉ hỏi một câu, ngươi có biết mấu chốt trong đó không?"

Nghe đến đó, Đoàn Mộc Vũ liền im lặng. Một lúc lâu, hắn mới hồ hững hỏi: "Các hạ đến từ Cửu Dương Sơn?"

"Dĩ nhiên. Nếu không phải như thế, ta làm sao biết thân phận của ngươi? Hôm nay ta đã xác định ngươi không phải Ma Lang Quân, bởi vì ba năm trước Ma Lang Quân xuất hiện tại Tầm Dương sơn. Từ Tầm Dương tới Tích Nguyệt Hồ khoảng chín nghìn dặm. Không có ai có thể chạy xa như thế trong một đêm, nhưng mà ta muốn biết là đến tận cùng Ma Lang Quân thì triển âm mưu gì ở trấn nhỏ ấy? Ngươi nên biết chuyện này có liên quan rất lớn, Ma Lang Quân này rất có thể là đại đệ tử quan môn của Ma Quân Đoàn Thiên Đồ. Chúng ta phải cẩn thận làm việc!" Mỹ phụ trung niên nghiêm mặt nói.

Đoàn Mộc Vũ tựa hồ do dự một chút, lúc này mới nói: "Ta thật ra cũng không biết nhiều, nhưng mà trước khi Tu Đồng Túy chết, từng nói ba chữ ‘Số Mệnh Thạch’!"

"Sau đó thì sao?" Mỹ phụ trung niên có chút khẩn trương hỏi.

"Không có sau đó, hắn tựa hồ còn chưa nói hết đã chết rồi. Nhưng ta nghĩ, Số Mệnh Thạch này hẳn là bảo bối nào đó."

Nghe xong lời Đoàn Mộc Vũ, mỹ phụ trung niên lặng yên nhìn hắn một lát, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười vô cùng mê người.

"Rất tốt, đa tạ! Ngươi xác định ngươi không cần một ngàn viên huyền tinh?"

"Không, ta bỗng nhiên thay đổi ý. Trời cho tiền phi ngựa, nếu người không lấy ắt gặp trời phạt!" Đoàn Mộc Vũ bỗng nhiên khẽ cười, thu hồi tài liệu cùng một ngàn huyền tinh, xoay người rời đi.

Ngay sau khi Đoàn Mộc Vũ rời đi, mỹ phụ trung niên kia bỗng nhiên trầm giọng nói: "Hắn đang nói láo, hơn nữa cũng nhìn ra ta không phải là người của Cửu Dương Sơn. Chuyện này tất nhiên cũng hẳn có quan hệ! Truyền lệnh ta, giết hắn đi. Với thành chủ, ta tự có giải thích!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Sông Ngầm Dưới Lòng Đất

Rời khỏi tầng thứ ba của Thất Bảo Lăng Lâu, ánh mắt Đoàn Mộc Vũ chuyển sang lạnh lẽo trong tức khắc. Quả nhiên Số Mệnh Thạch không hề bị tổn hại, hơn nữa Tô Mộ Huyền còn có đồng bọn. Hôm nay, chúng muốn giết người diệt khẩu!

Song người của Hắc Thành có thể ẩn thân ở Thất Bảo Lăng Lâu, cũng đúng là có bản lĩnh. Tu Đồng Túy từng nói từ khi Ma Quân Đoạn Thiên Đồ đột nhiên chết thì gần trăm năm nay Hắc Thành yên tĩnh hơn rất nhiều, nhưng hôm nay xem ra bọn họ tính toán rất nhiều!

Hít sâu một hơi, Đoàn Mộc Vũ cũng không vội vã rời đi mà ngược lại tiếp tục vào tầng thứ nhất của Thất Bảo Lăng Lâu. Ở nơi này, hắn mua mười gốc Lam Nguyên Thảo trăm năm cùng một cái đan đỉnh trung phẩm. Cuối cùng lại dùng toàn bộ huyền tinh trên người mua một hơi hơn ngàn Băng Linh Quả. Đây là linh quả hi hữu đến từ băng nguyên, bên trong chứa rất nhiều linh khí thuộc tính hàn, vừa có thể làm đồ ăn vặt cho Tiểu Bạch cũng có thể để hắn phục dụng. Mỗi một Băng Linh Quả, có thể giúp hắn khôi phục một phần hàn khí, cơ hồ không kém gì linh đan diệu dược.

Ra ngoài Thất Bảo Lăng Lâu, Đoàn Mộc Vũ nhảy lên bè gỗ. Phong thái hắn như không kinh không sợ, không hề hoảng loạn nhưng trong lúc vô tình lại có từng sợi sương mù màu trắng từ chung quanh bay lên, che phủ thân mình. Sau khi che chắn hết mọi góc nhìn, Đoàn Mộc Vũ liền nhảy thẳng xuống hồ, trực tiếp lặn xuống chỗ sâu nhất. Đầu tiên, Đoàn Mộc Vũ xuất một đạo pháp thuật đóng băng, phong tỏa ba động toàn thân, sau đó mới nhanh chóng lao về hướng Tây.

Sở dĩ hắn lựa chọn phía Tây không phải vì có lối thoát mà vì hồ lớn này có phương viên khoảng năm sáu trăm dặm nên trừ phi xuất động cao thủ cảnh giới Linh Thai chứ nếu không, tuyệt đối không cách nào phong tỏa cả hồ. Nhưng vấn đề là xung quanh hồ lớn này chính là sơn môn của các tông môn lớn. Đừng nói là người tu hành cảnh giới Linh Thai, cho dù là cảnh giới Tử Khí cũng không thể không kiêng sợ mà tìm kiếm được.

Cho nên người trong Hắc Thành nếu muốn đuổi giết hắn thì có hai loại lựa chọn. Đầu tiên truy tung hắn rồi đuổi theo phía sau, thứ hai là tiến hành chặn đánh tại con đường mà hắn phải đi qua.

Như thế thì sau khi nghiên cứu các phương hướng: hướng Bắc là Cửu Dương Sơn, người của Hắc Thành có tật giật mình, tuyệt đối sẽ tiến hành chặn đánh ở phương hướng này; hướng Nam lại là phương hướng về Phù Vân Sơn, đoán chừng cũng giống như trước sẽ tiến hành chặn đánh; về phần hướng Đông là địa bàn của Vô Cực Môn tuy thấy an toàn hơn, nhưng lại là nguy hiểm nhất. Người của Hắc Thành giấu diếm một trăm năm nay, có trời mới biết bọn họ có thủ đoạn gì và không biết có bao nhiêu tai mắt ở các môn phái? Một khi hắn lộ diện, nói không chừng sẽ bị một kích đánh chết!

Cho nên Đoàn Mộc Vũ hoàn toàn không nghĩ đến chuyện lộ diện, càng không muốn trốn bởi vì trốn thì với tốc độ của hắn nhất định sẽ bị đuổi kịp.

Cho nên, địa phương hắn muốn đến là một mạch nước ngầm bí mật. Mạch nước ngầm này là một trong những nguồn nước đổ ra hồ, liên thông tới sông ngầm dưới một ngọn núi cao phía tây, hết sức bí mật. Đoán chừng người tu hành tu luyện ở chỗ này nhiều năm cũng có rất ít người biết.

Nhưng mạch nước ngầm này đối với Đoàn Mộc Vũ thì không phải là điều gì bí mật. Ba ngàn năm trước, ở tại nơi này hắn đã đánh một trận, giết từ phía Bắc Tô Long Sơn Mạch tới đây, từng dùng một đạo Thiên Hóa thiêu khô cả cái hồ này. Lúc ấy cái mạch nước ngầm trong khe núi đá hiện hiện ra, mặc dù lúc ấy hắn ở trên cao vạn trượng nhưng dùng thần niệm quét qua đã đem điểm biến hóa vì điều này nhớ kỹ.

Cũng chẳng phải do Bát Hoang Nghiệp Hỏa ban tặng, mà là trí nhớ hắn từng sở hữu đều rõ ràng vô cùng. Cho nên hôm nay hắn có thể mượn mạch nước ngầm vô cùng bí mật kia chạy trốn.

Nhưng Đoàn Mộc Vũ cũng không biết một chuyện. Giờ phút này, trừ người của Hắc Thành ra thì người tu hành của Cửu Dương Sơn cũng đã căn cứ theo miêu tả của Tương Kỳ Phong mà tìm kiếm hắn. Dù sao thì lời nói lúc trước của hắn cũng hàm hồ quá mức, mà Ma Lang Quân lại là sự tình có liên quan trọng đại nên sao có thể bỏ qua?

Nhân mã hai bên đều thấy hắn đi ra từ Thất Bảo Lăng Lâu, cũng thấy hắn nhảy vào hồ lớn rồi mất tung tích. Đến khi kịp phản ứng thì đã không thể nào tìm kiếm.

Không nói đến chuyện người của Hắc Thành và Cửu Dương Sơn tìm như thế nào, nhưng Đoàn Mộc Vũ lợi dụng thần hiệu của Thanh Mộc Tâm nên có bề khí dưới nước mấy ngày cũng không thành vấn đề. Bây giờ hắn chẳng khác rái cá là bao, lặn lẽ luôn lách tìm mạch nước ngầm. Ngay khi tìm được hắn liền lặn vào, bơi ngược dòng nước, nhanh chóng tiến vào sông ngầm thông đi bốn phương.

Đây cũng là điều Đoàn Mộc Vũ muốn bởi vì cho dù có bị đuổi theo, tìm được mạch nước ngầm trong hồ nhưng khi đến sông ngầm này thì chả biết hắn đi phương nào.

Huống chi Đoàn Mộc Vũ còn luôn luôn dùng pháp thuật đóng băng phong trụ toàn thân. Nơi hấn bơi qua, tuyệt đối không để lại bất cứ dấu vết gì.

Ở trong sông ngầm tìm kiếm một thời gian ngắn, Đoàn Mộc Vũ liền xác định một phương hướng. Trong sông ngầm tối tăm dưới đất này, mặc dù không thấy có ánh mặt trời, nhưng các loại sinh linh cũng rất nhiều. Thậm chí không thiếu yêu thú cấp Xích Mộc, Thanh Mộc nên hấn cẩn thận tránh xa.

Cứ xuôi dòng như thế ba ngày, Đoàn Mộc Vũ đã đi được gần nghìn dặm, rồi xa phạm vi hồ lớn. Mà hình như sông ngầm cũng đã đến cuối rồi.

Một ngày kia, hấn bỗng nghe thấy phía trước có tiếng nước chảy rầm rầm như sấm, nước chảy bỗng nhiên xiết hơn. Đoàn Mộc Vũ cẩn thận dùng thần niệm dò xét một lần, liền phát hiện ở tám trăm trượng phía trước có một khe hẹp dài năm mươi trượng, bề rộng chừng bảy tám trượng, hấn là nổi thẳng lên mặt đất nên nước chảy mới theo miệng vết nứt rớt xuống đất tạo thành một nhánh sông ngầm.

Cẩn thận quan sát xung quanh một chút, Đoàn Mộc Vũ liền phát hiện nơi này là một chỗ ẩn thân tuyệt hảo. Hôm nay hấn tuyệt đối không thể lộ diện, cho dù có chạy về Phù Vân Sơn thì cũng rất khó. Cho nên còn không bằng để bọn người bên ngoài tìm kiếm một phen, hấn ở nơi này tiềm tu một thời gian rồi tính tiếp.

Đoàn Mộc Vũ lập tức men ngược dòng chảy tiến vào phía dưới khe nứt. Hấn mượn tiếng nước chảy ầm ầm để che giấu âm thanh do đào thạch động.

Vì không muốn để lại bất cứ dấu vết gì nên tất cả nham thạch được đào ra hấn đều thu vào túi trữ vật.

Cửa chỉ đủ cho một người ra vào, đến khi vào sâu hơn mười trượng mới từ từ rộng rãi hơn, cuối cùng tạo thành một động phủ có phương viên hơn ba mươi trượng. Lúc này, Đoàn Mộc Vũ mới dừng lại, về phần lối vào thì dùng pháp thuật đóng băng phong trụ. Nơi đây hơi nước cực cao, cho dù có người nhìn vào dò xét cũng không cảm ứng được gì. Ai có thể nghĩ cửa ra ở ngay phía trên mà hấn lại không trốn đi, lại lần trốn nơi đây?

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Duệ Kim Sa

Sau khi an trí chỗ ẩn thân thật tốt thì việc thứ nhất Đoàn Mộc Vũ cần phải làm là nắm chặt thời gian luyện chế thanh kiếm cho mình. Mặc dù hấn tự phụ nhưng bây giờ trong tay không có Cầu Mộc Cung nên chiến lực cũng yếu bớt một nửa. Nếu không thì lần này hấn đã không phải lần trốn, dù không mạnh mẽ nhưng cũng có lực đánh một trận.

Quá trình luyện kiếm tất nhiên Đoàn Mộc Vũ thành thạo vô cùng, nhưng quá trình đầu tiên hấn cần làm là tinh luyện một ngàn cân Hàn Thiết thô.

Thật ra nếu bình thường thì đại đa số người tu hành mua Hàn Thiết cũng sẽ chọn Hàn Thiết đã tinh luyện tốt rồi dựa trên cơ sở này đem Hàn Thiết tinh luyện làm mười năm, trăm năm, cho tới ba trăm năm, năm trăm năm!

Nhưng Đoàn Mộc Vũ lại biết bên trong quảng mạch Hàn Thiết thô còn hàm chứa một loại tài liệu cực kỳ khan hiếm nhưng ít người biết, chính là Duệ Kim Sa !

Muốn có Duệ Kim Sa thì người tu hành phải có cảnh giới Tử Khí trở lên mới xâm nhập vào những vùng đất hiểm ác mà kiếm. Có thể có được một chút, đã khiến phi kiếm trở nên vô cùng sắc bén. Loại tài liệu này căn bản không thể nào xuất hiện ở chỗ giao dịch bởi vì người kiếm được còn chưa chắc đủ để dùng!

Nhưng trong quảng mạch Hàn Thiết thô đúng là có chứa Duệ Kim Sa ! Mặc dù ít đến đáng thương nhưng bí mật không phải ai cũng biết bởi vì Hàn Thiết không phải là tài liệu luyện chế phi kiếm tốt nhất. Một khi tu vi gia tăng đến cảnh giới Tinh Uẩn thì sẽ muốn luyện chế phi kiếm có phẩm chất cao hơn, khi đó thì có tinh luyện loại Hàn Thiết năm trăm năm thì cũng ra phẩm chất quá kém.

Cho nên dùng Hàn Thiết, cũng chỉ có người tu hành dưới cảnh giới Linh Thai. Nhưng vấn đề là rất ít người phát hiện Duệ Kim Sa có chứa trong quảng mạch Hàn Thiết thô.

Mà những người tu hành cảnh giới Tinh Uẩn trở lên thì mới có thể phát hiện trong quảng mạch Hàn Thiết thô ẩn chứa Duệ Kim Sa, nhưng bọn họ đã khinh thường Hàn Thiết nên nếu không tiếp xúc tất nhiên không biết.

So sánh như vậy cũng giống như nói công chúa Đại Tàn đế quốc có thân phận tôn quý nhưng người hữu duyên của nàng lại ẩn thân trong đám khất cái đường phố. Rõ ràng hai người chỉ cần đứng từ xa nhìn nhau một lần là vừa thấy đã yêu, nhưng sự thật thì chỉ sợ có gặp vô số lần thì hai người chưa chắc đã nhìn nhau được một cái.

Tạo vật kỳ lạ cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi! Tài liệu cực cao, phẩm chất cực tốt, ngàn vàng khó cầu lại giấu trong tài liệu thấp nhất, đơn giản nhất, bình thường nhất.

Nói ra thì ai tin?

Cho dù là người tu hành cấp cao có tiếp xúc với Hàn Thiết thì chưa chắc đã phát hiện bí mật này, bởi vì ban đầu Đoan Mộc Vũ cũng không biết. Hắn vì muốn tìm một mảnh vụn Yêu Thạch nên mới tinh luyện một khối Hàn Thiết lớn, tinh luyện đến từng điểm Hàn Thiết đều thành năm trăm năm. Cuối cùng hắn không tìm được mảnh vụn Yêu Thạch nhưng lại được hai lượng Duệ Kim Sa. Đây tuyệt đối là tình cờ, trừ phi những người khác cũng có cơ duyên như hắn chứ nếu không bí mật này sẽ không ai biết.

Thế nên hôm nay Đoan Mộc Vũ mới mua một ngàn cân Hàn Thiết thô. Mặc dù số lượng Hàn Thiết tuy nhiều nhưng cuối cùng chỉ có thể tinh luyện ra một tiền Duệ Kim Sa. Thế nhưng đã đủ bởi vì Duệ Kim Sa có phẩm chất quá cao, nếu vượt quá hai tiền thì thực lực bây giờ của hắn sẽ không thể luyện ra phi kiếm. (CT: 1 tiền (市钱, qian) = 10 năm = 5 g)

Tinh luyện Hàn Thiết thô thì không dùng Băng Ngưng Pháp được mà phải sử dụng Hỏa Luyện Pháp. Nhưng Hỏa Luyện Pháp bình thường sẽ cho rằng Duệ Kim Sa là tạp chất nên đào thải, muốn giữ lại Duệ Kim Sa thì còn cần Băng Ngưng Pháp phụ trợ. Đây là nguyên tắc cơ bản nhất để có thể tinh luyện ra Duệ Kim Sa.

Một ngàn cân Hàn Thiết thô thì một người tu hành cảnh giới Động Huyền có thể tinh luyện xong trong vòng ba ngày. Nhưng nếu muốn tinh luyện làm mười lăm năm Hàn Thiết thì cần ba tháng. Về phần Hàn Thiết trăm năm, cũng chính là phẩm chất Hàn Thiết Anh Nhục đưa cho Đoan Mộc Vũ, ít nhất cần ba năm. Ba Hàn Thiết trăm năm, lại cần chín năm. Năm Hàn Thiết trăm năm, lại cần đến mười tám năm!

Đoan Mộc Vũ không có ý định tinh luyện Hàn Thiết thô đến năm trăm năm, bởi vì hắn biết số lượng Hàn Thiết thu được cuối cùng không quá một lượng nên chẳng có ý nghĩa. Hiện tại phi kiếm của hắn chỉ cần dùng Hàn Thiết trăm năm là đã đủ. Một ngàn cân quảng thô, cuối cùng có thể dư lại năm cân Hàn Thiết trăm năm, đủ để luyện chế một thanh kiếm.

Nhưng mà Đoan Mộc Vũ không phải là người tu hành bình thường, hắn phối hợp Băng Ngưng Pháp với Hỏa Luyện Pháp thì chỉ cần dùng thời gian ba tháng là quá đủ rồi! Tính luôn cả việc tách Duệ Kim Sa từ quảng mạch Hàn Thiết thô ra.

Ba tháng, thoáng một cái qua đi! Những người đuổi giết hắn quả nhiên không cách nào tìm ra chỗ này. Bên trong động phủ, Đoan Mộc Vũ đang khoan khoái ngồi. Tiểu Bạch đang đứng trên đầu vai hắn, ôm một Băng Linh Quả vui mừng gặm gặm. Hôm nay, bệnh lười của nó lại tái phát, mỗi ngày trừ chạy đến ăn một Băng Linh Quả ra thì lại chui vào túi ngủ say, không cần biết là lúc nào và ở đâu!

Đối diện Đoan Mộc Vũ là một luyện đỉnh cao khoảng một người trưởng thành đang chậm rãi vận chuyển. Dưới luyện đỉnh là hai mươi bốn ngọn lửa long lánh không ngừng thiêu đốt, nhưng bên ngoài những ngọn lửa này lại có một lớp băng không lồ bao phủ. Nhìn qua rất quý dị, hẳn là băng hỏa đồng lồ!

Ở trong luyện đỉnh có một khối Hàn Thiết cỡ nắm tay. Nó được tinh luyện từ ngàn cân Hàn Thiết thô. Chỉ một chút đó mà đã nặng năm cân rồi, không hổ là Hàn Thiết trăm năm. Giờ phút này, khối Hàn Thiết đã trở nên bóng loáng nhẵn nhụi, mặc dù đen thui nhưng mơ hồ đã cảm nhận được sự sắc bén ẩn chứa bên trong!

Mặt ngoài khối Hàn Thiết, còn có một chút tinh mang rực rỡ. Không chỉ là một điểm vì so sánh với hạt gạo còn nhỏ hơn. Nhưng mà quang mang do nó phát ra lại có thể so sánh với khối Hàn Thiết khổng lồ kia. Một kẻ vương giả tôn sư, một kẻ giống chỉ như con kiến!

Đây chính là một tiền Duệ Kim Sa tách từ Hàn Thiết thô ra !

Nó vô cùng sắc bén, sắc đến mức không thể đỡ! Dối mắt cả thiên hạ, không gì không phá vỡ!

Khẽ cười một chút, Đoan Mộc Vũ liền dừng luyện đỉnh lại. Luyện đỉnh này đối với hắn chỉ có thể là khí cụ để luyện chế ra bán thành phẩm, còn muốn luyện chế thành phẩm thì phải dùng Băng Ngưng Pháp mới hoàn mỹ nhất!

Lấy khối Hàn Thiết trăm năm cùng với Duệ Kim Sa ra, Đoan Mộc Vũ không vội vàng động thủ mà kiên nhẫn chờ Tiểu Bạch ăn uống cho no, tiến vào túi ngủ say thì hắn mới lấy ra tám Băng Linh Quả đặt ở bên cạnh nó. Chín ngày kể tiếp hắn không thể không chuyên tâm, một lòng luyện chế phi kiếm cho nên không thể chiếu cố nó được.

An bài thỏa đáng, Đoan Mộc Vũ phát tay, thả một đạo hàn khí ra. Trong nháy mắt liền có một khối băng ngưng kết thành, mà ngay trung ương khối băng lại biến ảo theo ý hắn, cuối cùng tạo thành một khuôn hình thanh kiếm. So ra thì rõ ràng không giống với Hỏa Luyện Pháp, Băng Ngưng Pháp phải xác định hình dáng thanh kiếm trước tiên.

Dưới sự khống chế của Đoan Mộc Vũ, khuôn hình thanh kiếm không ngừng biến hóa, đủ loại hình dáng. Hắn luôn luôn làm việc cho trọn vẹn nên nếu việc trong khả năng thì tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sai sót nào.

Cuối cùng, một thanh kiếm đã được định hình. Nó dài ba thước một tấc, lưỡi kiếm giống như phi vũ, linh động phi phàm. Chuôi kiếm, có một ấn ký Phụng Hoàng Linh Vũ.

Hết thấy đều thỏa đáng, giờ là lúc bắt đầu luyện chế!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Lăng Không Phi Vũ

Một luồng bông tuyết tinh tế xoay tròn, thoải mái bay lượn trên hàn băng trong suốt. Không màng tới cái lạnh thấu xương, không để ý tới sắc thái đơn điệu; chăm chú như thế, nhẹ nhàng như thế giống như tình nhân liếc mắt đưa tình, lại như những sợi tóc mỏng manh tung bay theo gió.

Hàn băng trong suốt, trơn tru nhẵn nhụi, tuy lạnh lẽo vô cùng nhưng lại có phần ôn nhu không cách nào chạm đến, không cách nào cảm nhận nhưng có thể thường thức ở chỗ sâu nhất trong lòng. Cho dù thiên địa có biến đổi thế nào thì phần tâm tư cảm xúc này vẫn như một.

Bên trong khối hàn băng chính là thanh kiếm do Đoàn Mộc Vũ dùng Băng Ngưng Pháp luyện ra. Nó không oanh động hay cuồng nhiệt như Hỏa Luyện Pháp mà lại an tĩnh nằm đó, giống như một cỗ thi thể không vui sướng, không tức giận, không oán hận, không đau thương; khoảng cách giữa sống và chết lại có thể gần như vậy, gần đến mức như dung hợp cùng một vị trí! Không có giới hạn rõ ràng!

Thanh kiếm này quả thực giống Đoàn Mộc Vũ như đúc, mới vừa xuất thế đã muốn nhìn thấu tình đời, lấy kiếm phong lạnh như băng hành tẩu ở thế gian đầy hỗn loạn này.

"Suy nghĩ của ta, vui giận của ta, đau đớn của ta đều cùng tồn tại với ngươi. Đoàn Mộc Tiêu Tiêu, lăng không phi vũ. Uy phong ngày xưa, nay có còn đâu? Ta đã trầm luân lâu như vậy, giọng nói và dáng điệu của ngươi đã ngày càng mờ hồ. Tìm ngươi trăm ngàn đời giờ không thể quay đầu. Tâm này đã chết, thân này đã đau, bóng dáng này đã cô quạnh nên không thấy được trắng sáng như năm đó. Giờ phút này, tình cảm cũng đã hết rồi! Nay ta lấy tư niệm đúc một thanh kiếm, muốn thân ta hóa thân ngươi, kiếm này hóa hồn ngươi! Cầu được mong thiên cổ, chỉ là giấc chiêm bao không bao giờ tỉnh lại!"

Tay phải của Đoàn Mộc Vũ khẽ vượt hàn băng, miệng thì lầm bầm. Trong ánh mắt hần chứa đựng vô tận ưu thương. Theo từng lời của hần, khối hàn băng vốn trơn tru nhẵn nhụi nhất thời xuất hiện vết nứt, từ từ mở rộng. Cuối cùng nó vỡ vụn rồi bay lượn xung quanh thanh kiếm, vô cùng có linh tính!

Đoàn Mộc Vũ phát tay một cái, vô số bông tuyết nhanh chóng tản ra nhưng ngay sau đó liền dung nhập vào trong thanh kiếm.

Không cần bất kỳ kiếm quyết gì nhưng thanh kiếm liền bay tới trong tay Đoàn Mộc Vũ. Thanh kiếm này tuy dùng Băng Ngưng Pháp luyện chế, lại hấp thu nhiều băng tuyết như vậy nhưng toàn thân lại là hiện lên màu đỏ hồng. Nhìn thoáng qua nó giống như một cái lông chim rực lửa. Càng khiến người khác sợ hãi chính là bên trong mũi kiếm tựa hồ có một bóng dáng không ngừng bay múa. Nếu nhìn kỹ thì có thể nhận ra hình bóng này là một con phượng hoàng lửa màu hồng!

Cẩn thận ngắm nhìn thanh kiếm này hồi lâu, cuối cùng Đoàn Mộc Vũ mới khẽ thở dài đặt tên là Phi Vũ. Đây không phải vì cái tên của hần! Thực ra mà nói thì cái tên Đoàn Mộc Vũ này cũng ẩn chứa hàm nghĩa sâu xa khác, nhưng lại là ưu tư mà thôi!

Vô kiếm đã sớm chuẩn bị xong. Nó được luyện chế từ da lưng một con Xích Mục Hóa Ban Ngưu, đồng dạng cũng có màu đỏ như lửa nên hợp với Phi Vũ Kiếm hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

Đoàn Mộc Vũ vuốt ve Phi Vũ Kiếm một cách tinh tế hồi lâu thì thanh kiếm này bỗng run nhẹ rồi tự động tra vào vỏ, dù cho hần không hề có hành động gì. Chỉ riêng chuyện này, đã khiến vô số thanh kiếm trong thiên hạ âm thầm thất sắc!

Đặt Phi Vũ Kiếm trong ngực, Đoàn Mộc Vũ xoay người rời khỏi nơi này. Hần theo khe núi chui ra, hướng về phía trước bước đi.

Khe núi này sâu khoảng hai trăm trượng, phía trên nó hần là một thác nước không lồ chứ không sẽ dễ dàng bị người khác phát giác.

Từ trong khe núi leo lên, quả nhiên lọt vào tai chính là những tiếng rầm rầm khổng lồ. Sau lưng chính là vách đá, phía trước là một mặt nước rộng rãi, bốn phía linh khí đầy đủ, đúng là một chỗ tu luyện vô cùng tốt.

Lúc này, Đoàn Mộc Vũ đang muốn rời khỏi thác nước thì bỗng nhiên giật mình, thân hình chột núp vào sau một tảng đá lớn bên cạnh thác nước rồi ngoái đầu nhìn ra. Hần không khỏi cười khổ trong lòng, chẳng trách sao nơi này linh khí sung túc như thế, hóa ra lại là sơn môn của một môn phái tu hành.

Bên đầm nước cách thác nước mấy trăm trượng đang có hơn hai mươi tu sĩ nam nữ tuổi tác không đều đang ngồi điều tức. Bọn họ đều mặc trường bào màu xanh, tu vi từ Tầng Phong đến Động Huyền đều có nhưng thứ khiến Đoàn Mộc Vũ cảm thấy phiền toái chính là một con rắn khổng lồ màu vàng nhạt đang cuộn mình nằm trên một tảng đá lớn. Trên đầu nó có một cái sừng màu vàng, đang hô hấp nhẹ nhẹ.

Đôi mắt vĩ đại của nó cũng hoàn toàn màu vàng. Đây chính là yêu thú cấp Kim Mục tương đương với cảnh giới Tinh Uẩn. Hơn nữa nó còn được môn phái này nuôi dưỡng nên chỉ cần từ điểm đó mà xét thì cho dù môn phái này không cường đại bằng ba tông môn lớn thì cũng hơn nhiều lần Phù Vân Sơn không tới mười mấy nhân khẩu!

Thấy tình hình như thế, Đoàn Mộc Vũ tất nhiên không thể thân nhiên đi ra ngoài, ngay cả lén lút chuồn đi chỉ sợ cũng không thể! Bởi vì môn phái này đã mở đại trận hộ sơn, chỉ cần nhìn màn sáng long lánh trên bầu trời thì đã biết. Kể từ đó, dựa vào thực lực của hần tuyệt đối không xông ra được.

Còn phương án giải thích cho họ để họ cho đi thi lại càng hoang đường hơn. Nên biết một điều là sơn môn của các môn phái đều rất quan trọng, có người xông vào lập tức giết chết không cần phải hỏi lý do. Cho dù là Phù Vân Sơn luôn giúp mọi người làm điều tốt cũng có quy củ này!

Bất đắc dĩ Đoàn Mộc Vũ đành lui về, nghĩ biện pháp khác.

Chờ từ ngày đến tối, Đoàn Mộc Vũ mới chui ra. Hần chuẩn bị dò xét cẩn thận một phen, nếu thật sự không được thì đành phải bắt đệ tử của tông môn này, đánh cho ngất xỉu rồi ném dưới khe núi. Sau đó mượn thân phận của đối phương để ra ngoài. Chỉ cần ra ngoài sơn môn rồi thì không còn lo lắng bất

cứ vấn đề gì nữa.

Lần nữa leo lên bên dưới thác nước, Đoan Mộc Vũ liền phát hiện con rắn khổng lồ kia đã rời đi. Đây thực sự là điều tốt, nếu không cẩn thận thì sẽ bị nó phát hiện.

Mà sơn môn của một môn phái tu hành tất nhiên rộng phi thường, từ kích thước đại trận hộ sơn mà tính thì ít nhất nó cũng bao phủ phương viên ba trăm dặm. Hơn nữa môn nhân đệ tử trong môn phái này cũng có thể có rất nhiều.

Thừa dịp đêm đen, Đoan Mộc Vũ leo lên một ngọn núi hoang vắng đầu tiên, vừa lúc hắn có thể quan sát hoàn toàn sơn môn của tông phái này. Sau khi quan sát, hắn đã xác định được trung tâm lõi xoáy của thiên địa linh khí nơi đây. Nếu như bình thường thì nơi có lõi xoáy linh khí đều dành cho Trường Lão hoặc Chương Môn hay những người có thực lực tương đối cao tu luyện.

Mà lõi xoáy thiên địa linh khí lớn nhất nằm ở một ngọn núi cao phương Bắc, cách Đoan Mộc Vũ hơn một trăm dặm. Nếu đúng theo suy đoán thì hắn không cần lo chuyện bị người tu hành có thực lực cường đại phát hiện.

Trừ lõi xoáy lớn nhất ra thì trong sơn môn còn có ba lõi xoáy linh khí kém hơn. Ví dụ như thác nước nơi hắn ẩn thân chính là một cái. Mà xung quanh ba chỗ có lõi xoáy linh khí có ánh đèn, chắc hẳn là đệ tử trong môn phái.

Nếu hắn đoán không sai, thì ba cái lõi xoáy này đại biểu cho ba phân chi trong môn phái.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Lăng Không Phi Vũ

Một luồng bông tuyết tinh tế xoay tròn, thoải mái bay lượn trên hàn băng trong suốt. Không màng tới cái lạnh thấu xương, không để ý tới sắc thái đơn điệu; chăm chú như thế, nhẹ nhàng như thế giống như tình nhân liếc mắt đưa tình, lại như những sợi tóc mỏng manh tung bay theo gió.

Hàn băng trong suốt, trơn tru nhẵn nhụi, tuy lạnh lẽo vô cùng nhưng lại có phần ôn nhu không cách nào chạm đến, không cách nào cảm nhận nhưng có thể thưởng thức ở chỗ sâu nhất trong lòng. Cho dù thiên địa có biến đổi thế nào thì phần tâm tư cảm xúc này vẫn như một.

Bên trong khối hàn băng chính là thanh kiếm do Đoan Mộc Vũ dùng Băng Ngưng Pháp luyện ra. Nó không oanh động hay cuồng nhiệt như Hỏa Luyện Pháp mà lại an tĩnh nằm đó, giống như một cỗ thi thể không vui sướng, không tức giận, không oán hận, không đau thương; khoảng cách giữa sống và chết lại có thể gần như vậy, gần đến mức như dung hợp cùng một vị trí! Không có giới hạn rõ ràng!

Thanh kiếm này quả thực giống Đoan Mộc Vũ như đúc, mới vừa xuất thế đã muốn nhìn thấu tình đời, lấy kiếm phong lạnh như băng hành tẩu ở thế gian đầy hỗn loạn này.

"Suy nghĩ của ta, vui giận của ta, đau đớn của ta đều cùng tồn tại với ngươi. Đoan Mộc Tiêu Tiêu, lăng không phi vũ. Uy phong ngày xưa, nay có còn đâu? Ta đã trầm luân lâu như vậy, giọng nói và dáng điệu của ngươi đã ngày càng mờ hồ. Tìm ngươi trăm ngàn đời giờ không thể quay đầu. Tâm này đã chết, thân này đã đau, bóng dáng này đã cô quạnh nên không thấy được trắng sáng như năm đó. Giờ phút này, tình cảm cũng đã hết rồi! Nay ta lấy tư niệm đúc một thanh kiếm, muốn thân ta hóa thân ngươi, kiếm này hóa hồn ngươi! Cầu được mong thiên cổ, chỉ là giấc chiêm bao không bao giờ tỉnh lại!"

Tay phải của Đoan Mộc Vũ khẽ vuốt hàn băng, miệng thì lầm bầm. Trong ánh mắt hắn chứa đựng vô tận ưu thương. Theo từng lời của hắn, khối hàn băng vốn trơn tru nhẵn nhụi nhất thời xuất hiện vết nứt, từ từ mở rộng. Cuối cùng nó vỡ vụn rồi bay lượn xung quanh thanh kiếm, vô cùng có linh tính!

Đoan Mộc Vũ phát tay một cái, vô số bông tuyết nhanh chóng tản ra nhưng ngay sau đó liền dung nhập vào trong thanh kiếm.

Không cần bất kỳ kiếm quyết gì nhưng thanh kiếm liền bay tới trong tay Đoan Mộc Vũ. Thanh kiếm này tuy dùng Băng Ngưng Pháp luyện chế, lại hấp thu nhiều băng tuyết như vậy nhưng toàn thân lại là hiện lên màu đỏ hồng. Nhìn thoáng qua nó giống như một cái lông chim rực lửa. Càng khiến người khác sợ hãi chính là bên trong mũi kiếm tựa hồ có một bóng dáng không ngừng bay múa. Nếu nhìn kỹ thì có thể nhận ra hình bóng này là một con phượng hoàng lửa màu hồng!

Cẩn thận ngắm nhìn thanh kiếm này hồi lâu, cuối cùng Đoan Mộc Vũ mới khẽ thở dài đặt tên là Phi Vũ. Đây không phải vì cái tên của hắn! Thực ra mà nói thì cái tên Đoan Mộc Vũ này cũng ẩn chứa hàm nghĩa sâu xa khác, nhưng lại là ưu tư mà thôi!

Vô kiếm đã sớm chuẩn bị xong. Nó được luyện chế từ da lưng một con Xích Mục Hỏa Ban Ngưu, đồng dạng cũng có màu đỏ như lửa nên hợp với Phi Vũ Kiếm hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

Đoan Mộc Vũ vuốt ve Phi Vũ Kiếm một cách tinh tế hồi lâu thì thanh kiếm này bỗng run nhẹ rồi tự động tra vào vỏ, dù cho hắn không hề có hành động gì. Chỉ riêng chuyện này, đã khiến vô số thanh kiếm trong thiên hạ âm thầm thất sắc!

Đặt Phi Vũ Kiếm trong ngực, Đoan Mộc Vũ xoay người rời khỏi nơi này. Hắn theo khe núi chui ra, hướng về phía trước bước đi.

Khe núi này sâu khoảng hai trăm trượng, phía trên nó hẳn là một thác nước khổng lồ chứ không sẽ dễ dàng bị người khác phát giác.

Từ trong khe núi leo lên, quả nhiên lọt vào tai chính là những tiếng rầm rầm khổng lồ. Sau lưng chính là vách đá, phía trước là một mặt nước rộng rãi, bốn phía linh khí đầy đủ, đúng là một chỗ tu luyện vô cùng tốt.

Lúc này, Đao Mộc Vũ đang muốn rời khỏi thác nước thì bỗng nhiên giật mình, thân hình chột núp vào sau một tảng đá lớn bên cạnh thác nước rồi ngoái đầu nhìn ra. Hắn không khỏi cười khổ trong lòng, chẳng trách sao nơi này linh khí sung túc như thế, hóa ra lại là sơn môn của một môn phái tu hành.

Bên đầm nước cách thác nước mấy trăm trượng đang có hơn hai mươi tu sĩ nam nữ tuổi tác không đều đang ngồi điều tức. Bọn họ đều mặc trường bào màu xanh, tu vi từ Tầng Phong đến Động Huyền đều có nhưng thứ khiến Đao Mộc Vũ cảm thấy phiền toái chính là một con rắn khổng lồ màu vàng nhạt đang cuộn mình nằm trên một tảng đá lớn. Trên đầu nó có một cái sừng màu vàng, đang hô hấp nhẹ nhẹ.

Đôi mắt vĩ đại của nó cũng hoàn toàn màu vàng. Đây chính là yêu thú cấp Kim Mộc tương đương với cảnh giới Tinh Uẩn. Hơn nữa nó còn được môn phái này nuôi dưỡng nên chỉ cần từ điểm đó mà xét thì cho dù môn phái này không cường đại bằng ba tông môn lớn thì cũng hơn nhiều lần Phù Vân Sơn không tới mười mấy nhân khẩu!

Thấy tình hình như thế, Đao Mộc Vũ tất nhiên không thể thân nhiên đi ra ngoài, ngay cả lén lút lút chuồn đi chỉ sợ cũng không thể! Bởi vì môn phái này đã mở đại trận hộ sơn, chỉ cần nhìn màn sáng long lánh trên bầu trời thì đã biết. Kể từ đó, dựa vào thực lực của hắn tuyệt đối không xông ra được.

Còn phương án giải thích cho họ để họ cho đi thì lại càng hoang đường hơn. Nên biết một điều là sơn môn của các môn phái đều rất quan trọng, có người xông vào lập tức giết chết không cần phải hỏi lý do. Cho dù là Phù Vân Sơn luôn giúp mọi người làm điều tốt cũng có quy củ này!

Bất đắc dĩ Đao Mộc Vũ đành lui về, nghĩ biện pháp khác.

Chờ từ ngày đến tối, Đao Mộc Vũ mới chui ra. Hắn chuẩn bị dò xét cẩn thận một phen, nếu thật sự không được thì đành phải bắt đệ tử của tông môn này, đánh cho ngất xỉu rồi ném dưới khe núi. Sau đó mượn thân phận của đối phương để ra ngoài. Chỉ cần ra ngoài sơn môn rồi thì không còn lo lắng bất cứ vấn đề gì nữa.

Lần nữa leo lên bên dưới thác nước, Đao Mộc Vũ liền phát hiện con rắn khổng lồ kia đã rời đi. Đây thực sự là điều tốt, nếu không cẩn thận thì sẽ bị nó phát hiện.

Mà sơn môn của một môn phái tu hành tất nhiên rộng phi thường, từ kích thước đại trận hộ sơn mà tính thì ít nhất nó cũng bao phủ phương viên ba trăm dặm. Hơn nữa môn nhân đệ tử trong môn phái này cũng có thể có rất nhiều.

Thừa dịp đêm đen, Đao Mộc Vũ leo lên một ngọn núi hoang vắng đầu tiên, vừa lúc hắn có thể quan sát hoàn toàn sơn môn của tông phái này. Sau khi quan sát, hắn đã xác định được trung tâm lõi xoáy của thiên địa linh khí nơi đây. Nếu như bình thường thì nơi có lõi xoáy linh khí đều dành cho Trưởng Lão hoặc Chương Môn hay những người có thực lực tương đối cao tu luyện.

Mà lõi xoáy thiên địa linh khí lớn nhất nằm ở một ngọn núi cao phương Bắc, cách Đao Mộc Vũ hơn một trăm dặm. Nếu đúng theo suy đoán thì hẳn không cần lo chuyện bị người tu hành có thực lực cường đại phát hiện.

Trừ lõi xoáy lớn nhất ra thì trong sơn môn còn có ba lõi xoáy linh khí kém hơn. Ví dụ như thác nước nơi hắn ẩn thân chính là một cái. Mà xung quanh ba chỗ có lõi xoáy linh khí có ánh đèn, chắc hẳn là đệ tử trong môn phái.

Nếu hắn đoán không sai, thì ba cái lõi xoáy này đại biểu cho ba phân chi trong môn phái.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Nguyên Vọng

Xác định phương hướng đại khái xong, Đao Mộc Vũ liền lưu lại trên ngọn núi hoang vắng này để canh me bắt cóc một người xui xẻo rồi áp dụng đại kế thoát thân. Chẳng qua hắn mới đi không bao xa, thì đã phát hiện có người trong rừng trúc rậm rạp phía trước.

Đây cũng như thức ăn đưa đến cửa, Đao Mộc Vũ tất nhiên không bỏ qua. Sau khi xác định khoảng cách xa xa xung quanh hết thấy đều bình thường, hắn liền nhanh chóng lên vào rừng trúc. Hiện tại Đao Mộc Vũ rất tự tin, cho dù đối phương có là cao thủ Động Huyền thì hắn cũng có thể chế trụ dễ dàng.

Chẳng qua sau khi hắn tiềm nhập một đoạn thì phát hiện khí tức của người này đã yếu ớt cực kỳ, rõ ràng tính mạng đang nguy cấp!

Mặc dù ngạc nhiên trong lòng, không rõ sao lại xuất hiện chuyện này ở sơn môn của môn phái tu hành này nhưng Đao Mộc Vũ không chút do dự, trực tiếp xông qua. Sau đó, hắn liền nhìn thấy một người nằm vật vờ ở trong rừng trúc, đã hôn mê bất tỉnh. Nhìn phục sức hắn mặc trên người hẳn là đệ tử

trong môn phái này. Nhưng quý dị chính là trên người hắn không có bất kỳ vết thương nào nhưng thất khiếu lại chảy máu, ấn đường tái xanh, một cổ khí hung sát tử trong thân thể hắn phát ra.

Nhìn thấy cảnh này, Đoan Mộc Vũ nhất thời hiểu ra mọi chuyện. Thì ra người này lên lút tu luyện tà công ở nơi đây, chẳng qua lại bị tẩu hỏa nhập ma nên khí huyết toàn thân nghịch chuyển, sắp đi tong. Giờ phút này, trừ khi có cao thủ Linh Thai trở lên nguyên ý cứu giúp thì có lẽ giữ lại được mạng, nhưng không cách nào tiếp tục tu luyện.

"Chuyện này thật đúng là may mắn!"

Đoan Mộc Vũ tiến lên, vỗ nhẹ vào đầu người này. Một đạo hàn khí sắc bén lập tức bao phủ toàn thân người này, trực tiếp đóng băng hắn. Làm thế này chỉ tạm thời giảm bớt đau đớn cho hắn!

Sau đó, Đoan Mộc Vũ dùng hàn khí ngưng kết ra chín cây châm dài chừng ba tấc rồi đâm vào chín huyết đạo quan trọng của người này. Chốc lát sau, người này liền tỉnh dậy.

Song đây chỉ là 'hồi quang phản chiếu', một khi chín cây châm do hàn khí ngưng kết tan đi thì người này sẽ ngay lập tức ra đi. Hôm nay, Đoan Mộc Vũ cũng mới chỉ có cảnh giới Động Huyền, hoàn toàn không cứu được người này.

"Đa tạ! Là... người đã cứu ta sao?" Người này mở mắt ra, nhìn Đoan Mộc Vũ một cái rồi nghi ngờ, hiển nhiên là không nhận ra hắn.

"Ta không cứu ngươi. Hiện tại chẳng qua ngươi bị ta dùng hàn khí phong trụ khí huyết nghịch chuyển toàn thân. Chỉ sau thời gian một chén trà ngươi lập tức chết. Hiện tại, ngươi còn di ngôn gì không? Mau nói đi!" Đoan Mộc Vũ thần nhiên nói. Mọi chuyện hắn làm đều không thích nợ nhân tình. Nếu hắn muốn giả mạo người này, thì cho hắn có chết thì Đoan Mộc Vũ cũng trả phần nhân tình này.

"Hắc hắc, ngươi không phải là người của Lạc Tinh Tông! Người của Lạc Tinh Tông sẽ không quan tâm ta sống chết thế nào. Thấy ta tu tập tà công, bọn họ... bọn họ ước ta thân bại danh liệt mới thôi!" Người này cười thâm nói, hơn nữa từ đó mà đoán ra thân phận của Đoan Mộc Vũ.

"Ta không có di ngôn gì cả. Từ nhỏ ta đã là cô nhi, được đưa về Lạc Tinh Tông nhưng vẫn bị người khác khi dễ bởi vì tư chất của ta quá kém; tu luyện một trăm hai mươi năm vẫn không cách nào đột phá cảnh giới Linh Thai. Nhưng ta không cam lòng! Trong lúc vô tình, ta nhặt được một công pháp của tà phái. Công pháp này rất bá đạo, nghe nói có thể dễ dàng khiến người tu hành tiến vào cảnh giới Linh Thai, nhưng phải thừa nhận một nửa tỷ lệ thất bại. Mà một khi thất bại thì khí huyết sẽ nghịch chuyển, bạo thể mà chết. Cho nên ta không kinh ngạc chút nào bởi vì tư chất của ta quá kém. Đến cả ông trời cũng không thêm đoái hoài gì ta! Ta đúng là một tên hèn nhát, ngu ngốc, đần độn, cả đời chỉ có thể nấp sau bóng dáng người khác, bị người ta xem thường!"

Người này nói với vẻ rất kích động, trong đôi mắt hắn nổi đầy tơ máu nhưng mơ hồ cũng thoáng hiện ngấn lệ. Có thể đoán được quá khứ một trăm hai mươi năm của hắn đã sống rất uất ức, rất thảm bại.

Đoan Mộc Vũ nhìn hắn rồi bỗng nhiên nói: "Ta cần giả trang thành bộ dáng của ngươi, lẩn trốn khỏi sơn môn Lạc Tinh Tông. Bình sinh ngươi hận nhất là ai? Hoặc là ai khi dễ ngươi nhiều nhất? Nói cho ta biết hắn tên họ là gì, ta thay ngươi chặt hết chân tay của hắn. Thế nào?"

"Hận ai?" Đầu tiên người này sững sờ nhưng ngay sau đó hai mắt lại sáng lên một đoàn quang thái không cách nào tưởng tượng.

"Tốt! Rất tốt! Thật ra, tâm nguyện lớn nhất cả đời này của ta chính là đánh những kẻ khi dễ, xem thường ta đến bể đầu chảy máu, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ! Chẳng qua lại không cần thiết, thật sự không cần thiết. Bây giờ ta sắp chết, đột nhiên cảm giác được điều đó là không cần thiết. Quá khứ giãy dụa mà sống là do ta ấu trĩ, ta vô dụng! Sinh mệnh này hắn có cách sống đặc sắc hơn nhưng đã không kịp nữa rồi. Song ngươi nói rất đúng, ta thật sự có một tâm nguyện. Tâm nguyện này ta chưa từng nói với ai nhưng đây chính là động lực để ta cố gắng suốt một trăm hai mươi năm qua!"

"Ta... ta..." Người này lấy hết dũng khí, hồi lâu mới nói: "Ta ... ta thích một nữ nhân. Ta mới liếc nhìn nàng đã rất thích, thích vô cùng, thích đến tận xương tủy nhưng mà nàng quá ưu tú, quá siêu việt. Ưu tú đến mức ta không thể nói ra tên nàng! Ngươi... nếu ngươi nếu dùng danh của ta thì như vậy... như vậy đi ... ngươi có thể thay ta liếc nhìn nàng một cái hay không? Bởi vì qua nhiều năm như vậy, ta ngay cả liếc nhìn bóng lưng của nàng cũng cảm thấy tự ti mặc cảm. Ta chỉ muốn nhìn nàng chính diện một cái, chỉ một cái thôi ta chết cũng nhắm mắt."

"Người phụ nữ kia tên gọi là gì?"

"Nàng... là... là sư thúc của ta, nàng gọi... gọi... "

Người này còn chưa nói tên người hắn thích ra thì đã ra đi, ngay cả họ tên mình cũng chưa kịp nói. Cũng may, Đoan Mộc Vũ chỉ muốn lừa gạt để rời đi nên có biết tên hay không cũng chẳng sao cả.

"Sư thúc của ngươi? Nhìn nàng chính diện một cái? Tốt, ta đáp ứng!"

Đoan Mộc Vũ nói xong liền lấy đi túi trữ vật trên thân người này, cộng thêm thanh kiếm. Lúc này, hắn mới kết pháp quyết, phá hủy thi thể người này.

Sau đó, Đoan Mộc Vũ lấy tay làm đao, liên tiếp chặt đứt ba cây trúc xanh rồi nắm trong lòng bàn tay. Hắn nhẹ nhàng vò nát ba cây trúc rồi thổi tung lên. Chỉ trong chốc lát, những sợi trúc màu xanh trên không trung tự động biến thành một bộ trường bào màu xanh giống y như của người đã chết.

Mặc trường bào màu xanh lên người, Đoan Mộc Vũ lại lấy ra một khối hàn ngọc, dùng ngón trỏ tay phải điểm lên mi tâm của mình rồi kéo một đạo ngân quang ra. Sau đó, hắn lấy ngón trỏ làm bút, vẽ một cách tinh tế lên khối hàn ngọc. Thoáng chốc, một hình ảnh giống y như người đã chết xuất hiện trên

đó.

Cuối cùng, Đoàn Mộc Vũ xuất ra một đạo pháp quyết. Cả người hắn cùng người đã chết liền giống nhau như đúc!

Loại thần thông dịch dung này có hệ số an toàn cao nhất, thân thể nguy trang cùng bản thể kết hợp hoàn mỹ, không có một chút sơ hở. Hai người hoàn toàn giống một người, cho nên dù có thiên nhãn thần thông cũng không cách nào biết được lai lịch của hắn. Tuy nhiên loại thần thông dịch dung này có một điều kiện tiên quyết chính là không thể có người quá quen thuộc mình, ví dụ như giữa phu thê, huynh đệ tỷ muội v.v. Họ sẽ dễ dàng phát giác ra điểm không ổn.

Mặt khác, chỉ cần là cao thủ cảnh giới Tử Khí có thiên nhãn thần thông quen biết thì cũng sẽ bị phát hiện. Tựa như bộ dáng hiện tại của hắn, nếu đứng trước mặt Thương Ngô Tử thì không có tác dụng bởi vì Thương Ngô Tử đã quen với ba động của hắn.

Nhưng Đoàn Mộc Vũ không lo lắng chút nào vì theo lời kể của người này thì hắn ở trong Lạc Tinh Tông tuyệt đối là một người cô đơn. Hắn có chết cũng không ai thêm oán, cho nên hoàn toàn không lo bị phát hiện. Về phần cao thủ cảnh giới Tử Khí của Lạc Tinh Tông thì càng không thể! Đây là một tông môn ít nhất cũng có trăm người, với bộ dạng hèn yếu bị khi phụ si nhục như hắn thì không có cao thủ nào nhận ra hắn cả, cho dù là một ngón tay cũng không thể. Nên mọi việc đều không có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Lựa Chọn Tiến Thoái

Tiếp theo, Đoàn Mộc Vũ xem xét túi trữ vật của người này một chút. Kết quả khiến hắn có phần bất đắc dĩ! Người này đúng là nghèo rớt mồng tơi, thân là người tu hành cảnh giới Động Huyền nhưng trong tay chỉ có hai mươi viên huyền tinh. Trọng yếu hơn, ngay cả pháp khí, phù trận cũng không có mà chỉ sở hữu một chút tài liệu bỏ đi. Đoán chừng tất cả thu hoạch những năm này của hắn đều dùng để mua linh đan cải thiện tư chất bản thân rồi. Đáng tiếc, tâm thái này căn bản không thể nào tu hành, chết đi ngược lại là một sự giải thoát.

Trừ chuỗi kiếm bỏ đi này ra, Đoàn Mộc Vũ từ túi trữ vật lấy được một khối Yêu Bài chứng minh thân phận. Vật này mới là vật mấu chốt để đi ra khỏi đại trận hộ sơn của Lạc Tinh Tông.

Trong lúc nhất thời, mọi tính toán của Đoàn Mộc Vũ quả nhiên dễ dàng vô cùng. Thậm chí hắn đang suy nghĩ, có nên lấy thân phận này trở về Phù Vân Sơn hay không. Nếu mà như vậy thì những người đuổi giết hắn nhất định phải giận điên lên.

Ở trên Yêu Bài, Đoàn Mộc Vũ biết được tên của người này. Hắn là Hạ Mạch Nhiên, mạch nhiên trong mạch nhiên hồi thủ. Cái tên này rất tốt, có ý muốn hắn là một người nhanh nhẹn tháo vát!

Nhưng bi kịch của Hạ Mạch Nhiên cũng do chính hắn vì hắn lựa chọn một phương hướng hắn không am hiểu. Hơn nữa còn tâm thái bi tráng, không dụng Nam Sơn thì chưa từ bỏ ý định, kiên trì trước sau như một. Nếu không phải thế, thì hắn chỉ cần thay đổi cách sống một chút đã không luân lạc tới độ phải tu luyện tà công để chứng minh mình.

Bất kỳ ai trên thế gian này cũng không thể toàn vẹn mười phần! Ngay cả chính Đoàn Mộc Vũ cũng thừa nhận điểm này. Đừng thấy hắn vẫn luôn muốn làm mọi việc cho tận thiện tận mỹ, nhưng tuyệt đối hắn sẽ không làm quá cực hạn của bản thân!

Cho nên sống trên đời cần phải hiểu được nên lấy hay bỏ, phải hiểu được tiến thoái!

Hơi cảm khái một chút rồi Đoàn Mộc Vũ ra khỏi rừng trúc, nghênh ngang đi thẳng về phía trước. Hạ Mạch Nhiên này là đệ tử đời thứ ba của Lạc Tinh Tông, là người của Tử Trúc Viện. Đoàn Mộc Vũ không biết Tử Trúc Viện ở nơi đâu cả, lại càng không biết sư thúc mỹ nữ khiến Hạ Mạch Nhiên đến chết cũng nhớ mãi không quên kia ở nơi đâu và tên gì? Vì vậy, nhất thời hắn không vội vã rời đi.

Từ ngọn núi hoang vắng này đi xuống, phía trước liền xuất hiện hai con đường lát đá xanh. Đoàn Mộc Vũ do dự một chút, rõ ràng không biết con đường nào mới là con đường đến Tử Trúc Viện. Bất đắc dĩ hắn không thể làm gì khác là dùng phương pháp đơn giản nhất —— tùy tiện lựa một cái, đi nhầm thì cũng lắm quay về đi lại là được.

Hắn bước trên một con đường lát đá xanh, chậm rãi đi về phía trước, đồng thời cũng thuận tiện nhìn ngắm phong cảnh. không thể không nhận xét một điều, sơn môn Lạc Tinh Tông kiến tạo cực kỳ tráng lệ, phong quang vô hạn, hơn nữa đệ tử cũng rất nhiều. Cho nên tính từ trên xuống, thì có lẽ họ được xếp vào hạng tư hoặc năm trong Nhân Giới.

Đi về phía trước bốn năm dặm đường chỉ thấy thế núi lên cao. Hai bên đường liễu rủ phát phơ, muôn hoa khoe sắc thắm. Nơi xa có một dãy hơn mười gian nhà tinh xảo, được xây dựng dưới một cây cổ thụ chọc trời. Trước dãy nhà có hồ nước và một chiếc cầu nhỏ. Nước thì chảy róc rách, loáng thoáng còn nghe thấy có người ngâm nga ca hát, tiếng đàn du dương rất sáng khoái!

Đoàn Mộc Vũ không biết Hạ Mạch Nhiên ở trong gian nhà nào, nhưng có khả năng là màn trời chiếu đất. Nhưng cho dù có thế nào đi nữa cũng phải dò xét một phen để tránh làm chuyện đáng cười.

Vừa nghĩ như vậy thì trong lòng hấn chợt dạ. Đoan Mộc Vũ không kịp suy nghĩ nhiều liền lui ra sau, đồng thời nhanh chóng rút chuỗi kiếm bỏ đi của Hạ Mạch Nhiên ra đỡ trước người. Hoàn hảo là hấn phản ứng rất nhanh, nếu không giờ phút này Phi Vũ Kiếm sẽ ra khỏi vỏ. Đây chính là phiên toái lớn.

Chỉ nghe một loạt "đình đình đương đương" giòn vang! Trong giây lát, Đoan Mộc Vũ đã đánh rơi toàn bộ mười điểm hàn mang đột kích. Trong lòng hấn cũng cảm thấy bị ai thay Hạ Mạch Nhiên! Địa vị của hấn cũng quá kém rồi, chỉ tùy tiện đi trong sơn môn cũng bị tập kích. May mà đây là hấn chứ đổi lại là Hạ Mạch Nhiên thì không chừng sẽ bị thương!

"Hả?"

Ngay lúc Đoan Mộc Vũ đánh rơi hơn mười điểm hàn mang, trong gian nhà nhỏ truyền ra tiếng đàn bỗng nhiên có tiếng ồ nhẹ vang lên. Sau đó lại là thanh âm nổi giận của một cô gái vang lên.

"Hạ Mạch Nhiên, người thật to gan tử! Dám tới Mộc Tuyết Viện chúng ta rình rập hả? Quả nhiên không xem môn quy giới lệnh không ra gì! Mấy vị sư tỷ sư muội, chúng ta mau bắt hấn lại đem đến chỗ của Chấp Pháp Trưởng lão. Lần này phải hung hăng trừng phạt hấn một hồi!"

Nghe nói thế, Đoan Mộc Vũ thầm kêu không ổn. Thì ra nơi này không phải là Tử Trúc Viện, mà lại là Mộc Tuyết Viện gì gì đó. Cô gái này thật hung ác, không thể để bọn họ bắt được!

Lập tức, Đoan Mộc Vũ xoay người chạy trốn. Chỉ cần không bắt được hấn thì chả phải quan tâm mấy người lắm mồm này hô to gọi nhỏ làm gì!

Thấy hấn xoay người chạy trốn, mấy người con gái trong gian nhà nhỏ không khỏi sùng sốt. Từ lúc nào mà Hạ Mạch Nhiên luôn dẫn đầu lại có phản ứng nhanh như vậy? Nhưng người này thật sự quá to gan lớn mật! Nếu là những sư huynh, sư đệ anh tuấn biết nói lời lấy lòng tới đây rình xem thì cũng sẽ cho qua, làm như không nhìn thấy là được!

Nhưng người rình xem hôm nay lại là Hạ Mạch Nhiên, là người bị người khác xem thường nhất trong số những đệ tử đời thứ ba. Chuyện này quả thực kinh khủng! Chỉ cần nghĩ tới, quả thực muốn nôn. Không trút cơn giận này, đoán chừng buổi tối sẽ mơ thấy ác mộng.

Mấy nữ đệ tử của Lạc Tinh Tông này quả nhiên hung ác, trực tiếp lao khỏi gian nhà nhỏ, ngự kiếm phi hành đuổi theo!

Nhưng Đoan Mộc Vũ sao có thể để các nàng đuổi theo dễ dàng được? Tuy hấn không quen thuộc đường đi nơi này nhưng chỉ cần khống chế ba động trên người rồi lúi vào chỗ rậm rạp nào đó, chuyển hướng mấy lần là có thể cắt đuôi được!

Chẳng qua sau phen đuổi bắt này, Đoan Mộc Vũ cảm thấy không chút thú vị nên không tìm Tử Trúc Viện nữa mà theo đường cũ trở về ngọn núi hoang vắng, ngồi trên một tảng đá lớn đá tọa đến sáng.

Nhưng sau khi trời sáng, Đoan Mộc Vũ liền cảm thấy khổ rồi. Theo lý thuyết, giờ phút này hấn đã có thân phận Yêu Bài của Hạ Mạch Nhiên, thì chuyện rời Lạc Tinh Tông vô cùng đơn giản. Nhưng hấn cũng đã đáp ứng Hạ Mạch Nhiên, thì phải làm được. Tối thiểu hấn phải biết rõ ràng sư thúc của Hạ Mạch Nhiên là ai, tên gì? Nếu trong khoảng thời gian ngắn không cách nào tìm được thì sau này có cơ hội sẽ nhìn bù mấy lần, xem như đã làm xong.

Chẳng qua Lạc Tinh Tông này cũng thật lớn! Trong lúc nhất thời, hấn chẳng nghĩ ra phương án nào tốt để biết tên sư thúc của Hạ Mạch Nhiên.

Đang suy tính một hồi, trong lòng Đoan Mộc Vũ bỗng có phản ứng. Hấn quay đầu nhìn xuống núi thì thấy có hơn mười đạo kiếm quang xé gió mà đến, trong đó có mấy nữ đệ tử buổi chiều hôm qua đuổi giết hấn.

Khẽ cau mày mà Đoan Mộc Vũ cũng lười chạy. Lúc này, hấn tiếp tục kê cao gối mà ngủ trên tảng đá, bộ dạng ngất phong cảnh trời cao.

Rất nhanh, hơn mười đạo kiếm quang liền bay tới gần chỗ hấn. Lập tức có một người quát mắng nói: "Hạ Mạch Nhiên, người thật to gan nhì! Đêm qua dám đến Mộc Tuyết Viện rình rập chư vị sư muội. Quả nhiên ra vẻ đạo mạo nhưng lòng muông dạ thú. Hừ! May mà chư vị sư muội cơ cảnh chứ nếu không sự trong sạch của các nàng chẳng phải đã bị đồ rác rưởi như ngươi làm mất sao! Hiện tại ngươi lập tức xin lỗi mấy vị sư muội này thì ta nể tính đồng môn không truy cứu nữa. Nếu không... Hừ hừ!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Người Tên Gì?

Người này hấn muốn dùng Hạ Mạch Nhiên mềm yếu dẫn đầu để nâng cao uy phong của mình đây!

Mà tình huống thực sự cũng đúng như thế vì hấn sẽ nhận được ưu ái của đông đảo sư tỷ, sư muội! Nam nhân mà, tất nhiên phải đình thiên lập địa. Tối thiểu cũng phải giành một thi thể của địch nhân ở dưới chân mới đủ mùi vị. Nếu mà đập không được thi thể địch nhân thì đập Hạ Mạch Nhiên một cái cũng không tệ!

Mà nghe một phen hỏi tội hừng hồ như vậy xong, Đoàn Mộc Vũ không nhịn được khề lắc đầu. Hắn xoay người lại, hồ hững xem xét hơn mười nam nữ đệ tử Lạc Tinh Tông một lượt rồi mới hỏi gã đang hăng máu nhất kia: "Người tên gì?"

Thanh âm Đoàn Mộc Vũ mặc dù không cao, nhưng tuyệt đối rõ ràng từng chữ. Song khi rơi vào tai hơn mười nam nữ đối diện, thì bọn họ cảm thấy như mình nghe lầm. Không đúng nha, từ lúc nào mà Hạ Mạch Nhiên lại có thể bình tĩnh đến vậy? Còn câu nói kia là có ý gì? Chẳng lẽ hắn điên rồi sao, ngay cả sư huynh đệ đồng môn cũng không nhận ra hả?

"Sự kiên nhẫn của ta có hạn, đừng để ta phải hỏi lại lần thứ hai!" Đoàn Mộc Vũ chậm rãi đứng dậy. Hắn chẳng có tâm tư đi đùa giỡn cùng bọn người này, hơn nữa hắn cũng không phải là Hạ Mạch Nhiên nên đâu có thể bị khi dễ tùy tiện.

"Hạ Mạch Nhiên, chẳng lẽ ngươi ăn nhầm đan dược gì sao? Lại dám nói chuyện bừa bãi thế! Hừ! Nói xin lỗi nhanh lên một chút, nếu không thì hôm nay ta làm sư huynh mà không giáo huấn ngươi một trận thì không được!" Nam đệ tử Lạc Tinh Tông kia cảm thấy mặt mũi của mình bị mất sạch rồi, nhất là trước mặt của mấy vị sư muội xinh đẹp. Quả thực chuyện này đã khiến hắn không thể nhẫn nại nữa!

Chẳng bao lâu trước, Hạ Mạch Nhiên luôn luôn bị đánh thì không hoàn thủ, mắng không cãi lại. Nhưng bây giờ, hắn lại dám ngông cuồng, quả nhiên muốn phản rồi!

Nam đệ tử Lạc Tinh Tông vừa mới nói xong thì bỗng thấy thân ảnh trước mắt mình chợt lóe. Sau đó hắn liền bị đám một phát trực tiếp vào sống mũi! Tuy hắn có cảnh giới Động Huyền, tổ chất thân thể không tệ, pháp lực cũng coi như cường hãn nhưng cũng bị nện cho mắt nổ đom đóm, máu mũi chảy ròng ròng, răng cửa bị gãy ba cái. Bởi vì lực lượng một quyền này khoảng hơn ngàn cân. Nhưng Đoàn Mộc Vũ cũng đã lưu tình rồi!

Tên đệ tử kia bị đánh cho mộng mị. Hắn chưa bao giờ gặp phương thức công kích không cần nói lý như vậy cả, huống chi hắn không ngờ rằng Hạ Mạch Nhiên đột nhiên ra tay, hơn nữa còn dùng phương thức kiêu ngạo như vậy!

Đánh được một quyền nhưng Đoàn Mộc Vũ vẫn không ngừng tay mà lại tiếp tục đâm phát vào bụng tên kia. Nhất thời, hắn bị đánh cong như con tôm, ôm bụng bay ra sau vài chục trượng!

Một màn này khiến đám đệ tử Lạc Tinh Tông còn lại trợn tròn mắt, cả nửa ngày sau mới phục hồi tinh thần!

"Hạ Mạch Nhiên, ngươi thật khôn kiêu. Ngươi... ngươi dám đánh lão tử! Các ngươi còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì, cùng tiến lên cho ta! Đánh chết hắn! Đánh cho đến chết!" Nam đệ tử bị đánh cho mắt nổ đom đóm gào hét ngao ngao lên. Thật mất thể diện, thật mất thể diện! Giờ khắc này, hắn thậm chí còn muốn ăn tươi nuốt sống Đoàn Mộc Vũ!

Bây giờ, năm sáu nam đệ tử Lạc Tinh Tông còn lại cũng đã phục hồi tinh thần. Ánh mắt chúng nhìn về phía Đoàn Mộc Vũ liền trở nên như hung thần ác sát, tuy nhiên bọn chúng lại cảm thấy hưng phấn nhiều hơn vì được chơi một trận thật đã!

Bọn họ không hề sử dụng kiếm hay phóng xuất pháp thuật bởi vì nơi đây là sơn môn, đấu với đệ tử đồng môn không thể làm vậy. Nếu Hạ Mạch Nhiên tố cáo thì đồng dạng bọn họ cũng phải chịu phạt theo. Nhưng nếu đã là đánh lộn bằng tay chân thì không thành vấn đề, năm sáu người còn không đập được một sao? Thật đáng chê cười!

Nhưng không chờ bọn họ xuất thủ, Đoàn Mộc Vũ đã triển khai công kích. Thân thể hắn hôm nay không thể dùng từ mạnh mẽ để hình dung nữa cho nên đối diện năm sáu người cảnh giới Động Huyền cũng dễ dàng như ăn một bữa sáng!

Không cần quá nhiều! Mỗi người đều được chia hai quyền, đủ khiến bọn họ bở đầu chảy máu, ngao ngao kêu gào!

Chỉ chớp lát sau, trừ bốn nữ đệ tử Lạc Tinh Tông ra thì toàn bộ các nam đệ tử còn lại đều nằm dưới đất. Thương thế mọi người không nhẹ bởi vì một quyền Đoàn Mộc Vũ đâm đều có lực đạo khoảng hai ngàn cân. Dưới tình huống không thi triển pháp lực thì bọn họ như cừ non trước sói già vậy!

"Hạ Mạch Nhiên, ngươi điên rồi hả? Ngươi dám đánh sư huynh đệ đồng môn? Ngươi muốn tạo phản sao?" Mấy nữ đệ tử Lạc Tinh Tông hôm qua đuổi giết Đoàn Mộc Vũ lập tức kiêu ngạo trừng mắt. Một người trong số đó chỉ vào mũi Đoàn Mộc Vũ, chỉ trích điên cuồng.

"Câm miệng! Ngươi âm ỉ quá!"

Đoàn Mộc Vũ lạnh lùng trợn mắt nhìn nàng một cái. Cái nhìn này tuy không tự chủ nhưng lại phát ra sát khí cực kỳ nồng đậm. Nhất thời làm cho sắc mặt mấy nữ đệ tử Lạc Tinh Tông trắng bệch, cảm như hén. Sát khí phát ra từ thượng cổ hung thú Đào Ngột đầu phải ai cũng có thể tùy tiện thừa nhận!

Kính sợ mấy nữ đệ tử Lạc Tinh Tông xong Đoàn Mộc Vũ mới tiến lên hai bước, lần nữa hỏi nam đệ tử Lạc Tinh Tông lúc đầu huênh hoang kia: "Người tên gì?"

"Hạ Mạch Nhiên, kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục! Chuyện này còn chưa xong đâu! Ngươi chờ..." Tiểu tử kia lại mạnh miệng như cũ nhưng còn chưa kịp nói xong đã bị Đoàn Mộc Vũ đá bay ra xa vài chục trượng xa, nặng nề nện lên một khối đá lớn!

Mà mấy nam đệ tử Lạc Tinh Tông còn lại đang muốn động sử dụng pháp thuật, kiếm nhưng bị ánh mắt lạnh lùng của Đoàn Mộc Vũ đảo qua thì đều bần rùn tay chân.

Thấy Đoàn Mộc Vũ trầm mặt đi tới, nam đệ tử Lạc Tinh Tông kia rốt cục sợ hãi, nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên: "Hạ Mạch Nhiên, xem như ngươi lợi hại! Lão tử đi không đòi danh, ngồi không đòi họ! Triệu Hoa Anh chính là ta! Tiểu tử ngươi, nhất định bị điên rồi!"

"Sư thúc đang ở đâu?" Đoàn Mộc Vũ chẳng quản tên Triệu Hoa Anh này kêu loạn mà trực tiếp hỏi. Đây là phương thức đơn giản nhất mà hắn nghĩ ra, có thể khiến những người này không hoài nghi nhiều.

"Sư thúc cái gì? Nhờ người một việc, nói chuyện với người ta chả thấy hợp lý tí nào! Bồn tông trên dưới gần tám trăm người, chúng ta là đệ tử đời ba thì sư thúc sư bá có khoảng mười mấy người lận. Rốt cuộc người muốn hỏi người nào?" Triệu Hoa Anh quả thực muốn phát điên lên, hơn nữa còn khóc không ra nước mắt! Sao hôm nay lại xui xẻo như vậy? Tiểu tử như đầu gỗ này muốn thông suốt thì liền thông suốt sao! Nói năng bừa bãi như vậy, rốt cuộc muốn như nào?

"Là nữ! Hơn nữa còn là người xinh đẹp nhất!" Đoàn Mộc Vũ vẫn hồ hững hỏi. Nếu có thể khiến Hạ Mạch Nhiên tới chết cũng không thể nào quên thì chắc chắn là một đại mỹ nữ rồi. Hi vọng sẽ không lầm!

Nhưng lời của hắn vừa nói ra lại khiến Triệu Hoa Anh và đám người phía sau lập tức câm lặng. Ánh mắt bọn họ nhìn Đoàn Mộc Vũ như nhìn quái vật vậy. Hoặc là như đang nhìn người chết.

"Khụ khụ! Hạ Mạch Nhiên, không nhìn ra được người luôn câm như hến mà lại có lá gan lớn vậy! Được rồi, ta bội phục người, sắc đảm người ngập trời, lại đánh chủ ý trên người các sư thúc. Nhưng sư thúc xinh đẹp nhất có hai người, người muốn hỏi người nào? Được rồi, được rồi! Ta đều nói ra hết, Lạc Anh sư thúc đang bế quan ở Thạch Kiếm Phong chắc người không thấy được đâu! Còn có Trình Tuyết sư thúc đang vân du bên ngoài. Cuối cùng ta vẫn khuyên người một câu, sau này đừng để chết quá thảm!"

Khuôn mặt Triệu Hoa Anh cổ quái, nói.

Nhưng Đoàn Mộc Vũ sẽ bận tâm sao? Hai hay ba người thì chẳng sao cả, cùng lắm thì nhìn cả hai mấy lần vậy. Thiết nghĩ chắc Hạ Mạch Nhiên cũng sẽ thỏa mãn thôi. Song hiện tại hắn không vội xông lên Thạch Kiếm Phong để nhìn ngắm phong thái mỹ nhân làm gì, sau này có cơ hội rồi nói sau. Chuyện quan trọng bây giờ là lập tức rời khỏi sơn môn Lạc Tinh Tông. Đến bây giờ hắn đã rời Phù Vân Sơn một năm, chả biết nó ra sao nữa!

Chẳng qua đang lúc Đoàn Mộc Vũ chuẩn bị rời đi thì từ phương hướng Mộc Tuyết Viện bỗng nhiên xuất hiện liên tiếp bảy tám đạo kiếm quang, hướng phương hướng này nhanh chóng bay đến. Đạo kiếm quang dẫn đầu tương đối sắc bén, tựa hồ là một người tu hành cảnh giới Linh Thai!

Trong nháy mắt, cả bảy tám đạo kiếm quang đã đến trên núi. Tất cả đều là nữ mà người dẫn đầu quả nhiên có tu vi Linh Thai. Nhìn bộ dáng hắn mới vừa tiến giai không bao lâu. Giờ phút này, ngọc dung nàng như băng, cổ nén giận trong ánh mắt, tự có khí thế một phen.

"Chuyện gì đã xảy ra? Các người thân là đồng môn đệ tử lại dám đánh nhau ở chỗ này thì còn ra thể thống gì?"

"Liễu sư tỷ, người phải làm chủ cho chúng ta! Tặc tử Hạ Mạch Nhiên này rất hung ác, đêm qua dám rình xem mấy tỷ muội chúng tôi. Hôm nay, mấy người Triệu sư huynh muốn đòi công đạo cho chúng tôi, nhưng bị Hạ Mạch Nhiên đánh lén, bị hắn ra đòn hiểm ác. Người này tâm địa ác độc, háo sắc hèn mọn, xấu xa hạ lưu, hèn hạ vô sỉ! Thật sự là sỉ nhục của Lạc Tinh Tông! Kính xin sư tỷ nghiêm trị Hạ Mạch Nhiên, tốt nhất là bầm báo Cháp Pháp Trưởng lão, phế bỏ tu vi của hắn rồi trục xuất sư môn!" Lúc này thì nữ đệ tử Lạc Tinh Tông hung ác nhất đang khóc sụt sùi trên mặt đất mà kể khổ, quả nhiên đã biến Đoàn Mộc Vũ thành một tên háo sắc, không chuyện ác nào không làm!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Cấm Bế

À kia vừa mới nói xong, đám nam đệ tử Lạc Tinh Tông bị Đoàn Mộc Vũ đánh cho lăn lóc trên đất cũng tranh nhau lên tiếng chứng nhận. Chỉ trong thời gian ngắn mà qua lời kể của bọn họ Đoàn Mộc Vũ đã biến thành người không chuyện tệ hại nào không làm, tội ác tày trời.

"Tất cả câm mồm!"

Liễu sư tỷ bỗng nhiên gầm giọng quát lớn. Ánh mắt sắc bén của nàng đảo qua mọi người, nhưng lại phớt lờ Đoàn Mộc Vũ đang giữ nguyên vẻ mặt lạnh nhạt. Người đầu tiên bị nàng ta quở mắng là cô gái hung dữ đã tố cáo đầu tiên: "Vương Yến Nhi, bản thân người là một trong Tập Tam Thủ Đồ của Mộc Tuyết Viện thì đáng lẽ phải làm gương cho mọi người. Phải giữ lời nói lễ độ, cử chỉ phóng khoáng, lòng dạ lương thiện, kính cần khiêm nhường! Chưa cần nói đến chuyện này đúng hay sai, chỉ riêng việc người phun ra một loạt lời nói thô bỉ như vừa rồi là có thể thấy được tu dưỡng của người thế nào! Đáng giận hơn nữa là cho dù Hạ Mạch Nhiên có rình trộm, nhưng nếu là lần đầu vi phạm thì theo luật lệ của bồn tông chỉ phạt điện bích ba ngày, người không nên giống trống khua chiêng làm lớn việc này lên như thế! thậm chí còn độc mồm độc miệng nói ra những lời như phải phế bỏ tu vi, trục xuất Hạ Mạch Nhiên khỏi sư môn! Tội nhỏ như vậy mà người mở miệng là phán xét bừa bãi cứ như không có gì, hơn nữa còn nhắm vào đồng môn. Người quả thật xứng với câu 'lòng dạ rắn rết' đấy! Trở về tự xét ba ngày!"

Lời vừa dứt, sắc mặt đám người Vương Yến Nhi trở nên trắng bệch. Họ lập tức vội cúi đầu nhận sai. Còn Liễu sư tỷ lại coi đó là chuyện đương nhiên rồi đưa mắt nhìn sang mấy nam đệ tử Lạc Tinh Tông.

"Bọn người là nam nhi, thân cao bảy thước, khí độ hiển ngang đứng ra phải ngự kiếm chinh phục trời cao, bề ngỗ thiên hạ. Nhưng không ngờ chỉ vì muốn mua vui cho phụ nữ mà lại nhắm mắt làm bừa, sỉ nhục đồng môn, coi đó là việc đáng làm vậy có thấy xấu hổ hay không? Còn dám mở miệng nói

càn, vu oan cho người khác. Sáu người hợp sức mà bị một người đánh cho thảm hại như thế thì thử hỏi hàng ngày bọn người tu luyện thế nào? Ngoại trừ lời ngon tiếng ngọt, ý vào thân xác thối tha để làm phụ nữ vui lòng thì các người có bản lĩnh gì?"

Liễu sư tỷ không nề nang gì mà chỉ trích cực kỳ cay nghiệt. Từng lời nàng nói đều sắc bén như dao, mỗi từ mỗi chữ như lóc vào tận xương khiến cho cả đám người Triệu Anh Hoa mặt mũi đỏ bừng, xấu hổ không biết chui vào đâu. Ngay cả thờ mạnh một cái cũng không dám.

Khiến trách cả đám xong, Liễu sư tỷ mới nhìn sang Đoan Mộc Vũ. Sắc mặt nàng vẫn không biến đổi. Nàng ta lạnh lùng hừ một tiếng, hỏi: "Hạ Mạch Nhiên, ta hỏi ngươi: 'Hôm qua ngươi có tới Mộc Tuyết Viện rình trộm hay không?'"

Đoan Mộc Vũ im lặng một chốc, cuối cùng trả lời cặn kẽ: "Buổi chiều hôm qua đúng là đệ có đi nhầm vào Mộc Tuyết Viện, nhưng đó là việc hoàn toàn vô tình. Đệ không hề có ý rình trộm! Nếu có quấy nhiễu các vị sư tỷ sư muội của Mộc Tuyết Viện, đệ thật lòng nói một câu xin lỗi."

"Hừ, rõ ràng là ngươi nói dối! Ngươi sống ở Lạc Tinh Tông từ nhỏ đến giờ, Mộc Tuyết Viện và Tử Trúc Viện hiển nhiên khác hẳn nhau sao ngươi lại có thể đi nhầm đường? Rõ ràng trong lòng ngươi có chủ ý xấu!" Lúc này, thấy Đoan Mộc Vũ thừa nhận việc hấn tự tiện xông vào Mộc Tuyết Viện thì Vương Yến Nhi lập tức lấy lại tinh thần. Còn năm sáu nữ đệ tử Lạc Tinh Tông đi cùng Liễu sư tỷ đều không hèn mà cùng biểu lộ vẻ chán ghét. Nếu là một cô gái, chưa từng có ai thích bị người khác nhìn trộm thì cho dù có ý hay vô tình khiến người đó mất mặt. Huống chi, người rình trộm lại là Hạ Mạch Nhiên, là kẻ cả đời hèn yếu, bề ngoài lộm khộm thâm trầm, không tìm ra một chút ưu điểm nào. Hẳn chỉ khiến người khác càng nhìn càng cảm thấy khó chịu gấp bội.

Ngay sau đó, trong mắt Liễu sư tỷ cũng thoáng hiện vẻ chán ghét nhưng dù sao nàng ta cũng không phải cùng một loại người như Vương Yến Nhi. Nàng lạnh lùng hừ một tiếng.

"Ta không cần biết ngươi có đi lạc hay không nhưng tự tiện xông vào Mộc Tuyết Viện là chuyện chính xác. Theo luật lệ của bản tông, ngươi phải đi Hòa Lôi Nhai diện bích ba ngày. Nếu tái phạm, mức trừng phạt tăng gấp mười lần. Thần Phong, Dạ Vũ, đưa hấn đến Hình Luật Viện để lưu vào hồ sơ!"

"Vâng!"

Ngay tức khắc có hai nữ đệ tử Lạc Tinh Tông bước ra khỏi hàng, mang về mặt chán ghét quát Đoan Mộc Vũ: "Hạ Mạch Nhiên, đi theo chúng ta!"

Tình hình tiến triển đã nằm ngoài tầm kiểm soát khiến Đoan Mộc Vũ cảm thấy bất lực. Tuy nhiên lúc này hấn không thể mở đường máu mà trốn khỏi Lạc Tinh Tông được, bởi vì không những có một cao thủ như Liễu sư tỷ đang có mặt mà một khi hấn thật sự làm vậy chắc chắn sẽ bị gán tội phản bội Lạc Tinh Tông, sẽ bị vô số cao thủ Lạc Tinh Tông đuổi giết. Đó quả thật không phải chuyện đùa! Cũng may chỉ cần diện bích ba ngày là được. Dù sao hấn cũng chẳng vội.

Ngay sau đó, Đoan Mộc Vũ đã bị hai người Thần Phong, Dạ Vũ áp giải sát sao. Đầu tiên đi tới Hình Luật Viện trên chủ phong Lạc Tinh Tông. Vụ việc lần này đã được xem xét kỹ càng, nếu vi phạm lần đầu thì chỉ cần diện bích ba ngày! Nếu tái phạm lần thứ nhất, sẽ bị trừng phạt diện bích ba mươi ngày cộng thêm ba roi Đẳng Cốt Lôi Quang Tiên. Còn tái phạm lần thứ hai, hình phạt sẽ nặng hơn nhiều.

May mà Hạ Mạch Nhiên dù bị ức hiếp, nhưng chưa từng phạm phải lỗi lầm gì chứ nếu không quả đúng là phiền toái.

Lẽ ra sau khi lưu lại hồ sơ ở Hình Luật Viện thì nhiệm vụ áp giải của hai người Thần Phong và Dạ Vũ đến đây là kết thúc. Theo thông lệ, việc áp giải đến dưới Hòa Lôi Nhai sẽ do những đệ tử của Hình Luật Viện thực hiện. Tuy nhiên, sau khi làm ầm lên với đệ tử Giới Luật Viện, hai người bọn họ cũng bám theo sau để đi tới đó. Nhìn bộ dạng có phần hờ hững của các họ là biết rõ bọn họ muốn cho Đoan Mộc Vũ phải chịu thêm chút đau khổ.

Đối với việc này, Đoan Mộc Vũ cũng chẳng thêm bận tâm. Hấn vẫn mang về mặt hờ hững đi thẳng trước.

Hòa Lôi Nhai nằm ngay dưới chân một ngọn núi lớn ở phía bắc sơn môn của Lạc Tinh Tông. Toàn bộ ngọn núi này giống như bị người ta cắt gọt bằng phẳng. Nơi này không được phép ngự kiếm phi hành, bắt buộc phải men theo đường núi rộng chỉ có nửa thước để đi xuống. Đường núi này rõ ràng được xây dựng có chủ ý, nói nó thẳng đứng cũng không ngoa. Kể cả là người tu hành thì khi đi trên con đường này cũng phải có phần run như cây sậy.

Ngoài ra, từ trong vách núi còn phụt ra một luồng Hỏa Lôi Vân đặc biệt lớn. Chắc hẳn là do một con yêu thú thuộc tính hỏa được nuôi trong Lạc Tinh Tông phun ra. Luồng lửa đó bao trùm kín cả ngọn núi. Từ xa nhìn lại, giống như là một mảng rặng mây chiều đỏ rực. Thỉnh thoảng, từ bên trong rặng mây đó lại nổ bùng thành một quả cầu lửa khổng lồ. Xem ra, đây chính là nguyên nhân sinh ra cái tên Hòa Lôi Nhai.

Đi tới miệng Hòa Lôi Nhai, tên đệ tử áp giải lập tức lớn tiếng quát: "Hạ Mạch Nhiên, ngươi tự mình xuống dưới đi, diện bích ba ngày rồi mới được ra khỏi đây!"

Đoan Mộc Vũ cũng không thêm trả lời, thân hình vững vàng, lẳng lẳng men theo con đường núi gần như là thẳng đứng mà đi xuống. Nhưng tới khi hấn đi xuống được chừng hơn mười trượng, hai người Thần Phong và Dạ Vũ ở phía trên đột ngột vung tay lên, ném ngay hai hòn đá nhỏ vào trong rặng mây đỏ rực lơ lửng trong khe núi.

Hai hòn đá nhỏ đó bình thường chẳng gây ra tác dụng gì nhưng khi ném vào trong đám mây rực lửa chúng lại giống như một giọt nước rơi vào chảo dầu sôi. Ngay tức thì, cả rặng mây đỏ rực lửa giống như sắp sửa nổ tung, bắn ra vô số quả cầu lửa bay rợp trời. Mặc dù uy lực của chúng không lớn, nhưng nếu ai không may bị dính vào người, sẽ ném chịu đủ mọi thiệt thòi. Hơn nữa, nơi mà những quả cầu lửa bắn tới nhiều nhất chính là mặt vách đá, bởi vậy Đoan Mộc Vũ thành kẻ đứng mũi chịu sào.

Có thể khẳng định, đây chính là phương pháp hai người kia muốn trừng trị Đoan Mộc Vũ.

Giả sử hần vẫn còn là Hạ Mạch Nhiên thì lần hứng đủ luôn, có khi bị bóng rợp cả toàn thân cũng nên. Nhưng Đoàn Mộc Vũ là ai cơ chứ! Ngay từ khi còn chưa đi xuống Hòa Lôi Nhai, hần đã biết tổng hai người Thần Phong muốn giở trò gì rồi. Lúc này nhìn thấy những quả cầu lửa rợp trời lao đến, hần vẫn thản nhiên như không. Hai tay hần bấm tay niệm pháp quyết, miệng quát: "Lửa theo gió đi, gió vì lửa đến! Đến từ nơi nào, trở về nơi đó!"

Câu nói nửa giống pháp quyết nửa giống lời châm chọc vừa mới dứt thì giữa những quả cầu lửa đột nhiên hiện ra một cái vòi rồng xoáy thẳng lên trời cao mang theo tiếng gầm rú, cuốn phăng phần lớn những quả cầu lửa đó rồi quất lên vách đá, bao trùm toàn bộ ba người đang chuẩn bị xem kịch vui.

Ngay tức khắc, tiếng la vừa thảm thiết vừa tức giận đã vang lên. Mặc dù ba người bọn họ đều có cảnh giới Động Huyền, nhưng việc này phát sinh quá đột ngột nên dầu đã cấp tốc phòng ngự nhưng vẫn bị một vài quả cầu lửa bắn lên trên người. Ngay tức thì tiếng xèo xèo vang lên, mùi thịt cháy bắt đầu tỏa ra. Đến khi cái vòi rồng tan biến, ba người đã không còn ra hình dáng con người nữa rồi. Nhất là hai người Thần Phong, mái tóc cháy khét lẹt, quần áo trên người cũng thủng vài lỗ lớn. Ngay cả khuôn mặt trắng nõn như ngọc cũng bị dính mấy vết phỏng. Mặc dù những vết phỏng này chẳng đáng là gì nhưng quan trọng hơn cả là đây quả thực là chuyện vô cùng nhục nhã!

Thậm chí cũng chẳng kịp mắng chửi Đoàn Mộc Vũ, hai người Thần Phong đã rú lên thảm thiết rồi ngự kiếm bỏ chạy thực mạng. Bộ dạng này không thể nào để cho người khác nhìn thấy

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Yêu Thạch Tái Hiện

Thấy ba người Thần Phong cực kỳ chật vật, Đoàn Mộc Vũ chỉ khẽ nhếch miệng mỉm cười. Nếu thật sự truy cứu những chuyện như thế này thì sẽ chẳng có quan hệ gì tới mình cho nên hần vẫn ung dung như thường, tiếp tục đi xuống Hòa Lôi Nhai. Khi đã đến đáy nhai, hần quan sát sơ qua khắp một lượt rồi mới tìm một bệ đá sạch sẽ để ngồi xuống. Nơi này có rất nhiều bệ đá, môn hạ đệ tử của Lạc Tinh Tông phạm sai lầm cũng không ít bởi vì trừ hần ra thì hiện giờ cách đó không xa còn có hai người đang diện bích.

Tuy nhiên hai tên đệ tử Lạc Tinh Tông đó đều mang bộ dáng thành tâm ăn năn, ngồi im bất động, không bận tâm tới mọi việc xung quanh.

Đoàn Mộc Vũ không nghĩ sẽ điều tức ở nơi này bởi vì công pháp của hần rất dễ khiến người khác nhìn ra sơ hở. Bởi vậy, hần lờ Tiểu Bạch ra, đặt nó trên lòng bàn tay rồi cho ăn Băng Linh Quả.

Nhóc con trong lòng bàn tay hần vô cùng hoạt bát, vỗ đôi cánh nhỏ xíu, dương dương đắc ý mổ trái một cái, mổ phải một cái. Bộ dạng nó như đang kén cá chọn canh, thảnh thơi còn dừng lại 'chiêm chiếp chiêm chiếp' bình luận một phen. Chắc lại là mấy câu phàn nàn đại loại như: 'mùi vị của Băng Linh Quả không hợp khẩu vị', 'quá mong nước rồi', 'sao mà nuốt không vô vậy'.

Một Băng Linh Quả chỉ xấp xỉ bằng long nhãn, nhưng nó lại mất tới gần nửa canh giờ mới ăn xong. Thật sự là quá chậm! Không hiểu sao mới lớn lên được một chút thì đã bắt đầu kén ăn như vậy. Vậy giới hạn cuối cùng là mất bao nhiêu thời gian đây?

"Ồ, con gà nhỏ này thật thú vị! Hạ Mạch Nhiên, ngươi trộm được nó ở đâu thế? Đừng nhiều lời vô ích, hai mươi viên huyền tinh, con vật nhỏ này thuộc về ta." Ngay lúc Đoàn Mộc Vũ đang nhìn Tiểu Bạch dùng đủ mọi cách để chứng minh không phải nó kén ăn, mà là thức ăn quá kém thì một giọng nói eo éo vang lên bên tai hần. Thì ra là một gã đàn ông có vẻ mặt hung ác nham hiểm, đã thể lại còn luôn cố tạo ra một nụ cười như có như không. Gã hiện ra từ một chỗ sâu trong sơn cốc, chắc hẳn cũng là người diện bích ở chỗ này.

"Cút!"

Đoàn Mộc Vũ không thèm ngẩng đầu lên, cộc lốc phun ngay ra một từ. Hần đã nhận ra môi trường của Lạc Tinh Tông khác hẳn với Phù Vân Sơn, có lẽ là bởi vì đông người, cho nên tốt xấu lẫn lộn. Chẳng trách Hạ Mạch Nhiên tính tình hèn yếu nên cuộc sống mới bất hạnh như thế!

"Ồ! Mới ba ngày không gặp, thì cần phải nhìn ngươi bằng con mắt khác hay sao? Hạ Mạch Nhiên ngươi có khí phách như thế từ bao giờ vậy? Thật đáng mừng! Hà hà. Tuy nhiên ta cảnh cáo ngươi, ngươi lên mặt với ai đi nữa thì Đường Hạo ta cũng mặc xác nhưng ở chỗ của ta thì đừng có mà mơ. Hai mươi viên huyền tinh là cơ hội cuối cùng! Biết điều thì đưa con vật nhỏ này ra, chúng ta sẽ giao dịch công bằng. Đừng có rượu mời không uống mà thích uống rượu ..."

Từ 'phạt' còn chưa ra khỏi miệng thì Đường Hạo đột nhiên cảm thấy có một luồng lực lượng cuồng bạo cuốn phăng mình lên. Sau đó, gã giống như được cưỡi mây lướt gió, bị Đoàn Mộc Vũ ném thẳng lên cao ba mươi trượng, cuối cùng không may rơi vào trong đám mây lửa. Kết quả đương nhiên là khoi lên một trận hoa lửa bắn tung tóe, kèm theo tiếng nổ như sấm rền.

Đến khi rơi xuống đất, gã hầu như đã biến thành một con heo quay.

Không cần phải nói thêm gì nữa, ba ngày kế tiếp, không một ai dám tới quấy rầy Đoàn Mộc Vũ.

Đến lúc Đoàn Mộc Vũ ra khỏi Hòa Lôi Nhai, hần không chút lưỡng lự mà bước thẳng tới sơn môn của Lạc Tinh Tông. Bây giờ, rốt cục hần đã có thể rời khỏi nơi đây.

Tuy nhiên hắn còn chưa kịp tới chỗ ra vào sơn môn thì một luồng kiếm quang bỗng nhiên xuất hiện từ đằng xa rồi bay tới, ngăn cản đường đi của hắn. Kẻ đang đứng trên kiếm mang vẻ mặt oán độc nhìn hắn chính là Thần Phong ba ngày trước tự tay dùng đá đập chân của mình!

Lúc này, Thần Phong đã khôi phục lại bình thường, ngay cả một phần tóc bị thiêu cháy cũng đã mọc dài ra. Dãy chỉ có bóng ma trong lòng, chỉ sợ vĩnh viễn không sao xóa đi được.

"Hạ Mạch Nhiên, ngươi giỏi lắm! Ngươi chờ đó, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!" Nghiến răng nghiến lợi nói xong, Thần Phong điều khiển kiếm quang ra về thị uy với Đoàn Mộc Vũ, lượn một vòng rồi rít lên bay đi luôn.

Chẳng qua Đoàn Mộc Vũ thực sự chẳng thêm bận tâm với cái kiểu uy hiếp như thế này. Chỉ cần rời khỏi sơn môn Lạc Tinh Tông thì bất kể lúc nào hắn cũng có thể thay đổi thân phận. Thần Phong muốn báo thù, vậy thì cứ nằm mơ đi.

Cứ tiếp tục như vậy mà tiến về phía trước, chẳng mấy chốc nữa Đoàn Mộc Vũ sẽ tới sơn môn Lạc Tinh Tông. Nơi đó chính là biên giới của đại trận hộ pháp của Lạc Tinh Tông. Chỉ cần bước ra ngoài một bước là hắn có thể khôi phục tự do!

Nhưng điều khiến Đoàn Mộc Vũ cảm thấy kinh ngạc chính là ở lối vào sơn môn lại có Liễu sư tỷ và một gã đàn ông có cảnh giới Linh Thai đang cầm đầu, tập hợp một đám đông mười mấy người. Hơn nữa tất cả đều là cảnh giới Động Huyền, trong số đó có cả Thần Phong mới vừa uy hiếp hắn. Đồng thời, Dạ Vũ mang vẻ mặt bức tức cũng có mặt ở đó.

Đoàn Mộc Vũ xuất hiện thì mười mấy người Liễu sư tỷ đồng loạt nhìn sang. Vẻ mặt Liễu sư tỷ lạnh lùng, không tỏ thái độ gì. Còn mấy đệ tử cảnh giới Linh Thai của Lạc Tinh Tông khác chỉ hồ hững thoảng nhìn qua, rồi coi Đoàn Mộc Vũ như không khí.

Tuy nhiên, đám nam nữ đệ tử cảnh giới Động Huyền còn lại thì vẻ mặt lại vô cùng đặc sắc. Có người khinh thường, có người giễu cợt, có người chán ghét, có người tức giận, có người oán độc, có người tỏ ra vài phần hả hê. Tóm lại, trong mắt bọn họ Đoàn Mộc Vũ chỉ là một kẻ lạc loài; chẳng khác gì giữa một đám hạc trắng đang nhảy múa thì bỗng nhảy ra một con gà lông lá xác xơ, vô cùng bẩn thỉu, toàn thân bốc mùi hôi hám.

Bởi vậy cũng có thể hiểu được tại sao Hạ Mạch Nhiên nhất định phải chứng minh bản thân mình, mạo hiểm tính mạng để tu luyện tà công như vậy. Thật lòng, cảm giác bị người khác kỳ thị quả thực rất khó chịu!

Tuy nhiên bản thân Đoàn Mộc Vũ hoàn toàn không bận tâm, lại càng không có hứng thú đáp lại những ánh mắt đó. Đối với hắn, những người này còn chẳng đáng xem bằng đám mây khói bay ngang qua.

Khẽ gật đầu chào hỏi với Liễu sư tỷ một cái, Đoàn Mộc Vũ nghênh ngang đi ra khỏi sơn môn.

"Hạ Mạch Nhiên, ngươi vội cái gì? Mọi người đợi nhau, cùng khởi hành!" Lúc này Liễu sư tỷ bỗng cau mày quát lên.

"Cùng nhau khởi hành?"

Đoàn Mộc Vũ nghe mà chẳng hiểu đầu đuôi ra sao. Chẳng lẽ những người này tập hợp ở cửa vào sơn môn chỉ với mục đích đợi hắn sao? Thế này thì kế hoạch của hắn coi như bị ngăn trở rồi. Bất đắc dĩ, hắn không thể làm gì khác hơn là xoay người chấp tay hỏi: "Xin hỏi sư tỷ, tỷ nói vậy là có ý gì?"

"Hạ Mạch Nhiên, ngươi thật là càn quấy! Liễu sư tỷ sai bảo gì ngươi cứ nghe là được, đâu đến phiên ngươi nói nhảm nhiều như vậy!" Lúc này trong đám người có một gã đàn ông cao lớn hiện ngang, cực kỳ anh tuấn tức giận quát lên.

Đoàn Mộc Vũ nhìn gã hỏi: "Ngươi là ai?"

Vừa nói xong, trong đám đông vang lên vài tiếng cười nhỉnh hích. Còn gương mặt tuấn tú của gã đó chỉ trong nháy mắt đã trở nên đỏ sạm, đôi mắt giống như sắp phun lửa. Làm vậy hiển nhiên là sự khiêu khích trắng trợn, đám coi thường gã ra mặt. Người khác coi thường thì gã cũng đành chịu, nhưng khi bị Hạ Mạch Nhiên coi thường trước sự chứng kiến của vô số người khác thì quả thực vô cùng nhục nhã!

"Đủ rồi!" Liễu sư tỷ bỗng nhiên quát lên, có phần không vui nhìn lướt qua Thần Phong rồi mới nói: "Hạ Mạch Nhiên, Thần Phong chưa nói với ngươi về lần hành động này sao? Mấy ngày gần đây có tin đồn mãnh vụ Yêu Thạch xuất hiện ở Bắc Hải. Tin đồn này không biết là thật hay giả, nhưng đám tà tu Hắc Uyên lại mượn cơ hội này nhiều lần sát thương người tu hành chính phái, trong đó có cả ba đệ tử Lạc Tinh Tông. Danh môn chính phái chúng ta làm sao có thể để mặc lũ tà tu càn rỡ? Do đó ta và Lan Đình sư huynh dẫn đội đi Bắc Hải diệt trừ yêu tà, nhân tiện điều tra luôn sự việc về mãnh vụ Yêu Thạch!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 123: Đi Đến Bắc Hải

Nghe Liễu sư tỷ giải thích xong, trong lòng Đoàn Mộc Vũ khẽ động. Lại là mãnh vụ Yêu Thạch!

Hắn vẫn cho rằng mảnh vụn Yêu Thạch lúc trước là do Yêu Tộc tung ra để khuấy lên phong ba trong Nhân Giới. Nhưng giờ xem ra chuyện này chưa hẳn chính xác bởi vì trong tay Yêu Tộc cũng chỉ có tổng cộng ba mảnh vụn Yêu Thạch, mà cả ba đều do hắn nắm đó thu thập. Cho nên vật này cực kỳ quý giá, có thể nói bỏ ra một khối đã phải cắn răng chịu thiệt, bỏ ra hai khối thì có kẻ ngu mới làm.

"A, chẳng lẽ lại liên quan tới truyền thuyết đó hay sao?"

Trong lòng Đoan Mộc Vũ bỗng nhiên nổi sóng, không sao cưỡng lại được. Bởi vì trong Yêu Giới từ xưa đến nay vẫn tồn tại một truyền thuyết, sau khi thu thập mảnh vụn Yêu Thạch đến một số lượng nhất định thì Yêu Tinh đã biến mất sẽ tái hiện, tìm kiếm chủ nhân mới.

Chẳng qua truyền thuyết này lại được lý giải theo hai cách trái ngược nhau. Thứ nhất là thuận thế, có nghĩa là chỉ cần thu thập đủ số lượng mảnh vụn Yêu Thạch sẽ khiến Yêu Tinh xuất hiện. Sau đó người thu thập được mảnh vụn Yêu Thạch sẽ trở thành chủ nhân của Yêu Tinh.

Thứ hai là nghịch thế, tức là cần phải có chủ nhân mới của Yêu Tinh xuất hiện trước, sau đó mảnh vụn Yêu Thạch mới lần lượt xuất hiện. Cuối cùng, chủ nhân của Yêu Tinh sẽ thu được nó vào tay.

Hiện giờ xem ra, giả sử mảnh vụn Yêu Thạch có tiếp tục xuất hiện đi chăng nữa thì cũng không phải do Yêu Tộc nhúng tay vào. Nếu như vậy thì mảnh vụn Yêu Thạch có nhiều khả năng là tự động xuất hiện. Điều này không bình thường một chút nào! Một khi đó là sự thật, cả Nhân Giới và Yêu Giới đều hoàn toàn trở nên sôi trào.

Có lẽ, thời loạn thế chân chính đã sắp tới!

Tuy nhiên, đối với bản thân Đoan Mộc Vũ thì đây lại là một cơ hội vô cùng thuận lợi. Trở về Phù Vân Sơn không phải là việc gấp cần làm ngay của hắn. Hơn nữa, hiện giờ người của Hắc Thành đang âm thầm quan sát hắn, gây ra rất nhiều phiền toái. Nếu đã như thế, thà rằng cứ nhân cơ hội này đi theo môn nhân Lạc Tinh Tông tới Bắc Hải, nếu gặp cơ hội thuận tiện sẽ đoạt khối mảnh vụn Yêu Thạch đó vào tay.

Phải biết rằng, lúc này Đoan Mộc Vũ đã nắm quyền chủ động không chế mảnh vụn Yêu Thạch trong cơ thể. Hơn nữa, nó liên tục không ngừng phát ra từng phần lực lượng mỏng manh, giúp Đoan Mộc Vũ dễ dàng thu nạp, cuối cùng tôi luyện để dung hợp lực lượng đó vào xương cốt trong thân thể. Đây chính là chuyện tốt, cho nên hắn cũng không từ chối có thêm một mảnh vụn Yêu Thạch nữa.

Mà điều cốt yếu là hắn đã có một mảnh vụn Yêu Thạch làm nền tảng, so với những người khác hắn có hơn một phần cơ hội để thu được nhiều mảnh vụn Yêu Thạch.

Đã quyết định như vậy, Đoan Mộc Vũ không tiếp tục tính toán gì nữa. Hắn quay sang khẽ gật đầu với Liễu sư tỷ rồi không nói một câu gì.

Tiếp theo, có thêm mấy tên đệ tử Lạc Tinh Tông lục tục chạy tới. Cuối cùng, tính cả Đoan Mộc Vũ thì toàn bộ đội ngũ có tới hơn năm mươi người. Chỉ riêng từ chuyện này là có thể nhìn ra nội lực của Lạc Tinh Tông hết sức cường đại, Phù Vân Sơn còn lâu mới có thể sánh bằng. Số lượng người của một đội ngũ được chọn bừa bãi ra ngoài thi hành nhiệm vụ ấy vậy mà còn nhiều hơn hai lần toàn bộ số người của Phù Vân Sơn cộng lại.

Tuy nhiên điều này cũng cho thấy Lạc Tinh Tông cũng coi trọng mảnh vụn Yêu Thạch. Chỉ là một tin đồn vậy mà đã phái ra nhiều môn nhân đệ tử như vậy. Nói không chừng, những môn phái tu hành khác cũng đều làm như vậy.

Lúc này Liễu sư tỷ vừa ra lệnh một tiếng, đông đảo đệ tử Lạc Tinh Tông đã tới tập thả kiếm của mình ra, giống như một đám mây rực rỡ màu sắc mang theo tiếng rít xé gió, bay ra khỏi sơn môn.

Đoan Mộc Vũ đi sau cùng. Ban đầu hắn có ý muốn dùng thanh kiếm không thể rác rưởi hơn được nữa của Hạ Mạch Nhiên để ngự kiếm phi hành nhưng suy nghĩ thấu đáo hơn một chút thì thanh kiếm này quả thực chính là một con rùa già, căn bản không theo kịp tốc độ ngự kiếm của những người khác, hơn nữa còn cực kỳ hao phí pháp lực. Lần đi Bắc Hải này, đường xá xa xôi. Trên đường đi, hung hiểm không phải chuyện hiếm gặp, sớm muộn gì hắn cũng phải sử dụng Phi Vũ Kiếm, cho nên không cần thiết phải che giấu.

Ngay lập tức, Đoan Mộc Vũ vung tay ném thanh kiếm của Hạ Mạch Nhiên vào túi trữ vật, sau đó lấy Phi Vũ Kiếm ra. Thậm chí không cần tới kiếm quyết, chỉ cần hắn vừa mới nghĩ đến thì Phi Vũ Kiếm đã ngân lên một tiếng, tự động bay ra rồi hóa thành một luồng kiếm quang đỏ thẫm, mang theo Đoan Mộc Vũ lướt đi như gió. Chỉ trong nháy mắt đã lao đi được mấy trăm trượng, tốc độ tới mức đó thật sự là thần kỳ.

Tuy nhiên ngay sau đó, Đoan Mộc Vũ đã khống chế Phi Vũ Kiếm để giảm tốc độ xuống mức thấp nhất có thể, hơn nữa còn áp chế đi một nửa ba động do nó phát ra, nếu không bị đám người Liễu sư tỷ hoài nghi thì quả thật không ổn chút nào.

Cho dù hắn đã làm như vậy, nhưng biểu hiện của Phi Vũ Kiếm rõ ràng vẫn vượt xa so với kiếm của những người khác. Dù muốn nhưng hắn hoàn toàn không có khả năng hạ thấp hơn được nữa.

Chỉ trong khoảnh khắc, hắn đã khơi lên một trận xôn xao kinh ngạc của đông đảo đệ tử Lạc Tinh Tông phía trước. Tuy nhiên, lại chẳng có ai trong số bọn họ nghi ngờ thân phận của Đoan Mộc Vũ bởi vì thường ngày, cho dù Hạ Mạch Nhiên có sờ sờ ra đây cũng chẳng khác gì không khí, hoàn toàn không có ai thêm quan tâm. Tất cả các loại hoạt động trong môn phái đều không có phần của gã. Lần này sờ đi có thể may mắn tham gia vào hành động đi tới Bắc Hải, chính là bởi vì ba ngày trước hắn đã dùng lực lượng bản thân đánh bại sáu người Triệu Hoa Anh, lưu lại cho vị Liễu sư tỷ kia một chút ấn tượng nên nâng ta mới gọi tên hắn.

Lúc này, khi toàn bộ năm mươi đệ tử Lạc Tinh Tông ngự kiếm bay lên trời cao, năm mươi luồng kiếm quang đầy màu sắc lập tức tạo thành một đám mây lớn lộng lẫy. Bởi tốc độ rất nhanh nên kiếm quang kéo theo một vệt ảo ảnh, tới mức tạo thành một chiếc cầu vòng bảy sắc ở phía đằng sau.

Chẳng qua, ngự kiếm phi hành đường dài không chỉ đơn giản như vậy. Trên thực tế, một đội ngũ năm mươi người ngự kiếm phi hành tuyệt đối phải như hành quân đánh trận, sắp xếp vị trí vô cùng chặt chẽ.

Kiểm quang của Lan Đình đi đầu tiên để dẫn đội, còn Liễu sư tỷ thì điều khiển kiểm quang bay ngược bay xuôi kiểm tra, nắm chắc không có ai tụt lại phía sau.

"Mọi người nghe lệnh! Tiếp tục bay cao lên ba ngàn trượng!"

Trong tiếng xé gió do kiếm sinh ra, tiếng nói của Liễu sư tỷ không ngừng vang lên. Trong khi ngự kiếm ở trên không, nếu như là phi hành đường dài thì cần phải lên đến độ cao một vạn trượng trở lên, như thế mới giảm bớt được pháp lực tiêu hao trên diện rộng, tốc độ cũng sẽ nhanh hơn.

Đương nhiên quá trình ngự kiếm bay lên cao cần phải được theo dõi sát sao. Người tu hành cảnh giới Động Huyền chỉ có thể coi như vừa mới nhập môn, cho nên rất dễ phạm phải sai lầm. Hoàn hảo là có Liễu sư tỷ ngự kiếm ở bên cạnh chỉ huy, có thể điều chỉnh ngay lập tức người phạm vào sai lầm.

Trong vài lần liên tiếp bay ngang qua Đao Mộc Vũ ở vị trí cuối cùng, rõ ràng Liễu sư tỷ đã giật mình và vô cùng bất ngờ. Trong ấn tượng của nàng thì cho tới bây giờ vị sư đệ Hạ Mạch Nhiên này luôn là kẻ yếu nhất. Thậm chí những năm gần đây, ấn tượng duy nhất của nàng ta đối với hắn cũng chỉ là một cái tên Hạ Mạch Nhiên mà thôi. Về phần những chuyện khác, hoàn toàn không có gì đáng chú ý.

Có thể nói chính xác thế này, trong thời gian một trăm hai mươi năm đã qua thì ấn tượng mà Hạ Mạch Nhiên lưu lại cho nàng ta cũng không sâu sắc bằng ba ngày ngắn ngủi vừa rồi!

Đương nhiên, đó hoàn toàn không phải là ấn tượng tốt, không ngờ lại dám vào Mộc Tuyết Viện rình trộm, thật đúng là đồ lưu manh háo sắc! Lý do Hạ Mạch Nhiên có thể tham gia lần hành động này, hoàn toàn là vì nàng ta nhìn thấy hắn bắt ngờ đánh bại mấy người Triệu Hoa Anh.

Chẳng qua tình hình hiện giờ cho thấy, Hạ Mạch Nhiên này rõ ràng là một người có tài nghệ ngự kiếm cực cao. Nhất là thanh kiếm đồ thẩm của hắn, có thể đánh giá là cực phẩm! Không hiểu hắn kiếm ở đâu ra.

Chỉ xét riêng từ hai điểm này, Hạ Mạch Nhiên đã có tư cách trở thành một trong Thập Tam Thủ Đồ của Tử Trúc Viện. Chẳng lẽ những năm qua hắn vẫn khư khư giấu tài?

Đao Mộc Vũ không biết ý nghĩ trong lòng của Liễu sư tỷ, tuy nhiên cho dù có biết hắn cũng chẳng buồn quan tâm. Đây là lần đầu tiên của kiếp luân hồi này, đồng thời cũng là của ba ngàn năm qua hắn thực hiện việc ngự kiếm. Tuy nhiên trình độ ngự kiếm của hắn vẫn không mai một đi chút nào. Lúc này ở trên trời cao vạn trượng, đón cuồng phong mây trắng, hắn quả thực có cảm giác toàn thân và Phi Vũ Kiếm hòa thành một thể. Nếu không phải vì thân phận hiện giờ miễn cảm không dám vọng động, thì hắn đã ngửa mặt lên trời hú dài cho thỏa thích.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 124: Tật Phong Kiếm Trận

Chẳng mấy chốc đám người Lạc Tinh Tông đã ngự kiếm lên đến độ cao ba ngàn trượng. Hiện giờ đã ở trên không cách mặt đất cả vạn trượng, ngay cả tầng mây cũng đã nằm ở dưới chân. Trên mặt đất, cho dù là núi cao hùng vĩ đến mấy thì lúc này cũng đã trở nên nhỏ xíu, cảm giác thực sự bay bổng khi ngắm nhìn thiên hạ từ trên cao.

Chẳng qua trên bầu trời ở độ cao vạn trượng hiếm khi gặp mây nhưng gió lại cực kỳ dữ dội. Trong nhất thời, rất nhiều đệ tử Lạc Tinh Tông ngự kiếm chưa đủ tinh thông bị gió tạt cho chao đảo sắp ngã tới nơi, không sao khống chế nổi.

"Mọi người nghe lệnh! Tật Phong Kiếm trận! Lập!"

Đúng lúc này, giọng nói Liễu sư tỷ lại vang lên. Phối hợp với sự chỉ huy của nàng, Lan Đình vẫn đang ngự kiếm phi hành ở đầu lập tức xuất ra một đạo kiếm quyết. Chỉ trong nháy mắt, kiểm quang của gã tăng vọt, tạo thành một bức màn kiếm bao bọc kín toàn bộ phạm vi hơn trăm trượng ở phía sau.

Ngay sau đó, ở vị trí phía sau Lan Đình hơn ba mươi trượng tức thì có hai gã đệ tử Lạc Tinh Tông thực lực tương đối cao có tài nghệ ngự kiếm thuật cũng khá tinh thông lao ra bám sát Lan Đình, tạo thành hàng thứ hai. Hai người đồng thời bấm độn kiếm quyết. Chỉ trong nháy mắt, kiểm quang của hai người bọn họ cũng tăng vọt, dung hợp với kiểm quang của Lan Đình.

Tiếp đến chính là hàng thứ ba, lại có ba người lao ra bấm độn kiếm quyết, dung nhập kiểm quang của mình vào. Cứ tiếp tục như vậy, hàng thứ tư bố trí bốn người, hàng thứ năm năm người, hàng thứ sáu sáu người.

Đến lúc này, bức màn kiểm quang do Lan Đình phóng ra lúc ban đầu áng chừng đã mở rộng ra mười mấy lần. Điều bắt mắt hơn cả chính là việc hai mươi

một kiếm quang đó kết hợp hoàn mỹ tới cực điểm, giống như kiếm quang do một người phóng thích ra, uy lực vô cùng.

Sau khi sáu hàng kiếm quang đã hình thành, hàng thứ bảy lại có sáu người lao ra, đồng thời bấm độn kiếm quyết, nối liền với kiếm quang của sáu hàng đầu tiên.

Sau đó là hàng thứ tám. Nhưng đến hàng này, nhân số biến thành năm người, hàng thứ chín bốn người, hàng thứ mười ba người, hàng thứ mười một hai người, hàng thứ mười hai thì chỉ còn một người.

Đến lúc này, kể từ Lan Đình ở vị trí đầu tiên đến người ở cuối cùng có liên tiếp bốn mươi hai người. Họ đã hoàn thành một luồng kiếm quang dài chừng năm trăm trượng, có hình dạng của một hình thoi khổng lồ. Luồng kiếm quang này trong suốt giống hệt như ánh sáng mặt trời, hơn nữa uy thế cực kỳ kinh người. Ngay cả Đoan Mộc Vũ cũng không tránh khỏi phải hoảng sợ bởi vì một khi Tật Phong Kiếm trận được thi triển ra, lực sát thương có thể sánh ngang cao thủ cảnh giới Tinh Uẩn. Thậm chí trong một số tình huống đặc thù, ngay cả cao thủ cảnh giới Tử Khí cũng phải tự thẹn không bằng.

Có thể tưởng tượng ra, nếu một kiếm trận cường đại thế này xông vào trong doanh trại địch quân, sẽ làm đẩy lên một trận gió tanh mưa máu đến mức độ nào!

Tu hành giới nhân loại nắm giữ được thần thông cỡ này từ khi nào vậy?

Chẳng trách Đoan Mộc Vũ lại kinh ngạc. Bởi vì vào ba ngàn năm trước, tu hành giới loài người vô cùng yếu ớt, quả thực không khác gì loài chuột len lén sống chui lủi dưới mặt đất. Khi đó, họ hoàn toàn không có thứ kiếm trận như thế này. Kể cả là cho đến lúc này, hẳn cũng chưa từng nghe thấy ai nhắc tới.

"Hạ Mạch Nhiên! Ngươi còn dờ ra đó làm gì? Còn không mau vào trận!" Lúc này Liễu sư tỷ hét lớn.

Nhưng Đoan Mộc Vũ còn đang cảm khái vô vàn, đồng thời đau đầu suy nghĩ mình cần phải làm cái gì bây giờ? Bởi vì một khi Tật Phong Kiếm trận tổ hợp lại, chẳng những lực sát thương kinh người, tốc độ bay cũng sẽ trở nên nhanh như chớp. Nếu không tìm được cách dung nhập vào, thì kể cả hắn có toàn lực thúc dục Phi Vũ Kiếm cũng không theo kịp. Hơn nữa chắc chắn sẽ tự làm bại lộ thân phận của mình.

Chỉ có điều, hắn hoàn toàn không biết tí gì về kiếm quyết của Tật Phong Kiếm Trận? Làm cách nào để vào trận? Không có biện pháp, hắn đành phải quay sang Liễu sư tỷ cười gượng một tiếng nói: "Xấu hổ quá, Liễu sư tỷ! Đệ thực sự đã quên mất kiếm quyết của Tật Phong Kiếm Trận rồi. Tỷ có thể truyền thụ lại một lần cho đệ được không? Chỉ cần một lần là được!"

"Quên rồi?"

Liễu sư tỷ thực sự cho rằng mình đã nghe nhầm. Trên cõi đời này còn có chuyện hoang đường như vậy sao? Tuy nhiên nhớ lại tình trạng bị mọi người bài xích lúc trước của người này thì đúng là có khả năng. Bởi vì Tật Phong Kiếm Trận cần rất nhiều người đồng thời phối hợp, nếu lúc nào cũng chỉ cô độc một mình thì có tu luyện kiếm quyết của Tật Phong Kiếm Trận chẳng có ý nghĩa gì.

"Cũng được! Ngươi cứ vào trong trận trước đã, vào vị trí bên trái hàng thứ hai từ dưới lên!"

Có Liễu sư tỷ chỉ điểm, Đoan Mộc Vũ nhanh chóng vào trong luồng kiếm quang cực lớn do Tật Phong Kiếm Trận tạo thành. Vừa mới vào bên trong, hắn lập tức phát hiện bản thân đã không còn cảm nhận được luồng gió trên cao dữ dội ở bên ngoài. Thậm chí, hắn không cần phải tiếp tục dùng pháp lực để thúc dục Phi Vũ Kiếm phi hành, mà chỉ cần giữ vững thăng bằng còn Tật Phong Kiếm Trận sẽ tự động đưa hắn về phía trước nhanh như gió. Kiếm trận này quả thật là thứ tốt! Có thể tưởng tượng ra khi đang chiến đấu, mặc dù trong kiếm trận có người bị thương cũng sẽ không bị bỏ mặc lại. Cả kiếm trận sẽ liên tục bảo vệ cho người đó, hơn nữa còn có thể mang theo hắn không rời trong lúc phi hành xông lên chiến đấu hoặc rút lui.

Vô số chỗ tốt, quả thực là không kể cho hết!

Nhưng nếu trong kiếm trận này có quá nhiều người trốn tránh trách nhiệm, đương nhiên sẽ làm cho toàn bộ kiếm trận sụp đổ.

Lúc này, Liễu sư tỷ cũng vào bên trong kiếm trận. Nàng ta ở vị trí bên phải của hàng cuối cùng, rõ ràng là cũng giống như Lan Đình ở vị trí đầu tiên, chính là trận nhãn của Tật Phong Kiếm Trận.

"Hạ Mạch Nhiên, nhìn cho kỹ vào! Ta chỉ thi triển một lần, nếu ngươi không thể nào ghi nhớ thì cũng không cần thiết phải gắng gượng. Tật Phong Kiếm Trận bao bọc một mình ngươi thì cũng chẳng có vấn đề gì."

Trong lúc nói chuyện, Liễu sư tỷ đã bấm kiếm quyết. Chẳng qua, nàng ta cố ý hạ bớt tốc độ thi triển đi phần nào. Nhưng đối với Đoan Mộc Vũ, như vậy là đã quá đủ. Chỉ sau một khắc tìm hiểu sơ qua, hắn đã thi triển được kiếm quyết của Tật Phong Kiếm Trận. Ngay sau đó hắn sinh ra cảm giác, bản thân đã hợp thành một thể cùng với bốn mươi ba người khác.

Chẳng qua cũng chính bởi như thế, hắn đã đã tức khắc nhìn ra nhược điểm của kiếm trận này, đó chính là trình độ phối hợp của đệ tử Lạc Tinh Tông còn rất kém. Rất nhiều mắt xích chỉ kết nối một cách lỏng lẻo. Nếu gặp phải sự công kích của một lực đủ lớn, cả kiếm trận có thể sẽ bị sụp đổ.

Đương nhiên, nếu như Tật Phong Kiếm Trận chỉ dùng để di chuyển thì miễn bàn! Giả sử mọi người tự mình ngự kiếm phi hành, muốn chạy từ sơn môn Lạc Tinh Tông tới Bắc Hải thì ít nhất cũng phải mất bốn năm ngày trời. Nhưng bây giờ xem ra chỉ cần mười canh giờ là có thể tới nơi. Hơn nữa, pháp lực tiêu hao sẽ không đến mức quá lớn. Đây quả thực là sự khác biệt một trời một vực!

"Không hiểu Phù Vân Sơn có thần thông tương tự thế này hay không?"

Nhất thời, Đoan Mộc Vũ âm thầm cực kỳ cảm khái. Đối với một môn phái, kiếm trận này xác thật đóng một vai trò vô cùng trọng yếu.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Mây Mù Màu Xanh

Mặc dù tốc độ bay của Tật Phong Kiếm Trận cực nhanh nhưng cũng phải sau mười canh giờ mới tới được Bắc Hải. Tuy nhiên Bắc Hải lại được xem là vùng tiếp giáp với khu vực man hoang nên Liễu sư tỷ và Lan Đình không dám có bất kỳ hành động sơ suất nào. Sau khi phi hành một mạch chín canh giờ, bọn họ dừng lại ở một ngọn núi hoang để nghỉ ngơi và khôi phục lại số pháp lực đã tiêu hao. Nơi này cách đích đến - Bắc Hải Cô Thành chỉ có ba nghìn dặm.

Đoan Mộc Vũ có thể hiểu được tâm lý thận trọng của hai người Liễu sư tỷ bởi vì Bắc Hải tiếp giáp với man hoang, cho nên từ trước đến giờ đây chính là nơi Yêu Tộc và người tu hành hai phái chính tà của nhân loại toàn lực tranh đấu với nhau.

Tuy nhiên man hoang không có nghĩa là hoang vu, mà vì trong nó cực kỳ rộng lớn và có quá nhiều yêu thú hung tợn cùng với những yêu thú Thượng Cổ cường đại và cực kỳ tàn bạo. Những yêu thú Thượng Cổ đó có lẽ còn lâu mới tới đạt cấp bậc của hung thú một thời - Đào Ngột, nhưng không phải là thứ dễ trêu. Có đôi khi chúng còn phốt lờ ngay chính mệnh lệnh của Yêu Tộc. Thuở xưa, khi Đoan Mộc Vũ còn là Yêu Đế Yêu Tộc, hẳn đã từng ba lần phái đại quân để chinh phạt thế lực của đám yêu thú Thượng Cổ không tuân lệnh kia.

Hơn nữa Bắc Hải Cô Thành còn là một nơi tương đối kỳ lạ, ngay từ ba ngàn năm trước nó đã tồn tại. Nơi đây là khu vực mà thế lực của Yêu Tộc, Tà Tu, yêu thú Thượng Cổ thậm chí cả người tu hành chính phái của loài người cùng tồn tại với nhau. Hàng ngày đều có những vụ giao dịch và chém giết được ngầm tiến hành. Đội ngũ năm mươi người Lạc Tinh Tông nhìn thì có vẻ cường đại, nhưng khi đến địa phận Bắc Hải Cô Thành lại rất dễ bị giết chẳng còn một người. Chính vì vậy nên thận trọng đến mức nào đi nữa cũng không thừa.

"Mọi người nghe lệnh! Nghỉ ngơi và hồi phục tại chỗ mười canh giờ, sau đó tiếp tục lên đường. Trình Bân, người phụ trách cảnh giới!" Liễu sư tỷ phân công một tiếng, rồi lập tức tranh thủ thời gian điều tức cùng Lan Đình. Bởi vì lúc trước, trong kiếm trận Tật Phong thì hai người bọn họ một trước một sau đảm nhiệm hai điểm trận nhãn chủ chốt, nên mức độ tiêu hao pháp lực so với những người khác lớn hơn không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa là trung tâm của cả đoàn đội, bọn họ lại càng phải cấp thiết giữ thực lực của bản thân ở trạng thái tốt nhất dù ở bất cứ thời điểm nào.

Trình Bân chính là gã thanh niên đã quất nạt Đoan Mộc Vũ ở sơn môn Lạc Tinh Tông lúc trước. Thực lực của gã cũng khá cao, chắc là một trong Thập Tam Thủ Đồ gió gió của Tử Trúc Viện. Bởi vậy, ngoại trừ Liễu sư tỷ và Lan Đình ra thì gã là nhân vật có thực lực cao nhất trong cả đoàn đội.

"Hạ Mạch Nhiên, Triệu Hoa Anh, Tô Khắc, Tiệm Biệt Ly, Tàn Sóc, năm người các người chịu trách nhiệm cảnh giới lần thứ nhất, thời gian cảnh giới là ba canh giờ. Ta muốn bảo đảm trong toàn bộ chu vi ba mươi dặm, phạm vi có bất kỳ biến động khác thường nào, cũng không thể bị bỏ sót!"

Người đầu tiên mà Trình Bân ngó tới là Đoan Mộc Vũ. Hẳn nhiên, gã vẫn còn ghi hận trong lòng việc Đoan Mộc Vũ không coi mình ra gì lúc trước. Ngoài ra, không hiểu là do trùng hợp hay là có tính toán, bốn người Triệu Hoa Anh đều là những kẻ bị Đoan Mộc Vũ thắng tay từng trận một lần ba ngày trước.

Nhưng Đoan Mộc Vũ chẳng thèm bận tâm tới điều đó mà cũng không phản đối, hẳn chỉ cùng với bốn người Triệu Hoa Anh đồng thời phóng kiếm ra, bắt đầu tiến hành tuần tra cảnh giới trong vòng chu vi ba mươi dặm.

Vùng đất ba mươi dặm là một phạm vi khá lớn, đặc biệt lại là một vùng núi hoang vu như nơi này chẳng những không thấy bóng người nào, mà ngay cả chim thú cũng rất hiếm gặp. Mặt khác, bởi vì toàn bộ mặt đất nơi này đều là nham thạch hoang vu cần cỗi, cho nên hẳn hữu mới thấy rừng cây um tùm và thảm thực vật. Tuy nhiên, trong những khe đá lại có vô số những đám cỏ cây thấp bé không biết tên mọc thưa thớt.

Mặc dù lúc này trời mới chỉ hừng đông, trời còn chưa sáng hẳn nhưng điều đó cũng không gây được khó dễ cho người tu hành cảnh giới Động Huyền. Chỉ cần nhờ vào ánh sao mờ mờ, bọn họ đã có thể nhìn được rất xa.

Năm người Đoan Mộc Vũ ngự kiếm lượn quanh phạm vi ba mươi dặm một vòng, nhưng không phát hiện ra bất cứ điều bất thường nào. Nhưng đến khi tiến hành vòng tuần tra cảnh giới thứ hai, lúc bọn họ đã ngự kiếm phi hành đến vị trí cách nơi đám người Liễu sư tỷ đang ngồi xếp bằng điều tức xa nhất, hơn nữa còn có một vách núi tạm thời ngăn cản tầm nhìn của mọi người ở đằng xa thì hai người Triệu Hoa Anh và Tô Khắc vẫn thùy chung ngự kiếm phi hành ở phía trước đột nhiên cùng lúc tách ra, chặn đường tiến lên của Đoan Mộc Vũ. Đồng thời, hai người Tiệm Biệt Ly và Tàn Sóc phía sau cũng nhanh chóng ngăn cản đường lui của hắn.

"Hạ Mạch Nhiên, người uy phong quá nhỉ! Chỉ trong thời gian ngắn ngủi có ba ngày, không ngờ lại có khả năng làm cho ít nhất hơn mười lăm vị sư huynh đệ tỷ muội đồng môn coi ngươi là cái đinh trong mắt, người đắc ý lắm có phải không? Ta nói cho người biết, chuyện lần trước còn chưa kết thúc đâu! Đừng tưởng rằng có Liễu Lịch sư tỷ làm chỗ dựa thì chúng ta không dám làm gì người. Bây giờ, hãy ngoan ngoãn mà nhận lỗi đi! Ta thấy thanh kiếm của người khá tốt. Nếu dâng nó cho chúng ta, thì ít ra bốn người chúng ta cũng có thể rộng lượng không thêm tính toán, thậm chí còn có thể cứu mạng người, giúp người giải thích với Thần Phong sư tỷ và Trình Bân sư huynh. Còn nếu không, chúng ta không những sẽ không bỏ qua cho người, mà Trình Bân sư huynh cũng sẽ ra tay dạy dỗ người một lần. Người phải hiểu rằng, thậm chí chúng ta không cần tự mình phải ra tay, cho dù người có báo cho Liễu Lịch

sự tỷ cũng vô dụng vì một tòa thành như Bắc Hải, chính là nơi hỗn loạn không có bất kỳ luật lệ gì. Bởi vậy không ai dám bảo đảm, khi nhiệm vụ lần này của chúng ta kết thúc thì trên đường về trong đội ngũ vẫn còn bóng dáng của người đâu?"

Triệu Anh Hoa cười nói vui vẻ nhưng trong mắt đầy vẻ hờ hững. Nếu chỉ có mấy người bọn họ, quả thật là không bạo gan đến mức tìm tới tận cửa mà trút giận, nhưng cái tên Hạ Mạch Nhiên này lại dám đắc tội cả Thần Phong lẫn Dạ Vũ của Mộc Tuyết Viện! Chẳng lẽ hắn không biết Thần Phong và Trình Bản sắp có quan hệ song tu hay sao? Trước khi lên đường Trình Bản đã mở miệng thề độc, tuyệt đối sẽ cho Hạ Mạch Nhiên đẹp mặt, ít nhất cũng phải đánh cho hắn tàn phế.

Chính vì như thế, bốn người Triệu Hoa Anh mới họp nhau lại tính kế. Hơn nữa còn thấy thanh Phi Vũ Kiếm của Đoàn Mộc Vũ vô cùng quý giá, cho nên lúc này bọn họ mới mượn cơ hội vợ vết tài sản một phen. Nếu có thể thu được thanh kiếm dường như có phẩm chất vô cùng cao đó vào tay, thì coi như đã buôn bán có lời rồi. Còn nếu không vợ vết được tài sản cũng phải đe dọa một phen, xem như lấy lại một chút mặt mũi.

Nghe Triệu Hoa Anh đe dọa bắt chết, Đoàn Mộc Vũ vẫn đứng trên Phi Vũ Kiếm mà mặt không đổi sắc nhìn gã, giống như đang nghe kể chuyện tiếu lâm. Nhưng biểu hiện của hắn lọt vào trong mắt Triệu Hoa Anh thì lại mang hàm nghĩa đang châm chọc. Gã liên tưởng đến lúc trước bị một quyền đánh gãy ba cái răng cửa, một con giận như lửa nóng lập tức bùng lên trong lòng.

Chẳng qua Triệu Hoa Anh còn chưa kịp tấn công thì đã thấy trước mặt chợt lóe lên một luồng kiếm quang màu đỏ. Chỉ trong nháy mắt, kiếm khí lạnh thấu xương đã xẹt qua sát da đầu bọn họ. Trong một khoảnh khắc, cảm giác như đang cận kề cái chết chiếm cứ toàn thân. Với thực lực của mình, bọn họ lại không có cách nào né tránh lần chống cự.

Cũng may kiếm khí lạnh thấu xương chỉ xé gió lướt qua mà thôi, không thật sự có mục đích chặt đầu bọn họ. Tuy nhiên, vẫn có vài nhúm tóc bị kiếm khí cắt phẳng, bay là tả giữa không trung.

Bốn người Triệu Hoa Anh thất sắc kinh hãi, đồng thời cảm thấy sau lưng lạnh như băng, mồ hôi lạnh túa ra liên miên. Mà lúc này, vốn bị bốn người bọn họ vây ở chính giữa, nhưng chẳng biết Đoàn Mộc Vũ đã thoát ra khỏi vòng vây từ lúc nào, người và kiếm quang màu đỏ đã di chuyển tới vị trí cách đó cả trăm trượng.

"Có bản lĩnh, các người tự mình đến mà lấy!"

Giọng nói Đoàn Mộc Vũ có phần trầm thấp, nhưng lúc này lọt vào tai mấy người Triệu Hoa Anh lại khiến cho bọn họ kinh hồn táng đảm. Cho đến bây giờ, bọn họ mới hiểu được mình đã suy nghĩ ngây ngô đến cỡ nào! Cái gã Hạ Mạch Nhiên xưa nay vẫn cam chịu để bọn họ đè đầu cưỡi cổ đã thay đổi! Chẳng những tính cách mạnh mẽ cứng rắn, ngay cả thực lực cũng đã vượt quá sức ngoài tưởng tượng của bọn họ. Chỉ dựa vào kiếm quang biến hóa trong nháy mắt mới vừa rồi, cũng đủ để chứng minh điều đó! Đoán chừng nếu không phải hắn nể tình đồng môn, giờ này bọn họ đã biến thành bốn cái xác chết.

Kế tiếp, quá trình tuần tra yên lành trôi qua, bốn người Triệu Hoa Anh cũng trở nên biết điều hơn. Đến khi trời đã sáng trưng, thời gian bọn hắn phải đi tuần tra đã kết thúc. Tuy nhiên tới lúc này, không biết từ bao giờ giữa toàn bộ đất trời lại có sương mù màu xanh phieu lãng dâng lên không dứt. Vầng mặt trời mới mọc bị che khuất, bầu trời âm u, hoàn toàn bị sương mù màu xanh che phủ.

Bốn người Triệu Hoa Anh không quá để ý tới hiện tượng khác thường đó, nhưng Đoàn Mộc Vũ thì trái lại bởi vì trong làn sương mù màu xanh, rõ ràng có yêu khí lúc ẩn lúc hiện. Nếu không cảm ứng kỹ càng, thật sự khó mà có thể phát hiện ra được.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Xuất Thế

Bởi vì làn sương mù màu xanh tràn ngập không trung, không hề thấy điểm cuối nên hai người Lan Đình cùng Liễu sư tỷ cũng ngưng cả tọa tu luyện. Song hai người chỉ có thể cảm ứng được một chút yêu khí trong làn sương kia chứ không hề biết nguyên nhân chuyện này là thế nào.

Thời gian tiếp tục qua đi, ước chừng vào lúc giữa trưa thì sương mù màu xanh tràn đã tràn ngập cả thiên địa. Chẳng những nó không tản đi mà ngược lại càng trở nên nồng đậm. Lấy mục lực của cả nhóm cũng chỉ có thể nhìn xa được hơn mười trượng, còn nếu là phạm nhân thì dù có đưa tay lên trước mắt chắc cũng không thấy được năm ngón tay!

Lan Đình hoàn toàn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là hạ lệnh để cho đệ tử Lạc Tinh Tông tuần tra cảnh giới phía ngoài trở về. Bởi vì ở trong đám sương mù màu xanh khổng lồ như thế thì người tu hành cảnh giới Động Huyền cũng có khả năng bị lạc phương hướng.

Mà từ sau giờ Ngọ, không biết sao trong lòng mọi người bắt đầu có chút ít phiền não. Cẩn thận phân tích thì lại khó có thể hình dung!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều lo sợ bất an, bởi vì tình hình như thế này bọn họ chưa từng thấy qua. Mà trên diễn tịch cũng chưa có tình hình tương tự xuất hiện! Chỉ có Đoàn Mộc Vũ tựa hồ đoán được một chút chân tướng, nhưng hắn vẫn không thể xác định rõ có đúng vậy hay không.

Mười canh giờ đình ra lúc đầu sắp hết nhưng sương mù màu xanh thủy chung không tiêu tán, ngược lại còn loáng thoáng phát ra một loại ba động kỳ quái

từ phương xa. Ba động này rất thần kỳ, cùng nhịp đập trái tim mỗi người tim đập tương liên khiến cho người ta không nhận được cang phiến lòng nóng này hơn.

"Đúng rồi, đây nhất định là ba động của mảnh vụn Yêu Thạch ba động! Nhưng vì sao nó lại cường đại như thế? Chẳng lẽ mảnh vụn Yêu Thạch lần này xuất thế có kích thước lớn hơn, hay là có nguyên nhân khác?"

Đoan Mộc Vũ nhắm mắt đã tọa mấy canh giờ, cuối cùng khi ba động trong sương mù màu xanh càng phát ra rõ hơn thì hắn rốt cục xác định được, nhưng nó lại hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của hắn! Trong tiềm thức, hắn luôn cảm thấy có một loại nguy hiểm khó hình dung đang lặng lẽ tiến tới gần, nhưng không cách nào phát hiện ra đó là gì!

Cảm giác như vậy vô cùng tệ hại nên Đoan Mộc Vũ quyết định tạm hoãn việc đi tới Bắc Hải Cô Thành. Mặc dù mảnh vụn Yêu Thạch này rất có sức quyến rũ, nhưng nó xuất hiện thật sự quá mức quỷ dị.

Đoan Mộc Vũ đứng dậy, lặng lẽ lui về phía sau. Sương mù màu xanh lúc này cũng là một thứ giúp che giấu tốt, chỉ cần rời ra phạm vi mấy trăm trượng thì cho dù là Lan Đình hay Liễu sư tỷ cũng đừng nghĩ tìm được tung tích của hắn.

Nhưng hắn vừa mới lui về sau được mấy bước thì cảm thấy rời đi một cách lặng lẽ như vậy cũng không thỏa đáng. Nhớ lại Liễu sư tỷ đã biểu diễn kiếm quyết Tật Phong Kiếm Trận cho hắn nên có lẽ nên nhắc nhở một tiếng rồi hãy đi!

Hắn còn chưa kịp nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười lạnh của hai người Trình Bân và Thần Phong vang lên,. Hắn bọn họ luôn một mực chú ý từng hành động của hắn đây!

"Hạ Mạch Nhiên, ngươi muốn làm gì? Lan sư huynh ra lệnh không được tự tiện hành động, ngươi không nghe thấy sao? Hay là ngươi tính lên lên chuẩn mất?"

Trình Bân nói câu này, nhất thời hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người trong Lạc Tinh Tông, vẻ khinh bỉ càng được bọn họ thể hiện rõ hơn. Đối với chuyện này, Đoan Mộc Vũ không thêm để ý. Hắn trầm giọng nói với hai người Liễu sư tỷ và Lan Đình: "Liễu sư tỷ, Lan sư huynh, ta cảm thấy sương mù màu xanh này rất cổ quái, giống như từ phía Bắc bay tới. Đề cẩn thận, tốt nhất chúng ta nên lui về hướng nam một đoạn."

"Haizz, quả nhiên là người hèn yếu nhất gan! Gặp chuyện, ngươi là người thứ nhất nghĩ đến việc xoay người bỏ chạy! Lan sư huynh, Liễu sư tỷ, ta xem tên Hạ Mạch Nhiên này đã nhát như chuột vậy thì cứ dứt khoát để hắn về sơn môn một mình đi, tránh đi theo làm liên lụy chúng ta!" Hai người Lan Đình còn chưa nói gì thì Trình Bân liền chê cười nói. Cả đám người còn lại cũng cười phá lên vì điểm này xác thực cũng phù hợp tác phong hèn yếu từ trước đến giờ của Hạ Mạch Nhiên.

"Im lặng nào!" Lan Đình rống lên một tiếng, khiến mọi người an tĩnh lại. Hắn cực kỳ không vui nhìn lướt qua Đoan Mộc Vũ, quát lớn: "Hạ Mạch Nhiên, nếu ngươi sợ thì có thể lập tức rời đi. Nhưng đừng nghĩ chuyện trở về sơn môn Lạc Tinh Tông! Bồn tông không có người chết nhất như ngươi, ngươi không xứng làm đồng môn với ta. Tự sinh tự diệt đi!"

Lan Đình vừa nói xong, đám người Trình Bân, Thần Phong, Dạ Vũ tuy không dám lớn tiếng trầm trồ khen ngợi nhưng vẻ mặt cũng tán đồng. Đây quả thực là lời trong lòng của bọn họ!

Liễu sư tỷ khẽ cau mày, muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng lại thôi. Lúc trước, nàng còn tưởng rằng Đoan Mộc Vũ có thực lực không tệ, không kém gì Thập Tam Thủ Đồ của Từ Trúc Viện. Nhưng bây giờ mới chỉ gặp phải một chút khó khăn, đã sợ hãi muốn lui bước! Cứ chỉ này quả nhiên khiến người khác thất vọng!

Đối mặt với sự giễu cợt và chế nhạo như vậy nhưng sắc mặt Đoan Mộc Vũ thủy chung không thay đổi. Hắn cũng chả thèm nhìn đám người Lạc Tinh Tông một cái mà xoay người rời đi. Hắn có chết nhất hay không cũng không phải do bọn họ định đoạt! Hơn nữa, đây đúng là cơ hội tốt nhất thoát khỏi Lạc Tinh Tông trở về thân phận trước đây. Huống chi, hắn thật sự cảm thấy có một loại nguy hiểm khó đoán trước!

Trong tiếng cười nhạo của đám người Lạc Tinh Tông, Đoan Mộc Vũ mới đi xa hơn mười bước thì đột ngột trong lòng máy động, một cảm giác nguy hiểm cực độ từ sâu trong đáy lòng hắn bộc phát ra. Ngay cả mảnh vụn Yêu Thạch và Thanh Mộc Tâm cho dù tận thể cũng bình thường trong cơ thể hắn cũng hoảng sợ thỉnh thoảng!

"Không tốt!"

Đoan Mộc Vũ nhất thời kinh hãi, bởi vì hắn căn bản không cách nào cảm ứng được mối nguy hiểm này đến từ phương nào, thế nên hắn cũng không biết trốn đi đâu. Nhưng tốc độ phản ứng của hắn lại cực nhanh, giờ tay liền xuất ra một đạo Băng Giáp Thuật bảo vệ bản thân!

Mà cơ hồ cùng ngay lúc đó, từ phía chân trời phương Bắc xa xôi liền truyền đến một làn ba động kịch liệt, khiến người ta khó có thể tin !

Ba động này cực kỳ kinh khủng, lấy sương mù màu xanh để lan truyền đi. Quả thực, nó giống như một bàn tay vô cùng lạnh lẽo thăm dò trong lồng ngực mỗi người, sau đó nắm lấy trái tim tươi sống đang đập, kéo ra một cách tàn bạo!

Cảm giác chính là kinh khủng như vậy!

Cho dù mạnh mẽ như Đoan Mộc Vũ cũng phảng phất như bị một cây chùy lớn, nặng đạt ngàn cân đập trúng lồng ngực. Hai mắt hắn tối sầm, trong đầu rung động ừng ừng, pháp lực toàn thân không cách nào khống chế được, một ngụm máu tươi liền được phun ra!

Đây là kết quả hần đã phòng ngự rồi, nếu không sẽ lại càng thảm hại hơn!

Sau khi phun ra một ngụm máu tươi, Đoan Mộc Vũ kinh ngạc phát hiện đám sương mù lúc trước tràn ngập cả thiên địa nhanh chóng biến mất. Hơn thế nữa còn có một cỗ ba động khổng lồ lại bắt đầu nổi lên từ phía thiên địa này. Tựa hồ cả núi cao sông lớn cùng sâu trong lòng đất cũng gầm thét sôi trào! Cả thiên địa sắp phải biến đổi!

"Làm sao có thể? Làm sao có thể? Làm sao có thể!!!"

Đoan Mộc Vũ cơ hồ muốn trợn tròn mắt. Cảm ứng được trong thiên địa tràn đầy ba động vô cùng táo bạo, hần rốt cuộc hiểu rõ đã phát sinh chuyện gì!

Chuyện này tương đương với ba động của một món tiên khí, chôn dấu trên thế gian không biết bao nhiêu vạn năm cuối cùng xuất thế!

Nhưng đây tuyệt đối không phải là tiên khí xuất thế, mà là mảnh vụn Yêu Thạch xuất thế. Nhưng mảnh vụn Yêu Thạch to cỡ nào mới có thể tạo thành tình hình kinh khủng loại này?

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Loạn Khởi

Điều Đoan Mộc Vũ nghĩ đến trước tiên không phải là dùng tốc độ nhanh nhất đi đến phía Bắc, lấy mảnh vụn Yêu Thạch sắp xuất thế bỏ vào trong túi mà là quay đầu bỏ chạy!

Bởi vì ba động vừa rồi vô cùng kinh khủng, mảnh vụn Yêu Thạch này tuyệt đối không phải là một khối nhỏ đơn giản! Trên đó chắc chắn ẩn chứa lực lượng kinh khủng, không biết mạnh đến cỡ nào? Lúc này chạm vào, đừng bảo là hần mà ngay cả một cao thủ cảnh giới Từ Khí cũng xong đời!

Một khối mảnh vụn Yêu Thạch như vậy tuyệt đối không phải là thứ mà hần có thể nắm giữ!

May mà Đoan Mộc Vũ có lịch duyệt của Yêu Đế kiếp trước, nhưng cho tới bây giờ hần cũng không nghĩ tới tình hình sẽ thành ra như vậy. Thật sự Đoan Mộc Vũ không biết mảnh vụn Yêu Thạch xuất thế lại gây ra động tĩnh to lớn nhường này, mà trọng yếu hơn là mảnh vụn Yêu Thạch này bộc phát ra ba động sẽ dẫn dắt hậu họa khổng lồ!

Chính thân thể bản thân Đoan Mộc Vũ bây giờ đã được xem là cực kỳ cường hần rồi, chẳng những có ba động của mảnh vụn Yêu Thạch rèn luyện thân thể mà còn một Thanh Mộc Tâm có sinh cơ bùng bùng. Nhưng cho dù như vậy thì hần cũng phải chịu nội thương không nhẹ dưới ba động này chứ huống chi là đám người Lạc Tinh Tông?

Lan Đình cùng Liễu sư tỷ thì hoàn hảo không có chịu ảnh hưởng gì nhưng những người khác, nhất là người thực lực kém hơn thì bị thương là chuyện thường. Giờ phút này, hai người Lan Đình đang trợn tròn mắt, với lịch duyệt của bọn họ hoàn toàn không hiểu được tột cùng đã xảy ra chuyện gì!

Trong lúc nhất thời, đám người Lạc Tinh Tông náo loạn, bối rối không sao chịu nổi!

Song cảm giác nguy hiểm trong lòng Đoan Mộc Vũ vẫn không biến mất mà ngược lại cảm thấy nó ngày càng tiến tới gần. Không nhận được, hần liền xuất Phi Vũ Kiếm, trực tiếp ngự nó bay lên trời cao. May là sương mù màu xanh lúc này đã tiêu tán đi nhiều, ánh mặt trời âm áp sau giờ Ngọ cũng xuất hiện.

Đến khi Đoan Mộc Vũ bay một hơi lên mấy ngàn trượng trời thì hần mới cẩn thận dò xét bốn phương tám hướng một phen, mong muốn sẽ hiểu cảm giác nguy hiểm trong lòng đến từ phương nào!

Chẳng biết lúc nào mà từ phía Nam, phía Tây cùng với Phía đông có mảng mây đen lớn nhanh chóng kéo đến, cơ hồ che cả trời đất. Tốc độ của nó cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã tràn ngập hơn nửa bầu trời, khiến mặt trời vừa lộ dạng liền bị che khuất!

Đám mây đen này không phải mây đen chân chính, mà do số lượng yêu cảm không thể đếm hết tạo thành!

Giờ phút này, Đoan Mộc Vũ không nhận được mà hít sâu một hơi. Hôm nay, cho dù dùng đầu ngón chân để đoán cũng biết số lượng yêu cảm này bay về phương Bắc là vì bị đám sương mù màu xanh lúc trước hấp dẫn, nhất là vì ba động cường đại vừa rồi! Tuy chúng đã bị thương không ít nhưng lại điên cuồng hơn cho nên tốc độ mới nhanh như vậy!

Không cần nghĩ ngợi nhiều, Đoan Mộc Vũ liền thúc dục Phi Vũ Kiếm thay đổi phương hướng, chạy trốn về phương Bắc. Hiện tại hần không có thời gian lo lắng nguy hiểm từ mảnh vụn Yêu Thạch xuất thế ở phương Bắc bởi vì nếu hần dám dừng lại hoặc chạy về phương hướng khác thì kết quả cuối cùng chỉ có thể là biến thành vô số mảnh vụn. Cho dù hần rất tự phụ cũng tuyệt đối không gánh được trăm ngàn vạn yêu cảm đánh tới!

Vô số yêu cảm hợp thành đám mây đen khổng lồ tất nhiên không thể gạt được đông đảo đệ tử Lạc Tinh Tông dưới mặt đất. Trong khoảng thời gian ngắn, ngay cả hai cao thủ cảnh giới Linh Thai là Lan Đình và Liễu sư tỷ cũng bị dọa cho cháng váng, bởi vì tình hình thật sự vượt xa khỏi tưởng tượng của bọn họ!

Lúc này bọn họ mới đột nhiên nhớ tới lời cảnh báo nguy hiểm lúc trước của Đoan Mộc Vũ nhưng đáng tiếc đã không còn kịp nữa. Trừ chạy trốn về hướng Bắc thì bọn họ không có bất kỳ lựa chọn nào khác. Hơn nữa xem tốc độ phi hành của yêu cầm thì trong bốn mươi chín người chắc chỉ có hơn mười người chạy thoát!

Kinh ngạc trong chốc lát, Lan Đình vẫn là người có phản ứng nhanh nhất trong đám người Lạc Tinh Tông. Hắn căn bản chẳng thèm nói gì, giơ tay liền phóng xuất kiếm khí, bay một mạch lên cao mấy trăm trượng, bỏ trốn mất dạng!

Người thứ hai kịp phản ứng chính là Liễu sư tỷ. Nàng vốn định tổ chức mọi người để tạo kiếm trận chạy trốn, nhưng không ngờ một trong hai trận nhân là Lan Đình lại chạy trốn đầu tiên!

Tuy nhiên không phải Lan Đình sợ đến mức cháng váng, quên mất Tật Phong Kiếm Trận mà là hắn biết rõ có tạo Tật Phong Kiếm Trận thì cũng không còn kịp bởi ba động kinh khủng vừa rồi đã khiến ít nhất hơn mười người trọng thương. Nếu may mắn tạo thành Tật Phong Kiếm Trận thì hơn mười người này chính là gánh nặng, sẽ kéo theo hắn chết cùng! Cho nên hắn mới quyết định chạy thật nhanh, dùng tốc độ cao nhất ngự kiếm bỏ chạy thực mạng may ra có cơ hội sống!

Người thứ ba kịp phản ứng tất nhiên là nhân vật số ba trong cả đoàn đội, là Trình Bân có thực lực gần với Lan Đình và Liễu sư tỷ. Hắn cũng không có ý muốn tạo Tật Phong Kiếm Trận, thậm chí ngay cả Thần Phong đang ngăn người một bên, nắm chéo áo hắn cũng bỏ lơ, nhanh chóng chạy đi! Kiếm khí bốc lên, khiến mây đệ tử Lạc Tinh Tông gần đó ngã lăn quay, còn Thần Phong thì bị kiếm xẹt qua, tạo thành một vết chém dài!

Thần Phong từ trạng thái kinh ngạc đến ngầy người rồi cuộc cũng kịp phản ứng! Gã đàn ông từng muốn cùng nàng song tu đến đầu bạc răng long, khiến vô số đồng môn sư tỷ sư muội hâm mộ và là người nổi bật tiền đồ vô lượng trong những đệ tử đời thứ ba đã sớm hóa thành một đạo kiếm quang, tuyệt tình rồi đi!

Giống như 'đại hạ tương khuynh, cây đổ bầy khi tan'! Chỉ trong nháy mắt, đệ tử Lạc Tinh Tông có thực lực khá mạnh, thương thế tốt một chút liền phối hợp ngự kiếm rời đi. Chỉ còn lại có Liễu sư tỷ, Thần Phong cùng một đám hai mươi mấy người đang ngăn người!

"Chạy mau!"

Liễu sư tỷ giật mình tỉnh lại, thanh âm hô lên khàn khàn. Trong lòng nàng lại là một mảnh lạnh như băng, như rơi xuống vực sâu! Chênh lệch đâu chỉ trên trời cùng dưới đất? Nhiều người từng như vậy, vây bên mình a đua nịnh hót ca ngợi mà vào thời khắc này chỉ mĩa mai trào phúng! Nàng nghĩ mà thấy đau, khóc lên thành tiếng nhưng lại không hề rơi nước mắt!

Bị phản bội trong nháy mắt, hết thảy chỉ còn lại con số không!

Tốc độ Phi Vũ Kiếm của Đoan Mộc Vũ rất nhanh, nhưng kiếm quang của Lan Đình lại nhanh hơn một chút so với Phi Vũ Kiếm. Hai người bọn họ cơ hồ đồng thời xoay người chạy trốn cùng lúc, bay thẳng một đường về phương Bắc. Sau ba bốn mươi dặm sau, Lan Đình đã vượt qua Đoan Mộc Vũ vì dù sao hắn cũng là cao thủ cảnh giới Linh Thai, pháp lực thâm hậu. Nếu toàn lực thúc dục kiếm khí, tốc độ nhanh hơn cũng là bình thường.

Đoan Mộc Vũ cũng không để ý tới, hắn chẳng qua chú ý tình hình yêu cầm phía sau mà thôi. Bình thường mà nói thì tốc độ ngự kiếm hôm nay đủ để hắn đào thoát.

Nhưng người tính không bằng trời tính. Lúc trước, Đoan Mộc Vũ một hơi phi thẳng lên cao mấy ngàn trượng cho nên trong mắt đám yêu cầm nổi điên ở chẳng khác gì địch nhân xâm nhập lãnh địa. Mới đầu còn không có gì nhưng càng về sau thì trong đám yêu cầm trực tiếp bay ra một con yêu cầm cấp bậc Tử Mục, kêu lên vài tiếng quái dị rồi đánh tới Đoan Mộc Vũ!

Tình hình này khiến Đoan Mộc Vũ dở khóc dở cười. Thật quá trùng hợp rồi. Người luôn luôn để ý tới những chi tiết nhỏ như hắn lại có thể xuất hiện sai lầm loại này! Chỉ có thể trách mảnh vụn Yêu Thạch xuất thế quá rung động! Không có biện pháp, hắn không thể làm gì khác là một bên gia tốc một bên hướng nhanh chóng hạ xuống đất. Nếu mà con yêu cầm này truy sát không nghỉ thì chỉ sợ phải ác chiến một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Lâm Chiến

Tử Mục yêu cầm là một con La Yểm Hỏa Bằng cực kỳ hung ác! Trừ thân thể là thân đại bàng ra thì lại có đến hai cái đầu, hơn nữa cũng không phải đầu chim mà ngược lại giống như ác quỷ vậy, xấu xí vô cùng. Thịnh thoảng hai cái đầu ấy còn ra ngọn lửa tinh thuần!

Ngoài ra, khi La Yểm Hỏa Bằng giương cánh thì ước chừng đạt đến gần ba mươi trượng. Toàn thân nó đều được bao phủ bởi lớp lông vũ màu hồng hồng. Khi nó vỗ cánh một cái liền tạo ra cơn gió vô cùng nóng nực. Tất cả yêu cầm cấp thấp khi tiến vào phạm vi trăm trượng quanh thân La Yểm Hỏa Bằng thì nếu không bị đốt cháy thành tro bụi thì cháy khét lông vũ trên người. Cho nên với tình hình như vậy thì La Yểm Hỏa Bằng không bị cản trở bao nhiêu!

Mà trọng yếu hơn cả là vì La Yếm Hỏa Bằng có cấp bậc cao, mặc dù bị ba động mãnh liệt của mảnh vụn Yêu Thạch hấp dẫn đến nhưng nó vẫn giữ được suy nghĩ của chính mình nên vừa thấy Đoan Mộc Vũ đám phi hành ở phía trước thì muốn giết luôn.

Là một con yêu cầm có sải cánh khoảng ba mươi trượng thì La Yếm Hỏa Bằng chỉ đập cánh vài cái là tốc độ đã tăng lên. Toàn thân nó lại càng phả ra hơi lửa hùng hực, giống như một đạo hào quang màu đỏ bao trùm cả người. Hào quang này là một loại thần thông được truyền thừa, chẳng những có thể tăng nhanh tốc độ cũng có thể chống đỡ công kích. Có thể nói là rất cường đại!

Đoan Mộc Vũ thao túng tốc độ Phi Vũ Kiếm mặc dù nhanh nhưng cũng không chịu nổi La Yếm Hỏa Bằng đuổi giết bằng tốc độ cao ở phía sau, cự ly song phương nhanh chóng kéo gần!

Mà trong quá trình đuổi theo, La Yếm Hỏa Bằng cũng không thẹn với cái danh hung thần của mình. Nó để một cái đầu xấu xí không ngừng khạc lửa về phía đám đệ tử Lạc Tinh Tông đang phi hành sát đất phía dưới. Loại công kích này mặc dù không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng có mấy tên đệ tử Lạc Tinh Tông lâm vào trong biển lửa, lại vì tránh né nên tốc độ chạy trốn giảm hẳn.

Đoan Mộc Vũ ở phía trước cũng không hề hoảng hốt, một bên vững vàng thao túng Phi Vũ Kiếm bay vút về phía trước, một bên bấm động pháp quyết ngưng kết băng trụ, chuẩn bị oanh kích La Yếm Hỏa Bằng phía sau!

Pháp thuật băng trụ được xem như là pháp thuật công kích cấp thấp nhất. Nếu đổi lại là người tu hành khác thì triển thi căn bản đừng nghĩ chuyện phá vỡ phòng ngự của La Yếm Hỏa Bằng. Nhưng Đoan Mộc Vũ thì khác vì hắn thi triển pháp thuật cực kỳ thành thạo, bản thân lại tu hành Băng Di Liên Thiên Quyết nên ngưng kết băng trụ cực kỳ lợi hại, uy lực cực mạnh!

Mà còn chưa dừng lại tại đó, sau mỗi lần ngưng kết ra một cây băng trụ, Đoan Mộc Vũ đều gia cường thêm hai pháp thuật cấp thấp.

Một là Tật Phong Thuật đơn giản nhất. Tật Phong Thuật có thể tăng thêm lực xuyên thấu cho băng trụ, càng có lợi khi muốn xuyên thấu màn hào quang của La Yếm Hỏa Bằng, có thể tạo thương tổn nặng với nó.

Một pháp thuật đơn giản khác là Cổ Thạch Thuật, chính là pháp thuật phòng ngự thổ thuộc tính vốn được dùng để tăng khả năng phòng ngự của mặt đất hoặc kiến trúc. Song bây giờ sử dụng trên băng trụ, mặc dù làm giảm hiệu quả xuyên thấu một chút nhưng đã có Tật Phong Thuật bù lại nên đây không phải là vấn đề quá lớn.

Nhưng Cổ Thạch Thuật lại có tác dụng giảm nhiệt độ ngọn lửa của La Yếm Hỏa Bằng. Có thể nói như vậy, một cây băng trụ Đoan Mộc Vũ xuất ra có thể chịu được ngọn lửa của La Yếm Hỏa Bằng thiêu trong một tức, mà thời gian đó thì đã đủ để băng trụ oanh kích lên thân thể La Yếm Hỏa Bằng rồi!

Ba loại pháp thuật đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn được nữa! Bất cứ một người tu hành cảnh giới cảnh giới Tàng Phong nào cũng có thể xuất ra được, nhưng dung hợp cùng một chỗ thì ngay cả người có cảnh giới Linh Thai cũng chưa chắc làm được. Đây chính là điểm mạnh của Đoan Mộc Vũ!

Lúc này, La Yếm Hỏa Bằng đã rút ngắn khoảng cách song phương còn năm trăm trượng và thân thể khổng lồ của nó là mục tiêu rất dễ công kích! Thấy La Yếm Hỏa Bằng phun ra một đám lửa nữa, Đoan Mộc Vũ liền phóng ba đạo pháp thuật đã sớm chuẩn bị xong ra!

Quá trình diễn biến cực nhanh! Đầu tiên một đạo hàn khí lạnh thấu xương nhanh chóng ngưng kết thành một cây băng trụ có độ dài khoảng ba trượng, rồi sau đó một đạo quang mang màu vàng đất bao trùm lên băng trụ. Chẳng những băng trụ cứng rắn hơn mà cũng nặng hơn!

Cuối cùng thêm một cỗ cuồng phong vờn quanh băng trụ và nâng nó lên, giúp nó phóng đi với tốc độ sánh ngang kiếm quang!

La Yếm Hỏa Bằng là yêu cầm cấp Tử Mộc, thân thể của nó tuy khổng lồ nhưng lại rất linh hoạt nên nếu như nó đề cao cảnh giác thì hoàn toàn có thể né được công kích của băng trụ. Song lúc này, nó đã hạ xuống gần mặt đất chưa đầy trăm trượng, với tốc độ phi hành của nó thì rất khó để né tránh!

Huống chi băng hỏa tương khắc, nó sao có thể để một cái băng tới gần trước mặt nó chứ?

Khoảng cách năm sáu trăm trượng ngay lập tức đã hết! Đến khi La Yếm Hỏa Bằng cảm thấy không ổn thì lập tức có một cây băng trụ khổng lồ lao vút đến, không có nửa điểm trì trệ liền phá vỡ tầng phòng ngự bằng lông vũ của nó! Mặc dù nhiệt độ của ngọn lửa trong nháy mắt đã xóa bỏ hiệu quả của Cổ Thạch Thuật, băng trụ thô to bị tan rã một nửa nhưng vẫn có lực sát thương cường đại, trực tiếp phá vỡ bụng La Yếm Hỏa Bằng. Đây cũng chính là nơi mềm yếu nhất trên thân nó!

"Ngao!"

Hai cái đầu của La Yếm Hỏa Bằng tru lên một tiếng như quỷ khiếu! Một kích kia đã tạo thành thương thế không nhỏ đối với nó nên nhất thời, đôi cánh khổng lồ của nó vô lực, thân thể khổng lồ trực tiếp bay lên cao mấy trăm trượng. Sau đó nó lao mình lên trước, bám ngay theo sau Đoan Mộc Vũ!

Hơn thế nữa, hai cái đầu khổng lồ của La Yếm Hỏa Bằng đồng thời khóa chặt hướng di chuyển của Đoan Mộc Vũ. Chỉ trong chớp lát, hai hỏa cầu lớn cỡ vỏ rượu nhỏ đã được nó phun ra!

So sánh với những lần phun lửa trước thì lần này hai hỏa cầu có kích thước nhỏ hơn nhiều, nhưng bù lại độ chính xác tăng lên, tốc độ tấn công cũng cực kỳ nhanh!

Trong nháy mắt, hai hỏa cầu oanh kích đến Đoan Mộc Vũ đang bay về phía trước. Kết quả, Đoan Mộc Vũ với tài nghệ ngự kiếm cao siêu của mình đã lách mình tránh thoát trong nháy mắt. Nếu đổi là người tu hành cảnh giới Động Huyền khác thì đừng nghĩ đến việc né tránh!

Dù vậy nhưng hai hỏa cầu mới vừa rơi xuống đất liền nổ tung lên. Phạm vi nổ lan ra ước chừng phương viên trăm trượng, nhất thời khiến Đoan Mộc Vũ bị thương không nhẹ vì dù sao trong hỏa cầu đều là ngọn lửa cực kỳ tinh thuần!

Song từ đầu đến cuối Đoan Mộc Vũ vẫn tỉnh táo vô cùng, ngay cả thương thế trên người hắn cũng không thèm quan tâm mà lo thao túng Phi Vũ Kiếm vừa hạ nhanh xuống đất, vừa tránh né công kích. Bởi vì La Yểm Hỏa Bằng không cho hắn cơ hội thở dốc, hai cái đầu của nó phun lửa liên miên không dứt khiến hắn muốn thi triển thêm một lần tấn công bằng ba loại pháp thuật cũng không được!

Trong lúc nhất thời trên mặt đất ánh lửa ngất trời, tiếng vang ừng ực rung trời động địa. Từ xa nhìn lại quả thực là một biển lửa rộng lớn! Đoan Mộc Vũ ở phía trước, tất nhiên đang cầu sống trong nguy hiểm mà đám đệ tử Lạc Tinh Tông phía sau cũng không ngừng kêu khổ. Ngọn lửa hùng hục thiêu đốt khiến tốc độ chạy trốn của bọn họ lại giảm xuống, cơ hồ đã bị đám yêu cầm phía sau đuổi kịp.

Mà số lượng hỏa cầu La Yểm Hỏa Bằng phun ra luôn có giới hạn, ước chừng phun ra năm sáu chục viên thì ngọn lửa tinh thuần tích lũy trong cơ thể nó cũng hao hết! Thấy vẫn không giết được Đoan Mộc Vũ phía trước nên con La Yểm Hỏa Bằng tức điên, đuổi giết không ngừng. Nhưng nó cũng có linh trí, biết phải khôi phục nên không hề triển khai công kích mà lại bám theo sau Đoan Mộc Vũ, đợi hắn hao hết pháp lực! Ngoài ra, nó thủy chung giữ độ cao cách mặt đất năm trăm trượng, phòng ngừa Đoan Mộc Vũ lập lại chiêu cũ!

Nhưng mà La Yểm Hỏa Bằng làm sao hiểu được cái Đoan Mộc Vũ chờ đúng là giờ phút này!

Khi hỏa cầu công kích như sao chổi cuối cùng cũng dừng lại, hắn lập tức thao túng Phi Vũ Kiếm mạo hiểm lượn quanh một vòng hoàn mỹ, nhanh chóng chuyển từ phi hành sát mặt đất về phía Bắc sang chếch lên cao theo hướng ngược lại! Kiếm quang hắn như một đạo kinh hồng màu đỏ, như loan cầu dưới trăng nháy mắt liền đột phá lên cao năm trăm trượng! Vào lúc này, hắn lại tấn công chính diện về phía La Yểm Hỏa Bằng Từ Mục!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Hồng Phá

La Yểm Hỏa Bằng có trí tuệ không kém nhân loại bao nhiêu nên nó tuyệt đối không ngờ rằng Đoan Mộc Vũ trong mắt nó như con kiến bé nhỏ lại dám to gan lớn mật như thế!

Kinh ngạc trong nháy mắt, La Yểm Hỏa Bằng gầm rú cuồng bạo một tiếng. Một đôi cánh lửa khổng lồ đột nhiên quạt một cái, nhất thời một đạo hỏa phong vô cùng cuồng mãnh thổi tới kiếm quang của Đoan Mộc Vũ. Sau khi quạt ra hỏa phong, La Yểm Hỏa Bằng còn đem một cái vuốt khổng lồ quào xuống, muốn xé tan Đoan Mộc Vũ hoàn toàn!

Dưới tình huống La Yểm Hỏa Bằng đang nổi giận thì móng vuốt của nó có tốc độ vô cùng nhanh, tạo nên một hư ảnh khổng lồ trong không trung. Tựa hồ dưới một trào này có thể khiến núi sông đại địa vỡ vụn!

Đây chắc chắn là thần thông phụ gia vô cùng cường đại!

Cho dù thế nào đi nữa thì trong khoảng cách gần như thế Đoan Mộc Vũ chắc chắn không có khả năng chạy trốn, nhiều nhất chỉ có thể triển khai công kích không cường đại cho lắm một lần rồi sau đó bị giết chết! Không có khả năng thứ hai nào khác!

Nhưng ngay lúc móng vuốt khổng lồ sắp xé toạc Đoan Mộc Vũ thì hắn đang đứng trên Phi Vũ Kiếm bỗng ngửa mặt lên trời, hét lớn một tiếng. Thanh âm này xuyên thấu tận trời, như muốn lật ngược cả thiên địa!

Đây chính là thần thông Chấn Thiên Hồng mà Đoan Mộc Vũ có thể thi triển một chút tinh túy!

Mặc dù Chấn Thiên Hồng này còn lâu mới có thể sánh bằng Chấn Thiên Hồng chân chính nhưng đây không phải là thần thông mà La Yểm Hỏa Bằng cấp Từ mục có thể không chịu ảnh hưởng!

Chấn Thiên Hồng vừa ra liền công phá hư ảnh móng vuốt khổng lồ của La Yểm Hỏa Bằng, sau đó trực tiếp chui vào gây ảnh hưởng lên tinh thần của nó. Ngay lập tức, La Yểm Hỏa Bằng cảm thấy bản thân phảng phất như bị một loại uy áp số mệnh chế trụ, nó muốn chạy trốn thật xa trong nháy mắt! Cảm giác này chỉ tồn tại trong nháy mắt rồi sau đó khôi phục bình thường!

Nhưng như vậy là đủ rồi! Lợi dụng La Yểm Hỏa Bằng khựng lại trong nháy mắt, quang mang màu đỏ trên thân Phi Vũ Kiếm đột nhiên tăng vọt. Còn Đoan Mộc Vũ nhanh chóng bấm độn kiếm quyết liên tiếp một cách vô cùng huyền ảo ưu nhã!

Khi kiếm quyết này xuất ra, quang mang trên thân Phi Vũ Kiếm liền nhanh chóng tách ra, biến thành chín đạo hỏa vũ màu đỏ, phóng thẳng vào miệng vết thương trên bụng La Yểm Hỏa Bằng!

Chờ cho La Yểm Hỏa Bằng kịp phản ứng thì đã không kịp nữa rồi! Chín bóng kiếm mặc dù là hư vô, không phải bản thể Phi Vũ Kiếm nhưng do Đoan Mộc Vũ dùng kiếm quyết cường đại thao túng nên uy lực mỗi một đạo có thể tương đương với công kích của người tu hành cảnh giới Động Huyền!

Cả chín đạo công kích trọng điệp với nhau, hơn nữa còn nhằm vào vị trí đã tổn thương từ trước nên chắc chắn sẽ có hiệu quả cực kỳ kinh khủng!

La Yếm Hỏa Bằng chỉ kịp hét thảm một tiếng! Đầu tiên bụng nó bị xé rách một lỗ hổng rất lớn, sau đó chín đạo bóng kiếm hỏa vũ nhanh chóng xoay tròn trong bụng nó, nhất thời khiến máu bay đầy trời! Mà La Yếm Hỏa Bằng lại càng đau đến nỗi kêu la thảm thiết luôn miệng!

Song chín đạo bóng kiếm hỏa vũ này được Đoan Mộc Vũ thao túng cực kỳ nhanh chóng, không đợi La Yếm Hỏa Bằng áp chế mà nhanh chóng kết hợp tạo thành kiếm quang giống như thực thể, trực tiếp xuyên qua lưng La Yếm Hỏa Bằng rồi biến mất! Chỉ có lỗ thủng không lồ dưới bụng là như cũ, còn sau lưng thì như một cái động to lớn vậy!

Thương thế nặng như thế thì cho dù La Yếm Hỏa Bằng có là yêu cầm cấp Tử Mộc đi nữa cũng chịu tổn thương nguyên khí nặng nề!

Một kích đắc thủ, Đoan Mộc Vũ không tiếp tục công kích mà nhanh chóng lui ra xa bởi vì hắn biết rõ yêu cầm cấp Tử Mộc có sinh mệnh lực kinh người! Thương thế hắn tạo thành vừa rồi kinh người nhưng tuyệt đối không phải là thương thế trí mạng! Ngược lại, La Yếm Hỏa Bằng trọng thương sẽ rơi vào trạng thái điên cuồng, công kích sẽ vô cùng bén nhọn, thô bạo!

Đúng như Đoan Mộc Vũ đoán! Hắn vừa mới thao túng Phi Vũ Kiếm chạy ra xa hai ba trăm trượng thì phản kích của La Yếm Hỏa Bằng đã đuổi theo rồi!

Nếu như truy kích lúc trước là mèo vờn chuột, thì lần này thật sự là không chết không thôi!

Trong lúc rống lên giận dữ, oán giận mà thảm thiết, thể lương thì La Yếm Hỏa Bằng cũng hi sinh ba cái lông vũ xinh đẹp nhất, tinh xảo nhất ở trên lưng nó. Mỗi một cái Lông vũ đều dài ba xích, cơ hồ tương đương với một thanh kiếm. Lông vũ vô cùng trong suốt, bên trong tựa hồ phong ấn vô số ngọn lửa, phát ra uy thế vô cùng!

Đây cũng chính là bốn mạng Linh vũ của La Yếm Hỏa Bằng! Chính là thành quả khi nó tu luyện từ một con yêu cầm không tên tuổi rồi phát triển thành một quái vật như hôm nay. Ba cái Linh vũ này được nó dùng máu huyết rèn luyện, có hiệu quả tương đương nội đan tấu thủ. Người tu hành thì tha thiết mơ ước Tinh Uẩn, còn vật này lại liên quan đến chuyện chúng có tiến giai lên cấp bậc Kim Mộc, Linh Mộc hay không!

Cho nên La Yếm Hỏa Bằng không để gì mà vận dụng ba cái bốn mạng Linh vũ này! Nhưng hôm nay, đầu tiên nó bị mảnh vụn Yêu Thạch kích thích rồi còn bị thương thể thảm đến mức này thì không còn gì để luyến tiếc. Vô luận như thế nào, cho dù phải trả giá đắt cỡ nào nó cũng phải giết chết con sâu cái kiến Đoan Mộc Vũ kia!

Khi ba cái bốn mạng Linh vũ màu đỏ hồng từ trên lưng La Yếm Hỏa Bằng rơi xuống thì cả không gian phương viên mấy trăm trượng xung quanh Lập tức xuất hiện một loại khí tức trầm muộn. Trong phạm vi này, tất cả các công kích đều yếu đi, tốc độ chạy trốn cũng chậm lại! Hết thảy đều bị ba động từ ba cái bốn mạng Linh vũ áp chế. Trong phạm vi này, ba cái bốn mạng Linh vũ chính là thần linh trong thiên địa, nắm giữ sinh tử!

Đây cũng là áp chế tự nhiên của bốn mạng Linh vũ, chỉ sợ ngay cả Đoan Mộc Vũ cũng không có biện pháp. Mà đây cũng chính là áp chế do thực lực chênh lệch nên dù hắn có dùng phương pháp huyết tế thì hiệu quả cũng sẽ không cao!

Quyết định thật nhanh, Đoan Mộc Vũ liền từ trên thân Phi Vũ Kiếm nhảy xuống. Giờ phút này, hắn cách mặt đất ước chừng gần ba trăm trượng. Bình thường mà nói thì cho dù thân thể hắn cường hãn, có Thanh Mộc Tâm hiệu quả cứu mạng thì cũng té đến choáng váng đầu óc, tuy không chết nhưng sẽ rơi vào trạng thái sắp chết trong nháy mắt!

Song Đoan Mộc Vũ làm như thế tất nhiên nắm chắc vài phần! Trong cùng một Lúc, giống như hắn phân tâm tam dụng, liền tiếp làm ra ba hành động!

Hành động thứ nhất tất nhiên là thúc dục Phi Vũ Kiếm toàn lực phá không bay lên nhưng không phải công kích La Yếm Hỏa Bằng mà là bay lên cao mấy ngàn trượng! Hơn nữa mượn quán tính để bay đến chỗ cao nhất có thể!

Hành động thứ hai lại là xuất ra Băng Giáp Thuật. Phòng ngự bảo vệ tính mạng ắt không thể thiếu!

Nhưng hành động thứ ba lại là hành động quý dị nhất! Đoan Mộc Vũ tựa hồ như sợ mình rơi không chết nên trực tiếp gia cố bốn lần Cổ Thạch Thuật lên bản thân mình!

Cổ Thạch Thuật không giống với Băng Giáp Thuật. Băng Giáp Thuật gia tăng khả năng phòng ngự nhưng không ảnh hưởng đến sức nặng toàn thân. Còn Cổ Thạch Thuật tuy có gia tăng khả năng phòng ngự nhưng sức nặng bản thân lại tăng trên diện rộng. Nếu thi triển nó trên đất bằng thì không có gì, hiệu quả phòng ngự thậm chí sẽ rất tốt nhưng bây giờ đang từ trên cao rơi xuống, mỗi một lần phụ gia Cổ Thạch Thuật thì chẳng khác nào cộng một tảng đá năm trăm cân trên lưng!

Càng đáng sợ hơn chính là Đoan Mộc Vũ Lại phụ gia liên tiếp chừng bốn lần Cổ Thạch Thuật. Chẳng khác nào hắn ôm cự thạch hơn hai ngàn cân, cộng thêm trọng lượng của mình mà rơi từ trên cao ba trăm trượng xuống!

Kết quả chuyện này thế nào không cần nghĩ cũng đoán được! Cho dù có phòng ngự của bốn lần Cổ Thạch Thuật và Băng Giáp Thuật cùng với khả năng phòng ngự của chính Đoan Mộc Vũ chỉ sợ cũng rất khó để triệt tiêu lực phản chấn cỡ này!

Nhưng Đoan Mộc Vũ lại không chút do dự làm như vậy! Khi thân thể của hắn bị từng vòng sáng màu vàng bao trùm thì trong nháy mắt tốc độ rơi xuống của hắn tăng lên không ngừng, gần như chỉ trong chớp mắt, hắn giống như một thiên thạch rơi ầm xuống mặt đất!

Chấn động khi Đoan Mộc Vũ tiếp đất cũng vô cùng mãnh liệt! Đầu tiên là trực tiếp tạo thành một cái hố sâu hình người, sau đó lực phản chấn kinh

Khùng khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Trong nháy mắt, cả phương viên hơn trăm trượng xung quanh cũng sụp đổ theo! Cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, cát bụi lại càng bị thổi ra xa mấy trăm trượng!

Về phần bản thân Đoan Mộc Vũ thì lại bị nện sâu xuống đất hơn hai mươi trượng, sống chết còn chưa biết! Nếu như bây giờ có người chứng kiến thì nhất định sẽ cho rằng Đoan Mộc Vũ là một kẻ ngu!

Nhưng chỉ có Đoan Mộc Vũ hiểu được! Đây là lựa chọn tốt nhất!

Trong nháy mắt khi Đoan Mộc Vũ biến mình thành cự thạch hơn hai ngàn cân đập xuống mặt đất thì ba cái bốn mạng Linh vũ của La Yếm Hỏa Bằng giữa không trung nhanh chóng phát động. Bỗng nhiên chúng biến thành ba ngọn lửa sắc bén. Không sai, chính là ngọn lửa sắc bén nhất! Chẳng những làm cho người ta cảm giác nó có thể thiêu tận vạn vật, còn có tác dụng cắt xé giống như kiếm phong!

Khi La Yếm Hỏa Bằng vô cùng oán giận gào rít giận dữ thì ba ngọn lửa đỏ hồng bỗng bao phủ phương viên mấy trăm trượng trong nháy mắt!

Trong phạm vi này, hết thảy mọi vật đều trở nên nhỏ bé. Nhìn từ đằng xa, quả thực chính là một mặt trời chói chan, nhưng người ở trong đó chỉ cảm giác được cái lạnh như băng, thấu đến tận xương cốt. Bởi vì ba ngọn lửa không phải liên hợp cùng một chỗ mà hóa thành ngàn vạn đạo, chồng chất lên nhau. Mỗi một tác không gian đều được bao phủ, tất cả vật trở ngại đều bị cắt thành mảnh nhỏ, cuối cùng dưới nhiệt độ cao mà hóa thành bụi!

Đây cũng là thần thông cường đại của ba cái bốn mạng Linh vũ, ngay cả nham thạch ước chừng cũng bị cắt sâu vào hơn mười trượng. Nếu như Đoan Mộc Vũ còn trong phạm vi này mà nói thì cho dù hắn có kích hoạt Bát Hoang Nghiệp Hỏa để chống cự thì nhiều lắm là đồng quy vu tận cùng La Yếm Hỏa Bằng, tuyệt đối chạy không thoát!

Cảnh tượng kinh khủng như vậy kéo dài gần năm tức, quả thực giống như thiên hỏa diệt thế! Mấy đệ tử Lạc Tinh Tông vô ý xông vào phạm vi thì ngay cả cơ hội kêu thảm một tiếng cũng không có, liền biến thành tro bụi. Thậm chí một chút yêu cảm tốc độ khá, cũng có kết quả đồng dạng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Tắt Sắt

Thấy một màn này, Liễu sư tỷ đang bảo vệ đám đệ tử Lạc Tinh Tông bị trọng thương ở phía sau cũng ngây dại. Nàng có tu vi cảnh giới Linh Thai, theo lý thuyết thì tương đương với yêu cầm cảnh giới Tử Mục nhưng vài tình hình phát sinh, đặt mình vào vị trí ấy thì cũng không phải là đối thủ con yêu cầm kia chứ huống chi là Hạ Mạch Nhiên luôn khiến mọi người chán ghét và thống hận. Cho dù hắn có luôn thể hiện ra thực lực cường đại thì chắc hẳn phải chết!

Tất cả mọi người, bao gồm cả La Yếm Hỏa Bằng đều không hề để ý đến Phi Vũ Kiếm đã bay lên cao hơn vạn trượng!

Khi ba cái bốn mạng Linh vũ cực kỳ khủng bố của La Yếm Hỏa Bằng đã giải phóng lực lượng thô bạo trong nó ra hết thì khung cảnh thiên hỏa diệt thế liền tiêu tán trong nháy mắt. Thần thông có uy lực kinh khủng đồng dạng cũng phải chịu tiêu hao vô cùng không lồ, mà La Yếm Hỏa Bằng bị trọng thương mới toàn lực thúc dục nên tiêu hao càng nhiều hơn!

Cho nên ba cái bốn mạng Linh vũ vốn cực kỳ bất diệt liền trở nên u ám không chút sức sống, đoán chừng ít nhất phải mấy chục năm nữa nó mới khôi phục được như cũ. Về phần bản thể La Yếm Hỏa Bằng thì lại càng uể oải, không chút hưng phấn. Ngay cả lông vũ rực lửa trên người nó cũng ảm đạm đi vài phần!

Song lạc đà gầy cũng còn hơn ngựa béo, cho dù La Yếm Hỏa Bằng có kết quả thê thảm những vẫn không dễ trâu vào như trước. Nó kiên định vỗ cánh bay đi, bay về phương Bắc như trước. Còn con sâu nhỏ dám khiêu khích nó lúc trước hẳn phải chết rồi, không cần phải xem xét làm gì, về phần những con sâu khác, nó tạm thời không có hứng thú!

Nhưng chỉ sau một khắc, từ trên cao vạn trượng bỗng xuất hiện một đạo quang mang vô cùng sáng lạn. Đạo quang mang này giống như mặt trời mới mọc, ánh nắng chói chang khiến người khác không thể chống cự, thậm chí còn sinh ra một loại kính ngưỡng thành kính!

Đạo quang mang sáng lạn này xuyên thấu nhiều tầng mây, không xem cuồng phong hay mây đen ra gì! Kinh thường sấm sét! Không quan tâm đám yêu cầm từ nhiều phương hướng đang bay nhanh đến! Vượt hết các chướng ngại vật trên đường đi!

Lớn lối như thế, cuồng vọng như thế, ngang ngược như thế quả thực khiến cho thời gian cũng đình trệ!

Nó mang theo sát ý mãnh liệt, trong nháy mắt hướng về phía La Yếm Hỏa Bằng!

Đạo quang mang này chính là Phi Vũ Kiếm lúc trước được Đoan Mộc Vũ điều khiển bay cao lên trời!

Song bình thường thì phi kiếm khi rời khỏi chủ nhân hơn ngàn trượng sẽ mất khống chế, có pháp lực trong nó thì cũng không thể tiếp tục bay nữa.

Tất nhiên Đoan Mộc Vũ cũng không ngoại lệ! Vượt qua một ngàn trượng, hắn không cách nào thao túng Phi Vũ Kiếm để triển khai công kích, nhưng

không có nghĩa là hấn không có cách nào khác để làm được điều này! Cái hấn dựa vào chính là linh tính cực kỳ cường đại của Phi Vũ Kiếm!

Thời điểm La Yếm Hỏa Bằng thả ra ba cái bốn mạng Linh vũ thì với lịch duyệt và kiến thức của mình Đoan Mộc Vũ đã đoán được tình hình phát sinh tiếp theo, hơn nữa còn đoán được quá trình công kích kế tiếp. Thậm chí còn biết sau khi xuất hết uy lực của ba cái bốn mạng Linh vũ thì La Yếm Hỏa Bằng sẽ suy yếu đến mức độ nào!

Dựa vào những suy đoán đó nên lúc điều khiển Phi Vũ Kiếm bay lên cao hấn đã không cầu công kích, không cầu tốc độ nhanh, không cầu linh xảo mà chỉ cầu nó bay lên thật cao, thật cao để tích tụ lực công kích cường đại nhất!

Thời điểm kế tiếp, thời điểm mà ba cái bốn mạng Linh vũ của La Yếm Hỏa Bằng tàn phá hết thấy thì Phi Vũ Kiếm liền theo ý Đoan Mộc Vũ không ngừng bay lên cao, cuối cùng đạt tới độ cao vạn trượng!

Lúc này Đoan Mộc Vũ đã sớm mất đi liên hệ với Phi Vũ Kiếm, nhưng Phi Vũ Kiếm sở dĩ là Phi Vũ Kiếm bởi vì nó có linh tính cực cao! Sau khi mất sự khống chế thì nó không bị gió cuốn đi như các thanh kiếm khác mà nhanh chóng cảm ứng, trở về bên cạnh Đoan Mộc Vũ!

Không cần kiếm quyết cao minh, không cần pháp lực thâm hậu mà chỉ dựa vào quán tính khi rơi từ độ cao vạn trượng và độ sắc bén của Phi Vũ Kiếm cũng có thể tạo thành một kích tất sát với La Yếm Hỏa Bằng đang chịu trọng thương, không có lực phản kháng!

Tính toán tài tình như vậy, trừ Đoan Mộc Vũ ra thì cho dù có là cao thủ cảnh giới Linh Thai cũng chưa chắc đã làm được!

Trước tiên, La Yếm Hỏa Bằng cũng cảm nhận được uy hiếp trí mạng từ chín tầng trời nhưng lúc này nó chỉ có thể vỗ cánh hồng trốn đi bởi vì nó đã không còn thủ đoạn cường đại nào nữa. Nhất là khi Phi Vũ Kiếm vào trong phạm vi gần Đoan Mộc Vũ ngàn trượng thì hấn có thể điều khiển phương hướng công kích, thậm chí có thể điều động pháp lực khiến một kích kia càng thêm kinh khủng!

Chỉ trong nháy mắt, Phi Vũ Kiếm mang theo lực lượng vô cùng mạnh mẽ xuyên thủng thân thể La Yếm Hỏa Bằng đang muốn tránh né, lực đạo khổng lồ thậm chí còn oanh kích nó rơi thẳng xuống đất, cuối cùng ghim chặt trên mặt đất. Cho dù La Yếm Hỏa Bằng còn thở nhưng không cách nào thoát khỏi cái chết, nó chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng ma tử vong đang nhanh chóng tiến gần mình!

Một con yêu cầm cấp Tử Mục có thực lực vượt xa Đoan Mộc Vũ cuối cùng đã chết dưới kiếm của hấn!

Hơn thế nữa, đồng thời trong hố sâu nơi Đoan Mộc Vũ rơi xuống cũng vang lên một tiếng nổ, Đoan Mộc Vũ nhanh chóng nhảy lên, toàn thân máu chảy như suối!

Mặc dù trên người hấn có phòng hộ nhưng cũng bị lực phản chấn làm trọng thương. Đây gần như là chuyện không thể tránh khỏi!

Cũng may Đoan Mộc Vũ luôn luôn phân ra một phần pháp lực để rèn luyện thân thể xương cốt. Hơn nữa mảnh vụn Yêu Thạch cũng có tác dụng rèn luyện xương nên khả năng thừa nhận thương tổn của hấn vượt xa người thường! Nếu vừa rồi là Liễu sư tỷ thì ít nhất cũng đang hấp hối! Trong thời gian ngắn đừng mong nhúc nhích được!

Nhưng Đoan Mộc Vũ dựa vào Thanh Mộc Tâm, chỉ cần không phải thương thế quá kinh khủng thì Thanh Mộc Tâm có thể tu phục thương thế nhanh chóng. Do đó hấn khả năng khôi phục hành động, thao túng Phi Vũ Kiếm xử lý La Yếm Hỏa Bằng!

Nhưng lúc này, Đoan Mộc Vũ còn chưa kịp tiến lên thu hoạch chiến lợi phẩm thì đám đệ tử Lạc Tinh Tông phía sau vốn bị hấn bỏ rơi đã đuổi kịp. Tổng cộng có mười ba người, bên trong bao gồm cả Liễu sư tỷ, về phần những người khác, hoặc chết dưới công kích của La Yếm Hỏa Bằng, hoặc là cùng Lan Đình chạy trốn phía trước.

Chẳng qua như vậy thì lại càng không ổn, lũ yêu cầm phía sau đã đuổi đến nơi rồi! Nhất thời số lượng yêu cầm che kín cả trời, phổ thiên cái địa bay đến. Mặc dù vô số yêu cầm kia đều hướng về phía phát ra ba động của mảnh vụn Yêu Thạch, chưa từng để ý tới đám người trên mặt đất nhưng chúng có số lượng nhiều như vậy đã khiến mọi người sợ run lên rồi!

Đoan Mộc Vũ không do dự, càng không thềm chào hỏi đám người Liễu sư tỷ mà nhanh chóng lao đến thi thể La Yếm Hỏa Bằng ở phía trước. Đồng thời hấn cũng phục dụng một hơi năm sáu Băng Linh Quả để nhanh chóng khôi phục hàn khí.

Thi thể La Yếm Hỏa Bằng, Đoan Mộc Vũ chắc chắn không thể bỏ qua. Hấn ném cả thi thể vào trong túi trữ vật rồi triệu hồi Phi Vũ Kiếm, bỏ chạy thực mạng về phía Bắc!

Nhưng lúc này đã không còn kịp nữa! Đám yêu cầm phổ thiên cái địa lao đến, bất luận là Đoan Mộc Vũ hay đám người Liễu sư tỷ đều bị con lũ yêu cầm bao phủ trong nháy mắt!

Trong khoảng thời gian ngắn, cát bay đá chạy khắp nơi, bầu trời hoàn toàn bị bóng tối che phủ! Đám yêu cầm vỗ cánh dấy lên cuồng phong có thể làm bạt gốc đại thụ trăm năm, nơi chúng bay qua đều trụi lủi!

Đám người lạc Tinh Tông tuy cũng là cảnh giới Động Huyền nhưng lúc trước đã bị ba động của mảnh vụn Yêu Thạch gây thương tổn nặng nên giờ phút này đều vội vã chạy trốn. Thỉnh thoảng lại có tiếng kêu la thảm thiết vang lên nhưng liền bị át bởi tiếng kêu to điên cuồng của yêu cầm! lúc này ai cũng mặc ai bởi vì cách xa nhau hơn mười trượng phạm vi thì cũng không nhìn thấy nhau. Trong tầm mắt, trừ cuồng phong ra thì còn lại đất cát, đá cây bay tung tưng và yêu cầm! Thật không hiểu nổi nhiều yêu cầm như vậy thì ngày thường nấp ở đâu!

Những con yêu cầm này chẳng những săn giết cả đám Lạc Tinh Tông và Đoan Mộc Vũ mà còn tự giết lẫn nhau. Tóm lại không hề có ngoại lệ, giống như

một cái bát lớn, bất kể là ai, chỉ cần rơi vào thì nhanh chóng bị mổ thành vô số mảnh nhỏ, ngay cả thi thể dùng hồng giữ được!

Thao túng Phi Vũ Kiếm mạnh mẽ phá vây trong chớp lát, Đoan Mộc Vũ không khỏi bỏ qua phương thức này! Đám yêu cầm này quá điên cuồng, trên không trung mà muốn chống lại bọn chúng quả thực muốn chết. Hắn dứt khoát nhảy xuống đất, phủ lên người Băng Giáp Thuật rồi sau đó bấm độn kiếm quyết, điên cuồng giết thẳng về phía trước. Không phải vì hận mà vì hắn muốn mở một con đường máu, lúc này, hắn không dám nương tay!

Cũng may Phi Vũ Kiếm của Đoan Mộc Vũ cực kỳ sắc bén, lại có Băng Linh Quả khôi phục pháp lực. Đám yêu cầm này điên cuồng tấn công, nhưng dù sao chúng cũng chỉ là cấp Thanh Mộc nên Phi Vũ Kiếm dễ bảo vệ hắn, sau đó không ngừng di chuyển về phía trước!

"Hạ Mạch Nhiên, cura ta ..."

Ngay lúc giết chóc diễn ra thảm thiết thì cách Đoan Mộc Vũ không xa bỗng nhiên vang lên một tiếng cầu cứu thê thảm, là Triệu Hoa Anh! lúc trước hắn phản ứng chậm một chút nên rơi lại phía sau, bị lũ yêu cầm đuổi theo. Giờ phút này, pháp lực của hắn rõ ràng đã gần cạn, không cách nào ngự kiếm công kích, chỉ có thể là dùng tay nắm kiếm điên cuồng công kích. Nhưng phản kích của hắn tương đối nhỏ so với vô cùng vô tận yêu cầm, căn bản như muối bỏ biển. Thêm một khoảng thời gian nữa, chắc chắn hắn sẽ bị đám yêu cầm phân thây!

Đổi lại là bình thường thì Đoan Mộc Vũ nhất định sẽ không cura Triệu Hoa Anh, người này sống hay chết chả có quan hệ gì với hắn!

Nhưng hiện tại con lũ yêu cầm bao quanh, nhiều người thì nhiều lực lượng, bảo đảm sự sống thêm một chút. Mà dù sao thì Băng Giáp Thuật của hắn có thể phóng thích trong phạm vi lớn, cứ tập trung trên người mình quả thực lãng phí!

Không chút chần chờ, Phi Vũ Kiếm liền chéch đi. Quang mang màu đỏ liên tục hiện lên, cura ngay Triệu Hoa Anh đang khổ chiến ra.

"Người lo mà đuổi theo!"

Quát bảo Triệu Anh Hoa một tiếng, Đoan Mộc Vũ tiếp tục thuận thế vọt tới trước. Sau khi lao đi vài chục trượng, lại cura được một gã đệ tử Lạc Tinh Tông khác.

"Hạ Mạch Nhiên, nhanh tiến về phía trước! Bọn người Liễu sư tỷ đang ở đó! Hội họp với họ không chừng chúng ta có thể sống sót!" Đệ tử Lạc Tinh Tông này mừng rỡ nói, lúc này hắn không rảnh mà nghĩ lúc trước mình đã đối xử và khinh bỉ Đoan Mộc Vũ như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Ngăn Sóng

Lúc này, chính bản thân Đoan Mộc Vũ còn rõ ràng mọi chuyện hơn so với bọn họ cho nên hắn không hề do dự mà xuất ngay một Băng Giáp Thuật bảo vệ cả ba người. Đồng thời Đoan Mộc Vũ cũng nhanh chóng thúc dục Phi Vũ Kiếm giết thẳng về phía trước. Cũng may đám yêu cầm luôn bay thẳng một đường về phía Bắc nên không ảnh hưởng nhiều lắm đến đường đi tới.

Xông lên trước được chừng mười trượng, Đoan Mộc Vũ cảm giác được áp lực bỗng nhiên giảm bớt. Hắn phát hiện ra ở phía trước đang có một đạo kiếm quang màu hồng đang giết chóc điên cuồng, giết sạch đám yêu cầm trong phạm vi mười trượng xung quanh. Trừ đạo kiếm quang này ra thì còn có sáu đạo kiếm quang kém hơn đang chiến đấu. Đây chính là đám người Liễu sư tỷ! lúc này bọn họ chỉ còn lại có bảy người, hơn nữa mọi người đều bị tiêu hao pháp lực nghiêm trọng, kiên trì chống đỡ không được bao lâu nữa!

Đoan Mộc Vũ xuất hiện đã khiến cho đám người Liễu sư tỷ thở phào nhẹ nhõm song lúc này bọn họ không có thời gian để hỏi thăm nhau. Cả nhóm nhanh chóng tụ tập lại với nhau, không hề che giấu thực lực mà toàn lực đánh chết vô số yêu cầm lao vào.

Nhưng cũng bởi vì nhân số gia tăng lên mười người nên không cách nào di chuyển về phía trước trong con lũ yêu cầm, bọn họ chỉ có thể bám trụ tại chỗ.

Đoan Mộc Vũ chủ động phụ trách phía Nam - Là phía gian nan nhất cũng là phía bị yêu cầm tấn công mạnh nhất. Mà Liễu sư tỷ thì bảo vệ phía Đông cùng phía Bắc, thỉnh thoảng cũng trợ giúp phía Nam, về phần những người khác thì phòng thủ phía Tây. Tình hình tạm thời như vậy, cuối cùng cũng có thể ổn định một chút!

Con sóng yêu thú lớn đến mức này không biết sẽ kéo dài bao lâu nên mọi người đều không biết được, chỉ có thể gắng gượng chống cự! Song lúc này, vì Đoan Mộc Vũ thao túng Phi Vũ Kiếm vãi kỹ xảo vô cùng thành thạo, hơn nữa Phi Vũ Kiếm lại sắc bén bá đạo nên nhanh chóng trở thành chỗ dựa của mọi người!

Dưới tình huống này thì không thể nào che giấu thực lực nên bọn người Liễu sư tỷ mới lần đầu tiên biết được rốt cục Đoan Mộc Vũ có thực lực mạnh mẽ thế nào!

Mạnh đến mức có thể so với Liễu sư tỷ là cảnh giới Linh Thai!

Lúc trước khi Đoàn Mộc Vũ đánh chết La Yếm Hòa Bằng thì bọn họ đều đang bận bận chạy trốn nên không chú ý nhiều. Nhưng giờ phút này, khi đối mặt với yêu cầm cuồng bạo từ phương Nam bay đến liên miên không dứt thì Đoàn Mộc Vũ quả thực giống như một tòa núi cao, đồ sộ bất động. Kiếm quang màu đỏ hồng của hắn có thể chém giết toàn bộ yêu cầm bay đến, thì thể chúng chất đồng cao hơn một trượng!

Song công kích điên cuồng như vậy cũng khiến pháp lực trong thân thể Đoàn Mộc Vũ tiêu hao nhanh chóng, nếu không có Băng Linh Quả hỗ trợ thì hắn đã sớm không kiên trì được. Cho dù như vậy thì thời gian mới nửa chén trà trôi qua, pháp lực của hắn đã tiêu hao hầu như không còn. Nhưng con sóng yêu cầm vẫn như cũ, không có dấu hiệu dừng lại!

Mà một khi không có kiếm quang Phi Vũ Kiếm ngăn cản, nhất thời mười mấy con yêu cầm cấp Thanh Mộc nhanh chóng xông lên. Những yêu cầm cấp thấp này không cách nào vọt lên trên bầu trời nên lao thẳng vào bọn họ, chính là một tai nạn khó có thể hình dung!

Tình thế như vậy, tâm tình đám người Lạc Tinh Tông đều ảm đạm. Giờ phút này cũng chỉ có kiếm quang của Liễu sư tỷ còn có thể vận chuyển, nhưng đoán chừng cũng không cầm cự được bao lâu!

Nhưng ngay một khắc này, kiếm quang của Phi Vũ Kiếm lần nữa lại sáng lên, vẫn lấy khí thế không thể kháng cự như cũ chém giết mười con yêu cầm xông vào! Đây là do Đoàn Mộc Vũ cầm Phi Vũ Kiếm trong tay, lấy lực lượng thân thể triển khai công kích lần nữa, vững vàng trấn thủ phía Nam!

Bây giờ có thể nhận ra chỗ tốt của việc hắn cố gắng rèn luyện thân thể. Cho dù pháp lực có tiêu hao hết thì hắn cũng không uể oải ngã xuống đất mà lại có thể cầm lấy Phi Vũ Kiếm, chém giết mãnh liệt hơn!

Thời gian từng chút trôi qua, đến khi Đoàn Mộc Vũ mệt mỏi thì con sóng yêu cầm vẫn còn. Bất đắc dĩ hắn chỉ có thể vận dụng phương pháp huyết tế để chống trả. Kiếm quang màu đỏ chớp động, lại chém chết một con yêu cầm nữa! Cuối cùng, ngay cả Liễu sư tỷ cảnh giới Linh Thai đã gục ngã thì hắn vẫn còn có thể chịu đựng!

Lúc này vì không có pháp lực nên mọi người chả khác nào cộp bị bẻ nanh bẻ vuốt, hoàn toàn dựa vào sự chống trả của Liễu sư tỷ và Đoàn Mộc Vũ. Thịnh thoảng có một vài yêu cầm xông vào được, đẩy lên từng trận kêu la thảm thiết nhưng không ai có thể cứu!

Cũng may con sóng yêu cầm kinh khủng này cuối cùng cũng qua! Trên người Đoàn Mộc Vũ chồng chất vết thương, gần như một mõi đến mức phải chống Phi Vũ Kiếm trên đất mới có thể không ngã, lúc trước hắn hoàn toàn dựa vào phương pháp huyết tế mới có thể duy trì đến hiện tại. Có thể nói chính là một kỳ tích!

Mà Liễu sư tỷ thì đã quỳ xuống, toàn thân đều là máu, đoán chừng nàng cũng như đèn cạn dầu. Trận khổ chiến vừa rồi áp lực với nàng tương đối nhẹ, hơn nữa bản thân nàng có cảnh giới Linh Thai cho nên mới có thể kiên trì nhưng đoán chừng thương thế toàn thân chắc cũng không nhẹ.

Về phần tám người khác thì còn sống chỉ có bốn người, hơn nữa mọi người đều bị thương, cử động một chút cũng rất khó khăn!

Hơi thở dốc một chút, Đoàn Mộc Vũ nhanh chóng phục dụng mấy Băng Linh Quả rồi mới trầm giọng nói: "Nơi đây không thể ở lâu, chúng ta phải tiếp tục tiến về phía trước! Ít nhất cũng phải chạy tới Cô Thành mới có đường sống!"

Lời Đoàn Mộc Vũ nói ra là dựa vào lịch duyệt Yêu Đế kiếp trước. Mệnh vụ Yêu Thạch xuất hiện phía Bắc nhất định sẽ hấp dẫn vô số yêu cầm tảo thú, lũ yêu cầm vừa rồi vì có khả năng bay nên mới lên trước, chắc chắn đám thú sẽ đến sau. Nói không chừng bây giờ ở phía Nam đang có hàng ngàn đàn thú tiến đến!

Thú triều dưới đất tuyệt đối kinh khủng hơn nhiều! lúc trước bọn họ có thể may mắn sống sót trừ lý do Đoàn Mộc Vũ bộc phát ra thì nguyên nhân trọng yếu hơn chính là yêu cầm phi hành trên trời nên tấn công cũng không mấy mãnh liệt. Nếu đổi lại là dưới đất thì cho dù có mười Đoàn Mộc Vũ liên thủ cũng phải chết không có chỗ chôn!

"Chạy tới Cô Thành? Chỉ sợ chúng ta không có cơ hội đó! Nơi đây cách Cô Thành ước chừng ba nghìn dặm, bây giờ chúng ta lại hao hết pháp lực thì lấy cái gì đi tới?"

Lúc này, một huyết nhân đầy máu trên mặt và đầu cổ mở miệng nói. Trên người huyết nhân này chỉ còn lại một chút tay chân cụt! Nghe thanh âm hẳn là của Thần Phong hận Đoàn Mộc Vũ tận xương tủy. ả ta còn sống, hơn nữa còn có mặt trong lớp người đào vong cuối cùng nơi đây, thực lực của ả cũng khá cao nên tình trạng bây giờ rất cổ quái!

Nhưng lúc này dễ dàng nhận ra từ giọng nói của ả đã không còn oán hận Đoàn Mộc Vũ nữa, có lẽ là không có khí lực để oán hận!

"Phải đi, nếu không sẽ không kịp nữa! Mới vừa rồi chẳng qua do yêu cầm có tốc độ nhanh nên mới xuất hiện trước, tiếp theo sau chắc chắn là thú triều rất lớn. Chúng ta mà còn nán nã ở lại đây thì chết không thấy xác!" Giọng nói của Đoàn Mộc Vũ rất kiên quyết. Cho dù có như thế nào đi nữa thì hắn sẽ không dễ dàng buông bỏ như vậy, nếu không chính hắn cũng sẽ chết. Nếu lại lần nữa định ra mục tiêu sống trên đời thì không phải là quá trình đơn giản, thân thể bây giờ đâu phải chỉ là một quá trình mà là minh chứng cho sự không buông bỏ của hắn, càng phải tìm lại sự tôn nghiêm, tìm linh hồn, tìm hết thấy tất cả thuộc về hắn!

Giọng nói Đoàn Mộc Vũ vang lên, Thần Phong không hề nói thêm gì nữa, ngay cả cử động cũng chả thềm. Ba người còn lại thì giấy dựa như muốn bỏ dấy, hiển nhiên có thể sống lâu thêm một khắc thì sẽ tốt hơn.

"Hạ Mạch Nhiên, ngươi không có biện pháp gì sao? Mấy người chúng ta ít nhất phải cần ba canh giờ điều tức mới có thể khôi phục đủ pháp lực để ngự kiếm phi hành!" Liễu sư tỷ lúc này rút cuộc cũng mở miệng nói, nhưng ngay sau đó liền lấy ra mấy viên linh đan cho bốn người Thần Phong phục dụng, chính bản thân nàng cũng phục dụng hai viên, lúc trước nàng có thể thoát được nhưng lại lựa chọn bảo vệ mấy người Thần Phong, tuy hơi ngu xuẩn

nhưng lại hiếm thấy!

Đoan Mộc Vũ im lặng hồi lâu, thật ra thì cái hấn nghĩ chính là vứt bỏ bốn người Thần Phong rồi hấn và Liễu sư tỷ vừa đi vừa khôi phục pháp lực thì may ra!

Nhưng loại chuyện này hấn làm được chứ chưa chắc Liễu sư tỷ sẽ làm, cho nên hấn cũng không muốn khuyên. Mà có khuyên cũng vô dụng.

Thu hồi Phi Vũ Kiếm, Đoan Mộc Vũ xoay người rồi đi. Hấn coi như cũng đã cứu bọn họ một mạng, đây cũng đã là hết lòng giúp đỡ rồi!

Liễu sư tỷ nhìn Đoan Mộc Vũ vừa há miệng định nói gì nhưng nói không được. Nàng thật sự cũng không có lời nào để nói!

Một giờ trước, đám người Lạc Tinh Tông luôn châm chọc chèn ép Đoan Mộc Vũ bằng những lời vô cùng khó nghe. Những đồng môn tự xưng là phẩm đức cao thượng chỉ giới bốc phét, lời toàn vàng ngọc nhưng lại bỏ mặc tiểu sư đệ sư muội yếu nhược, từ bỏ người yêu luôn mòn mỏi muốn dùng tánh mạng thù hận mà trấn mất tâm!

Tai họa ngập trời. Chỉ sợ ngay thời khắc nàng tuyệt vọng thì hấn vẫn không buông tha cơ hội nào!

Hấn đã làm hết thấy mọi điều hấn có thể làm thì nàng còn có thể yêu cầu xa vời gì đây?

Nghĩ tới đây Liễu sư tỷ thở dài một tiếng, mở miệng nhẹ nhàng nói: "Hạ Mạch Nhiên, cảm ơn ngươi. Chuyện lúc trước ta thành tâm xin lỗi! Đi nhanh đi, bảo trọng!"

Nghe được lời xin lỗi của Liễu sư tỷ, Đoan Mộc Vũ không khỏi dừng lại một chút nhưng hấn không nói gì mà cứ tiếp tục bước đi. Hấn không phải Hạ Mạch Nhiên cho nên không cần cảm tạ, không cần nói xin lỗi, càng không cần thấu hiểu!

"Hạ Mạch Nhiên, xin chờ một chút!" lúc này Thần Phong đã phục dụng linh đan nên cuối cùng cũng có khí lực đứng lên, đột nhiên ở gọi tên Đoan Mộc Vũ.

"Hạ Mạch Nhiên, từ trước đến nay ta luôn coi thường ngươi, làm khó dễ ngươi khắp nơi. Ta xin lỗi! Ta biết lúc này đã không còn tác dụng, ta cũng không yêu cầu ngươi tha thứ nhưng xin ngươi hãy đưa Liễu Lịch sư tỷ đi cùng, vốn dĩ tỷ ấy có thể thoát được nhưng vì chúng ta mà phải chịu liên lụy. Việc đã đến nước này, ta cũng không còn muốn sống nữa, lại càng không muốn hại Liễu Lịch sư tỷ. Còn nữa, nếu hai người có thể trở về sư môn thì nhớ tìm Trình Bản, nói cho hấn biết ta có thành quý cũng không bỏ qua cho hấn!"

Thần Phong khàn giọng nói, trong giọng nói ẩn chứa hận ý vô cùng nồng đậm, còn có ý không câu chấp gì hấn!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Đường Sống

"Đúng vậy, Liễu sư tỷ! Hai người mau đi đi, không cần phải để ý đến chúng tôi nữa! Sống đến lúc này chúng tôi đã quá may mắn rồi, bất kể là kiếp này hay kiếp sau thì người cũng là sư tỷ của chúng tôi! Đại ân của tỷ, kiếp sau xin báo đáp!". Lúc này lại có một người tên Tiệm Biệt Ly khuyên nhủ. Hấn là kẻ hay câu kết với Triệu Hoa Anh làm việc xấu, chẳng qua giờ khắc này thân chịu trọng thương nhưng lại rất có đảm lược.

So sánh ra thì hai người khác lại không có dũng khí như vậy! Một người trong đó là Triệu Hoa Anh được Đoan Mộc Vũ cứu, giờ phút này cả người hấn run như cây sậy, muốn cầu cứu nhưng không nói ra lời chỉ có thể dùng ánh mắt tuyệt vọng mà nhìn Đoan Mộc Vũ với Liễu Lịch.

Một người khác chính là Dạ Vũ. Trước kia ả luôn căm hận Đoan Mộc Vũ giống như Thần Phong song lúc này thì căm hận đó đã biến mất.

Thấy Đoan Mộc Vũ dừng bước, sắc mặt Liễu Lịch cực kỳ bi ai, tựa hồ nàng đã bị lời của Thần Phong và Tiệm Biệt Ly lay động. Dạ Vũ do dự một chút rồi bỗng nhiên cầu khẩn Đoan Mộc Vũ: "Mạnh Nhiên sư huynh, từ trước đến nay ta sai rồi, van cầu huynh hãy dẫn ta theo! Ta sẽ sửa đổi cho tốt, ta sẽ không coi thường huynh nữa, ta ... tất cả đều nghe theo ngươi ..."

Lời cầu khẩn của Dạ Vũ khiến mấy người Liễu Lịch lúng túng nhưng Đoan Mộc Vũ thì lại thờ ơ. Hấn dừng lại là vì lời nói của Thần Phong bởi vì trạng thái hiện giờ của hấn cũng như đèn cạn dầu, có Liễu Lịch đồng hành thì cơ hội sẽ lớn hơn rất nhiều.

"Dạ Vũ, ngươi đừng có nói nữa! Liễu Lịch sư tỷ và Hạ Mạch Nhiên che chở cho chúng ta đến đây cũng đã kết thúc bổn phận của họ rồi. Có chúng ta làm liên lụy thì họ không cách nào rời đi! Có ân phải trả có oán phải báo, hiện tại đến lúc chúng ta phải báo ân rồi, Liễu Lịch sư tỷ, mau đi đi! Bốn người chúng tôi ở lại cản hậu, tranh thủ cho hai người chút thời gian. Không cần hai người phải nhớ ơn chúng tôi mà chỉ cần đem chuyện này bẩm báo sư môn, để cho người trong thiên hạ thấy bộ mặt thật của đám người dối trá hèn hạ kia là được!" Giờ phút này, Thần Phong cao giọng nói, hết sức có khí thế. Dạ Vũ nghe được thì không nói thêm gì nữa.

Mà Liễu Lịch cũng dứt khoát quyết định! Chuyện đến nước này thì nàng không cách nào bảo vệ bốn người bọn họ, cùng chết ở chỗ này chỉ bằng cổ

gắng sống sót rồi quay về tính sổ với bọn Lan Đình, Trình Bản. Nếu không phải bọn chúng bỏ chạy trước mà hợp thành kiếm trận thì cũng đâu đến nỗi!

Nhìn bốn người một cách bi thương, Liễu Lịch chợt xoay người sang chỗ khác, lệ tuôn như suối!

"Các ngươi yên tâm! Chuyện hôm nay ta nhất định sẽ bẩm báo với chương môn sư bá, tuyệt đối không để bọn người kia thoải mái! Bọn họ nhất định phải chịu trách nhiệm chuyện này!"

Liễu Lịch nói xong thì không hề quay đầu mà cùng Đoàn Mộc Vũ đi về phương Bắc. Bây giờ ở chân trời phía Nam tuy không có thú triều nhưng mơ hồ có bụi bốc lên ngùn ngụt, chắc chắn chúng là kết quả của hàng ngàn hàng vạn yêu thú di chuyển tạo thành. Nếu yêu cầm có thể che kín bầu trời, thì yêu thú cũng phải khiến đất lở. Cho nên trừ phi có thể chui sâu vào đất mấy trăm trượng hoặc ngự kiếm phi hành lên bầu trời thì mới mong sống sót. Nếu không thì sẽ càng thảm hơn!

Lúc này, Đoàn Mộc Vũ và Liễu Lịch không cách nào ngự kiếm nhưng chạy bộ thì cũng khá nhanh. Ai cũng không nói chuyện với ai mà cắm đầu chạy trời chết. Phía sau bọn họ, bụi mù cũng đã kéo đến, tiếng chấn động ừng ực cũng thỉnh thoảng vọng đến. Thú triều dưới đất không giống như vạn mã bôn đàng bởi vì chúng có lực lượng rất cường đại, cho dù là cấp Thanh Mộc thì cũng rất khỏe. Chúng cắn xé lẫn nhau so với yêu cầm còn mãnh liệt hơn! Nơi chúng đi qua, dùng sơn băng địa liệt để hình dung cũng không quá!

Đoàn Mộc Vũ và Liễu Lịch mới chạy được hơn mười dặm về phía Bắc thì thú triều từ phía Nam tràn tới cũng đã kéo đến gần bốn người Thần Phong. Bọn họ căn bản không có lực phản kháng bởi vì một con yêu thú xông lên thì sau đó lại mười con nối tiếp. Mà thực lực chúng cũng đều ở cấp Xích Mộc, nếu một yêu thú Xích Mộc thì không có gì nhưng hàng trăm hàng ngàn yêu thú Xích Mộc chạy như điên thì lại cực kỳ đáng sợ! Bọn chúng cày nát hết mọi vật cản trên đường đi, hằn lên mặt đất những dấu chân sâu hoắm!

Mà trong đó còn chưa kể đến việc chúng công kích lẫn nhau, khung cảnh quả thực hỗn loạn vô cùng!

Bốn người Thần Phong vừa mới miễn cưỡng khôi phục được một chút khí lực thì liền di chuyển đến đồng thi thể yêu cầm lúc trước chém giết, sau đó dùng kiếm đào đất. Bọn họ biết chắc mình sẽ chết nhưng lại không muốn bỏ qua cơ hội sống dù là nhỏ nhất!

Lúc đầu khi thú triều bắt đầu đi qua thì bọn họ còn có thể chịu được nhưng sau đó thì thôi rồi. Ngay cả dãy núi nhỏ bé cũng sụp đổ ầm ầm, không biết có bao nhiêu con Địa Hành long xuyên đất chui qua!

Kể từ lúc đó, bốn người Thần Phong không hề còn tung tích gì nữa!

Lúc này, hai người Đoàn Mộc Vũ và Liễu Lịch đã không đủ thời gian để nghĩ đến việc bốn người Thần Phong tử vong vì hai người bọn họ có chạy như điên cũng không thể sánh được với yêu thú có thể chất cường hãn. Trừ phi bọn họ ngự kiếm, nhưng bây giờ một chút pháp lực cũng không có thì bay bằng niềm tin!

Cho nên bọn họ chỉ có thể tro mắt nhìn thú triều khổng lồ đang cuốn đến gần. Tử vong đã cận kề!

"Cứ tiếp tục chạy như vậy cũng không tốt, chỉ có một biện pháp cuối cùng. Dừng lại đi!"

Thấy kinh khí và bụi mù mãnh liệt từ phía sau cuốn đến, Đoàn Mộc Vũ bỗng nhiên quát to. Hiện tại cho dù hắn có vận dụng phương pháp huyết tế thì cũng không thể nào chạy thoát đám yêu thú đang chạy điên cuồng kia, sớm muộn gì cũng sẽ bị đập thành bùn nhão. Đã như thế thì không bằng buông tay đánh cược một lần!

Liễu Lịch mặc dù sợ hãi nhưng chứng kiến đồng môn chết thảm, nhất là bốn người Thần Phong thì đã bị đá kích không nhỏ, trong lòng nằng đã sớm có ý chết nên thú triều kinh khủng trước mắt chẳng xá gì, nằng lập tức ngừng lại!

"Đường cầu sinh của chúng ta không phải trên trời hay dưới đất, mà chính là trong lòng chúng ta. Chúng ta có lẽ sẽ không chế được một con yêu thú làm tọa kỵ!"

Ngươi đi theo ta, chúng ta chỉ một cơ hội, bỏ lỡ thì chết!" Giờ phút này, sắc mặt Đoàn Mộc Vũ trầm ổn nói. Mặc dù tỷ lệ thành công của kế hoạch này cực thấp nhưng hắn vẫn có thể giữ được tinh táo!

"Không chế yêu thú làm tọa kỵ?"

Liễu Lịch cả kinh! Dù lúc này nằng đã không màng sống chết nhưng cũng bị kế hoạch to gan của Đoàn Mộc Vũ làm rung động!

Phải biết rằng thứ đang tiến đến là thú triều, so với tràng diện vạn mã bôn đàng thì càng kinh khủng hơn, hung hiểm và đáng sợ hơn!

Giả dụ như có hàng trăm hàng ngàn con Hắc Phong Kỵ chạy đến thì nhất định bọn họ có thể bắt được mấy con làm tọa kỵ bởi vì Hắc Phong Kỵ cho dù có phát điên thì cũng chỉ đá hậu, chạy nhanh hơn mà thôi.

Nhưng yêu thú thì lại bất đồng! Chúng có trí tuệ không thua kém nhân loại bao nhiêu nên đâu chỉ cắm đầu mà chạy? Chỉ cần suy nghĩ lại một chút thì chúng cũng giống như hàng ngàn hàng vạn người tu hành đang ngự kiếm, muốn bám lên một thanh đề đi nhờ thì kết cục chính là vạn kiếm xuyên tâm!

Suy nghĩ thoáng hơn một chút thì bọn họ có nhảy được lên lưng một con yêu thú thì sau đó sẽ thế nào? Nhất định sẽ bị mấy con xung quanh công kích điên cuồng.

Đây không phải là chuyện giản!

Song Liễu Lịch cũng không nói gì thêm. Dù sao cũng chết, liều mạng đánh cược một lần đi!

Ngắn ngủn hơn mười tức, kinh phong và bụi mù đã cuốn tới, những con yêu thú đầu tiên đã xuất hiện cách Đoan Mộc Vũ trăm trượng! Giờ phút này, cả vùng đất đã bị cát bụi bao phủ, đất rung ầm ầm. Bình thường mà nói thì căn bản chẳng nhìn thấy gì nhưng hai người Đoan Mộc Vũ đều nhìn rõ thú triều đang kéo đến!

Một nhóm yêu thú đi đầu hung mãnh vô cùng, nếu bị bọn chúng giẫm đạp thì chết chắc! Mà đối diện hai người Đoan Mộc Vũ lại là một con gấu đen cao chừng tám chín trượng, da dày thịt béo, hung hãn vô cùng. Thân thể của nó cực kỳ đồ sộ, như một tòa núi nhỏ!

Con gấu này hẳn phải nặng hai ba nghìn cân. Chân gấu không lồ in rõ mồn một trên mặt đất, có thể đạp cho mặt đất tét ra một cái rãnh sâu đến mười trượng. Mà đáng sợ là con gấu này có thuộc tính thổ, mỗi lần giẫm chân thì đều có quang mang màu vàng đất lóe lên, khiến đất đá bay tứ tung. Khi nó di chuyển thì yêu thú nào trên đường đi cũng bị nó giẫm bẹp, đạp thành thịt vụn!

Ngoài ra tốc độ của nó cũng cực nhanh. Đừng nghĩ nó nặng đạt hai ba nghìn cân thì sẽ chậm chạp mà ngược lại, nó vô cùng linh hoạt. Với lực lượng bản thân nó đủ để chạy một hơi hơn vạn dặm! Thực lực này thật đáng sợ, nếu mà nó đạt được chỗ tốt từ mảnh vụn Yêu Thạch, tăng lên cấp Tử Mục thì có thể kiêu ngạo được rồi!

"Chuẩn bị!"

Gầm nhẹ một tiếng, tay Đoan Mộc Vũ liền nắm lấy tay trái Liễu Lịch. Con gấu đen kia cũng đã vọt đến cách hai người năm mươi trượng. Trong lúc nhất thời, cát bay đá chạy, lực sát thương của chúng không kém gì kiếm khí công kích. Nhưng Đoan Mộc Vũ căn bản không thêm quan tâm, vẫn vững vàng bảo hộ Liễu Lịch phía sau rồi xung phong tiến về phía gấu đen! Hôm nay hẳn cũng được xem là da dày thịt béo, chắc cũng sẽ không bị trọng thương!

Đến khi Đoan Mộc Vũ kéo Liễu Lịch đến gần gấu đen khoảng ba mươi trượng thì đã có thể ngửi được mùi máu tanh nồng đậm trên người con gấu này!

Không đợi gấu đen triển khai công kích, Đoan Mộc Vũ trực tiếp hét lên một tiếng điên cuồng, thi triển Chấn Thiên Hống. Hấn làm vậy là muốn tranh thủ cơ hội!

Uy lực của Chấn Thiên Hống không cần phải bàn, ngay cả yêu cầm cấp Tử Mục cũng bị trấn trụ trong nháy mắt thì làm sao con gấu đen Xích Mục đỉnh phong này tránh được?

Gấu đen đang chạy như điên khê ngừng lại. Thừa dịp đó, trong nháy mắt hai người Đoan Mộc Vũ và Liễu Lịch liền nhảy lên lưng nó, vào trong hiểm địa. Đến khi nó kịp phản ứng thì không còn kịp nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Gấu Lớn (Cự Hùng)

"Ngao!"

Con gấu đen này là yêu thú cấp Xích Mục nên trí tuệ cũng tương đối bằng nhân loại. Nó nổi giận gầm lên một tiếng, lông gấu toàn thân dựng ngược cứng rần như dùi sắt. Không chỉ thế mà một màn sáng màu vàng đất cũng đã bao phủ cả cơ thể con gấu, bài xích hai người Đoan Mộc Vũ ra bên ngoài!

Đây cũng chính là khác biệt giữa yêu thú Xích Mục và Thanh Mục. Nếu là yêu thú Thanh Mục, chỉ cần nhảy được lên lưng nó thì thoải mái rồi, có thể tùy ý giết hoặc thu phục đều được vì mọi chuyện rất dễ dàng. Nhưng yêu thú Xích Mục thì lại khác, nó có thể triển khai công kích cường đại để phản kháng!

Vào lúc này, mạnh mẽ như Đoan Mộc Vũ cũng chỉ có thể dựa vào số phận. Một tay hắn nắm chặt tay Liễu Lịch, một tay kia thì cầm Phi Vũ Kiếm như muốn đâm thủng vòng bảo hộ của con gấu này. Bây giờ hắn không còn một chút pháp lực nào cả, chỉ có thể hi vọng vào sự sắc bén của Phi Vũ Kiếm!

Chẳng qua Đoan Mộc Vũ còn chưa động thủ thì con gấu này đã xoay đầu ra sau. Nhất thời đám lông màu đen của nó cũng cuộn sóng theo, vòng bảo hộ màu vàng đất cũng rung động khiến hai người Đoan Mộc Vũ đứng không vững rồi ngã xuống đất. Con gấu này thủy chung luôn chạy như điên, nếu bọn họ bị ngã thì kết quả chính là bị đạp thành thịt vụn.

Tình trạng hết sức nguy cấp, Liễu Lịch chợt vùng ồng tay áo lên, phóng ra một dải lụa nhiều màu sắc cuốn lấy cái đuôi gấu đen. Mượn điểm này, hai người Đoan Mộc Vũ lại lần nữa nhảy lên lưng con gấu!

Lần này, con gấu đen rống một tiếng rõ to, nó chạy càng lại thêm điên cuồng. Bốn cái chân gấu giẫm mạnh xuống đất nhất thời khiến vô số đá vụn bay tứ tung, phương viên mấy trăm dặm xung quanh cũng bị một cỗ khí lãng không lồ cuốn qua. Rất nhiều yêu thú ở gần con gấu đen này đều bị vạ lây!

Rồi sau đó, vòng sáng màu vàng đất trên người con gấu nhấp nháy vài cái, tạo ra một cỗ hấp lực khổng lồ. Đầu tiên nó hút hai người Đoan Mộc Vũ dính

lên đó, khiến hai người không thể nhúc nhích rồi bắt đầu hút đá vụn vỡ ra để công kích hai người bọn họ!

Thầm mắng một tiếng giao hoát, Đoan Mộc Vũ bắt đầu đi phải lần đê lên người Liễu Lịch, bảo hộ nàng bên dưới. Đám đá vụn có lực lượng thuộc tính thổ gia cường nên có sức nặng rất lớn, theo quán tính lao vào bọn họ nên cũng sẽ rất đau. Hắn da dày thịt béo thì chắc không có vấn đề nhưng Liễu Lịch hiện không có pháp lực thì có thể bị đánh cho đến chết!

Nhất thời thanh âm bùm bùm ầm ầm vang lên không ngớt. Lực lượng oanh kích của mấy tảng đá cũng rất lớn, đến Đoan Mộc Vũ cũng bị đập cho choáng váng đầu óc. Mà Liễu Lịch thì ngược lại, nàng được hắn bảo hộ bên dưới nên thân thể không có thương tổn gì quá lớn!

Chẳng qua tư thế như vậy cũng cực kỳ mập mờ! Hấp lực không lồ từ màn sáng màu vàng đất kia khiến hai người gần như dính sát vào nhau, mặt đối mặt. Đoan Mộc Vũ bị đập cho choáng váng hoa mắt nên không có cảm giác gì nhưng Liễu Lịch thì thẹn đến mức muốn chui sâu xuống đất. Hôn nữa đang trên bờ vực sinh tử nên cảm xúc lại càng mãnh liệt hơn! Nhất thời, trong lòng nàng dâng lên tâm tình khác, nghĩ rằng nếu cứ chết như vậy thì cũng đáng!

Cự thạch oanh kích liên miên không dứt, Đoan Mộc Vũ chịu được nhưng Tiểu Bạch Luôn ngủ gật như sấm sau lưng hắn thì lại không. Lúc trước, cho dù có lâm vào tình cảnh nguy hiểm thì dưới sự bảo vệ của hắn nó cũng không bị đánh thức bởi đàn yêu cầm ồn ào kia!

"Chiêm chiếp, chiêm chiếp!"

Tiểu Bạch bị tảng đá đập trúng nên tỉnh dậy, nó lập tức vỗ cánh nhảy ra ngoài và rất tức giận. Chẳng qua giờ phút này Đoan Mộc Vũ chỉ còn tâm trí nào quan tâm nó. Vốn hắn cũng tưởng nó bị nện thành bánh thịt rồi nhưng không ngờ màn sáng màu vàng của con gấu đen và phi thạch lại không cách nào tiếp cận nó, giống như có mắt tự tránh nó!

Tiểu Bạch tức giận liền chạy chậm chậm rồi nhảy lên đầu con gấu rồi kêu chiêm chiếp chiêm chiếp không ngừng. Bộ dạng nó có vẻ như đang lên án con gấu, cực kỳ buồn cười!

Không ngờ sau một khắc Tiểu Bạch lên án không ngừng thì con gấu đen kia lại ngưng công kích, thậm chí màn sáng màu vàng còn bao phủ hai người Đoan Mộc Vũ trong đó. Như thế hai người không lo bị té, mà cũng chẳng lo bị yêu thú khác công kích.

Song Đoan Mộc Vũ cũng đã bị mười mấy khối cự thạch đập lên lưng nên hắn luôn trong trạng thái mơ mơ màng màng, duy trì tư thế cũ. Đến khi tỉnh táo lại thì mới cảm thấy bên dưới mình là một thân thể vô cùng mềm mại nóng hổi, có cảm giác thực cốt tiêu hồn. Hắn vừa mới cử động một chút thì tiếng thở gấp nhẹ nhàng liền vang lên bên tai, hắn cố gắng ngẩng đầu nhìn xuống thì bên dưới chính là Liễu Lịch. Giờ phút này cả người nàng đầy máu, cả mặt cũng thế nên không nhận ra nàng thế nào, nhưng hai mắt lại nhắm nghiền chắc là đang lúng túng!

Lắc đầu vài lần cho tỉnh táo, Đoan Mộc Vũ nhanh chóng quan sát tình hình xung quanh. Sau khi đã xác định không có gì nguy hiểm thì liền ngồi dậy. Hắn không hề lúng túng gì vì tình hình như thế không cần giải thích nhiều. Ngược lại hắn lại hiếu kỳ sao Tiểu Bạch có thể thu phục được con gấu đen này? Song khi nghĩ đến chuyện huyết mạch thì mọi chuyện liền trở nên đơn giản.

"Người có bị gì không? Nếu không thì phải nắm chặt thời gian khôi phục pháp lực đi. Nếu muốn sống thì còn phải xem tình hình kế tiếp. Ta đoán chừng càng về phía Bắc thì lại càng nguy hiểm hơn!" Lúc này, Đoan Mộc Vũ thản nhiên nói. Bây giờ bọn họ đã ở trong tầng phòng ngự của con gấu đen này nên đây chính là cơ hội tốt nhất để khôi phục pháp lực.

Liễu Lịch mặc dù xấu hổ vô cùng nhưng cũng biết bây giờ không nên suy nghĩ nhiều. Nàng lập tức gạt đầu, nắm chắc thời gian điều tức.

Đoan Mộc Vũ liếc nhìn Tiểu Bạch đang ở phía trước thì thấy tiểu gia hỏa kia đang nhảy nhót trên đầu gấu đen, có chút đắc ý. Tựa hồ nó không thêm quan tâm đề ý gì đến thú triều xung quanh.

Không đề ý đến nó nữa, Đoan Mộc Vũ cũng đã tọa điều tức.

Đường đi dài ba nghìn nghe thì rất xa nhưng thú triều chạy như điên nên chỉ cần hai ba canh giờ đã đủ đến. Cũng may trong khoảng thời gian này hai người Đoan Mộc Vũ và Liễu Lịch đã khôi phục được một chút pháp lực, đủ để ngự kiếm phi hành. Nếu lúc này rời đi, cũng không lo gì nhiều!

Liễu Lịch có ý định này nhưng Đoan Mộc Vũ thì lại có ý khác. Bây giờ con gấu đen này đã bị Tiểu Bạch thu phục nên bọn họ có thể tiếp tục đi về phía trước thăm dò một phen. Đối với quyết định này Liễu Lịch không hề ý kiến gì. Trải qua cảnh mập mờ lúc trước thì lúc này nàng không có dũng khí ngẩng đầu nhìn thẳng Đoan Mộc Vũ.

Mà càng gần Bắc Hải thì ba động khiến lòng người phiền não lại càng tăng mạnh. Bầy thú lại càng cuồng bạo hơn, một cỗ huyết sắc không ngừng tràn ngập, cuối cùng bao phủ trên người tất cả yêu thú, ngay cả con gấu đen đã bị Tiểu Bạch thu phục cũng liên tục gầm nhẹ. Song khiến Đoan Mộc Vũ kinh ngạc là Tiểu Bạch lại vỗ cánh liền ngưng kết trên đầu con gấu một tầng băng sương, do đó giúp gấu đen không bị cỗ huyết sắc kia làm mê muội.

Cảm ứng được kích thích của cỗ huyết sắc, sắc mặt Đoan Mộc Vũ liền ngưng trọng bởi vì hắn bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng. Giả sử nếu đúng là vậy thì bọn họ nên lập tức rời đi!

Song suy nghĩ một chút thì Đoan Mộc Vũ không cam lòng. Hắn định ra lệnh cho Tiểu Bạch chỉ huy con gấu đen chạy chếch theo hướng Tây vì theo trí nhớ của hắn đó là vị trí của Cô Thành đại danh đình đình!

Đối với việc Đoan Mộc Vũ có thể chỉ huy một con gấu nhỏ, Liễu Lịch cảm thấy rất kỳ quái nhưng chuyện kỳ quái xung quanh Đoan Mộc Vũ nàng đã gặp quá nhiều nên cũng không đề ý đến.

Tiểu Bạch rất nghe lời, nhưng vấn đề là thân thể gấu đen tuy lớn nhưng chạy thẳng thì được chứ một khi đi chệch quỹ đạo, nhất định nó sẽ mấy con yêu thú phía sau húc ngã, sau đó bị đập thành thịt vụn. Khi bị cổ huyết sắc kích thích, cả đám yêu thú đều phát ra lực lượng vô cùng kinh khủng. Chỉ có con gấu này là còn chút thanh tỉnh, nên nó cũng phát run!

"Chúng ta đồng thời xuất thủ, trợ giúp con gấu này chuyển hướng. Nếu không chuyển hướng mà cứ chạy về phía trước thì vào Bắc Hải rồi!" Đoan Mộc Vũ phân phó Liễu Lịch một tiếng. Lúc này, hai người bọn họ một trước một sau đứng trên người con gấu đen. Đoan Mộc Vũ chịu trách nhiệm thi triển pháp thuật hỗ trợ còn Liễu Lịch chịu trách nhiệm thúc dục kiếm khí công kích yêu thú bên trái, gây hỗn loạn để con gấu đen tranh thủ cơ hội!

Đầu tiên Đoan Mộc Vũ nhanh chóng thi triển hai Tật Phong Thuật lên người con gấu, giúp nó tăng tốc. Sau đó hấn quát với con gấu: "Ta biết ngươi nghe và hiểu được nên nếu không muốn chết thì lập tức phá vây chạy về phía Tây!"

Con gấu đen đứng là nghe hiểu được. Trên thực tế, phần lớn Yêu Tộc chỉ cần từ Tử Mục trở lên thì trí tuệ tài nghệ không kém gì loài người. Thậm chí miệng còn có thể nói tiếng người, biến hóa hình người. Nhưng loại chuyện này đối với Yêu Tộc chính là một loại sỉ nhục, giống như loài người sẽ không thích biến thành một con yêu thú, chuyện dùng thủ ngữ điều ngừ. Đây là việc liên quan đến vấn đề tôn nghiêm chủng tộc.

Gấu đen cũng thống khoái gầm nhẹ một tiếng, cảm thụ được tốc độ nhanh hơn nên trực tiếp chạy về phía Tây. Hơn thế nữa, kiếm quang của Liễu Lịch đã chặt đứt chân trước của một con yêu thú Xích Mục, khiến nó té ngã và tạo thành một trận hỗn loạn. Con gấu đen cũng nhân cơ hội mà vọt thẳng về phía Tây được hơn trăm trượng!

Nhưng thú triều cực kỳ khổng lồ, hơn nữa toàn bộ khu vực Bắc Hải cũng rộng mênh mông vô bờ. Cho nên từ Đông đến Tây, cơ hồ toàn bộ bị thú triều bao trùm. Phá vây về phía Tây cũng là chuyện không hề đơn giản, nếu không cẩn thận thì có thể nhận được kết quả xấu nhất!

Tình hình nghiêm trọng này ngay cả Tiểu Bạch cũng cảm ứng được. Chính xác mà nói thì nó cần phải không ngừng phóng ra hàn khí chống lại cổ huyết sắc mới giúp gấu đen không nổi điên!

Mà Đoan Mộc Vũ thì lại không ngừng xuất ra đủ loại pháp thuật phụ trợ, Tật Phong Thuật, Băng Giáp Thuật, Phù Không Thuật đều xuất hết. Cuối cùng hẳn giúp con gấu đạt được tốc độ cực nhanh!

Liễu Lịch tạo hỗn loạn cũng phát huy tác dụng to lớn. Nàng không cần phải gây thương nặng cho mấy con yêu thú mà chỉ cần trì hoãn tốc độ của chúng để mấy con phía sau húc lên thì đã hỗn loạn rồi!

Song Đoan Mộc Vũ thay đổi phương hướng đã chậm một bước. Bọn họ vừa phá vây chạy được về phía Tây bảy tám chục dặm thì đã đến bên bờ Bắc Hải. Mà ngay lúc này, bụi mù trên bầu trời cũng sớm bị cuồng phong ở Bắc Hải thổi tan, tình hình trước mắt khiến Đoan Mộc Vũ ngây người!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Yêu Thạch

Chỉ thấy trong Bắc Hải mênh mông cuộn cuộn xuất hiện thêm một con lốc xoáy màu đen, từ bên trong lốc xoáy truyền ra ba động kinh khủng kia. Nó tối đen như mực, không cách nào cảm ứng được bên trong là vật gì!

Song bên ngoài lốc xoáy lại là mùi máu tanh ngập trời, chính là thủ phạm khiến yêu thú phát điên. Giờ phút này, bên ngoài lốc xoáy có vô số yêu cầm yêu thú từ bốn phương tám hướng tụ tập đến, không chút do dự mà nhảy vào trong đó. Chắc chắn cũng là dẫn tới thú triều nổi điên gì đó, không nghi ngờ chút nào, lốc xoáy màu đen bên ngoài mùi máu tanh chính là chỗ này có được!

Vô số yêu thú yêu cầm vọt vào lốc xoáy đoán chừng không thể sống mà đi ra! Mảnh vụn Yêu Thạch quá lợi hại, căn bản không có một con yêu thú nào có thể chịu nổi loại lực lượng này. Bọn chúng điên cuồng lao vào lốc xoáy chẳng khác nào thiêu thân đâm đầu vào lửa!

"Thì ra là như thế! Không kịp phá vây chạy về hướng Tây được rồi! Con gấu này, mau mau quay đầu phá vây lùi về sau, chỉ cần có thể kiên trì một thời gian ngắn nữa thì mảnh vụn Yêu Thạch này sẽ xuất thế hoàn toàn!" Đoan Mộc Vũ quát to. Lúc này bọn họ đã đến bên bờ Bắc Hải, nếu cứ tiếp tục phá vây về phía Tây thì thế nào cũng rơi vào biển rộng. Đó không phải việc tốt gì!

Gấu đen cũng biết giờ phút này chính là thời khắc mấu chốt. Nó nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể cao lớn lập tức xoay ngược về phía sau. Nếu so sánh thì chạy ngược về sau tương đối dễ dàng hơn so với về phía Tây! Về phía Tây thì hai bên hông phải chịu áp lực rất lớn, rất dễ bị đụng ngã còn chạy ngược về sau sẽ giúp thân thể khổng lồ của gấu đen phát huy được ưu thế vốn có, thêm cái mõm không lồ và hai tay gấu trợ giúp nên có thể phá đường dễ dàng. Nếu không gặp phải yêu thú ngang cơ thì có thể chạy liên tục!

Đoan Mộc Vũ và Liễu Lịch dùng toàn lực xuất thủ! Một mặt hai người thúc dục kiếm khí chém giết để hỗ trợ, một mặt không ngừng thi triển Băng Giáp Thuật để tăng cường uy lực và giảm bớt thương tổn cho gấu đen.

Trong lúc nhất thời, gấu đen lao một mạch về sau được mấy ngàn trượng. Nhưng tình hình kế tiếp lại khiến cả đám đầu đau bởi vì không biết bao nhiêu

yêu thú đột thổ mà đi, chúng đi qua làm đất sụp núi lở, hơn nữa còn công kích không có quy luật! Trong chốc lát, trên thân thể gấu đen đã xuất hiện mười mấy lỗ thủng. Đây là kết quả mà Đoan Mộc Vũ không ngừng thi triển Băng Giáp Thuật, nếu không thì mấy trăm con Địa Hành long đồng thời công kích thì yêu thú cấp Tử Mộc cũng phải chết mất xác!

Lúc này không cần phải nói gì với nhau, Đoan Mộc Vũ và Liễu Lịch gần như là liều mạng thúc dục kiếm khí chém giết. Ngay cả việc nghĩ đến phương án ngự kiếm thoát đi cũng chẳng nghĩ đến vì Tiểu Bạch đang không ngừng thúc dục hàn khí bảo vệ đỉnh đầu gấu đen. Hai bọn nó tựa hồ có liên hệ thần bí nào đó nên không thể gián đoạn, mà Đoan Mộc Vũ thì không thể bỏ rơi Tiểu Bạch còn Liễu Lịch đã không màng sống chết rồi. Cũng may đám Địa Hành Long không thể dừng lại quá lâu mà phải tiếp tục tiến lên. Gấu đen nhân cơ hội này cũng đã vọt lên, vượt qua bộ phận cuối cùng của thú triều, chính là đám yêu thú cấp Thanh Mộc tạo thành. Thân thể gấu đen sau khi lao ra thì nghiêng ngả như sắp đổ, gần như muốn gục!

"Gấu đen dừng lại! Mảnh vụn Yêu Thạch muốn xuất thế rồi. Tiểu Bạch, hai bọn người nhanh chóng nắm bắt thời cơ, không thể bỏ qua cơ hội này!"

Giờ phút này, Đoan Mộc Vũ bỗng nhiên quát to. Hắn luôn chú ý lóe xoáy màu đen trong Bắc Hải và lúc này con lóe ấy đã bộc phát ra một màn sáng màu đen, cả lóe xoáy đang từ từ biến mất!

Trong phút chốc, có một đợt ba động khủng bố lan rộng ra. Ba động này không kinh khủng như lúc trước nữa, ít nhất là Đoan Mộc Vũ và Liễu Lịch không bị ảnh hưởng gì quá lớn!

Nhưng đối với những yêu thú yêu cảm may mắn sống sót thì ba động này đối với chúng giống như một tòa bảo khố đã được mở ra, lợi ích trong đó không hề nhỏ!

Sau khi ba động này hoàn toàn biến mất, thú triều vốn trong trạng thái cuồng bạo bỗng tỉnh táo lại toàn bộ, phần lớn yêu cảm đang phi hành bỗng dừng lại tại chỗ tựa hồ như đang nghe lời chỉ dẫn của thần linh nào đó!

Loại không khí im lặng này kéo dài được mấy tức thì ở vị trí trung tâm con lóe xuất hiện một hòn đá vô cùng sáng lạn, lóe ra hàng vạn tia sáng chói mắt. Nó to cỡ đầu người, nhưng có thể nhận ra nó là một mảnh vụn. Có thể khẳng định, đây là mảnh tương đối lớn trong tất cả các mảnh vụn Yêu Thạch!

Lúc này Đoan Mộc Vũ kích động đến mức huyết mạch sôi trào! Một mảnh vụn Yêu Thạch khổng lồ như thế bảo sao không dấy lên ba động to lớn như thế, nhưng mà lần này hắn không có tư cách thu nó vào tay rồi!

Trong lúc hắn đang cảm khái thì mảnh vụn Yêu Thạch bỗng nhiên bộc phát ra một màn sáng màu bạc nhu hòa, khuếch tán ra bốn phương tám hướng! Đồng thời mảnh vụn Yêu Thạch này hóa thành một đạo tinh quang rực rỡ, bay lên bầu trời rồi mất tích. Ngay cả ba động của nó cũng biến mất hoàn toàn! Chỉ bằng điểm này Đoan Mộc Vũ có thể khẳng định trong Nhân Giới và Yêu Giới bây giờ không ai có thể thu phục được mảnh vụn Yêu Thạch này. Cho dù bản thể Yêu Đế hắn có ở đây cũng không có biện pháp. Vật này quả mức thần bí!

Đám yêu thú yêu cảm chạy đến đây không phải để ngăn việc mảnh vụn Yêu Thạch bay đi mà chính vì màn sáng màu bạc mảnh Yêu Thạch phóng ra lúc này!

"Tiểu Bạch, gấu đen, đừng có lộn xộn. Đây không phải thứ dựa vào lực lượng là có thể cướp đoạt!" Đoan Mộc Vũ thấp giọng quát con gấu đang muốn chồm lên, còn Tiểu Bạch thì đã sớm nhập định. Mặc dù nó vừa ra đời không lâu nhưng lại có truyền thừa huyết mạch nên lúc này có vô số tia sáng màu bạc hội tụ rồi nhập vào trong thân thể nó. Ngay sau đó, con gấu đen cũng chiếm được không ít chỗ tốt!

Không chỉ Tiểu Bạch và gấu đen mà yêu thú yêu cảm có mặt nơi đây cũng đắm chìm trong những tia sáng màu bạc. Trong số đó, những con có thực lực cao thì thu được nhiều hơn, yếu hơn thì được một chút. Nhưng một chút này cũng đủ để bọn chúng biến hóa đến mức long trời lở đất. Thậm chí chim thú bình thường ngoài trăm dặm cũng được không ít chỗ tốt!

Mặc dù lần này có gần một nửa yêu thú yêu cảm trong phương viên mấy vạn dặm đã làm thiêu thân lao vào trong lửa, nhưng số còn lại chắc chắn sẽ nhanh chóng trưởng thành!

Bản thân Đoan Mộc Vũ có mảnh vụn Yêu Thạch nên hắn cũng có thể hấp thu tia sáng màu bạc đầy trời kia nhưng tốc độ hấp thu của hắn còn xa mới bằng Tiểu Bạch, hơn nữa cảm thụ cũng không rõ ràng lắm bởi vì chúng đã bị mảnh vụn Yêu Thạch trong thân thể hắn hấp thu. Chính vì vậy mà Liễu Lịch cũng không phát hiện ra điểm gì kì lạ! Tia sáng màu bạc hiện tại quá nhiều, ngay cả nàng cũng bị bao phủ bên trong nhưng lại không hề cảm ứng được gì!

Tia sáng màu bạc chỉ tồn tại hơn mười tức, rồi tản ra xung quanh. Thứ này chắc chắn sẽ không bị lãng phí, nhất định sẽ được Yêu Tộc hấp thu nhưng hấp thu nhiều nhất chính là phần lớn yêu thú chạy đến đây!

Ngắn ngủn trong chốc lát, thú triều kinh khủng liền rời đi tứ tán. Chỉ còn lại Đoan Mộc Vũ, Liễu Lịch, Tiểu Bạch và con gấu đen!

"Kiếp nạn này thật đáng sợ! Mạnh Nhiên sư đệ, may lần này nhờ có người!" Liễu Lịch nhanh chóng nhìn sang Đoan Mộc Vũ, thấp giọng cảm khái. Ngay cả nàng cũng không thể tưởng tượng được tình hình thế này lại phát sinh trong một hai ngày ngắn ngủi.

Đoan Mộc Vũ im lặng, một lúc lâu sau hắn mới trầm giọng nói: "Liễu Lịch đạo hữu, thú triều bây giờ đã tản đi nên ta nghĩ chắc hẳn an toàn rồi. Bây giờ xin cáo từ!"

Lời Đoan Mộc Vũ vừa nói khiến sắc mặt Liễu Lịch tái nhợt. Tuy rằng nàng có thực lực cao hơn Đoan Mộc Vũ nhưng đã hình thành thói quen lệ thuộc vào hắn. Nhất là quá trình chạy trốn tìm đường sống lúc trước, Đoan Mộc Vũ không chút do dự mà dùng thân thể chống đỡ cự thạch giùm nàng nên hào cảm của nàng đối với hắn tăng mạnh, thậm chí nhiều hơn là tâm tư không muốn rời xa. Giờ nghe Đoan Mộc Vũ nói xa lạ như thế, nàng giống như bị sét đánh vậy!

"Tại sao? Bởi vì chuyện lúc trước? Ta biết bọn Lan Đình có quá phận, bản thân ta cũng có quá đáng nhưng hiện tại ngươi đã chứng minh bản thân ngươi, sẽ không ai xem thường ngươi. Chắc chắn ta sẽ không xem thường ngươi nữa!" Liễu Lịch cắn môi, thấp giọng nói. Nàng cố nén không để nước mắt tràn mi.

Thầm than một tiếng, Đao Mộc Vũ xoay người sang chỗ khác rồi thản nhiên nói: "Không phải như ngươi nghĩ. Phát sinh nhiều chuyện như vậy chẳng lẽ ngươi không nghi ngờ sao? Ta không muốn lừa ngươi làm gì, thực tế ta không phải Hạ Mạch Nhiên, càng không phải là đệ tử Lạc Tinh Tông!"

"Cái gì? Ngươi ... ngươi nhất định đang gạt ta! Chuyện này sao có thể?" Liễu Lịch mở to hai mắt mà nhìn. Không thể tin được chuyện này! Lúc trước, nàng từng có hoài nghi nhưng do sinh hảo cảm nên tự động tan biến, thậm chí giờ phút này cho dù đó là sự thật thì nàng cũng không muốn tin.

"Sự thật là như thế! Ta thật ra là đệ tử thủ sơn của Phù Vân Sơn, tên là Đao Mộc Vũ. Để tránh cừu gia đuổi giết, nên mới phải mượn thân phận của Hạ Mạch Nhiên. Tuy nhiên ta không giết hấn, hấn vì muốn tăng thực lực nên tu luyện tà công, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma và gặp ta. Ngươi có thể không tin!" Đao Mộc Vũ thản nhiên nói, vốn hấn không cần phải giải thích điều này nhưng đã cùng Liễu Lịch đồng sanh cộng tử nên hấn không muốn lừa gạt nàng!

Nàng lo là lo lúc trước đám người Lan Đình giễu cợt khiến Đao Mộc Vũ tức giận rồi đi. Còn chuyện giả trang Hạ Mạch Nhiên, không cần suy nghĩ liền tin bởi vì phù hợp với tình hình lúc trước.

Ngoài dự đoán, Liễu Lịch do dự chốc lát rồi nói: "Ta ... ta tin tưởng ngươi! Nhưng ngươi đã cứu ta thì chính là ân nhân cứu mạng ta. Ngươi bị cừu gia đuổi giết, ta có thể hỗ trợ đưa ngươi về Phù Vân Sơn được không? Hoặc ngươi có thể tiếp tục sử dụng thân phận Hạ Mạch Nhiên. Ta sẽ không ... sẽ không nói cho bất kì ai!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Huyết Ảnh Cô Thành (1)

Đao Mộc Vũ không nghĩ tới việc Liễu Lịch lại dễ nói chuyện như vậy! Hấn cứ tưởng rằng nàng sẽ xem hấn là hung thủ sát hại Hạ Mạch Nhiên cơ. Hấn xoay người chỉ thấy Liễu Lịch dùng vẻ mặt đầy mong đợi nhìn mình, ánh mắt sáng ngời lung linh như ánh mặt trời buổi sớm, tinh khiết không một tia vân đục! Thế nhưng khi hấn vừa đối mặt nàng thì liền vội vàng tránh đi, đầu còn hình tượng quyết đoán, thủ đoạn mạnh mẽ lúc trước?

Đương nhiên Đao Mộc Vũ biết rõ nguyên nhân của chuyện này thế nhưng trái tim hấn đã bị phong ấn cùng với Phi Vũ kiếm cho nên không hề có chút gợn sóng nào trong lòng. Vì thế hấn không muốn chuyện này đi quá xa làm tổn thương đến Liễu Lịch.

"Đa tạ, thế nhưng tốt nhất là không cần phải như vậy. Cừu gia mà ta đắc tội không hề đơn giản vì thế ta không muốn liên lụy tới ngươi. Nhờ ngươi giữ kín chuyện này dùm ta, đồng thời không cần làm rõ ràng chuyện Hạ Mạch Nhiên của quý tông bỏ mình hay mất tích làm gì vì sắp tới ta muốn thay Hạ Mạch Nhiên thực hiện một nguyện vọng! Trong tương lai không chừng còn phải sử dụng thân phận Hạ Mạch Nhiên."

"Nguyện vọng? Hấn có nguyện vọng gì? Có lẽ ta sẽ giúp được ít nhiều!" Vốn dĩ Liễu Lịch còn cảm thấy có chút mất mát nên thấy vậy không nhin được mà cảm thấy tò mò.

"Không thể nói!" Bỗng Đao Mộc Vũ cười cười. Chuyện này thực ra cũng có chút ám muội, chỉ bằng không nói thì vẫn tốt hơn.

Mặc dù nụ cười hiếm khi nở ra của Đao Mộc Vũ chỉ lóe lên rồi biến mất nhưng cũng đủ làm cho tâm tình đang mất mát của Liễu Lịch tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa nàng vốn không phải là người chấp nhất nên lập tức không nói thêm gì nữa. Hai người chuẩn bị chia tay nhau!

Nhưng đúng lúc đó từ chân trời phía Nam bỗng xuất hiện một đạo kiếm quang cực lớn đang nhanh chóng bay lại gần. Đạo kiếm quang cực lớn này thoát nhìn trông giống như kiếm quang của trận pháp Tật Phong Kiếm, hơn nữa dường như còn lợi hại hơn.

Thấy kiếm quang đang nhanh chóng bay tới, Đao Mộc Vũ vẫn chưa hiểu việc gì xảy ra thì về mặt Liễu Lịch bỗng biến đổi, ngữ khí đầy quái lạ nói: "Đây là người của Vô Cực Môn. Bọn họ có vận khí thật tốt, không gặp phải thủ triều lợi hại!"

Trong lúc nói chuyện thì những người điều khiển kiếm trận của Vô Cực Môn đã nhận ra hai người Đao Mộc Vũ đang đứng trên mặt đất nên liền lập tức giảm tốc độ rồi hạ xuống, lúc này, cả hai mới thấy rõ kiếm trận này do một trăm đệ tử của Vô Cực Môn tạo thành. Khi vừa hạ xuống đất, bọn họ lập tức vây kín hai người Đao Mộc Vũ.

"Ngươi không cần phải nói gì hết, tất cả cứ để ta ứng phó. Ngươi cứ dùng thân phận của Hạ Mạch Nhiên đi! Đệ tử của Vô Cực Môn từ trước đến giờ vốn ương ngạnh, khi bọn họ còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra ở đây thì chắc chắn sẽ không thả cho chúng ta rời đi đâu!" Lúc này, Liễu Lịch thấp giọng vội vàng nói.

Việc đã đến nước này, Đao Mộc Vũ cũng chỉ có thể làm theo Liễu Lịch. Cũng may trong đám đệ tử Vô Cực Môn thì những người biết mặt hấn như Tín Dương thì đã sớm bỏ mình nên không cần phải lo lắng chuyện bị bại lộ.

Dẫn đội đám người Vô Cực Môn là năm tên cao thủ có cảnh giới Linh Thai. Có thể nói đội hình của bọn họ có thực lực rất lợi hại. Lúc này người dẫn đầu đám đệ tử đang vây quanh hai người Đao Mộc Vũ là một gã tầm ba mươi mấy tuổi, vẻ mặt lạnh lùng, đôi lông mày trắng như tuyết lên, trầm giọng quát: "Các ngươi có phải là môn hạ của Lạc Tinh Tông không? Ta là Phạm Trung Trực, đệ tử đời thứ ba Vô Cực Môn! Bọn ta Phụng mệnh tới Bắc Hải Cô Thành để điều tra một chuyện, kính xin hai vị phối hợp!"

Phạm Trung Trực nói cực kỳ không khách khí, bộ dạng đúng như những gì Liễu Lịch đã kể. Thế nhưng đúng là hắn có tư cách này vì Vô Cực Môn là một trong ba tông môn lớn trong nội vực Nhân Giới, môn hạ đệ tử bên dưới có tới mấy ngàn. Có thể nói là một cây đại thụ cực lớn, không chỉ môn phái Phù Vân Sơn không thể nào so được mà ngay cả Lạc Tinh Tông vô cùng mạnh mẽ cũng chẳng thể sánh ngang!

Liễu Lịch nhìn Đao Mộc Vũ rồi khẽ lắc đầu ý bảo hắn không cần lên tiếng, sau đó mới tiến lên một bước bình tĩnh nói: "Đúng vậy, hai người chúng ta chính là môn hạ của Lạc Tinh Tông. Tôi là Liễu Lịch, còn đây là sư đệ Hạ Mạch Nhiên. Bọn ta mới vừa may mắn thoát được khỏi thú triều, không biết Phạm đạo hữu có điều gì chỉ giáo?"

Nghe thấy như vậy, Phạm Trung Trực không hề đáp lại mà chỉ dùng ánh mắt hơi híp lại nhìn Liễu Lịch. Sau đó hắn dời ánh mắt sang Đao Mộc Vũ, cuối cùng nhìn thẳng vào con gấu đen đang gầm gừ, đôi lông mày máu trắng khẽ dựng lên tóa ra sát khí.

Gấu đen cũng cảm nhận được sự uy hiếp trên người Phạm Trung Trực nên lập tức nhe răng gừ nhẹ!

"Một con yêu thú rất hung hãn! Liễu cô nương, chẳng lẽ đây là con thú các ngươi thu phục được? Có thể bán hay không? Ta ra giá ba trăm viên huyền tinh!" Đúng lúc này có một người cảnh giới Linh Thai của Vô Cực Môn khác bước tới, vừa cười vừa nói. Tuy thần thái có vẻ khiêm tốn, nhưng từ ngữ khí cũng có thể biết hắn là loại người cao ngạo từ trong xương tủy.

"Xin lỗi, khiến cho các hạ phải thất vọng rồi. Chúng tôi không có ý định bán nó!"

Liễu Lịch lập tức cự tuyệt không chút do dự, tuy cái giá ba trăm viên huyền tinh rất hợp lý nhưng vấn đề là Liễu Lịch biết rõ con gấu này vốn của Đao Mộc Vũ, nàng không muốn khiến Đao Mộc Vũ không thoải mái!

"Ha ha, hết cách rồi! Tại hạ là Chu Việt của Vô Cực Môn, hôm nay có thể gặp mặt Liễu cô nương quả là một điều vinh dự. Phạm sư huynh, theo ta thấy thì hai người Liễu cô nương mới vừa thoát hiểm, thực lực còn chưa khôi phục. Mà trong khi phụ cận Cô Thành lúc nào cũng có nguy cơ rình rập, tà tu Hắc Uyên tùy thời xuất hiện, chẳng bằng chúng ta cho hai người bọn họ đồng hành. Dù sao cũng là người tu hành chính phái sao có thể đứng yên nhìn bọn họ chịu nguy hiểm được!" Chu Việt cười lớn nói, câu nói của hắn khiến mọi người không thể hiểu được rốt cuộc trong đầu hắn đang suy nghĩ cái gì.

"Như thế cũng được!" Phạm Trung Trực cũng chẳng thèm hỏi một câu xem Liễu Lịch có đồng ý hay không, trực tiếp đưa ra quyết định. Thậm chí còn sai phái vài đệ tử của Vô Cực Môn thủ hộ, đương nhiên nói chính xác thì là tạm giam! Người của Vô Cực Môn chạy tới hơi chậm trễ nên không tận mắt nhìn thấy cảnh mãnh vụn Yêu TMạch xuất thế, mặc dù với sự cường đại của nó thì không có khả năng hai người Đao Mộc Vũ đoạt được nhưng Vô Cực Môn là một tông môn lớn cho nên nhất định phải chắc chắn không có nhân tố không thể xác định nào xảy ra, đồng thời cũng đạt được tin tức tình báo xác thực nhất!

Đối với tình huống này, hiển nhiên là Liễu Lịch cũng đã sớm dự đoán trước. Còn Đao Mộc Vũ cũng chỉ có thể giữ im lặng.

"Truyền mệnh lệnh của ta, tìm kiếm dọc theo con đường từ đây tới Cô Thành. Đồng thời phải đảm bảo cho các đồng đạo còn sống sót an toàn, nếu gặp phải tà tu Hắc Uyên thì lập tức giết không tha!"

Lúc này Phạm Trung Trực lại ra lệnh lần nữa. Hắn nói hết sức đường hoàng, nhưng sợ rằng ý đồ chân chính của hắn là đem toàn bộ khu vực này phong tỏa rồi từ đó nắm lại thế chủ động!

Mà phương hướng tìm tòi của đám đệ tử Vô Cực Môn chủ yếu tập trung về phía Tây Cô Thành. Nơi đó có một số người tu hành thường trú ở đó, thú triều chưa chắc đã phá hủy Cô Thành, vì vậy nhất định sẽ còn một số người may mắn sống sót lại.

Hai người Đao Mộc Vũ đều bị giam lỏng, một đường đi theo. Thế nhưng bọn họ vẫn cứ bình tĩnh như thường!

Tốc độ tìm kiếm của đám người Vô Cực Môn cũng rất nhanh. Chỉ mất thời gian không tới một nén nhang, bọn họ đã chạy tới Cô Thành. Cô Thành là một tòa thành sừng sững trên vách đá khổng lồ có bờ biển trải dài, phía trước vách đá là khoảng không rộng lớn trống trải, vừa khóp tạo ra địa thế lồi ra. Nhìn từ trên cao xuống cả tòa thành giống như một cái đầu đang vươn ra vậy.

Cô Thành nằm sát Bắc Hải mệnh mông vô bờ nên đứng từ xa cũng có thể nhìn thấy bão táp gió biển cuộn cuộn tạo nên những cột nước màu xám đen và những con sóng khổng lồ cao mấy trăm trượng, thậm chí còn cao tới hơn ngàn trượng. Cuồng phong gào thét ô ô khiến tất cả mọi người đều cảm nhận rõ khí thế mạnh mẽ đầy hoang đại.

Khác hẳn với vùng đất sâu bên trong lục địa, bầu trời phần địa phận nằm dọc theo bờ Bắc Hải luôn ngập tràn mây đen, tiếng cuồng phong thét gào gập gù, mưa trút xuống xối xả. Cho dù với mục lực của mình, Đao Mộc Vũ cũng chỉ nhìn thấy hình dáng mơ hồ của Cô Thành. Trong hoàn cảnh cuồng phong bão tố bao kín xung quanh, tòa thành này quả thật trông giống như một thành quỳ vậy!

Lúc này, một trăm tên đệ tử của Vô Cực Môn dưới sự hướng dẫn của năm người Phạm Trung Trực thẳng một đường tiến tới. Cả đám vừa đi vừa tìm kiếm. Trên thân mỗi người đều có một màn sáng nhàn nhạt, đem tất cả cuồng phong chặn đứng bên ngoài, ngay cả một giọt nước cũng không bám được vào người. Đây chính là tác dụng của áo choàng mà bọn họ mặc trên người! Loại áo choàng có tác dụng phòng hộ như thế này có giá trị không rẻ, cũng chỉ có những môn phái lớn như Vô Cực Môn mới có tài nguyên hùng hậu mà phát cho mỗi vị đệ tử ra ngoài thi hành nhiệm vụ một cái. Tuy nhiên tất cả bọn họ đều là đệ tử tinh anh của Vô Cực Môn rồi.

Thế nhưng càng đi về phía trước tìm kiếm thì mây đen trên bầu trời càng xám xịt, cuồng phong bạo vũ cũng càng lúc càng mãnh liệt. Cho dù tất cả đám người của Vô Cực Môn đều có áo choàng phòng hộ nhưng vẫn có cảm giác rét lạnh thấu vào tận xương tủy, làm cho bọn họ không nhìn được mà phải rung mình.

"Có điều cổ quái!"

Đoan Mộc Vũ vốn đang bình tĩnh như thường bỗng nhiên quay sang nói khẽ với Liễu Lịch. Xem ra tình hình của Cô Thành dường như không giống với suy nghĩ của bọn họ.

Liễu Lịch cũng cảm thấy có một luồng khí âm lãnh đang từ từ thấm vào cốt tủy. Nhưng vấn đề là luồng khí âm lãnh này rất kì lạ, không giống với những uế vật mà tà tu phóng xuất, cũng không giống ba động oán niệm của ác quỷ. Tóm lại, rất khó có thể hình dung ra nó!

Phạm Trung Trực và đám người Chu Việt cũng vội vàng ra lệnh cho đám đệ tử Vô Cực Môn đề cao cảnh giới. Hiển nhiên, bọn họ cũng không biết luồng khí tức âm lãnh này là thứ gì?

Khi đã tiến về phía trước được chừng sáu bảy dặm thì từ trong bóng tối phía trước bắt đầu hiện ra những cây cột không lồ màu đen, cực kỳ dữ dằn. Chúng trông giống như những ngón tay của một bàn tay khổng lồ đâm thẳng lên bầu trời đêm vậy.

Những cột đá khổng lồ này chính là kiến trúc độc đáo của Cô Thành, nhưng bây giờ nhìn lại nó đã bị tàn phá đến mức không nhận ra được. Có lẽ là bị thú triều lúc trước phá hủy!.

Mùi máu tanh nơi đây cực kỳ nồng đậm. Cho dù cơn mưa mãnh liệt xối xả rơi xuống vẫn không thể làm cái mùi này tan đi. Thế nhưng điều quý dị nhất chính là trong cái nơi phế tích đổ nát này căn bản không nhìn thấy một cỗ thi thể nào, chẳng những không có thi thể của yêu thú mà ngay cả thi thể của người tu hành nhân loại cũng không hề có!

Mặc dù tình hình như vậy nhưng đám người Phạm Trung Trực vẫn không để trong lòng vì bọn họ nghĩ rằng: không có thi thể sót lại chắc là vì bị đám yêu thú còn sống ăn sạch rồi. Điều này cũng chẳng có gì quái lạ!

Nhưng càng đi về phía trước thì mùi máu tanh lại càng nồng đậm, thậm chí còn tạo cho người ta có cảm giác như những giọt mưa đang trút xuống không còn là những giọt mưa bình thường mà là những giọt máu đỏ tươi!

Đến lúc này thì bất cứ ai cũng không khỏi cảm thấy hơi sợ hãi. Tình huống này quá quái lạ, mà Liễu Lịch thì càng chau mày. Nàng đã từng tới Cô Thành một lần nhưng không thể ngờ rằng hôm nay khi thành bị phá thì lại xuất hiện tình huống như thế này. Khi quay đầu nhìn Đoan Mộc Vũ, nàng không khỏi kinh ngạc khi phát hiện từ đầu tới cuối Đoan Mộc Vũ vẫn giữ nguyên cái dáng vẻ bình tĩnh. Đám khí như vậy không phải ai cũng có bởi vì lúc này, mùi máu tanh quả thực quá nồng đậm rồi. Đừng nói đến đám đệ tử tinh anh của Vô Cực Môn mà chính đám người Phạm Trung Trực, Chu Việt và ngay cả bản thân Liễu Lịch cũng bị chút ảnh hưởng.

Nhưng Liễu Lịch không hề mà miệng hỏi han. Cho dù bây giờ Cô Thành này có điều cổ quái đi chăng nữa, thì đó cũng là việc của Vô Cực Môn, chẳng liên quan gì đến hai người bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Huyết Ảnh Cô Thành (2)

Rốt cục đám người Vô Cực Môn cũng xông vào làn khí nồng đậm huyết tinh, từ từ di chuyển vào trong Cô Thành. Lúc này Cô Thành đã sớm không còn bộ dáng như trước; tất cả kiến trúc đều đã bị phá hủy, xung quanh không thấy một bóng người, chỉ còn lại mười cây cột đá thô to cứng rắn vẫn đứng hiên ngang trong mưa gió dữ dội. Khi cuồng phong thổi qua, thỉnh thoảng lại xuất hiện những thanh âm như sỏi tru quỷ hú, phảng phất như ma âm rót vào tai mỗi người khiến một số đệ tử Vô Cực Môn có lá gan nhỏ bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, không nhìn được muốn bịt lỗ tai ngăn cản thanh âm này.

Mặc dù vẫn chưa thăm dò đến dải đất sâu nhất trong Cô Thành nhưng đã có rất nhiều đệ tử của Vô Cực Môn không còn kiên trì được nữa. Huyết tinh nơi đây nồng đậm, gần như ngưng thành thực chất; hơn nữa khí tức này rất âm lãnh, thật sự quá kinh khủng!

Phạm Trung Trực và Chu Việt bất đắc dĩ đành quyết định tạm thời dừng tìm kiếm, thối lui khỏi Cô Thành. Ngày mai, khi bão táp kết thúc thì bọn họ sẽ quay lại tìm kiếm. Tuy nhiên điều quan trọng nhất là bọn họ cảm thấy lúc này bên trong Cô Thành hẳn không còn người tu hành nào may mắn sống sót.

Thế nhưng khi hai người bọn họ vừa mới ra lệnh thì đột nhiên ở khu vực phía Bắc Cô Thành bỗng vang lên một tiếng thét thảm thiết, vô cùng thê lương. Tiếng thét thảm thiết này là tiếng của một nữ tử khiến người nghe thấy mà lạnh hết cả sống lưng. Hơn nữa tiếng thét này bị cuồng phong cuốn đi và vọng vào những cột đá còn sót lại trong Cô Thành nên sinh ra cộng hưởng khiến cho tiếng thét càng thêm bi thảm, không thể nào tưởng tượng nổi!

Gần như tất cả mọi người đều giật nảy mình! Nhưng dù sao đám người Vô Cực Môn cũng là người tu hành, hơn nữa còn là tinh anh của môn phái nên không bị chuyện này làm hoảng sợ quá mức, tất cả nhanh chóng lao về phương hướng phát ra tiếng thét.

Chỉ có Đoàn Mộc Vũ sau khi nghe thấy tiếng thét thảm thiết này thì cô về nghi ngờ, cảm thấy dường như tiếng thét này hết sức cổ quái!

Đến khi đám người Phạm Trung Trục nhất tề chạy tới địa phương ấy thì cả bọn vô cùng cả kinh hãi vì người thét thảm thiết chính là một nữ đệ tử của Vô Cực Môn. Giờ phút này, có lẽ nàng bị hoàn cảnh nơi đây ảnh hưởng, tâm lý không chịu đựng nổi nên vẫn đang ôm đầu gối chồm hồm trên mặt đất kêu thảm thiết không ngừng!

"Nhạc Tuyết Kỳ, câm miệng đi! Ngươi chưa từng thấy người chết sao? Chỉ là một chút huyết tính lại hù ngươi thành bộ dáng như thế sao?" Phạm Trung Trục cực kỳ nổi giận vì trong lòng hắn cảm thấy rất mất thể diện. Đệ tử tên Nhạc Tuyết Kỳ này có thực lực không tệ, trong tất cả đám đệ tử của Vô Cực Môn cũng là người có danh tiếng nhưng không ngờ lại vô dụng như thế, còn chưa ra trận đã bị dọa cho sợ vỡ mật rồi!

Tiếng rống hận của Phạm Trung Trục cuối cùng cũng khiến vị nữ đệ tử Vô Cực Môn tên Nhạc Tuyết Kỳ kia hết thét, nhưng thân thể của nàng vẫn run rẩy như cũ. Thấy vậy, mấy vị nữ đệ tử của Vô Cực Môn liền tiến đến dìu nàng đứng dậy nhưng ngay sau đó tất cả đều thét lên một tiếng kinh hãi, ném Nhạc Tuyết Kỳ xuống rồi vội vàng lui về phía sau. Phảng phất như bọn họ đã thấy một chuyện vô cùng đáng sợ vậy!

Đến lúc này mọi người mới chú ý rằng gương mặt Nhạc Tuyết Kỳ vốn vô cùng mỹ lệ đã trắng bệch như tờ giấy, hơn nữa từ trong hai mắt nàng còn chảy ra hai dòng máu trông như ác quỷ!

Càng đáng sợ hơn nữa chính là đôi mắt của nàng, lúc này nó giống như đôi mắt của người đã chết!

"Hồng bét! Bị tà khí xâm nhập rồi!" Dù sao trong đám người Phạm Trung Trục và Chu Việt cũng có người có kiến thức nên lúc này lập tức tiến lên, trong miệng lầm bầm, phất tay xuất ra Nam Minh Hỏa rồi để nó lơ lửng trên đỉnh đầu Nhạc Tuyết Kỳ! Còn Chu Việt thì dùng một ngón tay điểm ở mi tâm Nhạc Tuyết Kỳ, quát lớn: "Thiên lôi tru tà!"

Nhất thời chỉ thấy một đạo lôi quang phối hợp với Nam Minh Hỏa bao phủ toàn thân Nhạc Tuyết Kỳ. Còn thân thể của nàng bên trong đang điên cuồng vận vạo, trên miệng liên tục hét lên thảm thiết và thê lương!

Thế nhưng nhờ hai người Phạm Trung Trục và Chu Việt phối hợp vãi nhau nên chẳng mấy chốc mà có một làn khí đen từ trong thiên linh cái Nhạc Tuyết Kỳ bay ra. Ngay sau đó, nó liền đã bị pháp thuật lôi quang của Chu Việt oanh thành tro bụi.

Đến lúc này sắc mặt của Nhạc Tuyết Kỳ mới khôi phục lại một chút nhân khí! Thoạt nhìn không còn khủng bố như trước nữa nhưng thân thể nàng vẫn không ngừng run rẩy như chìm sợ cảnh cong!

"Nhạc Tuyết Kỳ, tâm chí của ngươi quá yếu. Chỉ có một đạo tà khí mà cũng không thể ngăn cản nổi sao! Thật vô dụng!" Thấy Nhạc Tuyết Kỳ đã khôi phục lại bình thường, Phạm Trung Trục vô cùng bất mãn quát lớn. Còn Nhạc Tuyết Kỳ lại co rúm rồi lui ra không dám nói gì, tựa hồ cũng cảm thấy xấu hổ không dám gặp người khác.

Sau đó, mọi người mới đem ánh mắt nhìn về phía trước vài chục trượng. Nơi này còn sót lại một tòa nhà đá cổ xưa, phía trước lối vào nhà đá ngổn ngang rất nhiều thi thể của nhân loại và yêu thú đang nằm yên. Đây cũng là nguyên nhân khiến Phạm Trung Trục không vui, bởi vì Nhạc Tuyết Kỳ là đệ tử tinh anh của Vô Cực Môn, là người tu hành có cảnh giới Động Huyền vậy mà lại bị mấy cổ thi thể này dọa cho sợ đến thét chói tai, sau đó lại còn bị tà khí nhân cơ hội xâm nhập. Đây quả thực là chuyện vô cùng mất mặt mà!

Thế nhưng khi Đoàn Hộc nhìn thoáng qua Nhạc Tuyết Kỳ đang thối lui vào trong đám người thì dường như trên mặt hắn bỗng hiện lên một biểu tình vô cùng kỳ quái! Rồi sau đó, Đoàn Mộc Vũ đem ánh mắt dời về phía tòa nhà đá phía trước.

Nhìn từ bên ngoài vào thì tòa nhà đá này có vẻ rất thấp nhưng bên trong lại vô cùng rộng rãi bởi vì có ít nhất một nửa diện tích của tòa nhà đá này được xây dựng dưới mặt đất. Căn nhà này có phong cách xây dựng rất cổ quái, hẳn là khoét từ một khối tảng đá khổng lồ xây dựng mà thành nên trừ một cửa vào phía trước ra thì không hề có cửa sổ. Trên tường đá ở mặt ngoài có khắc rất nhiều ký hiệu nhưng vì bọn chúng đều có niên đại rất cổ xưa cho nên hình dáng có vẻ mơ hồ!

Đoàn Mộc Vũ cẩn thận dò xét, nhìn đi nhìn lại mấy lần nhưng vẫn không thể nhìn ra đầu mối gì. Dường như tất cả đều hết sức bình thường!

Trên lối vào nhà đá có một số thi thể của nhân loại nhưng miệng vết thương của bọn họ không phải là dấu vết do yêu thú lưu lại mà giống như công kích, tự giết lẫn nhau!

Còn về phần bên trong nhà đá là một khoảng tối đen như mực, căn bản không thể nào nhìn thấy cái gì. Hơn nữa huyết tính trong đó còn vô cùng nồng đậm đến mức gió tay là có thể cảm thấy cảm giác sền sệt! Trong không khí mơ hồ phát tán một cảm giác bất an và khốc liệt.

Mấy người Phạm Trung Trục, Chu Việt quay sang liếc nhìn nhau, về mặt mỗi người đều ngưng trọng bởi vì chỉ cần một người bình thường cũng có thể nhìn ra nơi đây chính là chỗ phát tán huyết tính ra cả Cô Thành.

Hơi chần chờ một chút, sau đó hai người Phạm Trung Trục và Chu Việt đồng thời phóng ra hai quả Nam Minh Hỏa ném vào trong căn nhà đá. Trong nháy mắt khi bên trong nhà đá hoàn toàn được chiếu sáng thì bên trong nhà đá như kích động phải cấm chế nào đó, lập tức xuất hiện một đạo khí tức vô cùng âm lãnh quét qua trong nháy mắt. Sau đó dường như có vô số ảo ảnh lao ra, xoáy vào tâm thần của mỗi người có mặt ở đây!

Bên trong ảo ảnh đều là những cảnh tượng chém giết khốc liệt, ngoài ra còn có một cỗ khí tức vô cùng băng lãnh. Trong lúc nhất thời có ít nhất hơn mười đệ tử Vô Cực Môn tâm chí yếu bị dọa đến mức thét lên thảm thiết, phản ứng giống y hệt Nhạc Tuyệt Kỳ lúc trước!

Mà càng quý dị thêm chính là hai khối Nam Minh Hỏa hai người Phạm Trung Trực và Chu Việt phóng ra chỉ trong nháy mắt đã bị thứ gì đó thôn phệ, không gian trong nhà đá lại khôi phục màu đen nhánh như lúc đầu!

Lần này, ngay cả Phạm Trung Trực và Chu Việt cũng cảm thấy sợ hãi nhưng bọn họ không đến mức bị huyền cảnh ảnh hưởng. Cả hai đồng thời quát lớn, phát tay phóng xuất kiếm khí của mình trực tiếp oanh kích vào bên trong nhà đá. Nhưng lần này dường như tất cả đều đã kết thúc, không có điều gì cổ quái phát sinh. Cho đến khi bọn họ phóng thêm hai khối Nam Minh Hỏa vào trong nữa thì nhà đá đã khôi phục lại về bình thường.

Có ánh sáng phát ra từ Nam Minh Hỏa nên mọi người mới nhìn thấy rõ ràng. Bên trong nhà đá chồng chất ít nhất chừng năm sáu chục cỗ thi thể, ngoài ra còn có một Thi Ma khổng lồ, chẳng qua lúc này nó đã bị chặt mất đầu. Bên trong cơ thể của nó chẳng những có tà tu Hắc Uyên mà còn có cả môn đệ của các môn phái tu tiên khác. Trong đó có hai gã đệ tử Lạc Tinh Tông đi cùng Liễu Lịch lần này, nhưng không có Lan Đình, Trình Bản. Chắc hẳn thực lực bọn chúng tương đối cao nên có khả năng là người có thể chạy thoát nhất trong đám đệ tử Lạc Tinh Tông.

"Thì ra là như vậy, tất cả đều do Thi Ma này tác quái! Âm khí và huyết tinh nơi đây vô cùng nồng đậm! Mặc dù Thi Ma này đã chết nhưng ma khí trên người vẫn không bị tản đi, nếu không phải lúc này bọn mình chạy tới thì chỉ cần một khoảng thời gian ngắn nó sẽ sống lại một lần nữa. Đến lúc đó thì giết nó lần nữa sẽ vô cùng khó khăn!"

Sau một phen tìm tòi, Phạm Trung Trực liền đưa ra kết luận như vậy, đám người Chu Việt cũng không có dị nghị gì. Trên thực tế bọn họ cũng không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

Tiếp theo, đương nhiên là đốt hủy toàn bộ thi thể trong nhà đá. Chu Việt thậm chí còn phóng ra đủ loại pháp thuật để cấm tiết ma khí của Thi Ma thoát ra ngoài!

Cho đến khi toàn bộ căn nhà đá này chìm trong biển lửa thì khí tức âm lạnh này cũng biến mất như chưa từng tồn tại. Tiếp theo đó là cuồng phong bạo vũ xung quanh cũng yếu bớt đi rất nhiều, ngay cả mùi huyết tinh dường như cũng giảm bớt chút ít, nhưng trên bầu trời vẫn là màu đen như mực.

Đề cập thận, Phạm Trung Trực hạ lệnh cho mọi người thối lui khỏi Cô Thành, tìm chỗ nghỉ ngơi ở ngoài Cô Thành và bố trí trận pháp phòng ngự. Còn hai người Đoan Mộc Vũ và Liễu Lịch vẫn bị giám thị như cũ.

Một đêm này ngoại trừ tiếng cuồng phong gào rít giận dữ, tiếng sóng biển vỗ vào bờ ầm ầm, mưa rơi không dứt ra thì không còn gì khác lạ. Điều này khiến đám người Phạm Trung Trực yên lòng.

Cũng chỉ có Đoan Mộc Vũ biết sự thật mọi chuyện không phải như thế! Trong một trăm đệ tử Vô Cực Môn do Phạm Trung Trực dẫn dắt thì có đến hơn ba mươi người không thể nào tĩnh tâm tu luyện, cho dù có trận pháp phòng ngự hộ vệ nhưng vẫn không mang lại chút hiệu quả nào. Thường thường cứ khi vừa muốn nhập định là ý nghĩ xằng bậy lại dấy lên trong đầu bọn họ.

Tình hình như thế có thể quy về do hoàn cảnh quý dị đêm qua ảnh hưởng, dường như cũng không phải là vấn đề quá lớn nhưng một khi tình hình này cứ kéo dài mấy ngày hoặc là thời gian càng lâu thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến con đường tu hành tương lai của đám đệ tử Vô Cực Môn này. Nếu như cứ nấn ná ở Cô Thành chừng một tháng thì bọn họ thậm chí có thể từ người tu hành trở thành phạm nhân!

Đây là do hung thần đặc biệt của đêm qua tạo ảnh hưởng! Nơi này tuyệt đối không thể ở lâu! Nhưng sự tình này Đoan Mộc Vũ sẽ không nói ra, huống chi hắn có nói thì cũng chẳng có ai tin tưởng!

Ngày hôm sau, mặc dù cuồng phong vẫn chưa ngừng lại nhưng mưa to cuối cùng đã ngừng. Ngay cả tầng mây xám trên bầu trời cũng mỏng rất nhiều, thỉnh thoảng còn lộ ra vài tia nắng mặt trời khiến người ta cảm thấy Cô Thành như quý vực này cũng có thêm chút ít sinh khí.

Phạm Trung Trực và Chu Việt quyết định tiếp tục tìm kiếm cả Cô Thành. Dù sao phạm vi của Cô Thành cũng vô cùng to lớn, trước tình hình đêm qua có tìm kiếm cũng khó tránh khỏi có chút sơ hở.

Lần này, đệ tử Vô Cực Môn không xuất động toàn bộ mà chia làm ba bộ phận. Một bộ phận ở lại doanh địa, một bộ phận do Phạm Trung Trực dẫn dắt tiếp tục tìm kiếm Cô Thành, một bộ phận khác lại lấy Cô Thành làm trung tâm tìm kiếm xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Huyết Ảnh Cô Thành (3)

Đoan Mộc Vũ và Liễu Lịch vẫn bị giám thị trong doanh địa như cũ. Liễu Lịch cảm thấy hơi lo lắng, tuy năng giận đám người Lan Đình và Trình Bản nhưng lần này ra ngoài thi hành nhiệm vụ năng chính là người dẫn đội. Hiện tại năm mươi đệ tử tinh anh của Lạc Tinh Tông đã bị hao tổn hơn phân nửa mà cũng không biết có mấy người có thể sống sót nên nội tâm nàng không dễ chịu gì. Bất kể thế nào đi nữa thì lần này nếu có thể trở về Lạc Tinh Tông thì nhất định sẽ bị trách phạt.

Đoan Mộc Vũ rất bình tĩnh, yên lặng ngồi trên lưng gấu đen. Trong tay hắn cầm một Băng Linh Quả cho Tiểu Bạch ăn, vẻ mặt rất chuyên chú. Chỉ có con gấu đen này luôn dùng đôi mắt đỏ ngầu, cực kỳ cảnh giác nhìn đám đệ tử Vô Cực Môn xung quanh.

"Đại Hắc, không cần phải khẩn trương! Ngày sau ngươi sẽ giống như Tiểu Bạch vậy!"

Đoan Mộc Vũ dường như tự nói với mình! Mặc dù con gấu đen này không phải là do hắn tự mình thu phục nhưng hắn có thể khẳng định sau này gấu đen sẽ tuyệt đối trung thành với hắn bởi vì đây không phải là thú đoạn thu phục và ngư thú thường dùng trong tu hành giới. Phương pháp này chẳng khác gì gấu đen tự nguyện. Với lai lịch mạnh mẽ của Tiểu Bạch, trong tương lai gấu đen sẽ đạt được chỗ tốt không thể đo lường được!

"Đại Hắc, Tiểu Bạch? Hai cái tên này cũng rất hợp nhen!" lúc này Liễu Lịch nhìn sang rồi thấp giọng nói. Mặc dù nàng là người có cảnh giới Linh Thai nhưng cũng không thể nhìn ra lai lịch của Tiểu Bạch. Trên thực tế, lúc này Tiểu Bạch cũng chỉ giống một con gà con nhanh nhẹn mà thôi. Trừ phi là cao thủ cảnh giới Tử Khí có thần thông thiên nhãn mới có thể nhìn ra lai lịch của nó chứ nếu không đám người Vô Cực Môn đã bắt kể giả nào cũng phải cướp đoạt bằng được rồi!

Bởi vì so sánh với mảnh vụn Yêu Thạch hư vô mờ mịt thì Tiểu Bạch có huyết mạch thần thú còn trân quý hơn nhiều.

Đoan Mộc Vũ gật đầu, rồi bỗng nhiên nói: "Mấy người Lan Đình và Trình Bân nhất định là vẫn có thể sống sót, thế nhưng chưa chắc bọn họ đã trốn trong Cô Thành, giờ phút này có lẽ đã thoát khỏi chỗ này. Liễu sư tỷ, sau này nếu ngươi có trở về sơn môn thì phải cẩn thận một chút."

Nghe thấy Đoan Mộc Vũ nói vậy, Liễu Lịch không khỏi sửng sốt. Bản thân nàng cũng cực kỳ thông minh nên lập tức hiểu rõ ý tứ trong lời nói này. Lan Đình và Trình Bân chạy trốn một mình vì thế tuyệt đối sẽ không đem đầu đuôi mọi chuyện bẩm báo cho cao tăng Lạc Tĩnh Tông biết bởi vì có tật giật mình. Chỉ sợ đến lúc đó bọn họ sẽ cắn ngược lại một cái, đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên trên người nàng.

"Ta không thẹn với lương tâm, sư tôn và các vị tiền bối sẽ đưa ra phán xét công chính nhất! Việc này là trách nhiệm của bọn hắn, đừng hòng trốn tránh! Làm đồng môn với bọn họ đúng là một điều sỉ nhục!" Liễu Lịch cắn môi, thấp giọng nói.

Đoan Mộc Vũ im lặng một lúc rồi không đề cập tới đề tài này nữa vì hắn không phải là đệ tử của Lạc Tĩnh Tông. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, tầng mây như sương mù vẫn đang bị cuồng phong thổi không ngừng, biến ảo ra vô số hình dạng. Nước biển Bắc Hải màu xám khiến người ta không khỏi sinh ra cảm giác đầy kính sợ. Đây chính là khí tức đặc biệt của man hoang và chỉ có trong man hoang!

Hắn nhảy từ trên lưng gấu đen xuống, đem Tiểu Bạch đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật ném vào trong cái túi trên vai, sau đó nói: "Liễu sư tỷ, ta muốn vào trong nhà đá hôm qua xem một chút!"

"Nhà đá? Có gì không ổn sao?" Liễu Lịch ngẩng đầu nhìn Đoan Mộc Vũ một cái, có chút ngạc nhiên hỏi. Hiện tại nàng đã không xem Đoan Mộc Vũ như một người tu hành cảnh giới Động Huyền bình thường nữa. Không nói đến những chuyện lúc trước, khi thủ triều xuất hiện hắn đã có thể cảm ứng được nguy hiểm và chỉ riêng chuyện hắn có thể đánh chết một con yêu cầm cảnh giới Tử Mộc thì đã là việc vô cùng khó lường rồi. Cho nên, khi hắn vừa nhắc tới căn nhà đá này, Liễu Lịch lập tức ý thức được hắn phát hiện ra cái gì đó.

"Ta chỉ mới nghĩ ngờ mà thôi. Phía ngoài căn nhà đá có điêu khắc ký hiệu, thoát nhìn rất cổ quái!" Đoan Mộc Vũ không xác định nên chỉ nói hàm hồ, bởi vì ký hiệu đó mơ hồ không rõ ràng lắm. Buổi chiều hôm qua hắn đã nghĩ ngờ nên hôm nay muốn đến đó xem qua.

"Tốt, ta đi cùng ngươi!" Liễu Lịch gật đầu, rồi nói luôn.

Thế nhưng khi Đoan Mộc Vũ và Liễu Lịch vừa mới đi được hai bước thì năm tên đệ tử Vô Cực Môn chịu trách nhiệm giám thị bọn họ lập tức vây quanh, người cầm đầu quát lên: "Chờ một chút! Phạm sư huynh có lệnh, hiện tại khắp nơi trong Cô Thành đều đầy rẫy nguy cơ trùng trùng, chúng ta cần phải bảo vệ an toàn cho hai người các ngươi nên không được tùy tiện rời khỏi doanh địa!"

"Bảo vệ an toàn cho chúng ta sao? Đa tạ, làm phiền rồi!"

Trước khi Đoan Mộc Vũ phát tác thì Liễu Lịch đã tiến lên một bước, ổng tay áo bên phải nhẹ nhàng phát một cái. Lập tức năm tên đệ tử Vô Cực Môn cản đường liên tiếp loạng choạng, bị một cỗ lực lượng vô hình mạnh mẽ đẩy về phía sau hơn mười bước! Bọn họ chẳng qua chỉ là người tu hành cảnh giới Động Huyền, làm sao có thể ngăn cản được Liễu Lịch đã là cao thủ cảnh giới Linh Thai cơ chứ. Càng không thể bảo vệ hai người!

Lúc trước Liễu Lịch nghĩ không cần phải so đo quá, từ đó khiến Lạc Tĩnh Tông và Vô Cực Môn phải trở mặt nhưng nhẫn nại cũng có giới hạn. Nếu định đối xử với bọn họ như tù binh thì chắc chắn không thể được!

Lúc này, năm tên đệ tử Vô Cực Môn biến sắc, tiếp theo đó đám đệ tử Vô Cực Môn đang ở lại giữ doanh địa xung quanh cũng rít rít bao phủ tới đây. Tuy bọn họ chỉ có cảnh giới Động Huyền, nhưng làm môn hạ đệ tử của một trong ba đại tông môn nên có vẻ xem thường người có cảnh giới Linh Thai như Liễu Lịch!

"Hai người các ngươi dám ra tay đã thương người? Thật to gan! Bọn ta bảo vệ an toàn cho các ngươi, không ngờ lại dám lấy oán báo ân? Chẳng lẽ môn hạ Lạc Tĩnh Tông các ngươi ra ngoài không được dạy dỗ hay sao?" Thấy đồng môn đã vây xung quanh, một tên đệ tử Vô Cực Môn lúc trước phụng mệnh giám thị hai người Đoan Mộc Vũ nhất thời lớn lối, chỉ thẳng vào Liễu Lịch quát mắng!

"Ghe tòm!" Rốt cuộc Liễu Lịch đã không nhịn được mà giận tím mặt. Tay phải nàng nắm hờ về phía trước, lập tức một đạo kinh khí vô hình bóp chặt cổ họng tên đệ tử Vô Cực Môn này rồi trực tiếp vút bay xa vài chục trượng. Tuy nhiên nàng xuất thủ vẫn có chừng mực.

"Tất cả tránh ra! Ta chỉ đáp ứng phối hợp điều tra chuyện mảnh vụn Yêu Thạch với Phạm Trung Trực chứ không phải là tù nhân của các ngươi! Nếu còn dám nói bậy thì đừng trách ta không khách khí!"

Thấy Liễu Lịch thật sự ra tay, cả đám đệ tử Vô Cực Môn đang vây xung quanh giật nảy mình. Lúc trước bọn họ lớn lối nhưng giờ phút này lại do dự, dù nhân số của bọn họ nhiều nhưng tu vi chỉ ở cảnh giới Động Huyền, nếu phải động thủ thì chắc chắn không chiếm được chút tiện nghi nào.

"Tránh ra!" Liễu Lịch giận dữ quát lần một tiếng nữa. Đám đệ tử Vô Cực Môn vây quanh rốt cục cũng rít thối lui, thế nhưng đúng lúc này có một thanh âm trầm bổng vang lên từ phía sau đám người kia.

"Khẩu khí Liễu đạo hữu thật lớn, chẳng những động thủ đã thương người mà còn ngông cuồng như thế. Bản thân ta cũng muốn xem, hôm nay ngươi định không khách khí với đệ tử của Vô Cực Môn chúng ta như thế nào?"

Lời này vừa ra, một đám đệ tử Vô Cực Môn đều vô cùng vui mừng hớn hở, khí thế đại tăng. Ánh mắt cả bọn nhìn về phía hai người Đoàn Mộc Vũ đầy bất thiện. Còn về phần tên đệ tử Vô Cực Môn lúc trước bị Liễu Lịch ném đi lại càng làm trò hét thảm lên nói là gặp phải độc thủ, bản thân bị thương nặng.

Lúc này chủ nhân của thanh âm trầm cũng chậm rãi rời khỏi đám người. Đó chính là một trong năm cao thủ cảnh giới Linh Thai dẫn đội Vô Cực Môn tên là Tôn Kiên. Ba động trên người hắn cùng với Phạm Trung Trực tương tự nhau, đều rất âm hàn, xem ra là tu hành một loại công pháp.

"Liễu đạo hữu, cho dù Giang sư đệ của ta có vô lễ nhưng chỉ cần để hắn nhận lỗi là được cần gì phải xuất thủ đánh trọng thương như vậy? Chuyện này kính xin Liễu đạo hữu cho bốn môn một câu trả lời, nếu không chuyện này cần phải đi tìm sư môn trưởng bối của Liễu đạo hữu chủ trì công đạo rồi!" Tôn Kiên hít đôi mắt lại, lạnh giọng cười nói. Hắn vừa mở miệng đã biến chuyện vừa rồi nghiêm trọng thêm, nếu như lúc này hắn có nói thật rằng muốn báo lên cao tăng của Vô Cực Môn và Lạc Tinh Tông thì người chịu phạt nhất định sẽ là Liễu Lịch!

Nghe những lời ấy, Liễu Lịch không khỏi giận đến biến sắc. Nàng vừa muốn mở miệng phản bác thì thấy Đoàn Mộc Vũ ở một bên bỗng tiến lên quan sát Tôn Kiên rồi trầm giọng nói: "Ngươi rất muốn một câu trả lời sao? Tốt, ta sẽ cho ngươi câu trả lời!"

Vừa dứt lời, Đoàn Mộc Vũ liền vẫy tay về phía sau một cái. Lập tức gấu đen bỗng ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó lao cả người lên, hai tay trước không lồ ầm ầm đập xuống, trực tiếp đánh xuống mặt đất. Sau một kích này, trên mặt đất đã bị phá vỡ thành hơn mười vết nứt khổng lồ, những vết nứt này nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng giống như một cơn sóng triều làm cho đám đệ tử Vô Cực Môn đang đứng xung quanh không thể nào đứng vững nổi. Thậm chí có rất nhiều người không kịp chuẩn nên bị ngã thẳng vào vết nứt, chặt vật không thể nào chịu nổi!

Nhưng đây chỉ là bắt đầu. Tiếp đó gấu đen rống lên một tiếng, từ trong hai tay xuất hiện một đạo tia sáng màu vàng lan ra giống như một cơn cuồng phong, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ toàn trường. Phạm là những nơi mà tia sáng màu vàng đi qua thì cả mặt đất trước mặt của nó giống như đã sông lại, vô số đất đá gào thét dâng lên, nện cho đám người Vô Cực Môn khóc lóc thảm thiết!

Tôn Kiên cũng không ngờ rằng Đoàn Mộc Vũ lại trực tiếp động thủ, lúc này không khỏi giận dữ. Nhưng hắn còn chưa kịp xuất kiếm thì thành linh Đoàn Mộc Vũ cũng rống một tiếng dữ dội, vừa vang lên một lúc cùng gấu đen. Tiếng rống này chính là Chấn Thiên Hống, lấy thực lực của Tôn Kiên cũng bị chấn cho liên tiếp lui về phía sau, khí huyết và pháp lực trong cơ thể cũng nhộn nhạo một hồi!

Cơ hội tốt như vậy sao Đoàn Mộc Vũ có thể buông tha? Thân hình hắn nhoáng lên một cái giống như một đạo cuồng phong, vọt tới bên cạnh Tôn Kiên. Sau đó tay phải xuất ra một quyền, oanh thẳng vào cằm Tôn Kiên!

Lực lượng của một quyền này ít nhất là ba ngàn cân. Cho dù Tôn Kiên đã là cao thủ cảnh giới Linh Thai vẫn không thể chịu đựng nổi, trực tiếp bị đánh bay ra xa vài chục trượng. Nhưng Đoàn Mộc Vũ không hề có ý định bỏ qua cho hắn, nên không đợi Tôn Kiên kịp phản ứng thì Đoàn Mộc Vũ đã áp sát. Trong nháy mắt khi thân thể Tôn Kiên còn chưa rơi xuống đất thì hắn đã vươn tay bắt đuôi phải của Tôn Kiên, đập ngược xuống đất!

Nếu như một quyền lúc trước không khiến Tôn Kiên bị thương nặng thì một vật này lại khiến hắn nửa tỉnh nửa mê!

Đến lúc này, Đoàn Mộc Vũ mới dừng tay. Hắn không muốn lấy mạng Tôn Kiên nên mới không sử dụng kiếm và pháp thuật, và vì nếu làm thế thì sẽ kinh động cao tăng Vô Cực Môn và Lạc Tinh Tông. Hơn nữa như vậy mới không gây nhiều phiền toái cho Liễu Lịch.

"Ta là Hạ Mịch Nhiên và đây chính là câu trả lời của ta! Ta thấy ngươi thật ngứa mắt! Có bản lĩnh thì tới tìm ta xem, để xem cái tên chết nhát nhà ngươi trừ dựa vào Vô Cực Môn để lấy thêm can đảm thì còn có bản lĩnh gì?"

Đoàn Mộc Vũ cố ý nói những lời này không chỉ nói cho Tôn Kiên nghe mà chủ yếu làm cho đám đệ tử Vô Cực Môn đang cực kỳ chặt vật xung quanh tức giận, như vậy hắn cũng đã xả giận cho Liễu Lịch một chút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Huyết Ảnh Cô Thành (4)

"E rằng Tôn Kiên sẽ không từ bỏ ý đồ, nhất định sau này sẽ tìm người tỷ thí công khai. Thậm chí cả đám đệ tử Vô Cực Môn kia cũng sẽ lấy việc đánh bại người làm mục tiêu!"

Sau khi rời khỏi doanh địa của Vô Cực Môn, Liễu Lịch mới cười nói. Nàng biết thực lực của Đoàn Mộc Vũ ra sao cho nên không hề cảm thấy lo lắng. Chuyện mới vừa rồi nhờ có câu nói cực kỳ lớn lối của Đoàn Mộc Vũ mà tính chất của sự việc đã hoàn toàn thay đổi, biến thành vấn đề do đệ tử hai môn phái xích mích với nhau nên mới ầu ầu, kể cả có truyền tới tai giới cao tầng Vô Cực Môn và Lạc Tinh Tông cũng chẳng phải là điều gì nghiêm trọng. Mà cho dù gã Tôn Kiên này định âm mưu đâm lén sau lưng thì cũng chỉ vô dụng bởi vì câu nói kia của Đoàn Mộc Vũ chẳng khác gì công khai khiêu khích đệ tử của Vô Cực Môn, vì thế bọn họ phải tìm cách đánh bại Đoàn Mộc Vũ một cách công khai mới vẫn hồi được danh dự!

"Đợi đến khi bọn họ có cơ hội rồi hãy nói!" Đoàn Mộc Vũ quay đầu lại liếc nhìn doanh địa của đám Vô Cực Môn rồi xoay người tiếp tục đi về phía tòa nhà đá trong Cô Thành. So sánh giữa khó khăn mà Vô Cực Môn gây ra thì mối nguy hiểm tiềm tàng trong căn nhà đá mới là đáng sợ nhất.

Liễu Lịch đang đứng ở một bên bỗng liếc nhìn Đoàn Mộc Vũ, nàng nhíu chặt đôi mày và nhỏ giọng cười nói: "Mấy tên đệ tử của Phù Vân Sơn các người ai cũng thần bí như vậy sao? Mấy năm trước đây ta cũng gặp một cô gái áo trắng tự xưng là môn hạ của Phù Vân Sơn. Nàng cũng giống như người: cao ngạo, lạnh lùng, tự tin và thực lực sâu không thể lường, phong cách làm việc lại càng không thể nào nắm bắt được. Dù chỉ gặp mặt nàng một lần nhưng có thể làm cho người ta ghi nhớ cả đời, quả đúng là một cô gái không thể nào tưởng tượng nổi!"

"Tên gì?" Đoàn Mộc Vũ hỏi, lời miêu tả của Liễu Lịch làm hắn nhớ tới tam sư tỷ của hắn.

"Ta cũng không biết, khi đó nàng đã cứu ta một mạng. Ta nhớ trên người nàng có đeo một cây cổ cầm, trên người mặc y phục màu trắng, bông bênh giống như tiên tử hạ phàm. Gần như có thể vượt qua cả Lạc sư thúc của bọn tông rồi. Ta nghĩ nhất định người biết tên nàng là gì! Tương lai, nếu có cơ hội nhất định ta phải gặp mặt nàng lần nữa!" Liễu Lịch cảm khái hồi tưởng lại.

"E rằng phải khiến cô thất vọng rồi! Ta cũng không biết tên nàng là gì, nhưng hắn là sư tỷ của ta." Đoàn Mộc Vũ lắc đầu nói, thế nhưng câu trả lời của hắn khiến Liễu Lịch rất kinh ngạc.

"Không phải từ trước đến nay môn nhân đệ tử Phù Vân Sơn các người đều thừa thốt sao? Có một vị sư tỷ xuất sắc như vậy sao người lại không biết tên cơ chứ?"

Đoàn Mộc Vũ gật đầu xác nhận, tình hình thực tế đúng là như vậy.

Lúc này hai người đã đến gần căn nhà đá. Sau trận cháy đêm hôm qua thì cảnh tượng bên trong nhà đá càng thêm u ám, e rằng cho dù bầu trời hôm nay có sáng rõ hơn nữa thì cũng không thể chiếu sáng vào bên trong căn nhà. Dường như bên trong căn nhà có một thứ gì đó có thể hấp thụ tất cả ánh sáng rơi vào.

"Căn nhà đá này có điều không ổn! Trước đây ta đã tới Cô Thành này rồi, khi đó tòa nhà đá này rất bình thường. Ta nhớ rõ, nơi này là một cửa hàng, có một lão đầu đen xì bán các loại vật phẩm, sao bây giờ lại có cái bộ dáng này rồi?" Liễu Lịch kinh ngạc nói. Đêm hôm qua vì bên trong căn nhà đá này có chôn cất rất nhiều thi thể, hơn nữa trời mưa tầm tã, huyết tinh tràn ngập khắp nơi nên nàng chưa cảm thấy có gì đặc biệt. Nhưng hôm nay trời đã sáng trưng, mưa ngừng rơi, nàng đã nhận ra được điểm khác lạ, đó chính là hình dáng của nhà đá này giống hệt như một cái miệng rộng ẩn nấp dưới mặt đất lúc nào cũng có thể lao ra cắn nuốt hết thảy.

Đoàn Mộc Vũ không hề trả lời mà trực tiếp bước lên trước, cẩn thận quan sát những kí hiệu mờ hồ ký bên trên vách của nhà đá. Chẳng bao lâu sau chân mày hắn bắt đầu nhíu chặt lại.

Liễu Lịch không dám quấy rầy hắn. Cho đến khi thời gian trôi qua nửa nén hương, Đoàn Mộc Vũ mới ngẩng đầu, bắt đầu dĩ cười khổ nói: "Xem ra chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi. Nơi này là một phong ấn viên cổ, cho tận bây giờ vẫn rất chắc chắn nhưng do trùng hợp mới lộ ra, hẳn là do mảnh vụn Yêu Thạch xuất thế khiến lực lượng của phong ấn bị xóa đi hơn phân nửa. Nói không chừng chẳng biết lúc nào phong ấn này sẽ hoàn toàn mất đi hiệu lực!"

"Viên cổ phong ấn!" Liễu Lịch cực kỳ kinh hãi.

"Làm sao người lại nhận ra được đó là viên cổ phong ấn? Bên trong đó phong ấn cái gì?"

"Chuyện này một lời khó có thể nói hết được. Chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này!" Đoàn Mộc Vũ lắc đầu nói, thật ra hắn cũng không hoàn toàn phân biệt được hàm nghĩa của đám kí hiệu mờ mờ kia nhưng vẫn có thể xác định chính xác đó là phong ấn nào đó. Kết nối những chuyện đã phát sinh ở nơi đây đêm qua cũng đủ để xác định phong ấn nơi đây bị phá giải mà nguyên nhân phá giải tất nhiên là liên quan đến sự kiện mảnh vụn Yêu Thạch xuất thế rồi.

"Cũng tốt!" Mặc dù trong lòng Liễu Lịch không hiểu rõ lắm nhưng vẫn nghe lời. Thế nhưng khi hai người vừa mới xoay người thì bỗng thấy ở phía xa xa có mười mấy bóng người đang di chuyển một cách cứng nhắc lại gần. Bọn họ đều là những đệ tử Vô Cực Môn ở lại doanh địa phía ngoài Cô Thành.

"Hả? Có cái gì đó không đúng!" Lúc đầu Liễu Lịch cứ tưởng là đám đệ tử Vô Cực Môn tới tìm Đoàn Mộc Vũ khiêu khích nhưng khi nhìn kỹ lại thì phát hiện ra sắc mặt bọn họ đều cực kỳ tái nhợt, hơn nữa có vẻ không khống chế được thân thể cho nên khi đi mới có cái bộ dạng khó khăn cứng nhắc như vậy.

"Liễu sư tỷ, chúng ta nên lùi lại!" Mấy chục đạo kiếm quang hùng hổ lao về phía bọn họ, đó chính là đám đệ tử Vô Cực Môn nhưng lại không hề thấy mặt Tôn Kiên. Đoàn Mộc Vũ hơi chau mày, nếu như hắn không nhớ lầm thì mười mấy đệ tử Vô Cực Môn phía trước chính là những người đêm qua bị huyền tượng xâm nhập thể nội, kêu thảm thiết luôn miệng nhưng lại không thấy Nhạc Tuyết Kỳ đâu.

Quả nhiên mười mấy tên đệ tử của Vô Cực Môn kia không hề để ý đến hai người Đoan Mộc Vũ mà trực tiếp lao thẳng vào trong căn nhà đá tối đen như mực.

"Này! Các người đang làm cái gì vậy?" Liễu Lịch không nhịn được mà quát lên hỏi. Nhưng mười mấy đệ tử Vô Cực Môn không hề quay lại mà vẫn cứ tiến vào nơi sâu nhất trong nhà đá. Sau đó bỗng nhiên bọn họ như bị nổi điên, tất cả triệu hồi kiếm của mình rồi tàn sát lẫn nhau!

Cảnh tượng quỷ dị này khiến hai người Đoan Mộc Vũ trợn mắt há hốc mồm. Cho đến khi bọn họ phục hồi lại tinh thần thì cũng là lúc đám người trong nhà đá đều đã chết hết!

"Nhất định căn nhà đá này có điều cổ quái!"

Sắc mặt Liễu Lịch đại biến nói, bởi vì hôm qua bọn họ cũng nhìn thấy trong nhà đá có năm sáu chục thi thể tự giết lẫn nhau mà chết. Cảnh tượng hôm nay giống hệt như cảnh tượng hôm qua đã thấy!

Trong lúc nhất thời, chẳng biết tại sao ánh mắt Liễu Lịch dường như bị đôi tay vô hình nào đó thao túng, không nhịn được mà quay sang nhìn về nơi đen tối u ám trong nhà đá, khắp toàn thân đều bị một cỗ hơi thở lạnh như băng bao phủ! Phảng phất như từ sâu trong óc có một con quỷ đang cất tiếng cười to, định đem tất cả sinh cơ của nàng hút lấy! Cho đến khi có một thanh âm như tiếng nổ ở bên tai vang lên!

"Liễu sư tỷ, hoàn hồn lại!"

Cũng may là Đoan Mộc Vũ kịp thời thức tỉnh Liễu Lịch từ trong cái hơi thở lạnh như băng kia.

"Đúng vậy, rất cổ quái! Hẳn là tâm thần những người này bị mê hoặc, vì thế mới tiến vào nơi này tự giết lẫn nhau. Có lẽ huyết nhục của bọn họ có thể từ từ phá giải phong ấn nơi đây. Tốt nhất là chúng ta lập tức rời đi, vật phong ấn trong nhà đá này chúng ta khó có thể đối phó được!"

Đoan Mộc Vũ vừa nói vừa kéo Liễu Lịch vội vàng rời đi. Hẳn có thể nhìn ra phong ấn nơi đây không có nghĩa là hẳn có thể tiêu diệt thứ bị phong ấn bên trong.

Thế nhưng khi hai người bọn họ vừa mới lướt đi được hơn trăm trượng, thì từ phía bên phải bỗng có hơn ba mươi đạo kiếm quang đang nhanh chóng lướt đến. Đây là một đội đệ tử Vô Cực Môn do Chu Việt dẫn đội đi vào sâu trong Cô Thành tìm kiếm vừa quay lại.

"Liễu cô nương, chuyện gì mà vội vàng như vậy? Cô Thành này có chút cổ quái, tốt nhất không lên đi loạn. Há?" Chu Việt đang ở trên không trung liền dừng lại cười ha ha nói. Thế nhưng hắn nhanh chóng phát giác ra tình hình trong căn nhà đá cách đó trăm trượng.

"Nơi đó xảy ra chuyện gì vậy? Người đâu, xem xét một chút!"

"Không nên qua đó! Có nguy hiểm!" Bỗng Đoan Mộc Vũ quát lên. Hắn dám khẳng định nếu như có người đến gần căn nhà đá thì chắc chắn sẽ bị phong ấn trong nhà đá ảnh hưởng. Mới vừa rồi ngay cả Liễu Lịch còn suýt nữa gặp phải nói chi đến mấy tên đệ tử Vô Cực Môn kia?

"Gì thế? Nơi đó có bí mật gì hay sao? Đi xem một chút! Ban ngày ban mặt, làm gì có cái gì đáng sợ cơ chứ!" Chu Việt khinh thường nói.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Huyết Ảnh Cô Thành (5)

Nghe Chu Việt nói vậy, đám đệ tử Vô Cực Môn liền thúc dục kiếm khí, từng người lẳng không tiến về phía căn nhà đá. Bọn họ cũng không tin bởi vì buổi chiều hôm qua bọn họ đã xem xét kỹ toàn bộ căn nhà đá này, ngay cả thi thể bên trong đều bị đốt cháy. Lúc này mới trải qua một quãng thời gian ngắn ngủi như vậy thì nơi đây có thể phát sinh nguy hiểm gì cơ chứ?

Thế nhưng khi mấy người bọn họ tiến đến gần nhà đá này tầm ba mươi trượng thì đột nhiên kiếm quang mà bọn họ đang thao túng như bị chậm lại. Thoạt nhìn giống như bị một cỗ hàn khí đóng băng, cả đám liên tục ngã xuống!

Đám người Chu Việt bên ngoài còn chưa kịp phản ứng thì từ trong nhà đá bỗng có một cỗ huyết tinh vô cùng đậm đặc ùn ùn lao ra. Chỉ trong nháy mắt nó đã bao phủ cả Cô Thành!

Trong cỗ huyết tinh này còn ẩn giấu một luồng hơi thở lạnh như băng khó có thể phân biệt được.

Mọi việc diễn ra quá bất ngờ! Trừ Đoan Mộc Vũ, Liễu Lịch, Chu Việt và mấy đệ tử Vô Cực Môn có thực lực tương đối cao thì còn có thể miễn cưỡng chống cự nhưng mười mấy tên đệ tử Vô Cực Môn còn lại đều bị đông cứng!

"Chuyện gì xảy ra?" Chu Việt hoảng hốt hỏi nhưng không có ai trả lời hắn. Những đệ tử Vô Cực Môn bị đông cứng đã hoàn toàn bị luồng huyết tinh

xâm nhập vào trong thân thể, đôi mắt bắt đầu trở nên đỏ ngầu và găm giữ trong miệng. Chỉ trong nháy mắt, bọn họ bắt đầu tàn sát lẫn nhau. Cảnh tượng này giống hệt với cảnh tượng Đoan Mộc Vũ và Liễu Lịch thấy lúc trước.

"Chúng ta đi mau, phong ấn trong nhà đá này cần huyết nhục và giết chóc không ngừng mới có thể từ từ phá giải! Nếu chúng ta không rời đi, rất có thể cũng sẽ bị luồng huyết tinh này xâm nhập." lúc này, Đoan Mộc Vũ đã đoán được rốt cuộc chuyện gì xảy ra. Hắn lập tức kéo tay Liễu Lịch phóng về phía ngoài Cô Thành, còn Chu Việt và mấy đệ tử Vô Cực Môn còn lại cũng mặc kệ đám đệ tử đang tàn sát lẫn nhau, chật vật chạy trốn đằng sau hai người. Cổ huyết tinh tràn ra từ căn nhà đá càng lúc càng nồng đậm, giống như một con quái vật đang phá cũi xông ra vậy!

Thế nhưng khi đám người Đoan Mộc Vũ còn chưa lao ra khỏi Cô Thành thì bỗng nhiên từ dưới mặt đất của Cô Thành vang lên hàng loạt những thanh âm ừng ực. Sau đó mười mấy cây cột đá khổng lồ vẫn luôn đứng hiên ngang trong Cô Thành bắt đầu rung động kịch liệt, vô số cự thạch liên tục rớt xuống. Cuối cùng, mười mấy cây cột đá khổng lồ biến thành mười mấy tên người đá vô cùng sống động!

Những người đá này tổng cộng chia làm hai loại.

Loại thứ nhất mang hình dáng nam tử, trên người mặc chiến giáp, đầu đội khôi mạo, hai tay cầm cự kiếm, đôi mắt tròn tròn dữ tợn, vô cùng uy nghiêm!

Loại thứ hai có hình dạng như nữ tử, mặc dù tất cả đều cao gần trăm trượng nhưng thân hình được điêu khắc vô cùng là lướt. Tất cả đều mặc y phục rực rỡ, phiêu bồng như mây, quanh người choàng theo những dải lụa, trong tay tất cả đều cầm lăng hoa!

Hai loại người đá này có số lượng lên tới năm mươi tám. Lúc này bọn họ sống lại và bắt đầu chậm chậm di động về phía trước một bước. Lập tức đám người Đoan Mộc Vũ phát hiện ra tất cả những người đá này đều xếp theo một thế trận, lấy căn nhà đá kia làm trung tâm!

"Hây!"

Khi tất cả những người đá đã đứng vào đúng vị trí thì cả đám cùng hét lên một tiếng. Thanh âm vang dội như tiếng sấm rền làm rung trời động đất! Chỉ trong nháy mắt, từ trên chín tầng mây trên cao có một luồng ánh sáng ảm ảm lao xuống bao phủ quanh thân những người đá, khiến đám người đá này trở nên sống động y như người thật. Không chỉ vậy, trên người bọn họ còn phát ra ba động có thể so với cao thủ cảnh giới Từ Khi!

Tới khi khắp Cô Thành đều bị ánh sáng rực rỡ bao phủ thì đám người Đoan Mộc Vũ không thể nào xông ra ngoài được nữa!

"Hồng bét, e rằng chúng ta đã gây ra họa rồi! Những người đá này hẳn là một đạo binh chương cuối cùng để thủ hộ phong ấn trong nhà đá kia, lúc trước chưa phát động nên ngay cả ba động của mảnh vụn Yêu Thạch cũng không ảnh hưởng đến bọn họ. Bọn họ có lực lượng rất mạnh!"

Lúc này Đoan Mộc Vũ trầm giọng nói. Tình huống bây giờ đã hoàn toàn nằm ngoài dự tính của hắn, thậm chí còn khiến hắn ngạc nhiên. Rốt cuộc phong ấn trong nhà đá này là thế nào và người bố trí phong ấn này là thần thánh nơi đâu?

Vì sao lúc hắn vẫn còn là Yêu Đế lại không biết đến chuyện này?

Khi Đoan Mộc Vũ còn đang suy nghĩ thì năm mươi tám người đá bắt đầu phát động công kích. Đầu tiên là hai mươi chín người đá cầm cự kiếm, bọn họ chậm rãi giơ cự kiếm lên cao. Trên mỗi thanh cự kiếm đều phát ra kiếm quang lạnh thấu xương nhưng vẫn chưa hề công kích phong ấn trong nhà đá. Mà trong cả Cô Thành, trên bầu trời từ Nam đến Bắc lập tức xuất hiện hai mươi chín luồng kiếm quang!

Hai mươi chín luồng kiếm quang bắt đầu phân đôi, thành năm mươi tám luồng, sau đó là một trăm mười sáu luồng. Cuối cùng chỉ thấy trên bầu trời Cô Thành có vô số kiếm quang phong tỏa!

Nhưng khiến cho đám người Đoan Mộc Vũ càng thêm sợ hãi chính là vô số kiếm quang đan vào nhau giống như một tấm lưới lớn, bao phủ cả Cô Thành. Trước tình hình như vậy có thể đoán ra những người chưa kịp chạy đi như bọn họ sẽ bị kiếm quang kia cắt nát thành vô số mảnh nhỏ. Điều này là chắc chắn không thể nào nghi ngờ!

"Chúng ta tới căn nhà đá! Thế nhưng trước hết phải đem tâm thần trấn định lại không để bị luồng huyết tinh xâm nhập!" Trước tình thế cấp bách như vậy, Đoan Mộc Vũ thấp giọng quát. Lúc này cũng chỉ có thể lựa chọn như vậy bởi vì cả Cô Thành đều đã bị phong bế, vì thế chỉ có vị trí bên trong căn nhà đá đang tràn ngập huyết tinh là an toàn nhất!

Giờ phút này, Chu Việt của Vô Cực Môn cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể nghe theo lời Đoan Mộc Vũ. Trước khi kiếm quang ở phía trên Cô Thành ập xuống cắt nát bọn họ, thì chỉ có vọt vào trong nhà đá thì mới mong thoát được!

Vừa tiến vào nhà đá, tính cả Đoan Mộc Vũ thì tất cả mọi người phảng phất như bị rơi vào một hầm băng lán. Đừng nói là tay chân mà ngay cả máu dường như cũng bị đông cứng lại. Xung quanh tràn ngập mùi máu tanh và vô số oán niệm đang quanh quẩn khắp nơi lúc nào cũng có thể xâm nhập vào trong thể nội! Tình hình bên trong quả khắc nghiệt, căn bản bọn họ cũng chẳng cầm cự được bao lâu!

Vừa nghĩ tới đây, Đoan Mộc Vũ quát lên lán nữa: "Ta không cần biết người là ai, người nhất định có thể nghe được lời nói của ta! Huyết nhục và oán niệm trên mấy người chúng ta có bị người lấy đi cũng không có ích gì. Bất kể như thế nào, năm mươi tám người đá phía ngoài chắc chắn sẽ chế trụ người, người đừng nghĩ đến việc thoát khỏi. Đã như vậy, vì sao không cùng chúng ta hợp tác? Nói không chừng còn có một chút cơ hội!"

Tình huống tiếp theo cực kỳ quỷ dị. Đoan Mộc Vũ vừa nói xong thì cổ huyết tinh xung quanh đột nhiên lưu chuyển chậm lại, rồi sau đó thân thể gần như bị đông cứng của bọn họ cũng từ từ dần ra.

Tiếp theo đó huyết khí sền sệt trong nhà đá cũng chậm rãi co rút rồi hóa thành một bóng người. Đến khi khuôn mặt của người này hiện lên rõ ràng,

Chu Việt và mấy tên đệ tử Vô Cực Môn không khỏi kinh hô thành tiếng!

"Nhạc Tuyết Kỳ! Không ngờ lại là ngươi! Thật to gan, ngươi là tà ma ngoại đạo sao?"

"Câm miệng! Nàng không phải Nhạc Tuyết Kỳ! Lúc phát ra tiếng kêu thảm thiết buổi chiều qua thì Nhạc Tuyết Kỳ cũng đã chết rồi!" Đoàn Mộc Vũ quát lên.

"Cái gì? Làm sao có thể?" Nghe thấy Đoàn Mộc Vũ nói vậy, mấy người Chu Việt không khỏi sùng sốt, ngay cả Liễu Lịch cũng kinh nghi bất định. Buổi chiều hôm qua bọn họ đã tận mắt nhìn thấy Nhạc Tuyết Kỳ kêu gào thảm thiết, mặc dù tình hình lúc đó có chút quái dị nhưng không thể có chuyện bị người ta gạt như vậy.

Lúc này luồng huyết tinh đã ngưng kết thành hình dáng Nhạc Tuyết Kỳ rồi cười khanh khách nói: "Vị tiểu huynh đệ này nói không sai, Nhạc Tuyết Kỳ trong miệng các ngươi đã chết rồi. Ta chỉ mượn thân thể nàng âm thầm làm việc mà thôi, nếu không như thế thì làm sao có thể lấy được nhiều huyết nhục và oán khí giúp ta mở phong ấn đây?"

"Rốt cuộc ngươi là loại yêu ma gì? Sao lại làm việc ác độc như vậy? Cho dù ta có phải chết cũng không thể cho ngươi thoát khỏi phong ấn!" Lúc này một tên đệ tử Vô Cực Môn vốn trước giờ ít nói nhưng có quan hệ rất tốt với Nhạc Tuyết Kỳ căm phẫn nói.

"Khanh khách! Yêu ma sao? Thật buồn cười! Không may thay, ngươi phải thất vọng rồi. Kẻ phong ấn ta ở đây mới chính là yêu ma mà các ngươi nói. Hiện tại ta cũng vì thoát khỏi mà thôi, dùng chút thủ đoạn thì có gì là không thể cơ chứ? Nếu không phải Yêu Thạch xuất thế ở xung quanh đây thì e rằng ta sẽ bị phong ấn vĩnh viễn không thấy mặt trời mặt! Bớt sàm ngôn đi, các ngươi chỉ có hai lựa chọn: thứ nhất là để ta hóa bọn ngươi thành huyết nhục và oán niệm để ăn mòn phong ấn nơi đây; thứ hai, nếu các ngươi có thể cầm chân được năm mươi tám người đá này, ta sẽ tha mạng cho các ngươi!"

"Nói đùa! Ngươi kêu chúng ta cầm chân những người đá kia sao? Chúng ta nếu có thể chống lại những người đá kia cần gì phải chạy trốn vào trong nhà đá này?" Chu Việt lớn tiếng nói. Lúc này sinh tử chỉ cách nhau trong nháy mắt, hắn không quan tâm dưới phong ấn là yêu ma hay là người tốt mà chỉ cần làm thế nào để sống sót mới là điều trọng yếu nhất. Thực lực của một người đá ngoài kia đều tương đương với cao thủ cảnh giới Tử Khí, thử hỏi bọn họ làm cách nào để trì hoãn đây?

"Nếu nói như vậy thì các ngươi chỉ là phế vật rồi! Đã như vậy, ta giữ lại tánh mạng của các ngươi để làm cái gì, mấy con kiến hôi mà cũng đòi bàn điều kiện với ta sao?" Nhạc Tuyết Kỳ do huyết khí ngưng tụ thành cười điên cuồng rồi nói.

"Chờ một chút! Trì hoãn những người đá kia thì không thể nào, nhưng có lẽ ta có phương pháp khác giúp ngươi thoát khỏi!" Đúng lúc này Đoàn Mộc Vũ mới lên tiếng nói.

"Hả? Nói ta nghe một chút xem nào!"

"Rất đơn giản, ta muốn đi vào trong phong ấn của ngươi. Nếu có thể, chưa biết chừng có thể phá giải phong ấn này từ bên trong. Nhưng có một điều kiện tiên quyết, đó là ngươi phải chống lại được công kích của năm mươi tám người đá chứ nếu không chẳng cần phải nói đến việc khác làm gì." Đoàn Mộc Vũ thần nhiên nói.

"Ngươi có thể phá giải phong ấn sao? Không thể nào, một tên tiểu tử lông tóc còn chưa mọc đủ như ngươi thì chẳng thể ứng phó nổi lực phản phệ của phong ấn. Đùng thấy phong ấn này đã bị ba động của mảnh vụn Yêu Thạch phá hủy hơn phân nửa mà lắm, nó không phải là thứ ngươi có thể chống lại."

"Ngươi không thử thì làm sao biết được? Hơn nữa ta cũng không nói là hoàn toàn dựa vào chính mình, ta cần phải có lực lượng của ngươi hỗ trợ!" Đoàn Mộc Vũ nói chắc nịch. Điều khiến hắn tự tin trước hết là hắn có lịch luyện và kinh nghiệm của Yêu Đế ở kiếp trước, nhưng điều trọng yếu nhất chính là mảnh vụn Yêu Thạch hiện đang trong cơ thể hắn. Hắn dám khẳng định, lúc trước khoảnh khắc mà Yêu Thạch xuất thế, phong ấn này đã hấp thụ rất nhiều quang năng ngân sắc cho nên mới bị ăn mòn dần đến phá vỡ phong ấn nơi đây. Như vậy, nếu hắn lấy dùng mảnh vụn Yêu Thạch trong cơ thể hắn và với thủ đoạn thì chưa chắc đã không có cơ hội thành công. Tuy nhiên cũng cần người trong phong ấn này toàn lực phối hợp!

"Như thế sao? Tốt! Thử một chút cũng không sao vì dù sao ta cũng không ngại gì, cùng lắm thì lại tiếp tục bị phong ấn. Nhưng chỉ cần có thể thoát khỏi, thì ta nhất định sẽ thiếu nợ tiểu tử ngươi một phần nhân tình!"

Nhạc Tuyết Kỳ do huyết khí ngưng tụ thành im lặng một chút rồi cũng quyết định thử, sau đó chỉ trong nháy mắt liền biến thành một luồng cuồng phong màu máu, cuốn lấy Đoàn Mộc Vũ rồi biến mất trong căn nhà đá.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Bóng Hình

Trong nháy mắt, Đoàn Mộc Vũ chỉ cảm thấy như mình bị rơi xuống từ độ cao trăm ngàn trượng, bản thân như đang bị rơi vào tâm trái đất. Đến lúc này, hắn mới biết được phong ấn trong nhà đá này hắn đã bị phá giải gần tám phần, vượt xa dự tính của hắn!

Thế nhưng người tạo ra phong ấn lúc đầu cũng thực là lợi hại! Ngay cả năm mươi tám người đá cường đại mai phục ở đây hẳn không ai biết được chứ nếu không những người đá kia sao có thể biến thành cột đá chống đỡ cho cả Cô Thành cơ chứ.

Chẳng mấy lâu sau, tốc độ rơi xuống của Đoan Mộc Vũ bắt đầu giảm bớt. Đồng thời cuồng phong màu máu cuộn cuộn lấy hắn cũng từ từ biến mất. Trước mắt Đoan Mộc Vũ từ từ hiện ra một không gian lớn, bốn phía không nhìn thấy điểm cuối, khắp nơi đều tối đen như mực, khiến lòng người không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi!

Ngay giữa không gian khổng lồ này có một cây cột màu đồng đỏ vô cùng thô to đứng sừng sững. Cây cột này sợ rằng phải lớn khoảng năm trăm trượng, cứ như cao lên đến trời, bên dưới nối với mặt đất, đứng sừng sững tại chỗ này.

Trên cây cột đồng đỏ có khắc các loại cấm chế cổ quái và các ký hiệu huyền ảo tản mát ra uy nghiêm vô thượng. Mặc dù hiện tại phong ấn đã bị phá hủy cỡ tám phần nhưng vẫn khiến cho Đoan Mộc Vũ không dám nhìn thẳng, thậm chí hắn còn có cảm giác như sắp bị ép thành thịt vụn!

Ở bên dưới cây cột đồng đỏ đang khóa một cô gái có dáng người yếu điệu uyển chuyển, một thân áo đỏ ngầu như máu, da thịt trắng như băng ngọc, thoát nhìn dường như vẫn còn trẻ tuổi.

Tiếc là cô gái này đã che mặt nên không thấy được dung nhan của nàng. Nhưng dù vậy Đoan Mộc Vũ vẫn có thể đoán được thực lực của nàng hẳn sâu không lường được!

"Người rất có can đảm, cũng rất đặc biệt! Ta thấy hơi tò mò, chẳng lẽ người không sợ ta là một ác đồ cùng hung cực ác, một khi thoát ra khỏi phong ấn này sẽ làm thế gian đầy lên gió tanh mưa máu hay sao?"

Khi Đoan Mộc Vũ hạ xuống cách nàng mười trượng, nàng liền hồ hững mở miệng hỏi, thanh âm trong trẻo êm tai cực kỳ.

Đoan Mộc Vũ im lặng, một lúc lâu sau mới nói: "Nếu bạn về cùng hung cực ác, người nhất định không bằng ta! Nhưng thiện ác bất phân sao có thể dựa vào lời nói mà phân định được. Lần này Yêu Thạch xuất thế ngay gần đây, không thể không nói chính là duyên phận! Nếu hôm nay không phải ta có mặt ở chỗ này thì cho dù người có tích tụ huyết nhục nhiều hơn nữa thì e rằng cũng vô ích, không cách nào chạy thoát! Có lẽ đây cũng là cơ hội cuối cùng trong kiếp này của người, bỏ qua cơ hội lần này cho dù người có chết già ở nơi đây, hồn phách cũng không thể siêu thoát. Cho nên ta nguyện ý cho người một cơ hội!"

"Cho ta một cơ hội sao? Ha ha ha! Khẩu khí thật lớn, người chẳng qua chỉ là con kiến hôi cảnh giới Động Huyền thì có tư cách gì mà nói ra những lời này?" Bỗng nàng cười điên cuồng mà nói, giống như đang nổi điên!

"Chỉ bằng việc ta có một mảnh vụn Yêu Thạch thì đã đủ!" Đoan Mộc Vũ bình thản, ung dung nói.

"Mảnh vụn Yêu Thạch sao? Không thể nào, người thân là nhân loại sao có thể có mảnh vụn Yêu Thạch. Hơn nữa sao lại có chuyện ta không cảm ứng được chút ba động nào ở trên người của người được!" Nàng rất kinh ngạc! Thân hình nàng nhoáng một cái, chỉ nghe một tiếng rầm của khóa sắt vang lên đã đi tới bên cạnh Đoan Mộc Vũ rồi dùng tay cách không nắm lấy Đoan Mộc Vũ. Đến lúc này Đoan Mộc Vũ mới nhìn rõ, mái tóc dài của cô gái xõa xuống che phủ cả khuôn mặt, nhìn qua rất quý dị.

"Không có gì là không thể! Thời gian cấp bách, ta cần nhờ lực lượng của người để thúc dục mảnh vụn Yêu Thạch phá giải phong ấn cuối cùng này. Nếu không đợi đến khi năm mươi tám tòa người đá kia chế trụ lần nữa thì người có hối hận cũng chẳng kịp!"

"Hừ, toàn bộ lực lượng của ta đều đã bị Xích Tiêu Thông Thiên Trụ áp chế, làm gì còn dư thừa lực lượng cho người? Nếu như có thể đưa người, ta đã sớm đem phong ấn cuối cùng phá nát rồi!" Nàng cực kỳ táo bạo nói, nhưng tình huống này khiến Đoan Mộc Vũ ứng phó không kịp. Không có có lực lượng đủ mức để bảo vệ, chỉ cần hắn dám nhích tới gần phong ấn này nửa bước thì e rằng cái thân thể nhỏ bé này của hắn sẽ bị tan thành tro bụi.

"Cũng được, nếu như người đích thực có mảnh vụn Yêu Thạch, ta chỉ có thể liều mạng một phen! Nhưng nếu người dám giở trò gì nhất định ta sẽ khiến người chết không có chỗ chôn!" Nàng hơi do dự một chút rồi cuối cùng quả quyết nói. Sau đó không đợi Đoan Mộc Vũ kịp phản ứng nàng liền nắm lấy bờ vai hắn rồi thối nhẹ làm làn tóc đang che kín mặt mũi phiêu tán lộ ra một cái miệng anh đào nhỏ, trực tiếp hôn lên miệng Đoan Mộc Vũ. Ngay sau đó, một cỗ khí tức cực kỳ băng hàn xuất hiện, bên trong cỗ khí tức này còn còn mang theo một thứ gì đó cực kỳ nhu nhuận.

Lúc đầu Đoan Mộc Vũ cũng hơi sững sốt, nhưng ngay sau đó liền hiểu ra: cô gái này không cách nào đem lực lượng bản thân tạm thời cho hắn mượn, như vậy cũng chỉ còn phương pháp cuối cùng đó là đem kiếp đan mà nàng phải mất vô số năm tháng tu luyện mới thành đưa cho hắn sử dụng, như thế sẽ giúp cho thực lực của hắn tạm thời tăng lên rất nhiều!

Thế nhưng cái phương pháp này cũng rất nguy hiểm, bởi vì kiếp đan đại biểu cho tánh mạng và tu vi, bên trong không chỉ hàm chứa tinh hoa cơ bản nhất mà còn bao hàm cả trí nhớ đã trải qua. Nếu như bị người khác biết được, chẳng khác gì là toàn bộ sơ hở cũng bị người nắm rõ như lòng bàn tay. Giả như lúc này Đoan Mộc Vũ quay đầu chạy trốn thì cũng tương đương với việc công sức của nàng thành công đã trắng, chẳng những trốn không thoát mà còn phải chết ở chỗ này.

Tâm niệm hơi biến đổi, Đoan Mộc Vũ cũng không cự tuyệt, chờ đến khi hàn khí phát ra đến mức tận cùng, một viên kiếp đan mướt mà nhỏ như quả hạch đào đã chui vào trong miệng hắn.

Viên kiếp đan này mặc dù nhìn qua thì rất nhỏ nhưng lực lượng ẩn chứa bên trong lại cực kỳ khủng bố. Nhớ ngày đó Đoan Mộc Vũ thân là Yêu Đế cũng chỉ tu luyện ra có ba viên kiếp đan, đồng thời mỗi một viên cũng chỉ lớn bằng viên kiếp đan trong cơ thể cô gái này mà thôi. Như vậy chẳng khác nào thực lực của nàng tương đương với ba thành thực lực của hắn khi mạnh nhất!

Như thế, cũng đã là ‘rất giỏi’ rồi! (DG: vãi nòi tự sướng!)

Sau khi đem viên kiếp đan nuốt vào bụng, Đoan Mộc Vũ không suy nghĩ nhiều cũng không hề có ý định quay đầu bỏ chạy. Hắn nhanh chóng đem lực lượng của kiếp đan rót vào trong kinh mạch và huyết nhục toàn thân!

Lực lượng của viên kiếp đan cực kỳ khổng lồ! Chỉ trong nháy mắt thân thể của Đoan Mộc Vũ đã bành trướng ra ước chừng ba bốn lần. Dưới điều kiện kinh nghiệm của hắn phong phú, khả năng điều tiết và khống chế cực kỳ tinh chuẩn và nhanh chóng nên mới thế!

Nhưng loại bành trướng này cũng chỉ đến đây là chấm dứt, Đoan Mộc Vũ đã đem cỗ lực lượng kinh khủng này dẫn tới vị trí của mảnh vụn Yêu Thạch, sau đó hắn đặt một tay lên Xích Tiêu Thông Thiên Trụ.

Lúc trước, Xích Tiêu Thông Thiên Trụ đã bị ba động khí Yêu Thạch xuất thế phá hư hơn phân nửa nhưng giờ phút này phần lớn quang mang ngân sắc vẫn tồn tại như cũ vì thế khi chúng cảm ứng được mảnh vụn Yêu Thạch trong cơ thể Đoan Mộc Vũ, nhất thời tất cả đều bỏ nhào tới như hồng thủy vỡ đê!

Đồng thời lực lượng còn lại trong kiếp đan cũng nhanh chóng lao ra khỏi cơ thể Đoan Mộc Vũ, điên cuồng phá hư phong ấn trên Xích Tiêu Thông Thiên Trụ.

Một vào một ra, cho đến khi hai bên đạt được cân bằng tương đối! Đến lúc này hai đạo phong ấn còn lại của Xích Tiêu Thông Thiên Trụ cũng nhanh chóng tan rã.

Nhưng đúng lúc này Đoan Mộc Vũ bỗng cảm ứng, thấy từ viên kiếp đan trong cơ thể mình có một bóng hình quen thuộc cực kỳ mờ nhạt, chỉ chọt lóe lên rồi biến mất!

Phát hiện này khiến tâm thần Đoan Mộc Vũ rung mạnh, thiếu chút nữa làm thế thăng bằng vất vả mới đạt được thất bại! Hắn nhanh chóng ổn định lại tâm thần, bắt chập phong ấn trên Xích Tiêu Thông Thiên Trụ, vội vàng cẩn thận tìm kiếm trong kiếp đan!

Nhưng cái bóng hình khiến hắn khắc cốt铭心 tâm đã biến mất tăm không còn xuất hiện.

"Trải qua ba ngàn sáu trăm kiếp, quay đầu quên mất kiếp phù du! Thật sự là nàng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Ba Ngàn Sáu Trăm Kiếp

Trong lòng xuất hiện gọn sóng, tuy khiến Đoan Mộc Vũ nhất thời ngầy ngẩn nhưng hắn nhanh chóng đã khôi phục lại như thường. Thời gian cách xa đã quá lâu, cũng phải tới vài ngàn năm! Trong quãng thời gian ấy, ít nhất hắn cũng đã chuyển thế hơn mười lần, hơn nữa trên đời này người giống người cũng chẳng phải là chuyện lạ.

Cùng lúc đó, phong ấn trên Xích Tiêu Thông Thiên Trụ cũng đang bị phá giải nhanh chóng. Quả nhiên suy đoán của Đoan Mộc Vũ không hề sai, quang mang ngân sắc mà Yêu Thạch xuất thế phát ra đúng là đại địch của phong ấn này! Cho nên khi hắn nhận được lực lượng của kiếp đan rồi thúc dục mảnh nhỏ Yêu Thạch trong cơ thể, quả nhiên phong ấn không thể ngăn cản được!

Chỉ trong chốc lát, quang mang trên Xích Tiêu Thông Thiên Trụ khổng lồ bắt đầu chập chòn chớp động, những tiếng ‘ô ô’ rít lên không ngừng. Cho đến khi vô số quang mang nổi thành một mảnh, chiếu rọi cả không gian thì nữ tử kia hét lên một tiếng, sau đó cả không gian bắt đầu sụp đổ! Tiếp đó Xích Tiêu Thông Thiên Trụ cũng trực tiếp bị chém thành mười mấy đoạn, lực lượng phản chấn cực kỳ kinh khủng khiến ngay cả Đoan Mộc Vũ có lực lượng của kiếp đan tương trợ cũng không thể nào chống lại được, trực tiếp bị đánh bay lên bầu trời!

Thế nhưng chỉ sau đó một khắc, toàn thân hắn đã được một cỗ lực lượng nhu hòa ôm lấy. Khi hắn còn chưa kịp phản ứng lại thì kiếp đan trong bụng hắn đã bị hút ra!

Không có kiếp đan chống đỡ, Đoan Mộc Vũ vốn đang bị lực lượng cường đại làm thân thể bành trướng lên mấy lần nhất thời chưa thể phục hồi lại như cũ, gần như đã bị trọng thương! May mà nàng giữ lời không có ném hắn xuống dưới.

Trong trạng thái mơ hồ, tai hắn chỉ nghe thấy tiếng nàng quát mắng liên tục. Từng đạo kiếm khí cuồng bạo bắn ra bốn phía như đám điện xà hung tợn, giết đến thiên địa hôn ám. Đến khi tất cả yên tĩnh lại thì hắn mới mở mắt nhìn lại, Cô Thành đã hoàn toàn bị san thành bình địa, năm mươi tám tòa người đá kinh khủng tương đương với Tứ Khí cảnh giới đều bị hóa thành phấn vụn, cả căn nhà đá kia cũng không còn. Nhưng mấy người Liễu Lịch, Chu Việt vẫn còn sống, chỉ bị kinh khí kinh khủng kia chấn ngất đi mà thôi. Duy chỉ có Đại Hắc vẫn còn tỉnh táo đang cố gắng đứng dậy, lắc đầu gãi nhẹ, dường như chỉ bị văng đầu một chút. Đúng là không hổ danh yêu thú thổ thuộc tính có lực phòng ngự mạnh nhất.

Cả Cô Thành đã hoàn toàn trở nên yên tĩnh, chỉ còn Đoan Mộc Vũ và cô gái mặc bộ quần áo đỏ hồng kia. Giờ phút này nàng giống như một thanh kiếm sắc bén lộ ra từ thế cao cao tại thượng trôi lơ lửng giữa không trung ở độ cao mười trượng. Mái tóc dài không gió nhưng bay phất phơ, trong tay nàng là

một luồng sáng màu xanh, đó chính là một thanh phi kiếm cao cấp.

"Người làm rất tốt! Ta thiếu người một phần nhân tình, bây giờ có yêu cầu gì thì người cứ nói ra. Chỉ cần không quá đáng, ta nhất định sẽ thỏa mãn người!"

Nàng thần nhiên nói, nhìn Đoàn Mộc Vũ như đang bỏ thí cho một con kiến hôi vậy. Thế nhưng đúng là nàng có cái tư cách này! Với thực lực của nàng sợ rằng trong Yêu Giới cũng sẽ xếp hạng trên một trăm, so với cảnh giới Động Huyền như Đoàn Mộc Vũ đúng là như một ngọn núi đi so với một hạt cát!

Nhưng Đoàn Mộc Vũ chẳng hề quan tâm đến cái thái độ cao cao tại thượng của nàng. Hắn không nói câu nào, chỉ lặng yên đứng nhìn. Một lúc lâu sau hắn mới dùng giọng điệu cực kỳ bình tĩnh mở miệng nói: "Yêu cầu? Thật ra có một chuyện mà người có thể làm được, hơn nữa cũng không hề quá đáng đó chính là: xin nhớ kỹ tên của ta! Ta tên là Đoàn Mộc Vũ, là đệ tử thủ sơn của Phù Vân Sơn Nhân Giới. Nếu như trong tương lai, có một ngày người gặp phải nguy hiểm mà người không thể chống lại thì ngàn vạn lần, nhất định phải tới đó tìm ta. Bởi vì trên đời này, chỉ có ta mới có thể cứu được người!"

Lời nói của Đoàn Mộc Vũ khiến nàng không khỏi sững sờ, sau đó không nhịn được muốn ôm bụng cười to. Nàng đã nghĩ tới vô số khả năng, nhưng cũng không thể nào ngờ rằng Đoàn Mộc Vũ lại nói ra lời nói này. Chuyện này quả thực quá hoang đường, quá buồn cười!

"Người ... Được rồi! Đoàn Mộc Vũ, có phải vừa rồi người bị cái gì kích thích làm thần hồn bị thương nặng hay không? Nói linh tinh không sao, nói không đặc sắc cũng không có gì nhưng điều người đang nói là nói hươu nói vượn đấy! Người cảm thấy, nguy hiểm mà ngay cả ta cũng không thể đối mặt được thì người có thể đối mặt được sao? Nên biết người yếu ớt đến mức nhỏ bé như con kiến hôi, ta chỉ cần dùng một tay, không không, một đầu ngón tay nho nhỏ là có thể đè chết người không! Lúc này ta cho người thêm một cơ hội để sửa lại yêu cầu, nói ra yêu cầu khác đi. Sắp tới ta phải lập tức về Yêu Giới rồi, cả đời này e rằng người không gặp mặt ta lần nữa đâu!" Nàng lắc đầu nói, ánh mắt nhìn về phía Đoàn Mộc Vũ như đang nhìn một con quái vật. Nếu không phải vừa rồi Đoàn Mộc Vũ đã trợ giúp nàng thoát khỏi thì nàng cũng chẳng muốn nói nhiều như vậy làm gì!

"Ta vẫn giữ yêu cầu kia! Không phải ta bị điên mà vì lời ta nói thiên chân vạn xác. Đúng như lời ta nói lúc trước, bị chuyện Yêu Thạch xuất thế nên người mới có cơ hội sống. Việc này không phải là tình cờ mà là số mệnh!" Đoàn Mộc Vũ lại cực kỳ trịnh trọng nói, nhưng trong ánh mắt hắn nhìn nàng có hiện lên một tia ưu thương.

"Nói giỡn sao? Nói hươu nói vượn, hồ ngôn loạn ngữ, nhất định là người bị điên rồi! Lúc này tâm tình của ta rất tốt nên không muốn so đo với người!" Nữ tử kia cảm thấy dở khóc dở cười.

"Tùy người, nghĩ thế nào cũng được, người tin cũng tốt, không cũng được, chẳng sao. Nhưng còn có một việc không biết người đã nghe nói qua chưa? Trong truyền thuyết có một loại hình phạt tên là ba ngàn sáu trăm kiếp. Mỗi một kiếp chính là một lần luân hồi, mỗi một lần luân hồi đều sẽ chết vô cùng thê thảm: thấu tim nhập cốt. Cho đến khi tất cả ba ngàn sáu trăm kiếp nạn đều qua đi, dù tồn tại cường đại đến mức nào, tâm chí kiên nghị ra sao nếu không còn tín niệm thì sẽ hóa thành hư vô, một lần nữa trở về với hư vô!"

Nghe thấy vậy về mặt nàng không khỏi hơi ngưng trọng: "Ba ngàn sáu trăm kiếp? Bản thân ta có nghe nói qua, đó chính là một trong chín đại hình phạt mà Thiên Đế nắm giữ trong truyền thuyết. Nó còn được gọi là ba ngàn sáu trăm Tử Vi Tinh Kiếp. Thần lực Tử Vi Tinh có thể cưỡng ép đẩy người ta vào luân hồi, cho dù cường đại như tiên nhân cũng không thể chống lại! Ta nói này, Đoàn Mộc tiểu tử người không cho là ta chính là người bị ba ngàn sáu trăm Tử Vi Tinh Kiếp đấy chứ? Không không không! Tuyệt đối không thể nào có chuyện như vậy được! Lực lượng của Thiên Địa Cửu Tinh lớn đến cỡ nào, một người có cảnh giới Động Huyền bé nhỏ như người làm sao có thể hiểu được huyền ảo trong đó? Như thế thì sao có thể nhìn ra ta bị phạt ba ngàn sáu trăm kiếp đấy? Chuyện này đúng là nhầm lẫn đến cùng cực, không thể có! Cũng được, ta sẽ nhớ kỹ tên của người để sau này còn trả lại nhân tình cho người!"

Nàng nói xong liền hừ lạnh một tiếng, phát tay áo hóa thành một đạo lưu quang biến mất.

Nhìn thân ảnh của nàng biến mất phía chân trời, Đoàn Mộc Vũ xem đó là điều đương nhiên. Một lúc lâu sau hắn mới gãi tay chỉ thẳng lên trời, điên cuồng cười to nói: "Người thua, chắc chắn người sẽ thua! Người cho rằng vứt Phi Vũ vào trong ba ngàn sáu trăm Tử Vi Tinh Kiếp, rồi lại ném ta vào Bát Hoang Tinh Kiếp là có thể khiến hai người chúng ta trở thành người xa lạ, hoàn toàn quên nhau, trọn đời không được gặp nhau sao? Người sai rồi, ta có thể giả dạng đi ra từ trong Bát Hoang Nghiệp Hóa thì Phi Vũ cũng có thể thoát khỏi Tử Vi Tinh Kiếp! Người không thể nào ngăn cản chúng ta được đâu!"

Sau khi chỉ bầu trời điên cuồng hò hét lên một phen, Đoàn Mộc Vũ mới dần dần tỉnh táo lại. Thực lực hiện tại của hắn vẫn còn quá yếu, quá yếu! Hôm nay một kiếp này của Phi Vũ đã được hóa giải, nhưng kiếp tiếp theo chắc chắn sẽ xuất hiện trong vòng ba ngàn năm. Trước khi điều đó xảy ra hắn phải tu luyện đến mức đủ cường đại, lần này có thể xóa bỏ kiếp này cũng hoàn toàn là do may mắn nhưng kiếp tiếp theo sẽ không đơn giản như vậy. Một khi không thể nào ngăn cản, thì đương nhiên kiếp sẽ tiếp nối kiếp, một lần lại mạnh hơn một lần. Đến sau ba ngàn sáu trăm kiếp hoàn thành thì tình cảm chân thành mà Phi Vũ dành cho hắn cũng sẽ hoàn toàn biến mất. Nàng sẽ quên mất hắn là ai, quên hết tất cả, lại xuất phát từ đầu trống rỗng.

Hít sâu một hơi Đoàn Mộc Vũ nhanh chóng xoay người, vác Liễu Lịch vẫn đang hôn mê đặt lên người Đại Hắc, sau đó rời khỏi Cô Thành. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà nơi này đã xảy ra chuyện lớn như vậy, thì hắn có thể đoán ra được sau một đoạn thời gian nữa sẽ có rất nhiều môn phái tu hành tới đây tìm hiểu chân tướng sự việc, vì thế càng sớm rời đi càng tránh được nhiều phiền toái.

Đưa Liễu Lịch về Lạc Tinh tông, sau khi từ chối Liễu Lịch tiễn đưa Đoàn Mộc Vũ vẫn dùng thân phận Hạ Mạnh Nhiên đi về phía nam trở về Phù Vân Sơn. Lần này hạ sơn, có thể nói hắn thu hoạch được rất nhiều. Đầu tiên là được mảnh nhỏ Yêu Thạch, cũng giải quyết xong tâm nguyện kiếp trước của hắn. Thế nhưng hắn cũng hiểu ra, những thứ liên quan đến Yêu Tinh thần bí tương tự như mảnh nhỏ Yêu Thạch không có cơ duyên tuyệt đối không thể nào lấy được, dù có cố gắng đến mức nào đi nữa cũng chỉ là vô dụng!

Tiếp đó chính là việc đã tìm được một tia đầu mối kiếp trước, nhưng điều này lại khiến cho hắn vẫn canh cánh trong lòng bởi muốn nắm giữ được đầu mối này cần phải có thực lực cực kỳ cường đại, vì thế hắn mới không ngại chuyện Phi Vũ đã chuyển thế rồi đi bởi việc cấp bách bây giờ là tăng thực lực

của bản thân lên.

Trừ những chuyện đó ra thì thu phục được Đại Hắc cũng là một đại thu hoạch khác. Đây cũng là một con yêu thú có thể nhanh chóng tiến giai lên cảnh giới Tử Mộc, hơn nữa nó còn hấp thu đại lượng quang mang ngân sắc, tương lai có thể nói là tiền đồ bất khả lượng.

Dĩ nhiên, so với Tiểu Bạch thì Đại Hắc chỉ là cặn bã rồi! Thế nhưng cái con Tiểu Bạch này cũng quá mức bại hoại, khi không phải chịu áp lực để sinh tồn thì việc mà nó thích làm nhất chính là lăn ra ngủ rồi ngáy thật to!

Suốt cuộc hành trình, Đoan Mộc Vũ cũng không đi nhanh. Hắn tùy ý để Đại Hắc đi bộ từ từ, còn hắn thì khoanh chân ngồi ở trên cái lưng rộng rãi của nó mà tu luyện, thuận tiện thanh lý thì thể La Yểm Hóa Bằng.

La Yểm Hóa Bằng chính là yêu thú Tử Mộc, có thể đánh chết nó là chuyện khó xảy ra. Cũng chỉ có Đoan Mộc Vũ mới giết được nó chứ đổi lại là người khác, cho dù là Liễu Lịch thì chắc chắn sẽ bị giết chết.

Ba cái lông vũ bản mệnh của La Yểm Hóa Bằng chính là tài liệu tốt nhất cho nên Đoan Mộc Vũ lưu lại để mình sử dụng.

Còn lại mấy cái lông vũ màu đỏ còn lại đều hoàn hảo, Đoan Mộc Vũ đếm tổng cộng được ba ngàn chín trăm tám mươi một phiến. Đám lông vũ này hắn tính sẽ dùng để luyện chế một bộ Nghê Thường Vũ Y cho tiểu Mị Nhi.

Xương sống lưng của La Yểm Hóa Bằng rất tốt, chỉ cần rút ra luyện thành là có thể biến thành quả cho tiểu Thực Nguyệt rồi. Với tốc độ tu luyện nghịch thiên như vậy, đoán chừng đã sớm tiến giai tới cảnh giới Động Huyền, vừa lúc phải dùng tới nó.

Còn đôi cánh của La Yểm Hóa Bằng Đoan Mộc Vũ tính sẽ đem luyện chế thành một đôi pháp khí, tên cũng đã nghĩ ra rồi, gọi là Linh Tê Song Dực, chia ra cho Tác Ly và Trình Nguyệt mỗi người một cái, sẽ rất thích hợp để bọn họ sử dụng song kiếm hợp bích!

Đôi đầu La Yểm Hóa Bằng có thể phóng hóa cũng không tồi, có thể luyện chế thành pháp khí, đưa cho Hành Vân và Hành Không sử dụng.

Về phần nhóc mập thì tu vi của nó trải qua hơn một năm cũng chẳng biết tăng trưởng đến mức độ nào. Xem ra phải nhìn vào tình huống thực tế mới quyết định quả cho nó.

Mặc dù Đại Hắc là yêu thú thổ thuộc tính, nhưng thật ra tốc độ của nó cũng không chậm, hơn nữa sức chịu đựng lại cực kỳ cao nên đi suốt cả quãng đường hơn vạn dặm vẫn không hề có chút mệt mỏi nào.

Vì thế chỉ sau bảy tám ngày, Đoan Mộc Vũ đã đến tới Ô Đầu Sơn sát biên giới Càn Châu. Nơi này cũng là sơn môn của Thất Tinh Môn, lúc trước đây cũng là nơi hắn gặp Ma Lang Quân Tô Mộ Huyền sau đó mới dẫn phát ra một đồng chuyện. Thậm chí khiến hắn phải lên vào Lạc Tinh tông, giả trang thành Hạ Mạch Nhiên, cuối cùng mới đi tới Bắc Hải Cô Thành rồi tìm được đầu mối về Phi Vũ sau khi chuyển thế! Nói đi nói lại, tất cả mọi chuyện đúng là phải đa tạ cái tên Tô Mộ Huyền này rồi!

Thế nhưng Đoan Mộc Vũ nhanh chóng phát hiện trong phạm vi Ô Đầu Sơn của Càn Châu không biết tại sao bầu trời đầy mây đen vần vũ, ma khí xuất hiện khắp nơi, đất đai và sinh linh trên dọc đường hắn đi đều hóa thành cát bụi khô cằn.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 142: Trở Về Sư Môn

Tuy trong lòng Đoan Mộc Vũ cảm thấy kinh ngạc nhưng hắn cũng không quá quan tâm tới điều này bởi dù sao đám yêu ma quỷ vật này cũng hiện thân ở phụ cận Thất Tinh Môn, vì thế tự nhiên sẽ có người tu hành của Thất Tinh Môn đến diệt trừ. Việc mà hắn cần làm bây giờ là nhanh chóng trở về Phù Vân Sơn an toàn nhưng hắn cũng không quên chuyện một năm trước Ma Lang Quân Tô Mộ Huyền đã dùng tính mạng của mấy vạn người phạm để ngưng kết Số Mệnh Thạch!

Ắt hẳn khối Số Mệnh Thạch ấy không bị phá hủy, và đồng bọn của Ma Lang Quân Tô Mộ Huyền – cũng chính là đám tà tu Hắc Thành sẽ tiếp tục thực hiện âm mưu này!

Như vậy thì rốt cuộc khối Số Mệnh Thạch này là để cho ai dùng? Đoan Mộc Vũ cũng không dám suy đoán lung tung, hắn cần phải trở về Phù Vân Sơn hỏi Thương Minh Tử mới dám xác định!

Kế tiếp, Đoan Mộc Vũ vẫn lấy thân phận Hạ Mạch Nhiên như trước, một đường đi thẳng về phía trước. Thỉnh thoảng hắn cũng gặp phải yêu ma cản đường nhưng dễ dàng chém giết cho nên không chậm trễ thời gian bao nhiêu.

Sau nửa tháng, hắn đã trở lại Phù Vân Sơn. Thế nhưng điều khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là trận pháp phòng ngự của Phù Vân Sơn đang trong trạng thái mở!

Thấy tình huống này, trước tiên Đoàn Mộc Vũ khôi phục diện mạo thật sau đó mang theo Đại Hắc cẩn thận tìm hiểu tình hình dưới Phù Vân Sơn một phen, kết quả là tất cả đều bình thường. Đến khi hắn trở về Thạch Trung Tuyền thì thấy Hành Vân, Hành Không lúc này đã cao hơn trước một cái đầu, trên lưng mỗi đứa đều đeo một cái Túi Kim Hồ Lô thật lớn và đang nhâm chán lấy nước suối trong Thạch Trung Tuyền. Nước suối nơi này dùng để cung ứng cho Phù Vân Sơn, được dùng để ngâm trà luyện đan cất rượu, còn nước dùng cho ăn uống hằng ngày thì vẫn lấy nước suối từ trên núi.

Từ xa xa nhìn thấy Đoàn Mộc Vũ và Đại Hắc, hai đứa Hành Vân và Hành Không giật mình, nhất là Đại Hắc cao chừng mấy trượng trông như một tòa núi nhỏ, thoát nhìn vô cùng hung hãn. Chúng vội vã rút kiếm ra! Hiện tại hai đứa nó cũng đã mười sáu mười bảy tuổi rồi, tu vi cũng không hề kém, đã đến cảnh giới Tầng Phong đỉnh phong cho nên khi vừa xuất kiếm cũng có chút ít khí thế.

"Hành Vân, Hành Không, là ta!" Đoàn Mộc Vũ đang ngồi trên lưng Đại Hắc vội vàng quát lên.

"Đoàn Mộc sư huynh, huynh không chết sao? Quá tốt rồi! Nhưng con gấu này thật là uy phong nha! Không phải là Đoàn Mộc sư huynh thu phục đấy chứ?" Hành Vân và Hành Không mừng rỡ kêu lên, vội vàng ném hai cái Túi Kim Hồ Lô đi rồi chạy tới.

Đoàn Mộc Vũ cũng nhảy từ trên lưng Đại Hắc xuống, mỉm cười đánh giá Hành Vân và Hành Không. Chỉ chớp mắt thôi mà hắn đã rời khỏi Phù Vân Sơn gần năm năm, Hành Vân và Hành Không vốn là hai thiếu niên ngây thơ nay cũng đã trưởng thành trở thành nam tử hán và cao gần bằng hắn rồi.

"Ai nói là ta chết? Lần này đi Thất Bảo Lăng Lâu, đường xá xa xôi hơn nữa gặp phải một số chuyện linh tinh lên bị trì hoãn! Hiện tại mọi việc trên núi có tốt không?" Đoàn Mộc Vũ vỗ vỗ bả vai hai người Hành Vân và Hành Không, hồ hững hồ.

"Hắc! Mọi chuyện trên núi vẫn tốt! Thế nhưng ... Trước hết chúng ta chúc mừng Đoàn Mộc sư huynh chính thức tiến giai cảnh giới Động Huyền cái đã. Chuyện này là niềm vui lớn, thoáng một cái bốn môn đã có hơn bốn vị cao thủ Động Huyền rồi, thử xem Thất Tinh Môn còn dám can rờ hay không?" Hành Vân mừng rỡ nói.

"Hả, Thất Tinh Môn? Chuyện gì đã xảy ra? Còn nữa một người cảnh giới Động Huyền nữa, đó là ai vậy? Không phải là tiểu Thục Nguyệt chứ!" Đoàn Mộc Vũ ngạc nhiên hỏi. Lúc trước, vào thời điểm hạ sơn Tác Ly cũng đã bề quan, lấy tư chất của hắn việc thành công tiến giai Động Huyền cảnh giới sẽ rất dễ dàng. Một người khác, hẳn là Trình Nguyệt rồi vì dù sao hai người bọn họ tu vi cũng sần sần không chênh nhau nhiều lắm. Nhưng người cuối cùng ngoại trừ Thục Nguyệt ra, hắn thật sự không nghĩ được là ai!

"Đoàn Mộc sư huynh quả nhiên là lợi hại! Chuyện này mà cũng bị huynh đoán ra được. Không sai, chính là tiểu Thục Nguyệt! Tiểu cô nương mới mười hai tuổi đã bước vào cảnh giới Động Huyền! Nhớ năm đó, lúc chúng ta mười hai tuổi cũng chỉ nắm vững được hai đạo pháp thuật thôi! Sư tôn cũng nói, Thục Nguyệt là kỳ tài ngàn năm khó gặp, tốc độ tiến giai như vậy tính trong tu hành giới cũng có thể xem là kỳ tích nhưng Đoàn Mộc sư huynh cũng không kém nha, cũng đã tiến giai thành công!" Hành Không tiếp lời nói, sắc mặt cực kỳ bội phục.

Đoàn Mộc Vũ gật đầu, Thục Nguyệt đương nhiên là kỳ tài còn về chuyện hắn tiến giai lại là một chuyện khác. Hắn có thừa lịch duyệt vì thế tiến độ tu luyện cực nhanh hai đứa này sao có thể so lại. Thế nhưng chuyện này có nói ra thì Hành Vân Hành Không cũng không hiểu được, cho lên không cần giải thích làm gì.

"Các ngươi còn chưa nói chuyện về Thất Tinh Môn. Rốt cuộc có chuyện gì? Bọn họ dám đánh tới cửa sao?" Lúc này Đoàn Mộc Vũ lại hỏi.

"Bọn họ sao dám đánh tới cửa. Thế nhưng sau khi Đoàn Mộc sư huynh hạ sơn, Thất Tinh Môn liền phái hai mươi tên đệ tử đi ra ngoài lịch lãm tới bãi sơn, thuận tiện tỷ thí một phen với đệ tử của Phù Vân Sơn chúng ta. Thế nhưng lúc ấy Tác Ly sư huynh vừa mới xuất quan, còn có cả Trình Nguyệt sư tỷ cộng thêm hai chúng ta liền tiếp thua liền bốn trận. Nếu không phải tiểu sư muội và tiểu Thục Nguyệt thắng hai trận thì sợ rằng thể diện của chúng ta cũng bị mất hết rồi!" Hành Vân bồi rối nói.

"Ừ, đúng vậy! Khi đó chúng ta chỉ mong đợi Đoàn Mộc sư huynh trở lại thay chúng ta trút con giận này. Nhưng đột nhiên Tam sư tỷ quay trở về sư môn, nói là có lời đồn sư huynh bị tà tu Hắc Thành bắt đi rồi bị chặt đầu. Chuyện này làm chúng ta thương tâm rất lâu, hiện tại tất cả chúng ta đều đang cố gắng tu luyện để tương lai có thể báo thù cho Đoàn Mộc sư huynh!" Hành Không nói tiếp.

"Tam sư tỷ? Thì ra là nàng ta! Cũng không ngoài dự đoán!" Đoàn Mộc Vũ vừa nghe là đã biết hơn phân nửa là Tam sư tỷ có ý lừa gạt để đám tiểu tử này cố gắng dụng công tu luyện. Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, chuyện đi này hẳn mất tích cũng khá lâu đúng là sống chết không rõ, đột nhiên hắn nhớ ra một chuyện liên hỏi: "Đúng rồi, Anh Nhược sư huynh vẫn đang bề quan sao? Còn nữa, có tin tức gì của Khô Mộc sư huynh không?"

"Anh Nhược sư huynh vẫn còn đang bề quan, lúc trước nếu có sư huynh ở đây thì chúng ta cũng không bị người của Thất Tinh Môn khi dễ. Còn về phần Khô Mộc sư huynh, đến giờ vẫn chưa có tin tức gì. Ngay cả Tam sư tỷ cũng không tìm được bất kỳ dấu mối nào, cho nên sư tỷ rất lo lắng." Hành Vân đáp.

Đoàn Mộc Vũ khẽ gật đầu. Ban đầu Khô Mộc đi thi hành mệnh lệnh của Thương Ngô Tử, nếu tính đến lúc này thì hai người hẳn là phải hai ba năm không có chút tin tức nào rồi. Chuyện này đúng là quý dị mà!

"Được rồi, lên núi trước đã! Giới thiệu cho các ngươi một chút, đây là Đại Hắc. Đại Hắc, đây là hai sư đệ của ta, Hành Vân và Hành Không. Ngoài ra ta còn có một đám sư đệ sư muội sư đệ, ngày sau không thiếu người cho ngươi hộ vệ."

Nói xong, Đoàn Mộc Vũ liền vỗ vỗ Đại Hắc rồi cùng Hành Vân, Hành Không đi lên núi.

Một đường đi thẳng cho đến tòa thiên phong phía ngoài cùng chủ phong Phù Vân Sơn - nơi này chính là nơi xây dựng biệt viện Tiều Sơn của đám người Từ Trần Phong, thế nhưng lúc này nó lại vô cùng yên tĩnh. Hắn chợt nghĩ ra lúc này hẳn là đám Từ Trần Phong đang toàn tâm tu luyện. Tư chất của bọn hắn vốn yếu kém, không thể so sánh với đám Hành Vân Hành Không, nhóc mập cho nên chỉ có thể dựa vào khổ tu để bù đắp. Cũng may là lần này

Đoan Mộc Vũ đã thu thập đủ tài liệu luyện chế Lam Nguyên Thông Mạch linh đan, chỉ cần đem linh đan phục dụng thì tất cả kinh mạch tắc nghẽn bên trong cơ thể của bọn họ sẽ được đã thông. Kể từ đó, chỉ cần hơn mười năm là bọn họ sẽ tiến giai Động Huyền rồi.

Không quá mấy ngày, Tam sư tỷ trở về đã dùng thời gian mấy tháng tự mình sửa đổi cho nên có thể xuất hiện một chút biến hóa. Để chúng ta đi thông báo cho sư tỷ."

"Đây là chuyện gì vậy?"

Đoan Mộc Vũ khẽ cau mày, Hành Vân và Hành Không cũng không hiểu nên liền vội nói: "Hồi bẩm Đoan Mộc sư huynh, trận pháp phòng ngự này chính là sau khi Tam sư tỷ trở về đã dùng thời gian mấy tháng tự mình sửa đổi cho nên có thể xuất hiện một chút biến hóa. Để chúng ta đi thông báo cho sư tỷ."

"Không cần, chuyện này để ta xử lý! Hành Vân, Hành Không, các ngươi đi mau lên!" Đúng lúc này từ trên đỉnh chủ phong có một đạo kiếm quang bỗng bành bay tới, đó chính là vị Tam sư tỷ ngày trước đã có duyên gặp mặt Đoan Mộc Vũ một lần. Lúc này thần thái của nàng vẫn giống như trước kia, khi thể bất phàm!

Rõ ràng Hành Vân, Hành Không vô cùng kính sợ vị Tam sư tỷ này cho nên khi nghe thấy vậy ngay cả chào hỏi cũng không kịp, cả hai vội vàng đeo Túi Kim Hồ Lô lên vai rồi bỏ trốn mất dạng.

"Đoan Mộc sư đệ, đã lâu không gặp, xem ra ngươi sống rất dễ chịu!" Khi còn cách Đoan Mộc Vũ mười trượng Tam sư tỷ liền đứng lại rồi tự tiểu phi tiểu mở miệng nói, đôi mắt đẹp sắc bén như kiếm khí của nàng khiến ngay cả Đại Hắc cũng cảm giác thấy uy hiếp, luôn miệng gặm nhẹ.

Nhưng thần sắc Đoan Mộc Vũ vẫn không hề thay đổi, hẩn quay sang trấn an Đại Hắc một chút rồi trực tiếp nói: "Sư tỷ, không cần phải gờ trò nữa! Ngươi muốn biết cái gì?"

Lời nói của hẩn làm Tam sư tỷ không khỏi ngẩn ra, nhưng ngay sau đó lại gật gật đầu đầy tán thưởng, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng: "Xem ra ngươi cũng là người sáng suốt, thực không giấu diếm gì! Sở dĩ ta trở về sớm hơn nữa còn thường xuyên trú lại cũng vì một chuyện. Chuyện này có liên quan đến Anh Nhục sư huynh!"

"Anh Nhục sư huynh?" Trong lòng Đoan Mộc Vũ khẽ thở dài, quả nhiên tình huống hẩn không muốn nghĩ tới nhất đã xảy ra.

"Ngươi biết bao nhiêu?" Khi thấy nét mặt Đoan Mộc Vũ biến hóa vì diệu, Tam sư tỷ nhảy bén phát giác ra hẩn biết gì đó.

"Cũng không được bao nhiêu, ta chỉ biết có một khối Số Mệnh Thạch đã ngưng kết thành công. Khối Số Mệnh Thạch này dùng để đánh thức người đứng đầu Hắc Thành, nhất đại Ma Quân Đoan Thiên Đồ! Hiện tại xin hỏi sư tỷ, Anh Nhục có phải là Đoan Thiên Đồ chuyển thế hay không?" Đoan Mộc Vũ trầm giọng hỏi.

"Đúng vậy!" Tam sư tỷ trầm mặc một lúc nhưng vẫn đáp lại.

"Thì ra là như vậy! Nhưng như thế vì sao ban đầu lại thu nhận hẩn? Chuyện này hẩn là không thể làm khó được hai vị sư bá? Điều này sẽ làm tăng thêm biến số!" Đoan Mộc Vũ mở miệng hỏi chuyện tình mà trong lòng hẩn nghi ngờ nhất. Hẩn biết rõ Thương Ngô Tử có thần thông thiên nhãn, như vậy thời điểm ban đầu khi thu Anh Nhục nhập môn hẩn là có thể nhìn ra kiếp trước Anh Nhục là ai!

Theo thông thường thì chắc chắn các môn phái tu hành sẽ không nhận đệ tử như vậy bởi vì những hung nhân giống như Đoan Thiên Đồ trong kiếp trước luôn lưu lại hậu thủ để kiếp sau có thể chuyển mình một lần nữa. Cho nên việc nhận hẩn làm môn đồ sẽ tạo thành một phiền toái cực lớn!

"Nguyên nhân của chuyện này ta cũng không biết nhưng bây giờ không phải lúc truy cứu chuyện này. Mà bây giờ, Nhị sư huynh là Anh Nhục chứ không phải Đoan Thiên Đồ, bọn họ hoàn toàn là hai người khác nhau. Huống chi Đoan Thiên Đồ là nhất đại Ma Quân, hung khí trong kiếp trước còn không bằng một phần vạn trên người ngươi, nếu ngươi có thể vào phái tại sao hẩn lại không thể nhập môn? Chẳng lẽ, ngươi cũng là Ma Quân hung thần chuyển thế, chuyển mang tới tai họa cho Phù Vân Sơn chúng ta sao?" Tam sư tỷ cũng là người có miệng lưỡi sắc bén, thế nhưng từ đó cũng có thể thấy nàng thực sự rất lo lắng cho Anh Nhục.

Đoan Mộc Vũ nhất thời cứng họng. Không sai, kiếp trước hẩn là thượng cổ hung thú Đào Ngộ, hơn nữa còn là Yêu Đế của Yêu Tộc, một thân hung sát khí có một vạn lần Đoan Thiên Đồ cũng chẳng thể sánh bằng. Nhưng vấn đề là hung khí của hẩn là thứ được trải qua ba ngàn năm tích lũy, hơn nữa bản thân hẩn luôn luôn thanh tĩnh, tương lai sẽ không có người nào dám cướp đoạt nhục thể của hẩn.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Tiền Căn

Thấy Đoan Mộc Vũ im lặng thừa nhận, tam sư tỷ mới khẽ mỉm cười rồi ưu sầu nói: "Lúc trước ta âm thầm phụng mệnh sư tôn, bí mật ra ngoài điều tra một vụ án tại Tích Nguyệt Hồ mấy năm trước thì bỗng nghe nói ngươi chọc vào tai họa, chẳng những bị tà tu Hắc Thành đuổi giết mà ngay cả người của Cửu Dương Sơn cũng muốn tìm ngươi. Bất đắc dĩ, ta đành phải nhanh chóng chạy tới Thất Bảo Lăng Lâu, cuối cùng mới biết chuyện của Ma Lang Quân

Tô Mộ Huyền! Lúc đó ta cũng đã cảm thấy trong chuyện này có gì đó không đúng, người chẳng qua chỉ là một người tu hành bình thường tại sao lại có thể làm Hắc Thành xuất ra động tĩnh lớn như vậy? Chắc chắn trong chuyện này có chỗ khác, vì thế ta nhanh chóng quay về Phù Vân Sơn. Quả nhiên phát hiện ở dưới chân núi có đám tà tử Hắc Thành đang ẩn nấp theo dõi, kết quả ta một hơi giết chết bảy tên, nhưng lúc đó ta cũng không dám tự ý quyết định cho nên một mặt quay về bẩm báo sư tôn, một mặt trọng chinh lại đại trận hộ phái, hơn nữa còn dùng Truyền m Phù mời mấy vị sư huynh ở bên ngoài nhanh chóng trở về hộ sơn!"

Nghe thấy vậy Đoàn Mộc Vũ không khỏi ngạc nhiên nói: "Sư tỷ, thì ra người cũng không biết chuyện về Số Mệnh Thạch mà chỉ là suy đoán thôi à!"

"Đúng vậy, nhưng hiện tại thì ta đã biết rồi! Chuyện này không phải là chuyện đùa, lập tức theo ta đi gặp sư tôn, đem tiền căn hậu quả của chuyện này nói ra sau đó dâng hoàng ở trên núi đợi ta! Không có lệnh của ta tuyệt đối không được xuống núi, tránh chọc vào phiền toái!" Tam sư tỷ vừa nói vừa đánh ra một đạo pháp quyết, lập tức có một đạo lưu quang xuất hiện đem cả Đoàn Mộc Vũ và Đại Hắc bao phủ, tiếp đó hai bọn họ có thể xuất nhập hộ phái đại trận một cách bình thường.

"Con gấu này không tồi, mỗi tội là hơi ngu một chút! Cứ để nó ở chỗ này còn người đi theo ta!" Tam sư tỷ vừa nói xong cũng không hề khách khí, lập tức nắm lấy ống tay áo Đoàn Mộc Vũ. Chỉ thấy kiếm quang chợt lóe lên, hai người đã phi lên biển mây giữa không trung. Khung cảnh bên trong biển mây cũng không tồi, chỉ thấy xung quanh là vô số tầng mây trắng hết tự rồi lại tán trôi nổi lững lờ. Ngay chính giữa biển mây là một tòa bình đài do mây tạo thành, thoạt nhìn cực kỳ đơn giản, bên trên không thấy có bất kỳ hoa văn trang trí nào nhưng bản thân nó cũng mang theo dáng vẻ trang trọng và bình thản.

Ở trên bình đài, có một bóng người mờ mờ đang ngồi, chính là Thương Minh Tử.

Khi đã đến nơi, Tam sư tỷ liền thu hồi kiếm quang, tiện tay điểm một cái lập tức có hai đám mây màu trắng nhẹ nhàng bay lại gần rồi chia ra đem hai người Đoàn Mộc Vũ nâng lên, sau đó bay về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Biển mây thoạt nhìn thì diện tích có vẻ không lớn, chỉ liếc một cái là có thể nhìn thấy rõ khắp nơi, nhưng cho dù tốc độ của đám mây mà hai người Đoàn Mộc Vũ ngồi lên nhanh như bão táp nhưng vẫn không thể tới bên cạnh Thương Minh Tử dường như chỉ cách đó có mấy trăm trượng.

Tam sư tỷ nhìn Đoàn Mộc Vũ sắc mặt thoáng hiện lên vẻ không thể tin nổi! Vốn nàng tưởng rằng khi Đoàn Mộc Vũ nhìn thấy tình huống thần kỳ như vậy sẽ vô cùng kinh ngạc vậy mà không ngờ được sắc mặt Đoàn Mộc Vũ vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, phẳng phất như đã nhìn quen rồi vậy.

Một đường phi hành về phía trước hơn năm trăm dặm, lúc này cái bình đài phía trước thoạt nhìn rất gần mới xuất hiện trước mặt hai người Đoàn Mộc Vũ, đồng thời bóng dáng của Thương Minh Tử cũng không còn mờ hồ như trước nữa. Thật ra đây chính là thần thông không gian rất đặc biệt, là thần thông rất thích hợp để làm động phủ tu hành, bởi vì cho dù địch nhân có xông vào, nếu muốn công kích được chủ nhân động phủ thì phải vượt qua cự ly mấy trăm dặm trước đã! Nếu như bổ trí thêm vài thứ khác, chắc chắn sẽ giúp cho chủ nhân động phủ có đủ thời gian phản ứng.

Lúc này Thương Minh Tử đang hí mắt liền mở hai mắt ra nhìn sang, không đợi hai người Đoàn Mộc Vũ lên tiếng đã hòa ái nói: "Chi Đồng, con quay lại tiếp sao? Có chuyện gì khẩn cấp hả?"

"Bái kiến sư tôn, đúng là đồ nhi có chuyện quan trọng cần bẩm báo!" Tam sư tỷ trịnh trọng hành lễ nói, Đoàn Mộc Vũ cũng hành lễ theo.

Nhưng Thương Minh Tử không tiếp tục lên tiếng hỏi xem chuyện gì, mà lại nhìn về phía Đoàn Mộc Vũ đánh giá một phen. Sau đó lão vân vê chòm râu bạc trên cằm, tán thưởng nói: "Đoàn Mộc Vũ, người rất tốt! Lúc trước ta còn có chút bận tâm, nhưng bây giờ nhìn lại thấy ta đã lo lắng quá nhiều, Phù Vân Sơn luôn an phận không tranh quyền đoạt thế nhưng tiếc là hôm nay cũng bị cuốn vào tràng tình phong huyết vũ, thật đáng buồn. Đáng tiếc, một bước sai lầm là hồng hết, quả nhiên là thế! Đoàn Mộc Vũ, nhân số bốn môn trước nay vốn không nhiều, chức chương môn này ta đã tính là truyền cho Khô Mộc, nhưng trước tình hình này xem ra hẳn khó có thể trở về ngay lập tức, cho nên, tương lai nếu như có sự tình gì tất cả sẽ do Ninh Chi Đồng sư tỷ người đảm nhiệm."

Lời nói của lão làm Đoàn Mộc Vũ thấy rất ngạc nhiên bởi vì những lời của lão đầu này giống như đang lưu lại di ngôn vậy.

"Sư tôn! Sao đồ nhi có thể đảm nhiệm được? Còn nữa, đồ nhi vẫn muốn sư tôn ái hộ đồ nhi!" Ninh Chi Đồng cũng nức nở nói, rõ ràng nàng cũng bị lời nói này kinh trụ.

"Ha ha! Chi Đồng, không cần phải nhiều lời, đây đã là định số!" Thương Minh Tử cười nói rồi thở dài: "Hôm nay các người tới đây ắt hẳn là vì chuyện của Anh Nhục! Xem ra các người cũng đã đoán ra, cho nên lão phu cũng không giấu diếm làm gì. Không sai, Anh Nhục - Nhị sư huynh của các người chính là nhất đại Ma Quân Đoạn Thiên Đồ chuyển thế! Một trăm hai mươi năm trước, chính lão phu đã đích thân giết chết hắn, thế nhưng hành động đó là ám muội. Lão phu đã dùng phương thức đánh lén còn hắn lại không hề phòng bị, hoặc có thể nói hắn cũng một lòng muốn chết chứ nếu không lão phu đã không thể đắc thủ! Sau khi biết được chân tướng, lão phu cũng cảm thấy hơi áy náy. Hơn nữa trước khi Đoạn Thiên Đồ chết hẳn đã cầu lão phu tìm thân chuyển thế của hắn, hắn nói cuộc đời này hắn đã giết quá nhiều, chỉ mong kiếp sau có thể làm người một lần nữa!"

"Cứ như vậy, hai mươi năm sau lão phu mới tìm được chuyển thế của Đoạn Thiên Đồ, đó chính là Anh Nhục. Vốn dĩ, lão phu cũng đã cầu Thương Ngô Tử sư huynh thi triển thần thông, đem nhân quả kiếp trước của hắn che phủ đi để phòng bị cừu gia của hắn tìm được nhưng sát khí của hắn quá nặng mặc dù lão phu đã ân cần dạy bảo nhưng thỉnh thoảng hắn vẫn chọc vào tai vạ, làm nhiều loạn tâm chí, không thể nào tĩnh tâm tu hành. Cho nên, tuy hắn nhập môn đã lâu nhưng thực lực lại xa xa không bằng Chi Đồng. Hôm nay, chuyện này cuối cùng cũng không thể giấu diếm được nữa! Nhưng nếu ban đầu lão phu đã đáp ứng Đoạn Thiên Đồ, thì quyết không cho phép người nào quấy nhiễu kiếp này của hắn, cho dù trả giá đắt đến mức độ nào đi chăng nữa! Các người có hiểu được không? Nhất là người, Chi Đồng, người phải gánh vác trên vai truyền thừa và an nguy của bốn môn, lúc nguy nan phải mang theo các sư đệ sư muội của người rời khỏi Phù Vân Sơn môn, đừng để cho Phù Vân Sơn chúng ta bị chặt đứt truyền thừa!"

Nghe xong những lời mà Thương Minh Tử nói, hai người Đoàn Mộc Vũ cũng thấm hiểu được. Xem ra Thương Minh Tử đã chuẩn bị liều mạng rồi, vì thế

chỉ còn cách đồng ý!

“Sur tôn, sao chúng ta không mang Anh Nhược sư huynh trốn đi? Lưu lại núi xanh, sợ gì không có củi đốt! Chỉ cần chúng ta trốn đi đợi đến khi thực lực của chúng ta cường đại thì cần phải sợ đám người đó nữa!” Ninh Chi Đồng cầu khẩn nói.

"Không được!" Thương Minh Từ khẽ lắc đầu, thờ dài nói: “Đây là một kiếp, tránh cũng không thoát. Anh Nhược sư huynh của ngươi kiếp trước đã tạo ra sát nghiệt quá nặng, kiếp này tất phải chịu tai kiếp. Cho dù trốn đến chân trời góc biển thì tu vi của hân cũng chỉ dừng lại ở cảnh giới Động Huyền chứ không thể nào tiến giải lên Linh Thai. Vì thế phải đối mặt với nó, giống như kiếp trước phá rồi lập lại ở lại kiếp này, tất cả phải dựa vào bản thân hân. Hân phải đấu tranh vì hân, lão phu cũng đấu tranh vì chính mình bởi vì chuyện Đoạn Thiên Đồ đã trở thành tâm ma của lão phu. Nếu hân không thể nào bình yên vượt qua thì lão phu cũng không thể nào đột phá cảnh giới Tinh Uẩn tiến vào thiên nhân chi cảnh. Đây là chuyện không không thể nào tránh được."

"Nhưng mà, nhưng mà ..." Bỗng Ninh Chi Đồng chỉ vào Đoạn Mộc Vũ nói: "Sur tôn, ngài cũng đã nói sát khí trên người Anh Nhược sư huynh không bằng một phần vạn trên người của hân, tại sao Đoạn Mộc lại không gặp phải chuyện gì? Đáng ra trong tương lai, động tĩnh mà hân gây ra phải lớn hơn chứ!"

“Khụ khụ!” Đoạn Mộc Vũ nghe thấy vậy trong lòng thâm oán. Đoạn Thiên Đồ là gì, sao có thể mang ra so sánh với hân?

"Ha ha, Chi Đồng, đây là hai chuyện khác nhau. Sát khí vốn vô hình vô chất, mỗi sinh linh đều có cho dù là một đồ tể của thế tục mỗi ngày giết gà làm thịt dê cũng sẽ tích lũy từng chút một. Ngay cả người tu hành chánh đạo chúng ta cũng có rất nhiều sát khí trên người nên câu nói dùng sát khí để phân biệt ra thiện ác là hoàn toàn sai lầm! Đoạn Thiên Đồ giết người không nên giết, hoặc có thể nói là hân giết người nhưng trong lòng hân lại cho rằng hân không nên giết vì trong lòng hân vẫn có thiện niệm, hi vọng dùng giết chóc để ngăn cản giết chóc nên kết quả cuối cùng là không thể thoát ra khỏi cái vòng luân quay này. Chính vì thế hân mới muốn chết, nhưng cũng không phải là toàn bộ ác nhân đều như thế ví như đám tà tu kia chẳng hạn. Bọn họ giết lung tung, ngay cả người vô tội nhưng trong lòng bọn họ lại cho rằng đáng chết, có giết chết cũng không thêm quan tâm, nhưng chính vì vậy bọn họ lại vô sự!" Thương Minh Từ giải thích.

"Ta hiểu rồi, Đoạn Thiên Đồ là ác nhân trong lòng có thiện niệm cho nên mới cảm thấy bất an nhưng còn Đoạn Mộc là ác nhân trong lòng không có thiện niệm, vì vậy mặc dù sát khí của hân nhiều đến mức kinh người nhưng hân vẫn có thể sống dễ chịu như cũ!" Ninh Chi Đồng tức giận nói.

"Chi Đồng, không thể nói như vậy được! Tình huống của Đoạn Mộc lại là một chuyện khác, hân sẽ không mang tới bất cứ uy hiếp gì đến sư môn. Trong tương lai, một khi có gì bất trắc, Phù Vân Môn còn phải dựa vào hai người các ngươi chung sức hợp tác. Thôi được rồi, các ngươi xuống đi, chuyện này các ngươi không cần hỏi nữa, lão phu sẽ xử lý. Chi Đồng, ngươi ở ngoài phiêu bạt đã lâu rồi, hiện tại nên tĩnh tâm tu luyện, trong khoảng thời gian ngắn không nên có dị động gì."

Sau đó, Ninh Chi Đồng cũng chẳng thể nào nói thêm được gì, đành cùng Đoạn Mộc Vũ cáo lui.

Khi trở lại Phù Vân Sơn chủ phong, Ninh Chi Đồng nhìn chằm chằm vào Đoạn Mộc Vũ rồi bỗng nhiên nói: "Tòa tiểu lâu này của ngươi ta sẽ trưng dụng, sau này chỉ cho phép ta và tiểu Mị Nhi, tiểu Thực Nguyệt ở đây. Ngươi tìm một chỗ khác để ở đi, còn nữa cảnh cáo ngươi lần nữa, nếu không có mệnh lệnh của ta thì không được xuống núi! Nếu không ta tuyệt đối không đi cứu ngươi!"

Đoạn Mộc Vũ gật đầu, cũng chẳng có phản ứng gì ngay cả việc tiểu lâu bị trưng dụng cũng chẳng thêm quan tâm, thái độ bình thản của hân làm cho Ninh Chi Đồng khẽ nhíu mày thế nhưng nàng cũng không nói thêm câu nào chỉ xoay người rời đi. Mới bước đi được mấy bước, nàng đột nhiên mở miệng lần nữa nói: “Đoạn Mộc Vũ, hiện tại tình huống mà bốn môn gặp phải có chút phức tạp, ngươi lên giải tán đám thù hạ của ngươi đi! Bọn họ rất khó đột phá Động Huyền cảnh giới, không lên làm liên lụy tới tánh mạng của bọn họ."

“Dạ! Đa tạ sư tỷ, ta biết phải xử lý thế nào!” Lần này Đoạn Mộc Vũ lại rất cung kính chấp tay cảm ơn!

"Ngươi biết là tốt!" Ninh Chi Đồng hừ nhẹ một tiếng, thân ảnh trong nháy mắt đã hóa thành kiếm quang, biến mất tăm.

Đưa mắt nhìn thân ảnh Ninh Chi Đồng xa dần, Đoạn Mộc Vũ trầm ngâm đứng yên tại chỗ một lúc rồi mới xoay người mang theo Đại Hắc rời khỏi ngọn chủ phong của Phù Vân Sơn đi tới biệt viện Tiểu Sơn. Ninh Chi Đồng nói rất đúng, tình hình hiện tại không ổn phải tranh thủ thời gian luyện chế Lam Nguyên Thông Mạch linh đan, nếu không đám người Từ Trần Phong sẽ không có lực để tự vệ!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 144: Lam Nguyên Thông Mạch Linh Đan

Biệt viện Tiểu Sơn vẫn như xưa, không có biến hóa gì quá lớn. Chính xác mà nói thì nơi đây vẫn hoang vu như cũ, chỉ có mười căn phòng đơn sơ dựng từ đá tảng đứng thẳng ở nơi đây.

Đoạn Mộc Vũ không làm kinh động đám người Từ Trần Phong, sau khi phân phó để Đại Hắc đi lựa một chỗ tu luyện hằng ngày ở gần đó thì hân liền chấp tay kiên nhẫn chờ đợi.

Không tới nửa canh giờ sau, hắn đã thấy Triệu Khắc đẩy cửa nhà đá đi ra. Nhưng về mặt Triệu Khắc sàu khổ, chính xác là thống khổ giống như vừa ăn hoàng liên vậy! Gương mặt to cứ mãi dán vào một căn phòng đá khác nên không nhìn thấy Đoàn Mộc Vũ, chẳng qua lại chột hết gầm lên: "Địa Lão Thử, còn không mau lăn ra ngoài? Lão tử sắp bị đói chết rồi này! Một con chuột như ngươi thì đã tọa tu luyện cái nòi gì? Không thấy ngay cả lão tử tư chất cao thâm ưu tú bực này mà hiện tại chỉ mới vừa vận nhập môn hay sao? Nhanh lên một chút! Tối nay lão tử muốn ăn thịt heo rừng!"

Triệu Khắc nói một tiếng quả thực giống như là một tảng đá rơi vào mặt hồ phẳng lặng, sau đó liên tiếp có vài tiếng rống giận từ mấy căn phòng đá bên cạnh vang lên!

"Triệu Khắc khốn kiếp, gào cái gì mà gào? Lão tử từ lúc bình minh đã đá tọa, ước chừng đếm được ba ngàn tám trăm chín mươi chín con khi, mới vừa có chút cảm giác nhập định thoáng cái đã bị ngươi cắt đứt! Ngươi không biết nếu bị tẩu hỏa nhập ma là ta đi bán muối sao?" Thanh âm này là của Từ Trần Phong.

"Chết thì tốt! Chết thì thanh tịnh! Lão tử cũng bị các ngươi làm âm ỉ đến chết rồi! Ở chung một chỗ cùng đám người ngu xuẩn các ngươi đúng là mốc cả tám đời nhà ta. Đợi bí quyết Thừa Phong của lão tử đại thành, nhất định sẽ ném các ngươi tới tận chân trời!" Thanh âm này là của Tào Khái.

Các loại ngôn ngữ chửi mắng không ngừng vang lên! Sau đó, mấy người Từ Trần Phong không hẹn mà cùng chui ra từ trong nhà đá. Mà lúc này, bọn họ mới nhìn thấy Đoàn Mộc Vũ đứng ở cách đó không xa. Nhất thời khung cảnh yên lặng như tờ, cả đám cực kỳ lúng túng.

"Ách, chúng thuộc hạ ra mắt công tử! " Ngần ngợ mãi một lúc, đám người Từ Trần Phong mới vội vàng làm lễ ra mắt.

Đoàn Mộc Vũ gật đầu, ánh mắt quét qua năm người, Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khái, Vương Giới, Kiều Huyền. Tu vi của bọn họ miễn cưỡng coi như đạt đến Tầng Phong trung kỳ nhưng đây đã là cực hạn rồi. Về phần hai người Địa Lão Thử còn lại, thì chỉ mới vừa tiến vào Tầng Phong kỳ!

Chẳng trách bọn họ có tâm tình nổi loạn, thật sự là tu vi của bọn họ đã không cách nào tiến thêm được nữa.

Nhóc mập không có ở chỗ này, đoán chừng đã bị Ninh Chi Đồng gọi tới chủ phong dạy dỗ rồi vì dù sao tư chất nhóc mập tốt hơn đám này nhiều.

"Từ bây giờ bắt đầu trai giới bảy ngày cho ta, trong lòng không được có tạp niệm lại càng không phải được nghĩ đến ong bướm gì. Các ngươi nghe cho rõ, lúc trước ta trợ giúp các ngươi chỉ có thể coi là cải thiện thể chất của các ngươi một chút trở thành cường đại nhất trong phạm nhân, nhưng mà cự ly bước vào tu hành giới thì còn không đủ tư cách! Lần này thì bắt đầu cho nên trong thời gian sáu ngày tới, đối với bảy người các ngươi, chính là thời khắc quan trọng nhất, có thể trực tiếp quyết định tốc độ tốc tu hành của các ngươi trong tương lai! Song cũng không cần phải khẩn trương, coi việc này như một lần đại chiến thôi!" Phân phó một phen như thế, Đoàn Mộc Vũ đã đem bảy người Từ Trần Phong đuổi qua một bên, còn hắn lại từ bình tĩnh luyện chế Lam Nguyên Thông Mạch linh đan.

Loại linh đan này nói cao cấp cũng không cao cấp, phức tạp cũng không phức tạp nhưng nếu nói nó là cấp thấp thì lại không đúng vì trong Nhân Giới có rất ít người biết được loại linh đan này. Bởi vì đây là linh đan mà Yêu Tộc phục dụng, chính là để cường hóa lực lượng, mạnh mẽ giải khai tắc nghẽn trong kinh mạch.

Bởi vì Yêu Tộc có thể chất cực mạnh cho nên sẽ không có tổn thương gì nhưng mà đối với loài người mà nói thì loại linh đan này vô cùng bá đạo, cho nên không nổi danh.

Nhưng Đoàn Mộc Vũ lại điều chỉnh thành phần Lam Nguyên Thông Mạch linh đan một chút, hơn nữa căn cứ vào thể chất mỗi người mà chọn linh hiệu, cuối cùng hiệu quả có lẽ sẽ kém chút ít nhưng lực đạo đánh vào cũng sẽ giảm đi rất nhiều. Cho dù đám người Từ Trần Phong phục dụng xong cũng không lo lãng mất đi tính mạng!

Tuy nhiên đối với bảy người Từ Trần Phong thì linh đan này chỉ có thể phục dụng một lần mà thôi.

Thời gian kế tiếp, Đoàn Mộc Vũ mỗi ngày chỉ luyện ra một viên Lam Nguyên Thông Mạch linh đan hợp cách, còn thừa lại chút ít linh đan trực tiếp ném cho Đại Hắc làm vật tráng miệng.

Thấy Đại Hắc ăn ngon lành không có gì nguy hiểm nên đám người Từ Trần Phong dần dần quen nó. Bọn họ là người có tính cách hào phóng, cũng cùng Đại Hắc chung sống cực kỳ hòa hợp. Đại Hắc cũng không bài xích bọn họ, có đôi khi thỉnh thoảng biến ảo thành một đại hán đen thui cao chừng ba trượng, cao lớn vạm vỡ, làm đám người cả kinh không nói nên lời.

Đến khi bảy ngày trôi qua, Đoàn Mộc Vũ tiêu hao hết Lam Nguyên Thảo trăm năm cuối cùng cũng luyện ra bảy viên Lam Nguyên Thông Mạch linh đan theo tư chất mỗi người. Về phần linh đan còn lại không phù hợp với yêu cầu thì đưa cho Đại Hắc, thân thể nó không thiếu lực lượng nên linh đan không có hiệu quả quá lớn.

"Các ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa, không nên thấy Đại Hắc ăn ngon lành mà xem thường! Các ngươi ăn vào, có tỷ lệ bỏ mạng ít nhất một nửa! Hiện tại lùi một bước vẫn còn kịp! Thân thể của các ngươi cũng đã được cải thiện triệt để, thọ nguyên của mỗi người cũng có thể đạt tới một trăm hai mươi năm, chỉ cần không phải bị thương nặng sẽ bình yên đến già! Các ngươi lựa chọn đi!"

Đoàn Mộc Vũ không lập tức cho bảy người Từ Trần Phong phục dụng mà nói trước để họ tự quyết định, bởi vì Lam Nguyên Thông Mạch linh đan vốn không phải thứ để người tu hành phục dụng. Tuy được hắn điều chỉnh cẩn thận nhưng vẫn có thể có người không chịu nổi được lực bá đạo của linh đan, bạo thể mà chết!

Nói một cách khác, bảy người Từ Trần Phong cần dùng tính mạng đánh cược cho sự tu hành trong tương lai. Mặc dù bọn họ đều là lão binh hung hãn

không sợ chết nhưng chuyện này khác chuyện chém giết trên chiến trường, còn có thể có lựa chọn phương thức khác!

"Hồi bẩm công tử, thuộc hạ đã quyết định. Nếu như xui xẻo mà chết thì cũng không oán hận một câu!" Từ Trần Phong là người đầu tiên mở miệng, một mặt vốn từ sự tin nhiệm mù quáng vào Đao Mộc Vũ và mặt khác là tự tin đối với thực lực bản thân của mình. Hắn tin tưởng bằng vào thân thể cường hãn của mình có thể chịu đựng được!

Kế tiếp, bốn người Triệu Khắc, Tào Khải, Vương Giới, Kiều Huyền cũng gật đầu đồng ý. Mà Dịch Hạ biệt hiệu là chuột đất do dự vật lộn một phen cuối cùng cũng nguyện ý đánh cược!

Nhưng đến lượt Chu Đại biệt hiệu lỗ tai heo thì do dự một hồi rồi nói: "Hồi bẩm Đao Mộc công tử, thuộc hạ từ nhỏ đã quá đàn, ngay cả lời nói cũng không biết nói mạch lạc nên tu hành đối với thuộc hạ quá mức phức tạp! Tôi, tôi không sợ chết, ra trận giết địch, cái gì cũng không sợ nhưng còn muốn cưới vợ sinh con trai! Linh đan này, ta khẳng định không thể nào gánh vác được! Ta không muốn chết như vậy!"

"Tai heo, ngươi thật hèn nhát! Mọi người cả đời là huynh đệ, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, sao ngươi lại lùi bước!" Triệu Khắc gầm lên, không nhận được muốn xông ra đá hắn một cước nhưng lại bị Từ Trần Phong ngăn cản.

"Triệu Khắc, ngươi nói vậy bạ gì đó? Nguy hiểm này ngươi có thể giúp hắn được sao? Nguy hiểm này hắn phải tự mình đối đầu, cho nên hắn có quyền lựa chọn!" Chu Đại hét ầm lên.

"Không sai! Con đường tu hành phải dựa vào chính mình, phần lớn hung hiểm cũng phải do mình đối đầu, người khác không thể giúp được các ngươi quá nhiều! Tốt rồi, tự mình nuốt đi!" Đao Mộc Vũ gật đầu nói. Chu Đại này thật ra rất sáng suốt, là con người biết tiến thoái. Sự thật hắn có tư chất kém cỏi nhất trong mọi người, hơn nữa tuổi hắn cũng lớn nhất, nếu thật sự phục dụng Lam Nguyên Thông Mạch linh đan thì tỷ lệ chết ít nhất cao gần tới chín thành!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Còn Có Tư Cách Hơn!

Đao Mộc Vũ vung tay lên, sáu luồng hàn khí lạnh như băng liền đông cứng đám người Từ Trần Phong đang sắp không chịu đựng được nữa lại, sau đó tiếng kêu rên thảm thiết liên tiếp vang lên. Dù đã sớm đánh giá cao uy lực của linh đan Lam Nguyên Thông Mạch nhưng đám người Từ Trần Phong vẫn không ngờ rằng được lực của linh đan bá đạo đến thế! Mới vừa phục dụng, trong nháy mắt có thể cảm giác được giống như bản thân mình tự nuốt một viên than nóng đỏ vào bụng, đốt cháy kinh mạch toàn thân. Dùng cụm từ xuyên tim đục cốt để hình dung cũng không quá đáng!

Lúc trước bọn họ cho rằng mình có tư cách kiêu ngạo, thống khổ chẳng là gì nên mới xem chuyện nuốt linh đan là bình thường. Nhưng lúc được lực phát tác thì cảm ứng của cả đám trở nên bén nhọn, cảm nhận được cỗ được lực nóng rực tác động vào từng bộ phận! Loại thống khổ này quả thực không cách nào có thể tưởng tượng. Thì ra tất cả linh đan không hề giống nhau, không thể xem là món điểm tâm như tiểu Bồi Nguyên Đan!

Nếu như lúc này có thể lựa chọn thì đám người Từ Trần Phong nhất định sẽ lựa chọn không dùng, hoặc dứt khoát lấy cái chết để đổi. Đây quả thực là hình phạt kinh khủng nhất trên đời!

Nhưng có hối hận thì cũng vô dụng, cả bọn chỉ có thể nằm yên mặt đất mà kêu rên thống khổ. Một màn này khiến Chu Đại không phục dụng Linh đan Lam Nguyên Thông Mạch sắc trắng bệch, thậm chí mồ hôi mẩn!

Sắc mặt Đao Mộc Vũ vẫn luôn bình tĩnh!

Cái hắn cần chính là những thủ hạ trung thành và đám người Từ Trần Phong chính là nhân tuyển tốt nhất, nhưng với thực lực của bọn họ mà muốn đuổi theo hắn thì chịu thống khổ là điều tất yếu.

Ước chừng một lúc sau hắn mới từ từ bước lên trước, quan sát tình thế một phen. Trước hết, Đao Mộc Vũ đi tới bên cạnh Địa Lão Thử. Thực lực của hắn yếu nhất, thiếu chút nữa không thể vượt qua, giờ phút này chắc hẳn đã đến giới hạn cuối cùng rồi. Nhưng chính vì chút chênh lệch thời gian này mà ngày sau thực lực của hắn yếu nhất trong sáu người!

Mặc niệm pháp quyết trong miệng, tay trái Đao Mộc Vũ liền xuất hiện một trăm cây băng châm dài chừng ba tấc, cực kỳ mảnh khảnh. Sau đó, một trăm cây băng châm đã được hắn châm vào các yếu huyệt toàn thân của Địa Lão Thử một cách vô cùng quen thuộc.

Một trăm cây băng châm ghim vào, đau đớn trên người Địa Lão Thử nhất thời tiêu giảm nên hắn liền ngủ say.

Chờ đợi khoảng chừng mười tức, Đao Mộc Vũ tiếp tục châm vào người Kiều Huyền trăm cây băng châm. Còn Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khải và Vương Giới thì đợi thêm bởi vì phục dụng linh đan Lam Nguyên Thông Mạch không phải ai cũng giống nhau, sẽ đạt được hiệu quả như nhau mà là ai có thể kiên trì thời gian càng lâu thì kinh mạch có thể càng thêm thông suốt, đối với tu hành sau này lại càng hữu ích!

Bốn người Từ Trần Phong quả không tệ, hắn kiên trì thêm thời gian uống cạn nửa chén trà nóng chắc không thành vấn đề. Song trong bốn người thì kiên

trì lâu nhất lại là Vương Giới. Điều này khiến Đoan Mộc Vũ cảm thấy kinh ngạc, không nghĩ tới Vương Giới vốn yếu nhược lại có thể kiên nghị như thế, thật sự không phải chuyện đùa!

Đám toàn bộ băng chằm vào, Đoan Mộc Vũ liền sai Đại Hắc ném sáu người bọn họ vào trong cái hồ lớn trên chủ phong Phù Vân Sơn để tắm rửa, mấy ngày sau bọn họ sẽ tự tỉnh dậy. Mà chính hắn đưa Chu Đại xuống núi rồi trở về chủ phong Phù Vân Sơn, làm hàng xóm cùng Tác Ly, tự mình tu luyện.

Thời gian thoáng qua mấy tháng, đúng như lời Thương Minh Từ đã nói, hết thấy đều bình lặng vô sự. Nhưng ngay cả nhóc mập và đám người Từ Trần Phong cũng cảm giác được có một cỗ áp lực vô hình nên đều liều mạng tu luyện, đề cao thực lực bản thân.

Sáu người Từ Trần Phong trải qua một phen khảo nghiệm sinh tử, kinh mạch toàn thân thông suốt, tu luyện ít lại được nhiều nên tu vi mọi người đều nhanh chóng tăng lên.

Về phần nhóc mập, Lam Mị, Hành Vân Hành Không cũng đều toàn lực tu luyện. Cả đám đều lấy Thục Nguyệt làm mục tiêu nhưng trong tương lai ba năm tới có lẽ chỉ có Lam Mị tiến vào cảnh giới Động Huyền.

Một ngày kia, Đoan Mộc Vũ đang ở dưới một gốc cây cổ mộc tĩnh tọa thì đột nhiên mở mắt nhìn. Hắn thấy Ninh Chi Đồng đi đến, trên gương mặt nàng cực kỳ ngưng trọng. Một bên là Tác Ly và hai nam tử sắc mặt tiêu tụy xa lạ, trên người vết máu loang lổ.

"Ninh sư tỷ, Tác Ly sư huynh!"

Đoan Mộc Vũ đứng dậy, khẽ chấp tay.

"Đoan Mộc Vũ, hai vị này là đệ tử Thất Tinh Môn đặc biệt tới Phù Vân Sơn chúng ta cầu viện. Bây giờ sơn môn Thất Tinh Môn bị vô số yêu ma, tà tu vây công, nguy trong sớm tối. Sư tôn đã đáp ứng đề ta dẫn đội, mang Tác Ly, Trình Nguyệt, Thục Nguyệt, Hành Vân, Hành Không, Từ Trần Phong, Triệu Khắc, Tào Khải, Vương Giới, Kiều Huyền, Dịch Hạ cùng nhau cứu viện. Thực lực người không tệ nên để người thù họ sơn môn!"

"Ta?" Đoan Mộc Vũ ngạc nhiên, nhìn hai đệ tử Thất Tinh Môn tới cầu viện một chút. Hắn vội vàng thấp giọng nói: "Ninh sư tỷ, lúc này sao các người có thể xuống núi?"

Ninh Chi Đồng khẽ lắc đầu: "Đây là lệnh của Chương môn sư tôn. Hà huống chi Phù Vân Sơn lại là môn phái gần Thất Tinh Môn nhất. Đây là môn phái tu hành sao có thể thấy chết mà không cứu? Cứ như vậy đi, người chỉ cần phụ trách việc tuần sơn hằng ngày! Có Đại Hắc giúp người, hết thấy đều không đáng ngại, huống chi còn có Chương môn sư tôn trấn giữ? Mặt khác, người cứ cách mấy ngày thì vấn an Anh Nhược sư huynh một chút! Thời gian gần nhất, càng ngày huynh ấy càng tiêu tụy rồi!"

Lúc này Đoan Mộc Vũ cũng không thể nói thêm gì nữa. Hắn không thể làm gì khác hơn nên đành nói: "Ninh sư tỷ, các người phải bảo trọng!"

"Người cũng không cần quá lo lắng! Không chỉ có Phù Vân Sơn tới cứu viện mà ba đại tông môn cùng với các tông môn khác cũng phái đệ tử cứu viện. Tinh huống nguy cấp của Thất Tinh Môn chắc hẳn sẽ được giải trừ nhanh thôi!" Ninh Chi Đồng nói xong liền dẫn theo đám người Tác Ly rời đi vội vã.

Đám người Ninh Chi Đồng vừa rời đi, Phù Vân Sơn đã vắng nay lại càng heo hút hơn. Mỗi ngày, Đoan Mộc Vũ cho Đại Hắc tuần sơn thay hắn, còn hắn lại để tâm chú ý Anh Nhược. Chẳng qua, qua mấy ngày cũng không có bất cứ điểm nào không ổn, chỉ có Anh Nhược lại càng tiêu tụy thêm. Vốn là một công tử văn nhã anh tuấn thân tuấn, thì hôm nay lại biến thành ốm yếu, lụi tụy.

Còn Tiểu Hà Nhi thì lại sống một mình cách nơi Anh Nhược bề quan một dặm. Hôm nay, Đoan Mộc Vũ lại càng hoài nghi nàng hơn nhưng nếu Thương Minh Từ đã nói đề chuyện này cho lão thì Đoan Mộc Vũ cũng chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.

So ra thì hắn lo lắng cho đám người Ninh Chi Đồng đi cứu viện Thất Tinh Môn hơn.

"Đoan Mộc sư huynh! Sư huynh!"

Lúc này, Đoan Mộc Vũ đang đứng ở trên một tảng đá lớn ở trên chủ phong Phù Vân Sơn và nhìn về phía bắc trăm tư thì bị thanh âm của Lam Mị cắt ngang. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lam Mị không biết từ nơi nào tìm được một đoạn gỗ màu tím, đang đứng dưới tảng đá gọi hắn. Gần đây tiểu nha đầu này thần thần bí bí, cũng chẳng biết đang mê mẩn cái gì nữa!

"Hôm nay tu luyện xong rồi hả?" Hỏi xong, Đoan Mộc Vũ giờ tay kéo Lam Mị lên, thuận tay cầm lấy mảnh gỗ nó ôm trong ngực.

"Từ Đình Hương Mộc, một trăm hai mươi năm. Không bị côn trùng đục, không bị sét đánh, chưa bị dao chém, gỗ vào âm thanh phát ra trong, sờ thấy nặng. Nếu làm đàn thì sẽ cực kỳ tốt!" Đoan Mộc Vũ chỉ lấy tay nhẹ nhàng gõ gõ, đã nói toàn bộ lai lịch khúc gỗ này ra!

"Oa, sư huynh thật là lợi hại! Nhìn cũng không nhìn mà lại có thể biết lai lịch Từ Đình Hương Mộc!" Khuôn mặt Lam Mị đầy sùng bái nói.

"Không cần vuốt mông ngựa! Nói đi, muốn làm gì? Đừng có nói là muốn học Ninh sư tỷ đánh đàn nhen. Chuyện này phải tìm tỷ ấy mới được, chứ tìm ta làm gì?" Đoan Mộc Vũ thần nhiên nói.

"Sư huynh!" Lam Mị lúi cúi kéo cánh tay Đoan Mộc Vũ làm nũng nói: "Học đàn đương nhiên sẽ tìm Ninh sư tỷ, nhưng chế đàn thì Ninh sư tỷ không am hiểu. Đàn cổ tỷ ấy dùng là của sư thúc Yên Vân Từ lưu lại từ. Tiểu Mị Nhi cũng muốn một cái đàn như vậy!"

"Cho nên người đến tìm ta? Ta cũng đâu phải không gì không làm được!" Đoan Mộc Vũ bật cười nói.

"Làm sao có thể? Với tiểu Mị Nhi thì sư huynh chính là người không gì không làm được! Cũng không cần quá tốt, nhưng chỉ cần do sư huynh chế ra thì Tiểu Mị Nhi cũng sẽ thích!"

"Được rồi, ta sẽ giúp! Nhưng chuyện này cần nói rõ trước, có một cái đàn rồi thì đừng có đòi Nghê Thường Vũ Y nữa được không?" Đoan Mộc Vũ mỉm cười nói. Một khúc Tử Đình Hương Mộc phẩm chất cũng không tệ nhưng nếu muốn đạt tới tiêu chuẩn như đàn cổ của Ninh Chi Đồng thì không được, vì vậy chỉ có thể dùng tài liệu để luyện Nghê Thường Vũ Y bỏ vào.

"Uhm! Có thể! Sư huynh, Tiểu Mị Nhi không tham lam đâu!" Lam Mị suy nghĩ một chút rồi nói. Hiển nhiên là đàn cổ vẫn có sức hấp dẫn lớn nữa.

"Ha ha, tốt! Nhưng ta có một vấn đề, tiểu Mị Nhi ngươi phải trả lời thành thật. Khúc Tử Đình Hương Mộc này từ đâu muội có?" Đoan Mộc Vũ đột nhiên hỏi.

"Chuyện này ... Sư huynh, tiểu Mị Nhi đã đáp ứng tỷ tỷ không nói ra rồi!" Lam Mị mở trừng hai mắt, đáng thương nhìn Đoan Mộc Vũ nói.

"Rất tốt! Hết lòng tuân thủ hứa hẹn là căn bản để làm người. Không tệ. Muội cũng về đi, qua một thời gian thì ta sẽ đưa cho một cái đàn cổ chân chính!" Đoan Mộc Vũ mỉm cười nói, nhưng đến khi Lam Mị vui vẻ rồi đi thì ánh mắt của hắn đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo, giờ tay xuất Phi Vũ Kiếm bay thẳng tới cắm địa dưới Phù Vân Sơn!

Ở ngoài thạch bích nơi Anh Nhược bế quan, một con sông nhỏ quanh co lặng yên chảy xuôi. Một cô gái tinh tế, nhu nhược ở bên bờ sông nhỏ giặt quần áo. Cho dù thế nào cũng thấy nàng là một cô gái vô cùng lương thiện.

Chẳng qua sau một khắc, kiếm quang Đoan Mộc Vũ từ trên trời đáp xuống đối diện sông nhỏ khiến nàng kinh hô một trận.

"Ngươi không cần giả bộ nữa. Tiểu Hà Nhi, ngươi thật là quá đáng. Ngươi ẩn thân ở Phù Vân Sơn thì cũng thôi nhưng lại dám đánh chủ ý vào sư muội ta, len lén đưa nàng một khúc Tử Đình Hương Mộc! Ngươi cho rằng, ta thật sự không có biện pháp bắt ngươi sao?"

Lời vừa ra, Tiểu Hà Nhi vốn kinh hãi bỗng nhiên lộ ra một nụ cười vô cùng mê người. Nàng nhẹ nhàng gạt những giọt nước trên tay, lúc này mới chậm rãi nói: "Ta thật hối hận sao lại không giết ngươi lúc ở trấn Hồi Long. Ai có thể nghĩ một tiểu tử tư chất cực thấp như ngươi lại thâm tàng bất lộ như thế! Hừ! Thành thật khai báo lý do ngươi ẩn thân ở Phù Vân Sơn cho ta?"

"Ngươi chất vấn ta? Ngươi có tư cách gì?" Đoan Mộc Vũ có chút sững sờ. Hắn thật sự không nghĩ tới khẩu khí Tiểu Hà Nhi so với hắn còn mạnh hơn, lại chất vấn ngược hắn.

"Ta dĩ nhiên có tư cách! So với ngươi thì lại càng có tư cách hơn!" Tiểu Hà Nhi bỗng nhiên lộ ra một cái nụ cười cực kỳ lạnh lùng, giống như là ở nhớ lại cái gì. Một lúc lâu, nàng mới lạnh lùng phát tay áo nói: "Ngươi đi đi, đừng ép ta giết ngươi! Còn nữa, đàn của Tiểu Mị Nhi nếu ngươi không có năng lực chế luyện cũng đừng làm mất mặt!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Sợ Quá Chạy Mất Dép

Trong nháy mắt khi Đoan Mộc Vũ hợp nhất cùng Phi Vũ Kiếm hạ xuống mặt đất thì phụ nhân kia cũng đã tích súc công kích của mình đến cực điểm. Chỉ thấy ba đạo quang hoa từ trên trời giáng xuống, nối tiếp lẫn nhau như sông lớn chảy cuộn cuộn không thể nào dừng, giống như một con rồng đang nổi giận. Nơi chúng đi qua, cây cối trên mặt đất đều bị chém đứt, một cộng cỏ cũng không lưu lại, sát cơ tràn ngập!

Một đòn này ả đã suy tính rất lâu, lấy nhanh chế chậm, lợi hại không ngờ! Cho dù Đoan Mộc Vũ lợi hại thế nào cũng tránh né không xong!

Vào thời khắc mấu chốt này, Đoan Mộc Vũ đột nhiên quay đầu lại. Bình nhỏ trong tay trái hắn bật nút, một giọt máu của La Yêm Hòa Bằng bay ra như hỏa diễm. Hơn thế nữa, tay phải hắn đồng thời dùng chính giọt máu đó vẽ một đôi hỏa dực giữa không trung!

Đôi hỏa dực đồ rực vừa mới xuất hiện liền hóa thành một con cuồng phong, cuốn Đoan Mộc Vũ đưa xa mấy trăm trượng, khó khăn lắm mới tránh thoát một đòn sát thương kia. Mà tại vị trí lúc trước hắn đứng, gần như phần nửa đỉnh núi đã bị san bằng!

Thảm khen một tiếng lợi hại nhưng Đoan Mộc Vũ vẫn không ngừng thao túng Phi Vũ Kiếm lướt gấp sát mặt đất. Đồng thời hắn lấy một hơi trăm cái lông vũ của La Yêm Hòa Bằng ra rồi nhúng vào máu La Yêm Hòa Bằng để thi triển pháp quyết, ném đi về phía sau. Nhất thời trăm cái lông vũ liền biến thành trăm hỏa cầu, phả thiên cái địa bay về phía phụ nhân!

Công kích này nhìn thì mạnh mẽ nhưng mỹ phụ kia lại là cao thủ cảnh giới Linh Thai nên ả chỉ bị trì hoãn chốc lát rồi tiếp tục đuổi theo. Nhưng Đoan Mộc Vũ muốn đứng là chút thời gian này, bởi vì phía trước xuất hiện một con sông lớn! Đây là địa lợi mà hắn cần!

Bởi vì đối mặt với cao thủ cảnh giới Linh Thai đỉnh phong, dưới tình huống không chuẩn bị sẵn sàng trước thì cho dù là Đoan Mộc Vũ cũng không nắm

chắc phần thắng. Cho nên ngay từ đầu hắn không đánh trả, chỉ lo chạy trốn chết. Nhưng khi có địa lợi thì lại bất đồng!

Lúc này còn chưa tới gần sông lớn nhưng Đoàn Mộc Vũ đã bấm độn pháp quyết, liên tiếp xuất ra chín băng trụ khổng lồ. Tuy nhiên hắn không công kích phụ nhân phía sau mà là phóng về phía con sông lớn!

Chín cây băng trụ mỗi một cây đều dài mười lăm trượng, lớn cỡ vạc nước. Chúng vừa phóng vào lòng sông lập tức tạo thành một trận pháp Hàn Băng!

Hàn khí trên chín cây băng trụ đông cứng nước xung quanh lại. Một cây băng trụ thì không có gì nhưng một lúc có cả chín cây nên đã đông băng cả một phần ba độ rộng của con sông!

Đến khi Đoàn Mộc Vũ ngự kiếm bay tới gần thì hai bàn tay trống không của hắn lại xuất thêm chín cây băng trụ khổng lồ giống như trước, rồi cho cắm vào phương hướng khác của con sông!

Làm như thế khiến cho hai phần ba bề rộng của con sông bị bế tắc, mà nước sông lại chảy xiết nên tạo thành con sóng cao hơn mười trượng. Nhưng con sóng ấy liền bị đóng băng! Kể từ đó, ngăn ngăn có mấy tức mà Đoàn Mộc Vũ đã dùng mười tám cây băng trụ đóng băng gần hết con sông. Nước từ thượng nguồn không ngừng đổ xuống rồi bị đóng băng nên đã tạo thành một tòa thành băng băng trên sông!

Mỹ phụ kia xông đến, thấy một màn này cũng không khỏi sửng sốt bởi vì Đoàn Mộc Vũ không trốn nữa mà hiên ngang đứng trên băng thành, bộ dạng tựa hồ muốn tử chiến một trận!

"Ha ha ha, con nít vô tri! Ngươi cho rằng dùng hàn khí tạo thành băng thành thì có thể chống đỡ được Phệ Kim Luân của ta sao? Thật đáng chê cười! Ngươi dám giết con ta thì hôm nay ta sẽ cho ngươi chịu đựng hết thảy cực hình trên thế gian này, khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!" Mỹ phụ kia khàn giọng nói, đôi mắt âm lãnh giống như rắn độc! Á căn bản không xem băng thành dưới chân Đoàn Mộc Vũ ra gì vì trong mắt ả núi đá cũng bị hủy diệt huống chi băng thành do hàn khí duy trì!

Đoàn Mộc Vũ không nói năng gì mà hắn tất nhiên sẽ không làm chuyện điên rồ, cũng không ngu xuẩn muốn dùng một tòa băng thành để phòng ngự. Cái hắn muốn thật ra là lực lượng thiên địa!

Hắn tu luyện Băng Di Liên Thiên Quyết nên lấy hàn khí làm trụ cột mà thuộc tính thủy thuần âm, đồng dạng là một loại hàn khí nên con sông lớn tuy có lực lượng yếu nhưng bao hàm chí lý trong đó. Nếu có thể hội tụ lực lượng của cả con sông, mượn dùng được một thành cũng đã đủ rồi!

Dĩ nhiên, không phải ai cũng có thể làm thế, không đủ ngộ tính, căn bản là sẽ không ý thức được điểm này.

Giờ khắc này, Đoàn Mộc Vũ lại chậm rãi hai mắt nhắm lại, tay phải ngón trỏ ngón giữa thống nhất, chỉ xuống phía dưới, lại nghe từng tiếng kiếm ngân vang lên, Phi Vũ Kiếm đang ở dưới băng thành rung động không dứt, nhưng mà rất kỳ quái, chính là Phi Vũ Kiếm cũng không có lao ra, chẳng qua là rất quý dị, Đoàn Mộc Vũ bên cạnh, rõ ràng liền hiện lên chín đạo kiếm khí hư ảnh trắng xoá, hoàn toàn là do hàn khí ngưng tụ mà thành!

Tình hình như thế tất nhiên mỹ phụ kia nhận không ra, nhưng Đoàn Mộc Vũ lại không cho ả cơ hội để hiểu. Hắn lập tức vung tay phải lên, trước người hắn liền có một luồng hàn khí ngưng tụ thành hư ảnh thanh kiếm. Trong nháy mắt, hư ảnh lúc trước liền biến thành một thanh kiếm chân chính, ngang trời chém tới!

"Hừ! Trò quỷ gì đây?"

Mỹ phụ kia hừ lạnh một tiếng, trong tay ả xuất hiện một môn pháp khí cực kỳ tinh xảo, hình dạng như trăng rằm, phía trên có ba cái chuông nhỏ. Không cần hỏi cũng có thể đoán được đây chính là Phệ Kim Luân ả đã nhắc tới! Vật này có uy lực phi phàm, tốc độ công kích cực nhanh, so với những thanh kiếm bình thường thì càng thêm lợi hại. Nó vừa xuất hiện lập tức đón gió biến dài, ô ô rít lên liên tục, nhìn thoáng qua giống như là một vầng trăng sáng chém tới. Dưới một chém này, hàn băng kiếm khí thứ nhất của Đoàn Mộc Vũ xuất ra bị chém thành phần vụn!

"Ha ha ha! Ta còn tưởng ngươi giờ trò gì cổ quái nhưng hóa ra chả có cái vẹo gì. Tiểu tử, nạp mạng đi!" Mỹ phụ kia thấy vậy không khỏi quát lên!

Nhưng Đoàn Mộc Vũ không thèm để ý chút nào. Tay trái hắn bấm kiếm quyết, tay phải không ngừng đem từng luồng hàn khí ngưng tụ thành kiếm khí đối kháng cũng Phệ Kim Luân!

Thời điểm mới bắt đầu, Phệ Kim Luân gần như áp đảo, chỉ cần bị nó chém thì hàn băng kiếm khí không duy trì được lâu. Cứ như vậy nó đã tiến tới gần Đoàn Mộc Vũ trăm trượng! Nhưng lúc này, hàn khí tụ tập quanh người Đoàn Mộc Vũ càng ngày càng nhiều, hàn băng kiếm khí cũng là càng ngày càng mạnh, càng ngày càng lợi hại. Cuối cùng hàn băng kiếm khí đã có thể chặn đứng Phệ Kim luân, không cho nó tiến sâu thêm!

Lúc này mỹ phụ kia biến sắc, nhanh chóng bấm niệm một đạo pháp quyết. Ba cái chuông trên Phệ Kim luân bỗng nhiên rung động, thanh âm cực kỳ bén nhọn. Nhất thời, băng thành bị tác động nứt ra vô số khe hẹp! Hiển nhiên mỹ phụ kia cũng đã chú ý tới băng thành có điều gì quái!

Lúc này rốt cuộc Đoàn Mộc Vũ rống một tiếng dữ dội, thi triển Chấn Thiên Hồng! Phệ Kim luân cách hắn hơn trăm trượng nhưng được mỹ phụ mạnh mẽ kia thao túng nên chỉ khựng lại một chút! Mặc dù khoảng cách chỉ trong nháy mắt nhưng đã đủ rồi! Liên tiếp hơn mười đạo hàn băng kiếm khí ầm ầm lao đến oanh kích lên Phệ Kim luân, dùng lực lượng áp chế khiến nó!

Mà giờ phút này, bóng kiếm huyền phù bên cạnh Đoàn Mộc Vũ đã tăng lên tám mươi một đạo, trong đó một nửa bóng kiếm dùng để áp chế Phệ Kim luân, còn lại bóng kiếm lại là hướng mỹ phụ kia công kích! Mỹ phụ kia mặc dù rất thủ đoạn nhưng lúc này không nhận được mà phải kinh hồn táng đảm bởi vì ả đường đường là cao thủ Linh Thai đỉnh phong lại bị một người tu hành cảnh giới Động Huyền chen ép đến độ này!

Tuy nhiên lí do chủ yếu chính là Đoan Mộc Vũ sao có thể chống lại được, không phải chỉ là đóng băng con sông lớn phía trước thôi sao?

Chính vì thế mỹ phụ kia không đoán được Đoan Mộc Vũ còn có thủ đoạn gì nữa. Ắnhắm không chắc ăn nên dứt khoát thu hồi Phệ Kim luân, quát to một tiếng rồi hóa thành một làn khói xanh bỏ trốn mất dạng!

Sau khi mỹ phụ kia trốn đi, thân hình Đoan Mộc Vũ mềm nhũn cả ra thiếu chút ngã xuống. Mà băng thành dưới chân hắn cũng sụp đổ ầm ầm. Trạng thái của hắn cũng đã là đèn cạn dầu, dù sao duy trì hàn khí nhiều như thế cũng thật sự quá tiêu hao, cũng may cuối cùng mỹ phụ kia sợ quá chạy mất! Đoan Mộc Vũ không dám dừng lại, đầu tiên biến ảo dung nhan hóa thân thành Hạ Mạch Nhiên rồi lại thi triển liễm tức thuật, sau đó đánh thức Tiểu Bạch đang ngủ say để nó dẫn đường đi tìm Đại Hắc, Lam Mị và nhóc mập!

Tiểu Bạch tự mình thu phục Đại Hắc nên chỉ cần Đại Hắc không chạy ra khỏi phạm vi trăm dặm thì nó có thể biết được vị trí của Đại Hắc. Cho nên lúc trước Đoan Mộc Vũ mới để Đại Hắc tự trốn.

Tiểu Bạch mặc dù cả ngày trừ ngủ thì ăn ra nhưng vẫn còn nghiêm túc tìm kiếm, ước chừng hai canh giờ sau đã tìm được Đại Hắc ở một chỗ khe núi bí mật. Cả người Đại Hắc toàn vết thương nhưng Lam Mị cùng nhóc mập may mà bình yên vô sự. Lúc này, nhóc mập bị hù đến tái mét, đôi môi run run, cả người lẩy bẩy không ngừng. Hiên nhiên kịch chiến lúc trước đã khiến nó sợ hết hồn!

Nhưng khiến Đoan Mộc Vũ bất ngờ chính là Lam Mị không hề bối rối lúc rời Phù Vân Sơn, giờ phút này nó lại đang cẩn thận xử lý vết thương cho Đại Hắc!

Thấy Đoan Mộc Vũ xa lạ đột nhiên xuất hiện, nhóc mập ngã dèng một cái ra đất miệng sùi bọt mép giả chết. Lam Mị cũng bị giật mình nhưng chột trên mặt nó bỗng lộ ra vẻ vui mừng, dò hỏi: "Đoan Mộc sư huynh, là huynh sao?"

Không đợi Đoan Mộc Vũ trả lời, nhóc mập tứ chi co quắp giả chết trực tiếp nhảy dựng lên hét lớn: "Đoan Mộc sư huynh? Sư huynh ở đâu? Cứu mạng a sư huynh, đệ sắp chết rồi!"

"Loạn cái gì? Đàng hoàng lại xem!"

Đoan Mộc Vũ tiến lên tát cho nhóc mập một cái, lúc này mới rất kinh ngạc hỏi Lam Mị: "Sao muội biết là ta? Lợi hại thế!" Nhận ra đúng là Đoan Mộc Vũ, Lam Mị cũng là rất vui mừng nhưng nó nhanh chóng ngưng ngừng nói: "A! Đoan Mộc sư huynh, thật ra thì muội cũng không cách nào nói rõ! Mặc dù bộ dáng huynh thay đổi nhưng muội hình như nhận ra mùi trên người huynh ... nên mới đoán vậy!"

"Không sai!" Đoan Mộc Vũ gật đầu. Thiên tài chính là thiên tài, năng lực cảm ứng bén nhạy thật sự không tệ! Lúc này, hắn quay đầu nói với Đại Hắc: "Đại Hắc, đa tạ rồi! Lần này ta thiếu ngươi một phần nhân tình! Nơi đây không nên ở lâu, Phù Vân Sơn cũng không cách nào trở về, chúng ta tạm thời tới Lạc Tinh Tông tránh né!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Cự Mãng

"Đoan Mộc sư huynh, sơn môn đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?" Lúc này Lam Mị nhỏ giọng hỏi, mặc dù nó chỉ mới mười hai tuổi nhưng không giống nhóc mập, rất nhiều chuyện có thể hiểu được.

"Một lời khó giải thích hết. Chuyện này cứ từ từ, khi nào tìm được Ninh sư tỷ của các ngươi thì sẽ có lời giải đáp!" Đoan Mộc Vũ thản nhiên nói. Mặc dù hắn đoán được đại khái chân tướng nhưng cũng cần một lời giải thích.

"Thế à! Tiểu Mị Nhi biết rồi, sư huynh không nên tức giận. Ninh sư tỷ là người tốt!" Lam Mị kéo tay Đoan Mộc Vũ lắc lắc, nũng nịu nói. Nó nhận ra trong giọng nói của Đoan Mộc Vũ có phần không vui.

Đoan Mộc Vũ cười trừ, không nói thêm gì. Hắn đặt Lam Mị và nhóc mập lên lưng Đại Hắc, ba người một gấu liền nhanh chóng rời đi.

Lúc này trời đã sáng trưng, bọn họ chạy xa khỏi Phù Vân Sơn ít nhất cũng bảy tám trăm dặm. Để không chạm trán tà tu Hắc Thành, Đoan Mộc Vũ chẳng những thu liễm khí tức mà còn cẩn thận đi luân quần hồi lâu mới theo hướng Bắc chạy tới Lạc Tinh Tông.

Lần này tới Lạc Tinh Tông chủ yếu là vì Lam Mị cùng nhóc mập có chỗ để tu luyện, còn bản thân Đoan Mộc Vũ thì không sao cả. Hắn ở đâu cũng có thể tu luyện nhưng đối với đám Lam Mị và nhóc mập thì thời gian hiện nay là giai đoạn quan trọng không thể trì hoãn! Bởi vì chỉ cần hai đến ba năm nữa, lấy tư chất của Mị Nhi tất nhiên có thể tiến giai cảnh giới Động Huyền.

Còn về đám người Ninh Chi Đồng, giờ phút này khẳng định cũng không có ở Thất Tinh Môn cho nên chuyện này để sau này hẵng tính.

Không cách nào ngại kiếm phi hành nên ước chừng một tháng sau Đoan Mộc Vũ mới chạy đến ngoài sơn môn của Lạc Tinh Tông. Khi tới nơi, việc đầu tiên hắn làm là tìm một nơi bí mật trong lòng núi gần đó để cho Đại Hắc bảo vệ Lam Mị cùng nhóc mập, còn hắn đến Lạc Tinh Tông quan sát tình hình.

Có thân phận Hạ Mạch Nhiên nên sẽ không xảy ra vấn đề gì, Liễu Lịch sẽ không phản bội hắn tuy nhiên có một vấn đề duy nhất chính là chuyện xảy ra ở Bắc Hải Cô Thành. Liệu Liễu Lịch có bị vu oan không? Vì Lan Đình và Trình Bản cũng rất có thể tìm được đường sống, nếu như bị bọn chúng cản ngược lại một phát thì nhất định Liễu Lịch sẽ gặp phiền phức.

Son môn của Lạc Tinh Tông không đơn sơ giống Phù Vân Sơn, thực tế thì cả môn phái này nằm trên năm tòa núi lớn, phương viên phạm vi ít nhất cũng gần trăm dặm. Mà môn phái này cũng không thần bí như Phù Vân Sơn, từ dưới chân núi đã xây dựng một lối đi bằng đá rất chỉnh tề, bằng phẳng nên cho dù là phàm nhân cũng có thể đi lên son môn Lạc Tinh Tông.

Thực tế đúng là vậy! Ở dưới son môn Lạc Tinh Tông có đến sáu bảy tiểu trấn của phàm nhân, rất là phồn hoa. Mỗi tiểu trấn ước chừng đều có trên vạn người, dân chúng ở các tiểu trấn này tựa hồ cũng hiểu biết về Lạc Tinh Tông. Họ không thuộc sự quản hạt của Đế quốc Đại Tần, mọi người sắc mặt hồng nhuận, thanh âm vang dội, thân thể khỏe mạnh, hiển nhiên được hưởng ít Thiên Địa Linh Khí. Nói không chừng đời sau của những người phàm này có khả năng tiến vào Lạc Tinh Tông để tu hành, điểm này coi như cũng có lợi thế.

Đoạn đường Đoan Mộc Vũ đi lên, trùng hợp gặp phải ba đệ tử của Lạc Tinh Tông từ trên núi đi xuống. Bọn chúng thấy Đoan Mộc Vũ giống như nhìn thấy quỷ,瑟瑟发抖. Sau một hồi sững sờ một đệ tử Lạc Tinh Tông kinh ngạc nói: "Hạ Mạch Nhiên, ngươi còn sống sao?"

Nghe thấy hắn hỏi thế, Đoan Mộc Vũ khẽ cau mày bởi vì ba đệ tử Lạc Tinh Tông tuy kinh ngạc nhưng trong không có vẻ khinh bỉ như trước mà ngược lại là kính sợ.

"Ồ! Ta còn sống, có vấn đề gì sao?"

"Hắc hắc, dĩ nhiên là không! Thật không ngờ ngươi vốn không có tiếng tăm gì mà thực lực lại cường hãn đến thế! Lúc trước Chương Lan ta có nhiều lần đắc tội, mong ngươi bỏ quá!" đệ tử Lạc Tinh Tông này lúng túng cười nói, hai người bên cạnh hắn cũng cười làm lành.

"Được rồi, Liễu Lịch sư tỷ đã trở về chưa?" Đoan Mộc Vũ gật đầu, trong lòng liền khẳng định với tình hình hiện nay có lẽ Liễu Lịch đã nói rõ ràng chuyện ngày đó, nếu không ba người Chương Lan sẽ không có bộ dạng này.

"Hắc, Liễu sư tỷ đã sớm trở về son môn rồi. Không ngờ hai người Lan Đình và Trình Bản lại có bộ mặt như thế, vứt bỏ đồng môn chạy trốn một mình đã không nói, ngược lại còn muốn trả thù, vu hãm Liễu sư tỷ. Nếu không phải có người của Vô Cực Môn làm chứng, ắt hẳn kế hoạch của bọn chúng sẽ thành công rồi. Bọn chúng đáng bị xử phạt!" Về mặt Chương Lan xúc động, phần nộ nói. Nhưng ngay sau đó tiếng nói vừa chuyển, vừa cười: "Tuy nhiên Hạ Mạch Nhiên người bình an trở về, chỉ dựa vào lực lượng một người chém chết yêu cầm Tử Mục, chắc hẳn chương môn sẽ có trọng thưởng, rất có khả năng trở thành thập tam thủ đồ Tử Trúc Viện. Chúng ta liền chúc mừng ngươi trước!"

"Đa tạ!" Đoan Mộc Vũ chấp tay, từ biệt ba người Chương Lan rồi tiếp tục tiến vào son môn Lạc Tinh Tông. Mà trên đường đi, quả nhiên chỉ cần gặp phải đệ tử của Lạc Tinh Tông thì hơn phân nửa đều nhìn hắn với vẻ kính sợ mà cũng có người ghen tỵ. Xem ra Liễu Lịch không keo kiệt gì khi báo công cho hắn. Chẳng qua đây không phải việc hắn muốn, cái hắn muốn là lên đem Lam Mị cùng nhóc mập vào Lạc Tinh Tông nhưng hiện tại nhiều người chú ý như vậy thì chuyện này không dễ nữa rồi.

Đi thẳng về phía trước, Đoan Mộc Vũ nhanh chóng đến được ngã ba đường đó! Hai con đường, một cái dẫn đến Mộc Tuyết Viện, một cái tới Tử Trúc Viện. Lúc trước hắn đi nhầm một lần, lần này nhất định sẽ không sai.

Theo con đường lát đá xanh đi về phía trước sáu bảy dặm, thế núi vừa chuyển lập tức hắn thấy một cốc nhỏ ở phía trước. Cốc nhỏ này trông đầy trúc, thỉnh thoảng ẩn hiện một vài dãy phòng ốc. Chắc chắn nơi đây là Tử Trúc Viện rồi, nhưng Đoan Mộc Vũ lại cảm thấy như đầu bời vì hắn không biết mình đang ở nơi nào của Tử Trúc Viện cả!

Trong lúc hắn đang chần chờ, bỗng một luồng kiếm quang từ đằng xa bay tới, hạ xuống mặt đất nơi hắn đang đứng. Đây là một nam tử đạt cảnh giới Linh Thai, trên miệng có một hàng ria mép, vẻ mặt nghiêm trang, ánh mắt lạnh lẽo. Sau một lúc đánh giá Đoan Mộc Vũ, hắn mới cau mày hỏi: "Ngươi chính là sư đệ Hạ Mạch Nhiên?"

"Đúng vậy!" Đoan Mộc Vũ gật đầu, trong lòng không khỏi thầm hô may mắn. Có thể nói ở Lạc Tinh Tông, Hạ Mạch Nhiên giống như không hề tồn tại.

Thấy Đoan Mộc Vũ không kiêu ngạo không siểm nịnh, ngay cả cử chỉ thì lễ văn an cũng không có thì hắn không khỏi nhún mày lần nữa.

"Liễu Lịch sư muội khen ngươi hết lời nhưng ta thấy chẳng ra sao cả. Hôm nay, nếu ngươi đã sống trở về thì coi như có công, thập tam thủ đồ Tử Trúc Viện vừa lúc thiếu một vị trí, chính là ngươi. Theo quy củ, sau khi trở thành thập tam thủ đồ thì ngươi có thể tự đến một tòa tinh xá hoặc tự mở động phủ. Bấy giờ ngươi tới Chấp Sự Đài lo công việc đi!"

Nói cho hết lời, gã nam tử kia liền lập tức rời đi. Hiển nhiên hắn có trách nhiệm quản lý Tử Trúc Viện nhưng điều này khiến Đoan Mộc Vũ âm thầm than thở một tiếng. Hắn nhìn lại tinh xá trong rừng trúc mới hiểu thì ra đây là chỗ dành cho thập tam thủ đồ hoặc đệ tử có thực lực của Tử Trúc Viện trú. Với tình huống của Hạ Mạch Nhiên lúc trước thì đoán chừng ngay cả chỗ ở cũng không có!

Nhưng chính điều này cũng làm hắn thêm đau đầu. Hắn có thể tới được Tử Trúc Viện nhưng lại không biết Chấp Sự Đài ở đâu. Hắn càng không thể mở miệng mà hỏi người khác được!

Nghĩ tới nghĩ lui, Đoan Mộc Vũ định không đến Chấp Sự Đài nữa. Mà Liễu Lịch sau khi nghe tin tức hắn trở lại tất nhiên là sẽ tới tìm hắn, đến lúc đó không phải chuyện gì cũng có thể giải quyết sao?

Lập tức hần liền theo con đường đá xanh, chậm chậm đi về phía trước thuận tiện quan sát Tử Trúc Viện một phen. Thật ra Tử Trúc Viện chiếm diện tích khá rộng, tổng cộng chiếm lấy hai ngọn núi, ba cái sơn cốc, cộng thêm nửa đầm nước. Đầm nước này chính là cái đầm dưới thác nước ngày đó hần trốn ra. Nơi đó do Mộc Tuyệt Viện, Tử Trúc Viện, cùng một viện khác cùng sở hữu.

Nhân số của Tử Trúc Viện có bao nhiêu người thì Đoan Mộc Vũ không rõ ràng lắm nhưng có ít nhất mười ba tinh xá, xem ra là chuyên cung ứng cho thập tam thủ đồ. Mỗi tòa tinh xá cũng chiếm diện tích rất lớn, chẳng những trong tinh xá có đan phòng, luyện thất, tĩnh thất mà còn có mảnh linh điền lớn, xem như tương đối đầy đủ.

Trừ tinh xá ra thì khu vực khác có thể tự do lựa chọn mà ở, làm động phủ tu luyện nhưng điều kiện khác biệt rất nhiều với các tinh xá kia.

Đoan Mộc Vũ vòng quanh một vòng, bất tri bất giác đến thác nước hồi trước. Chỉ thấy xung quanh đầm nước có vài chục đệ tử Lạc Tinh Tông khoan khoái chân đá tọa tu luyện. Nơi này là một trong những nơi tụ tập lốc xoáy linh khí của Lạc Tinh Tông, cho nên thích hợp tu luyện nhất.

Mà việc khiến hần vui mừng chính là Liễu Lịch cũng ở chỗ này, lập tức hần kiên nhẫn chờ đợi ở phía xa. Chẳng qua bất ngờ chính là hần mới đợi không bao lâu thì cảm thấy có một ánh mắt lạnh như băng đang nhìn mình! Hần ngẩng đầu lên, thì thấy chủ nhân đôi mắt chính là con cự mãng Kim Mục!

Trong lòng hần nghĩ thế là xong rồi!

Đoan Mộc Vũ vốn tưởng rằng cự mãng sẽ không có chú ý tới hần, nhưng bây giờ xem xét rõ ràng con cự mãng này đã phát hiện lai lịch của hần. Cự mãng cấp bậc Kim Mục tương đương với người tu hành cảnh giới Tinh Uẩn!!!

Song cũng may Kim Mục cự mãng này nhìn hần xong liền thu hồi ánh mắt, nhưng trong lòng Đoan Mộc Vũ đã sớm quyết định, sau này không bao giờ tới nơi này nữa chứ nếu không sớm muộn gì cũng bị cự mãng này phát hiện.

Cứ như thế hai ba canh giờ sau, đến khi mặt trời ngả về phía Tây thì mọi người tu luyện ở đầm nước lúc này mới rời rít thu hồi công pháp. Người đầu tiên Liễu Lịch trông thấy là Đoan Mộc Vũ. Đầu tiên nàng khẽ ngăn người rồi chợt mừng rỡ nhưng nàng không đi tới đây. Nàng khẽ lắc đầu, dùng ánh mắt báo cho hần biết có Kim Mục cự mãng rồi liền theo một đám đệ tử Lạc Tinh Tông cúi người chào Kim Mục cự mãng, im lặng rời đi.

Thấy cảnh này, trong lòng Đoan Mộc Vũ mới hiểu được con Kim Mục cự mãng này có thân phận cỡ nào ở Lạc Tinh Tông. Chẳng phải là giống như sư tôn bình thường sao? Hần mạo hiểm xông tới như thế khó trách bị nó phát hiện.

Đang định len lén chạy đi thì gió bỗng gào thét, thân ảnh của Kim Mục cự mãng đã hiện ra ở trước mặt hần, ngăn cản đường đi! Đúng lúc hần cho là đại sự không ổn thì cự mãng này lại dùng tiếng người mà nói: "Ta đã từng thấy ngươi len lút mò lên từ thủy động dưới thác nước, lại cùng với một người chết nói chuyện. Hôm nay ngươi vì hoàn thành nguyện vọng cho hần mà đến hay sao?"

Lời vừa ra, da đầu Đoan Mộc Vũ dựng đứng! Thì ra ngày đó Kim Mục cự mãng lại ở phía sau len theo dõi mình, nhưng mà thoát nhìn nó cũng không có ác ý gì chứ nếu không đã sớm vạch trần rồi.

"Ngươi không cần lo lắng, ta không phải hộ sơn linh thú nơi đây! Ta chỉ là tạm trú ở nơi này, sẽ không rảnh rỗi quá nhiều chuyện. Nhưng mà bằng hữu của ta gần đây gặp phải một chút khó khăn, nàng cần luyện chế một loại linh đan trong đó có một vị thuốc chủ yếu chính là Băng Ngọc Linh Chi. Tuy nhiên nó có phẩm chất hơi kém một chút, ngươi vừa vận tu hành công pháp hàn thuộc tính tinh thuần nhất, cho nên, nếu ngươi nguyện ý giúp ta một tay, dùng hàn khí của bản thân ôn dưỡng Băng Ngọc Linh Chi để có phẩm chất cao hơn thì ta sẽ giúp ngươi hoàn thành nguyện vọng kia, mặt khác còn có hậu tạ. Lấy thực lực hiện tại của ngươi, chỉ cần hai ba năm là đủ! Ý ngươi thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 148: Băng Ngọc Linh Chi

"Băng Ngọc Linh Chi?"

Trong lòng Đoan Mộc Vũ vừa động, hần đương nhiên biết Băng Ngọc Linh Chi là thứ gì. Đây là một loại linh dược sinh trưởng ở nơi man hoang, cực kỳ trân quý. Bình thường nó sinh trưởng ở sâu dưới đất ngàn vạn trượng, do hàn khí man hoang tạo thành. Linh dược này có thể luyện chế thành nhiều loại linh đan trân quý, trong đó có thể nói Băng Ngọc Hàn linh đan là đứng đầu. Người dùng viên thuốc này không già tăng tu vì cũng không được cải thiện thể chất mà thần hồn sẽ càng thêm thanh minh, không bị tâm ma quấy nhiễu. Nếu như ngươi có tu vi Động Huyền mà phục dụng một viên thì sẽ có ít nhất năm thành tiền giai lên cảnh giới Linh Thai.

Tuy nói thì như vậy nhưng luyện chế Băng Ngọc Hàn linh đan thật sự quá khó, cộng thêm tài liệu cực hiếm nên trừ phi là người thân nhất hoặc là người có quan hệ vô cùng tốt chứ nếu không làm gì có ai nguyện ý đem Băng Ngọc Hàn linh đan trân quý nhường lại. Linh đan này chẳng những hiệu quả đối với cảnh giới Động Huyền mà ngay cả cảnh giới Linh Thai, cảnh giới Tinh Uẩn, thậm chí là cảnh giới Tử Khí cũng có hiệu quả rất tốt!

Giống như vậy, đối với Yêu Tộc thì Băng Ngọc Hàn linh đan cũng có dược hiệu như thế. Ví như Kim Mục cự mãng này, có thể dùng được!

Nhiều suy nghĩ xuất hiện trong đầu nhưng trên mặt Đoan Mộc Vũ lại luôn bình tĩnh, hần trăm ngâm một lúc rồi nói: "Vì sao phải tìm ta hỗ trợ, bằng hữu của ngươi không phải là người trong Lạc Tinh Tông sao? Ta không tin trong Lạc Tinh Tông này, trong hơn ngàn người tu hành không có người tu hành công pháp hàn thuộc tính?"

"Ngươi nói không sai nhưng ta cũng chẳng dỗi gạt ngươi làm gì. Trên dưới Lạc Tinh Tông, cũng không phải không có người tu hành công pháp hàn thuộc tính nhưng thuần túy như ngươi một người cũng không có! Ta không biết ngươi luyện như thế nào, mà cũng chẳng muốn tìm tòi hay nghiên cứu. Ngươi chỉ cần trả lời giúp hay không giúp?" Kim Mộc cự mẫn nhìn chằm chằm Đoan Mộc Vũ nói.

Trầm mặc một chút, Đoan Mộc Vũ không đáp mà hỏi ngược lại: "Liên quan tới Băng Ngọc Linh Chi ta còn hiểu một chút nhưng giúp thế nào đây? Ngươi đem Băng Ngọc Linh Chi cho ta, hay là giấu nó ở nơi nào đó?"

"Đơn giản! Sau khi hái Băng Ngọc Linh Chi trở về, ta đã để ở trong hàn đàm dưới thác nước này. Mỗi ngày vào lúc nửa đêm, ngươi tiến vào hàn đàm, lấy hàn khí của bản thân ôn dưỡng Băng Ngọc Linh Chi. Mỗi lần chỉ cần ba canh giờ là đủ! Lâu thì ba năm, nhanh thì hai năm, phẩm chất Băng Ngọc Linh Chi này sẽ đạt tới tiêu chuẩn luyện đan. Đến lúc đó, ta tất có hậu tạ!"

"Như thế sao? Được, ta đáp ứng!" Đoan Mộc Vũ gật đầu nói, trong lòng lại thầm nghĩ vận khí mình khá tốt! Chuyện này thoát nhìn là hần chịu thiệt, nhưng sự thật lại không phải như thế! Bằng hữu Kim Mộc cự mẫn muốn luyện chế linh đan tất nhiên là nói láo, không chừng chính nó muốn luyện chế. Nhưng nó không biết được được tính của Băng Ngọc Linh Chi, mà do không thể nào biết được nên nó mới phải dùng loại phương pháp cực kỳ ngốc nghếch này để đề cao phẩm chất của Băng Ngọc Linh Chi!

Tuy nhiên điều này cũng không trách được Kim Mộc cự mẫn, bởi vì cho dù là trong Tu Hành Giới hiện nay cũng có rất ít người biết được.

Lập tức, Đoan Mộc Vũ lập ước định với Kim Mộc cự mẫn thành rồi liền xoay người rời đi. Trở lại Từ Trúc Viện, hần thấy Liễu Lịch đã sớm đợi ở đó. Mà bên cạnh Liễu Lịch đương nhiên không thể thiếu các đệ tử của Từ Trúc Viện vây quanh nhìn bực. Đáng tiếc tất cả đều không ngoại lệ, phải ngậm đắng mà quay về.

Vừa thấy Đoan Mộc Vũ, Liễu Lịch thật sự rất cao hứng. Nàng tiến lên đón hần trong ánh mắt kinh ngạc và ghen tỵ của một đám đệ tử của Từ Trúc Viện! Nàng rất tự nhiên khoác cánh tay của Đoan Mộc Vũ, nhẹ giọng cười nói: "Không nghĩ tới ngươi sẽ trở lại vào lúc này! Hôm nay ta giúp ngươi đi đón gió tây trần, đến tinh xá của ta đi!"

Đoan Mộc Vũ gật đầu, Liễu Lịch biết thân phận thật của hần, cho nên mau mau nhờ nàng hỗ trợ. Phải biết rằng Lam Mị, nhóc mập, Đại Hắc còn chờ chực ở bên ngoài!

Đoan Mộc Vũ lơ đãng đáp lại Liễu Lịch khiến đám đệ tử của Từ Trúc Viện trợn mắt há mồm, sau đó đều giận tím mặt. Hạ Mạch Nhiên ngươi có tài đức gì mà lại có thái độ như thế?

Song Liễu Lịch không thèm để ý, liền xuất kiếm khí mang Đoan Mộc Vũ phá không rời đi, để lại cả bọn đang oán hận không dứt.

Tinh xá Liễu Lịch ở hằng ngày là một tòa tiểu lâu nằm ở phía tây Mộc Tuyết Viện. Trong vòng phương viên năm trăm trượng, chỉ có một tòa tiểu lâu này! Đi vào trong tiểu lâu, Liễu Lịch vội vàng hỏi: "Có chuyện gì xảy ra hay không? Đoan thời gian trước, ta nghe nghe thấy tà tu Hắc Thành làm loạn ở Ngõ Châu và Càn Châu, ngay cả sơn môn của Thất Tinh Môn cũng bị tà tu Hắc Thành vây công. Lạc Tinh Tông chúng ta cũng phải phái các đệ tử đi trợ giúp!"

"Ngươi không có tin tức Phù Vân Sơn xảy ra chuyện gì sao?" Đoan Mộc Vũ cau mày hỏi. Theo lý mà nói thì đã hơn một tháng trôi qua, trận đại chiến ở Phù Vân Sơn hần sớm bị người trong Tu Hành Giới biết được.

"Phù Vân Sơn? Không có tin tức gì cả! " Liễu Lịch sững sốt một chút. " Ngươi chờ chút, Phù Vân Sơn của các ngươi luôn luôn lánh đời, trong Tu Hành Giới thường bị xem nhẹ cho nên dù có chút tin tức cũng không khiến người khác chú ý!"

Nói xong, Liễu Lịch lấy ra lá bùa màu xanh hồng, có hoa văn cực kỳ tinh mỹ. Nàng dùng một đạo pháp quyết đánh lên lá bùa, sau đó đặt lệnh bài thân phận của mình ở trên, lưu lại một đạo ấn ký trên lệnh bài. Cuối cùng nàng xếp lá bùa thành một con con hạc giấy, thả đi.

Ước chừng sau hai mươi mấy tức, hạc giấy liền bay trở lại, lần nữa hóa thành lá bùa. Chẳng qua phía trên lá bùa có thêm mấy dòng chữ nhỏ xinh đẹp.

"Chương môn của Phù Vân Sơn được thay thế, Thương Minh Từ truyền vị trí cho đồ đệ của Thương Ngô Từ là Phi Hân còn Thương Ngô Từ và Thương Minh Từ làm Thái Thượng Trưởng Lão. Họ muốn mời các môn phái trong Tu Hành Giới đến dự lễ! Mặt khác, đồ đệ Phù Vân Môn là Ninh Chi Đồng và Đoan Mộc Vũ xáo ngôn lệnh sắc, đại nghịch bất đạo, phản bội sư môn, mong chư vị đồng đạo người người truy giết!" Nhìn tin tức bên trên tấm phù, Liễu Lịch không khỏi giận tím mặt, Đoan Mộc Vũ ngược lại thở dài một hơi. Hần thật sự không ngờ Đoan Thiên Đồ không diệt Phù Vân Sơn mà lại đỡ Phi Hân làm chương môn!

Song nghĩ cũng đúng, cho dù hần có ác độc thế nào nhưng cũng xuất thân từ Phù Vân Môn, không thể nào để Phù Vân Môn bị xóa tên trong Tu Hành Giới được. Tuy nhiên Phù Vân Sơn tồn tại sẽ không còn ý nghĩa!

"Đoan Mộc Vũ, chẳng lẽ có người hãm hại hai người các ngươi? Ngươi có muốn ta bẩm báo sư tôn, đem chân tướng sự việc nói ra để cho những người hãm hại ngươi không được như ý hay không?" Liễu Lịch liền nói ngay.

"Không cần! Lần này ta tới Lạc Tinh Tông thật ra là muốn bố trí hai vị sư đệ sư muội. Ngươi có thể hỗ trợ được không?"

"Đĩ nhiên là được! Bọn chúng ở đâu, ta sẽ tự đi đón! Đứng dịp gần đây bỗng tông có một nhóm đệ tử mới nhập môn, từ đó ta cần chọn lựa mấy người làm đồ nhi nên cũng dễ dàng dùng danh nghĩa này dẫn bọn chúng tiến vào sơn môn. Tuy nhiên, bọn chúng không cần phải bái sư." Liễu Lịch không chút nghĩ ngợi nói.

"Nếu như thế, thật sự cảm ơn ngươi!"

"Cảm ơn cái gì? Ngày đó nếu không phải có ngươi, chỉ sợ ta đã mất mạng rồi. Chút chuyện nhỏ này, là ta phải làm." Liễu Lịch khẽ mỉm cười, ánh mắt dịu dàng nhìn Đoàn Mộc Vũ nhưng ngay sau đó nàng lo lắng nhíu mày: "Này Đoàn Mộc Vũ, vậy ngươi... sau này định như thế nào? Phù Vân Sơn mặc dù không bị Tu Hành Giới để ý, nhưng ngươi cùng vị Ninh cô nương kia sau này chỉ sợ sẽ phải mang tội danh đại nghịch bất đạo."

"Biết làm sao, chuyện tương lai thì tương lai hãy nói. Trước tiên ngươi đưa sư muội, sư đệ và Đại Hắc vào đi, Tiểu Bạch sẽ dẫn ngươi tìm bọn chúng. Tối nay, ta cần đá tọa chữa thương!" Đoàn Mộc Vũ nhìn sắc trời bên ngoài, nửa đêm hắn còn muốn đi tìm Kim Mục cự蟒 thực hiện ước hẹn, chuyện này không thể để Liễu Lịch biết được. Không phải hắn không tin nàng mà là vì cẩn thận, một khi Kim Mục cự蟒 này có ác ý thì cũng không liên lụy Liễu Lịch. Đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn muốn đem Lam Mị cùng nhóc mập giao cho Liễu Lịch chăm sóc, vì đây chính là một con yêu thú cấp bậc Kim Mục!

Liễu Lịch tất nhiên không suy nghĩ nhiều, Đoàn Mộc Vũ vừa hỏi thăm vị trí Cháp Sự Đài cùng tình hình đại khái liền nhờ Liễu Lịch dẫn đi. Rồi sau đó Liễu Lịch mang Tiểu Bạch xuống núi, đi đón Lam Mị và nhóc mập.

Mà Đoàn Mộc Vũ làm một chút chuẩn bị, đến nửa đêm, vô thanh vô tức chạy tới thác nước. Mà Kim Mục cự蟒 quả nhiên đã sớm đợi hắn ở đó từ lâu.

Lập tức không nhiều lời, hai bên đi vào đầm sâu dưới thác nước. Đầm sâu có khoảng hơn trăm trượng, nước trong suốt, linh khí cực thịnh. Ở chỗ sâu nhất của đầm nước có một tảng đá màu xanh khổng lồ, sợ là phải nặng ít nhất mấy trăm nghìn cân nhưng Kim Mục cự蟒 chỉ nhẹ nhàng dùng cái đuôi quẩy một đã dễ dàng dời tảng đá này đi. Dưới tảng đá màu xanh, lại là một động thiên!

Đoàn Mộc Vũ và Kim Mục cự蟒 cùng nhảy xuống. Nơi đây chính là một thạch thất, bốn phía dùng huyền băng mấy trăm năm bao phủ, cho nên hàn khí nơi này phi thường dày đặc, tựa hồ là do Kim Mục cự蟒 bố trí.

Mà tại ngay trung tâm thạch thất, phía trên một khối huyền băng khổng lồ có một gốc linh dược toàn thân trắng toát như tuyết, cao chừng năm tấc và trong suốt, đây chính là Băng Ngọc Linh Chi!

Chỉ là vừa thấy Băng Ngọc Linh Chi, trong lòng Đoàn Mộc Vũ đã nói thầm một trận: gốc Băng Ngọc Linh Chi này đã bị hành hạ rất thảm, đã sớm hấp hối nếu như dựa theo lời Kim Mục cự蟒 đã nói với hắn thì đừng nói ba năm, chính là ba mươi năm, cũng đừng hòng khiến phẩm chất của Băng Ngọc Linh Chi tăng lên!

Từ đó có thể biết, Kim Mục cự蟒 cũng là loại không chịu an phận, tuy nhiên hắn sẽ không nói rõ. Kim Mục cự蟒 này muốn lợi dụng hắn, nhưng thủ đoạn còn thiếu chút ít.

Lập tức, Đoàn Mộc Vũ quan sát xung quanh một chút rồi nói: "Nơi đây hàn khí tuy nặng, nhưng không phong duệ quá mức, bản thân ta hiểu được một loại Tụ Linh Trận Pháp tương đối ôn hòa. Nếu các hạ cho phép, ta nghĩ đem vị trí huyền băng trong phòng này sửa đổi một chút, các hạ nghĩ như thế nào?"

Lời hắn nói thuần túy chỉ là thử dò xét, song Kim Mục cự蟒 này không có quá nhiều do dự đã đáp ứng, tuy nhiên nó yêu cầu phải thấy hiệu quả.

Đoàn Mộc Vũ lập tức động thủ, đem một phần vị trí huyền băng trong thạch thất tăng giảm một phen. Nhìn qua không có gì khác biệt quá lớn nhưng sau khi bố trí xong, hàn khí trong cả thạch thất mặc dù càng thêm nồng đậm nhưng đồng thời làm khí phong duệ yếu bớt rất nhiều.

Thấy cảnh này, trong ánh mắt Kim Mục cự蟒 đột nhiên hiện lên dị sắc. "Không nghĩ tới ngươi còn tinh thông trận pháp?"

"Ngươi khen nhầm rồi, thật ra ta cũng chỉ biết chút ít!" Đoàn Mộc Vũ cười cười, ngồi trước Băng Ngọc Linh Chi khoanh chân đá tọa, vận chuyển Băng Di Liên Thiên Quyết. Theo hắn vận chuyển công pháp, huyền băng trong cả thạch thất lại cũng cũng cảm ứng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn hàn khí trong thạch thất tăng cường hơn gấp hai lần!

Kim Mục cự蟒 mặc dù thực lực rất mạnh nhưng hàn khí mãnh liệt như thế làm nó không thoải mái cho nên không thể làm gì khác là lùi lại, một mặt mong đợi, một mặt phòng bị Đoàn Mộc Vũ trộm Băng Ngọc Linh Chi đi!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 149: Tâm Nguyên Chưa Dứt

Đoàn Mộc Vũ không thể nào trộm Băng Ngọc Linh Chi được, mà hắn cũng chẳng nghĩ đến việc trộm nó. Tuy nhiên chấm dứt một tí thì không thành vấn

đề! Đó chính là lợi dụng cơ hội lần này, lấy Băng Ngọc Linh Chi làm trung gian, đem hàn khí trong thân thể tăng thêm một bậc!

Tuy nhiên cũng chỉ trung gian mà thôi nên sẽ không ảnh hưởng đến phẩm chất của Băng Ngọc Linh Chi, nhiều lắm quá trình phục hồi sẽ chậm lại. Việc này so với Đoan Mộc Vũ khổ tu càng hiệu quả hơn.

Bởi vì Băng Ngọc Linh Chi chính là linh dược tồn tại ở chỗ sâu nhất trong man hoang, ngày đêm bị hàn khí xâm nhuận nên hàn khí bên trong tinh thuần vô cùng. Thậm chí không thua vòng tay băng phách ngàn năm của hắc!

Mà Đoan Mộc Vũ tu luyện Băng Di Liên Thiên Quyết vừa lúc có thể dùng vật này bổ sung! Nói cách khác là có thể bù đắp lẫn nhau, cho nên Kim Mộc cự mạng mới chịu để hắc đem hàn khí bản thân truyền vào bên trong Băng Ngọc Linh Chi, tăng phẩm chất lên.

Làm như vậy rất bình thường cũng không xem là ngu xuẩn, song vận khí Kim Mộc cự mạng này quá tệ mới gặp phải tên như Đoan Mộc Vũ.

Đoan Mộc Vũ có lẽ không phải là địch thủ của Kim Mộc cự mạng, nhưng muốn lừa nó thì chỉ là việc vặt mà thôi. Cho dù nó có ở một bên mà nhìn chăm chăm cũng vô dụng bởi vì Đoan Mộc Vũ thật sự vận chuyển hàn khí vào Băng Ngọc Linh Chi nên không lộ ra bất kỳ dấu hiệu nào!

Nhưng vận chuyển số lượng hàn khí lớn như vậy nên cũng có một luồng hàn khí vô cùng tinh thuần chảy ngược trở về trong thân thể Đoan Mộc Vũ, song không rõ ràng nên Kim Mộc cự mạng nhìn chăm chăm cả ngày cũng không tài nào phát hiện.

Ba canh giờ sau, biểu hiện của Đoan Mộc Vũ là mặt muốn chết, khiến Kim Mộc cự mạng yên tâm. Về phần Băng Ngọc Linh Chi không có biến hóa cũng là bình thường bởi vì Kim Mộc cự mạng cũng biết gốc Băng Ngọc Linh Chi này thật ra đã sớm giảm phẩm chất rất nhiều, thế cho nên nó muốn luyện chế linh đan trong vòng ba năm cũng là gát người nhưng nó cho rằng Đoan Mộc Vũ có biết cũng chẳng làm gì được đâu. Đầu tiên là thực lực nó áp chế tuyệt đối, lại còn nắm nhược điểm của hắc nên chỉ cần biết điều một chút nó sẽ không bạc đãi.

Rời khỏi thạch thất thì trời sáng đã mờ mờ, Đoan Mộc Vũ đi gặp Liễu Lịch. Hắc thấy Lam Mị và nhóc mập đã được nằng dẫn vào sơn môn Lạc Tinh Tông, an trí trong tinh xá của hắc. Cả Đại Hắc cũng ở đây, tất cả thân phận lệnh bài cũng đã làm xong xuôi, điều này khiến hắc cảm kích không thôi.

Lúc này, mấy người bọn hắc tạm thời đã ổn định, đồng thời Liễu Lịch cũng chủ động yêu cầu thăm dò tin tức của Ninh Chi Đồng.

Nhóc mập không cần biết là bản thân ở nơi đâu, đều có thể cảm thấy thoải mái nhưng Lam Mị thì lại thương tâm, ánh mắt nhìn về phía Đoan Mộc Vũ có phần tội nghiệp! Hắc đành phải đáp ứng mấy ngày sau sẽ tặng cho một đàn cò thì Lam Mị mới vui vẻ ra mặt.

Tinh xá Đoan Mộc Vũ được chia có diện tích rất lớn, bốn phía cộng dồn lại dài chừng năm trăm trượng. Hắc trực tiếp đem chia làm ba, Lam Mị một phần, nhóc mập một, Đại Hắc một. Yêu cầu của hắc cũng rất đơn giản, chỉ cần là dụng tâm tu luyện, không có thực lực hết thấy đều là nói suông.

Một đoạn thời gian kế tiếp không có gì xảy ra, có danh tiếng của Liễu Lịch hơn nữa Đoan Mộc Vũ cũng thể hiện thực lực kinh người nên không có người dám đến quấy rầy, việc tu hành của Lam Mị một lần nữa khôi phục lại bình thường. Mỗi ngày đến nửa đêm Đoan Mộc Vũ liền đi tới chỗ Kim Mộc cự mạng để vận chuyển hàn khí cho Băng Ngọc Linh Chi. Hắc cũng nhận được hiệu quả rất tốt, chẳng những Băng Ngọc Linh Chi có chút ít khôi sắc mà hàn khí trong thân thể Đoan Mộc Vũ cũng được ích lợi không nhỏ, việc này làm Kim Mộc cự mạng rất hài lòng.

Còn về chuyện đám người Ninh Chi Đồng thì không có tin tức gì cả ngược lại nguy nan của sơn môn Thất Tinh Môn đã được giải trừ. Về phần Phi Hân ở Phù Vân Sơn thì nghe nói đang quảng bá sơn môn thu môn đồ, chăm lo sơn môn. Đến bây giờ đệ tử của sơn môn đã vượt qua một trăm người.

Một ngày kia, Đoan Mộc Vũ từ nơi Kim Mộc cự mạng trở về, trông thấy một người đứng ở ngoài tinh xá của mình. Mà người đó lại là người đứng đầu thập tam thủ đồ Từ Trúc Viện, địa vị tương đương với Liễu Lịch, là cảnh giới Linh Thai - Từ Ngọc. Giờ phút này về mặt hắc không vui, cũng không biết vì sao.

Nhìn thấy Đoan Mộc Vũ, Từ Ngọc cau mày nói: "Hạ Mạch Nhiên, có phải ngươi cảm thấy trở thành thập tam thủ đồ Từ Trúc Viện thì có thể xem trong mắt liền không có người, cuồng ngạo tự đại sao? Nhiệm vụ bản môn phái ra cho Từ Trúc Viện vì sao đến giờ vẫn chưa xong? Bây giờ ngươi chịu phạt, khấu trừ đồ chu cấp của người quý này và quý sau! Ngoài ra, nhiệm vụ môn phái hạn cho ngươi trong vòng ba ngày phải hoàn thành nếu không sẽ tước đoạt tư cách thập tam thủ đồ của ngươi!"

Nghe hắc nói thế, Đoan Mộc Vũ nhất thời nhớ ra! Hắc đã sớm quên chuyện này. Môn nhân của Lạc Tinh Tông gần ngàn người, không giống với Phù Vân Sơn nên mỗi ngày các loại vật liệu tiêu hao cũng phi thường kinh người. Dựa vào môn phái cung cấp cho căn bản là không thể cho nên có quy định, môn nhân đệ tử có cảnh giới Động Huyền trở lên mỗi quý nhất định phải nộp lên một số vật liệu tu hành, hoặc cống hiến một chút đồ vật như linh đan, phù trận...

Những vật phẩm nộp lên trên sẽ được phân phát cho các đệ tử mới nhập môn, hoặc môn nhân đệ tử cảnh giới Tàng Phong. Nhân số bọn họ tính ra là nhiều nhất nhưng thực lực cũng yếu nhất, tuy nhiên phân phát kiểu này cũng có hạn, không để cho những người này có thói quen lãng phí được!

Ngoài ra, Lạc Tinh Tông cũng quy định môn nhân đệ tử đạt cảnh giới Động Huyền cống hiến vật phẩm chỉ có đệ tử cảnh giới Tàng Phong được nhận, mà đệ tử cảnh giới Linh Thai cống hiến vật phẩm chỉ có đệ tử cảnh giới Động Huyền nhận, sau đó theo thứ tự mà phân chia!

Từ Ngọc nhắc tới tư cách này chính là vật phẩm do đệ tử cảnh giới Linh Thai của Lạc Tinh Tông cống hiến, chuyên phân phát cho những người như Đoan Mộc Vũ. Nhưng mà nói thật, Đoan Mộc Vũ không hề để ý việc này cho nên có khấu trừ hay không cũng chẳng sao.

Song nhiệm vụ môn phái không cách nào tránh né được rồi! Hắc không thể làm gì khác là gát đầu: "Xin hỏi Từ sư huynh, nhiệm vụ này nhận ở đâu?"

Từ Ngọc liếc hần rồi nói: "Sư thúc Trình Tuyết của Ngọc Đái Phong cần ba khối Không Bạch Ngọc Phù thượng hạng! Mỗi một khối Không Bạch Ngọc Phù phải dùng lực cẩn thận cắt tĩa, không được lưu lại một chút tỳ vết nào. Nếu sư thúc Trình Tuyết hải lòng sẽ thưởng thù lao hậu hĩnh cho ngươi. Còn nếu ngươi không làm được nhiệm vụ này thì liền cút ngay khỏi tòa tinh xá này cho ta! Thời gian chỉ có ba ngày, ngọc phù này ngươi tự đến Chắp Sự Đài mà lấy!"

Nói hết lời, Từ Ngọc liền quay đầu rời đi, còn Đoan Mộc Vũ hơi ngẩn người ra! Trình Tuyết? Cái tên này nghe rất quen tai! Hình như ngày trước hần có hỏi Triệu Hoa Anh ai là người đẹp nhất trong Lạc Tinh Tông thì Triệu Hoa Anh nói có hai người, một người là Thạch Kiếm Phong Lạc Anh, một người chính là Trình Tuyết.

Có thể nói, nhiệm vụ này cũng không tệ. Gặp mặt Trình Tuyết một lần chẳng khác nào hần hoàn thành một nửa nguyện vọng của Hạ Mạch Nhiên! Tương lai lại đi ngó Lạc Anh thì đại công cáo thành, không thẹn với lương tâm rồi.

Về phần chế luyện ba khối Không Bạch Ngọc Phù thượng hạng thì Đoan Mộc Vũ không lo!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Đàn Cổ

Thiên đạo vô thường nhưng người hữu tình! Ngay lúc gió Tây mang theo mây bay qua trên trời xanh thì Đoan Mộc Vũ nhin không được mà cảm thán.

Giờ phút này, hần đang bình tĩnh ngồi ở trên đỉnh của một cô phong vắng vẻ nhất hướng Đông Nam sơn môn Lạc Tinh Tông. Trước mặt Đoan Mộc Vũ là một khối Từ Đình Hương Mộc tím đậm, tản mát hương thơm nhẹ nhàng. Mặc dù khoảng thời gian này bị buộc rời khỏi Phù Vân Sơn nhưng hần chưa quên lời hứa tặng một cây đàn cổ cho Lam Mị.

Luyện chế đàn cổ có ba khả năng, vừa đơn giản lại vừa khó khăn. Nếu dùng cách làm như trong phạm tục thì rất dễ, cũng là loại đơn giản nhất.

Loại thứ hai lại lấy tiêu chuẩn là pháp khí, làm cho có thể công kích, phòng ngự. Loại này cũng có chút khó khăn.

Mà loại thứ ba thì lại khác biệt rất lớn, chẳng những tiếng đàn réo rắt, sở hữu hiệu quả của pháp khí mà phải có linh hồn của đàn mới là cao cấp nhất, ví dụ như chiếc đàn sau lưng Ninh Chi Đồng!

Nhưng loại phương pháp luyện chế thứ ba rất khó, rất khó và đã mất tích! Cho nên Yên Vân Tử hôm đó mới lên tiếng, chớ để một khối Từ Đình Hương Mộc này bị hủy.

Đoan Mộc Vũ không trả lời nàng là vì chuyện này đối với hần mà nói cũng chả mấy khó khăn. Kiếp trước hần cũng đã có một đoạn thời gian khảy đàn huyết sắc khinh cuồng cho nên lúc này mới có một chút cảm khái khó nói nên lời.

Gió Tây như lưỡi dao quét vào mặt, chẳng qua trong phút chốc, khối Từ Đình Hương Mộc này nhanh chóng cải biến hình dạng nhưng không hề có vụn gỗ rơi xuống! Đó là bởi vì một cánh tay Đoan Mộc Vũ thao túng hàn khí lão luyện, không phải dùng cắt gọt mà là dùng hàn khí áp chế. Làm thế là tương đồng với sử dụng lò luyện để luyện chế rồi, nhưng phương pháp chân chính trong đó người ngoài rất khó biết được.

Động tác Đoan Mộc Vũ mặc dù cực kỳ mềm nhẹ tiêu sái nhưng trong thời gian ngắn ngủn nửa nén hương trên mặt hần đã có dấu hiệu mệt mỏi. Đến lúc này, một khối Từ Đình Hương Mộc mới khó khăn lắm thành hình, màu tím càng đậm thêm, hết lần này tới lần khác lại sáng ngời như ánh sao trong đêm tối.

Khẽ mỉm cười hải lòng, Đoan Mộc Vũ nhắm mắt lại, tiện tay phẩy phẩy. Chiếc đàn mặc dù chưa có dây, cũng không tiếng đàn nhưng chính hần lại say mê trong đó, phảng phất trong lòng có tiếng đàn khác.

Lúc đầu, tình hình này nhìn cực kỳ tức cười nhưng dần dần tiếng gió rít vang lên, chung quanh cũng có mây mù bay lên như có tiên tử, theo tiếng đàn mà đến nhảy múa!

Bên trong phương viên trăm trượng, một ngọn gió uốn lượn qua lại như lưỡi đao, vô số cây cỏ nhảy múa giữa không trung! Bất tri bất giác có một tiếng đàn rất yếu ớt, rất xa xôi dần dần truyền đến tựa như ảo giác, chẳng những vang lên trong tâm, lại càng quanh quẩn ở bên tai!

Đến đây, Đoan Mộc Vũ mới nhanh chóng lấy ra một lông vũ của La Yểm Hỏa Bằng, nhẹ nhàng nắm chặt trong tay. Lông vũ liền biến thành một ngọn lửa vô cùng linh động, roi xuống trên thân đàn Từ Đình Hương Mộc, nhảy múa chung quanh nó, tựa hồ là vì cảm ứng từ không trung truyền đến tiếng đàn xa xôi mà thâm thúy!

Một cái lông vũ của La Yểm Hỏa Bằng rõ ràng không đủ, Đoan Mộc Vũ liên tiếp lấy ra hơn mười cái, biến nó thành ngọn lửa rồi cho nhảy múa trên thân đàn. Chúng không ngừng biến ảo, chớp lóe liên tục, cùng tiếng đàn kỳ ảo trên không trung dần dần hợp làm một thể, cuối cùng hóa thành một dây đàn màu đỏ, bám vào thân đàn!

Trong phút chốc, gió giữa không trung dừng lại, mây mù tiêu tán, trời đất sáng tỏ. Hết thấy vẫn còn như mộng cảnh, giống như cho tới bây giờ cũng chưa hề phát sinh. Chỉ có trên thân đàn nhiều hơn một sợi dây đàn giống như ngọn lửa!

Đoan Mộc Vũ nhẹ nhàng gảy lên, tiếng đàn chọt vang, dễ nghe đến mức nói không thành lời. Tiếng đàn phảng phất như thiên địa chí lý, khiến vạn vật rung động. Hắn tiếp tục gảy đàn, điều khiển nhẹ nhàng biến ảo. Tuy chỉ là một sợi dây đàn nhưng tuyệt vời không thể tả! Đến khi hắn đưa một luồng pháp lực vào điều khiển thì sấm chớp, gió rít từng trận, sương mù mịt mờ, cuồng phong loạn khởi, uy thế kinh người! Khóe miệng mỉm cười, Đoan Mộc Vũ rất hài lòng. Hắn nhắm mắt lại, lần nữa phẩy nhẹ trên đàn. Không có âm thanh như cũ nhưng chỉ chốc lát sau lại thấy bốn phía phảng phất như trăm hoa đua nở, ong bướm bay múa, nước chảy róc rách, lá trúc nhẹ lay động, tự có một tiếng đàn thanh việt không linh như ẩn như hiện!

Đến đây, Đoan Mộc Vũ lấy lông vũ La Yểm Hỏa Bằng ra biến nó thành ngọn lửa, cùng tiếng đàn cộng minh hóa thành sợi dây đàn thứ hai.

Đây là phương pháp Đoan Mộc Vũ dùng trí nhớ huyền hóa ra tiếng đàn, sau đó lại dùng lông vũ La Yểm Hỏa Bằng nhận lấy mấy phần thần vận, cuối cùng ngưng tụ thành dây đàn.

Chờ cho bảy sợi dây đàn trên thân đàn hoàn thành thì một cây đàn cổ đã được luyện chế thành công. Có lẽ phẩm chất nó không bằng đàn của Ninh Chi Đồng nhưng bên trong bảy sợi dây đàn này có dung hợp trí nhớ của Đoan Mộc Vũ. Chỉ cần chủ nhân đàn này đủ thông tuệ thì sẽ lĩnh ngộ được nhiều hơn, tiếp đó sẽ khiến uy lực cây đàn không ngừng tăng lên.

Hay nói cách khác chính là chủ nhân cây đàn có thực lực bao nhiêu thì nó cũng có thể bộc phát uy lực bấy nhiêu. Dùng nó làm vật tiêu khiển cũng có thể, mà làm pháp khí để công kích phòng ngự cũng có thể!

Giờ phút này, Đoan Mộc Vũ ngưng mắt nhìn cây đàn này không nhận được muốn gảy đàn một phen. Nhưng khi ngón tay hắn vừa chạm dây đàn thì lại ngừng. Một lúc lâu sau, hắn mới khe khẽ thở dài, tiện tay thu đàn vào trong túi trữ vật bởi vì hắn đã không còn tâm tình này.

Đoan Mộc Vũ đứng dậy nhìn lên trời cao, bất tri bất giác mặt trời đã lặn về phía Tây. Lúc này, từ nơi xa truyền tới thanh âm của một cô gái đang tò mò, rất trong trẻo.

"Người là đệ tử viện nào? Đứng ở chỗ này ngại ngùng người rất vui sao?"

Thanh âm vừa vang lên, một bóng người mảnh khảnh đã đi tới trước người Đoan Mộc Vũ. Đây là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, ánh mắt trong suốt, trên mặt thủy chung mang theo nụ cười, giống như một luồng ánh mặt trời sáng sớm, làm người khác khó quên.

Đoan Mộc gật đầu, không nói gì. Nàng cũng lơ đãng, chẳng qua giống Đoan Mộc Vũ, song song đứng ở trên núi, phối hợp nói: "Cô sơn này có rất ít người tới, mặc dù vắng vẻ nhưng rất thanh tĩnh. Hơn nữa từ nơi này ngắm mặt trời lặn rất có ý vị. Mỗi khi ta rảnh rỗi đều một mình tới đây, yên lặng ngắm mặt trời từ từ hạ xuống cho đến khi sao lên đầy trời, cảm giác rất nhẹ nhàng. Người có phải cũng thế hay không?"

Đoan Mộc Vũ không đáp mà nàng cũng không tiếp tục nói chuyện. Hai người cứ im lặng mà nhìn bầu trời phía Tây. Mặt trời chậm rãi lặn xuống, như ánh nắng chiều rơi trong thiên địa.

Mãi cho đến khi màn đêm xuất hiện, trên bầu trời thoáng hiện ánh sao nàng mới cùng Đoan Mộc Vũ đứng dậy, thản nhiên cười rồi theo gió đi.

Hai ngày sau, cho đến kỳ hạn cuối cùng của nhiệm vụ môn phái luyện chế Không Bạch Ngọc phù, Đoan Mộc Vũ mới cầm lấy ba khối Không Bạch Ngọc phù đi Ngọc Đái Phong.

Ngọc Đái Phong khác với ngọn cô phong phía Đông Nam, nó là một ngọn núi bên trong sơn môn Lạc Tinh Tông, cũng tương đối đầy đủ linh khí như mấy ngọn núi khác. Phong cảnh nơi đây vô cùng đẹp, tất cả thuộc sở hữu của trưởng lão Lạc Tinh Tông - đệ tử đời thứ hai Trình Tuyết.

Đừng nghĩ đệ tử đời hai hơn đệ tử đời ba một đời mà làm, thực tế hai thế hệ này cách biệt thời gian ít nhất là ba trăm năm. Ví dụ như đệ tử đời bốn của Lạc Tinh Tông ít nhất sau trăm tuổi mới có thể gặt hái thành công, còn mọi người gia nhập Lạc Tinh Tông trước đó đều thuộc thế hệ ba.

Cũng chính vì như vậy mà đệ tử đời ba khi gặp đệ tử đời hai thì phải tuân thủ quy tắc, bởi vì họ đều là sư bá sư thúc nên không dám can đảm thất lễ. Đó chính là tội lớn! Trời mới biết sao Hạ Mạch Nhiên yếu này lại có lá gan lớn như vậy. Ngay cả Đoan Mộc Vũ đều có chút bội phục hắn!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Đòi Nợ

Đoan Mộc Vũ vừa đến dưới chân Ngọc Đái Phong đã phát hiện ước chừng có hơn hai mươi tên đệ tử Lạc Tinh Tông cung kính đứng chờ ở đó, không có một người nào dám vượt qua để bước vào bên trong.

Nhìn thấy cảnh này, Đoan Mộc Vũ cũng không thấy ngoài ý muốn bởi vì hôm nay chẳng những là kỳ hạn hắn phải hoàn thành nhiệm vụ môn phái mà đồng thời cũng là kỳ hạn của đám đệ tử Lạc Tinh Tông khác hoàn thành nhiệm vụ. Lại không riêng Ngọc Đái Phong, còn có Thạch Kiếm Phong, Triều

Dương Phong, Phi Hạc Phong cùng mấy chỗ ở của đệ tử đời thứ hai Lạc Tinh Tông cũng sẽ như thế!

Tuy nhiên có thể nhìn thấy đệ tử đời hai thực lực cường đại, quyền cao chức trọng hay không phải phụ thuộc vào vận khí bởi vì phần lớn bọn họ chỉ gặp được những đệ tử thân truyền của đệ tử đời hai – cũng chính là đệ tử trọng yếu chân chính trong Lạc Tinh Tông, còn gọi là đệ tử nội tông, sư phụ truyền dạy. Còn đệ tử Lạc Tinh Tông giống như Hạ Mạch Nhiên thì ngay cả tư cách bài sư cũng không có, chính là đệ tử ngoại tông.

Giờ phút này, trong hơn hai mươi đệ tử Lạc Tinh Tông đang đứng chờ, Đao Mộc Vũ nhận ra được Vương Yến Nhi của Mộc Tuyết Viện và mấy người bằng hữu của nàng. Ngày đó, mấy người các nàng bị Liễu Lịch trách cứ cho nên không tham gia nhiệm vụ đi Bắc Hải, không ngờ nhân họa đắc phúc lại bảo vệ tánh mạng.

Nhưng oán hận và khinh bỉ của nàng với Đao Mộc Vũ không giảm bớt chút nào. Vừa thấy hắn xuất hiện, nàng ta không khỏi liền hừ lạnh một tiếng, dùng ánh mắt chán ghét mà nhìn.

Mà những người khác nhận ra Đao Mộc Vũ cũng rất ít, cho dù họ đã từng nghe chuyện hắn chém giết Tử Mục yêu cầm vì vậy cũng chỉ có hai ba gật đầu chào hỏi với Đao Mộc Vũ mà thôi.

Cứ yên lặng chờ đợi trong chốc lát, từ trên Ngọc Đái Phong bỗng có năm đạo quang mang gào thét bay xuống. Năm đạo quang mang vô cùng khí thế, vừa nhìn đã biết chẳng những thực lực năm người này rất mạnh mà kiếm khí cũng có phẩm chất không tệ, căn bản cũng có thể được xem là bán cực phẩm.

Chẳng qua nhìn thấy năm đạo kiếm quang này xuất hiện, Đao Mộc Vũ không khỏi khẽ cau mày vì chủ nhân kiếm quang ở vị trí thứ ba trong năm đạo kiếm quang rõ ràng là Trình Bân đã chết vật chạy trốn ở Bắc Hải lúc trước. Về sau nghe đồn hắn đã nhận trọng phạt của Lạc Tinh Tông những khí thế vênh vao tự đắc thế kia rõ ràng không giống bị phạt!

Chỉ trong khoảnh khắc, năm đạo kiếm quang đã đáp xuống. Cộng thêm Trình Bân, tổng cộng tất cả có ba nữ hai nam. Trên người bọn họ không mặc trường bào màu xanh bình thường mà là từ bào cực kỳ tinh mỹ, nhìn qua lóe ra quang mang yếu ớt, hẳn là quần áo sở hữu tính chất pháp khí, rất có giá trị.

Ngoài ra, trên ngón tay năm người bọn họ đều mang một chiếc nhẫn trữ vật! Chỉ từ điểm này có thể nhìn thấy chênh lệch của đệ tử nội tông cùng đệ tử ngoại tông.

Người dẫn đội là một nữ tử cảnh giới Linh Thai, đầu tiên nàng nhìn mọi người chung quanh một lượt, vẻ mặt bình tĩnh nhưng ánh mắt như đao. Nơi nàng nhìn qua không một người nào dám đối mắt cùng nàng. Đao Mộc Vũ cũng không muốn gặp quá nhiều phiền toái cho nên cũng tránh ánh mắt nàng.

Lúc này, nàng mới hồ hững mở miệng nói: "Cảm tạ các vị sư đệ sư muội ủng hộ Ngọc Đái Phong, xin đem vật phẩm nhận ủy thác trình lên. Nếu như hợp phẩm chất, sẽ có được ban thưởng hậu hĩnh."

Nàng vừa nói ra mọi người liền rối rít xác nhận, tiến lên lấy ra các loại vật phẩm. Có vô số thứ, chủng loại rất nhiều, phẩm chất cũng không kém! Mấy tên đệ tử nội tông cũng thành thật đánh giá không gây khó khăn gì, căn bản đều có thể nhận lấy. Đến phiên Đao Mộc Vũ, hắn vừa muốn đem ba khối Không Bạch Ngọc Phù đưa ra thì Trình Bân bỗng nhiên bước tới trước, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn chằm chằm Đao Mộc Vũ một hồi tiếp nhận từ một gã đệ tử nội tông khác lấy đi ba khối Không Bạch Ngọc Phù!

Nhưng sau đó một khắc, Trình Bân bỗng dùng sức ném mạnh ba khối ngọc phù xuống đất! Mặc dù ba khối Không Bạch Ngọc Phù này có linh khí thủ hộ, phẩm chất không tệ nhưng không thể nào chịu nổi va đập, nhanh chóng bị nứt ra vô số khe nhỏ đan xen như mạng nhện, rõ ràng cho thấy đã bị phế bỏ.

"Đây là loại Không Bạch Ngọc Phù gì? Quả thực giống như đồ bỏ đi! Thật xin lỗi, dựa theo quy củ bản tông người dụng tâm không chuyên, lãng phí tài liệu! Phần thù lao lần này người không cách nào nhận lấy mà còn phải giao mười viên huyền tinh bồi thường tài liệu!" Trình Bân híp mắt, cười lạnh nói. Nửa năm qua, hắn chịu không ít khổ cực đều là vì Liễu Lịch và Hạ Mạch Nhiên này! Chẳng những còn sống trở về mà Liễu Lịch còn hưởng chương môn tước cáo hắn và Lan Đình. Kết quả làm bọn họ bị trọng phạt, nếu không phải hắn có sư thúc Trình Tuyết và thúc phụ Trình Bảng là hai vị trưởng lão của Lạc Tinh Tông thì sợ rằng đến ngày nay cũng đừng nghĩ được yên ổn.

Liễu Lịch là đệ tử nội tông, có sư phụ nàng che chở nên Trình Bân không có cách nào trả thù. Nhưng không ngờ được, đệ tử ngoại tông Hạ Mạch Nhiên không có bối cảnh này cũng còn sống trở về cho nên thành đối tượng để hắn trả thù. Lần này hắn mượn hơi Tử Ngọc, chính thức bắt đầu trả thù.

Lúc này, Trình Bân ném ba khối Không Bạch Ngọc Phù xuống đất đã hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. Đám người Vương Yến Nhi tất nhiên vui mừng, mà những người còn lại tất cả đều mang bộ dáng xem nào nhiệt. Ngược lại người dẫn đội đám đệ tử nội tông khẽ cau mày, có vẻ không vui nhưng nàng không nói gì. Trình Bân là sư đệ của nàng nhưng đồng thời cũng là cháu của sư phụ nàng, nên nàng không quản được hắn.

Im lặng trong phút chốc, Đao Mộc Vũ dùng vẻ mặt rất bình tĩnh nhìn Trình Bân một hồi, rồi nhặt ba khối Không Bạch Ngọc Phù lên. Nhưng ngay sau đó hắn lạnh nhạt nói: "Nếu như đây không phải đồ bỏ đi thì như thế nào?"

Đao Mộc Vũ nói thế làm tất cả mọi người nghe được đều sửng sốt, ngay cả Trình Bân cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Nhưng lời này của hắn rõ ràng bị cho rằng hèn yếu! Dù sao người biết hắn cũng sẽ biết được tình tình mềm yếu của Hạ Mạch Nhiên.

Trình Bân cười ha ha một tiếng, cười lạnh nói: "Hay lắm! Không phải đồ bỏ đi? Vậy người chứng minh cho ta xem! Ba khối Không Bạch Ngọc Phù này nếu có thể sử dụng bình thường chẳng những ta sẽ trả người thù lao như bình thường mà còn thêm năm mươi viên huyền tinh! Người có lá gan chứng minh sao?"

"Năm mươi viên huyền tinh? Vẫn còn ít một chút!" Đoàn Mộc Vũ quan sát Trình Bản, vừa nói vừa lấy năm mươi viên huyền tinh ra. Ngay lúc mọi người đang kinh ngạc, hắn chậm rãi nói: "Ngươi có dám tự mình kiểm chứng kết quả? Ta cho ngươi có thể sử dụng ba đạo pháp thuật phòng ngự, mà ta chỉ dùng ba khối Không Bạch Ngọc Phù này phong ấn ba đạo Băng Trùy Thuật, một đạo Băng Trùy Thuật sẽ phá phòng ngự của ngươi! Nếu ngươi có thể thắng, năm mươi viên huyền tinh này sẽ là của ngươi! Tuy nhiên, nếu ngươi nếu không dám thì để người khác đến thử cũng không sao!"

"Cái gì?"

"Tiểu tử này điên rồi sao?"

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều ồ lên kinh ngạc, thậm chí cảm thấy rất hoang đường. Bọn họ đều thấy rất rõ ràng ba khối Không Bạch Ngọc Phù này đã bị phế bỏ! Không cần biết phẩm chất lúc trước như thế nào nhưng nếu bị ném vỡ thì vô luận như thế nào đều không thể sử dụng chớ đừng nói chỉ đến phong ấn pháp thuật trong đó, quả thực quá hoang đường!

Càng khoa trương hơn chính là Hạ Mạch Nhiên còn dám can đảm yêu cầu Trình Bản thi triển ba đạo pháp thuật phòng ngự! Chuyện này quả thực là không thể nói lý, chẳng lẽ Hạ Mạch Nhiên bị dọa tới cực điểm không những không muốn phản kháng, còn muốn cho Trình Bản một chút trò cười để xuống đài?

Trình Bản cũng ngây người, nửa ngày mới kịp phản ứng. Lúc này hắn cười ha ha ha một trận điên cuồng: "Thú vị! Chơi thật hay! Hạ Mạch Nhiên, ngươi đã có tâm ta sẽ thành toàn cho ngươi. Không cần pháp thuật phòng ngự, ngươi cầm ba khối Không Bạch Ngọc Phù này coi như đá, ném tới đây sao!"

Lập tức Trình Bản nghênh ngang đi ra ngoài tám mươi trượng, căn cứ ngoắc ngoắc ngón tay về phía Đoàn Mộc Vũ. Song hắn lại hí hóp mắt, nhìn chăm chăm ba khối Không Bạch Ngọc Phù trong tay Đoàn Mộc Vũ! Hiển nhiên hắn là một người cuồng vọng nhưng cũng rất cẩn thận! Không riêng Trình Bản mà mọi người bên cạnh cũng nhìn chăm chăm Đoàn Mộc Vũ. Bọn họ tuy xem việc này là trò cười nhưng đồng thời cũng đề phòng Đoàn Mộc Vũ giở trò, thí dụ như treo đầu dê bán thịt chó đổi ba khối Không Bạch Ngọc Phù khác.

Mà Đoàn Mộc Vũ căn bản không thèm tính chuyện đổi tráo. Tay phải hắn lấy một khối Không Bạch Ngọc Phù bị hư hao cực kỳ nghiêm trọng, rồi đưa một luồng hàn khí vào trong đó. Trong nháy mắt, Không Bạch Ngọc Phù đầy vết nứt liền biến thành một khối băng đầy đủ.

Nhìn cảnh này, trong đám người đang đứng xem không khỏi có người cười lên: "Hạ Mạch Nhiên, ngươi cho rằng có thể dùng hàn khí đóng băng nó lại là có thể khôi phục như lúc ban đầu sao? Thật là trẻ con, nếu một khối băng có thể chứa pháp thuật thì chúng ta cần gì tìm kiếm Ngọc Thạch Thượng Phẩm khắp nơi?"

Nói thế rất nhiều người đứng xem đều đồng ý, chuyện này nếu là ngọc phù nguyên vẹn thì tốt chứ giờ thì...

Nhưng Đoàn Mộc Vũ không thèm để ý! Hắn lăm lăm trong miệng, đơn giản phong ấn một đạo pháp thuật băng trùy vào Không Bạch Ngọc Phù tràn đầy vết nứt. Ngạc nhiên chính là Không Bạch Ngọc Phù không vỡ vụn như mọi người tưởng, mà ngược lại hiện lên quang mang yếu ớt.

"Hả?" Điều này khiến tất cả mọi người có mặt ngạc nhiên. Trình Bản cũng khẽ cau mày, nhưng còn không đến mức chạy trốn chết. Tâm niệm vừa động, hắn cũng đã bắt đầu chuẩn bị một đạo pháp thuật phòng ngự. Đối với thực lực của mình hắn rất tự tin, cho dù là pháp thuật băng trùy bình thường hắn cũng có thể chống đỡ được, huống chi hôm nay còn phong ấn vào một khối ngọc phù tràn đầy vết nứt, uy lực giảm nhiều!

Tuy nhiên cũng cần phải cẩn thận.

Cho nên bao gồm cả Trình Bản, tất cả mọi người đều không tin ba đạo pháp thuật băng trùy có thể phá vỡ ba đạo pháp thuật phòng ngự. Nhưng bọn họ đều rất kiên nhẫn nhìn Đoàn Mộc Vũ phong ấn pháp thuật băng trùy vào ba khối Không Bạch Ngọc Phù. Cả quá trình, từng chi tiết bọn họ đều quan sát rõ ràng, bảo đảm Đoàn Mộc Vũ không thể giở trò!

Mà Đoàn Mộc Vũ đúng là không giở trò bởi vì hắn không cần dùng đến! Ba khối Không Bạch Ngọc Phù mặc dù bị ném cho nứt nhưng ở trong tay hắn thì chưa chắc là vật bỏ đi!

Khi phong ấn toàn bộ ba khối Không Bạch Ngọc Phù xong, Đoàn Mộc Vũ mới ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: "Dựa theo lời ta nói lúc trước, mời ngươi bố trí ba đạo pháp thuật phòng ngự cho tốt! Ta sẽ không lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn đâu!"

"Khẩu khí thật lớn!" Trình Bản khinh thường cười lạnh một tiếng. Nhưng hắn cũng không phải là loại người quang minh lỗi lạc, thật sự tự đại nên lúc này liền đưa tay phải về phía trước. Nhất thời Cổ Thạch Thuật, Băng Giáp Thuật, Mộc Đằng Thuật, ba đạo pháp thuật kết hợp bảo vệ hắn. Thế nhưng trong cả quá trình, hắn thi triển pháp thuật rất thành thạo, như nước chảy mây trôi nên có thể thấy được thực lực của hắn cũng rất mạnh.

Đoàn Mộc Vũ chẳng qua chỉ nhìn Trình Bản một sau đó khẽ nhắm mắt. Chẳng biết tại sao chỉ trong nháy mắt, một cỗ sát khí không cách nào hình dung liền từ hắn bộc phát, khiến mọi người run lên, phảng phất như rơi xuống hầm băng!

Không có bất kỳ báo trước nào, ba khối băng trùy ngọc phù trong tay Đoàn Mộc Vũ được hắn tùy ý ném ra, hơn nữa tốc độ cũng không nhanh, thoạt nhìn rất quy củ, không có chỗ đặc biệt gì! Thậm chí tất cả mọi người đều đoán được kết quả ra sao!

Nhưng cả đám lập tức giật mình, giống như đang buồn ngủ thì bị dội một gáo nước lạnh vì những gì ba khối ngọc phù bộc phát sau khi bay ra hơn hai mươi trượng!

Khối ngọc phù thứ nhất nhanh chóng hóa thành một cây băng trùy dài chừng ba thước, không có chỗ đặc biệt gì. Khối ngọc phù thứ hai biến thành băng

truyền lại dài gấp đôi, tốc độ cũng là tăng lên gấp đôi!

Mà khối ngọc phù thứ ba thì giống như một đạo long quyền phong, một cây băng trụ khổng lồ dài khoảng hai trượng đột nhiên xuất hiện, điên cuồng mà đánh tới cây băng trụ thứ hai phía trước và sau đó là cây thứ nhất!

Nhưng chúng không nổ tung, cũng không lệch khỏi quỹ đạo! Rất thần kỳ, ba cây băng trụ trong chớp mắt kết hợp thành một đạo băng trụ!

Trong nháy mắt, đầy trời tuyết rơi, cuồng phong gào thét! Một cây băng trụ này giống như được trao cho lực lượng vô cùng mạnh mẽ, như một tia chớp màu trắng, xé rách hư không, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai lao tới. Trong khi tất cả mọi người không kịp phản ứng, nó toàn lực oanh kích lên ba đạo pháp thuật phòng ngự của Trình Bản!

Pháp thuật băng trụ bình thường dĩ nhiên không phá nổi ba đạo phòng ngự này, nhưng đây không phải là pháp thuật công kích bình thường, mà là băng trụ được cường hóa ba lần!

Chỉ trong nháy mắt, ba đạo pháp thuật phòng ngự hoàn toàn bị cỗ lực lượng cực mạnh này đánh vỡ vụn. Mà Trình Bản một khắc trước còn tràn đầy tự tin, thì giờ phút này đã bị một cỗ lực lượng như Hồng Hoang cỗ thủ đánh mạnh vào lồng ngực!

Hắn thậm chí không có năng lực phản kích hay trốn tránh, giống như một con kiến nhỏ đối mặt với một bàn chân đạp xuống, vô lực phản kháng!

Hắn cảm giác cả người bị lực lượng này chia năm xẻ bảy, sau đó hung hăng đánh hắn bay lên không trung! Hơn nữa còn bị một đạo băng trụ ghim chặt trên mặt đất, rơi vào trạng thái như sắp chết. Đây là do Đoan Mộc Vũ đã nương tay!

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, trong đầu trống rỗng bao gồm cả đệ tử Trình Tuyết có cảnh giới Linh Thai. Nàng không cách nào tưởng tượng được mọi chuyện sẽ thành thế này! Điều này sao có thể! Đây đã là ba khối Không Bạch Ngọc Phù phê phẩm mà!

Hơn nữa, thời điểm Đoan Mộc Vũ phong ấn ba đạo pháp thuật băng trụ bọn họ cũng đã tận mắt nhìn thấy cho nên tuyệt đối không phải là Đoan Mộc Vũ treo đầu dê bán thịt chó. Điều duy nhất bọn họ không nghĩ tới, chính là ba khối ngọc phù phóng ra lại phát sinh biến hóa lớn như vậy. Đây quả thực là chuyện bất khả tư nghị!

Trong khoảng thời gian ngắn, ngay cả mấy đệ tử Trình Tuyết đều không biết làm sao bởi vì dựa theo ước hẹn lúc trước Đoan Mộc Vũ không phạm quy củ!

Lúc này, người duy nhất còn giữ vẻ mặt bình thường chỉ có Đoan Mộc Vũ! Hắn giống như đã làm một chuyện cón con, xoay người rồi đi, chỉ lưu lại một câu trầm thấp nhưng cũng tuyệt đối rõ ràng truyền khắp tai mọi người.

"Đây là đòi lại công đạo thay cho Thần Phong đã chết!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Long Khí

"Mặc dù pháp thuật thần thông trên thế gian rất kỳ diệu và đa dạng nhưng tất cả đều giống nhau ở chỗ là mượn biến hóa huyền cơ của thiên địa mà thành. Nếu lấy thuộc tính để phân chia thì có thể chia thành bảy loại là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi nhưng ngoại trừ bảy thuộc tính đó ra thì thế gian này còn có ba loại pháp thuật không nằm trong phạm vi bảy thuộc tính này. Đó chính là ba loại thiên độn, địa độn và nhân độn!"

Lúc này, ở một nơi yên tĩnh trong rừng trúc, Đoan Mộc Vũ đang ngồi xếp bằng, vẻ mặt nghiêm túc giảng giải. Ở trước mặt hắn là Lam Mị và nhóc mập đang ngồi yên một chỗ, ngay cả Đại Hắc cũng ngồi chồm hổm cách đó mười trượng cẩn thận lắng nghe. Chỉ có Tiểu Bạch, sau khi tỉnh ngủ lại bắt đầu chạy loạn trong rừng trúc.

Rừng trúc này là nơi tiếp giáp với tịnh xá của Liễu Lịch, lại thêm thân phận của nàng vì thế nơi này nghiêm nhiên trở thành chỗ riêng của nàng, chỉ có đệ tử của Mộc Tuyết Viện mới có thể đi vào nên thuận tiện chia cho Đoan Mộc Vũ. Hơn nữa lúc trước hắn đã thương Trình Bản khiến danh tiếng đại chấn nên vì thế chẳng có đệ tử của Mộc Tuyết Viện nào dám chạy tới đây chỉ trích hắn tự tiện xông vào Mộc Tuyết Viện.

Tuy nhiên bản thân Đoan Mộc Vũ cũng rất cẩn thận, không chủ động đi nhìn rập gì. Hiện tại đã rời khỏi Phù Vân Sơn vì thế chuyện chi tiết cho Lam Mị và nhóc mập tu luyện do hắn chịu trách nhiệm.

"Đoan Mộc sư huynh, thế nào gọi là thiên độn, địa độn, nhân độn? Ninh sư tỷ cũng chưa bao giờ nói tới điều này cả!" Khác với nhóc mập, Lam Mị hiểu biết rất nhiều. Hiện tại nó đã nắm giữ năm loại pháp thuật căn bản nên lập tức nói lên nghi vấn.

"Độn, có nghĩa là vô cùng biến hóa. Nếu nói thiên địa nhân mang một ý nghĩa gì đó thì sai, mà nó chẳng qua chỉ là ba loại tầng thứ! Nhân độn là thấp nhất, thiên độn cao nhất mà những khác biệt của chúng rất nhỏ khó có thể nói rõ. Tương lai, khi người tu luyện đến cảnh giới nhất định thì mới có thể lĩnh ngộ được điều này, nhưng hôm nay thứ mà ta muốn nói tới chính là ba loại pháp thuật chí cao này!" Nói tới đây Đoan Mộc Vũ dừng lại một chút. Quả

nhiên nghe nói tới pháp thuật chí cao, không riêng gì Lam Mị mà ngay cả nhóc mập vốn đang mơ màng buồn ngủ cũng mở to hai mắt mà nhìn, ánh mắt sáng lên. Còn Đại Hắc hai lỗ tai dựng đứng, không dám bỏ qua một chữ.

"Trong truyền thuyết có nói ba loại pháp thuật chí cao, theo thứ tự là Chấn Thiên Hống, Địa Long Đằng và Ảnh Phân Thân! Chấn Thiên Hống chính là thiên điện, rống một phiên giang đảo hải, rống hai cái sơn băng địa liệt, rống ba cái thiên địa thất sắc, đầu chuyển tinh di! Còn Địa Long Đằng chính là địa điện, cần phải hấp thu long khí phối hợp với pháp lực cường đại tạo thành đảo quyền thiên long, quét ngang hết thủy, uy lực vô cùng lớn! Về phần Ảnh Phân Thân, đó chính là nhân điện. Nói một cách chính xác thì nó giống như một công pháp, cần phải dự trữ pháp lực trong người, một khi thi triển ra sẽ hóa thành kinh hồng, lập tức vọt xa cả nghìn vạn dặm, chính là pháp môn chạy trốn độc nhất vô nhị!"

"Đoan Mộc sư huynh, ta muốn học Ảnh Phân Thân! Học xong, ai cũng bắt không được ta. Ha ha!" Nhóc mập khua tay múa chân nói lớn, bộ dáng đắc ý quả thực tự cho là đã học xong Ảnh Phân Thân rồi.

"Đoan Mộc sư huynh, ta muốn học Địa Long Đằng! Thế nhưng có phải là rất khó khăn hay không?" Lam Mị cũng là tràn đầy mong đợi hỏi.

"Học cái gì mà học? Ta cũng muốn học đây này, ba loại chí cao pháp thuật này cho tới bây giờ cũng chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi. Ta chỉ muốn các ngươi hiểu rõ một chút!" Đoan Mộc Vũ mỉm cười nói. Đây là lời nói thật lòng của hắn, trong tam đại pháp thuật thần thông hắn cũng chỉ nắm giữ Chấn Thiên Hống mà thôi, Địa Long Đằng thì chỉ hơi biết một chút về phương pháp tu luyện, còn về phần Ảnh Phân Thân thì hoàn toàn không biết một chút gì thì làm sao mà tu luyện. Hôm nay hắn lấy ra chẳng qua để lừa dối Lam Mị và nhóc mập một phen, để cho bọn chúng hiểu rõ hơn một chút rằng pháp thuật chí cao không phải tùy tiện có thể học mà cần phải hao phí rất nhiều tinh lực, một khi nó làm ảnh hưởng đến tu hành thì cái được không bù đắp đủ cái mất! Như khi hắn vẫn còn là Yêu Đế, tu vi cường đại như vậy nhưng cũng chỉ có thể phân ra một phần tinh lực để tu luyện Chấn Thiên Hống, mặc dù biết cách tu luyện Địa Long Đằng nhưng cũng không có thời gian và tinh lực để tu luyện. Nghe Đoan Mộc Vũ nói vậy, Lam Mị bỗng mở lớn hai mắt, hỏi: "Đoan Mộc sư huynh, long khí là cái gì? Ta thấy quanh thân con cự mãng phía sau núi có quang mang màu vàng vờn quanh, đây có phải là long khí chưa thành hình hay không. Bọn họ nói, trong tương lai con cự mãng này rất có thể hóa hình thành rồng."

"Hóa rồng sao? E rằng thời gian còn lâu lắm! Hơn nữa, đó cũng không phải là long khí chưa thành hình. Há?" Đoan Mộc Vũ nói đến chỗ này thì đột nhiên ánh mắt sáng ngời, cẩn thận nhìn Lam Mị một, trong lòng thầm suy tính. Lam Mị mới cảnh giới Tầng Phong mà có thể nhìn thấy xung quanh thân thể cự mãng phát ra khí tức màu vàng, một mặt là bởi vì tư chất không tầm thường, mặt khác vì tu luyện Yên Vân Quyết chú trọng vào 'khí'. Như vậy, có lẽ có phương pháp để nó có thể tu luyện vài thứ đơn giản của Địa Long Đằng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đoan Mộc Vũ hơi tính toán một phen. Hắn nhìn Lam Mị một, vẫn không nói gì nhưng thông minh như Lam Mị cũng đã hiểu được đại khái trong lòng hắn đang suy nghĩ gì!

Nửa đêm, Đoan Mộc Vũ liền mang theo Lam Mị, có chút hưng phấn đi tới thác nước. Khi cự mãng màu vàng thấy Đoan Mộc Vũ dẫn theo một tiểu cô nương tới đây rõ ràng không vui.

"Người ta mang đến chính là tiểu sư muội của ta, cũng không phải là môn hạ của Lạc Tinh Tông, công pháp tu hành cũng có chút bất đồng nên ban ngày rất khó tới đây tu hành được. Ta thấy nơi này linh khí rất đầy đủ, cho nên mới đem đến. Thế nhưng ngươi cứ yên tâm, ta sẽ không làm khó ngươi, nó và ta đều giống nhau, mỗi ngày chỉ ở chỗ này tu luyện ba canh giờ. Tầng đá này ngươi chiếm cứ mỗi ngày cũng đủ rồi!" Đoan Mộc Vũ mỉm cười giải thích. Trải qua mấy tháng tiếp xúc, hắn cũng nhận ra con cự mãng này cũng cùng hung cực ác, trừ có chút quý kẻ ra thì cũng rất dễ nói chuyện.

"Tu luyện trên tầng đá của ta? Vì cái gì? Linh khí xung quanh đầm nước này không phải rất đầy đủ hay sao?" Con cự mãng màu vàng trầm giọng hỏi.

"Hắc! Tầng đá mà ngươi chiếm cứ kia có khí thuần âm cực thịnh, mà tiểu sư muội của ta vừa lúc thích hợp đã tọa ở nơi đó, có thể củng cố căn cơ. Nếu là tiểu sư đệ của ta thì có đánh chết ta cũng sẽ không để cử như vậy. Cho ta chút mặt mũi đi, như thế nào? Dù sao trong vòng ba canh giờ này, ngươi cũng không ở chỗ này mà!" Đoan Mộc Vũ khuyên nhủ, tầng đá này có vị trí rất quan trọng, chẳng những linh khí xung quanh đầy đủ, hơn nữa không biết còn cất giấu huyền cơ gì mà thuần âm khí tuôn ra không dứt, đối với cô bé Lam Mị này đây chính là thích hợp nhất. Nếu có thể tu luyện lâu dài ở đây, thậm chí có thể đạt được công hiệu củng cố chân nguyên, thoát thai hoán cốt, còn về phần dung nhan như ngọc, thanh xuân vĩnh trú thì chắc chắn cần phải nói nhiều đến làm gì.

Dĩ nhiên ngoại trừ chuyện đó ra, Đoan Mộc Vũ nhìn trộm khối nham thạch này cũng bởi vì nó bị cự mãng màu vàng chiếm cứ ít nhất cũng hơn trăm năm, phía trên đã ngưng kết ra khí tức màu vàng của mãng xà vương cực kỳ nồng đậm. Mãng xà khí này mặc dù còn xa xa không bằng long khí, nhưng nếu như thu thập được thì cũng là một loại lực lượng có lực công kích rất kinh khủng.

Hiển nhiên cự mãng màu vàng cũng không biết được tam đại pháp thuật chí cao của thế gian, hoặc biết cũng không hiểu cách tu luyện cho nên nó trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: "Muốn ta đồng ý cũng có thể, nhưng mà tiểu sư muội của ngươi phải bái ta làm thầy!"

"Cái gì? Không được không được! Chuyện này không được! Sư muội của ta đã bái sư, không thể bái sư được nữa!" Đoan Mộc Vũ vội vàng nói. Nói đùa kiểu gì vậy, kẻ cả hắn có đáp ứng thì Lam Mị cũng sẽ không đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: U Minh Khí

"Nếu như vậy tất nhiên là ta không đồng ý rồi. Nơi nghỉ ngơi của ta há có thể cho phép người khác ngồi lên đó? Những lời này ngươi đã từng nghe qua chưa!" Cự mắng màu vàng quả quyết cự tuyệt, đôi mắt màu vàng vĩ đại lại đánh giá Lam Mị từ trên xuống dưới mấy lần.

"Được rồi! Điều kiện thì như thế nào? Như là, ta bái ngươi làm thầy!" Đao Mộc Vũ nói. Lam Mị đã đường đường chính chính bái Thương Minh Từ làm sư phụ, cho nên suốt cuộc đời này, trừ khi nàng muốn đại nghịch bất đạo, trở thành một phản đồ phản bội lại sư môn mới bái người khác làm sư phụ. Cho nên đây là một điểm mấu chốt cần phải giữ, kể cả khi nàng vẫn còn là một đứa bé cũng sẽ không thể bỏ qua điểm này.

Nhưng còn Đao Mộc Vũ lại khác. Hắn không cần tuân theo tiêu chuẩn lễ giáo, thiện ác trên thế giới này vì thế mới nói đến bái sư mà chẳng có chút ngập ngừng nào. Tuy nhiên, kể cả sau khi bái sư hắn cũng chẳng có chút gì gọi là giác ngộ cả.

"Hừ! Ngươi sao? Ta thấy ngươi chẳng có gì là đặc biệt cả. Nếu để tiểu cô nương này bái ta làm thầy thì lúc đó ta sẽ có rất nhiều chỗ tốt cho nó. Còn không thì ta tuyệt đối không cho phép!" Cự mắng khinh thường nhìn Đao Mộc Vũ một, rồi lạnh lùng nói.

Thấy cự mắng không dễ nói chuyện như vậy, Đao Mộc Vũ liền suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu đã như vậy, ta còn có một điều kiện để trao đổi với ngươi. Nếu ngươi đồng ý để sư muội ta tu hành ở trên tầng đá này, ta sẽ trị lành thương thể vẫn còn ẩn dấu trong cơ thể của ngươi! Như thế nào?"

Lời vừa ra, cự mắng liền hít vào "tê" một tiếng, rồi đột nhiên ngóc cái đầu khổng lồ lên. Trong ánh mắt nó chứa đầy sát khí, hung hăng nhìn thẳng vào Đao Mộc Vũ nói: "Làm sao ngươi biết thương thể trên người ta? Rốt cuộc ngươi là người phương nào?"

"Hắc hắc! Có gì cứ từ từ nói, không cần nóng nảy làm gì!" Đao Mộc Vũ cười thầm, thuận thế đem Lam Mị bảo vệ ở phía sau. Sau đó hắn mới chậm rãi nói: "Ngươi không cần hỏi lai lịch của ta. Thực ra tình hình của ta và ngươi không khác nhau nhiều lắm, tuy nhiên tình huống cụ thể đương nhiên có khác biệt rồi. Mà hình như ngươi đang bị Yêu Tộc đuổi giết, phải trốn tới đây làm linh thú hộ sơn mới có chỗ dung thân! Còn ta thì ngay cả kẻ địch thù hận ta nhất cũng đã quên ta!"

Đao Mộc Vũ nói xong những lời này, cự mắng mới hơi thanh tĩnh lại. Thế nhưng rõ ràng nó vẫn chưa tin tưởng vào Đao Mộc Vũ.

"Thật ra ta cũng không biết ngươi có thân phận gì trong Yêu Tộc. Lúc trước ta cũng đã nói, sở dĩ ta đoán ra được bởi vì tuy thực lực bản thân ta khá thấp nhưng đối với luyện đan thì vẫn còn chút thủ đoạn, cách dùng Băng Ngọc Linh Chi này lại là thứ ta vừa vặn biết được. Hơn nữa trước kia ngươi nghĩ một đằng nói một nẻo, mỗi ngày đều muốn giám thị ta cho nên ta mới có thể đoán được, rất có thể chính ngươi mới là người cần phục dụng!"

"Ngươi làm linh thú thú sơn cho Lạc Tinh Tông chẳng qua muốn tìm một người tu hành có hàn khí tinh thuần để thúc dục Băng Ngọc Linh Chi. Thật ra chuyện này rất đơn giản, trên dưới Lạc Tinh Tông có tới gần ngàn người không thể không có người thích hợp nhưng ngươi lại không đi tìm, hết lần này tới lần khác trong tâm ngươi mang theo nghi kỵ lại cứ bắt ta tới hỗ trợ. Chuyện ngươi uy hiếp ta đã nói lên được rằng ngươi ở Lạc Tinh Tông cũng không được thoải mái cho lắm! Nếu ta đoán không sai, hẳn là ngươi bị nhân vật cường đại nào đó của Lạc Tinh Tông bắt về mà cũng có thể là ngươi cố ý để cho hắn bắt về! Không biết ta nói có đúng hay không?"

Đao Mộc Vũ mỉm cười chậm rãi nói. Thật ra hắn đã sớm hoài nghi lai lịch của con cự mắng này nên đã cẩn thận xem xét xung quanh khu vực này. Cuối cùng hắn cũng đã xác định được không phải con cự mắng màu vàng này muốn làm gì thì làm ở chỗ này, mà dường như có điều gì cấm kỵ kiềm giữ nó. Chính vì thế hắn mới yên tâm dám lớn mật giao thiệp cùng với con cự mắng này. Nghe xong lời phân tích của Đao Mộc Vũ, cự mắng màu vàng vẫn rất bình tĩnh. Nó lắc lư một lúc lâu rồi mới nói: "Ngươi biết ta bị thương nghiêm trọng đến cỡ nào không? Làm sao ngươi có thể biết được ai là người đã thương ta? Vậy mà ngươi lại dám lớn tiếng nói có thể trị lành thương thể của ta. Ngươi có bản lĩnh đó sao? Hừ! Cũng được, chỉ cần ngươi nói ra được nguyên nhân gây ra thương thể của ta, ta sẽ đồng ý điều kiện của ngươi!"

"Chuyện này thì có khó khăn gì, để cho ta xem qua là sẽ biết!"

Đao Mộc Vũ lập tức nói không chút do dự sau đó tiến lên một bước, dùng một ngón tay đặt lên bụng con cự mắng màu vàng, cảm nhận trong chốc lát liền nói: "Ngươi đã từng bị một loại hàn khí kỳ cực cường đại đã thương nặng! Loại hàn khí này rất cường đại, không thể nào phán đoán được. Hiện tại hàn khí này vẫn đang chiếm cứ ở bên trong cơ thể ngươi, không thể nào trừ tận gốc, ngay cả tu vi của ngươi cường đại nhưng vẫn rất khó áp chế được nó mà chỉ có thể cầm cự, một khi hơi buông lỏng một chút hàn khí sẽ bộc phát lan ra kinh mạch toàn thân. Lúc đó ngươi sẽ thống khổ vạn phần, sống không bằng chết! Và quan trọng hơn là hàn khí này tàn mạt ra một loại ba động hết sức kỳ lạ, có thể hấp dẫn cửu gia của ngươi đến đây, ngươi thúc dục Băng Ngọc Linh Chi không phải là dùng để luyện đan mà muốn dựa vào Băng Ngọc Linh Chi để khu trừ cổ hàn khí đặc biệt này, đó cũng là nguyên nhân tại sao phẩm chất của cây Băng Ngọc Linh Chi này lại từ từ giảm xuống như vậy."

Câu nói này vừa thốt ra, lập tức trong đôi mắt của cự mắng màu vàng không thể che giấu được vẻ không thể tin nổi. Hiển nhiên, những lời của Đao Mộc Vũ không sai chút nào!

"Sao ngươi có thể biết rõ như vậy? Không sai, hàn khí đặc biệt như lời ngươi nói còn được gọi là U Minh khí. Đó chính là thứ phát ra từ U Minh hải trong Yêu Giới. Chính vì ta bị một đạo U Minh khí làm trọng thương nên mới chạy trốn tới Nhân Giới. U Minh khí quá lợi hại! Đã hơn trăm năm trôi qua, ta đã nghĩ hết mọi biện pháp nhưng thủy chung khó có thể đem nó thanh trừ. Thậm chí mấy ngày gần đây, ngược lại còn có cảm giác như khó có thể khống chế nó nữa. Nếu cứ tiếp tục như vậy, không cần cửu địch của ta tìm tới tận cửa ta đã chết oan chết uổng mất rồi!"

"U Minh khí!"

Đao Mộc Vũ liếc mắt, nhưng hồ hững nói lại. Sao hắn có thể không biết đến sự tồn tại của U Minh khí cơ chứ? Đó chính là bản lĩnh xuất chúng của một trong tứ đại yêu vương Yêu Giới Hàn Tranh Thú! Nhớ năm xưa, Hàn Tranh Thú nhất tộc chính là tên khốn khiếp phản hán đầu tiên!

Sau khi im lặng một lúc lâu, tinh thần Đao Mộc Vũ liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh như lúc ban đầu. Cự mắng màu vàng có thể chọc tới Hàn Tranh Thú nhất tộc chứng tỏ năm xưa thực lực của hắn cũng không tầm thường! Coi như vận khí của nó vẫn còn tốt mới gặp được hắn, không thì đúng là tánh

mạng khó có thể bảo toàn rồi.

"Tiểu Mị Nhi, đi lên trên kia đá tọa tu hành đi! Cứ yên tâm tu hành không cần phải lo lắng!" Sau khi căn dặn Lam Mị một tiếng, Đoan Mộc Vũ và con cự mãng màu vàng liền chìm xuống dưới đầm nước. Đến mặt thất, nơi có dấu Băng Ngọc Linh Chi, Đoan Mộc Vũ mới nói: "U Minh khí rất bá đạo, cho dù là Băng Ngọc Linh Chi cũng khó có thể chế trụ được nó, nhưng nếu như ngươi nguyện ý phối hợp thì ta vẫn có biện pháp có thể giúp ngươi chế trụ U Minh khí! Ngươi có muốn thử một chút hay không?"

"Ngươi sao? Thật quá cuồng vọng! Ngươi chỉ là một tiểu tử Động Huyền cảnh giới, vậy mà dám mở miệng nói phối hợp với yêu hoàng? Quên đi, ta không muốn đá thương tánh mạng của ngươi!" Cự mãng màu vàng có chút chán nản nói, xem ra nó thấy tuy Đoan Mộc Vũ có thể nhìn ra nguyên nhân gây lên thương thế trên người của nó nhưng tuyệt đối không có khả năng chế trụ được U Minh khí.

"Không thử thì làm sao biết có được hay không? Nếu ta có thể giúp ngươi chế trụ U Minh khí này xong thì ngươi sẽ làm gì để cảm ơn ta?" Đoan Mộc Vũ cực kỳ tự tin nói. Cũng không phải hấn mạnh miệng mà bởi vì hiện tại trong người hắn có mảnh vụn Yêu Thạch hơn nữa còn tu luyện Băng Di Liên Thiên Quyết cho nên có thể thao túng hàn khí cực kỳ thuần thực, hơn nữa hắn cũng rất cần hàn khí! Ngẫm lại mà xem, nếu hắn có thể hấp thu U Minh khí cực kỳ băng hàn này và đồng hóa thì sẽ trợ giúp cho con đường tu luyện của hắn lớn đến mức nào!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154

Cự mãng màu vàng do dự một lúc sau đó mới miễn cưỡng đáp ứng, còn Đoan Mộc Vũ thì chẳng để ý tới nó mà trực tiếp khoanh chân ngồi xuống trong thạch thất rồi nói: "Phương pháp của ta thật ra rất đơn giản. Một là ngươi hóa thành hình người ngồi đối diện với ta, hai là lấy thân mình xà quấn quanh ta cũng được. Chỉ cần ngươi có thể giữ vững cảnh giới bình thường cũng đã đủ!"

Cự mãng không lên tiếng cũng không hóa thành thân người mà trườn người quấn quanh Đoan Mộc Vũ một vòng. Thân thể của nó quá lớn nên chỉ trong nháy mắt Đoan Mộc Vũ đã bị lấp sau người nó.

Đến lúc này Đoan Mộc Vũ cũng hơi khản trương, không dám lơ lỏng khinh thường chút nào. Hắn biết nếu làm cho con cự mãng này cảm thấy hơi nghi ngờ thì chắc chắn nó sẽ bóp nát hắn chỉ trong nháy mắt.

"Ta sẽ vận chuyển công pháp tu luyện có tên là Băng Di Liên Thiên Quyết, sau khi công pháp này vận chuyển nó sẽ hấp thu hàn khí của ngoại giới bao gồm cả U Minh khí ẩn nấp bên trong cơ thể ngươi! Có lẽ hiệu quả mang tới sẽ rất chậm, nhưng mỗi ngày đều làm ba canh giờ thì hiệu quả đạt được sẽ không quá kém, vẫn còn hơn ngươi dùng Băng Ngọc Linh Chi để áp chế!"

Sau khi nói rõ ràng Đoan Mộc Vũ mới thu liễm tạp niệm, bắt đầu vận chuyển Băng Di Liên Thiên Quyết. Quá trình này cũng không quá phức tạp. Khi pháp lực vừa lưu chuyển trong cơ thể hắn thì lập tức có một đạo hàn khí đem cả thân hình của hắn bao phủ, sau đó hóa thành băng cứng liên tục lan tràn ra khắp nơi, cuối cùng bám lên thân thể của cự mãng.

Giờ phút này đương nhiên cự mãng màu vàng cũng đem toàn bộ tinh thần chú ý tới tình hình của Đoan Mộc Vũ. Thật ra nó không hề tin tưởng lời Đoan Mộc Vũ nhưng "có bệnh thì vái tứ phương" nên nó đành phải thử một lần xem sao. Lúc này khi thấy hàn băng sắp đóng băng thân thể của mình, nó cũng chỉ hơi run rẩy mà thôi. Đương nhiên thân thể của nó đang trọng thương mà lắm, chỉ chút ít hàn băng này đối với nó cũng chỉ như gãi ngứa.

Thế nhưng khi khối hàn băng mà Đoan Mộc Vũ tạo thành lớn đến một kích thước nhất định, bỗng cự mãng cảm thấy không hề đơn giản nữa rồi. Dường như lúc này hàn băng đã biến thành một cây cầu nối nó và Đoan Mộc Vũ lại với nhau. Mà gần như cùng lúc đó, U Minh khí mà nó đang cố gắng áp chế trong cơ thể dường như xuất hiện xu thế bạo động. Điều này làm cho nó sợ hết hồn, cũng may là nó nhanh chóng trấn định lại nhưng thiếu chút nữa đã làm gián đoạn loại liên kết này.

Cũng may là cự mãng nhanh chóng cảm giác được điểm bất đồng, trong thân thể Đoan Mộc Vũ dường như đang truyền sang một loại ba động hết sức đặc biệt. Lúc trước nó vẫn chưa cảm giác được thì không sao nhưng giờ phút này nó không nhận được mà cảm thấy thất kinh bởi vì ba động này cực kỳ giống ba động mà mảnh vụn Yêu Thạch sở hữu!

Sao có thể như vậy được? Trong cái quãng thời gian ngắn ngủi mà Yêu Thạch xuất thế tại Bắc Hải lúc trước nó cũng biết nhưng thân đang bị vây ở trong Lạc Tinh Tông hơn nữa nó cũng kiêng kỵ cửu gia tìm đến nên đành bỏ lỡ cơ hội. Thế nhưng sao trong thân thể của tên nhân loại này lại có ba động của Yêu Thạch?

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cự mãng là muốn nuốt chửng Đoan Mộc Vũ, bởi vì không có Yêu Tộc nào có thể cự tuyệt được hấp dẫn mà mảnh vụn Yêu Thạch phát ra!

Nhưng chỉ sau đó một khắc, nó liền phát giác ra mọi chuyện không hề giống như nó đã nghĩ bởi dường như lực lượng của mảnh vụn Yêu Thạch và hàn khí do bản thể của Đoan Mộc Vũ sinh ra đã hòa vào làm một, tuy hai mà một. Vì thế ngay cả khi nó ăn sạch Đoan Mộc Vũ thì cũng chẳng mang lại tác dụng gì quá lớn.

"Người này lá gan quả thực không nhỏ! Rốt cuộc là hấn quá lỗ mềng hay quá tự tin đây?" Trong lòng cự mềng màu vàng thẳm nghĩ đồng thời cũng cảm thấy hơi bội phục. Thực ra nó không hề biết rằng sao Đoan Mộc Vũ lại không biết chuyện này nguy hiểm đến mức nào cơ chứ, dù sao hấp dẫn mà Yêu Thạch mang tới cho Yêu Tộc có thể nói là không thể tượng tượng nổi! Nhưng hấn đã dám chắc ít nhất tám phần rằng con cự mềng này sẽ không ăn hấn bởi vì nó cũng là một Yêu Tộc cường đại có cấp bậc Kim Mộc trở lên. Mị chút tự chủ này ắt hẳn phải có, một khi đã khổng chế được lòng tham lúc đầu thì sau này sẽ mang tới cho hấn thu hoạch cực kỳ khổng lồ!

Còn về tương lai cự mềng này có qua cầu rút ván hay không thì Đoan Mộc Vũ cũng không hề lo lắng tới vì một khi hấn đã thể hiện ra năng lực có thể hút U Minh khí thì cự mềng này còn bảo vệ hấn không kịp nữa là! Hơn nữa hấn cũng tính toán không hề hấp thu hết U Minh khí trong cơ thể cự mềng màu vàng mà cứ kéo dài chuyện này ra ít nhất trăm hơn trăm năm, đến lúc đó cho dù nó có muốn giờ trò thì hấn cũng chẳng phải sợ!

Bởi khi đó hấn đã có sức mạnh chân chính thuộc về mình rồi!

Sau khi trải qua ba canh giờ, quả nhiên có một luồng U Minh khí cực kỳ nhỏ bé bị Đoan Mộc Vũ hấp thu đi nhưng cho dù sợi U Minh khí này cực kỳ nhỏ bé nhưng cũng khiến trong cơ thể của hấn nhắc lên một hồi sóng to gió lớn. Dù sao U Minh khí vốn vô cùng cường đại, trong khi bản thân hấn còn quá nhỏ yếu vì thế sau đó hấn phải tốn hơn ba canh giờ mới chuyển hóa được luồng U Minh khí này thành hàn khí, cuối cùng biến thành pháp lực.

Đến khi Đoan Mộc Vũ mở hai mắt ra liền phát hiện cự mềng màu vàng đã sớm rời đi từ lúc nào không biết. Thế nhưng gốc Băng Ngọc Linh Chi vẫn còn ở nơi này xem ra con cự mềng này không còn đề phòng hấn như lúc đầu nữa, ít ra nó cũng đã hơi tin nhiệm hấn rồi.

Khẽ mỉm cười, Đoan Mộc Vũ xoay người rời đi. Đây là một sự khởi đầu rất tốt đẹp, giao dịch giữa hấn và cự mềng hoàn toàn có thể kéo dài tới trăm năm, như vậy chẳng khác gì hấn đã tìm được một hộ vệ cường đại. Chỉ có điểm luyến tiếc duy nhất là con cự mềng này không thể rời khỏi Lạc Tinh Tông mà thôi, trong khi hấn không hề muốn lưu lại Lạc Tinh Tông quá lâu.

Sau khi lặng lẽ rời khỏi mật thất, Đoan Mộc Vũ trực tiếp quay trở về tinh xá ở Tử Trúc Viện, thế nhưng khi hấn vừa về đến nơi thì đã thấy mười mấy đệ tử Lạc Tinh Tông đang vây quanh Đại Hắc, không ngừng khiêu khích nó làm cho nó gầm nhẹ liên tục. Nếu không phải lúc trước hấn đã dặn dò thì không chừng Đại Hắc đã không nhịn được mà huyết chiến một hồi rồi!

Khi thấy cảnh tượng này, trong lòng Đoan Mộc Vũ thẳm cười lạnh. Xem ra, hậu quả chuyện lúc trước hấn đã thương Trình Bân rốt cục cũng đã đến! Bởi vì trong nhóm người này có hai người là đệ tử của Trình Tuyết Ngọc Đái Phong, và quan trọng hơn chính là sự có mặt của Lan Đình. Lúc trước không biết hấn phải chịu phạt ở đâu đã được triệu gọi về!

Lúc này Lan Đình và hai đệ tử của Trình Tuyết đang đứng ở một bên, chỉ huy đám đệ tử Lạc Tinh Tông không ngừng vây xung quanh chọc giận Đại Hắc, đợi đến khi thú tính của Đại Hắc nổi lên bắt đầu triển khai phản kích thì bọn họ sẽ có lý do chính đáng giết Đại Hắc tại chỗ, thậm chí còn có thể dựa vào môn quy nguy tạo cho Đoan Mộc Vũ một số tội danh!

Dĩ nhiên là cũng thuận tiện chọc giận Đoan Mộc Vũ rồi.

Đoan Mộc Vũ vừa nhìn là hiểu được điều đó nhưng hấn không hề do dự, Phi Vũ kiếm đột nhiên ngân lên, rồi liên tục vờn quanh giữa không trung vẽ lên một đạo kiếm quang cực lớn. Chỉ trong nháy mắt đã lấy Đại Hắc làm trung tâm vẽ ra xung quanh thành một vòng tròn, ở trước mắt đám đệ tử Lạc Tinh Tông đang cố gắng chọc giận Đại Hắc cắt qua một lượt, cho dù chưa làm thương tổn tới bọn họ nhưng kiếm quang cắt lên mặt đất đã tạo lên một lực lượng khổng lồ cuộn cuộn bật ra xung quanh khiến bọn họ phải chật vật lùi về phía sau vài chục trượng!

"Hạ Mạch Nhiên! Người thật to gan, người không chỉ dung túng cho Hắc Hùng tùy ý đã thương người mà giữa ban ngày ban mặt, thân vẫn còn bên trong sư môn mà người dám động võ với đồng môn huynh đệ nữa sao? Cuồng vọng thô bạo, không nghe khuyên bảo! Bản nhân là Trần Vũ, lấy thân phận là đệ tử quản lý giới luật của Lạc Tinh Tông xác nhận người đã phạm phải ba điều trong môn quy giới luật! Người đâu, tiến lên bắt hấn lại cho ta! Nếu hấn dám phản kháng thì không cần phải nương tay!" Lúc này một vị đệ tử của Trình Tuyết kêu lớn, sau khi hấn nói xong, Lan Đình vốn đang ở một bên cười âm hiểm liền tiến lên một bước, trên tay bắm kiếm quyết muốn trực tiếp động thủ! Đồng thời đám đệ tử Lạc Tinh Tông còn lại cũng lớn tiếng quát lớn, tất cả cùng phóng ra kiếm khí chuẩn bị vây công!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 155: Xung Đột

Nghe thấy lời nói đầy hồng hách của Trần Vũ là đủ biết chuyện hôm nay khó có thể hòa giải được rồi! Bọn họ chẳng những đến để báo mối thù một mối tên lúc trước mà còn muốn đưa Đoan Mộc Vũ vào chỗ chết!

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, trong lòng Đoan Mộc Vũ đã có vô số ý niệm nhanh chóng hiện lên. Thúc thủ chịu trôi dĩ nhiên không được, cứ nhìn đám Trần Vũ Lan Đình mưu đồ gán tội danh cho hấn là cũng biết bọn họ sắp đặt khổ sở thế nào hơn nữa còn mượn cơ Đại Hắc để làm cho hấn không thể tránh né được!

Lúc này kiếm quang của Lan Đình đã phá không bay tới. Kiếm quang cực kỳ bén nhọn, không hề có một chút nương tay! Thực lực hấn là mạnh hơn Liễu Lịch một chút!

Trên miệng khe hô một tiếng, Đoan Mộc Vũ dùng tốc độ cực nhanh liên tục bấm ra kiếm quyết. Phi Vũ Kiếm ngân lên rồi đâm thẳng lên trời tạo ra vô số kiếm quang, trông giống như vô số ánh mắt trời vào buổi sớm tràn ngập khắp nơi. Chẳng những chúng ngăn cản kiếm quang của Lan Đình lại mà còn làm thể công kích của đám đệ tử Lạc Tinh Tông bị kim hãm!

Đồng thời đúng lúc này Đại Hắc đã nhận được lệnh động thủ cũng điên cuồng gầm lên một tiếng, thân hình to lớn như ngọn núi của nó đứng thẳng dậy, thân thể khổng lồ mang theo tia sáng màu vàng đất nồng đậm hung hăng đập lên mặt đất!

Một kích khủng khiếp như trời rung đất chuyển kia vừa xuất ra lập tức tạo lên ba con rồng đất cực lớn bay về phía trước theo hình quạt, quét ngang hết thấy! Mỗi một con rồng đất đều cao ít nhất bốn năm trượng, vô số bùn đất đá vụn bị cuốn lên giống như hồng phong bốn lưu, mang theo thể không thể đỡ với lực đánh cực mạnh. Chỉ trong nháy mắt, ba con rồng đất đã tạo lên một con lỗ rồng gần trăm trượng, ngoại trừ Lan Đình và mấy đệ tử Lạc Tinh Tông có thực lực tương đối cao là có thể tránh né thì những tên đệ tử Lạc Tinh Tông còn lại đều bị xung kích đến choáng váng, chẳng mấy chốc xu thế vậy công đã bị tan rã!

Nhân cơ hội này, Đoan Mộc Vũ điều khiển Phi Vũ Kiếm là lướt giống như là cười mây đập gió tạo lên vô số bóng kiếm dày đặc khắp nơi. Hẳn không nhường một bước nào, lập tức liên tục đánh cho hơn mười tên đệ tử Lạc Tinh Tông bao gồm cả Lan Đình trong đó tối tăm mặt mũi!

"Hạ Mạch Nhiên! Đây là người tự chuốc lấy!"

Thấy cảnh này, Trần Vũ không những không sợ hãi mà ngược lại còn cười to. Lúc trước bọn họ còn phân vân có nên giết Đoan Mộc Vũ tại chỗ hay không nhưng hiện tại Đoan Mộc Vũ đã dám đánh trả thì không thể trách bọn họ được!

Trần Vũ chỉ là một người có cảnh giới Động Huyền đỉnh phong, thoát nhìn không ai để ý nhưng trên thực tế, ngay cả Lan Đình có cảnh giới Linh Thai ở trước mặt hẳn cũng phải cung kính. Không phải bởi vì hắn là đại đệ tử của Trường lão Ngọc Đài Phong Trình Tuyệt có thân phận hiển hách, mà bởi vì hắn chính là thiên tài tu hành hiếm thấy trong Lạc Tinh Tông có trụ cột vững chắc, thực lực cường hãn, trong tay lại có rất nhiều thần thông do Trình Tuyệt tự mình truyền thụ và pháp khí được ban thưởng! Lúc trước trong những tràng tỉ thí ngay cả những người như Lan Đình cũng không phải là đối thủ của hắn!

Lần này, Đoan Mộc Vũ đã đánh Trình Bản bị thương nặng trong khi Trình Bản là cháu của Trình Tuyệt. Mặc dù Trình Tuyệt không nói gì, nhưng Trần Vũ thân là đại đệ tử của Trình Tuyệt nên cũng biết sư tôn không vui nên mới tìm đến tận cửa gây sự như thế này!

Đoan Mộc Vũ chỉ dùng một thanh kiếm đã có thể chèn ép đám người Lan Đình, thể hiện ra thực lực không hề tầm thường, dường như mơ hồ đã vượt qua hẳn một bậc!

Chuyện này đối với một kẻ tâm cao khí ngạo như Trần Vũ thì chắc chắn không thể chịu được. Chút ít lo lắng bị Đoan Mộc Vũ tố cáo đều bị lửa giận bành trướng che phủ, trong tâm sinh ra ác ý, hắn lập tức quát lớn một tiếng, tiện tay lấy ra một lược ngọc. Đây cũng là pháp khí mà Trình Tuyệt ban thưởng cho hắn, rồi ném nên không trung. Chỉ thấy những nơi lược ngọc đi qua đều có lưu quang bảy màu thoáng hiện, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành vô số sợi thanh ti bay đầy trời, thoát nhìn có vẻ nhu nhược yếu ớt, bay lượn theo gió, cực kỳ sự mềm dẻo!

Vô số thanh ti đan vào nhau tạo thành một tấm lưới lớn, bất ngờ chụp xuống dưới đất. Dùng mắt cũng có thể thấy nó nhanh chóng đâm chồi nảy lộc, khai chi tán diệp, đem xu thế đánh sâu do ba con rồng đất mà Đại Hắc phóng ra ngăn chặn lại!

Mà lợi hại hơn, chính là không biết trong lược ngọc có ẩn giấu huyền cơ gì, chỉ thấy nó không ngừng bay múa giữa không trung đồng thời còn phát ra tiếng hát nhẹ nhàng của nữ tử. Khi thanh âm này vang lên, vô số thanh ti bắt đầu điên cuồng sinh trưởng, hóa thành một biển bụi gai cò đại dài vô biên vô hạn hướng về phái Đại Hắc bao phủ!

Đại Hắc cũng cảm thấy nguy hiểm, trên miệng gầm thét liên tục, cái móng vuốt khổng lồ không ngừng đánh lên mặt đất nhưng không phá nổi vô số thanh ti bao phủ mà ngược lại còn bị tiêu diệt toàn bộ!

Đang đứng ở một bên, thấy cảnh tượng này trong lòng Đoan Mộc Vũ cũng cảm thấy hơi kinh ngạc. Mặc dù chiếc lược ngọc này là vật do nữ tử sử dụng nhưng cũng không thể coi thường nó được! Nó có thể vững vàng chế trụ thổ thuộc tính của Đại Hắc!

Tuy nhìn thấy mình bị vây quanh nhưng Đoan Mộc Vũ cũng không vội. Một mặt hắn thao túng Phi Vũ Kiếm tiếp tục áp chế công kích của đám Lan Đình, một mặt vung tay phải lên, hướng về phía không trung trống rỗng nắm một. Lập tức bên trong tay phải xuất hiện quang mang màu xanh đậm, đây cũng là Thanh Mộc Tâm đã được hắn dung hợp và thuần hóa!

Thanh Mộc Tâm vừa xuất hiện, Trần Vũ ở phía xa hơi hí hóp lại, trong lòng vốn an tâm bởi tất cả đều nằm trong dự tính bỗng nhảy lên. Nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng thì Đoan Mộc Vũ đã hét lớn một tiếng, Thanh Mộc Tâm trong tay của hắn đột nhiên hóa thành hàng nghìn hàng vạn điểm sáng màu xanh đậm, lừng lờ bay ra, thoát nhìn thì rất chậm chạp nhưng hiệu quả mang lại thì cực kỳ rõ ràng!

Vô số thanh ti do lược ngọc phóng thích ra lúc trước đang điên cuồng tàn sát bừa bãi vây công Đại Hắc, nhưng lúc này lại giống như tất cả đều bị bệnh, nhanh chóng khô héo! Không còn vẻ lớn lối điên cuồng như lúc trước!

Trần Vũ kinh hãi, vội vàng định đem lược ngọc thu hồi nhưng không ngờ rằng Đoan Mộc Vũ còn có thể nhất tâm tam dụng, nắm lấy thời cơ, giơ tay tạo ra một băng trụ đánh nát lược ngọc!

"Oa oa khôn khiếp! Tức chết ta!"

Lược ngọc cực kỳ trân quý bị hủy hoại như vậy làm Trần Vũ tức phát điên. Hắn bắt chấp tất cả, khu động kiếm quyết, lập tức phóng ra một thanh kiếm lấp lóe quang mang màu lam ở phía sau lưng của hắn. Thanh kiếm này vừa nhìn đã biết nó vô cùng mạnh mẽ, kiếm quang vừa xuất hiện đã như tạo ra ở giữa không trung một dòng sông màu lam, hơn nữa hiểu biết của hắn mà thanh kiếm nắm trong tay và kiếm quyết cũng vô cùng thuần thực, vừa nhìn đã biết cao minh hơn Lan Đình rất nhiều!

Trần Vũ vừa xuất kiếm, lập tức áp lực của Đoan Mộc Vũ tăng lên rất nhiều! Mặc dù Lan Đình là người có cảnh giới Linh Thai, nhưng hắn không xứng để Đoan Mộc Vũ xem trọng bởi vì tư chất tu hành của hắn không cao cho lắm, con đường tu hành cũng chỉ có thể dừng bước ở cảnh giới Linh Thai mà thôi, vì thế có rất nhiều mặt hắn không thể nào lĩnh ngộ sâu sắc được. Dù sao tu hành cũng là phải dựa vào thiên phú!

Nhưng Trần Vũ lại khác hẳn. Tư chất tu hành của hắn ít nhất cũng không kém gì Lam Mị, có thể được tính là thiên tài, có ngộ tính cực cao, chỉ một đạo kiếm quyết đơn giản nhưng trong tay hắn lại bộc phát được uy lực cực lớn. Nếu một đối một Đoan Mộc Vũ có ít nhất bảy tám phần nắm chắc là có thể thắng được hắn, nhưng nếu có thêm Lan Đình thì sẽ tạo ra cho hắn không ít khó khăn!

Nhưng Đoan Mộc Vũ không hề có ý định quay đầu bỏ chạy, mà thực ra hắn có muốn trốn cũng không được, bởi Lam Mị và nhóc mập vẫn còn ở nơi này, cho nên đành phải thúc giục lực lượng, toàn lực đối chiến với Trần Vũ và Lan Đình! Đồng thời trong lòng thầm hy vọng có thể sớm đánh động đám tuần sơn đệ tử của Lạc Tinh Tông.

Thế nhưng bất kể là Đoan Mộc Vũ, hay là đám người Trần Vũ Lan Đình đều không biết rằng cách đó hơn nghìn trượng, trong một rừng trúc đang có hai bóng người nhìn về phía này. Một người trong đó chính là Liễu Lịch đang bất an, còn người còn lại là một lão giả tuổi đã rất cao, cái dáng người đầy bệnh hoạn của lão lại như thấy được chuyện gì đó thú vị! Thình thoảng lại phê bình một hai câu.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Xung Đột (2)

"Sư tôn, nếu ngài không bắt bọn họ dừng lại sợ rằng Mạnh Nhiên sư đệ sẽ chẳng duy trì được bao lâu nữa!" Trong rừng trúc phía bên này, Liễu Lịch đã thúc giục rất nhiều lần. Ở Lạc Tinh Tông năng cũng được coi là đệ tử nội tông vì thế cũng có một chút nhân mạch, cho nên khi biết đám người Trần Vũ và Lan Đình chuẩn bị làm khó Đoan Mộc Vũ năng biết nếu chỉ dựa vào mình rất khó có thể ngăn cản được, vì thế mới vội vàng mời sư phụ mình đến. Nhưng nào ngờ sư phụ năng đến đây chỉ để thưởng thức mà không hề ngăn cản.

"Ha ha! Liễu Lịch ngươi đừng vội. Cái tên Hạ Mạch Nhiên này thú vị, thú vị a! Chỉ là một ngoại tông đệ tử mà có thực lực như vậy thật là khó có được. Không ngờ Lạc Tinh Tông ta lại có một nhân tài ẩn dấu như vậy. Không ngờ, không ngờ nha! Đại nạn của vi sư sắp tới không thể nào thu hấn làm đồ đệ, nhưng sư thúc của ngươi vẫn chưa có một môn đồ nào. Tên Hạ Mạch Nhiên này, không thể bỏ qua! Có hắn, trong tương lai nhất mạch Đông Sơn chúng ta sẽ náo nhiệt rất nhiều!" Lão giả kia chậm rãi nói, trong ánh mắt mang theo chút cảm khái.

Đồng thời trong lúc đó, chiến trường cách đó ngoài nghìn trượng cũng bước vào giai đoạn kịch liệt. Đại Hắc một mình đối chiến với mười tên đệ tử Lạc Tinh Tông. Nó ý vào ưu điểm da dày thịt béo, lực lượng to lớn đánh đắm bốn phương, đuổi giết đám đệ tử Lạc Tinh Tông kia làm bọn họ vô cùng chật vật, vũng vằng chiếm thế thượng phong!

Còn ở phía kia, Đoan Mộc Vũ dùng Phi Vũ Kiếm đối mặt với hai người Trần Vũ và Lan Đình hợp lực. Tuy áp lực đè lên hắn cực lớn nhưng chiến đấu lại hết sức trôi chảy không hề rơi vào thế hạ phong! Trong lòng Trần Vũ lẫn Lan Đình đều thầm giật mình, bởi vì kiếm quyết mà Đoan Mộc Vũ thi triển ra có thể nói là vô cùng hoàn mỹ. Thế kiếm liên miên bất tận như nước sông cuộn cuộn, mặc dù hắn đang ở trong thế thủ nhưng hợp lực hai người bọn hắn vẫn không thể nào làm suy xuyễn được hắn! Điều này quả thật đúng là không thể tưởng tượng nổi!

Hai bên rơi vào trạng thái cân bằng. Lúc này trong lòng Đoan Mộc Vũ vô cùng bình tĩnh, còn hai người Trần Vũ và Lan Đình thì kêu khổ không thôi bởi vì thời gian kéo dài càng lâu thì bọn họ lại càng bất lợi. Lúc này, xung quanh chiến trường đã tập trung rất nhiều đệ tử Lạc Tinh Tông, người sáng suốt vừa nhìn là đã biết chuyện gì xảy ra. Dưới tình huống như vậy, kể cả có đánh bại Đoan Mộc Vũ cũng không cách nào đạt được mục tiêu đề ra lúc trước!

Nhưng lúc này bọn họ đã bị rơi vào tình thế côi hổ khó xuống, có muốn lui cũng không lui được! Mục đích bây giờ không chỉ là đòi lại thể diện cho Trình Bản nữa, mà vấn đề chính là thể diện của hai người Trần Vũ và Lan Đình. Với hợp lực của hai người bọn họ mà không thể đánh bại được một tên đệ tử ngoại tông, đây chính là điều vô cùng nhục nhã!

Trong miệng hô lên, Trần Vũ một mặt thao túng kiếm khí ra sức công kích, một mặt lấy ra một đạo ngọc bài. Hai mặt ngọc bài phân biệt hai màu hồng và lam, mỗi một mặt đều khắc hai chữ triện lóe ra ánh sáng nhạt. Sau khi lấy ra hắn liền đánh ra một đạo pháp quyết, ngọc bài lập tức bay lên trời tỏa ra hào quang rực rỡ. Ở mặt ngọc bài màu đỏ có một chữ 'lôi' to như cái đầu ằm ằm hiện ra! Đồng thời cùng lúc đó có một thanh âm vô cùng uy nghiêm vọng từ trên cao vọng xuống, sau đó chữ 'lôi' này liền hóa thành nghìn vạn đạo lôi quang, hướng Đoan Mộc Vũ oanh kích xuống! Đây lại là một pháp khí có hiệu dụng rất kỳ diệu!

Lúc này Đoan Mộc Vũ đang dùng Phi Vũ Kiếm chống lại kiếm của hai người Trần Vũ và Lan Đình cho nên không thể nào buông tay lơ lửng. Cơ hội như vậy đương nhiên là rất hiếm thấy, Lan Đình thầm mừng trong lòng những bức tức lúc trước chất chứa giờ là lúc bộc phát. Đột nhiên hắn bấm động kiếm quyết, lập tức một đạo công kích cường đại được ẩn giấu từ trước thuận thế triển khai ra, chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng, "Liên thành kiếm trảm!" Trên dưới toàn thân hắn dường như có vô số cương phong uốn lượn gào thét, rồi sau đó tay trái của hắn chợt vung về phía trước, phảng phất như có

một đạo hư ảnh cự đại rời khỏi tay rồi hợp lại cùng với kiếm khí của hắn!

Lập tức kiếm quang của Lan Đình tăng vọt đến mấy chục lần. Chỉ nghe những tiếng xé gió "huru huru", kiếm quang có tốc độ nhanh chóng lao từ dưới đất bay thẳng lên bầu trời, chỉ trong chốc lát vô số bóng kiếm đã biến thành một đạo kinh thiên trụ!

Kinh thiên trụ do kiếm quang biến thành cao tầm hơn trăm trượng! Khi nó vừa xuất hiện, lập tức tạo thành luồng uy áp khổng lồ, ngay cả uy thế của Trần Vũ cũng bị trấn áp. Từ đó có thể biết được đây hẳn là thủ đoạn mạnh nhất của Lan Đình, xem ra cũng có chút ý tứ muốn tranh giành cao thấp với Trần Vũ! Thế nhưng với pháp lực của Lan Đình cũng chỉ đem đạo kinh thiên trụ này tích lũy đến độ cao hơn trăm trượng là đã hao hết rồi, lúc này hắn dùng đến chút pháp lực cuối cùng, khàn giọng quát lên một tiếng lớn, "Liên thành kiếm trảm, xuất kiếm!"

Theo tiếng quát to này vang lên, bóng kiếm tích lũy đến cao hơn trăm trượng cũng bộc phát ra một tiếng ngân đầy thê lương, rồi sau đó vô số luồng kiếm quang từ trên cao ập xuống như cuồng phong bạo vũ trút xuống Đoan Mộc Vũ!

Đây là kiếm quyết công kích hoàn toàn khác với lúc trước. Đạo kinh thiên trụ cao hơn trăm trượng này có thể hóa thành ít nhất là mười vạn luồng kiếm quang, uy lực như thế khiến cả Trần Vũ đứng bên cạnh cũng kinh hồn táng đảm, trong lòng thầm mắng to: không ngờ Lan Đình này lại còn hậu thủ khủng khiếp như vậy, giả như chính diện tỷ thí nếu không cẩn thận sẽ phải chịu thiệt! Thế nhưng vào thời khắc này một đòn này thật hợp lý! Mười vạn luồng kiếm quang và vô số lôi quang liên thủ oanh kích, đương nhiên sẽ làm Đoan Mộc Vũ chạy trời chết, không ai có thể đón được công kích như vậy!

Đúng là Đoan Mộc Vũ cũng cảm thấy kinh hãi, thế nhưng hắn phát hiện ra xung quanh chiến trường chẳng những có gần trăm đệ tử Lạc Tinh Tông nghe thấy tiếng giao tranh chạy tới mà Liễu Lịch cũng đã xuất hiện, ngoài ra bên cạnh nàng còn có một lão đầu có tu vi Tinh Uẩn cảnh giới, phòng chừng đó là người cùng phe với nàng. Dưới tình huống như vậy Trần Vũ và Lan Đình không có khả năng đối trắng thay đen, như vậy, hắn cần gì phải lo lắng nữa chứ!

Mất thấy vô số lôi quang và mười vạn kiếm quang ầm ầm lao tới, hắn chỉ khinh thường cười lạnh một tiếng. Tâm niệm khẽ động, Phi Vũ Kiếm vô cùng linh động huyền tạo ra chín đạo tàn ảnh trên không trung. Mỗi một đạo tàn ảnh cách xa nhau chừng năm mươi trượng, đồng thời quỹ tích của chín đạo tàn ảnh vừa hợp tạo thành một đồ án bậc thang xoắn ốc từ dưới lên trên!

Sau đó Đoan Mộc Vũ liền triển khai kiếm quyết lần nữa, lấy chín đạo tàn ảnh làm căn cơ, tạo thành một đường màu đỏ nối liền với nhau. Cho đến khi bản thể của Phi Vũ Kiếm vừa xuất hiện lại, thì đột nhiên có những tiếng long ngâm vang vọng khắp thiên địa. Trong nháy mắt, khi tiếng long ngâm vừa vang lên, lập tức chín đạo tàn ảnh biến thành một tuyến màu đỏ được bản thể Phi Vũ Kiếm dẫn dắt, biến thành một con phi long màu đỏ do kiếm quang tạo thành!

Con phi long màu đỏ do kiếm quang tạo thành lượn vòng một cái giữa không trung, sau đó tạo ra trên đầu Đoan Mộc Vũ một đạo kiếm vân, chẳng những đỡ được vô số lôi quang, mà còn đem Liên Thành Kiếm Trảm của Lan Đình ngăn chặn chặt đứt. Uy thế bức này làm cho trong lòng tất cả mọi người xung quanh đang quan sát đều nhảy dựng, những đệ tử Lạc Tinh Tông thực lực vẫn ở cảnh giới Động Huyền, Linh Thai chỉ cảm thấy kiếm quyết này mang theo khí thế phô thiên cái địa, thế như chẻ tre, không gì cản nổi, không thể nào kháng cự! Còn những người có thực lực như sư tôn của Liễu Lịch thì có thể nhìn ra, thật ra đây vẫn chưa được tính là kiếm quyết chân chính, đó chỉ là Đoan Mộc Vũ dùng thủ đoạn tính toán tính vi chính xác, thao túng kiếm quyết thuần thục, và dựa vào tốc độ khủng khiếp và khả năng thông linh của Phi Vũ Kiếm, mới tạo ra cảnh tượng như vậy!

Mà đây cũng là chuyện bình thường! Cho dù Đoan Mộc Vũ có tự đại hơn nữa cũng không thể đem Ngự Kiếm kiếm quyết không thuộc về Lạc Tinh Tông thi triển ra, chứ nếu không hẳn chỉ cần Chấn Thiên Hồng là có thể làm cho hai người Trần Vũ và Lan Đình xuất hiện sơ hở, từ đó dành được chiến thắng chỉ trong chớp mắt!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Phe Phái

Chỉ trong nháy mắt, công kích của hai người Trần Vũ và Lan Đình vốn dĩ vô cùng mãnh liệt đã bị nghịch chuyển. Ngọc bài của Trần Vũ thì không bị ảnh hưởng quá lớn nhưng Lan Đình mới thi triển một lần Liên Thành Kiếm Trảm đã tiêu hao toàn bộ pháp lực trong cơ thể. Không có lực lượng duy trì, nhất thời Kinh Thiên Trụ cao hơn trăm trượng do bóng kiếm tạo thành lúc trước nhanh chóng sụp đổ!

Lan Đình hoảng hốt, vội vàng muốn thu kiếm của mình lại nhưng Đoan Mộc Vũ sao có thể bỏ qua cơ hội tuyệt hảo này! Tâm niệm biến ảo, Phi Vũ Kiếm lăng không chém tới, giống như một ngôi sao băng, trực tiếp oanh kích lên kiếm của Lan Đình!

Phẩm chất thanh kiếm của Lan Đình không tệ nhưng bản thân Phi Vũ Kiếm lại cực kỳ sắc bén, có lần Duệ Kim Sa nên hiệu quả nào có thể xem thường? Đây cũng là nguyên nhân lúc trước Đoan Mộc Vũ lấy một thanh kiếm kháng hai! Giờ phút này, Phi Vũ Kiếm lăng không chém tới, trực tiếp chặt đứt thanh kiếm của Lan Đình! Lúc này, Lan Đình liền đau lòng muốn học máu!

"Náo loạn đủ chưa? Còn không dừng tay cho bản nhân! Các ngươi muốn lật tung cả trời hay sao?"

Vừa lúc đó, một thanh âm của nữ lạnh như băng từ nơi xa truyền đến. Thanh âm này không cao nhưng giống như băng phong trên băng nguyên muôn đời, làm cho người ta ớn lạnh tới tận xương tủy!

Nghe thanh âm quát bảo ngưng lại, Trần Vũ lúc trước cực kỳ lớn lối lúc này nhanh chóng thu tay lại, vẻ mặt cũng trở nên cung kính. Tuy nhiên hắn cũng ước được dừng lại bởi vì hắn thật sự không ngờ với thực lực của hắn và Lan Đình vẫn không làm gì được đệ tử ngoại tông này! Nếu như chiến tiếp, nói không chừng hắn sẽ phải mất mặt!

Nhưng Trần Vũ dừng tay không có nghĩa là Đoan Mộc Vũ sẽ dừng tay. Lúc trước, bọn chúng không phân tốt xấu dám đến vây công, nếu không cho một bài học thì thật đúng là coi hắn như quả hồng mềm, thích nắn sao thì nắn!

Cho nên Đoan Mộc Vũ chẳng những không dừng tay mà ngược lại nhanh chóng bấm độn kiếm quyết. Ngay trong khoảnh khắc, Phi Vũ Kiếm liền biến thành một đạo kinh hồng màu đỏ, nhanh như chớp tấn công điên cuồng lên kiếm của Lan Đình, mạnh mẽ chặt gãy nó rồi mới được Đoan Mộc Vũ thu hồi!

Một màn này chẳng những khiến Lan Đình đau lòng vô cùng, mà đám người Trần Vũ cũng đột nhiên biến sắc. Tuy nhiên không ai dám động thủ lần nữa mà ríu rít nhìn về phương hướng cô gái đã nói chuyện lúc trước. Chỉ thấy ở ngoài mây trăm trượng, chẳng biết lúc nào xuất hiện một cô gái cực kỳ xinh đẹp, bạch y như tuyết. Nàng chỉ đứng ở nơi đó đã khiến thiên địa tựa hồ cũng mất đi màu sắc, mà khí tức lạnh như băng trên người nàng càng làm cho trong lòng người ở kính sợ, sinh ra ý nghĩ không thể mạo phạm.

Cho nên, đám người Trần Vũ cũng chỉ quay đầu nhìn thoáng qua, rồi vội vàng cúi đầu, tựa hồ đang chờ nàng sai bảo.

Đoan Mộc Vũ cũng chú ý tới nàng. Trước tiên, hắn đoán đây là Trình Tuyết Ngọc Đái Phong, là đệ tử đời thứ hai Lạc Tinh Tông quyền cao chức trọng, là trưởng lão có thể tự mình chương quản một ngọn núi và đồng thời cũng là bác của Trình Bản!

Và cũng có thể là cô gái mà Hạ Mạch Nhiên từng âm thầm ái mộ!

Thu Phi Vũ Kiếm, Đoan Mộc Vũ hồ hững nhìn qua hơn nửa cố ý nhìn ngắm Trình Tuyết thật tỉ mỉ, từ trên xuống dưới một lần! Không phải hắn làm hắn mà là vì hoàn thành lời hứa với Hạ Mạch Nhiên.

Song ánh mắt Đoan Mộc Vũ cũng bị Trình Tuyết thấy. Nàng xem đây là chuyện đại nghịch bất đạo, trong đôi mắt đẹp nhất thời có sát khí xuất hiện, một cỗ hơi thở vô hình lạnh như băng trong nháy mắt lan tràn khắp nơi! Ai cũng không dám nhúc nhích, tựa hồ như chỉ cần cử động một chút cũng có thể bị cắt cổ! Cảnh giới Tinh Uẩn, quả nhiên không phải chuyện đùa!

"Ha ha ha! Trình Tuyết sư muội, đã lâu không gặp! Cũng đã lâu lắm rồi ha? Mấy tên tiểu tử này quậy phá một chút, cũng không nên tức giận làm gì."

Vừa lúc đó, một thanh âm già nua từ phía sau Đoan Mộc Vũ truyền đến. Lại là lão đầu tuổi già sức yếu kia, và còn có Liễu Lịch.

Lời này vừa ra, sát khí Trình Tuyết để lộ ra liền được thu hồi. Nàng lạnh lùng nhìn Đoan Mộc Vũ một lượt, sát ý không chút che giấu! Nếu như lúc trước nàng chỉ muốn thu thập Đoan Mộc Vũ một chút, coi như là dạy dỗ hắn thì hiện tại thật sự muốn động thủ giết người! Nàng có thân phận gì? Tiểu tử kia dám dùng ánh mắt mê đắm mà nhìn nàng, quả nhiên là phải giết không thể tha!

"Tần Việt sư huynh, đây là môn hạ của người sao?" Trình Tuyết lạnh giọng hỏi, trong lòng đã sớm xem Đoan Mộc Vũ là một người chết.

"Ha ha! Cũng không phải, song tiểu sư muội gần đây tính thu một đệ tử ký danh, ta xem tiểu tử này cũng không tệ." Tần Việt cười ha ha nói, sau đó không quản Trình Tuyết đang tức giận, liền lầm bầm nói: "Ai! Hiện tại môn hạ đệ tử bốn tông thật sự quá kỳ cục, dám tùy tiện tỷ thí với nhau. May mà không có chuyện gì! Giang Lăng sư đệ cũng thật là! Hắn quản Giới Luật Viện làm khi gì không biết. Trình Tuyết sư muội, có thời gian muội phải khuyên nhủ hắn! Những chuyện nhỏ nhặt này, chúng ta cũng đừng gây phiền toái tới chương môn sư huynh!"

Nói xong, Tần Việt cười ha ha vẫy tay gọi Liễu Lịch. Liễu Lịch cố nén cười, lôi kéo Đoan Mộc Vũ cùng Đại Hắc nghênh ngang rời đi, chỉ để lại Trình Tuyết đang âm trầm như nước.

Nhìn ba người Tần Việt, Đoan Mộc Vũ, Liễu Lịch biến mất, trong đôi mắt đẹp của Trình Tuyết mới lộ ra một tia giễu cợt nhưng ngay sau đó nàng cũng không thèm nhìn đám người Trần Vũ, phẩy tay áo bỏ đi!

Mà bên này, lão đầu được gọi là Tần Việt quay sang Đoan Mộc Vũ cười hắc hắc một tiếng rồi rời đi. Mà Liễu Lịch đầu tiên là an trí Đại Hắc xong lúc này mới cùng Đoan Mộc Vũ nói rõ chi tiết nguyên nhân. Kể rõ đầu đuôi, nàng mới cười nói: "Người thật khiến người khác giật mình, có thể đối kháng hai người Trần Vũ Lan Đình liên thủ mà không rơi vào thế hạ phong! Ta nghĩ kể từ hôm nay, ở Lạc Tinh Tông này, chỉ sợ danh tiếng của người sẽ vang xa đây!"

"Chuyện này, không có đơn giản như vậy chứ?" Đoan Mộc Vũ thần nhiên nói. Việc này nhìn như đã sớm có dự mưu phục kích hắn, lại có thể kinh động hai đại cao thủ cảnh giới Tinh Uẩn của Lạc Tinh Tông cũng đã nói rõ chuyện này đã vượt ra ngoài tưởng tượng của hắn! Ít nhất đã không còn là trút giận cho Trình Bản nữa rồi. Hơn nữa Lan Đình lại được thả ra, điều này nói rõ cái gì?

Liễu Lịch đang cười không khỏi khựng lại, nàng liếc nhìn chung quanh rồi mới thở dài nói: "Mới vừa rồi vị kia là sư tôn của ta. Chuyện này đúng là không đơn giản bởi vì một năm sau chương môn sư bá sẽ thoái nhiệm chức chương môn, mà trước mắt, bốn tông có tư cách nhận chức chương môn tông cộng có hai vị. Chẳng qua đến giờ, chương môn sư bá còn chưa có xác định rõ cuộc nên truyền vị cho ai!"

"Mà hai vị trong bốn tông được xem trọng nhất theo thứ tự là Lạc Anh sư thúc Thạch Kiếm Phong. Người cùng sư tôn ta là một mạch truyền thừa, bởi vì sư tổ của ta hiệu là Đông Sơn lão nhân cho nên được xưng là Đông Sơn nhất mạch. Còn có một vị là Thiên Điện Phong Đồ Dự sư bá, với Ngọc Đái Phong Trình Tuyết sư thúc cùng một mạch truyền thừa, còn có Chương môn sư bá. Bọn họ đều cùng một mạch truyền thừa. Tổ sư bá của nhất mạch ta

cũng chính là chương môn Lạc Tinh Tông đời trước, cho nên có thể xưng là chương môn nhất mạch. Quan hệ trong chuyện này rất phức tạp, chương môn sư bá rất coi trọng Lạc Anh sư thúc nhưng mà chuyện này bị phản đối rất mãnh liệt cho nên bọn họ nhắm vào người, thật ra là vì nhắm vào ta."

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158

Lẳng lặng nghe Liễu Lịch phân tích đầu đuôi xong, Đoan Mộc Vũ không nói gì, ngay cả vẻ mặt cũng không có một chút biến đổi. Hắn không thể nào tham dự vào nội bộ Lạc Tinh Tông để tranh giành quyền lực, Liễu Lịch cũng sẽ không lỗ mắng! Nói cho cùng cũng do thực lực quá yếu nên không đủ tư cách. Lúc trước, hắn đã đã thương Trình Bản, có lẽ đây sẽ là tiền đề để hai phe phái đấu đá lẫn nhau.

Lúc này Liễu Lịch nhẹ nhàng nói: "Thật ra thì Lạc Anh sư thúc chẳng có ý kiến gì đối với chức chương môn, nhưng mà sư tôn ta lại dốc hết sức thúc giục bởi vì người không cách nào đột phá cảnh giới Tử Khí nên đại nạn buông xuống. Nếu như lão nhân gia người đi về cõi tiên thì cả Đông Sơn nhất mạch chúng tôi có thể bị suy yếu, tính tình Lạc Anh sư thúc lại là bình thân, mấy vị sư thúc khác lại càng không có thể gánh vác được cho nên sư tôn rất thất vọng. Nếu như lần này tranh đoạt chức chương môn không được, người cũng đành gửi hi vọng vào tương lai."

Nghe Liễu Lịch nói như vậy, Đoan Mộc Vũ khẽ gật đầu. Xem ra hai đại phe phái bên trong Lạc Tinh Tông tranh giành đã sắp đến hồi kết.

"Đoan Mộc Vũ, người... người có thể ở lại Lạc Tinh Tông không?" Một lúc lâu sau, Liễu Lịch thấp thòm hỏi. Nàng rất coi trọng Đoan Mộc Vũ, Tàn Việt - sư phụ nàng cũng như thế! Nếu như Đoan Mộc Vũ có thể lưu lại thì với tiềm lực của hắn thì khi đầu nhập Đông Sơn nhất mạch, tương lai nhất định sẽ tỏa sáng. Cho dù không đoạt được chức chương môn cũng có thể giúp Đông Sơn nhất mạch đứng vững ở Lạc Tinh Tông!

Chẳng qua Liễu Lịch biết rõ lai lịch của Đoan Mộc Vũ, cho nên nàng mới bất an như vậy.

Đoan Mộc Vũ hơi ngần ra, sau khi suy nghĩ hắn liền lắc đầu nói: "Ta ở lại đây một thời gian ngắn nhưng sẽ không thật sự gia nhập Lạc Tinh Tông. Nhưng ngày khác, nếu người có chuyện gì cần ta xuất thủ thì ta nhất định sẽ giúp."

"Vậy cảm ơn trước!" Liễu Lịch mặc dù thất vọng nhưng không biểu hiện ra. Nàng biết trên người Đoan Mộc Vũ có rất nhiều bí mật, Lạc Tinh Tông mặc dù không tệ nhưng không lưu được hắn.

Suy nghĩ một chút, Liễu Lịch thấp giọng nói: "Như vậy thì thân phận Hạ Mạch Nhiên có thể bảo lưu hay không? Ta nghĩ lưu lại chút kỷ niệm cũng không tệ lắm."

"Được!" Đoan Mộc Vũ gật đầu đồng ý.

"Cảm ơn! Sư tôn nói, muốn thu người làm đệ tử ký danh cho Lạc Anh sư thúc vì dù sao người biểu hiện vừa rồi của người quá xuất sắc, chỉ sợ nhiều người trong chương môn nhất mạch sẽ xem người là cái đinh trong mắt. Nếu người có danh phận, bọn họ cũng không dám can rờ quá mức?" Liễu Lịch cẩn thận tìm từ diễn giải.

"Đệ tử ký danh? Thôi không cần." Đoan Mộc Vũ lắc đầu, hắn không thích có quá nhiều trói buộc.

"Ừ, vậy cũng tốt. Ta sẽ giải thích với sư tôn, chẳng qua người cần thận một chút với Tôn Phóng - thân truyền đệ tử của Đồ Dự sư bá. Người này là người mạnh nhất trong đám đệ tử đời thứ ba của Lạc Tinh Tông Tam, thực lực cực cao. Lần này chỉ sợ người sẽ khiến hắn chú ý, đến lúc đó nói không chừng lại chạy đi tìm người tỷ thí." Liễu Lịch lo lắng nói. Xem ra, nàng rất kiêng kỵ Tôn Phóng.

Đoan Mộc Vũ trầm mặc một chút rồi bỗng nhiên nói: "Người có thể dẫn ta đi gặp Lạc Anh sư thúc một chút hay không?"

"Hả?" Liễu Lịch nghe vậy thì sững sốt, vẻ mặt trở nên cổ quái.

"Sợ rằng không thể! Nếu không có chuyện quan trọng, Lạc Anh sư thúc không gặp người ngoài trừ phi người đáp ứng làm đệ tử ký danh thì may ra."

"Ồ, vậy thôi." Đoan Mộc Vũ thần nhiên nói, cũng chẳng quan tâm đến vẻ mặt cổ quái của nàng. Bây giờ, hắn còn muốn ở lại Lạc Tinh Tông một thời gian, chắc sẽ còn cơ hội.

Đoạn thời gian kế tiếp, danh khí của Đoan Mộc Vũ quả nhiên truyền khắp cả Lạc Tinh Tông. Tình huống có người tới cửa khiếu chiến tỷ thí nhưng đều không ngoại lệ bị hắn cự tuyệt. Ngoài ra, Trần Vũ và Lan Đình cũng không tới gây sự, chắc trận hỗn chiến lúc trước bọn chúng sợ rồi.

Mỗi ngày, Đoan Mộc Vũ vẫn làm như thường lệ, dẫn Lam Mị tới chỗ cự măng màu vàng. Quan hệ giữa hắn và cự măng đã khá hơn rất nhiều bởi vì thông qua hỗ trợ của hắn, U Minh Khí trong cơ thể cự măng đã giảm bớt một chút. Còn nếu muốn thanh trừ toàn bộ thì không dùng thời gian trăm năm thì không được! Tuy thế nhưng cự măng vẫn rất hài lòng, so với nó dùng Băng Ngọc Linh Chi để hóa giải U Minh Khí thì khá hơn.

Có lẽ là vì quan hệ tốt hơn với Đoan Mộc Vũ nên cự măng chẳng những cho phép Lam Mị đã tọa tu luyện cả ngày trên tảng đá của nó mà còn tặng gộc

Băng Ngọc Linh Chi cho Đoàn Mộc Vũ. Đây là chuyện rất hiếm thấy!

Đoàn Mộc Vũ cũng không khách khí, tiện tay liền cho Tiểu Bạch gốc Băng Ngọc Linh Chi làm đồ ăn vặt. Đây không phải hân lăng phí của trời mà là Tiểu Bạch có huyết mạch thần thú nên nếu muốn nó trưởng thành tất phải cần lượng lớn các loại thiên tài địa bảo cho ăn mới có thể lớn lên từ từ, chứ nếu không sao nó có được thực lực mạnh mẽ đây? Đây cũng chính là lí do đến tận hôm nay Tiểu Bạch vẫn thường hay ngủ. Chính là vì không đủ lực lượng duy trì giúp nó trưởng thành!

Đoàn Mộc Vũ cũng cảm thấy bất đắc dĩ bởi vì giờ phút này, ngay cả Lạc Tinh Tông chỉ sợ cũng không cung ứng đủ để Tiểu Bạch trưởng thành. Có lẽ liên hợp ba đại tông môn lại mới có thể giúp Tiểu Bạch trưởng thành nhanh chóng. Tuy nhiên cái giá bỏ ra lớn thì cái thu về cũng phải tương đương. Nếu để Tiểu Bạch làm linh thú hộ sơn thì chắc chắn vượt trội hơn cả trăm tòa đại trận hộ sơn

Cứ yên bình như vậy, qua ba tháng sau trên trung ương Lạc Tinh Tông truyền ra tiếng chuông trầm trọng, truyền khắp phương viên tám trăm dặm. Tiếng chuông này tổng cộng vang lên sáu mươi bốn lần. Khi nó vang lên, mây trắng khắp trời bỗng âm ảm, vô số bông tuyết chợt rơi xuống, cỏ cây bạc trắng, phẳng phất như thiên địa cũng thương tiếc!

Thấy cảnh này, Đoàn Mộc Vũ biết rõ sự tôn của Liễu Lịch đã cận kề cái chết, hèn chi trong ba tháng qua đám người Trần Vũ không ra ngoài gây sự. Chắc bọn chúng đang chờ Tần Việt chết! Người này vừa chết thì cả Đông Sơn nhất mạch chẳng khác như rấn mất đầu. Chẳng những không cách nào tranh giành chức chương môn mà sau này chỉ sợ cũng rơi vào trạng thái bị áp chế.

"Xem ra, cũng là lúc rồi đi rồi!"

Đoàn Mộc Vũ lẩm bẩm. Lúc trước, Tần Việt yêu cầu hân làm môn hạ của Lạc Anh thật ra chính vì phòng ngừa hân bị Trình Tuyết gây khó khăn. Nhưng hân không phải là Hạ Mạch Nhiên cho nên không sao cả. Liễu Lịch là nội tông đệ tử danh chính ngôn thuận, nhất mạch của Trình Tuyết sẽ không làm gì quá mức nhưng với hân tự nhiên sẽ khác.

Đoàn Mộc Vũ không muốn làm khó Liễu Lịch, cũng không muốn liên lụy, nài cho nên rời Lạc Tinh Tông là lựa chọn tốt nhất.

Khi người tu hành chết đi thì không phiền phức giống phàm nhân. Ba ngày sau, mây đen trên bầu trời sơn môn Lạc Tinh Tông tản đi, tuyết ngừng rơi, hết thấy trở lại bình thường! Đoàn Mộc Vũ đang chờ gặp Liễu Lịch cáo biệt thì một ngày kia lại có khách không mời mà đến, tới cửa bái phỏng!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 159: Người Khách Không Mời!

"Là người?"

Vừa ra ngoài, nhìn thấy người tới cửa Đoàn Mộc Vũ không khỏi ngăn người. Người đến là một cô gái ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, dung nhan tinh xảo, trâm cài tóc xinh đẹp, khỏe miệng luôn luôn mang bộ dạng cười như không cười. Nàng mặc một bộ tiểu y màu lam, bên hông quần một đai lưng xanh đen, mấy tiểu hồ lô giắt trên đai lưng, dao động sáng ngời, bộ dạng rất thoải mái.

Song không biết tại sao cô gái này luôn làm cho người khác cảm thấy rất thần bí, hơn nữa đôi mắt nàng sáng ngời như ẩn chứa bí mật nào đó!

Cô gái này chính là cô gái không biết tên mấy tháng trước Đoàn Mộc Vũ đã gặp ở cô sơn chế luyện đàn cỏ cho Lam Mị. Lúc ấy, nhìn phục sức của nàng hân đã biết nàng không phải là đệ tử Lạc Tinh Tông. Ban đầu Đoàn Mộc Vũ cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng không ngờ hôm nay nàng lại tìm tới tận cửa.

"Không sai, là ta! Các hạ không hoan nghênh sao?" Nàng khẽ mỉm cười, tuy tới đột ngột nhưng có bộ dáng đi dạo rồi thuận tiện mà tới. Trong ánh mắt sáng ngời của nàng tựa hồ luôn có mùi vị nói không ra lời khiến Đoàn Mộc Vũ nhất thời khó thăm dò được gì.

Đoàn Mộc Vũ thân nhiên lặng yên nhìn nàng, chờ chính nàng nói rõ ý muốn.

Nàng cùng Đoàn Mộc Vũ nhìn nhau chốc lát, lúc sau mới thân nhiên cười nói: "Ta không phải là đệ tử Lạc Tinh Tông nhưng trước mắt xem như là môn khách của Lạc Anh chân nhân Thạch Kiếm Phong. Nghe nói người cự tuyệt làm đệ tử ký danh của Lạc Anh chân nhân?"

"Không phải cự tuyệt mà là ta tài sơ học thiển, không xứng đáng!" Đoàn Mộc Vũ lắc đầu.

"Tài sơ học thiển sao? Nếu như người mà là tài sơ học thiển thì cả trên dưới Lạc Tinh Tông toàn bộ nhảy sông tự vẫn cho rồi!" Nàng cười cười, bỗng nhiên thay đổi lời nói đề thấp thanh âm: "Nghe nói người từng không chớp mắt quan sát Trình Tuyết suốt hơn mười tức? Không ngờ người đúng là một nhân vật sắc đảm ngấp trời! Trình Tuyết là một trong hai đại mỹ nữ mà cả Lạc Tinh Tông công nhận đấy. Bội phục, bội phục!"

"Người tìm ta là để nói những chuyện này?" Đoàn Mộc Vũ khẽ cau mày.

"Tất nhiên không phải! Mặc dù đầu tiên là ngươi thất lễ với Trình Tuyết, rồi cự tuyệt Lạc Anh chân nhân nhưng Lạc Anh chân nhân cũng chẳng quan tâm. Hôm nay nàng phái ta tới đây là dẫn ngươi cùng đồng bạn ngươi tiến vào Thạch Kiếm Phong, như vậy để tránh bị người khác ngày ngày quấy rầy. Chắc ngươi cũng sẽ không nghĩ Trình Tuyết sẽ bỏ qua cho bọn ngươi chứ?"

Nàng nói cực kỳ tự tin nhưng Đoàn Mộc Vũ lại nghe ra trong giọng nói nàng có ý nghĩa khác. Hắn bình tĩnh nhìn nàng một, liền nói: "Ngươi muốn ta làm cái gì?"

Nghe lời ấy nàng hơi ngẩn ra, chợt một nụ cười sáng lạn xuất hiện trên môi nàng, cực kỳ mê người: "Ngươi đã đoán sai! Không cần ngươi làm gì cả, ngươi chỉ cần yên lặng tu luyện là đủ! Chuyện tình Lạc Tinh Tông ngươi cũng không cần tham dự! Lần này Lạc Anh chân nhân mặc dù không thể nào trở thành chương môn Lạc Tinh Tông nhưng Đông Sơn nhất mạch vẫn có thể thủ hộ được. Mặt khác, nếu ngươi có chuyện gì cần xử lý thì giao cho ta là được!"

Mặc dù cô gái này nói rất dễ nghe nhưng Đoàn Mộc Vũ biết nhất định nàng là nghĩ một đằng nói một nẻo. Hơn nữa cô gái này rất cổ quái, ít nhất, hắn nhìn không ra tu vi và lai lịch truyền thừa của nàng.

Thấy Đoàn Mộc Vũ trầm mặc, nàng suy nghĩ một chút bỗng nhiên nói ra một câu kinh người: "Liễu Lịch kia gần nửa năm qua từng nhiều lần dò thăm tin tức của một đám người, những người kia là đệ tử Phù Vân Sơn đó. Ngươi có quan hệ không tệ với Liễu Lịch, có lẽ ta có thể hỗ trợ việc này."

"Cái gì?"

Đoàn Mộc Vũ kinh hãi, bởi vì cô gái này nói như thế đồng nghĩa với việc nàng biết được một chút thân phận thật sự của hắn.

"Ha ha, ngươi không cần phải khẩn trương! Liễu Lịch mặc dù rất cẩn thận nhưng Hạ Mạch Nhiên ngươi từ một kẻ bắt lực bỗng nhiên biến thành một cao thủ thì đã là chuyện cô quái rồi. Tuy trước giờ không ai chú ý ngươi nhưng nếu muốn người không biết thì trừ phi không làm, cho nên đoán ra một chút chân tướng cũng không khó! Nếu như ta đoán không lầm, tiểu Lam Mị, còn có nhóc mập kia là do bằng hữu ở Phù Vân Sơn phó thác ngươi chăm sóc ha? Sách sách, rất có nghĩa khí nha! Chuyện này Lạc Anh chân nhân rất tán thưởng, ngươi không cần phải lo lắng!"

Nghe tới đây Đoàn Mộc Vũ không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Thì ra đối phương chẳng qua chỉ đoán được thân phận của Lam Mị cùng nhóc mập, điều này cũng chẳng có gì lạ vì cách tu luyện của Lam Mị và nhóc mập rất dễ bị nhìn ra.

Nghĩ tới đây Đoàn Mộc Vũ gật đầu, liền hỏi: "Đã như vậy, ngươi biết những bằng hữu của ta hôm nay ở nơi nào hay không? Có an toàn không?"

"An toàn hay không an toàn ta không biết, nhưng có người đã từng thấy bọn họ! Một nhóm bọn họ mười người, từng xuất hiện trong sơn mạch Kỳ Minh Sơn. Nếu ta không đoán sai, bọn họ hẳn muốn đi ngoại vực!"

"Ngoại vực?" Đoàn Mộc Vũ khẽ cau mày. Như vậy cũng có thể bởi vì ngày đó trên Phù Vân Sơn, Đoàn Thiên Đồ từng nói Thương Ngô Tử và Khô Mộc đã bị Yên Vân Tử giả trang thành Tiểu Hà Nhi lừa gạt đi đến ngoại vực. Thế thì bọn Ninh Chi Đồng đi ngoại vực tìm kiếm Thương Ngô Tử và Khô Mộc cũng là hợp tình hợp lý.

"Đa tạ!" Hít sâu một hơi, Đoàn Mộc Vũ khẽ chấp tay nói. Nhóm Ninh Chi Đồng có đến mười người, có thể chạy tới Kỳ Minh Sơn chắc đã nếm không ít vất vả.

"Ngươi có phải muốn đi ngoại vực hay không?" Nàng nhìn ánh mắt Đoàn Mộc Vũ chằm chằm. Trong lúc nhất thời, dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Đoàn Mộc Vũ.

"Đúng thì thế nào?" Đoàn Mộc Vũ cũng không phủ nhận.

"Rất tốt, việc này không nên chậm trễ! Nếu ngươi muốn đi, tốt nhất lập tức rời đi!" Nàng bỗng nhiên nói một câu khiến Đoàn Mộc Vũ cảm thấy muốn nổi khùng.

"Ngươi nhìn ta làm gì? Ta cũng chỉ nhấn nhủ ý chỉ Lạc Anh chân nhân một chút. Có hai con đường, tùy ngươi lựa chọn nhưng mà ngươi phải nghĩ đến hậu quả nếu ngươi làm như vậy. Có lẽ sẽ là vạn kiếp bất phục!"

"Ngươi cuối cùng là ai?"

Nói đến mức này rồi, Đoàn Mộc Vũ nếu còn tin tưởng nữ nhân này do Lạc Anh phái tới thì hẳn chính là thẳng ngu! Nữ nhân này biết quá nhiều bí mật của hắn, hơn nữa đã sớm biết và vẫn đang âm thầm quan sát nhất cử nhất động của hắn!

"Ha ha! Ngươi nói ta là ai?"

"Là ngươi!" Trong lòng Đoàn Mộc Vũ bỗng nhiên vừa động, liền nhớ tới Kim Mục cự蟒. Hôm nay, có thể điều tra thân phận của hắn rõ ràng thì từ Kim Mục cự蟒 thì còn ai vào đây? Nhưng từ trước đến nay Kim Mục cự蟒 luôn xuất hiện với thân rắn, mà không ngờ nó lại xuất hiện dưới hình người nữa.

"Không sai, chính là ta! Hiện tại ngươi đã hiểu chưa? Chúng ta là người cùng một thuyền, ngươi muốn ở lại chỗ này thì ở lại! Ngươi nghĩ đi, ta cũng có thể đi theo ngươi, nhưng ngươi đừng hy vọng ta có thể bảo vệ ngươi. Hôm nay ta trời gà còn không chặt, phải dựa vào ngươi bảo vệ rồi!" Nàng cười rất ngọt, một bộ vô tội.

"Chuyện này chỉ sợ không đơn giản như vậy. Người đã nói, người bị bắt về Lạc Tinh Tông! Người đi theo t, có phải còn phải cần ta cứu người ra hay không?" Đao Mộc Vũ cau mày nói. Xem ra Kim Mục cự mạng này thật thông minh, hẳn là khiến mình vô tình rơi vào bẫy.

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Rời Đi

Nghe Đao Mộc Vũ nói thế nàng khẽ mỉm cười, lắc đầu và nói: "Người suy nghĩ quá nhiều rồi! Ta mặc dù bị Lạc Anh chân nhân bắt về đây nhưng ta với Lạc Anh chân nhân có quan hệ rất tốt, nếu ta muốn rời đi thì lúc nào cũng có thể. Tuy nhiên đây cũng không phải chuyện tốt bởi vì ta phải đảm bảo không bị cừu gia tìm được nên mới ủy thác Lạc Anh chân nhân hỗ trợ, lấy một mặt lục tinh ngọc bài trấn áp U Minh Khí khiến tu vi của ta giờ trời gà không chặt. Chỉ có ở trong phương viên ba dặm quanh thác nước mới khôi phục bình thường."

"Hôm nay ta tới tìm người, một mặt bởi vì ta tất phải đi cùng người để người từ từ hỗ trợ trừ bỏ U Minh Khí trong cơ thể ta thì mặt khác ta cũng hi vọng được ra ngoại vực một lần! Ý của người thế nào? Người đáp ứng thì ta sẽ nói với Lạc Anh chân nhân, cùng người xuống núi! Tuy nhiên, cái ta muốn nhất là người cứ ở lại Lạc Tinh Tông! Cho dù người không muốn làm môn hạ Lạc Anh chân nhân thì cũng không có gì quá nguy hiểm. Chứ đoạn đường đi ngoại vực cực kỳ khó khăn."

Đao Mộc Vũ lắc đầu, bình tĩnh nói: "Ba ngày sau, chúng ta xuống núi."

Nàng nhìn Đao Mộc Vũ, không nói thêm điều gì nữa, xoa người nhẹ lướt đi.

Đường núi gập ghềnh, Đại Hắc chậm rãi đi về phía trước. Tuy thân thể nó nặng tới mấy vạn cân nhưng lúc này cử động nhẹ nhàng cực kỳ, tay gấu không lỏ đặt lên mặt đất không hề tạo thành chút tiếng động!

Ở trên lưng Đại Hắc, Lam Mị và nhóc mập đang tò mò nhìn ngó xung quanh. Phía sau Đại Hắc là Đao Mộc Vũ và Liễu Lịch, còn có một cô gái khác chậm rãi sóng vai.

"Đao Mộc Vũ, trên đường đi nên cẩn thận một chút! Tương lai nếu có cái gì không thuận lợi thì cứ quay trở lại!" Liễu Lịch thấp giọng nói, trong ánh mắt nàng xẹt qua một tia không đành lòng. Nàng có hảo cảm đối với Đao Mộc Vũ, cũng hi vọng Đao Mộc Vũ có thể dung nhập vào Lạc Tinh Tông nhưng thực tế không thể có chuyện đó nên nàng chỉ đành u oán một lời.

Đao Mộc Vũ gật đầu, chỉ nói một câu: "Người cũng bảo trọng, quay về đi!"

Liễu Lịch cười cười, không nói gì nữa. Nàng đứng lại, lặng yên đưa mắt nhìn nhóm người Đao Mộc Vũ dần dần đi xa.

"Nếu hối hận vẫn kịp đó! Ta thấy tiểu cô nương kia rất có hảo cảm với người, nếu thật sự người ở lại Lạc Tinh Tông bái nhập làm môn hạ Lạc Anh thì tiền đồ vô lượng đấy!" Cô gái cười khanh khách nói. Nàng là Kim Mục cự mạng biến thành, tự xưng Phong Vũ. Tựa hồ nàng rất có lòng tin đối với Đao Mộc Vũ hoặc có ý được ăn cả ngã về không. Lúc trước, dưới tình huống không cách nào khuyên can thành công nên nàng kiên quyết theo Đao Mộc Vũ rời Lạc Tinh Tông. Song vì nàng cần dùng lục tinh ngọc bài trấn áp U Minh Khí trong cơ thể nên giờ phút này nàng chả khác gì phạm nhân.

Đao Mộc Vũ không cự tuyệt nàng đồng hành chẳng những vì Phong Vũ biết thân phận thật sự của hắn ở Lạc Tinh Tông mà càng là vì hắn cần U Minh Khí lót đường cho việc tu luyện của chính hắn. Hai người có thể nói là cần lẫn nhau.

Ra khỏi phạm vi sơn môn Lạc Tinh Tông, Đao Mộc Vũ xác định không người nào theo dõi mới gật đầu với Phong Vũ. Phong Vũ cười duyên một tiếng, miệng nhỏ hồng nhuận thối ra một luồng kim quang. Đây cũng là một con rắn nhỏ màu vàng song chỉ dài bằng ngón tay mà thôi, tuy nhiên nó có thể tự do bay lượn giữa không trung với tốc độ không hề chậm. Lúc này, Phong Vũ tựa hồ phân phó một phen với con rắn nhỏ này nên con rắn nhỏ màu vàng nhất thời liền lao vút đi, bay thẳng về phía trước. "Được rồi, Tiểu Tam rất nghe lời. Nó sẽ tập trung tìm kiếm những tung tích mà bằng hữu của người lưu lại. Nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì hẳn ba tháng sau, chúng ta có thể đuổi theo bọn họ."

Đao Mộc Vũ gật đầu, quả nhiên con rắn trăm chân chết vẫn còn đứng được! Phong Vũ mặc dù hiện tại không có thực lực nhưng bảo đảm có rất nhiều thủ đoạn trí mạng! Hắn không nói thêm gì, tiện tay nhắc Phong Vũ ném lên lưng Đại Hắc, rồi lại là thả Phi Vũ Kiếm ra, đi về phía trước dò xét chung quanh. Hôm nay, thực lực bọn họ thật sự quá yếu cho nên cẩn thận cũng không thừa.

Đại Hắc cũng chạy theo như điên, dường như nó hơi ngốc mà lắm. Tốc độ của nó không chậm, hơn nữa ở trên lưng nó cũng sẽ không cảm thấy xóc nảy nào! Cho dù trong chiến đấu, cũng sẽ không té cho nên cực kỳ dễ chịu.

Một đường đi về phía trước hết hai ngày, cũng đã rời khỏi sơn môn Lạc Tinh Tông hơn ngàn dặm nhưng cả đám vẫn đang ở trong Tổ Long sơn mạch.

Lúc này cả bọn đang băng qua một mảnh rừng rậm, Phong Vũ trên lưng Đại Hắc không nói một lời bỗng nhiên nở nụ cười khanh khách: "Những cái đuôi này rất cục không nhìn được nữa rồi! Đao Mộc tiểu huynh đệ, hiện tại phải nhờ cậy người đó!"

Đao Mộc Vũ nghe vậy cũng không lấy làm kinh ngạc. Lúc trước, mặc dù bọn họ lặng lẽ rời Lạc Tinh Tông, nhưng chắc hẳn đám người Trần Vũ vẫn âm

thầm giám thị! Ở trong sơn môn Lạc Tinh Tông bọn họ không cách nào giờ trò nhưng một khi rời khỏi sơn môn thì tuyệt đối sẽ đuổi theo gây phiền toái. Đây là chuyện nằm trong dự liệu.

Trong lúc nói chuyện, phía sau nhóm người bỗng xuất hiện hơn hai mươi luồng kiếm quang, hùng hổ vọt lên. Người cầm đầu quả nhiên là Trần Vũ, Lan Đình, cùng với một người tu hành cảnh giới Linh Thai khác. Lần này bọn chúng hiển nhiên có chuẩn bị mà đến.

"Hạ Mạch Nhiên, bọn người dám một mình xuống núi chẳng lẽ là muốn phản bội sư môn? Hiện tại, biết điều trở về sư môn cho ta, đàng hoàng nhận lỗi có lẽ có thể khoan thứ!" Trần Vũ lớn tiếng quát, ánh mắt hung ác. Lúc trước hắn đã chịu nhiều thiệt thòi vì Đoan Mộc Vũ, nếu không phải Trình Tuyết răn dạy sớm đã không nhịn được tìm tới cửa! Hôm nay thật vất vả mới có được cơ hội này, dĩ nhiên sẽ không bỏ qua.

"Ai nói chúng ta tự mình xuống núi? Chúng ta phụng mệnh Lạc Anh chân nhân thi hành nhiệm vụ, bọn người dám quấy nhiễu?" Giờ phút này Phong Vũ lại lạnh lùng nói, đồng thời giờ một tấm lệnh bài lên. Chuyện này nàng đã sớm xử lý tốt, đã sớm đề phòng bị bọn chúng dùng cái cớ này quấy nhiễu.

Bọn người Trần Vũ hơi ngần ra. Lạc Anh tranh chức chương môn thất bại nhưng vẫn có lực chấn nhiếp cường đại! Bọn chúng có nghĩ bề đầu cũng không nghĩ ra mấy người Đoan Mộc Vũ có được lệnh bài của Lạc Anh. Nếu như bọn họ mạnh mẽ động thủ, sẽ bất kính với Lạc Anh.

Nhưng cứ để cho mấy người Đoan Mộc Vũ rời đi thoải mái như vậy, Trần Vũ lại không cam lòng. Tâm niệm vừa chuyển, ngoài cười nhưng trong không cười hắn liền nói: "Thì ra là như vậy, bản nhân thất lễ! Đúng lúc, bọn ta cũng muốn xuống núi thi hành nhiệm vụ. Mọi người cùng đường, cũng tốt! Có thể chiếu ứng lẫn nhau!"

Nghe Trần Vũ nói thế, Đoan Mộc Vũ và Phong Vũ liếc nhìn nhau. Cả hai đều chẳng thêm quan tâm! Nói cho cùng, Đoan Mộc Vũ không bị vạch trần chuyện giả mạo thân phận Hạ Mạch Nhiên thì lần xuống núi này không có vấn đề gì. Phong Vũ thật sự lấy được lệnh bài của Lạc Anh, Trần Vũ muốn giờ trò thì cứ làm. Nếu muốn đánh nhau, ai thua còn chưa biết!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Trần Vũ

Đám người Trần Vũ vẫn bám theo phía sau Đoan Mộc Vũ ba ngày, dĩ nhiên bọn họ không rõ chuyện gì, nên cũng không dám làm, mà cứ thả ra Truyền Âm Phủ trở về Lạc Tinh Tông để điều tra chuyện này thật giả ra sao, cho đến khi xác nhận là Lạc Anh tự mình hạ lệnh, đám người Trần Vũ cực kì không cam lòng thôi lui, dù sao bọn họ dù lớn lối thế nào, nếu vô cớ xuất binh, cũng không cách nào cường ngạnh động thủ, nếu tương lai Lạc Anh truy cứu chuyện này, bọn họ cũng sẽ chịu không nổi.

Không có đám người Trần Vũ ở trước mắt quấy rối, nhóm người Đoan Mộc Vũ cũng trở nên dễ dàng hơn, Phong Vũ và Lam Mị cộng với tiểu mập mập quen thuộc đường nên cứ trèo đèo lội suối, được hơn mười ngày là ra khỏi biên giới Tổ Long sơn mạch, trên đường đi họ gặp phải các loại yêu thú, thế nhưng đại đa số cũng bị Đại Hắc rống một tiếng liền bị đuổi chạy mất, thỉnh thoảng có người to gan lớn mật, lại thành vong hồn dưới Phi Vũ kiếm.

Một ngày kia, Phong Vũ và Lam Mị, tiểu mập bàn tán tin đồn thú vị của giới tu hành, bỗng nhiên hần biến sắc, cả kinh hô lên: "Không tốt, Tiểu Tam gặp phải phiền toái!"

Tiểu Tam là con rắn nhỏ màu vàng mà Phong Vũ từ miệng thả ra lúc trước, nó vẫn bay hơn vài chục dặm phía trước để điều tra tin tức, coi như là đội quân tiền tiêu, tốc độ con rắn nhỏ này cực nhanh, mà cực kỳ bí ẩn, vì vậy cho dù là ở trong rừng sâu, cũng chưa từng gặp phải nguy hiểm gì, nhưng không ngờ hôm nay xuất hiện ở Tổ Long sơn mạch, lại bị đoán được!

Không dám chậm trễ, Đoan Mộc Vũ tập trung Đại Hắc, dẫn đầu xông ra ngoài, mà Lam Mị và tiểu mập mập cũng nhanh chóng chuẩn bị chiến đấu.

Đoan Mộc Vũ cũng có thể cảm ứng được vị trí con rắn nhỏ này, cho nên chỉ một lát thời gian, cũng đã hóa thành một đạo kiếm quang nhanh chóng lướt đến. Ở một nơi rất xa, đã thấy trên một chỗ sườn núi phía trước, có một đạo nhân ảnh đứng thẳng. Người này xương cốt thật lớn, cao khoảng gần ba trượng, tóc tai bù xù, côi trần, bên dưới có quần quanh một tấm da thú, cánh tay giơ lên một cái đại bổng trần đầy vết xước, giờ phút này trong cái niện đen vàng không lồ của hắn đang nhai nhóp nhép một cái gì đó, thỉnh thoảng có máu màu đen chảy ra, không nghĩ ngờ gì nữa Tiểu Kim xà kia hẳn là bị gã ăn thịt rồi!

Thế nhưng khi nhìn rõ thân hình cự nhân, Đoan Mộc Vũ bỗng hạ thấp tốc độ ngự kiếm, ở cách một ngàn trượng thì dừng lại, bởi vì, cự nhân này nếu hắn đoán không sai, chính là ‘Độc Nhân’ rất ít thấy trong truyền thuyết!

‘Độc Nhân’ là có từ năm ngàn năm trước, là một loại tà tu vô cùng lợi hại. dùng thủ đoạn rất ti tiện luyện chế mà thành, đầu tiên chọn lựa một nhóm nam nữ tiểu nhi, rồi bồi dưỡng thành đôi Độc Nhân thứ nhất, sau đó đẻ một đôi kết hợp, sanh hạ đôi Độc Nhân thứ hai, cứ như thế đến đôi thứ năm, lúc này Độc Nhân cũng đã vô cùng lợi hại.

Nhưng mà loại tà tu này lại không biết vì sao biến mất, những Độc Nhân này mất đi không chế, bọn họ tuy là cả người kịch độc, nhưng tâm trí vẫn còn, cho nên, bọn họ ở vực ngoài Độc Long Đàm xây dựng Độc Nhân quốc, tự thành nhất thế, không lui tới cùng ngoại giới, dĩ nhiên cũng không có ai nguyện ý trêu chọc, ngay cả Yêu tộc cũng không dám.

Thế nhưng những Độc Nhân này mặc dù không có tà tu khổng chế, nhưng đã không cách nào thay đổi tình huống tự thân, mọi người cũng là coi độc như mạng, nhiều đời như vậy truyền thừa xuống, có thể nghĩ, trên người bọn họ tích lũy độc tính đáng sợ đến cỡ nào, cho nên, đây cũng là nguyên nhân tại sao con rắn nhỏ màu vàng bén nhọn vô cùng kia không cách nào chạy trốn khỏi độc thủ!

Nhưng làm Đao Mộc Vũ cảm thấy kỳ quái, chính là Độc Nhân luôn luôn không tranh quyền thế, hôm nay làm sao lại xuất hiện tại Tổ Long sơn mạch?

Đao Mộc Vũ chần chờ một lúc, Độc Nhân cách đó ngàn trượng đã nhìn thấy sự hiện hữu của hắn, bèn cười quái dị một tiếng rồi chạy từng bước dài tới. Bàn chân giẫm lên đất gây rung động một trận, có thể so với Đại Hắc. Điều này làm lòng người kinh hãi, nơi hắn đi qua, trừ hoa cỏ bị giẫm đạp mà chết ra, lại không thấy một tia độc khí tiết ra ngoài, từ đó có thể biết, Độc Nhân này thật không đơn giản.

Đao Mộc Vũ vẫn không nhúc nhích, cũng không triển khai công kích mà chỉ lặng yên quan sát Độc Nhân này đi tới, hắn đã nghe nói từ lâu về cách thức tu luyện của Độc Nhân, lấy độc nhập đạo, triển khai tu hành, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là lợi hại.

Độc Nhân đến gần Đao Mộc Vũ trăm trượng, liền ngừng lại, lỗ mũi khổng lồ dùng sức khẽ hít vào một cái, sau đó ồm ồm lên giọng bảo: "Các ngươi tổng cộng có năm, lưu lại ba người làm thịt nướng, còn hai còn lại có thể đi!"

Lúc này Đại Hắc đã chở đám người Lam Mị lao đến, Phong Vũ nghe vậy chỉ cười duyên một tiếng, "Đao Mộc, đây là Độc Nhân truyền thừa ba mươi hai đời, huyết thống thuần khiết, nói một cách khác chính là kiểu vương hầu ở Độc Nhân quốc, một viên Độc Nhân tâm như vậy đối với ta là đại bổ, đủ để đền bù tổn thất Tiểu Tam.

"Láo xược!" Độc Nhân nghe thấy rất rõ ràng, mắt mở thật to như chuông đồng thoảng cái liền trừng lên, lông tóc dựng thẳng đứng, bàn tay to bè chỉ vào Phong Vũ, nước miếng chảy ròng cất giọng quái khiêu nói: "Ngươi, lưu lại, làm phu nhân, còn lại có thể đi!" Trong lúc nói chuyện, Độc Nhân này hé miệng, ít nhất mấy ngàn độc phong màu đen liền từ trong miệng gã bay ra, ong ong hình thành một mảnh đám mây độc màu đen, lao thẳng tới Phong Vũ!

Mà hơn thế đồng thời, Độc Nhân lại vung bàn tay khổng lồ lên, nhắm ngay Đao Mộc Vũ, trên lòng bàn tay, hắc quang chớp động, hắn là một đạo chưởng tâm lôi.

"Hắc, ngươi, đừng động!"

Đao Mộc Vũ lắc đầu, kiếm quang chợt lóe, cũng đã bay lên cao hơn trăm trượng, mà phản ứng Độc Nhân cũng cực nhanh, giờ tay chính là một đạo chưởng tâm lôi đánh ra, một đạo chưởng tâm lôi này oanh đến trên mặt đất nổ tung, trong nháy mắt phương viên bên trong trăm trượng hết thấy cỏ cây cũng trong nháy mắt khô héo, hoàn toàn hóa thành một đoàn chưởng khí màu xanh đen !

Mất thấy cảnh này, trong lòng Đao Mộc Vũ thở dài, thật ra thì hắn cũng không muốn giao thủ cùng với Độc Nhân, bởi vì ... thực lực Độc Nhân này đã là tương đương với cảnh giới Linh Thai, Độc Nhân ở cảnh giới này chỉ cần vừa chết, trong phương viên trăm dặm sẽ hoàn toàn hóa thành tứ địa.

Giờ khắc này, Đại Hắc đã nổi giận gầm lên một tiếng, quay đầu bỏ chạy, nó là rất thông minh, mặc dù nó da dày thịt béo, lực phòng ngự cực mạnh, nhưng mà nếu bị ba đạo chưởng tâm lôi như vậy bắn vào người, nói không chừng sẽ bị nhiễm độc chết!

Mà tại trên lưng Đại Hắc, Phong Vũ đã vận một mái tóc dài đen nhánh tăn ra, tóc đen đón gió biến dài, trên không trung tạo thành một miệng túi, Lam Mị lăm bằm, tay nhỏ bé huy động liên tục, đem từng đạo băng trụ nhanh chóng thả ra chính xác, mỗi một đạo băng trụ, cũng có thể đánh rơi một con độc phong .

Nhưng đám độc phong này không như bình thường, lực phòng ngự kinh người, băng trụ đánh tới chỉ phát ra tiếng va chạm đinh đinh đương đương, nhưng tóm lại sẽ mất đi liên hệ, sau đó bị tóc dài màu đen của Phong Vũ quấn lấy, hai người bọn họ phối hợp, cũng như cá gặp nước!

Mà tại một mặt khác, Đao Mộc Vũ thao túng Phi Vũ kiếm không ngừng tránh né, dù Độc Nhân không ngừng buông thả chưởng tâm lôi, không có ý định công kích, bởi vì ... độc trên thân người này độc tính quá mạnh, Đao Mộc Vũ cũng không nắm chắc.

Cứ như vậy giằng co chốc lát, đợi đến khi Độc Nhân một hơi đánh ra hơn hai mươi đạo chưởng tâm lôi, phương viên một ngàn trượng bên trong đã sớm hóa thành một nơi tứ địa, chưởng khí xanh đen như vân vụ nổi lơ lửng, cực kỳ khủng bố, đây chính là nguyên nhân khiến Độc Nhân làm người ta đau đầu , không có một ngọn cỏ, thiên địa linh khí cũng muốn bị hủ thực hết cả.

Lúc này, Đao Mộc Vũ đoán chừng không còn bao nhiêu nữa. Hắn ở trên không trung mới không chút hoang mang thúc dục băng trụ thuật, triển khai công kích đối với Độc Nhân trên mặt đất.

Băng trụ thuật của hắn cũng không phải là loại Lam Mị thi triển... bình thường băng trụ thuật, mà là dung hợp Tật Phong Thuật cùng cô thạch thuật tạo thành thủ đoạn công kích cường đại, từ không trung nện xuống tới, chỉ một cú đánh, đã ném Độc Nhân ra xa hơn mười trượng.

Nhưng mà ngay sau đó, Độc Nhân lắc lắc cái đầu, rồi bò dậy như không có chuyện gì, một đạo băng trụ khổng lồ ngay giữa bộ ngực gã, hắn là không thể phá vỡ phòng ngự của hắn!

"Hắc hắc hắc..."

Độc Nhân cười quái dị liên tục, hai bàn tay khổng lồ chà xát loạn xạ trên bộ ngực, sau đó chỉ thấy mỗi điểm rút xuống, đọng phải chưởng khí, trực tiếp hóa thành con dơi màu đen, nơi đây chưởng khí nhiều, tạo thành con dơi số lượng trong nháy mắt đã ngàn vạn, cuối cùng thứ con dơi này hắn là hội về thành làm một người khổng lồ màu đen con dơi!

Độc Nhân trực tiếp nhảy tới, thúc dục con dơi đối với Đoan Mộc Vũ trên bầu trời đuổi theo, tốc độ còn rất mau, trọng yếu hơn, con dơi này mỗi vỗ một chút cánh, sẽ đại lượng chuyển khí tản ra, theo gió như vậy thổi, giống như mây mù, để cho Đoan Mộc Vũ đừng nghĩ như lúc trước như vậy né tránh.

Bất quá Đoan Mộc Vũ lại cũng không gấp, khẽ mỉm cười, ở xác định này Độc Nhân tức giận đã đạt đến đỉnh điểm, liền triển khai tốc độ, dọc theo lúc trước rồi núi phương hướng lướt gấp đi, mà Độc Nhân này thao túng con dơi cũng là theo sát không nghỉ.

Ở hướng phía sau nhanh chóng phi hành ra hơn ba mươi dặm sau, trong rừng rậm bỗng nhiên chính là một trận kinh hô, sau đó chỉ thấy hơn mười đạo kiếm quang hoảng hốt bay lên, hướng phía sau bỏ chạy, đây hẳn là Trần Vũ Lan Đình đám người, bọn họ lúc trước mặc dù trên miệng công bố rồi đi, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, cho nên lưu lại tâm phúc, vẫn âm thầm theo dõi ở phía sau ngoài Đoan Mộc Vũ mấy người mấy chục dặm, vốn định tùy thời mà động, dù sao đây cũng là giết chết Đoan Mộc Vũ, ra một ngụm ác khí tốt nhất cơ hội.

Vốn là bọn họ đã là cực kỳ cẩn thận, cũng là đi theo Đoan Mộc Vũ đám người phía sau ba bốn mươi dặm, nhưng bọn họ lại, bất luận là Đoan Mộc Vũ hay là Phong Vũ, cũng có thể dễ dàng nhận thấy được sự hiện hữu của bọn họ, cho nên hôm nay gặp phải Độc Nhân thực lực mạnh mẽ, Đoan Mộc Vũ lúc này mới cố ý đem dụ dỗ mà đến!

Đám người Trần Vũ cũng không ngốc, trước tiên cũng cảm giác được Độc Nhân này rất khó đối phó, lúc này rồi rút lui, đáng tiếc, Đoan Mộc Vũ làm sao sẽ cho bọn họ cơ hội? Cứ mãi như vậy, lại khiêu khích nữa thì tượng đất cũng phải nóng này ba phần.

Giờ phút này mắt thấy Trần Vũ đám người muốn chạy trốn, Đoan Mộc Vũ lúc này đem Phi Vũ kiếm tăng lên tới tốc độ nhanh nhất, trong khoảnh khắc liền đuổi theo phía sau một gã Lạc Tinh Tông đệ tử rồi, kiếm quang chọt lóe, đã dễ dàng đem hắn chém giết!

"Hạ Mạch Nhiên! Ngươi thật to gan! Ngươi muốn tạo phản phải không?"

Đoan Mộc Vũ xuất thủ tàn nhẫn, nhất thời để cho đám người Trần Vũ Lan Đình phía trước quá sợ hãi, chủ ảm lên, bọn họ là biết thực lực Đoan Mộc Vũ cường hãn, nếu xung đột chính diện, bọn họ liên thủ nhất định có thể đem đánh chết, nhưng mà hôm nay bọn họ muốn trốn tránh truy kích, Độc Nhân một mặt còn muốn đánh chết Đoan Mộc Vũ đương trường, phiền toái này, nói không chừng kết quả toàn quân diệt hết. Phải biết rằng, con dơi độc khổng lồ công kích vô khác biệt a!

Bạn đang đọc truyện *Bát Hoang Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.